

Giới thiệu Hệ Thống Game Tại Dị Giới

Hắn là thanh niên tài俊 của địa cầu, sống tại thế kỷ 21!

Chiến sĩ sư? Pháp sư? Thuần thú sư sao? Còn cả cái siêu cấp hệ thống nữa, ta chẳng ngại ở dị giới tung hoành một phen!

Nhất thống thiên hạ

Ân oán tình cừu

Say mộng mỹ nhân

Huynh đệ sinh tử

Tiểu ngạo giang hồ, trật tự thế giới!

Hoàng Chấn Minh ta đặt quy tắc!!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Xuyên qua

Chiến binh sao?

Ma pháp sao?

Sủng thú sao?

Ta đang ở cái nơi chết tiệt nào vậy?

Không phải chứ, ta đang chế tạo mũ trò chơi cơ mà...

Hoàng Thiên đại lục, á đù!!!

Ta xuyên việt cmnr.

Việt Nam, ngày 25 tháng 6 năm 2035

Tại một xóm trọ nhỏ, hắn là một sinh viên đại học, năm nay 24 tuổi xuân! Thân cao mét 8, dáng người cao gầy. Khuôn mặt thanh tú hiển nhiên là một soái ca, thế nhưng hai mắt hiện tại thâm như mắt gấu trúc, nếu ai nhìn bộ dạng hắn bây giờ chắc phải cười phá lên mà thốt rằng:

-wow, con gấu trúc hình người.

Hắn tên là Hoàng Minh, là một game thủ thực thụ. Hắn mê game, mê sáng tạo, và thật sự là hắn có bộ óc tuyệt vời...

-Dây đỏ nữa, gắn chip vòng ngoài, sắp hoàn thiện rồi, ha ha.

Hoàng Minh tự tin, môi hắn nhếch lên nhìn rất tà, vừa cười vừa chăm chú nhẹ nhàng những chi tiết nhỏ còn lại!

Nếu mà có nhà khoa học phát minh nào ở đây chắc phải gật gù lăm khi nhìn thấy đồ vật hắn làm!

Trong tay hắn lúc này là một chiếc mũ trò chơi, nhìn nó cũng khá bình thường như các loại mũ game khác, thế nhưng không ai biết hắn đã làm ra ý tưởng điên rồ gì ở cái mũ game bình thường này được!

Mũ game giả lập, kích hoạt sóng não đưa con người vào một thế giới khác, một thế giới giả lập, được đưa ra sớm nhất vào năm 2027. Sau nhiều năm đã trở thành thế giới thứ 2 của con người trên khắp thế giới! Nổi bật như game phong thần, thiên phạt, hay ranh giới.

- chỉ một chút nữa thôi, ta sẽ là người đầu tiên, là người duy nhất phát minh ra trò chơi này, ha ha. Ta sẽ giàu to.

Hoàng Minh cười lớn, trong đầu hắn đã diễn rợ cái viễn cảnh gia đình hắn được về ở một ngôi nhà đẹp, em gái hắn sẽ được học một trường trung học danh tiếng! Vì ý tưởng này hắn đã cố gắng suốt 4 năm nay, nhất định phải thành công!

Hắn đã có ý tưởng từ 4 năm trước, tạo ra thế giới game duy nhất của hắn, chính là hợp lại nhưng bộ truyện mà hắn yêu thích thành game. Một ý tưởng điên rồ, thế nhưng hắn đã cố gắng học hỏi cố gắng sáng tạo và thành quả sắp được hiện ra. Thế giới của hắn do hắn làm chủ...

--Hoàn thành!!!

Hoàng Minh nhìn chiếc mũ game của hắn mà rơi xuống nước mất, đây là thành quả của hắn, là tác phẩm ấp ủ bao năm nay, là một sáng tạo điên rồ của cả thế giới...

Dường như không thể chờ đợi được, hắn vội vàng chinh lại tư thế, nằm xuống giường đội chiếc mũ vào đầu, hắn đâu biết rằng cuộc sống hắn đã bắt đầu sang một ngã rẽ khác.

-Link Start!

Chiếc mũ phát sáng bắt đầu kích hoạt, Hoàng Minh đã triệt để nhắm mắt đợi tinh thần được dòng điện kích hoạt!

Thế nhưng ngoài sự đoán, chiếc mũ bắt đầu phát ra những tiếng ọ ọ ọ ọ, căn phòng bừng sáng, Hoàng Minh phát hiện có sự không ổn, hắn định vùng dậy tháo mũ, thế nhưng luồng điện rờ rờ bỗng chốc bao phủ cả người hắn, cả người Hoàng Minh bị giật cho khét lẹt, thân thể cứ giật liên hồi, tóc tai dựng đứng! Căn phòng trở nhỏ bỗng nhiên nổ cái đùng rồi sập xuống khiến tất cả mọi người xung quanh hoảng hốt cao chạy xa bay! Hoàng Minh chỉ còn kịp trêu lên, xong rồi, thế là hắn hoàn toàn mất đi ý thức!

Ta chết rồi sao? Hoàng Minh cảm thấy tâm hồn mình như lạc vào một không gian đen tối kì bí, hắn đau khổ, vậy là bao công lao, bao nhiêu cố gắng của hắn đã tan vào mây khói. Hắn đã thất bại, hắn chết rồi em gái hắn phải làm sao!

Bỗng nhiên cả người hắn như bị lung lay, ý thức hắn dần thanh tịnh lại, có tiếng ai đó kêu gào ở bên tai:

- Hoàng Nhi, đừng xa mẫu thân, con dậy đi được không? Đừng nằm nữa, mẫu thân không có con biết sống ra sao đây! Hu hu

À ừ, ai khóc mà to thế giới, phải chăng hồn phách mình đi qua chỗ ai đó! Hắn lờ mờ cố gắng mở mắt ra, cố gắng hết sức, từ từ mở dần, đập ngay vào mắt hắn là một người phụ nữ rất hiền từ, thùy mị, ăn mặc giản dị, quần áo còn có chỗ vá chỗ không! Hai tay còn nắm chặt bàn tay hắn!

Ai vậy, hắn nghi ngờ.

Thấy con trai mở mắt, thiếu phụ hai mắt sáng lên, nước mắt chảy như mưa, vội vội vàng vàng, tay nắm chặt hơn

- Hoàng nhi, con tỉnh rồi, con làm mẫu thân thật sợ, ta sợ mất con, huhu

Hoàng Minh giật mình, đầu óc có ngơ ngơ, người phụ nữ này đang nói với ta sao? Đây là làm sao? Người này là ai?

Hắn ngu ngơ quan sát xung quanh, hắn đang nằm trong một căn phòng nhỏ, khá xập xệ, đồ đạc trong phòng có mỗi cái bàn gỗ nhỏ, một cái tủ nhỏ, vài ba đồ nấu ăn, và cái giường hắn đang nằm mà thôi.

-Đây đây là đâu??

Hắn khề thì thảo, không hiểu!

Thiếu phụ thấy hắn ngu ngơ, khuôn mặt thất thần, nói năng thì thảo thì lại càng khóc to hơn, khuôn mặt tiêu tụy đi.

- Hoàng Nhi con không sao nữa chứ, để mẹ đi gọi đại phu, để mẹ gọi người khám cho con!!!

Nói rồi thiếu phụ chạy vội ra ngoài, Hoàng Minh nhìn theo người phụ nữ ra ngoài mà không biết nói gì? Hắn lặng nhìn xuống người mình...

- Chuyện gì thế này, tại sao tay chân ta lại nhỏ thế này, rõ ràng thân thể mình không có cường tráng nhưng cũng không thể nhỏ như tiểu hài tử này được chứ!!

Hoàng Minh hoảng hốt, tay chân hắn rõ ràng là của một đứa trẻ khoảng 10 tuổi. Bé nhỏ trắng trẻo! Thế là thế nào,, hắn lắc đầu nguầy nguậy! Đây là đâu, ta tại sao lại trở thành thế này, hay là bị teo nhỏ như thám tử shinichi kudo trong truyện. Hắn tự nghĩ lại thấy khó hiểu.

Bỗng nhiên đầu hắn ong lên, đau như búa bổ, một dòng tin tức ủa vào, hắn kêu như chết đến nơi rồi, đau như có hàng vạn con kiến đang bò trong đầu óc hắn. Hắn bất tỉnh nhân sự!!!

Lúc tỉnh dậy, hắn thấy mình đang nằm, đầu được chườm một chiếc khăn ướt, ánh sáng heo hút của ngọn nến chiếu quanh căn phòng có chút ấm áp

Hắn dò dẫm, con mẹ nó, ta xuyên việt rồi

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Hoàng thiên đại lục

Vậy là đã 2 ngày trôi qua, Hoàng Minh chỉ nằm lì trên giường, bắt đầu tiêu hóa những tin tức mà não hắn nhận được.

Hắn vốn là Hoàng Chấn Minh, không, phải nói là cơ thể này là Hoàng Chấn Minh. Thằng nhóc này có tên khá giống hắn! Chỉ thêm chữ chấn ở giữa. Haiz. Đúng là ông trời mà!

Tiểu tử này hôm trước vận khí cứt chó thế nào mà leo cây ngã lộn cổ chết, thế rồi Hoàng Minh hắn xuyên qua nhập luôn vào người tiểu tử này, không biết tiểu tử này vận đen hay Hoàng Minh hắn vận đỏ nữa!

Cầm cái gương đồng nhỏ hắn nhìn vào khuôn mặt ngây ngô này, Hoàng Minh cười khổ, xuyên thì xuyên, con mẹ nó chả nhẽ ta lại ngán à, cơ mà chỉ lo cho tiểu Linh ở nhà, không biết nhận được tin anh trai mất nó sẽ thương tâm đau đớn thế nào!

Bố mẹ hắn mất sớm, để lại hai anh em che chở chăm sóc nhau, vậy mà chưa thấy em gái trưởng thành hắn đã ra đi rồi! Cũng may có bác cả giúp đỡ, hắn cứ nghĩ lại sâu nào!

Hai ngày này hắn đã biết đây là thế giới khác địa cầu, chỉ biết là Hoàng Thiên đại lục, nói mà nắm đầm giải quyết tất cả, nơi con người mưu cầu sự trường sinh, đắc đạo thành tiên. Rồi muốn thú sủng vật hoành hành!

Tiểu tử Hoàng Chấn Minh này là con cháu của một nhánh gia tộc họ Hoàng ở Thái Minh trấn. Cha hắn là Hoàng Chấn Lôi, chỉ là một thương gia của gia tộc. Địa vị khá thấp. Mẹ hắn là một nữ tử bình thường, cha hắn đưa về ở một nơi xa xôi nào đấy, Hoàng Minh chỉ biết được có vậy, vốn dĩ tiểu tử này còn nhỏ kiến thức của nó chỉ có chút đáng thương vậy thôi. Hắn chỉ lắc đầu. Xuyên việt ới là xuyên việt. Không biết phải sống thế nào ở nơi này đây!

Hắn bù đầu bứt tóc, chả nhẽ cứ bình an sống qua ngày là được, Hoàng Minh không cam lòng, hắn là thanh niên thế kỉ 21, chả nhẽ lại cứ bình thường ở đây. Tu tiên à, chiến binh sao, pháp sư nữa hả, ông đây là thiên tài, chả nhẽ lại không thể ngao thế.

Hắn đọc qua bao nhiêu truyện xuyên việt ở địa cầu, lên google search có mà hàng đống, không ngờ cũng có ngày hắn xuyên cmm việt. Trong truyện nhân vật chính không phải ai cũng thành thần đấy sao? Hắn cũng sẽ làm được, cmm dầm hết tất cả người ngăn cản hắn! Càng nghĩ càng sung sướng hắn hú ầm ỉ

- Ta sẽ là thiên hạ đệ nhất, ha ha ha

Thấy tiếng hò hét của hắn, b

Thiếu phụ ở ngoài chạy vội vào:

- Hoàng nhi, con lại làm sao rồi, con có ổn không? Sao lại kêu ầm lên thế.

Thiếu phụ bẽ mặt lo lắng, hai tai nắm lấy khuôn mặt hắn, Hoàng Minh chột dạ, hắn đâu phải con của thiếu phụ này! Hai ngày nay được chăm sóc hắn cứ cảm thấy không quen. Nhưng thật sâu trong lòng hắn lại thấy chút ấm áp, thân mật. Cũng phải thôi, dù sao thân thể màu cũng là của Hoàng Chấn Minh. Hắn ngồi yên ra đây, từ nhỏ hắn đã thiếu tình thương của cha mẹ, hắn thấy những đứa trẻ khác được ba mẹ chăm sóc, hắn thèm muốn lắm, vậy giờ đây thì sao. Hoàng Minh thôn thức, đa. Vậy, hắn sẽ sống trọn 2 kiếp người, sống luôn phần tiểu tử này nữa. Hắn muốn có gia đình của mình!

- Mẹ!

Hắn khẽ thì thào. Thiếu phụ dầm lệ, 2 ngày rồi con trai mới mở miệng gọi nàng một tiếng mẹ, vậy là không sao rồi. Nàng chỉ sợ con trai có chút nào đó không bình thường. Nàng ôm lấy con, khóc thút thít

- Không sao rồi. Hoàng nhi của ta, lần sau phải chú ý hơn, người mà có mệnh hệ gì ta làm sao sống nổi, phụ thân người làm sao sống tiếp!

Nói tới phụ thân đầu óc hắn chợt hiện ra một thân ảnh cao lớn, khuôn mặt nghiêm nghị, kiên định. Hắn cũng thì thào:

- Phụ thân ư!

Vậy là hắn cũng có gia đình, hơn nữa, hắn cũng có tiểu muội, thế nhưng tiểu muội hắn từ nhỏ thân thể gầy yếu, cha hắn nhân lúc tiểu muội lên 5 đã đưa tiểu muội đi lên núi Thiên Sơn nhờ thần y Phúc Khải chữa trị. Nay đã 3 năm rồi. Trong đầu hắn lại hiện ra một khuôn mặt tinh nghịch khả ái, một cô bé có hai bím tóc. Mắt to tròn, hai bên là hai má núm đồng tiền, cực kì đáng yêu. Hắn cảm thấy y như em gái mình ở địa cầu vậy!

Thiếu phụ ôm hắn một lát rồi kêu hắn nghỉ ngơi nàng đi nấu cho hắn bát cháo.

Hoàng Minh trầm nghĩ, nhà ta cũng là nhà khá giả, tại sao mấy ngày nay lại chỉ ăn cháo. Thật sự cmm khó hiểu. Đã thế ông đây không nghĩ nữa. Thật là khó chịu mà.

Mai phải ra ngoài giải trí chút, xem cái thế giới này ra sao mới được. Ở trong phòng hai ngày đến là ngán tận cổ rồi.

Sau khi ăn cháo xong, hắn ngáp ngắn ngáp dài, haiz. Trẻ con nhanh buồn ngủ thật, hắn hắt xì hai cái, chồm chồm qua người. Mắt nhắm lại định tiến vào giấc ngủ êm đềm. Tự nhiên nghĩ thế nào, hắn loại thuận miệng nói khẽ:

- Link Start.

Đùng một tiếng, hai mắt nhắm nghiền của hắn chợt bị một luồng không gian ánh sáng chiếu thẳng mặt. Chầm rãi thích ứng rồi mở mắt ra. Hắn giật mình mồm há to hết cỡ có thể nhét được quả táo. Hai mắt muốn lòi ra ngoài.

- Thánh họ, cái gì trước mắt ta đây!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Hệ Thống Game trong mơ

Trước mắt Hoàng Minh lúc này là một không gian sáng rực rỡ, một cô gái mặc áo trắng muốt, đúng là bộ của hướng dẫn viên game như thế kỉ 21. Nàng đang nhìn hắn mỉm cười, nụ cười thật đẹp. Hoàng Minh rót cả nước dãi mà hắn k biết.

- ời đôi chân dài miên man làm sao, chà, lại còn đôi gò bồng cao ngất cứ như muốn thoát ra khỏi bộ áo váy! Trời ạ thiên của ta ơi!

-Chào chủ nhân! Chào mừng người đến với thế giới game thần huyền. mời ngài đặt tên nhân vật cho mình!

Hoàng Minh ngơ ngác, giờ hắn mới để ý, đúng rồi! Đây đúng là thế giới game như ở thế giới của hắn, chỉ khác là, mình đang ở game. Cmn game này là sao?

- Mời chủ nhân đặt tên!

Đạch, Hoàng Thiên nghịch mặt ra, quái lạ, tóm lại ta chết hay chưa đây?

- Mời chủ nhân đặt tên!

Giọng của nữ hướng dẫn game lại lên tiếng cắt ngang suy nghĩ của hắn.

- Ồ, Hoàng Minh!

-Đặt tên thành công, mời chủ nhân chọn lựa loại năng lực năng lượng!

Con mẹ nó, năng lượng là sao? Cái game này là game quái gì..

- À đúng rồi, phải chăng đây là..

Đúng như ý hắn dự đoán, đây là game mà hắn sáng tạo ra chứ còn ai nữa. Thế nhưng hắn vốn trấn tĩnh, một lần nữa lâm vào trầm tư, phải chăng là mũ game mình sáng tạo.

- Cho ta gợi ý, có thể chứ?

- Đương nhiên rồi! Chủ nhân có thể lựa chọn 3 loại năng lượng đó là "Ki" "Chakra" " sanuk"

Á đù, đúng là giả thuyết hắn đặt ra đây chứ còn gì?

Vậy là Hoàng Minh đã khẳng định đây đúng là game thế giới mà hắn tạo ra.

Vậy là, nhìn xuống thân thể nhỏ bé của mình, hắn lắc đầu cười khổ, hóa ra mình xuyên không mới có thể chơi game. Khốn nạn vờ cờ...

Cô gái xinh đẹp vẫn mỉm cười chờ đợi hắn!

Hoàng Minh nở nụ cười đắc ý. Nếu vậy thì phải xài tuyệt chiêu này thôi.

- Lệnh Change smirek!

Cô gái bỗng giật mình, sau đó miễn cưỡng mỉm cười!

- Chúc mừng chủ nhân đạt được năng lượng haibi! Chúc chủ nhân sớm trở nên mạnh mẽ. Sau đây là hệ thống game và yêu cầu. Chủ nhân có thể nhờ đến sự trợ giúp của tôi nếu không hiểu! Nên nhớ mỗi tuần chủ nhân chỉ có thể hỏi về một vấn đề mà thôi!

Hoàng Minh cười đắc ý nhếch cả môi, hệ thống chết tiệt này, ông đây mới là người chế tạo ra các người cơ mà. Lệnh ăn gian này chỉ mình ta biết.

Đúng là tạo ra mũ game này, hắn đã dụng tay chân tạo mã cheat riêng cho mình, loại năng lượng haibi này là tập hợp cả ba loại năng lượng kia. Có thể nói là năng lượng của thiên địa. Nhưng mà hắn chỉ hack đc duy nhất chuyện này thôi, có mà với hắn vậy là đã tuyệt vời nhất rồi!!

Nhẹ nhàng kéo màn hình trước mặt lại hắn bỗng vui sướng không tả được!

Đúng như ý định của hắn, game là tập hợp các câu chuyện lại với nhau trong đó đúng là ninja theo truyện Naruto, pokemon, và 7 viên ngọc rồng! Lấy bối cảnh các đại lục làm ranh giới.

Chuyện này nghe có vẻ vớ vẩn nhưng hắn đã tập hợp được các sở thích của mình vào trong một mũ chơi game. Thật là cmn thiên tài mà. Hoàng Minh đắc ý cười ha ha..

Thế nhưng mà, cái quái gì thế này

Giá trị năng lượng có thể đổi

Cấp bậc được phép đổi

Vãi ***, này cũng quá ác đi. Làm sao đổi đây. Nhìn vào mấy ô có màn hình xám ngoét kia. Đúng là thứ hắn mơ ước trong đời.

Là Pokémon Mew. Wtf 9999 giá trị năng lượng

Rồi Rinnegan 12000 giá trị năng lượng

Thấp nhất cũng là Mangekyou Sharingan 3000 giá trị năng lượng

Hoàng Minh sững sờ, cmn đất như v!

Hắn nhìn vào thông tin bản thân,

Nhân vật: Hoàng Minh

Cấp bậc: cấp 1

Năng lượng: 12

Chức nghiệp: Đa chức nghiệp

Fuck! Ít như vậy, đơn giản như vậy.

Hắn ngồi phịch xuống chán nản. Làm thế nào đây, làm thế nào để có đây

Đúng rồi!

- Cô gì gì ơi, cho ta hỏi chút!

Hắn gào lên bốn phía, bỗng nhiên cô gái ở trước mặt hắn xuất hiện!

- Chủ nhân có gì cần hỏi sao?

- Cái này, cô tên là gì?

- Đây là câu hỏi của ngài sao?

- Ặc, không phải, ta hỏi để tiện xưng hô thôi.

- Ta là Thùy Trang, ngài cứ gọi ta là A Trang là được!

- ồ, là vậy, A trang cô cho ta biết giá trị năng lượng làm thế nào để tăng tiến không?

Thùy Trang mỉm cười nói:

Ngài phải học công pháp năng lượng sau đó tăng cấp bậc, thông qua chiến đấu hoặc thu thập thiên địa linh khí để gia tăng năng lượng!

Công pháp của ngài đã có ở phần bản thân rồi, ngài kick vào năng lượng haibi để tiến hành tu luyện!

Ồ, ra vậy! Đang tính hỏi xem thế giới này với hiện tại liên hệ thế nào thì A Trang đã biến mất.

Hắn tặc lưỡi rồi vội vàng mở xem công pháp.

Công pháp hiện trước mắt hắn chỉ có 5 chữ lớn "Thiên Địa Tạo Hóa Công"

Nghe cũng oách đấy nhỉ, Hoàng Minh lần chần, như bị ai đó kéo thân thể, hắn vội vàng ấn nút thoát game rồi dùng một cái. Trước mắt hắn lại là căn phòng nhỏ của hắn, chỉ khác là bầu trời đã sáng!

Hắn vội ôm đầu sờ mó. Tuyệt nhiên không thấy mũi game đâu cả? Kì ta, hay là ta nằm mơ?

Hắn ngờ ngác một lúc tuyệt nhiên không để ý bên cạnh hắn lúc này có người, là một tên tiểu tử béo mũm, thân hình tròn trịa như một quả bóng núc ních thịt!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Thất đại thế gia Thái Minh Trấn

- Chấn Minh, người không có sao chứ?

Hoàng Minh ngẩn ngơ nhìn tiểu bàn tử này, phải nói là hắn chỉ muốn phì cười, thiên hạ này còn có người béo như vậy? Thằng nhóc này là ai? Đúng là sự lạ trên đời cái gì cũng có.

- Chấn Minh, tiểu tử ngươi không phải ngã lộn cổ u độn đi rồi đấy chứ? Không nhận ra Vũ bàn tử ta đấy chứ?

Vũ bàn tử, Hoàng Minh ngẫm nghĩ lục lại trí nhớ, đúng là có thật, tên tiểu tử này là bạn nối khố của tiểu tử chấn minh này từ ngày còn mặc quần thùng đất. Cái gì cũng tốt chỉ có điều hắn quá béo, béo đến mức ai thấy cũng phải cười chảy nước mắt, nhưng mà gia thế hắn rất mạnh, là con trai trưởng của Vũ thế gia ở Thái Minh trấn này, ai dám cười trước mặt hắn, không khéo lại bị diệt cả nhà ấy chứ. Vậy nên mọi người chỉ dám bàn luận sau lưng thôi.

Kể ra Thái Minh trấn này hơn vạn người thì có đến 7 gia tộc, dù chỉ là nhánh của các thế gia siêu cấp thôi, nhưng ở Thái Minh trấn này cũng là kẻ sừng sỏ có tiếng tăm.

Vũ gia, Hoàng gia, Khôi gia, Lí gia, Hạ gia, Mạc gia, Ngân gia!

Đó là những gia tộc lớn ở trấn này, còn một thế lực khác đó là Thành chủ phủ, một thế lực hắc đạo là Hắc xà bang.

Tất cả là 9 thế lực. Nhưng đấu đá nhau ghê gớm nhất vẫn là thất gia mà thôi!

Mấy trăm năm nay thế lực này kìm hãm thế lực kia, tóm lại là cũng chỉ đấu đá ngầm, không dám quyết liệt vì nếu không sẽ bị các thế lực còn lại chèn ép!

Càng nghĩ càng đau đầu, Hoàng Minh ôm trán cười khổ!

Tiểu Bàn tử vẻ mặt lo lắng có sầu não có, hắn cứ đứng đó nhìn Hoàng Minh mà lắc đầu nguầy nguậy.

- Ngươi nghỉ ngơi đi, chiều ta đến thăm, để ta dẫn người ra ngoài chơi cho khuây khỏa, nghe di Trần nói người ở nhà đã 3 ngày rồi!

Tiểu bàn tử nói xong, mặc kệ Hoàng Minh, núc nắc đi ra cửa, một thân thịt mỡ của nó di chuyển như sóng, nhìn mà không nhịn được cười.

Hoàng Minh chép miệng, hắn lại nằm xuống, một lần nữa thử đăng nhập lại xem thật hay là giả.

- Link Start!

Đùng một tiếng hắn lại xuất hiện tại không gian game, Hoàng Minh mừng rỡ, vậy là hoàn toàn sự thật, thế giới game này một cách thần kì nào đó ở trong người hắn!

Hắn vội vàng mở công pháp ra đọc. Đã quyết định làm thiên hạ đệ nhất thì phải bắt đầu từ bây giờ. Cứ nghĩ đến một thân biến thành siêu xayda, rồi hai mắt là rinnegan cùng sharingan, phân thân hàng ngàn người như tên naruto rồi lại có cả pikachu để đánh nhau. Hoàng Minh lại cười không ngáp được miệng.

Lấy tâm làm dẫn, lấy thiên địa làm tâm, lấy chư thiên thành vũ khí, lấy ngũ hành làm trận hình

Thiên Địa Tạo Hóa Công bước đầu được hán tu luyện, không biết bao nhiêu thời gian, hán đăng xuất game ra ngoài, dực tốc bắt đạt, hán luôn biết điều đó.

Bên ngoài mới là đầu buổi chiều, Hoàng Minh giật thót, hán ở trong game rõ ràng rất lâu, phải gần 12 tiếng, tại sao bên ngoài mới có 6h. Hán là... trong game thời gian gấp 2 lần ngoài hiện thực. Vậy cũng quá là nghịch thiên đi.

Bỗng nhiên hán thấy ngứa ngáy, thì ra toàn thân hán đang có những mảng đen bao bọc, hán là các chất tạp trong người hán được đẩy ra từ khi hán bắt đầu th luyện ở tầng 1 của thiên địa tạo hóa công. Hả. Vội vàng bật dậy đi tắm. Đù má, giống y như trong truyện tu tiên mà hán đọc qua, cái gì mà tẩy kinh phạt tủy thì phải. Không ngờ mình cũng có ngày tẩy tủy...

Tắm xong được một lúc, tiểu bàn tử y như lời hẹn ban sáng đến để đưa hán đi chơi, mẫu thân hán chỉ dặn dò chú ý thân thể, không được nghịch dại nữa, hán đương nhiên đáp ứng, hiện giờ hán có phải tiểu hài tử 10 tuổi đâu mà chơi mấy trò leo trèo vô ích đó. Cái hán muốn là đi giải ngố, ra khám phá cái thế giới kì lạ này.

Đường phố tấp nập, các sạp hàng bày bán hạ bên đường, người qua lại nườm nượp, trông chả khác gì đường phố của phim trung quốc thời xưa mà hán hay xem, nhưng đồ vật họ bán rất nhiều thứ thứ vị, nhất là mấy con thú vật hình thù kì lạ. Con mèo rõ ràng là có cánh, hai cánh nho nhỏ hai bên, bị xích lại, rồi con rắn 3 đầu nhìn cực kì nguy hiểm, con thú bông lúc thì xẹp lép lúc thì phình to ra nhìn rất yêu. Thi thoảng lại có đám người mặc áo giáp đi lại, guom sáng, lá chắn, áo giáp sắt y như chiến. Inh thời chiến tranh. Thi thoảng lại có đám người mặc áo choàng đi qua đi lại, tay thì cầm pháp trượng. Đây chắc là ma pháp sư như những gì hán được biết đây. Quả là thú vị.

Khi hán còn đang ngơ ngác coi trước ngó sau thì có một tiếng nói ở phía sau:

- Ô, đây chẳng phải là Vũ thiếu gia và Hoàng Thiếu gia sao? Hai người các người đi đâu đó, có rảnh qua chò ta làm vài trận cá độ không nhĩ?

- Lí Hùng, ta nói đâu ra tiếng chó sủa quanh đây, hóa ra là người đang mở miệng, thật sự khó nghe quá!

Tiểu bàn tử tay bịt tai, tay vẫy vẫy phía trước như đang xua đuổi cái gì đó. Về mặt khinh bỉ.

- Tiểu bàn tử, ngươi muốn gây sự sao?

- Không dám không dám, ta chỉ là nói vui vậy thôi, ta có nói người đó là người đâu, ngươi âm ỉ con mẹ gì?

Tên tiểu bàn tử này miệng lưỡi cũng khôn nặn góm, không biết còn tưởng hán 16 17 tuổi rồi, chứ không phải 10 tuổi đâu.

- Ngươi!

Lí Hùng tức nổ đom đóm mắt, hán vốn không được thông minh cho lắm, tuổi còn nhỏ mà chỉ biết ra đường tác oai tác quái, nhưng cũng không ai dám gây phiền toái với hán vì sau lưng hán có cả một Lí gia to lớn. Đặc tội với hán có nước bỏ nhà mà trốn thôi.

Nhưng Vũ bàn tử là ai, đại thiếu của Vũ gia, hán sợ cóc khô gì một tên Lí Hùng, hai tiểu tử này hận cũ thù mới đã lâu nay rồi, gặp nhau thì cứ phải miệng lưỡi ba câu mới được.

Lí Hùng âm ức lắm, căn bản hán định chửi nhau với tên bàn tử này lúc nữa, thế nhưng tên gia nhân phía sau lại thủ thi vào tai hán chuyện gì đó. lí Hùng gật gù rồi xoay người đi, cũng không nói câu gì nữa, dẫn theo 3 tên gia nhân hòa vào đám người

Tiểu bàn tử đắc chí cười, đấu với ông nội mi, làm sao có cửa!

Hoàng Minh chỉ cười trừ, hán đâu có rảnh rang nghĩ tới chuyện cãi nhau của tiểu hài tử. Hán năm nay đã 24 tuổi rồi, là thanh niên của thế kỉ 21, được giáo dục đầy đủ. Hán khinh thường việc chửi nhau kiểu này, cơ mà nếu người không phạm ta, ta không phạm người, người dám phạm ta, ta chửi chết cả họ nhà hán. Đây là châm ngôn của Hoàng Minh hán. Nhớ khi xưa hán từng chửi lại ông chủ của công ti hán, chỉ với 3 tác lưỡi mà ông chủ hán bị chửi đến thổ huyết phải vào viện. Thành tích đây luôn làm hán kiêu ngạo.

Đang yy thì hán bị tiểu tử béo này giật tay kéo vào một quán ăn. Quán ăn y như của trung quốc, lắm lúc Hoàng Minh cứ nghĩ là hán lạc về trung hoa ngày xưa. Nhưng trung hoa làm gì có chiến binh với pháp sư ma thú được. Hán lại cười khở. Cái thế giới chết tiệt này không biết nằm ở đâu đâu

Bốc phét hỏi thăm tiểu bàn tử cả buổi chiều lấy chút kiến thức về nơi này, mới tách ra về nhà. Trong đầu hán lúc này chỉ còn hoang mang, chắc phải tìm vài quyển sách để đọc thì may ra.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Khởi đầu

Hoàng Minh về tới nhà, việc hắn muốn làm đầu tiên là tìm sách viết về đại lục này, tốt nhất là tự tìm hiểu, chứ với vốn từ ít ỏi của tiểu tử Hoàng Chấn Minh này thì coi như vứt đi. Thế nhưng tìm mãi tìm mãi, nhà hắn không có nổi quyển sách nào viết về đại lục cả. Hoàng Minh chán nản lắc đầu.

- Phải rồi, nhờ tên tiểu bản tử là được, có vậy mà không nghĩ ra!

Một tuần sau, Hoàng Minh ngoài ở nhà phụ giúp mẫu thân hắn làm việc nhà, rèn luyện thân thể, đọc sách nghiền ngẫm thì cũng đã biết được sơ sơ.

Hoàng Thiên đại lục là một đại lục rất lớn, lớn đến bao nhiêu thì chưa ai có thể biết được. Con người, súc vật ở với nhau. Nhiều sách còn ghi lại các chủng tộc khác chỉ có trong truyền thiết như tộc người lùn, tinh linh tộc, thú tộc, nhân ngư tộc, thạch nhân tộc và quan trọng nhất phải nói đến là ma tộc. Chủng tộc khát máu và hung hăng nhất!

Về phần tu luyện thì ở đây chia làm 3 loại. 1 là chiến sĩ hệ. Là loại chiến đấu mạnh mẽ, thường đứng đầu trong các cuộc chiến đấu, sát thương cao, am hiểu cận chiến, dũng mãnh gan dạ. 2 là ma pháp hệ. Những người này có tinh thần mạnh mẽ, am hiểu các loại phù chú, các loại phép thuật thần kì, thậm chí có thể xoay chuyển cả một trận chiến bằng một chiêu thức. 3 là thuần thú sư. Là người có thể điều khiển súc thú chiến đấu, bày binh bố trận điều khiển tam quân. Nói thì nói vậy chứ mỗi thuần thú sư chỉ có thể có tối đa 5 không gian súc thú. K thể nhiều hơn.

Hầu hết cái đoàn đội dong binh đều tập hợp đủ 3 loại chức nghiệp này mới dám đi săn bắt, săn thú tại các cánh rừng, sâm lâm.

Chiến binh thì gồm các giai đoạn từ luyện khí, luyện thể, ngưng thần, kim thần, huyền thần, thánh thần. Mỗi cấp bậc thì chia làm sơ cấp, trung cấp, cao cấp, đỉnh phong rồi mới có thể tiến cấp. Là một sự phát triển tích lũy lâu dài

Pháp sư hệ cũng chia làm các cấp bậc tương tự.

Thuần thú sư cũng có cấp bậc nhưng ít hơn. Đó là kim sư, tạo sư, tông sư, đại tông sư, và thần sư

Đau hết cả đầu!

Hoàng Minh cười khổ? Hắn muốn thành thiên hạ đệ nhất, vậy phải chọn chức nghiệp nào đây!

Nhiều thiên tài sinh ra là có thể có song chức nghiệp. Có nhưng rất ít. Thậm chí có thể đến được trên đầu ngón tay, thế nhưng 3 loại chức nghiệp thì trước nay chưa từng có!

Hoàng Minh nghiêng răng nghiêng lợi, kệ mẹ, thứ ta tu luyện ở đây cũng không phải như con người ở đây. Hắn tu luyện là ở một thể khác, một cách khác hoàn toàn.

Nửa tháng trôi qua. Sáng nào Hoàng Minh cũng có mặt trên núi từ sớm, hắn muốn hấp thụ linh khí khi mặt trời bắt đầu ló dạng. Lúc đó là thời khắc thiên địa giao nhau. Hắn cứ ngồi khởi động công pháp, thổ nạp ổn định. Nếu cao thủ huyền thần ở đây chắc phải giật mình tròn mắt với khả năng hút năng lượng thiên địa của hắn! Khi đạt tới cảnh giới thần huyền thì có thể trao đổi với thiên địa, khai thác năng lượng từng chút một tiêu hóa. Mà đạt tới huyền thần ai không phải sống qua 2 đến 3 trăm năm r. Toàn là các lão quái vật. Thánh thần thì không biết còn tồn tại hay không, vì mấy trăm năm nay chưa có vị thánh thần nào xuất hiện!

Hoàng Minh chợt mở mắt, đôi mắt đen láy của hắn trở nên kiên nghị. Bắt đầu tập các bài tập rèn luyện thân thể như chống đẩy, chạy bộ, gập bụng nâng cùi. Trên người hắn lúc nào cũng đeo 5 kg cát. Đây là những gì hắn đã từng luyện tập ở thế kỉ 21.

Hắn muốn thân thể này phải trở nên thật tốt, thay đổi vận mệnh của hắn! Nửa tháng này rèn luyện, được sàng lọc lại thân thể nhờ Thiên địa tạo hóa công. Thân thể hắn rắn rỏi và trông khô ngo ra biết mấy!

Khi mặt trời đã lên cao tới ngọn cây hắn mới đình chỉ, xuống dưới núi. Căn nhà của gia đình hắn ở ngay chân núi, nhà chỉ có 3 gian phòng. Phòng phụ mẫu hắn và phòng của hắn. Lúc thững đi bộ xuống mà lòng hắn tưởng tượng những điều thích thú, hắn hát lên, cái giọng con nít chưa voz giọng nghe mà vui tai.

- Người theo hương hoa mây mù giăng lối, làn sương khói phôi phai đưa bước ai xa rồi..

Khi bóng hắn vừa khuất con đường, một lão hán bước ra, mỉm cười nhìn theo. Lão hán này ước chừng 60 tuổi, râu tóc cũng khá bạc, nhưng đôi mắt vẫn còn sáng quắc, hữu thần, lão khẽ lẩm nhẩm theo lời bài hát của Hoàng Minh rồi lặng lẽ biến mất!

Cao thủ!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Tiểu thiếu gia trưởng thành

Vân Nam vương quốc, một quốc gia thống trị dài hàng vạn dặm đất đai, có lịch sử lâu đời. Dưới sự thống lĩnh của hoàng thất. Càn Thiên Trụ là vị vua đương thời. Ngoài Hoàng thất, các thế lực khác cũng mạnh không kém, nhưng thế lực này kìm hãm thế lực kia. Đấu đá nhau, tạo thành một vòng tròn. Đương nhiên, vị trí của hoàng thất là đứng đầu, nhưng bao lâu này. Các siêu cấp thế gia đã phát triển, có xu hướng lấn áp hoàng thất rất nhiều. Các thế gia đó nếu muốn hỏi, tiểu hài tử 3 tuổi cũng nói ra được chính xác.

- Hoàng gia, vũ gia, Khôi gia. Lí gia, Hạ gia, Mạc gia và Ngân gia

Các siêu cấp thế gia đã ngang ngửa với hoàng thất!

Trong đó, Hoàng gia, Vũ gia và Khôi gia có liên hệ khá chặt chẽ

Lí gia, Hạ gia, Mạc gia cũng là một cánh khác

Chỉ có Ngân gia có chiều hướng nghiêng về hoàng thất mà thôi!

Vân Nam thành là nơi cư ngụ của tất cả các siêu cấp thế gia và Hoàng thất, đương nhiên cũng là nơi tập hợp tất cả cao thủ lẫn lộn. Sầm uất nhất.

Phía đông Vân Nam Thành là phủ đệ của siêu cấp thế gia Hoàng gia. Lúc này, trong một căn phòng sách nhỏ, một lão nhân thân thể khang kiện, ngồi tựa lưng vào ghế bành to, hai mắt nhũn lại dường như, không biết đang suy nghĩ việc gì, tóc lấm tấm màu bạc. Các nếp nhăn cũng bắt đầu rõ nét. Cả người phát ra cỗ ngạo khí, sự uy nghiêm phát ra từ thân thể, là người lãnh đạo lâu năm mà hình thành khí thế uy nghiêm này. Gia chủ Hoàng gia Hoàng Thái!

Căn phòng vốn tĩnh lặng, bỗng nhiên phát ra hai tiếng cốc cốc, có người gõ cửa!

- Vào đi!

Giọng Hoàng Thái truyền ra, khẩu khí mạnh mẽ

Một lão già bước vào, chiếc áo cũ kỹ, dáng người có chút mệt mỏi. Đây chính là lão già đã theo dõi Hoàng Minh nửa tháng nay. Vừa về tới phủ đệ hắn đã tới phòng của Hoàng Thái, tinh thần có chút mệt mỏi do đi đường xa, nhưng ánh mắt vẫn sáng ngời như cũ. Hai tay chấp lại, lão già cúi đầu chào hỏi đúng nghi lễ.

- Hoàng Tinh à, đã về rồi, tình hình thế nào?

Lão già tóc bạc này, vốn là một võ giả tự do. Ngày trước đi qua sâm lâm, bị yêu thú tấn công, may mắn được Hoàng Thái đi qua cứu giúp. Hắn cảm kích nguyện đi theo phò tá đến bây giờ. Hai người từ huynh đệ tới chủ tớ cũng đã qua 40 năm rồi. Từ ngày Hoàng Thái lên làm gia chủ, Hoàng Tinh được làm khách khanh trưởng lão. Hoàng Tinh cũng là tên do Hoàng Thái đặt cho hắn.

- Tam gia vẫn tiếp tục cai quản các cửa hàng ở Thái Minh trấn, sinh ý khá tốt! Tiểu Niệm tiểu thư vẫn đang sống cùng thân y Phúc Khải, nghe nói tiền triển đã tốt hơn. Tiểu thiếu gia thì..

- Chấn Minh sao? Nó làm sao?

Thấy Hoàng Tinh lưỡng lự, vẻ mặt lại có chút quái lạ, Hoàng Thái nhũn mày hỏi

- Tiểu Thiếu gia nửa tháng trước bị ngã từ trên ngọn cây xuống, mất một tuần phục hồi, sau đó..

- Ngã từ ngọn cây xuống, hắn có sao không? Ngọn cây cao bao nhiêu?

Hoàng Thái giật mình, gấp rút hỏi.

- Tiểu thiếu gai không sao, thân thể lành mạnh, ngọn cây cũng không cao lắm.

Hoàng Tinh thấy vậy chỉ dám nói nhẹ đi là không cao lắm, nếu mà nói cái ngọn cây ấy cách mặt đất cũng phải 15 mét. Ngã xuống không chết thì cũng gãy tay gãy chân, huống chi còn là đứa bé 10 tuổi không có tu luyện gì. Kì thực khi nghe được tin này Hoàng Tinh cũng giật mình, tiểu tử này có mệnh hệ gì đại va chắc bề cổ hần mất. Hoàng Tinh nào biết rằng tiểu tử Hoàng Chấn Minh này cũng đã xong rồi. Giờ thân hình ấy là một linh hồn khác.

Hoàng Thái nghĩ ngợi gì đó rồi lại hỏi:

- Tiểu thiếu gia bây giờ thế nào?

- Thiếu gia rất tốt, thậm chí hắn còn như biến thành người lớn vậy!

Biến thành người lớn, Hoàng thái ừ ừ cạ các khoa hiểu.

- Nói rõ ra coi nào, sao ngươi cứ ấp úng mãi!

- Tiểu thiếu gia hẳn đọc sách, sau đó rèn luyện thể lực.

- Cái gì?

Hoàng Thái ngạc nhiên, đọc sách, rèn thể lực.

- Vâng, là đọc sách!

- Nó đọc gì, rèn luyện thể nào?

- Hoàng Thiên đại lục kia sự, Các cảnh giới tu luyện giả, Nhân ma đại kí sử...

Hoàng Thái càng nghe càng thấy đầu ong ong. Thằng bé này mới 10 tuổi mà đọc những thứ này, hẳn có hiểu hết được không? Mà chuyện này, Hoàng Thái như thấy được sự tinh quen thuộc mấy chục năm về trước, khi đó con trai hắn, tam thiếu gia, Hoàng Chấn Khang cũng bắt đầu làm quen với sách vở. Lòng hắn lại có tia ấm áp, lại có chút chua xót và ăn năn.

- Thiếu gia đọc rất kĩ. Ta ẩn nấp coi thấy thiếu gia không nhưng đọc, mà còn phân tích, sau đó còn diễn giải rất đúng. Mỗi sáng thiếu gia lại dậy rất sớm, ra sau núi rèn luyện đến khi mặt trời lên cao mới thôi.

- nó lên từ lúc nào?

Hoàng Thái thú vị hỏi?

- Từ trước khi mặt trời xuất hiện. Thiếu gia có những động tác rất kì lạ. Khi thì chống ngược người, hai tay chống xuống đất, hay chân hướng lên trời. Khi thì hai tay chống, hai chân duỗi ra sau. Khi thì múa vài bài võ thì phải, nhưng tốc độ lại cực chậm. Ta không rõ đó là võ hay chiến kĩ nhưng ta thấy nó rất ảo diệu. Chậm mà không phải mà nhanh cũng không đúng. Tóm lại noa rất huyền diệu.

Hoàng Tĩnh nào biết rằng đó là những bài rèn luyện thân thể bình thường gồm trồng cây chuối với chống đẩy. Sau đóvoz kĩ hắn nói kia chỉ là bộ môn dưỡng sinh Thái Cực Quyền mà Hoàng Minh tập cho thân thể thả lỏng mà thôi.

Hoàng Thái thì hai mắt sáng hẳn, tâm trí nhộn nhạo. Có chút cao hứng vuốt vuốt bộ râu dưới cằm. Bây giờ trông hắn thế nào.

- Tiểu thiếu gia tinh thần khá tốt, thân thể khá khỏe mạnh.

- Tốt lắm! Còn 3 năm nữa mới bắt đầu lễ trưởng thành, mong rằng nó không làm ta thất vọng!

- Tiểu thiếu gia đã trưởng thành rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Đột phá

Hoàng Minh trầm ngâm trong thế giới ảo, hắn rất chăm chú tu luyện, mặc dù nhàm chán tới cực điểm hắn vẫn không buông lỏng chút nào. Muốn vượt trên người khác tất nhiên phải cố gắng hơn họ rất rất nhiều lần. Sau vài tiếng tu luyện, hắn mở mắt. Chỉ còn chút nữa thôi là lên cấp bậc 2 rồi.

- A Trang, ta có câu muốn hỏi?

Thùy Trang ngay lập tức xuất hiện trong không gian, ánh mắt híp lại, vẻ tươi cười.

- Chủ nhân, đã hai tuần trôi qua, ngài muốn hỏi chuyện gì? Ngài có 2 lần đặt câu hỏi.

Hoàng Minh nhử nhử mày, hắn đã suy nghĩ rất kĩ nửa tháng nay rồi, rốt cuộc cũng mở lời.

- Ta muốn biết, có cách nào để hệ thống xuất hiện bình thường theo ý muốn mà không phải đi nằm không? Chẳng nhẽ chỉ đi nằm ta mới có thể kích hoạt chương trình.

A Trang mỉm cười, đoạn nói:

- Khi chủ nhân lên cấp bậc 5 thì có thể kích hoạt hệ thống bình thường ngay cả khi sinh hoạt mọi việc, hiện tại cấp bậc của ngài còn thấp, chưa thể hoạt động được chương trình diễn ra theo ý muốn.

- Được, vậy cũng là tốt rồi. Ta muốn chính là điều này. Điều thứ 2 ta muốn biết, phải chăng còn cách nào khác lên kinh nghiệm, giá trị năng lượng không?

- Chủ nhân có thể trong thực chiến tiêu diệt kẻ địch, nhận được kinh nghiệm và năng lượng. Ngoài ra có thể hoàn thành các nhiệm vụ để nhận kinh nghiệm và phần thưởng.

- Có cả nhiệm vụ sao? Ở đâu?

Hoàng minh sáng mắt lên.

- Nhiệm vụ là bị động xuất hiện, chủ nhân có thể chờ đợi chứ không thể tự nhận nhiệm vụ.

- Địch, đen vải linh hồn

Hoàng Minh Không nhận được cảm thán.

Chưa kịp hỏi thêm thì A trang đã biến mất. Cũng không khỏi nhanh quá đi chứ. Mẹ nó, cái game này là lão tử tạo ra cơ mà. Vậy mà một chút đặc quyền cũng không thể. Hắn bức mình ngồi bệt xuống. Mở shop ra coi. Haiz. Bao giờ mới đủ giá trị năng lượng với cấp bậc mà hốt sharingan. Chán nản. Kéo lướt hết 5 6 trang hắn chỉ thờ dài ngoằn ngẩn. Tiếc hận bản thân quá nghèo nàn. Kéo sang trang thứ 7, Hoàng Minh giật thót, nhìn chăm chăm vào một quyển sách, quyển sách màu vàng nhạt, rất mỏng, không có gì bắt mắt. 100 giá trị năng lượng, cấp bậc 1 có thể sử dụng. Quyển sách không có gì bắt mắt, Thế nhưng tên của nó lại khiến Hoàng Minh ngẩn ra, nước rãi chảy đong dòng, hắn sượng ron như muốn hét ầm lên vậy. Quyển sách màu vàng, phía dưới có chú thích tên gọi

"Kage Bushin No Justu"

Hoàng Minh thốt lên. Ta xxx, con mẹ nó giàu rồi.

Nhìn xuống thông tin bản thân, cấp bậc của hắn là cấp một, giá trị năng lượng cũng đã là 102. Hoàng Minh không chần chừ ấn trao đổi. Ánh sáng màu vàng lóe lên, quyển sách biến mất khỏi cửa hàng, tuyệt nhiên không xuất hiện nữa. Hoàng Minh vội vã mở thông tin, phía dưới công pháp của hắn đã có phần kĩ năng, pick vào là xuất hiện kĩ năng mới nhất của hắn. "Đa trùng ảnh phân thân thuật"

Chắc ai cũng biết đó là cấm thuật rất mạnh mẽ trong naruto, và nó cũng được thể hiện mạnh nhất qua chính naruto sử dụng. Hoàng Minh hắn tuy không có năng lượng cửu vĩ như naruto, nhưng hắn có năng lượng hai vĩ. Nó mạnh không kém gì chặt của cửu vĩ. Hoàng Minh nóng lòng bắt đầu thử kết ấn theo công thức, thế nhưng tay hắn cứ tay này gõ vào tay kia. Hắn mới sực nhớ, cái này vừa là game vừa là thực. Tất nhiên hắn phải tự luyện tập mới có thể thực hiện được thuật này. Hắn lắc đầu, bắt đầu chuyên tâm kết ấn. Lại 3 ngày trôi qua tót, Hoàng Minh chỉ ngồi và chuyên tâm kết ấn, hắn tập qua tất cả các kí hiệu, mặc dù không thể sử dụng nhưng sau này sẽ rất có lợi cho các thuật ẩn về sau.

3 ngày trôi qua, tốc độ kết ấn của hắn đã rất nhanh, và dường như đã không sai biệt lắm. Hắn bắt đầu kết ấn thuật đa trùng ảnh phân thân, thế nhưng chỉ phân ra một ảo ảnh mà thôi, nhưng cũng đạt được độ thông thạo và kinh nghiệm, Hoàng Minh sáng khoái không lên lời, hắn chỉ biết cặm cụi kết ấn, một lần lại một lần, sau gần một ngày nữa, một tia sáng toát ra từ trên đầu hắn, hắn lên cấp 2. Dường như có một dòng nước ấm chảy quanh thân thể của hắn, mệt mỏi bao nhiêu tan biến hết.

- Sáng khoái!

Hoàng Minh phấn khởi, thoát game ra ngoài. Lúc này thân thể hắn đã cao hơn không ít. Nhờ rèn luyện hàng ngày mà thân thể hắn đã rắn chắc hơn, đôi mắt có thần, khí độ ổn định. Trần thị không biết con trai mình làm gì mỗi sáng, đi đâu cả buổi, nhưng nàng thấy hắn ngày càng khỏe mạnh, đơn hắn đi tập luyện sức khỏe mà thôi, tối đến lại đọc sách. Nói chuyện lại nho nhã hiền thảo, nàng mừng còn không kịp. Con trai trưởng thành nàng vui tới phát khóc. Toàn tâm toàn ý chăm sóc con trai. Lòng vui mừng. Mấy ngày nữa là trưởng phụ trở về. Nàng nhất định phải khoe với hắn.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Phụ thân Hoàng Chấn Giang

Hoàng Minh vừa luyện tập trên núi về, cả người ướt đầm mồ hôi, thế nhưng tâm tình hắn rất thoải mái. Hiện tại hắn đã có thể phân thân thành 3, 3 người một người kết ấn, 1 người chống đỡ, một người hấp thụ linh khí thiên địa.

Cùng thi triển một lúc, các phương diện của hắn càng được tăng cao nhanh chóng. Tuy mỗi phân thân chỉ duy trì được 3 phút. Thế nhưng liên tục thi triển cả buổi sáng. thu hoạch nhanh tuyệt đối. Đúng là lợi thế của đa trùng ảnh phân thân thuật. Các phân thân đều có năng lượng thật sự, có thể hoàn thành các phương diện mà người triển khai muốn. Như là thám hiểm tình báo chẳng hạn. Khi thành công, tự triển khai biến mất, lập tức thân chủ sẽ nhận được thông tin cần thiết. Hoặc là kinh nghiệm mà phân thân trải qua có được. Dễ hiểu hơn là 5 người cùng thi triển một cú đá, thì coi như thân chủ đã triển khai được năm lần. Giờ chỉ còn chờ lên cấp bậc 4 nữa là hắn sẽ đối được kĩ năng làm lên tiếng tăm nữa của naruto. Nó là kết hợp tuyệt vời nhất với đa trùng ảnh phân thân. Đó là Rasengan!

Hoàng Minh chậm chậm bước về nhà, trước cổng nhà hắn hiện tại có 4 con tuấn mã được cột trước cửa, hắn nhủ mày, là ai tới nhà hắn, liệu có phải kẻ nào tới gây khó dễ cho mẫu thân hắn chăng.

Vội vàng bước vào cửa ngõ, trong nhà đã có nhưng tiếng nói chuyện phát ra, rất huyền ảo. Tiếng nói cười vui vẻ. Lọt vào tầm mắt Hoàng Minh lúc này là 2 tráng hán lực lưỡng đang khoa tay múa chân nói gì đó. Bên cạnh là một người nhỏ nhắn hơn, đôi mắt có chút sáng ngời, có lẽ là một văn nhân. Ngồi giữa chính điện lại là một trung niên, nước da hơi ngăm, thân thể khỏe mạnh, ánh mắt sắc bén. Một cỗ thân thiết phát ra từ trong lòng hắn, người trung niên kia phải chăng là... phụ thân.

Nhìn Trần thị đứng sau lưng khẽ bóp đôi vai cho nam tử phía trước, miệng không ngừng lưu rú kể chuyện, mặt mày hớn hở, rất vui vẻ.

Hoàng Minh tiến gần tới, một người chợt yên lặng hơn, người văn sĩ kia nhìn thấy Hoàng Minh thì ồ lên một tiếng, hai mắt híp lại, miệng tùm tùm cười. Hai tráng hán kia thì sáng rực mắt, chỗ có nam tử ngồi chính giữa kia là hơi trầm tư, đôi mắt sắc bén đánh giá Hoàng Minh từ đầu đến chân. Hoàng Minh có chút sợ hãi, bị một đám đàn ông nhìn ngó đến rợn người. Theo bản năng hắn đưa tay lên che ngực với hạ bộ.

Hai tráng hán thấy cử động của hắn thì cười lên ha ha, rõ khoái chí. Văn sĩ kia lại có vẻ thích thú, cười xòa. Nam tử trung niên cũng đã bật cười, hắn lắc đầu, khuôn mặt nghiêm nghị cũng đã giãn ra.

Hoàng Chấn Giang là tên của hắn, 12 năm về trước, cái tên Hoàng Chấn Minh vốn là danh chấn các thế lực của Vân Nam đế quốc. Chỉ 24 tuổi đã là Ngưng khí tầng 8, là thiên tài trẻ tuổi nhất Vân Nam đế quốc có tiềm năng đột phá kim thân trước 50 tuổi. Là con thứ 3 của gia chủ Hoàng Thái. Có tư cách trở thành người nối nghiệp gia chủ tương lai. Thế nhưng, trong một lần hắn ra ngoài lịch lãm, bị một đám người áo đen bịt mặt vây đánh, hủy đi kinh mạch, cả đời này không thể tu luyện nữa. Một đời chiến sĩ huy hoàng cứ thế bị vùi dập. Gia chủ Hoàng gia Hoàng Thái lúc đó nổi giận lôi đình, sử dụng tất cả quyền lực, thủ đoạn tìm ra hung thủ. Thế nhưng chuyện này dính dáng tới không ít thế lực lớn nhỏ, hầu như tất cả đều có phần tham dự. Hoàng Thái hẳn một mình không thể đấu lại. đành ngầm ngui chỉ biết đau lòng cho con trai. Một đêm mà tóc bạc đi vài phần. Về phần Hoàng Chấn Giang, không thể tu luyện khiến hắn như bị sốc hoàn toàn, đam người đó không giết hắn, chớ phá hủy đan điền và kinh mạch hắn, bắt hắn thành người bình thường, đây là đã kích cực lớn, thà chết còn hơn. Một đời thiên tài, đứng trên mọi lớp trẻ lại biến thành một người bình thường chỉ một ngày. Chuyện này dính dáng tới quá nhiều thế lực, hắn không có cách nào trả thù nổi, không phải vì vợ và con trai mới sinh, hắn đã tự kết liễu đời mình rồi.

Cả Hoàng gia như thay đổi, từ khách khách khí khí với hắn giờ quay ngoắt lại, không thèm cho hắn chút mặt mũi nào, liên tục đã kích. Hắn tức khí, xin gia chủ là cha hắn đưa gia đình tới nhánh Hoàng gia ở Thái Minh trấn. Làm kinh tế mà thôi. Mong rằng yên ổn cũng thế tử và nhi tử sống tốt.

Giờ này nhìn thấy con trai, mới hơn một tháng không gặp mà nó đã cao lớn hơn nhiều. Thân thể rắn chắc, mặt mày nghiêm chỉnh, hai mắt sáng ngời. Thần thái sáng lạn y hệt hắn ngày xưa.

Mà khoan, hắn nhíu mày, rồi đột nhiên hai mắt hau háu nhìn vào Hoàng Minh. Hắn bật dậy, mọi người giật mình, chuyện gì vậy?

Từng là một cường giả thiên tài, Hoàng Chấn Giang mặc dù không còn là chiến sĩ, nhưng ánh mắt hắn vẫn chuẩn xác cực kì. Con trai hắn, y như vậy, đã là luyện khí kì tầng 2, đúng vậy chính xác là gần tới bậc 3 rồi. Trời ạ, hắn làm sao tu luyện, ai đã dạy hắn. Hắn chỉ mới có 10 tuổi mà thôi.

Hoàng Minh cũng giật mình, hắn còn chưa thích ứng được với vị phụ thân trời cho này, có chút rụt rè như tiểu hài tử thật vậy.

- Chấn Minh, người đã tu luyện được bao lâu rồi, ai đã dạy người, nói cho phụ thân biết!

Giọng Chấn Giang vừa có uy vọng vừa có vui vẻ, vừa có sốt sắng.

Mọi người giật mình, tiểu thiếu gia đã tu luyện ư? Tất cả mọi người lại lại quay ra nhìn chăm chăm Hoàng Minh. Ai lấy ánh mắt sáng quắc.

Hoàng Minh chần chờ, hắn nhất định giấu chuyện hệ thống game. Đây là bí mật riêng của mình hắn, nhất định hắn sẽ không nói với ai. Thế nhưng bây giờ trả lời thế nào. Là tự tu luyện sao? Nói vậy ai tin, giờ hắn cũng chỉ là tiểu hài tử 10 tuổi. À đúng rồi, tự biến ra một vị sư phụ không phải là được sao. Hoàng Minh mừng rơn, tự khen mình thông minh. Hắn cười trộm, nhưng nét mặt vẫn tỏ ra vẻ lo lắng cùng sợ hãi. Hắn thò thề:

Là là một ông lão trên núi, ông ấy nói con tư chất tốt, muốn nhận con làm đệ tử.

Mọi người ồ lên, cũng phải thôi, chắc là lão đầu nào đó nhận tiểu thiếu gia làm đệ tử. tư chất tiểu thiếu gia chắc chắn là không tệ. Dù sao phụ thân của thiếu gia năm xưa cũng là một thiên tài.

Trần mẫu thì hai tay che miệng, thảo nào sáng nào nó cũng lên núi cả buổi sáng rồi về. Lúc đầu nàng còn lo lắng nhưng về sau thấy hắn đi về rất đúng giờ, thân thể lại khỏe nhanh nên nghĩ hắn đi chạy thể dục hay gì đó thôi.

Hoàng Chấn Giang đôi mắt có chút vui vẻ. Hắn hỏi tiếp:

- Lão nhân ấy có nói danh xưng cho con biết không?

- Không, Lão chỉ nói bao giờ học thành tài mới được nói ra tên của sư phụ. À đúng rồi, lão còn nói ngàn năm trôi qua rồi, lão cũng chỉ nhận con là đệ tử thứ 2 thôi.

Hoàng Minh đắc ý tỏ vẻ, hắn đắc ý vì khả năng chém gió của mình, vọng mọi người lại nghĩ là hắn là trẻ con đang có ý khoe thôi. Nhưng mà cái gì cơ, lập tức mọi người chợt giật thót. Thằng nhóc ấy vừa nói là lão nhân kia một ngàn năm qua chỉ nhận hai đồ đệ. Lão nhân ấy sống hơn một ngàn năm rồi,

đũa hay sao. Một nghìn năm, phải là lão quái vật mới đúng, một nghìn năm vậy cấp bậc của lão phải đạt tới Huyền thần thậm chí là Thánh thần.

Trời đất của ta ời, Huyền thần đã là cao thủ của thời đại này rồi. Đếm được đầu ngón tay cao thủ Huyền thần. Có thì cũng phải là lão tổ tông của các thế lực siêu cấp. Mà lão đầu tử sư phụ của Tiểu tử này là huyền thần, thậm chí khéo là thánh thần, trời ạ.

Hoàng Chấn Giang sững sờ một lúc, hần nghiêm giọng:

- Chuyện hôm nay không ai được nói ra bên ngoài, chuyện này có an nguy của cả gia đình ta và các người. Nhớ lấy!

Mọi người gật đầu, mọi người ở đây đều là huynh đệ của Hoàng Chấn Giang, ai cũng hiểu được chuyện này có ý nghĩa sâu xa đến thế nào.

- Con nhất định phải học tập thật tốt, nhất định đừng để sư phụ con thất vọng. Có thể sau này, chúng ta còn phải nhờ cậy vào sư phụ von một chút.

Hoàng Chấn Giang nói với Hoàng Minh, trong giọng nói pha chút quan tâm, có chút cổ vũ. Hần không muốn con mình giống hần, hần đã mất tiền đồ của chính mình, giờ này hần nhất định phải bảo vệ con hần để nó trưởng thành một cường giả. Hơn nữa sư phụ của thằng nhóc này lại cường hần không thua bất kì cường giả nào..

Mọi chuyện cứ diễn ra, Trần thị dọn cơm lên, mọi người bắt đầu dùng bữa, lại nói chuyện rôm rả, câu chuyện chỉ xoay quanh việc buôn bán của Chấn Giang hơn một tháng qua mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Nhiệm vụ đầu tiên

Một ngày cứ thế trôi qua!

Đã một tháng sống tại dị giới này, Hoàng Minh cũng đã bắt đầu quen với giường sống, không có facebook, không có zalo, không có điện thoại máy tính, máy nghe nhạc, lần đầu tiên hần cảm thấy thiên tài công nghệ như mình không có đất dụng võ. Chả nhẽ lại tự phát minh ra điện, hần không có tài lực để làm chuyện này. Sáng tác đầu tiên của hần ở nơi này cũng chỉ là 5 cái quần sịp mà hần nhờ mẫu thân hần mua vải về để hần tự làm mà thôi.

Nhìn xuống thân thể hần Hoàng Minh chỉ biết lắc đầu cười khổ, thân thể của tiểu tử lên 10, còn linh hồn là thanh niên 24 mùa xuân rồi. Lắm lúc nhìn thấy người mẫu như A Trang hần còn thêm nhỏ dãi, thế nhưng thân thể còn chưa có phản ứng quái gì, nghĩ mà thấy hài hước. Hoàng Minh lắc đầu, bỏ đi.

Sáng hôm sau, như mọi khi hần lại dậy sớm lên núi sau nhà, mọi người còn chưa thức dậy, bóng tối còn đang mờ mờ. Hoàng Minh hần đã quen với việc nhìn trong bóng tối thế này rồi, lên lưng chừng núi, hần lờ mờ thấy một bóng đen đang si chuyển trước mặt, Hoàng Minh khẽ rung mình, gần tháng nay hần đi lại nhưng chưa hề thấy bóng đen đó, hần lặng lẽ cúi người dùng động tác đi khom thấp mà trong kì quân đội được học. Khéo léo mò về trước, càng lại gần càng thấy sợ hãi, là một con vượn. Con vượn này rất lớn, phải cỡ 3 người đàn ông, hai cánh tay nó to như cột nhà vậy. Dáng đi của nó lại chậm chậm, Hoàng Minh phát hiện nó di chuyển không được, cánh tay trái của nó bị thương, phía đùi phải cũng vậy, thảo nào nó không leo trèo mà lại đi bộ, phải nói là lết về trước mới đúng. Mùi máu tươi sộc lên mũi hần, Hoàng Minh lòng căng thẳng, không biết nên lùi lại hay không. Hay là cứu nó, nhờ đâu nó lại không hiểu lại tát cho cái, hần khẳng định ăn một cái tát của nó chắc chắn không chết cũng trọng thương.

Đang lúc lưỡng lự này, đầu hần bỗng kêu lên tiếng thanh thủy. Tĩnh tĩnh. hoàng Minh giật mình. Tai hần chợt nghe được tiếng nói của A Trang:

- Nhiệm vụ được kích hoạt. Hạ Tứ giai Hoàng Lan Hầu, phần thưởng 1000 giá trị năng lượng. Pokemon pikachu cấp một. Nhiệm vụ hoàn thành trong 30phut. Không hoàn thành bị giảm một cấp bậc!

- Thánh họ!

Hoàng Minh nghe xong như muốn cắn lưỡi, Tứ giai Hoàng Lan Hầu, mặc dù bị thương nhưng vẫn là yêu thú tứ giai đó. Lại còn quy định 30 phút. Con mẹ nó muốn giết lão tử đây mà. Nhưng mà, phần thưởng cũng quá mê người đi. 1000 giá trị năng lượng, lại còn được pikachu nữa. Làm hay không làm đây nhỉ?

Hoàng Minh trầm tư một lúc, hần cắn răng. Đậu xanh, lão tử liều ăn nhiều, đâu phải lần đầu lãnh nhau. Trước kia còn gặp quái vật trong game, hần còn một mình đại chiến mấy trăm con ý chứ. Dù bây giờ thân thể này là trẻ con nhưng kinh nghiệm và sự thành thạo của mình lại không vượt cấp khiêu chiến được. Nghĩ vậy, Hoàng Minh rút thanh Kunai mà đã đổi trước đó. Đây là binh khí hần khoái nhất khi coi naruto. Hôm nay, bây giờ là trận đánh đầu tiên của hần ở nơi này. Nhất định không được thua. Con mẹ nó phải thắng. Việt Nam nói là làm.

Hoàng Lan Hầu đang rất tức tối, hôm qua nó mới khiêu chiến con đầu đàn, kết quả sai lầm trong 2 chiêu, bị đánh bại. Nó không cam lòng, nó tách đàn, tìm cho đường thương, nhất định quay lại khiêu chiến tiếp. Đang cố lê thân lên gần hướng sườn núi, bỗng nhiên nó cảm nhận được luồng sát khí, rất mạnh. Nó cảnh giác, tay trái thu lại, tay phải giơ lên phòng bị, ánh mắt đăm đăm nhìn xung quanh. Bỗng nhiên vù vù vù, 3 thanh sắt quái dị bay tới, lần lượt tấn công vào 3 vị trí, mặt, đùi phải và tim. Hoàng Lan hầu hoảng hốt, nó hơi nghiêng người né, tay phải giơ lên gạt thanh sắt hướng về tim. Khuôn mặt giãn giữ găm lên. Nó rất tức tối vì kẻ địch đánh lén quá hiểm hóc. Mặc dù lớp da của nó rất dày nhưng vì trận đánh ngày hôm nay đã tiêu hao quá

không chiến lược. Nó chỉ đỡ được hai thanh là mặt và trái tim. Thanh thứ 3 thì không thể, thanh thứ 3 găm chuẩn xác vào đùi phải của nó. Đứng vết thương cũ. Hoàng Lan Hầu gào lên, ánh mắt căm thù nhìn về phía xuất hiện ám khí này. Trước mặt nó chỉ là một đũa nhóc. Một tiểu tử nhân loại. Một tiểu tử nhân loại mà dám thách thức nó. Từ cấp yêu thú Hoàng Lan hầu chính thức. Như bị sỉ nhục, Hoàng lan hầu lại gầm lên lần nữa, ánh mắt nó đỏ rực. Nó lấy tay rút hẳn thanh kunai ra. Tay phải vỗ ngực ỳnh ỳnh 4 5 cái rồi bất chấp thân thể đau đớn, máu chảy nó lao lại phía Hoàng Minh.

Phải giải quyết tiểu tử này càng nhanh càng tốt, thân thể của nó đã rất yếu, không nhanh giải quyết nhất định sẽ bị mài chết, tiểu tử này rất âm độc, vừa nãy hấn ném ra ám khí đã nói ra tất cả. Lựa chọn của Hoàng lan hầu đúng là lựa chọn đúng nhất, là lựa chọn hợp lý nhất, thế nhưng nó lại không biết một điều là. Trước mặt nó là một game thủ đã từng được lựa chọn là người pk đứng top 10 trên game chiến thần của cả thế giới vào thế kỉ 21.

Hoàng Minh bình tĩnh nhìn Hoàng hầu lan tiến lại, ánh mắt hấn như lóe sáng, quanh cảnh trong mắt hấn như sống động hấn lên, chỉ trong giây lát hấn đã nghĩ ra rất nhiều cách đánh, chỉ là hấn đang lựa chọn cách hiệu quả nhất. Thế rồi miệng nhỏ của hấn héch lên. Nếu mà các huynh đệ gamer bạn bè của hấn kiếp trước mà nhìn thấy, nhất định sẽ cười khò nói: đối thủ kia xui xẻo rồi.

Nói thì chậm diễn ra thì nhanh, khoảng cách của Hoàng lan hầu và hấn rút ngắn còn 3 mét, cánh tay của nó sắp đập xuống đầu của hấn, Hoàng hầu lan tin tưởng phát đập này nhất định sẽ đem tiểu tử kia thành tương vụn, thế nhưng, Hoàng Minh hấn động.

Chỉ thấy hấn lùi chân phải lại một bước, người khom xuống 45 độ. Vù một tiếng, hấn bật sang phía bên cạnh đối thủ, tay trái hơi chìa ra, mũi kunai găm thẳng vào bụng Hoàng hầu lan.

Uỳnh một tiếng, vị trí Hoàng Minh đứng ban nãy lồm vào một hố to bằng cái thúng, đó là kiệt tác của Hoàng Hầu lan, thế nhưng hấn đã né được. Hấn lần hai vòng thoát ra ngoài cách nó 5 mét. Hoàng hầu lan thấy mình đánh trượt, quay lưng lại, thế nhưng bụng nó lại nhói một cái. Thì ra thanh kunai trên tay Hoàng Minh đã đâm vào bụng nó, ngập 2/3. Máu tươi lại rỉ ra, từng giọt rớt xuống.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Di Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 10: Chiến đấu

Hoàng Minh ánh mắt sắc lẹm, hai cánh tay hấn tê rần, không ngờ lực phản chấn của một đâm kia lại mạnh như vậy, mặc dù né được nhưng cánh tay hấn lại tê rần. Hoàng Minh nghiêng rặng, nhẹ nhàng rút ea một thanh kunai nữa, đây đã là thanh cuối cùng của hấn rồi, giờ phải cận chiến thôi. Không thể du kích nữa. Quần áo hấn bê bết đất cát, ánh sáng mặt trời đang le lói, từ mờ mờ nhìn mà giờ đã thấy khá là rõ. Hoàng lan hầu thở phì phò, hai luồng khí tức từ mũi nó phun ra, đôi mắt đỏ lờm nhìn ro, tơ máu. Mặc dù thương thế khá lớn nhưng nó vẫn chưa lao lên, nó thấy rất bất an, tiểu tử vừa rồi thoát một kích của nó không nói, quan trọng là trong sát na ấy hấn còn phản kích được, đâm nó một phát. Một tiểu tử nhỏ bé vậy mà có khả năng thực chiến như vậy.

Hoàng lan hầu gầm gừ, nó nhất định phải kết thúc trận chiến này nhanh chóng, nếu không bị mài chết thì cũng bị mất quá nhiều máu mà chết. Nghĩ thông, nó lại lao lên lần nữa, chỉ là lần này, nó không hề coi thường đối thủ trước mặt nữa. Dù là một tiểu tử loài người nhưng nó đã coi như đối thủ sinh tử rồi. Nếu không hạ được tiểu tử này, nó cũng chết không nhắm mắt. Lấy gì mà quay lại đàn khiêu chiến con đầu đàn nữa.

Hoàng lan hầu lại lao tới, chân nó bị chấn thương, cách chạy nhìn rất kì quái, buồn cười, thế nhưng Hoàng Minh lại không có tâm tính cười đùa, trước mắt hấn là một tử cấp yêu thú đầy, không phải là loại dễ nhằn, hơn nữa nó còn hơn hấn cả 2 cấp bậc. Mặc dù bị thương nhưng lạc đà gầy còn hơn ngựa. Không thể chủ quan. Hấn nhứu mày, cầm chắc thanh kunai, thân lâm đại địch. Khi khoảng cách chỉ còn 2 mét. Hoàng lan hầu giơ tay lên lại nện từ trên xuống, như thái sơn áp đỉnh lên đầu của Hoàng Minh, Hoàng Minh lại nhún người bay sang phải, không ngờ cánh tay đang đỡ thẳng lại chuyển hướng đánh sang phía Hoàng minh, hấn chỉ kịp kêu lên:

- Con mẹ nó, con vượn này lại gian xảo vậy, lại biết biến chiêu!

Hoàng Minh vội lấy cả hai tay giữ kunai che trước ngực, không còn cánh nào khác hấn phải đỡ cái và này. Bốp, Hoàng Minh bị và bay ra 6 7 mét. Hấn như điều đứt dây bay ra cái ầm. Bụi đất bay bụi mù. Hoàng minh thấy như lục phủ ngũ tạng đang đảo lộn, hấn phun ra một ngụm máu. Co ro dưới đất.

- Thánh họ, thì ra trong phim kiếm hiệp phun máu là thật, ta lại cứ tưởng là bốc phét.

Hoàng lan hầu một kích thành công tiên hạ thủ vi cường, nó lao nhanh lại tiếp cận đối thủ ý định tiếp tục và cái nữa. Hoàng Minh bất chấp thân thể đau đớn, lăn ra vài vòng tránh cú và ngang, một kích của Hoàng lan hầu đánh hụt vào không khí. Hoàng Minh lom khom đứng dậy.

- Con súc vật, lần này ta xem ngươi có bao nhiêu cái tay để và ta.

Đoạn nói rồi, hấn dứt kunai vào dây buộc y phục, hai tay đan vào, làm nhiều hình thù kì quái, lập tức hét lên;

- Kage bushin no justu!

Hoàng lan hầu há hốc mồm, hai mắt nó về sọ hải, tên tiểu tử kia đang là một tự nhiên hóa ra 3. 3 tên giống nhau như đúc. Một linh cảm không tốt hiện ra trong đầu nó. Thôi thúc nó.

3 Hoàng Minh cùng rút ra kunai, từ từ tiến tới bao vây đối thủ. Lúc này Hoàng lan hầu lại rơi vào thế bị động.

Tấn công!

3 Hoàng Minh phối hợp nhịp nhàng luân lách những cú vả của Hoàng lan hầu mà đâm quanh người nó. Bùm, một phân thân bị vả trúng biến mất, bùm, lại một cái nữa. Hoàng lan hầu vui mừng, hiện tại chỉ còn một tên, ăn mấy nhát đâm nó cũng thành công phá hủy đi phân thân của tiểu tử trước mặt. Thế nhưng, chưa kịp vui mừng, tên tiểu tử kia lại một lần nữa hai tay chấp lại hết tiếp:

- Kage bushin no justu!

Hoàng lan hầu điên tiết, trận chiến lại một lần nữa diễn ra y như kịch bản trước, cứ giết rồi lại phân, lúc này Hoàng Minh rất chăm chú, hần thâm cảm thấy may mắn vì có nguồn năng lượng haibi. Mất 5 lần phân thân, đổi lại Hoàng lan hầu gần như đã kiệt sức, nó di chuyển chậm chạp, cánh tay giờ lên lực đạo đã nhẹ dần đi rất nhiều. Đến lần thứ 7 thì nó gục. Nó không còn chiến lực để phản công nữa. Nó phản hận, thua một tên tiểu tử loài người, thua một cách nhục nhã, đánh mãi cũng chỉ giết được phân thân của hần. Liên tục lại liên tục. Trong khi nó đã bị thương không nhẹ chút nào.

Hoàng lan hầu ngã xuống trong căm hận. Âm một cái, thân thể to lớn của nó ngã xuống, bụi bay đầy đất.

Hoàng Minh thở phào một cái, cũng ngồi bệt xuống. Thở phì phì. Thân thể của hần đau ră rồi. May mắn là lần phân thân cực hạn này của hần thì con vượn này đã gục. Không thì hần lại phải tự thân lao vào mất.

Tĩnh tĩnh, bên tai hần nghe được âm thanh thông báo của hệ thống:

- Hạ gục Hoàng lan hầu thành công, thời gian 29 phút 15 giây. Nhận được 1000 giá trị năng lượng. Pokemon pikachu cấp một!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Pikachu

Hoàng Minh thở phì phò, may quá, thiếu chút nữa là hần thất bại nhiệm vụ. Hoàng Minh thở phào, mồ hôi mồ kê nhễ nhại. Hoàng lan hầu cựa cựa hai cái rồi tắt thở, một đời yêu thú mạnh mẽ cũng đã chết. Chết một cách rất không phục.

Tĩnh tĩnh. Lại tiếng thông báo vang lên bên tai Hoàng Minh

- Hạ gục tứ cấp Hoàng lan hầu, kinh nghiệm nhận được 1290.

Một vòng sáng toát ra từ người Hoàng Minh, hần rất quen thuộc với luồng sáng này, đó là vòng sáng mỗi khi lên cấp của game online. Vậy mà bây giờ ở đây hần cũng lên cấp kiểu này. Ha ha

Hần chỉ thấy thân thể được một cỗ lực lượng bù đắp thân thể, các chỗ đau đang hoàn toàn bình phục. Con mẹ nó thật sáng khoái. Hoàng Minh không nhìn được khe rên lên. Ngồi điều tức khoảng nửa tiếng, Hoàng Minh quyết định chôn con tứ cấp Hoàng lan hầu này. Coi như là cách hần bồi lỗi với đối thủ bất đắc dĩ đầu tiên của hần!

Chôn xong cũng gần tới trưa, hần bắt đầu xuống núi, hần rất vội muốn về để đăng nhập vào game. Ở rừng mà nằm xuống đăng nhập chắc thức dậy đã đầu một nơi thân một nẻo mất. Nhanh chóng xuống núi, hần về nhà trong lòng rạo rạo. Ha ha. Pikachu cơ mà, con này là hần thích nhất từ bé tới giờ.

Khi hần đã về tới nhà, vì một cái mặc kệ mọi người hỏi han thế nào, hần đáp qua loa cái rồi chui vào phòng ngay tắp lự.

-Link Start.

Hoàng Minh lại xuất hiện trong thế giới game. Hần vội mở thông tin cá nhân ra, hần đã cấp độ 3 67%. Hần rất hài lòng, nhìn vào ô nhiệm vụ, hần vội vàng ấn nhận thưởng. Âm một cái, trước mắt hần xuất hiện một chùm sáng, lúc đầu to bằng cái thúng sau đó lại nhỏ dần đi gần bằng quả bóng. Cuối cùng là một quả bóng vàng vàng, sau đó là ray chân mặt mũi.

- Là pikachu. Ha ha

Trước mắt hần lúc này thật sự là một con pikachu hàng thật giá thật. Toàn thân màu vàng, Hai tai dài như tai thỏ, phía chót tai lại xó một màu nâu. Hai chân hai tay nhỏ nhắn, cái đuôi hình tia sét. Quan trọng nhất là hai núm mà màu hồng, rất đáng yêu. Đôi mắt nó còn đang miên man, được chọc ghẹo thì nó sáng hần lên. Nó nhìn về phía Hoàng Minh, người trước mắt khiến nó cảm thấy rất thân thiết, như là có một mối liên hệ nào đó. Nó chu môi lên, hai mắt long lanh. Hoàng Minh vui sướng, tiến lại ôm chầm lấy nó, ai ngờ, vừa ôm vào lòng, pikachu lại sợ hãi, hai má hồng lại phun ra hai tia điện, bao cả người hần lại. Hoàng Minh chết điếng người, toác hần dựng đứng, tay chân khét lẹt, thân thể giật giật gục ngay tại chỗ. Mồm còn thờ ra ít khói. A Trang chẳng biết xuất hiện từ lúc nào, nhìn Hoàng Minh hai tay che miệng cười duyên, thân thể run rẩy theo tiếng cười. Hoàng Minh cười khổ. Con mẹ nó, mắt

điểm với người đẹp quá, cơ mà cô gái này là chương trình game mà, không khỏi nhân tính hóa quá đi.

Pikachu thấy mình như gây tội, hai mắt nó long lanh nhìn Hoàng Minh như muốn xin lỗi. Hoàng Minh khổ sở, may mà đây chỉ là ý thức trong đầu hắn. Nếu ở ngoài chắc thân thể lại xuyên không phát nữa quá.

Hoàng Minh cất tiếng:

- Làm thế nào đưa nó ra ngoài được!

A trang còn đang nín nhịn cười, hân hân trả lời:

- Chủ nhân đưa nó vào quả cầu pokemon, người cần có đai lưng pokemon để tạo không gian cho các quả cầu pokemon ở trong đó. Ngài có thể đổi ở shop cái vật này.

Hoàng Minh vỡ lẽ, hắn vội mở cửa hàng ra coi. Pikachu thì thấy hắn không trách nó, về rụt rè biến mất, nó bò lên vai hắn, hai tay ôm lấy đám toác dựng đứng. Miệng nhỏ toe toét.

Hoàng Minh mặc nó nghịch ngợm, tay hắn bắt đầu lật tìm đĩa lưng và quả cầu pokemon. Mất một lúc mới tìm được. Giá trị năng lượng đổi là 250 đai lưng. Một quả cầu pokemon cũng mất 100 một quả. Tổng cộng hắn phải trả là 350. Ấn xác định giao dịch. Hắn đã đổi thành công.

Sau đó, hắn lại tiếp tục tìm một chút nhẫn thuật, trận chiến hôm nay hắn đã học được nhiều kinh nghiệm, lần này hắn muốn tìm một loại nhẫn thuật tấn công và một loại chạy trốn. Kéo lên 7 trang hắn đã tìm được thứ cần tìm, giá cả cũng vừa phải. Một là Hỏa độn, lực sát thương cao, tầm lan rộng. Hai là thuật hoán đổi, có thể ngay lập tức đổi thân thể vớ một đoạn cây trong lúc nguy hiểm. Mỗi loại là 300 năng lượng, Hoàng Minh cắn răng, nhất định phải đổi, ăn toàn bản thân là trên hết, chiến lực càng mạnh càng bảo đảm tính mạng của mình ở nơi này.

Vậy là một ngàn điểm giá trị năng lượng của hắn đi tong. Hoàng Minh thở phào, không biết bao giờ mới có cái nhiệm vụ khác, hay là, đúng rồi, tự tìm đối thủ oánh không phải được sao. Vừa lên cấp, vừa có điểm năng lượng, lại được thực chiến mài dũa. Nghĩ là làm. Hoàng Minh thu pikachu vào quả cầu, đeo đai lưng rồi thoát ra khỏi game. Lúc hắn mở mắt, quanh áo hắn đúng là có thêm một chiếc đai lưng, đó chính là đai lưng chứa pokemon của hắn. Hoàng Minh kiên định, ngày mai hắn nhất định đi vào sâu trong rừng tìm yêu thú ma luyện mới được.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Lịch lãm rèn luyện

Hùng Thiên sâm lâm, một sâm lâm trải dài về phía tây Vân Nam đế quốc, nơi mà yêu thú cư trú, hàng trăm năm, nghìn năm nay. Sâm lâm dài bao nhiêu không ai biết, chỉ biết nó rất lớn rất lớn. Đây là nơi lịch lãm của các dong binh đoàn, các thế lực, các tán tu, đủ cả. Nơi mà thực lực vi tôn. Người muốn săn quái ở đây, được thôi, người có bản lãnh thì được. Không có bản lãnh thì cút, lén phéng để mạng lại. Không chết trong tay yêu thú thì cũng chết trong tay nhân loại. Thị phi hỗn tạp. Muốn sống sót thì còn dựa vào bản lãnh, may mắn, hoặc là có chỗ dựa. Ở ngoài rìa Hùng Thiên sâm lâm là một khu buôn bán, nó gần như là một ngôi làng. Có kẻ đi kẻ lại, người ta tấp nập. Các dong binh đoàn tổ chức tuyển người cùng tổ đội, nhiều kẻ buôn bán hàng. Ôn ào náo nhiệt như cái chợ vỡ. Chiến sĩ, pháp sư, thuần thú sư đi qua đi lại. Khu làng này được thành lập bởi 3 dong binh đoàn. Cát Lạc binh đoàn, Kim Anh binh đoàn và Âm Lang kim đoàn. Đây được coi là trung tâm duy trì trật tự của sâm lâm. Là gong kim 3 chân cũng là nơi hốt bạc của 3 dong binh đoàn này.

Trên đường cái, một thiếu nữ đáng yêu, đáng người nhỏ nhắn, đôi mắt to tròn, tóc dài tới eo, được buộc lại thành hai bím. Miệng nhỏ háo hức tò mò ngấm đông nhìn tây. Phía sau nàng là hai lão nhân cũng khá có tuổi, một lão tóc bạc tay cầm quạt trường, thế nhưng đi lại tuyệt đối không chậm, anh mắt sắc bén, một lão nhân thì lưng hùm vai gấu, mặt có vết sẹo từ má kéo qua mắt lên tận giữa trán trông rất dữ tợn. Nhìn cũng biết là tiểu thư của một thế lực nào đó. Ai cũng không phải ngu, tốt nhất là không nên va chạm. Đại gì, nhìn là biết hai lão nhân kia là loại cao thủ rồi.

- Tiểu thư, người đi chậm lại được không, lão nhân già rồi, đi theo không kịp.

Lão già cầm quạt trường khẽ cười khò, thốt tiếng với thiếu nữ.

Thiếu nữ chu môi, hai mắt híp lại, nhí nhảnh trả lời:

- Vân gia gia, đây là lần đầu tiên ta được đi chơi thế này, gia gia hứa dẫn ta vào trong Hùng Thiên sâm lâm cơ mà.

Lão già cười khò, chỉ vì một lần lỡ lời mà cá cược với tiểu nha đầu này mà giờ hắn phải mang cái gánh nặng. Tự nhiên vác cái thân gia đi đánh cược, bị một tiểu nha đầu lừa cho. Kết quả thua mất. Phải chấp nhận đưa tiểu nha đầu này đi lịch lãm ở sâm lâm. Vì chuyện này lão cũng phải hạ cái thân già đi nói với Quân Chấn Long, xin xỏ mãi hắn ta mới đồng ý cho nha đầu này đi chơi. Để đề phòng có kẻ đuôi mù trên chọc, hắn cũng gọi theo cả mặt sẹo đi cùng. Một pháp sư ngân huyền tần 6, một chiến sĩ ngân huyền tầng 4. phóng mắt quanh Hùng Thiên sâm lâm này cũng là cao thủ có số má rồi.

Mặt sẹo đi theo cũng chỉ cười cười. Hắn năm đó đánh nhau với một con báo, kết quả hắn giết báo, nhưng mặt hắn lại có cái vết sẹo này. 60 năm nay

mọi người đều gọi là mặt sẹo, ít ai gọi tên hắn, mà đến giờ người nhớ tên hắn cũng không nhiều.

- Vân gia gia, nghe nói Hùng Thiên sâm lâm bên trong một có vùng cấm thật hả?

Lão già cảm quái trọng nhể nhủ mày, đoạn đáp.

- Đó là nơi yêu thú cấp 6 cấp 7 đi lại, võ giả bình thường không thể vào. Yêu thú quá mạnh. Cấp 5 cấp 6 đã là ngang với cấp bậc của chúng ta rồi. Gặp một hai con còn trốn chạy được. Gặp một bầy thì coi như xong.

Tiểu nữ tử hai mắt tỏa sáng, nâng cái gì cũng tốt, chỉ mắt chứng tỏ mò, gan lớn mặt lớn. Chả ai biết được tiểu nha đầu này có ý nghĩ quỷ quái gì.

Hùng Thiên sâm lâm...

- Tinh tinh, hạ gục tứ cấp yêu thú ma thụ yêu, kinh nghiệm đạt được 1230!

Vù, một ánh sáng lóe quanh người của thiếu niên. Thiếu niên này mặt ngời mắt kiêu, khuôn mặt kiên nghị. Đây chẳng phải là Hoàng Thiếu gia Hoàng Chấn Minh chứ ai. Lúc này trên người hắn đang mặc bộ đồ rất kì quái, nếu người địa cầu mà nhìn thấy nhất định nhận ra ngay đây là bộ đồ chiến của chiến sĩ quân đội khi tham gia chiến đấu. Một bộ quần áo bo sát, đầu đội mũ, quanh thân thắt một chiếc đai màu đen rất lạ. Chân đi giày, đầu gối còn mang một con dao. Áo quần màu sọc kiểu lá cây. Rất đậm chất quân đội. Đây cũng là sản phẩm ưng ý nhất hắn phải mất nhiều ngày làm ra. Trên vai hắn lúc này lại có một con mèo không ra mèo chồn cũng không phải chồn. Toàn thân màu vàng, hai tai dựng cao. Hai má có hai điểm màu tròn rất đáng yêu. Chính xác là pikachu.

- Lên cấp rồi, vậy là cũng là luyện khí tầng 4. Rất nhanh là lên tới 5. Hệ thống mở ra.

Hoàng Minh rất mong chờ. Đây là con quái thứ 6 hắn đã giết từ khi tới nơi này. Ý định của hắn là vượt cấp khiêu chiến yêu thú, ít nhất cũng phải ngang cấp. Chiến đấu liên tục làm hắn càng thành thực hơn. Kỹ năng và sự ăn ý của hắn với pikachu càng tốt. Phối hợp tác chiến rất tuyệt. Chỉ cần pikachu phóng điện thành công là hắn ngay lập tức thi triển đa ảnh phân thân thuật, sau đó là hỏa độn thuật. Chiến đấu chỉ diễn ra trong vài lần như vậy đã yêu thú đã bỏ mình trong uất ức.

Làm sao chống lại khi cứ trúng lôi điện mạnh như vậy, giới lữ cũng gượng di chuyển, thế nhưng vừa điện xong là lử như hun vào. Bồ yêu quái nào chịu được.

Hoàng Minh thế này lịch lãm cứ như là hack cheat vậy. Hắn rất hài lòng. Lão tử có lợi thế, ngu gì không dùng.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Nhiệm vụ thứ 2

Hoàng Minh lắc đầu. Hắn đi tới đây đã một tuần rồi, lúc đầu phụ nữ hắn nghe hắn nói muốn đi lịch lãm thì hai người nhất quyết không đồng ý. Về sau hắn phải bốc phét, đổ lỗi cho vị sư phụ hờ kia muốn dẫn đi thì Hoàng Chấn Giang mới đồng ý. Sự phụ tiểu tử này mạnh như vậy nhất định sẽ không phải lo lắng gì. Lần này đi không biết mất bao lâu. Hoàng Chấn Giang dặn hắn nhất định phải trở về dự lễ trưởng thành vào 3 năm sau. Chỉ sợ nhi tử quên mất. Hoàng Minh dạ vâng lia lịa rồi xuất phát hai hôm sau đó.

Hoàng Minh lấy dao chặt củi, trời cũng đã sắp tối, hắn cần mang về hang động mà hắn tìm được để đốt vào ban đêm. Gì chứ sinh hoạt dã ngoại này trẻ con ở thế kỉ 21 đứa nào cũng học qua cả. Buổi tối ở rừng rất đáng sợ, những sinh vật hoạt động về đêm lại càng khát máu.

Cái hang mà Hoàng Minh ở là hắn tìm được khi ngày thứ hai tiến vào đây, có lẽ là hang của một con gấu. Hắn đoán vậy. Thấy không có động tĩnh gì nên hắn đã ở tạm. Con gấu này đi mãi không thấy quay về, không biết gặp nạn ở đâu nhưng Hoàng Minh đã chiếm luôn hang của nó rồi. Buổi tối Hoàng Minh thường ăn thịt yêu thú mà hắn dự trữ, sau đó là lấy đá chặn cửa vào. Khối đá rất to. Hắn phải phân thân ra 5 người mới khuôn được lấp kín cửa hang. Đến sáng mới mở ra. Hắn đăng nhập game để tu luyện.

Hoàng Minh ở nơi này tuyệt đối không phát hiện dong binh đoàn nào, lúc đầu hắn kì quái, mới ngoài rìa thì thấy rất nhiều, càng vào trong càng ít. Chỗ hắn ở thì tuyệt đối không có. Hắn chả thèm quan tâm, càng tốt. Hắn nào biết, hắn đã bước qua khu vực cấm mà các dong binh đoàn đã không dám vào. Yêu thú cấp 6 cấp 7 đi lại gặp chắc là chết luôn rồi.

Sáng hôm sau, vận khí của Hoàng Minh thật không tốt, đi săn thú mà bị thú săn lại. Hắn bị một đầu con nhện đeo đuôi, nó rất mạnh, pikachu tấn công lôi điện chỉ làm nó khựng lại một chút, lông tóc không hề tổn hao gì. Hoàng Minh buồn bực chạy. Hắn nào biết yêu thú mà hắn tấn công là yêu thú cấp 7. Đến giờ này mà còn chạy được là may mắn lắm rồi.

Cuối cùng mất 3 lần phân thân hắn mới lừa được nó mà bỏ chạy. Một bụng tức không có chỗ phát tiết. Hắn lần mò quay về hang. Vừa về tới cửa thì phát hiện đằng sau có thân ảnh chạy tới. Là 3 thân ảnh. Một nữ và hai nam. Nữ thì còn nhỏ, nhìn biết là tiểu nha đầu. Phía sau là hai lão hán, một lão cầm quái trọng và một lão nhân mặt sẹo. Cả 3 đang hót hải chạy. Nha đầu thì mặt mũi kinh hoàng, hai lão nhân thì mặt mũi nghiêm trọng. Cả 3 đang có

gắng chạy về phía ngoài sâm lâm.

Vân lão rất bức tức, tiểu nha đầu này nghịch ngợm, cứ sống chết đòi vào cấm khu một chút. Muốn ngó đông ngó tây chút. Lão cũng mềm lòng, cho tiểu nha đầu này vào một chút, tiểu nha đầu tăng bốc hấn tới tận mây xanh, lão cũng có chút tự tin, gặp yêu thú mạnh quá thì bỏ chạy ngay. Ai dè, vừa mới qua phụ cận cái số má bước nhầm chân thế nào mà gặp ngay một đàn Âm Ảnh Lang. Toàn là cấp 5, yêu nhất cũng là cấp 4. Quan trọng nhất là có Lang vương. Một lang vương cấp 7 hàng thật giá thật. Đó mới là lí do hai lão không dám đánh mà chỉ chạy thực mạng.

Đang chạy hùng hục, Vân lão chợt thấy phía trước có người, mắt lão vẫn rất tốt, nhìn ra ngay là thiếu niên mà thôi. Tuổi còn rất bé, hấn làm gì ở đây, hình như không có đồng bọn.

Hoàng Minh thấy 3 người chạy như vậy, lòng nghi ngờ. Chuyện gì mà chạy sml thế này. Lòng hấn có dự cảm chẳng lành, Lập tức da đầu hấn tê dại Khi thấy sau lưng 3 người, mấy chục con sói đang lao tới.

- Đem, chơi bỏ à!

Hoàng Minh xoay người đang tính chạy thì bỗng nhiên một tiếng tinh tinh vang lên trong đầu hấn, lòng hấn chur chết lạng.

- Kích hoạt nhiệm vụ ẩn, Tiêu diệt toàn bộ Âm ảnh lang. Lang vương cấp 7. Thu thập răng lang vương 7 chiếc. Phần thưởng 4000 điểm giá trị năng lượng. Pokemon hitokage cấp 1. Hoàn thành trong vòng 1h. Nhiệm vụ thất bại giảm cấp bậc xuống 2 cấp. Điểm năng lượng trừ 2000.

-Đem, ta xxx cái hệ thống!

Hoàng Minh điên tiết xịt khói đầu. con mẹ nó quá hắc đi. Tiêu diệt toàn bộ, nhìn đám lung nhúc kia mà hấn muốn khóc. Phải đến 4 5 chục đầu. Lại còn lang vương cấp 7 nữa. Sao không cho ta chết đi. 3 tên chết tiết kia. Hoàng Minh nghiêng răng nghiêng lợi. Đã thế thì chiến thôi. Còn cách nào sao. Đánh thử đã. k lại thì chạy. Con mẹ nó tụt cấp thì cây lại. Nghĩ thế Hoàng Minh rút kunai ra. Đứng đợi.

Khoảng cách đang rút ngắn lại, hai lão nhân thấy Hoàng Minh đứng yên không nhúc nhích, tưởng hấn sợ quá không chạy được. Lão nhân mặt sẹo lên tiếng, giọng hấn âm âm.

- Tiểu huynh đệ, mau chạy!!

Hoàng Minh nhú mày, Lòng giãn ra, hai lão này còn chút tình người đây. Tiếc là lão tử không chạy được.

- Các người đi đi, ta chặn chúng một lúc!

Cả 3 người giật mình, tiểu tử này điên rồi sao. Nhìn tia lực lượng người hấn phát ra thì tiểu tử này cũng chỉ Luyện khí kì, tuổi còn nhỏ, như vậy cũng là khá giỏi rồi. Thế mà.. tên tiểu tử này điên rồi.

Lão già mặt sẹo lên tiếng, hấn chạy trước đã sắp tới gần Hoàng Minh, dù sao việc này cũng là bọn hấn gây ra. Hấn đang định ôm lấy tiểu tử trước mặt chạy. Với cấp bậc của hấn một tiểu tử miệng còn hôi sữa này là chuyện đơn giản.

Thế nhưng, đang định đưa tay ra bắt lấy hấn, thì giật mình, tiểu tử này vọt qua người hấn, lao về phía sau hấn. Phản ứng nhanh như vậy. Hay là hấn đoán được ý của ta. Lão già mặt sẹo sững lại một lúc. Vân lão cũng giật mình, không nghĩ cú bắt ấy lại hụt. Hai lão nhìn nhau, lão nhân mặt sẹo đang tính quay lại tóm hấn lần nữa. Hoàng Minh lại cất tiếng

- Hai vị tiền bối cứ đưa tiểu thư của các người đi, ta có thể chống đỡ được, đánh không lại ta cũng chạy được. Các người đi nhanh chút.

Hai lão dờ người ra, tiểu tử này nói năng rất tự tin, nhất thời không biết làm thế nào. Tiểu nha đầu thì hai mắt long lanh, quên hết cả sợ hãi, tò mò nhìn tên thiếu niên trước mặt.

Vài giây suy nghĩ, hai lão cùng gật đầu, quyết định ra xa hơn một chút, nếu tiểu tử này có cách thì tốt, gườ cũng không suy nghĩ được nhiều như vậy. Thấy 3 người không có ý định rời đi, đứng từ xa quan sát, hai lão nhân còn có tư thế định hỗ trợ. Hoàng Minh cười khổ, hết cách. Chiến thôi!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Kim Thiên thoát xác

Hoàng Minh chỉ kịp thủ thế, xung quanh đã vây gần 2 chục đầu Âm ảnh lang, gầm gừ, chúng chỉ vây quanh, chưa tấn công, lệnh tấn công phải là do lang vương quyết định. Hoàng Minh thừa dịp quan sát, vừa nghĩ biện pháp. Âm ảnh lang là loài sống theo bầy đàn, vô cùng khát máu, thế nhưng duy trì trật tự vô cùng tuyệt vời. Âm ảnh lang thân hình màu đen pha chút xám bạc, giống sói ở địa cầu, thế nhưng hai tai lại ngắn cùn, nhìn rất hài hước, bù lại là đôi mắt chúng đỏ ngầu, hàm răng chắc khỏe cực kì. Đuôi lại có nhưng hai cái.

Hoàng Minh vừa đề phòng, vừa nghĩ đôi sách. Bỗng nhiên hắn phát hiện, phía tay trái hắn 5 mét có một cây khá lớn, mặc dù không biết đây là loại cây gì, nhưng hắn đã có đôi sách khá là hay.

Phía xa 20 mét, đàn lang khê tách ra một đường, dạt sang hai bên, một thân hình cao to hơn xuất hiện. Đôi mắt đỏ ngầu, thân hình chỉ một màu đen tuyền. 3 cái đuôi phe phẩy, vẻ cao ngạo hơn hẳn, không nghi ngờ gì cả, là Lang vương Âm ảnh lang. Yêu thú cấp 7.

Yêu thú cấp 4 cấp 5 chỉ ngang với luyện khí kì cấp 4 cấp 5 của nhân loại, thế nhưng yêu thú đã đạt tới cấp 6 thì hoàn toàn khác hẳn về chất. Nếu yêu thú cấp 5 là một cái cây nhỏ thì cấp 6 đã là một cây trưởng thành hoàn toàn. Nhảy hẳn qua luyện thể. Đó là lợi thế của yêu thú. Lúc đó nó đã ngang ngửa với Nhân loại ngân huyền sơ cấp. Thế nhưng với thân thể cường hãn biến thái của yêu thú thì lại khác hẳn. Cấp 7 đã là ngân huyền trung giai, Càng thêm một đội quân gần trăm cấp dưới nữa, với ki cương của âm ảnh lang thì đây gần như là một đội quân tuyệt vời. Đó là lí do vì sao vân lão là pháp sư ngân huyền trung giai, lão mặt sẹo là chiến sĩ trung giai cũng không nắm chắc chỉ chạy hồi hã. Huống chi hai lão còn mang theo tiểu bảo bối của Quân Chấn Long. Tiểu nha đầu này mà bị vấn đề gì chắc hai lão phải tự sát tạ tội mất.

Lang vương nhìn chăm chăm vào giữa vòng vây của đám cấp dưới, chỉ là một tên tiểu tử nhân loại, tu vi thấp kém mà dám đứng lại không chạy, nó cũng lười để ya, chỉ hù một cái đơn giản ra lệnh vậy. Nghe được lệnh của đầu đàn, gần 20 đầu xung quanh lập tức bay vào, dùng chiến thuật biển người. Mặc dù chỉ là một tiểu tử nhưng mà chúng vẫn phải dùng hết sức. Đó là cách chiến đấu của âm ảnh lang. Hai lão già cách đó 50 mét, thấy cả đàn âm ảnh lang lao vào, lòng mang sợ hãi. Tên tiểu tử này có cách thật không vậy. Nom kiểu này chỉ vài giây nữa khéo hắn chỉ còn thịt vụn mất.

Vân lão đưa quả chuông lên đọc lầm nhảm, một đám rễ cây từ đất chồi lên bám lấy gần chục đầu âm ảnh lang đang trong tư thế bay. Hoàng Minh thấy điều đó, thế nhưng khuôn mặt hắn vẫn không có biểu cảm gì nhiều. Vẫn nguyên trạng thái thủ thế như lúc đầu. Vân lão lắc đầu, hắn chỉ giúp tiểu tử kia được như vậy, gông xiềng thụ là kĩ năng duy nhất của lão hữu hiệu vào lúc này vì nó đủ tầm xa. Còn lại chỉ nhìn vào tiểu tử kia thôi. Mong rằng hắn thật sự có cách.

Tiểu nha đầu thì mặt khảm trương, đôi môi mím chặt, hai mắt mở to, Hai bàn tay nắm chặt vào nhau như là nàng mới là người đứng ở đó vậy. Lão già mặt sẹo thì biểu lộ quái dị, lão thấy tiểu tử này rất không bình thường. 3 người đứng từ xa nhìn lại. Mỗi người một suy nghĩ, 6 con mắt nhìn vào phía xa, thế nhưng tiểu tử kia, hắn vẫn không động đậy cứ đứng yên như vậy.

-Xong rồi, tiểu tử này bị dọa sợ không di chuyển được rồi!

Vân lão lắc đầu thờ dãi, đúng là thanh niên chưa biết sợ là thế nào. Haiz. Một mầm tốt cứ như thế mà mất mạng. Lão mặt sẹo cũng nghĩ như vậy, về mặt đồng tình.

Nói thì chậm diễn ra thì nhanh, đàn lang bay vào, móng vuốt sắc lèm chớp qua. Thân hình Hoàng Minh bị cắt xẻ thành hơn mấy chục mảnh, 3 người bên kia cảm thấy rất khoa chịu, vừa đau lòng vừa hồi hận. Dù sao cũng vì họ mà một thanh niên tương lai tiền đồ sáng lạn đã mất mạng. Tiểu nha đầu thì hét lên, thế nhưng tiếng hét của nàng không phải là sợ hãi, mà là có chút kinh ngạc cùng vui mừng. Vân lão và lão mặt sẹo vừa quay đi, đang định bế tiểu nha đầu rồi đi. Thế nhưng nghe được tiếng hét thì giật mình. vội quay lại xem chuyện gì.

Chỉ thấy chiến đấu bên đó, Hoàng Minh không thấy đâu, máu me cũng không có chút nào. Chỉ thấy một khúc cây còn mới nguyên, trên đó còn vài nhánh có lá. Hoàng Minh thì không thấy đâu.

Vân lão thốt lên:

- Kim thiên thoát xác!

Nghe được vân lão hô lên, lão mặt sẹo cũng giật mình. Đôi mắt mở to, không thể tin vào mắt mình nữa. Vân lão càng sợ hãi hơn. Là một pháp sư lão rất rõ ràng, pháp thuật này cực kì quý báu. Chỉ có các tông môn 9 sao mới có pháp thuật này. Đây là kĩ năng bảo mệnh của pháp sư. Chả khác gì là có thêm một mạng. Lão vừa sợ hãi vừa hâm mộ. Thế nhưng tiểu tử này phải chăng là đệ tử của tông môn 9 sao nào đó đi lịch lãm. Thảo nào dám một mình ở trong khu vực cấm này.

Thế nhưng hắn đâu rồi. Lão vừa loay hoay tìm, thì tiểu nha đầu đã chỉ về phía cách đó 5 mét. Trên ngọn cây Mạc Hạt cất tiếng:

- Hắn ở trên cây bên kia!!

Hai lão nhìn theo hướng tay của tiểu nha đầu. Trên cây có một thân ảnh, dù không được cao lớn lắm. Thế nhưng lại có một vẻ mạnh mẽ. Bộ quần áo quái lạ lại mang chút thần bí.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Pháp sư thiên tài

Hoàng Minh không có thời gian quan sát 3 người kia. Tay phải đưa về đai lưng, hắn vuốt nhẹ, một tia sáng lóe lên, lòng bàn tay hắn đã có một quả cầu nửa đỏ nửa trắng. Nhìn rất lạ mắt. 3 người quan sát mặc dù từ xa nhưng đều có tu luyện, ánh mắt nhìn vẫn rất tốt.

Hoàng Minh cầm quả cầu trên tay, hất lựa một góc ném rồi dùng tư thế hất cho là tiêu sái nhất, đẹp trai nhất quăng quả cầu xuống dưới, miệng nói lớn:

-Đến lúc chiến đấu rồi, xuất hiện đi pikachu!

Quả cầu lựa một vòng xoắn rồi đập trên mặt đất, nó nảy nảy hai lần rồi bỗng một tia sáng từ trong quả cầu lóe ra, chói lòa. Tia sáng chiếu xuống bên cạnh nó, một thân hình nhỏ nhắn bỗng chốc xuất hiện. Màu vàng này không gì khác ngoài pikachu. Hai mắt long lanh kiên nghị, hai tay chống xuống, má rere tia điện. Ánh mắt không chút sợ hãi nhìn về hàng chục đối thủ trước mắt.

Hai lão già cùng ồ lên. Đây là yêu thú gì, là sủng vật của tiểu tử kia sao? Nhìn thật là lẫm, Vân lão nhú mày, cố gắng lục kí ức xem đã gặp qua con yêu thú này bao giờ chưa. Lão quay qua nhìn lão già mặt sẹo như mún hỏi. Lão mặt sẹo lắc đầu, hẳn cũng chưa từng thấy qua. Đúng là tông môn 9 sao. Đến sủng thú cũng kì quái. Nhìn bộ dáng của nó, bé nhỏ thế kia không biết có điểm nào mạnh đây. Tiểu nha đầu thì hai mắt phát sáng. Quả thực là một yêu thú đáng yêu, không thể không công nhận, pikachu đúng là có sức sát thương với phái nữ. Bộ dạng của nó quá đáng yêu đi.

Phía bên kia lang vương cũng ngạc nhiên không kém, một tiểu tử luyện khí kì mà có kĩ năng thoát hiểm như vậy, thế nhưng kinh ngạc thì cũng chỉ một chút, nó không tin nó lại không giết được tiểu tử này. Nó quan tâm nhất là hai lão già ở phía bên kia. Đó mới là mũi đích chính của nó. Trên người tiểu nha đầu kia có một vật mà nó cần. Quyết phải có bằng được, vật ấy có thể giúp nó tiến bộ vượt bậc, nhanh chóng tiến thẳng lên bát giai. Lang vương hú lên. Lần này vô cùng rõ ràng. Nó muốn nhanh chóng giết tiểu tử kia rồi tấn công 3 người phía trước.

Đàn ám ảnh lang ánh mắt lại càng sục sôi, hơn 20 đầu bao quanh gốc cây, toàn bộ số còn lại theo lang vương hướng về phía bên 3 nhân loại còn lại.

Hoàng Minh nhú mày, phải làm luôn. Nhanh chóng hạ từng phần một.

-Pikachu, phân bố điện rộng, tấn công bằng điện mười ngàn vôn!

Pikachu được lệnh, nó đứng thẳng lên bằng hai chân, co lại rồi bay lên khoảng hai mét, hai mắt nhú lại, hai má lập lòe điện bỗng chốc được tăng cường, nó hét:

-Pi ka chuuuuu!

Một lưới điện được phát ra bao quanh cái cây, luồng điện cao áp khủng khiếp tỏa ra 4 phương trong phạm vi 10 mét. Hơn 20 ám ảnh lang tru lên đau đớn, cỏ cây xung quanh cháy xém. Thảm hại hơn là 6 7 đầu ám ảnh lang cấp 4 chết đen thui không kịp ngáp. Đám còn lại thì chỉ còn vài con là đứng vững còn lại ngã đủ tư thế. Tất cả mọi người đều há mồm khiếp sợ. Vân lão cũng khiếp sợ, lão mặt sẹo thì mồm há to nhất được hất một quả trứng. Tiểu nha đầu còn khoa trương hơn. Ngồi bệt xuống hai tay che miệng.

Lang vương và một đàn ám ảnh lang đang tiến về phía 3 người còn lại thì bỗng chốc khiếp sợ, quay lại nhìn chỉ thấy một mảnh thê lương. Vừa rồi là chuyện gì, chúng chỉ kịp nghe thấy tiếng rere rồi lại tiếng tru lên đau đớn của đồng bọn. Quay lại đã thấy đồng bọn của khác gì bị sét đánh. Lang vương kinh ngạc, sau đó là giận giữ, nó gầm lên, mặc sù không biết chuyện gì nhưng chính xác là tên tiểu tử kia đã giở trò. Nó hú lên đau đớn, toàn lệnh cả đàn tấn công tên tiểu tử chết bầm kia trước. Được lệnh, cả đàn quay lại tấn công về phía cái cây. 3 4 ám ảnh lang cấp 5 há miệng, từ miệng chúng bắn ra hàng loạt những đoạn phong nhận. Hoàng Minh rùng mình khi thấy đoạn phong nhận cắt qua thân cây, thân cây đứt đoạn. Hẳn không dám chống đỡ, chỉ chặt vật lẫn từ trên cây xuống.

- Con mẹ nó, mãi mới xây dựng được hình tượng lại bị phá rồi! Chưa xong đâu bọn khốn này.

Hoàng Minh cau có, hai tay hất kết ấn.

- Kage bushin no justu (Đa trùng ảnh phân thân thuật, từ giờ mình sẽ nói tiếng việt đã cho dễ hiểu nhé)

Bùm bùm bùm bùm, lập tức có tới 20 Hoàng Minh đứng trên mặt đất giống nhau như đúc.

Vân lão lần này như muốn ngắt đi, trời ơi, cái gì thế này, ta nhìn thấy gì thế này, là ảnh phân thân thật sự. Hơn nữa còn những 20 ảnh phân thân. Pháp thuật này cũng là của pháp sư, là một pháp thuật lợi hại chuyên dùng để đánh lừa đối thủ. Thế nhưng những 20 ảnh ảo. Đây là pháp thuật đã tới tầm cao cấp rồi. Mỗi một pháp thuật lại phân thành ảo cấp, trung cấp và cao cấp. Vậy mà pháp thuật hiếm có thế này, tiểu tử kia ở tông môn 9 sao có cũng không lạ. Thế nhưng hẳn mới bao nhiêu tuổi chứ. Nhìn cái mặt non nớt kia chắc còn chưa làm lễ trưởng thành 13 tuổi ấy chứ. Vậy mà.. Vân lão tưởng chừng cái đầu muốn nổ ra. Lão thấy mình sống hơn 60 năm qua thật uổng phí. Thế nhưng còn chưa hết sợ hãi, lão lại chứng kiến một cảnh khủng khiếp hơn.

Chỉ thấy 20 tiểu tử kia chấp tay cùng làm những hình thù kì lạ rồi hét lớn:

- Hòa độn, hòa chi thuật!

20 cánh tay phải cùng đưa lên bên má bên cạnh miệng, 20 ngọn lửa từ miệng của 20 Hoàng Minh phun ra. Chúng hòa vào nhau, bùng cháy dữ dội khủng khiếp, phạm vi lan rộng, hơn 60 đầu ám ảnh lang đang hùng hục lao tới lập tức bị ngọn lửa bao trùm. Những tiếng tru đau đớn lại kêu lên. Còn thảm thiết hơn vừa nãy. Lang vương chết điếng người, 3 người vân lão cũng ngẩn ra.

Thiên tài, con mẹ nó thiên tài. Vân lão sợ hãi. Cả đời lão chưa bao giờ thấy một hòa pháp thuật mạnh như vậy, khủng khiếp như vậy. Lão lão đảo, hôm nay lão đã chứng kiến quá nhiều việc kinh thiên rồi.

Hoàng Minh đã thôi phun nữa, năng lượng của hắn đã sắp hết. Hắn cắn răng, con mẹ nó. Thế này là xong nhiệm vụ. Bùm bùm bùm, các phân thân biến mất, pikachu cũng nhảy lên vai hắn. Phía trước ngọn lửa bắt đầu tắt dần, trong ngọn lửa chỉ còn lại xác hàng chục ám ảnh lang chết đen thui. Mùi thịt cháy bốc lên. Phảng phất trong gió..

Hoàng Minh chỉ nghe thấy bên tai vang lên những tiếng tíng tíng là giá trị kinh nghiệm và năng lượng hắn nhận được.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Lang vương đen đui nhất

Trận chiến trải qua chả có tí gay cấn nào, thế nhưng độ khốc liệt quả nhiên là có đủ. Chỉ vài phút ban này còn áp đảo đối phương về mặt thực lực và quân số. Vậy mà dùng một cái thì ngược chiều yêu thương con mẹ nó luôn. Lang Vương muốn khóc cũng không ra nước mắt. Nó làm sao mà ngờ được tên tiểu tử yếu ớt kia lại là một tên khôn giả trừ ăn thịt hổ. Chỉ vì sự khinh thường của nó mà hơn 80, chính xác là 84 đầu ám ảnh lang tiểu đệ của nó cứ như vậy ra đi trong sự đau đớn. Còn vài con nữa nằm bẹp đã không còn sức chiến đấu. (để làm cảnh con mẹ nó r)

Lang vương đau đớn, nhưng sự căm hờn đã bao trùm lấy đầu óc nó. Nó chỉ còn ý nghĩ cuối cùng, tự thân nó sẽ giết tên tiểu tử khôn kiếp này. Bộ lông nó bắt đầu mờ nhạt đi, đôi mắt đỏ long sòng sọc, thân người cúi xuống.

Vân lão mặt mày sợ hãi thầm kêu không ổn. Vội khu cái quái tượng, một đoàn ánh sáng từ quái tượng lóe sáng dần, miệng hắn lần bậm nhanh chóng đọc khẩu quyết. Quái tượng màu đen không biết làm từ thứ gỗ gì, giờ nó bắt đầu bay lên, vân lão hét lớn. Tiểu huynh đệ, mau nằm xuống.

Hoàng Minh con đang buồn bực, giết nhiều yêu thú cấp 4 cấp 5 như vậy mà hắn vẫn chưa lên cấp 5. Đúng là càng ngày càng cần nhiều kinh nghiệm. Vừa nghe được vân lão hét lớn, hắn giật mình, nằm úp ngay xuống. Vù vù vù. Một tràng hơn chục đoạn phong nhận to bay về phía hắn. Thủ phạm hiển nhiên là lang vương. Chỉ nó mới có thể tạo ra nhiều phong nhận như vậy. Đoàn đoàn, một hàng lá chắn mỏng manh đỡ trước thân người đang nằm của Hoàng Minh. Lá chắn đỡ được hai cái, rồi biến mất, là vân lão khu động.

Lão mặt sẹo, vừa bế tiểu nha đầu lên chạy qua hơn 20 mét đặt tiểu nha đầu trên một cái cây. Tiểu nha đầu cũng biết ý, chỉ yên lặng nghe an bài. Trong lòng nàng lúc này, còn đang rung động đây. Lần đầu tiên thấy một thanh niên coi qua chỉ bằng tuổi nàng mà lại mạnh mẽ như vậy. Thiếu nữ thích anh hùng, cô gái nào mà chả hoài ước như vậy

Lão mặt sẹo quay lại. Tay trái đã có một tấm thuẫn to, hình chữ nhật. Tay phải cầm một thanh đao lớn. Đúng tiêu chuẩn một chiến sĩ mạnh mẽ thật sự. Hắn cất tiếng ồm ồm:

- Tiểu huynh đệ, chúng ta liên thủ lại, nhất định không thua!

Hoàng Minh bĩu môi. Hai người các người giờ mới không tốt tin lão tử, giờ thấy có lợi thế mới quay lại. Hừ.

Nghĩ thì nghĩ vậy, đối phương không bỏ rơi hắn mà chạy cũng coi là có chút nghĩa khí rồi. Hoàng Minh bò dậy, rút kunai ra. Giờ hắn chỉ có cận chiến thôi. Năng lượng đã cạn kiệt rồi.

Lang vương cùng mười mấy ám ảnh lang còn lại, Hoàng Minh tính chui rúc chút diệt mấy con đệ xung quanh nó. Sau đó mới diệt lang vương. Thế nhưng lang vương thì nhìn chăm chăm hắn. Nó hú lên thật to, xung quanh các ám ảnh lang cũng hú lên, ý chí chiến đấu sục sôi. Bỗng nhiên lang vương lao tới, vụt vụt, như thuận đi, thân hình mờ mờ của nó đã ngay lập tức xuất hiện trước mặt Hoàng Minh, da đầu Hoàng Minh tê dại. Con mẹ nó nhanh như vậy, hắn vừa mới chớp mắt cái đã thấy đối thủ xuất hiện trước mặt. Một bộ móng vuốt và mạnh tới. Hoàng Minh theo bản năng ngã người về sau, thế nhưng tốc độ phát và này quá nhanh, xẹt. Thân hình hắn bay ra 5 mét. Cả người rướm máu, Hoàng Minh đầu óc ong ong. Mạnh, mạnh quá.

Hoàng Minh phun ra búng máu, đầu đến thổ huyết. Nhìn Lang vương vồ tới, Hoàng Minh hắn nghĩ thảm xong rồi thì rẹt rẹt. Một luồng sáng bay tới lang vương. Là pikachu.

Đuôi sắt, pikachu lên cấp, nó vừa có thêm kĩ năng mới. Kĩ năng đuôi sắt, chiếc đuôi hình tia điện của nó chuyển sang màu đen bóng loáng. Nó bay tới lang vương quật chiếc đuôi thật nhanh. Mọi người há mồm ngóng pha tấn công này. Lang vương thì không nghĩ nhiều như vậy, nó chỉ có ý nghĩ tiêu diệt tên tiểu tử kia mà thôi. Pikachu tấn công, nó bỏ qua, chỉ cần phát và này trúng thì tiểu tử kia nhất định đi đời.

Thế nhưng Lang vương lại phạm sai lầm lần thứ hai, tính mạng nó cũng chỉ vì sự coi thường những kẻ yếu hơn mà phải mất mạng. Cũng đơn giản, khi này pikachu tấn công nó đang quay người không biết con pokemon này mới là thủ phạm vụ phóng điện khi này. Nó đổ cho Hoàng Minh là kẻ ra tay. Vì vậy làm sao biết pikachu lợi hay hay không. Mà pikachu lại không phải yêu thú của nơi này.

Vân lão và lão mặt sẹo còn đang chiến đấu với hơn hai chục đầu ám ảnh lang vừa quan sát bên này. Bọn hắn rất muốn qua giúp thế nhưng bị đàn ám ảnh lang liêu chết cản lại. Không tiến lên được.

Nói thì chậm mà diễn ra lại nhanh, Lúc móng vuốt của lang vương cách Hoàng Minh chỉ còn vài centimet. Thì pikachu đã nện đuôi sắt vào giữa đầu lang vương. Chỉ nghe thấy choảng một tiếng. Lang vương đầu óc bị nện lún xuống. Thân hình nó cứ thế đang trong tư thế bay bị nện áp xuống đất. Bụi đất

bay lên mù mịt. Lại một lần nữa, cả hai bên chiến trường im lặng. Hoàng Minh bất chấp bụi đất bay vào mồm. Mồm hắn đang há to sợ hãi. Bên kia vẫn lao vào tung một hỏa cầu vào con ám ảnh lang. Lão mặt sẹo thì nhanh chóng rút đao ra khỏi thân một ám ảnh lang. Cả hai đều đang chú ý về bên này. Cảnh tượng kinh hoàng vừa rồi đúng là họ có nhìn thấy. Thật sự hôm nay thiếu niên này đã cho họ quá nhiều kinh ngạc rồi.

Bụi đất bắt đầu giảm đi, thân hình của lang vương cũng đang xuất hiện, Pikachu đứng trước người Hoàng Minh, nó thở phì phì, hiển nhiên kĩ năng vừa rồi đã rút hết sức của nó. Hoàng Minh vừa cảm động vừa khâm trọng nhìn về trước.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Di Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Hệ thống nâng cấp

Khi bụi tan dần, Hoàng Minh đã thấy được thân ảnh của lang vương. Lúc này lang vương đã nằm rạp, ăn một đuôi của pikachu làm đầu nó lồm xồm một nửa. Vậy mà chưa chết, con mẹ nó biến thái thật mà. Hoàng Minh chửi thầm. Lang vương vẫn gằm gừ, quá ủy khuất mà, đường đường lang vương vậy mà chưa thể hiện hết chiến lực đã bị gỡ cho lồm đầu. Lang vương thật sự muốn khóc. Chưa bao giờ nó thua nhục nhã thế này. Nhát đập của con yêu thú kia gần như lấy của nó nửa cái mạng. May mà nó đã lên cấp 7. Nếu là cấp 6 chắc một đòn vừa nãy đã trực tiếp kiêu sát nó rồi.

Con buốt từ đầu truyền xuống làm nó run rẩy. Nó không cam lòng, tên tiểu tử kia đã diệt đàn của nó, lòng căm thù vút lên, lang vương lại gằm lên, dùng chút sức lực còn lại há to miệng, một đạo phong nhận từ từ hình thành, Hoàng Minh da đầu run lên, thế nhưng hắn đứng còn không vững nói gì tới chạy.

Vù, đoạn phong nhận rít gào bay tới, Hoàng Minh đang cố gắng lách ra một chút tránh chỗ hiểm, thế nhưng, phong nhận quá nhanh, bụp, hắn chỉ nghe thấy một tiếng va chạm, thế nhưng thân thể hắn vẫn không có chút đau đớn.

-pika!

Pikachu hai mắt tròn xoe, xoay xoay, nằm vật xuống đất. Hóa ra pikachu đã bay lên đỡ cho hắn đòn này.

Hoàng Minh đau đớn, vội ôm lấy nó, phù, may quá còn thờ, phải đưa nó về không gian cầu để dưỡng thương.

-Mây vạt và rồi, vào nghỉ ngơi đi pikachu.

Rẹt rẹt, cầu pokemon phát ra tia sáng bao trùm pikachu, rồi thu nó vào trong. Hoàng Minh ấn quả cầu vào đai lưng rồi, yên tâm rồi mới nhìn về phía trước. Lang vương đòn vừa rồi là đòn cuối cùng mà nó có thể thi triển, vậy mà vẫn bị con yêu thú cấp thấp kia đỡ được. Nó chán nản, nằm rạp thờ phì. Giờ một cái móng tay cũng không cử động được.

Hoàng Minh rút kunai ở lưng ra, hắn chậm rãi loạng choạng đi tới gần lang vương. Vân lão và lão mặt sẹo cũng đã hạ xong con ám ảnh lang cuối cùng. Cả hai người đang hướng ánh mắt về bên này. Tiểu nha đầu ở xa hơn, hai tay nắm chặt, nhìn thân ảnh Hoàng Minh mà thấy lòng vừa hồi hộp, vừa mê mẩn. Tim đập thình thịch, không hiểu lòng đang nghĩ chuyện gì.

Từ chỗ Hoàng Minh đến lang vương chỉ có 5 6 mét. Vậy mà hắn phải đi mất gần phút mới tới. Tay phải run run gờ kunai lên cao, Lang vương căm hận nhìn hắn, nếu ánh mắt có thể giết người thì Hoàng Minh đã chết cả trăm lần rồi. Hoàng Minh rút hết sức lực, cầm kunai xuống. Một đường rất cơ bản, một đời Vương giả cứ vậy đi châu ông bà. Kunai sắc nhọn cắm thẳng vào đầu lang vương cái xoẹt, ngập tận cán. Hai mắt lang vương trợn trừng, chết không nhắm mắt.

-Tĩnh tĩnh, Tiêu diệt lang vương ám ảnh lang, nhận được 1980 kinh nghiệm!

Quanh thân Hoàng Minh lập lòe một tiếng, lên cấp, hắn lại lên cấp. Hoàng Minh thấy thân thể như được tẩy rửa một lần, sinh lực và năng lượng bỗng chốc đầy ắp. Vân lão hai mắt lại trợn trừng. Tổ tiên ơi, đây là quái thai gì thế này, tiểu tử này lại đột phá. Giết Lang vương xong hắn đột phá, còn cái gì mà hắn không làm được đây. Lão chán nản ngồi bệt xuống.

Hoàng Minh thân thể đã phục hồi được 5 phần. Hắn đứng dậy, mặt mũi có chút huyết sắc hơn, vận lưng vận cổ cái, chưa kịp cảm thán một chút thì bên tai vang lên tiếng nói vô cảm của hệ thống.

- Người chơi đã lên tới cấp bậc 5, hệ thống sẽ nâng cấp trong vòng 48 tiếng. Để thích ứng với môi trường và nạp dữ liệu mới nhất về đại lục mới! Thời gian nâng cấp 30 ngày! Người chơi có 15 phút để hoàn thành các nhiệm vụ và đổi thưởng.

-Ta xxx, Hoàng Minh vội vội vàng vàng, dùng kunai mở lấy răng của lang vương. Chạy sang khu vực trước giết nốt vài ám ảnh lang còn sống dờ chết dờ. Hắn cứ lo nghĩ, con mẹ nó không biết mấy lão kia giết mất mấy chục con có được tính không đây. Hắn vừa nghĩ vừa trầm. 3 người bên kia thì thấy hắn tự nhiên như phát điên hùng hục đi giết đám ám ảnh lang chưa chết thì tặc lưỡi. Thanh niên thù dai quá. Trăm con ám ảnh lang cuối cùng, thì tiếng thông báo đã vang lên:

- Tiêu diệt thành công toàn bộ ám ảnh lang, hạ sát Lang vương cấp 7, Nhận thưởng 4000 giá trị năng lượng, pokemon hitokage cấp 1.

Thành công, Hoàng Minh cười rạng rỡ. Hắn mặc kệ 3 người kia, vội vàng lao nhanh về phía bên hang động của hắn.

-Tiểu huynh đệ...

Lão mặt sẹo đang định gọi với thì vãn lão ngăn lại. Thiếu niên này là một thiên tài của tông môn 9 sao. Mà hình như lại đang bận chuyện gì đó nữa, hắn đi rất vội vàng. Tiểu nha đầu thì hai mắt lưu luyến, nhìn thân ảnh kia biến mất mà lòng thấy trống vắng hẳn. (Yêu con mẹ nó rồi)

Hoàng Minh che cửa hang lại, đăng nhập vào game. Hắn vội vàng nhận thưởng hitokage, con rồng nhỏ này cứ nhào vào người hắn, khè khè lửa, Hoàng Minh khiếp quá vội vàng thu vào quả cầu. Hắn mở shop lên. Mẹ chứ 30 ngày không đăng nhập, phải mua đồ dữ trữ mới được. Hắn đảo đảo, đổi vài chục cái kunai, phi tiêu, rồi một kĩ năng hắn ngóng mấy nay, đòn kamejoko của songoku. Những 3000 giá trị năng lượng. Vừa ấn trao đổi thành công thì phụp. Hắn bị đẩy ra ngoài.

Cái đêch, mẹ nó may quá còn kịp.

Hoàng Minh thở phào. Hắn thiếp đi luôn. Phải nói là hôm nay quá mệt mỏi rồi!!!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Đòn sát thủ

Sorry anh e, mấy nay bận làm quá, về muộn lên chẳng có time viết tiếp. A e ngóng hoài rồi. Để hnay bù cho a e vậy. Đọc nhớ bình chọn giúp mình nhé!!!

Hoàng Minh tỉnh dậy đã là trưa của ngày hôm sau, thân thể rã rời, hắn bẽ cổ bẽ ngón tay rã rạc. Đầu óc nặng nề mệt mỏi. ngời dần ra nửa tiếng đồng hồ, cái bụng ọt ọt biểu tình hắn mới chịu mò ra khỏi hang lần mò kiếm đồ ăn.

Đáng thương cho một đôi thỏ ngây ngô, vừa đi ngang qua thì bị tên sát tinh Hoàng Minh ngó trộm. Vậy là được đoàn tụ nơi chín suối, không phải buồn chửi cái ăn hàng ngày nữa. Mùi thịt nướng thơm phức cả hang động. Hoàng Minh vội triệu hồi pikachu và hitokage ra. Pikachu sau một ngày tỉnh dưỡng trong cầu bảo bối thì đã đi lại được, đáng về hơi mệt mỏi, còn nhóc ti hitokage thì khác hẳn. Nó hân hoan chạy quanh, giờ này Hoàng Minh mới nhìn kĩ con pokemon này. Tạo hình y chang như trong phim hoạt hình mà hồi bé hắn coi. Thân hình thon gọn, cái đầu tròn, hai mắt to đen láy. Một màu đỏ chủ yếu. Dưới bụng thì là một lớp màu vàng, chiếc đuôi dài gần mét, cuối đuôi là một đám lửa đang cháy. Hắn từng đọc qua, nếu đốm lửa này mà tắt thì là lúc ấy hitokage đã k còn sự sống.

-khà!.

Một vệt lửa lớn phóng qua mặt Hoàng Minh, hắn bất ngờ đến mức dờ ra, kết quả là cháy xệ một bên má. Đêchxh, quá nguy hiểm, Hoàng Minh mặt mũi đen như củ tam thất. Hắn trừng mắt nhìn hitokage, Con pokemon sợ quá núp sau lưng pikachu. Pikachu hai tay ôm đầu, nhắm mắt mặt biểu tình vô tội, không liên can tới em.

Hoàng Minh nhìn chúng nó mà phì cười. 3 chủ tớ đánh chén hết 2 con thỏ quay mập mạp thì nằm lăn ra. Hoàng Minh cắn trong miệng khúc rễ cây thảo lan. Vị ngọt từ rễ cây này làm hắn thích thú. Mà đúng rồi, mình mới học kĩ năng mới cơ mà, chiều phải ra thử coi sao. Hệ thống chết tiệt, nâng cấp nhưng 48h mà cập nhật nhưng 30 ngày. Nói mẹ lun là 32 ngày đi còn bày đặt. Không biết nâng cấp xong thì có gì mới không. Nghĩ tới đây, hắn lại ngồi điều tức, tu luyện Thiên địa tạo hóa công. Cố gắng ổn định lực lượng. Rất nhanh buổi chiều đã tới.

Hoàng Minh đứng trước một thác nước, đây là chỗ hắn định thử nghiệm kĩ năng mới có của hắn. Từ nhỏ hắn đã coi 7 viên ngọc rồng rồi, bao nhiêu lần tự sướng giờ hai bàn tay chấp lại, mồm thì hô to kamejoko. Bùm bùm bùm. Vậy mà giờ này ước mơ trẻ trâu của hắn cũng sắp được thực hiện. Con mẹ noa thật phấn khích.

Con thác này rất lớn, nước từ đầu nguồn đổ xuống ầm ầm, hai bên cây cối khá tươi xanh, Hoàng Minh lò dò leo lên tận giữa thác, chọn một vị trí đá nhô ra để đứng. cách xa mặt nước không sai biệt lắm vị trí an toàn. Hai chân hắn thành thế tấn vững chắc. Hai tay chụm lại. 10 ngón tay thành vuốt như trảo chim ưng, hai cổ tay sát vào nhau, bắt đầu tụ năng lượng, một dòng năng lượng nhanh chóng từ thân thể hắn tụ tập lại, Hoàng Minh hưng phấn, rất nhanh một quả cầu màu trắng tròn suốt đang lớn dần lớn dần, ta kháo, Hoàng Minh sợ hãi, năng lượng toàn bộ của hắn bị hút gần hết, quả cầu đang lấy dần đi lượng năng lượng của hắn, không có cách nào ngờ ngừng lại, Hoàng Minh nghiêng rằng một chút nữa, quả cầu trắng long lanh bỗng chốc bay ra khỏi bàn tay hắn bắn thẳng xuống phía dưới chân thác, nơi nó đi qua để lại một vệt sáng chưa tan, gần như là một tia sáng chiếu thẳng xuống dưới vậy.

-Đùng!!

Một tiếng nổ vang khùng khiếp vang động cả cánh rừng, chân thác nổ tung cả con thác gần như sụp đổ, tất cả chim chóc bay lên, mệnh ai lấy chạy, những con thú khác thì xong rồi. Vụ nổ khùng khiếp chấn động cả một góc rừng.

Sâu bên trong hai ngàn mét cánh rừng, một trung niên tầm 40 tuổi bỗng nhiên mở mắt, hắn lẩm nhẩm vài câu gì đó, rồi lại nhắm mắt lại. Tương tự như thế ở cách chỗ hắn ngàn mét cũng có 2 3 gã như vậy. Quanh thân bọn hắn đều tỏa ra năng lượng cực kì mạnh mẽ. Bọn hắn đều là vương giả, chính xác hơn là thú vương giả.

Về phần Hoàng Minh lúc này thì vụ nổ đã thổi bay hắn đi hơn 30 mét, may mắn là lúc vụ nổ xảy ra, hắn đã bị phản chấn lúc quả cầu bay đi đẩy ra hơn chục mét rồi, nếu không chắc hắn đã xuyên việt lần 2. Chẳng khác nào tự mình bóp dái mình. Thân thể hắn gác trên một cái cây không cao lắm, trước khi bất tỉnh, trong đầu hắn chỉ còn cái ý nghĩ.

Con mẹ nó quá là mạnh, mạnh đến đỡ được. đây là đòn sát thủ của hắn, cực chẳng đã không còn cách nào thì mới dùng. Mạnh thì mạnh thật nhưng đúng là dùng một phát hết vốn mà. Được ăn cả ngã về không thể này. Nghĩ tới đây, hắn lại ngất lịm đi. (Bỏ sự vừa mới tỉnh dậy xong lại ngất con mẹ nó tiếp)

Thác nước phải mất hơn 20 phút mới trở lại như cũ, thế nhưng lúc này đã không còn cảnh đẹp nữa rồi, một màu nước đục ngầu phía dưới. Cây cối đổ gãy, nát bươm. Không còn sinh vật sống. Cá chết nổi đầy mặt nước. phàm đá ở giữa thác bị vỡ một mảng cực to. Đáng sợ nhất là phía dưới nước. Một hồ sâu hơn 20 mét nguyên hình tròn.

Lâu lâu quanh thác lại xuất hiện vài bóng yêu thú tới thám thính. Chú ý xem yêu thú đánh nhau hay nhân loại xâm phạm. Cả cảnh rừng bắt đầu nổi sóng bàn luận.

Riêng hung thủ gây ra chuyện này thì đang bị kẹt giữa thân cây và nhánh cây chĩa ra. Hai mắt nhắm nghiền, thờ ơ!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Đoàn đội mạnh mẽ

Mắt khẽ mở ra chậm chạp, tâm trí mơ màng, Hoàng Minh từ từ tỉnh dậy, đập vào mắt hắn là một không gian lều nhỏ, khá sạch sẽ, hắn xoa xoa mắt, rõ ràng là hắn đang bị gác trên cây cơ mà nhỉ. Lắc lắc đầu, thân thể ê ẩm. Hoàng Minh lắc đầu cười khổ, thử nghiệm cái ai dè tự bóp dái mình.

Bổng cửa lều vén lên, một bàn tay nhỏ bé, sau đó là một thân hình nhỏ nhắn xinh đẹp bước vào, trên tay còn bưng một bát nước hình như là nước thuốc. Một nữ hài xinh đẹp tuyệt luân, đôi mắt to tròn đen láy, đôi môi nhỏ nhắn, làn da trắng mịn, đáng người đã có những sự trưởng thành, xét thấy cũng phải 15 16 tuổi. Người vào mùi hương cũng xộc vào, Hoàng Minh ngơ ngẩn nhìn.

Nữ hài thấy hắn đã tỉnh, dịu dàng cười, nụ cười hết sức thân thiện, Hoàng Minh lại ực một cái, á đù, có cả má núm đồng tiền, quá dễ thương luôn.

Nữ hài thấy hắn ngẩn ra như vậy, cũng không có chán ghét, gần như nàng đã quen với chuyện như vậy. Chỉ mỉm cười đoạn nói:

- Người đã tỉnh rồi, ta lại cứ nghĩ phải đến tối mới tỉnh, lại uống bát thuốc này. Sẽ nhanh khỏi phục thôi!

Giọng nói nhẹ nhàng trong trẻo, làm Hoàng Minh tỉnh táo lại, phát hiện ra mình thất thố, hắn vội điều chỉnh lại tâm tình, xinh đẹp thì xinh đẹp, người có ăn được sao. Mẹ nó, mười tuổi lông tởm còn chưa có nữa ấy chứ. Nghĩ mà chán nản. Hắn đưa hai tay tiếp lấy bát thuốc. Hỏi lại:

- Là người đưa ta về đây hả?

Nữ hài cười trả lời:

- Là Kim thúc đưa người từ trên cây xuống. Người cũng kì thật, đang yên đang lành lên tận cây để ngủ, khác người nha!

Hoàng Minh thấy tiểu nha đầu này nói mà không biết trả lời sao. Ai rảnh mà lên cây ngủ chứ.

- Ha ha..

Hoàng Minh vò đầu cười xòa, không trả lời, tay bưng bát nước thuốc húp một hơi hết sạch.

Nhìn hắn uống mà không có chút đề phòng nào, nữ hài cười mỉm, dĩ nhiên rồi, hắn đã nghĩ qua, nếu nữ hài này muốn làm gì thì hắn đã bị từng xẻo mấy chục lần r. Cần gì đợi đến bây giờ. Bát thuốc cũng khá đắng nhưng đắng thì đã tạt mà nhỉ. Đặt bát thuốc xuống. Hoàng Minh cất giọng:

- Ta là Hoàng Minh..

Hắn chỉ biết nói đến đó, không biết lên nói gì nữa.

Nhìn cái mặt thộn ra của hắn, nữ hài tay trái che miệng cười duyên, nhìn nàng lúc này thật sự hấp dẫn, Hoàng Minh chán nản lắc đầu. Nhìn thấy mà k ăn được đúng là chuyện đau lòng nhất thế gian.

- Ta là Linh San, người nhớ chưa?

Linh San, tên dễ nghe đấy, Hoàng Minh tự nghĩ

- Kim thúc đi thám thính phía trước rồi vác người về, mà sao có mình người ở giữa cánh rừng như vậy, người đi một mình hay sao, nơi này là khu vực cấm rồi, đoàn đội của người đâu?

Hoàng Minh ngẩn tò te, rồi hần nhanh chóng chém gió, là đoàn đội đi nhằm phương hướng, đi lạc vào khu vực cấm rồi bị yêu thú truy đuổi, tan đàn xẻ nghé. Thế rồi hần bị yêu thú truy đuổi ra sao, hần chạy trốn thế nào, dùng hần vẫn chương bao nhiêu năm học của hần mà chém thành bão, Linh San cứ A rồi Ồ mà biểu cảm, theo diễn biến câu chuyện mà tin tưởng như thật. Phải mất nửa tiếng hần mới trình diễn xong bài chém gió của hần. Linh San nghe xong một hồi dận dò hần nghĩ ngợi r đi ra ngoài.

Sáng hôm sau, Hoàng Minh tỉnh dậy, ra khỏi lều nhỏ thì đã thấy nhiều thân ảnh, tổng cộng có 10 người. Nhìn là biết toàn là cao thủ. 4 người to lớn đao kiếm sáng choang, khuôn mặt dữ tợn, khí thế hào hùng, hiển nhiên là chiến sĩ mạnh mẽ. 1 người nam bên kia thì ánh mắt một mí, sau lưng là bộ tên, tay cầm một cây cung không rõ bằng chất liệu gì. Chắc đây là chiến sĩ lớp xạ thủ. 1 người đang đứng cạnh Linh San, sau lưng là hai thanh kiếm vắt chéo. Hiển nhiên là chiến sĩ song đao cận chiến. 3 người bên phải đang chụm lại bàn tán to nhỏ thì nhìn cái nhận ra, khoác áo bảo, đúng là 3 pháp sư. Còn một lão già đang ngồi dưới gốc cây đằng xa, một thân áo xám hơi rách. Trong lòng lão là một con hồ li 3 đuôi.

Hoàng Minh nhũn mảy, khí thế này, toàn là cao thủ. Chắc chắn toàn là ngưng thần kì. Lão già áo xám kia. Chắc chắn ngang, không, hần không cảm nhận được khí tức của lão, là lão quá mạnh khiến hần không cảm nhận được, hay là lão có cách ẩn đi khí tức. Một lão già bình thường không thể xuất hiện ở đây được.

Ở đây chỉ có tiểu nha đầu Linh San là luyện khí kì tầng 5 như hần mà thôi. Đoàn đội này, quá mạnh mẽ, bọn hần xâm nhập vào khu vực cấm này để làm gì, mục đích gì. Hoàng Minh nghĩ ngợi chút mà không thể biết được, đành thôi, khỏi nghĩ đau đầu. Chắc chắn không liên quan tới hần, để tâm làm gì. Giờ ra cảm ơn rồi bỏ đi là được. Vướng vào khéo lại đau đầu.

Nghĩ vậy Hoàng Minh bắt đầu bước ra khỏi lều, khi hần đi ra, toàn bộ mọi người dừng động tác đều nhìn về hần. Hoàng Minh tưởng tượng như mình là một thiếu nữ đang bị vô số ánh mắt nhìn vào vậy. Lúng ta lúng túng hần đưa tay lên cao, miệng hi hi cười,

- Chào mọi người!!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Phối hợp đoàn đội

Đã một ngày trời theo đoàn người đi sâu hơn vào trong sâm lâm, Hoàng Minh tặc lưỡi, hần không phải không muốn tách ra mà là bọn họ không cho phép hần tách ra. Mặc dù hần đã tự khẳng định bản thân sẽ không sao, thế nhưng phần lớn mọi người đều khuyên hần theo họ. Trong khu vực này một tiểu tử như hần làm sao có thể đi ra được ngoài. Nhìn là biết là một tiểu tử luyện khí kì, dù sao họ cũng không để vào mắt.

Đám người này mặc dù ít nói chuyện, qua một ngày trời Linh San cũng nói hần biết họ là những nghiệp đoàn khác nhau do phụ thân cô mời về. Nhằm mục đích vào chuyến đi này tìm kiếm một loại thảo dược quý hiếm. Mà tin tức tình báo lần này đã được công nhận chính xác, chuyến đi này thật ra là chuyến đi bí mật. Nàng chỉ nói đến rồi không nói thêm gì nữa.

Hoàng Minh minh bạch. Thì ra là một chuyến đi khá nguy hiểm đây. Thảo nào nhiều cao thủ như vậy. Linh San này khẳng định là một gia tộc có tiếng không thì cũng là một thế lực có máu mặt. Riêng thuê đám cao thủ này cũng đã là một sự tốn kém không hề nhỏ.

Kim thúc mà Linh San nói thì là trung niên đeo hai song kiếm kia, ông ta là một người hào sảng, khá thoải mái. Nói chuyện rất cuốn hút, rất quan tâm tới Hoàng Minh, không tệ. Trong đám người này ngoài Kim thúc này và Linh San là nói chuyện vui vẻ với hần, những người khác thì không ai để ý tới hần, càng tốt, đỡ đau đầu

Thế nhưng, trong 3 tên pháp sư kia thì một tên pháp sư khá trẻ lại rất hay nhìn về hần đầy địch ý, quái. Hoàng Minh có đụng chạm tới nồi com nhà hần đâu. Dù. Tên pháp sư này khá trẻ, nhìn thì lớn hơn Hoàng Minh chắc lun. Có lẽ phải 18 rồi. Khí tức luyện thể kì sơ kì. Đây cũng là một thiên tài trẻ tuổi đây. Hoàng Minh nhũn mảy, tốt nhất đừng đụng chạm vào ông đây. Luyện thể kì ông cũng lảng sứt đầu. Khả khả. Hoàng Minh yy trong đầu vậy.

- Đến rồi, đi qua hang động này!

Tên cung thủ kia chỉ vào hang động tối om, khí tức lạnh lẽo từ hang động toát ra làm mọi người tỉnh táo. Trung niên cung thủ lại cúi xuống sờ mó một chút đất và cỏ ngoài cửa, hần xoa xoa một chút, lại cất tiếng:

- Là hang của Hàn Tri Chu!

Hàn tri chu, Hoàng Minh lục lại thông tin hần đọc qua về quyền yêu thú trước mụn của tiểu bàn tử. Thì Hàn tri chu là loài nhện sống độc lập, nhưng thật sự hung hãn và mạnh mẽ. Đặc biệt là hàn tính của nó, không chỉ là độc mà còn có hàn khí cực lạnh. Nếu mà bị nó bắt được quấn tơ chính xác. Rất nhanh hàn khí sẽ xâm nhập cực nhanh, không sơ cứu kịp thời nhất định bị đông cứng lan dần toàn thân, chỉ còn cách chặt bỏ bộ phận đấy. Loài nhện này kích

thước cũng thật sự khổng lồ, con trưởng thành cũng phải to bằng căn nhà, chưa tính tới chân của nó, Hoàng Minh đang tưởng tượng thì 4 tên chiến sĩ đã tiến vào, Bọn hắn đã hiệp định xong kế hoạch tác chiến. được được đốt lên, đám người bắt đầu di chuyển vào sâu hơn.

Hàng động khí lạnh bao trùm, Linh San hai tay xoa xoa vào nhau, miệng xít xoa, bên ngoài không khí ẩm áp vậy mà trong này hàn khí áp đảo bức người. Đi tới khoảng 50 mét hàng thì mục tiêu cũng đã xuất hiện. Một con nhện to lớn khủng khiếp, to hơn cả trong suy nghĩ của Hoàng Minh, thân hình đầy lông lá. Miệng to như chậu máu, những cái chân dài liễng xiềng bám vào mạng nhện dưới chân. Thân hình màu đỏ thê nhưng phần bụng của nó thì lại là một Màu trắng xóa.

-Hàn tri chu ngưng khí tầng 5!

Tên cùn thủ lại lên tiếng!

Kim thúc rút song đao ra, mọi người bắt đầu rút vũ khí ra chiến đấu. 3 chiến sĩ đỡ đòn đi đầu, tiếp theo là song đao chiến sĩ, trung niên cung thủ thì đã biến mất không biết đang núp ở nơi nào, 3 gã pháp sư dưới sự che chắn của chiến sĩ còn lại, làm nhiệm vụ buff lá chắn, phát động kĩ năng sát thương. Hoàng Minh gật đầu, toàn là cao thủ, không cần nói nhiều chỉ riêng khoản sắp xếp kia đã thấy được hàng thật giá thật. Làm hắn lại nhớ lại những lần đi train boss của hắn cùng các huynh đệ. Cũng là cách sắp xếp chiến đấu cơ bản kiểu này.

- Theo ta!!

Linh San kéo áo hắn lôi về phía góc động xa bên này, nơi mà lão già áo xám đã đang đứng sẵn. Kì lạ, lão không tham chiến sao. Tốt cuộc lão là ai? Hay lão chỉ đi theo bảo vệ cô gái này.

Hoàng Minh trầm nghĩ. Thế nhưng không cho hắn thời gian suy nghĩ, trận chiến đã bắt đầu rồi.

Tri chu thật sự rất mạnh liên tiếp nhưng sợi tơ nhện bắn về phía đám người, những sợi tơ trong mạng hàn tính kinh người, đám chiến sĩ thu gọn thân thể, khiên chắn che kín chỗ hiểm, một người đỡ, hai người chém. Phối hợp nhịp nhàng. Quanh thân họ là những tia sáng mờ mờ ảo ảo, là lớp giáp do pháp sư bao lên. Kim thúc ẩn sau đám chiến sĩ đỡ đòn kia, linh hoạt né tránh, có cơ hội là lao ra chém liên nhát sau đó là lại ẩn núp trước khi công kích của tri chu lao đến.

Vụt vụt vụt. 3 mũi tên không rõ từ hướng nào cắm chính xác vào đôi mắt của hàn tri chu. Thật chuẩn xác, Hoàng Minh cũng phải thừa nhận thật sự chuẩn xác và tinh tế.

Thật là một đội ngũ mạnh!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Tự bạo

Hoàng Minh vừa kịp cảm thán thì bên kia chiến trường, gần như đã đến hồi kết, Hàn tri chu hai mắt bị bắn hỏng, chỉ còn cách nhắm mắt đánh bừa, chiến đấu nghiêng hẳn về 1 bên, kết quả đã rõ ràng rồi.

Thế nhưng đâu ai biết trước được điều gì, Hàn chi tru uất hận không cam lòng, người nó đỡ rục lên, các chân nhún xuống động tác như lấy đà. Không ổn, Hoàng Minh sợ hãi, đây là tự bạo, hắn đã chơi game chục năm qua rồi, kiểu này trong game chính xác là tự bạo. Lấy thân mình làm đòn tấn công cuối cùng, uy lực thì khỏi phải bàn cãi. Nếu mà không có sự di chuyển hợp lý, đội trưởng giỏi, thành viên nhóm kĩ thuật cao thì nhất định sẽ bị toàn diệt không qua ải. Nhìn con nhện này biểu hiện, Hoàng Minh thói quen của game thủ hàng đầu đã quay lại, hắn nhún người, hai chân lấy lực, ánh mắt sắc bén quan sát địa hình xung quanh, chuẩn bị chuẩn ngay tức khắc. Nhưng mà hai người còn lại thì làm sao, hắn vội nghĩ, lúc này hắn như quên mất là lão già kia thực lực

Bên kia đoàn đội cũng đã nhận ra, lập tức rút ngay tức khắc, kẻ thù tự bạo ngu gì mà k chạy, nhất định còn phải chạy xa nữa là khác. Lập tức chiến sĩ giờ khiên đỡ lên, hộ tống pháp sư lui về, hết sức bài bản. Vậy mà, vù!

Hàn chi tru nhảy lên, hướng nó tiến tới lại là nơi mà Hoàng Minh cùng lão già và Linh San. Hoàng Minh nhìn mà cười khò. Con mẹ nó không đen như vậy chứ. Chạy là không kịp rồi. Lại phải anh hùng cứu mỹ nhân thôi. Mọi người bên kia thì thật sự bất ngờ, không ngờ Hàn chi tru lại bay lên đáp trúng giải thưởng như vậy. Kim thúc bên kia thì lòng như lửa đốt, Linh San cháu gái hắn chỉ là luyện khí kì, làm sao đỡ được vụ nổ này. Hắn lo lắng như vậy, nhưng lúc này có tiến qua cũng là không kịp rồi. Mong sao lão bắt đấm kia lợi hại thật sự như lời đoàn trưởng nói.

Linh San ngơ ngẩn nhìn Hàn Chi tru đáp cái rầm phía trước, hàm răng bén nhọn, cái miệng đỏ au to như cái thúng. Nàng run bần bật, từ nhỏ đến lớn nàng chưa bao giờ gặp qua tình cảnh này. Nàng sợ hãi ngồi bệt xuống, tay chân nhũn ra. Muốn chạy mà thân thể không sao tự chủ được. Nàng đã nghĩ tới cái chết, nàng sợ, sợ phụ thân sẽ đau lòng lắm khi nàng xảy ra chuyện. ai sẽ nấu cơm, ai sẽ làm nũng người đây. Còn tiểu bạch của nàng nữa. Ai sẽ chăm sóc nó. Đầu óc nàng đã nghĩ tới biết bao nhiêu chuyện. Bỗng nhiên, vụt, một thân ảnh bóng chốc xuất hiện, chắn trước người nàng. Thân ảnh mặc bộ đồ kì lạ, không cao lớn, thế nhưng nàng cảm thấy sự an toàn ở đâu ra bao trùm thân thể. Hắn ta, hắn ta đang làm gì..

Hoàng Minh đứng chắn trước người Linh San đối đầu với Hàn chi tru, hắn dự định lộ thực lực dùng đa phân thân thuật làm bức tường chắn. dùng toàn bộ năng lượng để tạo phân thân. Mỗi phân thân đều chịu được một kích nhất định. Một bức tường người nhất định sẽ cản được lần tự bạo này. Hắn quay lại, hét lớn:

- Lão tiên sinh, đưa Linh San rồi đi đi. Ta sẽ cản hậu!!

Hành động và câu nói này của hắn làm cho mọi người ở đây, mỗi người một cảm nhận.

- Khá lắm nhóc, đàn ông là phải thế!

Một trung niên chiến sĩ bên kia hét lớn phấn khích, mắt người bên cạnh cũng đều đồng tình. Là một Chiến sĩ nhiệt huyết, bọn hắn luôn luôn là người xông lên trước tiên. Không sợ nguy hiểm.

Đám pháp sư kẻ gât gù, kẻ tặc lưỡi,

- Phế vật còn định tỏ vẻ anh hùng!

Tên pháp sư trẻ bĩu môi, hắn có lo lắng cho Linh San, Cô gái xinh đẹp này là đối tượng mà hắn theo đuổi mấy tháng nay. Không phải là con gái của Đoàn trưởng dong binh thì hắn đã dùng sức mạnh cưỡng hiếp rồi. Lần này được dịp đi chung, hắn đang thể hiện phong độ rất tốt. Rất có ấn tượng với người đẹp. Thế nhưng không hiểu sao lại ra tên phế vật này. Tự nhiên là thanh niên hắn coi như kẻ định cướp người tình, một tên tiểu tử phế vật ở đâu ra cũng đòi tranh phong với thiên tài như ta.

Mặc dù yêu thích Linh San nhưng hắn còn quý mạng sống của mình hơn, đại gì lao vào tỏ vẻ. Chắc chắn chết rồi, ngoài đời còn bao nữ đang chờ hắn sung hạnh. Không thể vì một cái cây mà bỏ cả khu rừng được. Mà cho dù có ý định cứu thì hắn cũng không làm sao được, khoảng cách khá xa. Dùng pháp thuật bắn tới thì chỉ làm cho hàn chi tru tự bạo nhanh hơn thôi.

Ngay lúc Hoàng Minh chuẩn bị kết án thì tiếng nói khàn khàn từ sau lưng hắn phát ra:

- Tiểu tử khá lắm, có chí khí, nhưng ngươi không gánh được đâu, lui lại!!

Lão già Áo xám tiến lên, con hồ li trên vai lão thì rực sáng, ba cái đuôi của nó dựng đứng lên, mồm gầm gừ.

-Mạc Li, sử dụng hóa Nham tường!

Hoàng Minh lui lại, hắn bé luôn Linh San đang mềm oặt lên rồi lùi lại sau vài bước. Mùi thơm thiếu nữ xộc vào mũi hắn, nhưng trong lúc này, hắn lại cực kì tỉnh táo quan sát phía trước, nếu không ổn thì hắn sẽ cố gắng đưa tiểu nha đầu này chạy nhanh nhất. Hoàng Minh không để ý nhưng Linh San lại khác. Nàng thân hình bị Hoàng Minh ôm vào lòng, ngượng ngùng mà không biết làm sao, người nàng vì sợ quá mà không có chút sức lực nào. Chỉ biết mặc kệ cho hắn chiếm tiện nghi. Thế nhưng từ nhỏ tới lớn nàng chưa tiếp xúc với nam nhân nào gần như vậy ngoài cha nàng ra. Càng nghĩ càng ngượng, hai má nàng đỏ hây hây, ánh mắt trộm nhìn khuôn mặt của Hoàng Minh.

Lúc này Hoàng Minh nào biết được, hắn còn đang chú ý vào phía trước. Con hồ li nghe được lệnh của chủ, bay vọt xuống. Ba cái đuôi đỏ rực cắm xuống mặt đất. Nó gào lên một tiếng, một bức tường lửa nóng rực bùng từ đầu vọt lên từ dưới đất, cao phải tầm 3 mét, che kín phía trước. Chưa kịp cảm thán, Hoàng Minh nghe thấy tiếng ỳnh một cái như bom c4 nổ vậy. Thân thể Hàn chi tru nổ tung, hàn khí bắn ra, năng lượng lạnh lẽo trải dài trên vách động. nhiều nơi sụp đổ ngay tức khắc. Bức tường nham thạch kia rạn nứt cực kì lớn, chẳng chịt như mạng nhện, thế rồi 3 giây sau nó vỡ tan tành, thế nhưng nhiệm vụ của nó cũng đã hoàn thành. Mọi người ai lấy đầu thờ phào. Thầm lặng yên đánh giá lão già áo xám kia. Vội từ lúc khởi hành đến giờ bọn hắn mới thấy lão Lộ thực lực.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Đàn guitar

Thật mạnh mẽ, Hoàng Minh lè lưỡi, con hồ li này là yêu thú cấp mấy vậy nhỉ?

Lúc Hoàng Minh còn đang mãi suy nghĩ thì tên thanh niên bên kia đã chạy tới, vẻ mặt căm tức mang chút giận dữ:

- Mau buông San muội ra, tên tiểu tử này!

Hoàng Minh giật mình, mới sực nhớ ra mình vẫn còn đang bế một nữ nhân, hắn vội giúp nàng đứng xuống ổn định, Linh San ổn định thân hình, thiếu điều thấy mất mát. Nhưng lại ngượng ngùng là nhiều, quay lại cảm tạ Hoàng Minh một câu rồi đi lại gần kim thúc hòng phá giải đoạn khó xử này.

- Đừng tưởng ra vẻ anh hùng trước mặt ta, nói cho tiểu tử ngươi biết, đừng hòng có ý đồ gì với San muội, nếu không đừng trách ta.

Tên thanh niên kia hăm dọa một câu rồi quay đi, không thèm nhìn Hoàng Minh một chút nào thêm. Hoàng Minh nhún nhún vai. Hắn không thèm chấp nhặt. Nếu không phải thương thể còn chưa tốt, hắn đã trốn đi rồi, nhưng mà trốn đi mà không nói gì cũng không tốt. Đi theo họ chút xem tí kiến thức lại cố gắng khôi phục năng lượng ổn định rồi tính.

Hắn chỉ trु tự bạo, bản thân biến thành phần vụn, những thứ giá trị trên người nó cũng nát bấy, thế nhưng Hoàng Minh thấy rõ ràng có một chiếc kén nhỏ như tổ bướm, màu trắng óng ánh ở dưới đất, nhìn khá bắt mắt, nhưng không ai thèm để ý mà thu lại. Hắn ngạc nhiên nhìn quanh.

Lão già Áo xám thấy nét mặt của hắn, liền ôn tồn giải thích:

-Đó là Hàn nhu ti, là phần tạo ra tơ nhện của hàn chi trư, nó khá cứng rắn lên hàn chi trư có tự bạo cũng không phá hủy được, vật này cũng không có tác dụng gì với võ giả chúng ta, ngoại trừ dùng làm dây đàn khá là tốt ra thì không có tác dụng gì lắm. Coi như gân gà, người thích thì có thể lấy coi thử.

Hoàng Minh hai mắt phát sáng, lấy, tôi gì không lấy, không ai cần nhưng ta cần. Cái này mà làm thành dây đàn guitar thì khá tốt đây.

Nhưng người khác thấy hắn nhặt Hàn nhu ti thì không nói gì, tên thanh niên thì hếch mũi khinh thường. Linh San thì thấy tò mò chút ít.

Đoàn người nhanh chóng ổn định, bắt đầu nghỉ ngơi, ngày mai mới đi tiếp. Hiện tại chiếm hang ổ của hàn chi trư làm chỗ nghỉ qua đêm.

Ảnh lừa bập bùng, mọi người bắt đầu ăn uống rồi thương lượng đối sách tác chiến, Hoàng Minh thì ngồi ngoài miệng hang, hắn không rõ kế hoạch của đám người này là gì, không muốn cho hắn biết hắn cũng không cần biết. Lúc này trên tay hắn đang là thanh kunai, rất chậm rãi khoét khoét đục đục. Phải mất khá lâu mới gần thành hình, cũng may là tay nghề chưa đi xuống. Hoàng Minh thỏa mãn, nếu người địa cầu mà ở đây thì chắc chắn sẽ nhận ra Hoàng Minh đang làm gì, hắn đang làm một cây đàn guitar. Trước kia ở địa cầu hắn rất thích chơi đàn, đặc biệt là guitar. Biết chơi guitar là có thể tán gái cực tốt. Thế nên hắn có một thời gian cực kì chuyên tâm học đàn, sau đó là hắn bắt đầu làm đàn riêng cho mình. Ở địa cầu thì có khoa học kĩ thuật làm đàn cũng không khó khăn, nhưng ở nơi này, hắn lại có sức mạnh cũng khá ổn định để chế tạo.

Mất gần 5 tiếng thì mới hoàn thành, Đang chỉnh dây đàn bằng hàn nhu ti thì bỗng bên cạnh hắn có tiếng nói:

- Người có con dao thật kì lạ, lại còn đây là thứ gì, nhạc cụ sao?

Người đến là Linh San, cô nàng này đang hiếu kì chỉ vào chiếc kunai và cây đàn của Hoàng Minh.

Hoàng Minh cười cười:

- Đây là vũ khí ta hay dùng, còn đây là một cây đàn.

-Đàn, thật kì lạ!

Âm thanh phát ra khá vui tai khi Hoàng Minh thử dây, Làm mọi người trong hang cũng chú ý nhìn ra ngoài.

Hoàng Minh thử một lúc, rồi tự nhiên không biết hắn lấy đâu ra vài bông hoa, đưa trước mặt Linh San. Hoa màu hồng, cánh hoa quện lại thật xinh đẹp. Đây là lúc chấp tối Hoàng Minh đi tìm gỗ để làm đàn mà thấy được. Nhìn khá giống hoa hồng lên thuận tay hái về ngắm thôi. Thấy Linh San ra không hiểu sao muốn tặng nàng.

Linh San ngẩn người, hoa này, đây là. Nhìn Linh San do dự, Hoàng Minh thấy kì lạ, không phải phụ nữ thích hoa sao, sao mà chần chừ nhe.

Hắn đâu biết được rằng loại hoa mà hắn cầm là Thủy Tiên hoa. Loại hoa đại diện cho tình cảm nam nữ. Hắn chỉ là thuận tiện thấy đẹp mà giống hoa hồng lên hái vậy thôi.

Thế nhưng Linh San lại ngượng ngùng, trong lòng nàng lại có vô số ý nghĩ. Tại sao hắn lại tặng ta loại hoa này, hắn thích ta sao, hay là hắn không biết hoa này là ý nghĩa gì. Nghĩ tới buổi chiều Hoàng Minh đứng chắn trước mặt rồi còn bế nàng nữa mà nàng lại ngượng ngùng. Hai má hồng lên. Không được, hắn còn nhỏ hơn ta 5 tuổi, làm sao mà ta lại nghĩ linh tính được. linh san đầu óc loạn lên, suy nghĩ lan man, Hoàng minh mà nghe được lòng nàng thì chắc chắn lười tự tử mất. Bị một tiểu nữ hài xì và là thua nàng tới 5 tuổi. Coi hắn là trẻ con. Thật ra nhìn hắn bên ngoài thì đâu phải. Do rèn luyện mấy tháng nay, thân thể hắn đã cực kì rắn rỏi, lại ăn toàn thịt yêu thú lên cơ thể phát triển khá tốt. Hắn cũng cao tới mét 6 rồi. 10 tuổi mà mét 6 Hoàng Minh cũng cực kì hài lòng rồi. Khuôn mặt vừa trầm ổn lại pha chút ngây thơ, Tóm lại là hắn cũng hết sức đẹp trai đây chứ.

Linh San quyết định không nhận, nàng nghĩ ngợi một lúc rồi quay mặt chạy vào trong hang, bỏ lại câu nói:

- Ta có chút việc gấp!

Chạy vào mà hai má đỏ hồng rồi, nàng quyết định sẽ suy nghĩ kĩ hơn. Hoàng Minh cũng chẳng để tâm, hắn để hoa xuống cạnh, tiếp tục thử dây, nhanh chóng hoàn thành cây đàn

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Một khúc mong kiếp sau vẫn là anh em

- Tiểu tử, hôm nay biểu hiện rất khá!

Lão già đi tới trước mặt Hoàng Minh, rất tự nhiên ngồi xuống khúc gỗ đối diện, con hồ li thì nằm gọn trên đầu lão quận tròn lại, chắc là đã ngủ.

- Tiền bối quá lời

Hoàng Minh đáp lại.

- Ngươi biết nhạc lí?

- Vẫn bối Có biết một chút!

Lão già khẽ mỉm cười, vẻ mặt rất hứng thú, đoạn lại cất giọng.

- Đây là gì? Là nhạc cụ sao?

- Vẫn bối gọi nó là guitar.

- Gui cái gì cơ?

- Guitar!

Lão già khà khà cười lớn, tay trái đưa bầu rượu lên tu ừng ực. Rất nhanh lại lấy ngay vạt tay áo lau miệng. Cừ chỉ rất tùy tiện nhưng tự nhiên vô cùng.

- Khà, có thể chơi một đoạn sao?

Tiếng tinh tang ở đây đàn cứ quanh quẩn quanh cửa hang, dù chỉ là thử dây thôi nhưng cũng khiến toàn bộ người trong hang chú ý ra.

Đúng lúc này, Hoàng Minh đề dây, tiếng nhạc yên lặng, hần nhắm mắt, suy tưởng lại, không gian cũng yên lặng, chẳng biết sao lúc này mọi người đều hướng ánh mắt nhìn về phía hần.

Tinh tinh, tang tang, hần bắt đầu gảy những nốt đầu tiên, mọi người thật sự bị cuốn theo vào âm điệu. Một cổ nhu hòa mát mẻ theo dòng điệu ủa ra, đây hần là tác dụng của hần nhu ti. Nhạc dạo mới xuất hiện mà thôi, dường như không gian bị cô đọng lại.

Hoàng Minh đã thật sự nhập tâm, hần đang chơi bài hát mà hần yêu thích nhất, cũng là tình cảm nhất " Mong kiếp sau vẫn là anh em"

Bạn thân ơi duyên số sinh ra chúng mình

Từ thơ ấu, đến lúc ta khôn lớn dần

Hoàng hôn xuống, ta sẽ bên nhau

Mỗi khi có ai đó buồn

Và ta luôn luôn về trên môi tiếng cười.

Đời chông gai chia bát cơm

Vội riết hơi thuốc chum mỗi ngày

Bạn không vui tôi cũng hoang vu cõi lòng.

Từ bao lâu ta lớn lên trong khó nhọc

Và đôi lúc vấp những thương đau gục ngã

Tình anh em gian khó hiểm nguy

Đến đâu cũng luôn sẵn sàng

Kề vai nhau ta quyết đi hết con đường.

Bạn thân ơi ta hãy luôn luôn khắc ghi những giây phút này

Tình anh em mong kiếp sau mãi như vậy

Đời anh em ta trải qua những thăng trầm

Nhờ như thế mới biết ai là người tốt

Tình anh em gian khó hiểm nguy

Đến đâu cũng luôn sẵn sàng

Kề vai nhau ta quyết đi hết con đường.

Bạn thân ơi ta sẽ luôn luôn khắc ghi những giây phút này

Tình anh em ta mãi nguyện thề có nhau.

Hoàng Minh hát vô cùng nhập tâm, lại thêm chất giọng đang vỡ của nam hài mới lớn, thật sự đi vào lòng người, đưa những người có mặt tại đây cuốn theo cung bậc cảm xúc.

Một gã chiến sĩ tóc vàng ngồi bệt xuống đất, không hề để ý hình tượng, bắt đầu khóc, hai hàng nước mắt chảy dài, hần nhớ lại những ngày tháng khi còn trẻ, cùng huynh đệ thân nhất của mình chung hoạn nạn, đấu tranh với yêu thú. Vậy mà giờ đây chỉ còn lại mình hằn.

Tuy nhiều từ ngữ mọi người không hiểu hết, nhưng đại đa số, đều có thể hiểu, mỗi người đều trầm vào quá khứ, vào thời gian khi bên mình có huynh đệ, khi bắt đầu cùng nhau xông pha giang hồ. Huynh đệ, ai cũng có huynh đệ, ai cũng từng có một người huynh đệ thậm chí nhiều hơn. Vậy mà, mình còn sống mà người huynh đệ ấy nay ở đâu. Người tại giang hồ, thân bất do kì.

Mấy ai huynh đệ đồng lòng mãi, xảo trá lợi ích, thế nhân còn gì không bán đứng được.

Linh San lúc này đôi mắt cũng đã đăm lẹ, mặc dù nàng không có trải qua cảm xúc, chưa từng có huynh đệ, nhưng chỉ nghe giai điệu lời hát, nàng cũng đã rung động thật nhiều. Một nữ hài còn tuổi mộng mơ thì tình cảm gần như là thứ trọng yếu chi phối con người.

Tiếng đàn dừng được một lúc rồi mà không gian vẫn yên tĩnh như vậy, dường như mọi người vẫn còn đang sống lại trong quá khứ những tình cảm đẹp nhất.

Bộp bộp bộp. Tiếng vỗ tay làm mọi người giật mình, người tỉnh lại đầu tiên rồi vỗ tay không ai khác ngoài lão già áo xám. Tiếp theo đó là linh san rồi tới những thành viên khác. Chỉ một bài hát nhưng nó đã đi vào lòng người thật sự

- Đây là bài nhạc gì?

Lão già áo xám cất tiếng hỏi. Lúc này người lão cũng đã rung rung, nếu để ý kĩ có thể nhìn thấy đôi mắt lão cũng có một vệt nước mắt chảy xuống, chỉ là bộ râu ria xồm xoàm đã che bớt đi phần nào.

- Khúc này gọi là " Mong kiếp sau vẫn là anh em"

Hoàng Minh thả ra từng chữ một.

- Hay cho một khúc Mong kiếp sau vẫn là anh em

Lão già gật gật đầu, lại thừ ra một lúc, Hoàng Minh tặc lưỡi, không ngờ bài hát này mà có thể tạo ra một không khí yên ắng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Tình báo sai

Một đêm lặng lẽ trôi qua

Khi ánh sáng mặt trời tỏa xuống khu rừng thì mộ người đã sẵn sàng rời hang, ai lấy đều có tâm trạng nhưng vẫn cố nén lại. Kim thúc quay đầu nói với Hoàng Minh.

- Tiểu huynh đệ, lần này không nghĩ là có người theo đội, mặc dù thực lực hơi thấp nhưng vẫn có thể tham dự một chút đi. Người hãy theo Tiểu thư một chỗ, lát nữa cứ theo nàng, nhiệm vụ hoàn thành thì chúng ta sẽ lui về trấn.

Hoàng Minh gật đầu tỏ vẻ minh bạch.

- Thực lực thấp mà cũng chạy theo làm cái gì, tổ vương bạn. Không biết chừng lại là kẻ địch cài người vào!

Mọi người biến sắc, chuyện này không phải là không có khả năng. Mặc dù chuyến đi này là bí mật nhưng biết đâu đấy.

Hoàng Minh ngẩng mặt, người vừa cất tiếng không ai khác là tên pháp sư kia. Đúng là loại âm hồn không dứt mà. Hoàng Minh tặc lưỡi. Không thèm so đo hay giải thích gì. Miệng hắn chỉ thong dong treo nụ cười mỉm.

Linh San thấy bất bình, không hiểu sao lại có ý tức giận. Mồi nhỏ chu lên:

- Đừng có đổ oan cho người khác, không biết ai mới là người chạy theo vương vùi, hừ!

Tên pháp sư nghe một ngụm tức, không nghĩ là tiểu nha đầu kia lại bênh phe vật. Vô Long hẳn từ trước tới nay luôn được mọi người khen là thông minh, là thiên tài pháp sư trẻ tuổi. Đã bao giờ bị nữ hài tử mắng qua. Vì biết được chuyến đi này có Linh San nên hắn mới tranh thủ sư phụ cho đi theo để thể hiện trước mặt nữ tử, ai ngờ ở đâu lại ra một tên phế vật, giỏi thể hiện, khoe mẽ, lại còn cái gì một khúc anh em. Tổ sư, phế vật vẫn là phế vật. Hừ.

- Phế vật chỉ biết trốn sau lưng phụ nữ.

Hoàng Minh nhướng mày, ánh mắt sắc bén chiếu qua, không hiểu từ đâu hình thành một loại áp lực vô cùng mạnh mẽ làm Vô Long dùng mình, sống lưng lạnh toát.

Mọi người giật mình, là sát khí. Thật nồng sát khí. Đây là từ tiểu tử kia phát ra sao. Là một tiểu tử mao đầu luyện khí kì. Thật sự quá không đúng rồi. Nếu mà trên một tên trung niên chém giết trên chiến trường thì còn đúng một chút. Thăng nhóc đây đã giết qua người sao, nó phải giết bao nhiêu tính mạng rồi mới có loại sát khí đây. Không khí có chút ngưng lại.

Thật sự loại sát khí này Hoàng Minh có được hơn chục năm chinh chiến tại game online Phần thiên. Một kiếm nơi tay không biết chém qua bao nhiêu người chơi đối lập. Chính hắn cũng không thể ngờ là loại sát khí này cũng theo hắn xuyên qua đây. Vẫn là trên người hắn.

Thú vị, lão già áo xám vỗ tay lên vai của Hoàng Minh, đoạn nói:

- Tiểu huynh đệ, thu lại!

Hoàng Minh giật thót, lão già này là cấp bậc gì, không ngờ đến cạnh hắn, chạm vào người hắn mà hắn cũng chưa kịp phát giác là từ lúc nào. Nếu muốn giết hắn có phải là chuyện quá đơn giản.

Nhìn, Hắn tự nhủ. Vô hình sát khí tiêu tán, Vô Long rung mình ngồi bệt xuống, trong thời khắc ban này, hắn còn có cảm giác như tên phế vật kia giống như một đầu yêu thú khủng bố, chuẩn bị nhao vào cắn xé hắn từng mảng vậy.

- Vô long, đi qua đây!

Là một lão pháp sư trung niên gọi, Vô Long không cam lòng đứng dậy, ánh mắt tự nhiên có phần sợ hãi, chỉ dám liếc qua nhìn Hoàng Minh một cái. Hoàng Minh thì nhún nhún vai, huyết sắc. Bộ không quan tâm.

Linh San lịch duyệt chưa có, nào biết sát khí gì, nàng chỉ thấy có chút lạnh, rồi thấy Hoàng Minh chỉ lờm một cái mà tên vô sĩ Vô Long kia đã run bật lên. Bối bối, rồi quay qua nhìn Hoàng Minh lại có chút khó hiểu, tự nhiên nghĩ tới chuyện tối qua, hai má lại hồng hồng.

- Được rồi, mọi người chú ý chút, sắp tới nơi rồi. Chuẩn bị tâm lý, nhớ th3o kế hoạch hành động!

Đám người gật đầu, chia ra. Linh san, Hoàng Minh, kim thúc một đội. Nhưng người còn lại một đội. Bắt đầu chia ra.

Phải lúc sau Linh San mới hé nói cho hắn biết, bọn hắn là đi cướp đồ, cướp đồ của yêu thú cấp 7.

Khi nào bên đội kia tấn công kéo đầu yêu thú ra ngoài thì bên này có nhiệm vụ vào hang ổ của nó cướp đồ. Khi hắn vừa hiểu được câu chuyện thì đã có tiếng ầm ầm bên cửa hang, chứng tỏ bên kia đã bắt đầu dẫn dụ. Núp ở bên này Hoàng Minh có thể thấy được yêu thú mà bọn hắn muốn cướp đồ.

- Ta kháo! Là hắc Man Hùng!

Phía trước là một đầu gấu to khủng khiếp, chỉ ít phải cao bằng tòa nhà 2 tầng ở Việt Nam vậy. Trên trán ó có một cái dấu khắc hình chữ V. Hai mắt đen ngòm, miệng gào thét. Móng vuốt liên tục vả vào khiên của tay chiến sĩ, 3 tên chiến sĩ miễn cưỡng chống chịu lại những phát vả khủng khiếp. Không hổ danh là yêu thú Man lực. Tình hình khá là căng thẳng.

Đang mãi coi nhập tâm, Hoàng Minh bị kim thúc tóm cổ áo lôi theo. Xâm nhập hang của Hắc Man Hùng.

Hang động to lớn, sâu hun hút vào trong, riêng cái miệng hang đã to bằng 3 cái cửa chính rồi, đi nhanh vào trong càng tối đen, Linh San vội làm một cái tiểu phép tạo ra hai cửa cầu lửa trên tay, hai quả cầu lửa bay lên, theo sự điều khiển bay tới phía trước, chiếu sáng hang động. Kim thúc hai tay cầm kiếm đi trước, liên tục tìm kiếm các góc ngách, dường như muốn tìm một vật. Đi sâu hơn 20 mét thì bỗng nhiên kim thúc dừng lại, ánh mắt có chút sáng lên, thấy rồi.

Hoàng Minh nhìn theo, bên trái phía trước 10 mét là một gốc cây màu tím. Lá cây to như lá sen, theo hoàng Minh là vậy, bên trên mọc được 3 bông hoa cũng là màu tím, ánh sáng chiếu vào có chút lung linh.

- Đây là, Hoàng Minh vắt óc suy nghĩ, nhưng hần không thể nhận ra đây là loài cây gì.

Kim thúc tiến đến chuẩn bị thu lại, Linh San thờ phào, vậy lừ tìm được, nhanh chóng rút lui vậy. Bỗng nhiên kim thúc dừng lại, hai tay đưa về sau cầm chặt chuôi kiếm. Hoàng Minh cũng cảm nhận được gì đó không đúng, tay phải rút ra thanh kunai. Ánh mắt hướng về sâu hơn một chút.

Trong bóng tối, một đôi tròng mắt to như hai quả bóng đá đang nhìn về phía họ. Hoàng Minh lòng nhảy cẫng lên, không ổn. Đôi mắt này Hoàng Minh vừa chứng kiến xong, không gì khác là Hắc Man hùng Ngoài kia. Chẳng lẽ...

Kim thúc cắn răng, trong lòng sợ hãi lắm lắm. Không gian yên tĩnh đến mức Hoàng Minh có thể nghe được:

- Tinh báo sai rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Hắc man hùng thực lực

Linh San chậm rãi điều khiển hai tiểu cầu tiến tới, một thân hình to lớn chậm chậm lộ ra, hiển nhiên không ngoài Hoàng Minh dự đoán, là một đầu Hắc Man hùng khác. Thế nhưng mà, tại sao nó chỉ nằm đó mà nhìn ra, thân hình nó lại nhỏ hơn đầu Hắc man hùng ngoài hang một chút.

- Là một đầu Hắc Man Hùng đang mang thai..

Kim thúc nhú đôi lông mày rậm, buông ra câu nói nhỏ đủ để Hoàng Minh và Linh San nghe. Nghe được, Hoàng Minh mới chú ý thật sự cái bụng của nó phình ra rất lớn, thảo nào, nó chỉ nhìn mà chưa có hành động gì. Thế nhưng, vừa mới nghĩ đến đây, con Hoàng Man Hùng này hai mắt tròn to hơn, dường như xác định được trước mắt là kẻ lạ, miệng rít gào lên, thật to tiếng gào. Cả hang động như rung chuyển.

Không ổn, Hoàng Minh biến sắc, tiếng gào này mặc dù hơi đỉnh tai nhức óc nhưng không có lực sát thương gì, nhưng nguy hiểm không phải là không có, mà là...

Kim thúc kìm lỗ tai, nhanh chóng tiến tới ngắt lấy bụi cây, động tác cực kì nhanh, dường như cũng nghĩ ra được mùi nguy hiểm.

Y như, bên ngoài cửa hang mấy chục mét, đoàn đội đang tìm hãm đầu Hắc Man Hùng được. Hắc Man hùng tâm tình hôm nay khá là tốt, nó sắp được làm cha, chỉ một vài tháng nữa thôi, mấy nay chỉ quanh quẩn ở hang, thi thoảng ra ngoài kiếm bữa thức ăn. Chân tay cực kì khó chịu, hôm nay bỗng dưng vỡ được một đám nhân loại thấp bé, tiện tay quần áo giải khí. Vậy mà mới có vài phút khởi động, bỗng nhiên hang động phát ra tiếng gào, làm nó cực kì tức giận.

Không ngờ đám nhân loại vô sỉ này lại có thể dắt mũi nó, tâm tư lo lắng, quay đầu lại phía hang lập tức chạy tới.

- Ngăn nó lại!

Dường như chuyện không suôn sẻ, lão già áo xám hô to. Đám người cũng nhận ra gần như, liên tục lao tới.

- Phá trảm thương

- Chấn khu kích

- Phá Xuyên phục toái

- Mộc loan yêu

Liên tục các kĩ năng ném tới đầu Hắc man Hùng, dây leo quấn chân, chiến sĩ lao tới húc. Nhằm ngăn cản đầu yêu thú trở về. Thế nhưng Hắc Man Hùng thực lực cực kì mạnh, là yêu thú cấp 7 lớp phòng ngự của nó cực kì mạnh mẽ, thêm một thân man lực huyết thống dường như không thể ngăn cản nó di chuyển.

- mẹ nó! Lão tử lại sợ người! Chấn khu kích!

Tên chiến sĩ tóc vàng lao tới, chiếc khiên húc ầm vào đầu gối Hắc Man hùng cái ỳnh.

Thế nhưng, lực sát thương không đáng bao nhiêu cả. Mọi người đều cảm thấy sợ hãi.

- Đồng Quang, đừng liều mạng, mau lui lại!

Một gã chiến sĩ khác hét lên. Đúng lúc này Hắc Man Hùng quay lại, ánh mắt đã chuyển từ màu đen qua màu đỏ, cuồng hóa. Nó thật sự giận giữ. Đám nhân loại vô sỉ này.

- Gào!!!

Hắc man hùng gào một tiếng vang cả một góc rừng, mọi người khiếp sợ, trái tim run rẩy, cuồng hóa. Không ngờ đầu Hoàng Man Hùng này có huyết mạch là chính thống, không hề pha tạp chút nào, đạt được huyết mạch tộc chính thức.

Cuồng hóa là trạng thái của các yêu thú, có huyết mạch chính thức của tộc đàn, truyền thừa từ thượng cổ lại. Số yêu thú có huyết mạch chính thống từ thượng cổ tới nay là không có bao nhiêu, gần như 1 vạn có một đầu. Vậy mà, hôm nay bọn họ lại bốc thăm trúng thưởng dạng như.

Khí thể Hắc Man Hùng tăng cao, bao quanh người nó đã có một luồng sáng xanh đậm bao phủ.

- Cái này, là cấp 8, yêu thú cấp 8 mới có hộ khí bao quanh.!

Vô long thất thanh hô lên, đám người thật sự rét run. Không nghĩ kích hoạt cuồng hóa đầu hắc man hùng thật sự nhảy cấp. Lên tới cấp 8 Hắc Man hùng, cấp 7 họ còn phải dựa vào chiến thuật giăng co mà đầu hắc man hùng đánh như chơi bời làm họ ăn k biết bao nhiêu khó khăn. Giờ thì hay rồi, chặn nó lại chút thôi mà nó lập tức nhảy cấp 8. Mẹ nó, chạy, lấy gì mà đánh. Lập tức đỡ người trong đầu chỉ còn chữ chạy, kế hoạch gì nữa, thù lao gì nữa, mạng nhỏ mới là quan trọng.

Ngay lập tức ba lão pháp sư nhanh chóng rút lui, dường như đã bàn qua trước rồi. Vô long mặc dù không cam lòng vì nữ nhân nhưng với hãn mạng nhỏ là quan trọng hơn. Pháp sư ở vòng ngoài nên việc chạy trốn là nhanh nhất.

- Đồng Quang, mau chạy!

Nhìn đồng bọn đơ người ra, tên chiến sĩ vội hô lớn, Đồng Quang thần thò, chạy sao, bọn người còn có khoảng trống để chạy, ta thì sao. Đồng Quang bỗng cười lớn, hần như điên dại lên.

Một kiếm một khiên lao vào.

- Đồng Quang!

- Đi mau, hần là muốn giúp các người có cơ hội chạy trốn!

Lão già áo xám hô to. Nếu chỉ là yêu thú cấp 7 thì lão có thể tự tin cứu được tên chiến sĩ kia. Thế nhưng lúc này thì, hết cách. Trước mắt rút lui đã.

Uỳnh nột tiếng, là va chạm giữa kiếm và khiên vào người hắc man hùng, thế nhưng, kiếm vỡ khiên vụn. Chỉ thấy bao quanh người Hắc man hùng lớp hộ khí phá tan kiếm cùng khiên.

- Đồng Quang!

Tên chiến sĩ gào lên!

Đồng quang hạ mắt vô thần. Kiếm và khiên là thân thể của chiến sĩ. Nay kiếm vỡ khiên tan.

Đồng Quang hai mắt rung rung, nước mắt chảy xuống hai hàng. Hần cười, đúng là vậy, hần đang cười. Miệng hô lên:

- Tiểu la huynh đệ, ta tới với người đây!

Bụp!. Chỉ kịp hét lên, nắm đấm của Hắc man hầu nện xuống. Đường đường một chiến sĩ vậy mà bị nện thành thịt vụn...

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Lại bất tỉnh

- Quá kinh khủng!

Phía xa tên cung thủ trung niên cảm thán, hần lắc lắc đầu, rút lui thôi, đến nước này ở lại không còn tác dụng, coi như chuyển đi này hần là không công vậy. Đoạn nghĩ rồi ẩn mình vào phía sau cánh rừng.

Đám người rút chạy, Hắc man hùng không dây dưa, nó chạy như bay về hang, mỗi bước chân làm rung động mặt đất.

Ầm ầm ầm, nghĩ tới cái gì là cái đó tới, Hoàng Minh biến sắc, thấy kim thúc đã thu được bụi cây, 3 người lập tức lao ra ngoài cửa, thế nhưng không kịp, trước cửa hang sừng sững một thân ảnh to lớn. Không gì khác ngoài đầu Hắc man hùng, thân hình gần như che lấp cửa hang. Đôi mắt đỏ rực, bộ lông đen nhem được bao phủ bởi lớp khí xanh đậm. Hai lỗ mũi to phòi ra khí hơi, chữ V lớn trên trán vàng ánh lên.

Bên này Hoàng Minh hai mắt nhú lại, thật sự khó đây, cái này lấy cách gì đầu lại. Theo những gì hắn đọc được trong sách thì Hắc Man hùng này đã đạt tới cấp 8, nhưng vừa lúc này nó mới chỉ có cấp 7 mà. Hộ khí bao phủ chỉ có cấp 8 yêu thú mới có. Chẳng lẽ là bí pháp gì đó. Lúc này đầu óc hắn bắt đầu vận chuyển, hai mắt đảo quanh không gian hang động tìm biện pháp đối ứng. Thế nhưng bên này kim thúc đã có cảm giác tuyệt vọng, lịch duyệt của hắn không khó nhận ra trạng thái cuồng hóa này. Mặc dù hiểm nhưng không phải không thấy qua. Lúc trước được đoàn trưởng đưa tới môn phái 7 sao đã từng nhìn thấy qua. Cuồng hóa huyết mạch. Không ngờ, không ngờ tình báo họ nhận được lại sai lệch đến như vậy. Cũng không trách được, Hắc man hùng trong động này mang thai nên không thể ra ngoài, lại còn thực lực Hắc man hùng này không ai nghĩ lại nắm được huyết mạch chính thống có thể cuồng hóa. Cửa hang chỉ có một, làm sao ra ngoài, trừ khi có cách phá hủy một mảng tường bên cạnh, không thì...

Linh San run cầm cập, hai tay bám chặt đuôi áo của kim thúc, mặt trắng bệch. Là một cô gái còn chưa trải qua sự đời, gặp một con gấu lớn thế này, chưa ngất đi đã là quá tốt rồi. Không phải chuyển đi này đồ vật quan trọng đến tính mạng phụ thân, nàng cũng không muốn tới. Quá nguy hiểm. Nhưng giờ đồ vật lấy rồi, lại không thể trở về thì sao.. Đầu óc ngốc trệ lại, nàng bỗng nhớ tới một điều. Đúng rồi.

- Hắc man hầu sợ lửa, chúng nó sợ lửa...

Linh San thì thầm

Cái gì cơ, Linh San vừa nói làm Hoàng Minh nhú nhú.

Gàooooooooooooo

Một tiếng gào kinh thiên làm không khí như động lại, âm thanh trong hang động càng làm tiếng vang to hơn.

Phụt, Linh San phun ra một búng máu, nàng là pháp sư, vốn thể chất yếu, gặp tiếng gào này không thể nhịn được thổ huyết. Bên này Kim thúc lão đảo, sắc mặt tái nhợt, Hoàng minh thì hai óc ong ong, lục phủ ngũ tạng như đảo lộn. Quá khủng khiếp, chỉ là tiếng gào chấn nhiếp mà đã thế này rồi.

Chưa kịp vững vàng lại, Hắc Man hùng đã lao tới, công kích của nó đơn giản chỉ là vả rồi đập, sức mạnh của hai cánh tay khéo phải so với khối sắt 2 tấn nện từ trên 100 mét xuống dưới đất

Khoảng cách rút ngắn chỉ còn 10 mét, cánh tay nó đã văng ra và ngang một cái, nếu bị vạ phát này coi như là thịt nát xương tan là cái chắc. Hai tay đang kết ấn, Hoàng Minh tính sử dụng phân thân chi thuật, sau đó là thể thân chi thuật thì lúc này, ỳnh một tiếng, cánh tay của Hắc man hùng chưa tới nơi thì bên vách hang nổ bùng một cái, đá bụi bay tán loạn. Liên tiếp 4 5 bức tường đỏ rực từng tấm từng tấm ngăn cánh tay Hắc man hùng lại. Sức nóng ở bức tường làm Hắc man hùng đi được tới 4 bức thì thu lại. Hộ khí của nó có chut tán loạn. Nó kinh ngạc nhìn về phía vụ nổ, tìm kiếm kẻ phá cản lại một kích của nó.

Đây là, là hỏa nham tường mà, Hoàng Minh giật mình. Cứu viện tới sao.

Đáp lời hắn là tiếng kêu của con hồ li, nó thoăn thoắt né các tầng đất đá, sau đó là phun ra một đoàn lửa từ miệng, hình thành một bức tường lửa mỏng, ngăn cách phần hang vừa bị vỡ vụn.

- Mau tới, chậm sẽ không kịp!!!

Là tiếng của lão già áo xám. Kim thúc vui mừng, khó khăn bước tới ôm lấy Linh San, nhanh chóng bước tới bên cạnh lỗ hồng bên cạnh. Hắc man hùng giằng dứ, không ngờ con hồ li lại hệ hỏa, Hắc man hùng chúng tộc e ngại lửa, nhưng không phải là sợ hãi, nó cảm thấy quyền uy của mình bị khiêu khích quá lớn. Hoàng Man hùng gào lên lên nữa, lao tới, nó bay qua bức tường lửa cái vù, mặc kệ hộ khí tán loạn, hai tay chụm lại, hai bước đã lao tới bên cạnh Hoàng Minh, nện thật mạnh xuống.

- Hoàng Minh!!

Linh san hét lên, nàng không hiểu sao thấy trái tim như thắt lại, sợ hãi cùng cực.

- Mau đi nhanh, mặc kệ ta!

Hoàng Minh hét lên, vừa một câu hét ra, hai bàn tay chụm lại của Hắc man hùng đã nện xuống đầu Hoàng Minh.

Rầm, bụi mù không thấy gì cả. Sức nện của Hắc Man hùng làm cả hang động rung chuyển.

- Không!!!!

Linh san tuyệt vọng hét lên, kim thúc ôm chặt nàng, biết lúc này mà chần chừ thì sẽ không kịp, nhanh chóng bế nàng ra ngoài, lão già áo xám hai mắt lộ rõ vẻ thương tiếc, một chút không cam lòng, nhưng nhanh chóng đoạn hai người ra, dưới chân lão, không ngờ là một đầu Kim Điều, Không ngờ đạt tới cấp 6. Con hồ li bay lên vai lão. kim điều bay lên cao, sai cánh bay về khu rừng.

Khi bụi mù gần hết, Hắc Man hùng nhìn lại, phía dưới nắm đấm của nó không hề có chút huyết nhục nào cả, chỉ có một khúc cây bị đập bẹp dí, mỏng teng ở dưới. Biết mình bị lừa, Nó Gào lên một tiếng lớn, không cam lòng đi vào trong phía sâu hang động.

- Chết tiệt, may quá năng lượng vừa đủ để dùng thuật thể thân!

Hoàng Minh phun ra một ngụm máu, mặt mũi tái nhợt, hắc đang đứng ven con suối, cách hang động hắc man hùng có 20 mét. Một lần thi triển nhẫn thuật max tâm làm hắc cạn kiệt năng lượng. Giờ đến một con thỏ chắc cũng có thể đã bại hắc. Hoàng Minh lao đảo bước đi.

- Không được, kiệt sức quá. Không ổn rồi

Hoàng Minh cắn lưỡi, cố gắng giúp mình tỉnh táo. Lần này mà ngất nữa không biết còn sống được hay không.

Rầm, Hắc bước hụt ầm ầm ầm, thân thể hắc cứ vậy lún xuống con dốc nhỏ rồi ngã vào dòng suối. Hắc lại bất tỉnh lần thứ n

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Hệ thống nâng cấp hoàn thành

- Ta còn sống không?

Ý thức của Hoàng Minh bắt đầu chuyển động, hai mắt hắc chậm rãi mở ra, hắc đang nằm trong một căn phòng rách nát, xung quanh chỉ có một cái bàn nhỏ thêm vài cái bát còn vỡ, căn phòng đôi chỗ còn được vá lại bằng vài miếng gỗ, cửa phòng khép lại. Hoàng Minh thở dài, hắc đúng là mạng lớn, lại vẫn chưa xuyên tập hai rồi. Khế chuyển động thân hình, chiếc phản to hắc đang nằm rất cứng, thể nhưng nó lại khá to, có vẻ như là nhiều người ngủ ở đây vậy. Hắc sờ soạng một chút, Hoàng Minh tái mặt. Thất lưng chứa pokeball của hắc không còn tại người. Ngó nghiêng xung quanh lại không thấy. Chắc chủ nhân nhà này đã cầm của hắc rồi. Hoàng Minh nhủ mảy. Đai lưng này chỉ nhận một chủ, trừ khi hắc xóa kí hiệu liên kết, nếu không không ai có thể khởi động được. Không biết hắc đã mê man bao lâu.

Đang cố gắng ngồi dậy, bỗng nhiên hai tai hắc nghe được âm thanh quen thuộc, đã lâu không có chất hiện.

- Tỉnh tỉnh, hệ thống nâng cấp thành công, phải chăng mở giao diện tự động!

Hoàng Minh sững sờ, dù, cuối cùng cũng cập nhật xong, làm ta mấy nay đánh quái không nhận được kinh nghiệm cùng năng lượng, ba lô không lấy được đồ, phiền chết đi. Hoàng Minh thở ra hơi căm tức.

- Phải chăng mở giao diện tự động!

Giao diện tự động, Hoàng Minh ngạc nhiên.

- Chấp thuận!

Toẹt, một luồng sáng chiếu chói mắt rồi xuất hiện trước mắt Hoàng Minh. Trước mắt hắc lúc này là một màn hình to như màn hình máy tính, trong suốt, có nhiều kí tự, chữ. Hoàng Minh sững sờ, đây không phải là màn hình game online hắc hay chơi sao. Màn hình game online là sở hữu cá nhân của mỗi người chơi, người khác không hề nhìn thấy. Hoàng Minh hớn hờ. Thế này chắc là không cần phải đi ngủ mới có thể đăng nhập game. Bây giờ lúc nào cũng có thể online. Ha ha

Chợt Hoàng Minh nhớ ra điều gì, hệ thống nâng cấp không phải là 32 ngày sao, ta nhớ là mới chỉ có 3 ngày trôi qua mà. Chẳng nhẽ lần này bất tỉnh đúng là 29 ngày. Ta kháo. Không phải lâu vậy chứ. Hoàng Minh hai mắt tròn tròn, lẽ lười, biểu cảm sống động.

- A Trang, A trang, cô có ở đây không?

Hoàng Minh cất tiếng gọi nhỏ?

- Chủ nhân có điều gì muốn hỏi sao?

Một giọng nữ thanh thúy xuất hiện trên màn hình, phía góc phải có một biểu tượng loa. Hoàng Minh phấn khởi, vậy là vẫn còn ở đây. Hắc định cất tiếng hỏi thăm một chút về hệ thống mới thì bên ngoài không ngờ có giọng nói cất lên:

- Điều Thuyền tí tí, người trong đó bao giờ mới tỉnh vậy!

Là giọng một đứa bé, giọng còn trong trẻo. Sau đó lại là một giọng khác.

- Đã gần một tháng nay rồi, tí ti định giữ hần tới bao giờ, chúng ta cũng không còn bao nhiêu thức ăn nữa.

- Đúng đấy tí ti, bọn đệ đói quá!

- Ngự Nhi ngoan, đừng có lo lắng, chiều Tiểu Phong về tí sẽ nướng thịt cho đệ ăn nhé!

Lại một giọng nữa cất lên, là nữ, tiếng nói êm tai, ngọt ngào dễ nghe quá!

Hoàng Minh đàn ra, Con mẹ nó, Ta nghe không nhầm chứ, Điều Thuyền sao?

Giọng không lớn lắm, chắc là vẫn chưa tới 18 tuổi đâu. Đang có ý định vịn giường đứng dậy thì bên ngoài lại có tiếng động âm âm. Như là có ai đó đá bay vật gì đó. Hoàng Minh nhú mày, bên ngoài đã có tiếng nói oang oang.

- Kiều Phong, ông nội ngươi hôm nay tới đây, còn không mau ra chịu chết!

Hoàng Minh ngã chổng vó, mẹ nó, lại Còn cả Kiều Phong, không lầm chứ. Kiều Phong với Điều Thuyền.

- Ngươi là ai? Sao dám tới đây phá đồ đạc của bọn ta!

Giọng đứa bé lúc này cất lên, nghe chừng thật sự tức giận.

- Ngự nhi, Mau lui lại!

Điều thuyền lên tiếng can lại.

Diệp Sang hôm nay có anh họ mới tới chơi, biết anh họ đã làm gia đình cho một gia tộc lớn, thực lực tiến tới luyện khí tầng 5, hôm nay hần mới to gan tới ý định trả thù Kiều Phong. Ai ngờ tới đây, lại không gặp, cơ mà khi nhìn thấy Điều Thuyền, hai mắt hần mờ to hết cỡ. Vốn nghe qua Kiều Phong có một tí ti xinh đẹp, tưởng chỉ là tin đồn, không ngờ hôm nay tới đây thật sự là thật quá thật. Không chỉ hần, bên cạnh Diệp Hùng hai con mắt dâm tà cũng nhú nhú, miệng còn có chảy chút nước miếng. Cực phẩm a, không ngờ nơi sơn dã này lại có một cực phẩm nữ hài thể này.

- Các ngươi vô sỉ, Đừng có nhìn chằm chằm tí ti ta, coi chừng ta móc mắt các ngươi ra!

- Xung nhi, Đừng có nói linh tinh, mau lui lại!

Điều Thuyền hai mắt lo lắng, Kiều Phong không có nhà, 3 tí đệ làm sao nói lại người ta. Nhìn là biết kẻ xấu, đôi cọng mắt còn nhìn nàng ý tà. Thế nhưng lúc này biết làm thế nào. Nàng có vẻ trấn tĩnh thế thôi, nhưng trong lòng đã loạn lên, hai đệ đệ còn nhỏ, nàng thì là nữ nhân chân yếu tay mềm, lúc này phải biết làm sao đây!

Điều Thuyền cuống cuống, bên kia Diệp Sang cùng Diệp Hùng thì cười tà tà, đoạn nói:

- Mĩ nữ, Kiều Phong 5 hôm trước đánh ta dưới trán, làm ta mất mặt với các huynh đệ, hôm nay hần không ở đây chịu tội, vậy nàng là tí ti của hần, chắc là thay hần chịu tội chứ nhỉ?

Nói xong, Diệp Hùng tiến tới, hai mắt dâm tà cứ nhìn chằm chằm vào đôi chân dài miên man của nàng.

- Đừng hòng đụng đến tí ti ta!

- Đúng thế!

Hai nhóc lao lên, lao tới ya muốn đánh người!

- Ngự nhi, Xung nhi, quay trở lại!

Điều Thuyền thất thanh hô to....

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Hitokage xuất chiến

- Hừ, tôm tép!

Diệp Hùng hừ lạnh, cánh tay hần vung ra, tạt ngang một nhát. Một hình ảnh bàn tay mờ ảo như thật vung tới, đánh bay hai đứa lại.

Rầm rầm, hai tiếng đổ vỡ đồ, một cái bàn nhỏ đựng chút rau quả bị đè vỡ vụn, bên kia là một cái chum nước. Hai đứa trẻ đau đớn lẫn qua lẫn lại. Diệp Sang hai mắt sáng lên, một chiều Hur vô trảo của anh họ đã nâng cao hơn một tầng, hẳn còn đỡ không được chứ đừng nói hai tên tiểu tử miệng còn hôi sữa này.

Điều Thuyền vội chạy tới, nâng hai đệ đệ dậy, nước mắt đã lăn dài trên má.

- Tí tí đừng khóc, bọn đệ không sao cả!

- Đúng rồi tí tí, Phong đại ca không ở nhà, bọn đệ sẽ bảo vệ tí!

Hai đôi mắt non nớt nhưng đầy tính kiên quyết, Điều Thuyền mắt rung rức, trong lòng nôn nóng không biết phải làm sao.

Bên này Diệp Hùng chậm rãi đi tới, miệng cười tà, cất giọng:

- Không phục sao, không cam lòng sao, nói cho các ngươi biết, thực lực, các ngươi có không? Không có thì ngoan ngoãn mà phục tùng, biết thân biết phận, ha ha ha.

Diệp Hùng cười lớn, Hai mắt híp lại, Diệp Sang cũng nhanh chóng chạy lại, ý định bọ đít nịnh nọt.

3 tí muội như 3 con cừu non, đang ở trước mặt sói đói vậy. Đúng lúc này, cánh cửa trước nhà lại mở ra, đám người giạt mình, không ngờ lại có người xuất hiện.

Người ra không ai khác là Hoàng Minh. Tuy hẳn mới hồi phục đi lại được một chút, nhưng hẳn biết lúc này không xuất hiện thì không được. Với lại, hẳn đã nắm chắc được một chuyện. Hẳn nhìn thấy được đại lung của hẳn.

- Xin lỗi nhé mọi người, cho hỏi hôm nay là thứ mấy rồi nhỉ?

Hoàng Minh cười hớn hở bước ra khỏi bậc cửa. Bên ngoài Diệp Sang và Diệp Hùng khựng lại, chưa rõ là ai. Diệp Hùng quay sang hỏi:

- Thằng nhóc này là Kiều Phong sao?

Diệp Sang lác đầu, tò ý không phải, hẳn cũng rất bất ngờ, một nhà 4 tí đệ Kiều Phong hẳn biết, nhưng ở đâu ra tên nhóc này. Diệp Sang cũng u mê. Diệp Hùng nhìn Hoàng Minh, sắc mặt đánh giá. Hoàng Minh lúc này mặt mũi còn có chút tái, nhưng thân hình thẳng tắp, lộ vẻ kì dị. Thấy Diệp Hùng đang nhìn mình. Hoàng Minh thậm kêu khô, hẳn ban nãy đứng còn không vững, nhưng giờ giả trang cũng phải cố gắng hết sức, thẳng cái lưng, ra vẻ bình thường nếu không đối phương biết được hẳn lúc này là ốm bệnh dậy sẽ ăn lớn ngay. Cổ trấn tĩnh, Hoàng Minh quay sang cười với Điều Thuyền. Chà bá, Đúng là mỹ nữ, là thanh niên của thế kỉ 21 mỹ nữ hẳn gặp qua không ít, thế nhưng ở đây, một cô gái không trang điểm ăn diện chút nào mà có thể có khuôn mặt như thế này, bảo sao hai tên khốn kia không động đực. Mịa, còn định chà đạp mỹ nữ, quá lão xược, có chà đạp cũng phải là bổn thiếu gia chà đạp. Hoàng Minh tự sướng trong đầu. Thế nhưng bên ngoài hẳn vẫn tỏ ra trấn tĩnh bình thường, hẳn cất giọng:

- Đệ đệ, đại lung áo kia của ta, có thể trả lại cho ta không?

Tiểu Ngư Nhi nghe thấy Hoàng Minh nói, chợt nhớ ra, đúng là có đại lung này thật. Trước tí tí tháo ra nói cho hẳn đeo cho đẹp, khi nào người kia tỉnh dậy rồi trả lại người ta. Nhìn là biết cái đại lung này là vật có giá trị. Cũng không cần chừ, Tháo ra, quăng lại cho Hoàng Minh. Hoàng Minh đỡ được đại lung, thở phào một hơi, còn may. Hoàng Minh đeo vào, dường như có mối liên kết nào đó lại được thiết lập.

- Tiểu tử, ngươi là ai?

Diệp Sang lên tiếng dò hỏi, khẩu khí có chút tức giận.

- Ta!

Hoàng Minh chỉ vào mặt mình, hẳn cười xòa!

- Nàng là ta ân nhân, vậy thôi!

Ân nhân, Diệp Hùng nhíu mày, nhìn đi nhìn lại thấy tiểu tử này cũng không có linh khí gì, hẳn nghĩ mình đã đề phòng quá mức rồi.

- Không cần biết ngươi là ai, không có chuyện của ngươi ở đây, mau cút!

Hoàng Minh hừ mặt, dù rằng lúc này ta còn chưa phục hồi nhưng không phải không có biện pháp chinh ngươi.

- Nói ta cút, nực cười. Hai tên rác rưởi ngươi cũng có tư cách!

Hoàng Minh bĩu môi

- Ngươi muốn chết!

Diệp Hùng gần giọng, hai tay nắm lại, ý định lao tới!

- Người có thể đi lại được rồi sao, vậy mau đi thôi, đừng liên quan tới chuyện này, người không đáng lại được bọn hấn đầu!

Điều thuyền giọng nói còn chút nức nở, Hoàng Minh nghe mà đau xót. Hấn cười xòa. Tay phải ấn vào giữa đai lưng, bỗng nhiên một đồ vật tròn bay ra khỏi vòng roi vào lòng bàn tay hấn. Tiểu Ngư Nhi sững ngời, sao lại vậy. Lúc trước nó có ấn rồi sờ soạn khắp dây lưng làm gì có chuyện thần kì này. Hoàng Minh mà biết tiểu tử này còn dùng gạch đá đập vào màn ảnh dây lưng chắc cắn lưỡi tự tử mất.

- Hitokage, tới lúc chiến đấu rồi!

Hoàng Minh ném quả cầu bay tới. Quả cầu bay ra và một cái làm Diệp Hùng sững lại, hấn cứ tưởng là ám khí, thế nhưng quả bóng chỉ bay ra 3 mét rồi dừng lại, rẹt rẹt rẹt, một tia sáng chiếu xuống đất, từ từ hình thành một con vật, tay chân rồi tới đầu.

Đây là, mọi người giật mình.

- Hito

Hitokage kêu một tiếng hưởng ứng, rất lâu rồi nó chưa được ra ngoài, hôm nay được ra làm nó hào hứng, cái đuôi lửa nở rộ kêu tách tách.

Hoàng Minh từ khi thấy pikachu chiến đấu, biết rằng pokemon sức chiến đấu mạnh hơn yêu thú rất nhiều, đây là lần đầu hitokage được hấn đưa ra chiến đấu, coi như hai kẻ kia làm đá mài đi.

Điều Thuyền ngạc nhiên, hai mắt đẹp mở to, nhìn thấy hitokage đỏ rực, hai mắt đen láy, rất ngộ nghĩnh, nhìn mà thấy thích. Tiểu Ngư nhi cùng Lệnh Hồ Xung thì quên cả cái đau, ánh mắt cũng nhìn không chớp.

Bên này Diệp Hùng, Diệp Sang còn kinh ngạc hơn, đây là gì, là yêu thú sao? Bọn hấn chưa từng thấy ai triệu hồi sủng vật kiểu này cả. Cái này cũng hơi sai sai đi.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Hitokage nghiền ép

- Hùng ca, đây là sủng thú của hấn sao? ca có nắm chắc không?

Diệp Sang run run, nhìn đuôi của hitokage mà hấn thấy cứ có cảm giác không ổn tẹo nào.

Diệp Hùng hừ lạnh.

- Một con súc vật mà thôi, xem ta giết nó.

Diệp Hùng nói, hai tay bắt đầu vận khí.

Hoàng Minh cười lạnh, coi thường kẻ địch là tự tìm mò chôn. Đạo lí cơ bản mà tên đực rựa này không hề ghi nhớ.

- Hư vô trào!

Diệp Hùng hét lên, tay phải ngưng tụ thành hình bàn tay, cách không đánh tới hitokage. Khí đi như hồng.

Hoàng Minh trầm tĩnh, ra lệnh:

- Hitokage, né tránh!

Hitokage nhảy lui về sau, hư trào bay tới max tầm, mặc dù đã lui lại nhưng vẫn bị dính nửa phần, hitokage bị vạ trúng má trái. Lui lại thêm hai bước.

Hoàng Minh cắn răng, đúng là mình còn thiếu kinh nghiệm, xử lí vẫn chậm.

- Có sao không hitokage!

Hitokage má hơi rát, mặc dù chỉ có vài phần đau đớn nhưng chiến ý lại tăng cao, cái đuôi sau lưng lại bùng cháy to hơn. Tí tách tí tách, dường như muốn đốt cháy tất cả. Biết nó đang giận dữ, Hoàng Minh lập tức điều chỉnh lại tâm lí. Có qua có lại mới toại lòng nhau chứ.

Diệp Hùng còn đang bất ngờ vì hitokage có thể lui lại nhanh và xa như vậy, mặc dù hư vô trào có trúng nhưng không hề toàn bộ. Hấn đang định lao tới

kèm thêm một chiêu Toái hư không nữa thì..

- Hitokage, phun lửa!

Hoàng Minh thét.

- Gào...

Một đoàn lửa nóng rực từ miệng hitokage phun ra, cuộn cuộn như tên lửa phun tới, Diệp Hùng biến sắc, không hề để ý hình tượng bò lăn sang trái, né tránh đoàn lửa. Mặc dù lăn sang nhưng vẫn dính một đám, quần áo hắn cháy một mảng bên hông. Hắn vội lăn thêm vòng nữa nhằm ý dập lửa. Bên này Diệp Sang lại không may mắn như thế, hắn không né kịp như Diệp Hùng, lúc Diệp Hùng lăn qua thì, hầu như đứng phía sau Hoàng Sang lĩnh trọn gói. Cả thân người hắn bốc cháy, Diệp Sang kêu như chết cha chết mẹ, lăn qua lăn lại dưới đất, nhưng lửa của hitokage quá mạnh mẽ, đốt hầu như cháy khét. Mùi thịt nướng phảng phất xung quanh.

Mọi người rét run, sợ hãi mà nhìn chằm chằm cảnh tượng này. Diệp Sang chỉ là người bình thường, chẳng qua là tên lưu manh có chút sức khỏe. Làm sao như Diệp Hùng có chút tu luyện căn cốt. Chỉ mấy chục giây Diệp Sang bị đốt cho đen sì, rồi bất động.

- Chúc mừng chủ nhân, pokemon hitokage tiêu diệt được một gã bình thường nhân loại, kinh nghiệm nhận được 50.

Hoàng Minh nghe được mà cười khở.

Anh bạn, trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết, thông cảm nhé! Hắn tự sướng trong đầu vậy.

Bên kia bò dậy Diệp Hùng hai mắt sợ hãi, cũng may hắn phản ứng nhanh nếu không chắc bị đóng hỏa diễm kia đốt không chết cũng tàn phế mất. Biết gặp phải thú dữ, hắn ngay lập tức nghĩ tới việc chạy, có ngu mà ở lại. Mặc dù là luyện khí tầng 5 nhưng hắn chỉ là loại tầm thường luyện khí kì thôi. Bất nạt người bình thường còn có thể, chứ thú dữ thì cái mạng nhỏ coi như đi tong. Hai chân vừa kịp đứng dậy, Diệp Hùng xoay người ý định chạy luôn, Hoàng Minh dường như đã đoán được, làm sao có chuyện chạy đi dễ dàng như vậy.

- hitokage, tấn công trực diện!

Hitokage ngay lập tức chúi người về trước, hai chân không ngờ bật ra lực mạnh, đầu lao tới, nó di chuyển cực nhanh, lúc Diệp Hùng vừa mới chạy được 2 bước thì đã tới sau lưng hắn. Không ổn, Diệp Hùng sợ hãi, ỳnh một tiếng, hắn bị xô ngã chổng vó xuống đất, lăn thêm hai vòng mới dừng lại, bụi bay tủa tung.

- Ngay lúc này, đốt nóng!

Hitokage được lệnh, nó xoay người như chong chóng, miệng phun một đoàn lửa to. Đoàn lửa không bay theo đường thẳng mà xoay tròn thành một con lốc, không ngờ bao quanh Diệp Hùng, hắn còn chưa kịp ngời dậy thì con lốc đã hình thành, bùng một tiếng đoàn lửa trung hòa nhau rồi bùng nổ. Bên trong Diệp Hùng gào thét đau đớn. Chỉ 10 giây, con lốc tan đi, y nhiên không còn thấy bóng dáng của Diệp Hùng. Một luyện khí tầng 5 cứ vậy bị đốt cho đến xương cũng không còn!

Hitokage đột nhiên thân hình toát ra một vệt sáng bao quanh. Nó lên cấp!

Bên này Hoàng minh cũng nhận được thông báo ngay lập tức!

- Chúc mừng chủ nhân, pokemon hitokage tiêu diệt một tên luyện khí kì tầng 5, kinh nghiệm nhận được 250

- Chúc mừng chủ nhân, pokemon hitokage đã đạt cấp độ 2

Ồ, là vượt cấp khiêu chiến sao, Hoàng Minh tặc lưỡi. Gần như là nghiền áp ý chứ đâu phải là vượt cấp khiêu chiến đâu.

Điều Thuyền và hai đệ đệ thì ngẩn ra, thấy kẻ địch bị giết mà lòng vừa mừng vừa sợ. Mừng là không còn bị uy hiếp nữa, sợ thì là sợ hãi hitokage. Không nghĩ một con vật nom đáng yêu mà lại giết người đáng sợ được như vậy.

Hai tiểu tử nhìn thấy người chết mà nôn ờ, Điều thuyền thì còn tốt hơn tí, nhưng mặt nàng đã trắng bệch.

Hoàng Minh không để ý, hắn xoa xoa đầu hitokage, miệng động viên:

- Khá lắm hitokage, trần đầu tiên toàn thắng rồi!

Hitokage được khích lệ, sung sướng há to miệng phun lửa tóe loe, mặc dù đoàn lửa không có nhiều nhưng vẫn khiến Hoàng Minh rụt người lại. Ngã chổng vó xuống đất

Thấy hắn ngã ngửa, ba ti đệ bên này phụt cười, cũng đỡ sợ hơn một chút!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Nhiệm vụ Chính tuyến

- Mọi người không sao chứ!

Hoàng Minh cất tiếng hỏi thăm, đi tới đỡ 3 ti đệ dậy.

- Cảm ơn người đã cứu bọn ta!

Điều thuyền nhỏ nhẹ cảm ơn. Bên này Tiểu ngư nhi thì sùng bái Hoàng Minh sát đất.

- Đại ca, huynh có yêu thú thật mạnh, đại ca là Thuần thú sư trong truyền thuyết sao?

Lệnh Hồ Xung cũng gật đầu, tỏ vẻ!

- Ta sao?

Hoàng Minh nghĩ nghĩ, hắn giờ cũng chưa biết mình là cái chức nghiệp gì. Chắc ở cái dị giới này, hắn là ngoại lệ chăng.

- Cứ coi là vậy đi.

Hắn cười xòa. Đoàn người dẫn nhau vào phòng, hitokage thì được Hoàng Minh cho ở ngoài, xử lí cái thi thể Diệp Sang, tất nhiên là hòa thiêu rồi. Hoàng Minh tặc lưỡi. Ông bạn được hòa thiêu là tốt nhất. Nếu không chôn cất mất thời gian lắm.

Vào trong thì 4 người ngồi vào cái bàn. Hoàng Minh mới bắt đầu hỏi thăm về lúc hắn bắt đầu hôn mê tới giờ. Sau đó mới biết là, hắn đã hôn mê đúng 29 ngày thật. Vậy mà 4 ti đệ họ chăm sóc hắn gần một tháng. Riêng phần Điều Thuyền là người chủ động chăm hắn, đút cháo, đút nước cho hắn. hoàng Minh cảm động, thật sự cảm động. Thế nhưng lúc hắn hỏi tới tên tuổi thì Hoàng Minh như muốn có ý định tự tử.

- Ta là Điều thuyền.

Điều thuyền nhỏ nhẹ nói. Giọng nói thanh thúy

- Đệ, đệ là Tiểu Ngư Nhi. Đại ca gọi đệ là Tiểu Ngư được rồi!

Tiểu Ngư Nhi lanh chanh báo tên. Hoàng Minh chó mắt. Tiểu Ngư Nhi, ta kháo, Điều Thuyền rồi tới Kiều Phong, bên này lại còn Tiểu Ngư Nhi. Thăng bé kia đừng nói là Hoa Vô Khuyết nhé.

- Đệ là Lệnh Hồ Xung. Đại ca gọi Xung nhi được rồi.

Đệch, Hoàng Minh ngả ngira lần 2. Mẹ nó, Toàn cái tên bá đạo vãi nời. Đầu lá hắn như ù đi. 3ti đệ thấy hắn giật mình ngã ra thì lo lắng lắm, vội chạy tới đỡ.

Được đỡ dậy, Hoàng Minh không hề nghe thấy 3 ti đệ nói gì, vì hắn đã nghe được một âm thanh khác:

- Nhiệm Vụ Chính tuyến được kích Hoạt. Tên gọi: Đấu chiến Ma Vương.

Lãnh đạo Bát Hùng đại chiến Ma Vương.

Thời Gian 12 năm.

Ma Vương đang phá phong ấn, trong vòng mười năm sẽ hàng lâm, lãnh đạo ma giới xâm lấn thế giới. Hãy mau tập hợp, lãnh đạo bát hùng tiêu diệt hắn.

Nhiệm vụ thành công, Ban thưởng Danh hiệu, Chiến Thần đại lục, Đạt được đại lục mới hoàn toàn.

Nhiệm vụ thất bại. Cấp bậc trở về 0. Đại lục bị phá hủy.

Hiện tại: Bát hùng tập hợp 2/8

Pokeball cấp 5 nhận được 2 trái.

Lưu ý: pokeball chỉ dành riêng cho mỗi bát hùng.

Pokeball cấp 5: Đạt được tối cao tinh hoa trời đất, xác suất bắt yêu thú cấp 10 cao tới 80%

Nhiệm vụ chính tuyến bắt buộc, không thể hủy bỏ.

Hoàng Minh nã bộ ong ong.

Trời đất quỷ thần ơi, cái gì lòi ra thế này. Hắn ngơ ngác tiêu hoa thông tin mới nhận.

Bên này 3 tỉ muội thì sợ hãi hơn. Không ngờ chỉ nói tên thôi mà hắn lại ngã ngửa ra rồi như người mất hồn thế này. Hay là tỉnh dậy đầu óc còn chưa tỉnh táo.

Hoàng Minh sau 3 phút thì mới thở dài cười khò. Nhiệm vụ chính tuyến. Mẹ nó. Vậy là mười hai năm nữa. Mười hai năm nữa sẽ có cuộc chiến to lớn vĩ đại thế này đây. Tô sư, bát hùng, 2/8 chắc là hai vị đệ đệ này. Hắn tắc lưỡi, còn có 12 năm, cũng đủ rồi. Hắn sợ ả chứ boss hắn cóc sợ. Cùng lắm xuyên phát nữa. Tự an ủi mình vậy, hắn bắt đầu bình thường trở lại.

- Đại ca, người không sao rồi chứ!

- Ta không sao, có chút giật mình thôi!

Hoàng Minh đáp.

- Sao lại giật mình, tên bọn đệ làm đại ca giật mình.

Hoàng Minh cười khò.

- Để lúc nào rảnh rồi ta sẽ kể cho hai đệ nghe.

- Được rồi, đại ca còn chưa nói đại ca tên gì ở đâu này, sao mà lại bất tỉnh trong suốt!

Hoàng Minh mới chợt nhớ ra. Bỏ mẹ, quên mất.

Hoàng Minh mới kể tên, gia đình, còn chuyện hắn bị ngất thì nói qua loa là bị yêu thú đánh ngất. Coi như qua chuyện. Không ngờ khi nghe qua tên hắn, Điều Thuyền và 2 đệ đệ cũng giật mình không kém. Không ngờ hắn lại xuất thân ở Hoàng gia. Là một trong 7 bá chủ của vương quốc. Điều Thuyền vội cúi người, giọng khẩn thiết:

- Không biết là Hoàng Thiếu, chúng ta thật thất lễ rồi!

Hoàng Minh ngạc nhiên, không phải chứ, có nhất thiết phải thi lễ như vậy không. Hắn là người ở nơi khác, làm sao biết ở đây tầng lớp giàu nghèo phân biệt thế nào. Nhiều khi thất lễ với một tên nhà giàu thôi, hắn cũng có trăm cách để khi dễ người.

- Không cần phải như thế, mau đứng dậy!

Hoàng Minh nâng 3 tỉ đệ dậy. Hắn hỏi:

Nơi này cách Thái Minh trấn có bao xa!

- Khoảng 2 ngày đường.

Điều Thuyền đáp.

Hoàng Minh thở phào, lần này cơ lẽ là nên về nhà một chút.

- Các người theo ta về cùng được chứ.

Hoàng Minh nói ra ý của mình. Vừa có nhiệm vụ, hắn nên bắt đầu thực hiện thôi. Nếu không nhầm thì Kiều Phong kia chắc cũng là một trong Bát Hùng. Nên đưa về để bắt đầu gây dựng nhiệm vụ.

- Cái này, Thiếu gia đưa bọn ta về có ổn không?

Điều Thuyền cắn răng. Một nhà 4 tỉ đệ toàn là trẻ con, sợ rằng chỉ là gánh nặng.

Hoàng Minh cười xòa.

- Yên tâm, chuyện này không có gì đáng lo. Đợi Kiều Phong về, sáng mai chúng ta bắt đầu xuống trấn.

Hoàng Minh mất một lúc lâu mới thuyết phục được 3 tỉ đệ. Hắn mở cờ trong bụng. Lừa mãi mới được mĩ nữ xuống cùng. Có chăng không biết Kiều Phong kia có phải bát hùng không!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 31: Hệ thống đổi mới

Cảm ơn mọi người đã theo dõi, ủng hộ và yêu thích Hệ Thống Game Tại Dị Giới.

Thật sự thì đây là thú vui của mình, rảnh rồi thì mình mới viết một chút. Công việc thật sự rất bận.

Nhiều khi đi làm về mình chỉ kịp ăn một chút rồi ngủ.

Rất mong các bạn thông cảm. Mình sẽ cố gắng viết. Dự là sẽ bù lại cho các bạn ngay thôi.

Một lần nữa cảm ơn sự động viên và yêu thích của các bạn nhé!

Mong rằng câu chuyện sẽ giúp các bạn giải tỏa qua những lúc buồn chán!!!

Thân ái!!!

- Tì ti, Xung nhi, Ngư nhi, các người có ở bên trong không?

Một tiếng hét to từ ngoài gọi vào, 4 người trong nhà đều dừng lại chuyện trò.

Tiểu Ngư Nhi vẫn là nhanh nhẹn nói:

- Là tiếng của Phong ca. Chắc Phong ca về rồi!

.

Bước ra khỏi cửa, Đoàn người đều há hốc miệng. Bên ngoài lúc này đang có một cuộc cách mạng. Một bên hitokage đang không ngừng truy đuổi, miệng liên tục phun lửa, một bên là một thiếu niên, cả người lấm lem đất cát. Quần áo chỗ cháy xén. Tóc tái bù lu bù loa, vài nơi còn bị cháy lẹm. Đang tích cực lăn lộn, nhảy chơi, lợi dụng đồ vật để thoát thân. Thế nhưng chỉ chạy xung quanh sân với bờ rào.

Hoàng Minh thấy thế lên tiếng gọi hitokage lại. Lòng vừa buồn cười vừa áy náy. Hitokage nghe được. Hít hít cái mũi. Cũng ngừng đuổi, chạy lại gần Hoàng Minh, đầu cọ cọ vào chân hắn rồi lại nhảy chơi chơi. Dường có ý kể công. Hoàng Minh phì cười, xoa đầu nó hai cái rồi lấy pokeball thu về.

Lúc này Kiều Phong mới thả hồn về thân được. Vừa về tới nhà, còn định khoe khoang chiến lợi phẩm hôm nay, ai dè gặp ngay con yêu thú kì lạ này. Không một câu nói, liền nhảy xổ ra phun lửa hun hắn.

Lo lắng cho 3 tỉ đệ, hắn không cách nào dám rời đi. Chỉ còn cách hô to.

Tối, Kiều Phong trịnh trọng cúi người cảm ơn Hoàng Minh, hắn vừa cảm thấy may mắn khi lúc đó cứu được Hoàng Minh ở tuổi về. Hoàng Minh ở tại liền cứu được tì ti với hai đệ đệ.

Hoàng Minh híp mắt cười, lần này xác định là thật. Khi nghe Kiều Phong báo tên, hệ thống thật sự xác định bên tai hắn là một trong bát hùng.

Lúc này Hoàng Minh mới để ý, Kiều Phong chính ra là bằng tuổi hắn. Thân thể cũng khá rắn gỏi. Được biết có học võ từ nhỏ.

Lục Tiểu Phụng và Lệnh Hồ Xung thì nhỏ hơn. Đều mới 9 tuổi.

Sau khi 5 người ăn xong một con lợn rừng do Kiều Phong mang về. Hẹn nhau sáng sớm mai rời đi. Vì vậy, mọi người nhanh chóng đi ngủ. Lúc này Hoàng Minh mới tranh thủ điều tra lại hệ thống đổi mới.

Hệ Thống mới phân biệt thành 4 khu rõ ràng.

Một!

Giá trị năng lượng biến mất.

Thay vào đó. Chỉ có dựa vào Tiêu diệt để lên cấp. Vậy lên Thiên Địa tạo hóa công chi thăng cấp khi hắn nhận được đủ kinh nghiệm. Giờ đây cách duy nhất để mạnh hơn là chỉ có chém giết mà thôi.

Hai!

Hệ thống cửa Hàng.

Điều này mới làm cho hắn đau đầu.

Tất cả đồ ở đây đều mua bằng tiền. Mà lượng tiền, Hoàng Minh chán nản, quả là chém người mà

Ba!

Hệ thống kĩ năng và Vũ khí.

Cập nhật hệ thống vũ khí cực kì bá đạo. Tuy nhiên, cần có tài liệu, mà Hoàng Minh thấy tài liệu mà lác đầu. toàn kim thiết trăm năm ngàn năm. Thậm chí có cả Thiết Quang trong truyền thuyết.

Bốn!

Hệ thống súng vật và pokemon.

Hoàng Minh cảm thấy may mắn là, hắn có đủ 5 khoang súng vật. Đây là hắn cân nhắc cả ngày hôm nay mới quyết định với hệ thống khi xác định chức nghiệp thuần thú sư.

Một thuần thú sư biến thái như hắn. Vừa có súng vật, lại có nhẫn thuật, lại có kĩ năng chiến đấu. Còn cả pokemon, Hoàng Minh thật sự cảm thấy ánh sáng của sự lớn mạnh.

Làm sao, muốn đánh nhau hả. Nhào vô đi. Cái gì hóa cầu, ông đây còn có thể phun lửa này, súng vật nhiều sao, ông đây còn có cả đồng pokemon này. Làm sao, tức chết sao.

Hoàng Minh càng tự sướng, càng thấy sáng khoái. Nước rãi chảy ròng ròng. Khuôn mặt điển trai lại có chút đê tiện, vô lại. May mà buổi tối không có ánh sáng nếu không mấy tí muội Điều Thuyền nhìn thấy không biết có theo hắn xuống núi không.

Vẫn còn một khu vực màu xám đen, thế nhưng Hoàng Minh không thể nào truy cập. Dù hắn ấn thế nào đi nữa. Hỡi A Trang thì chỉ nhận được câu nói

:

- Dữ liệu chưa được cập nhật!!

Hoàng Minh chán nản, bộp, một cái chân gác lên cổ hắn. Hoàng Minh cắn lưỡi, đầu má tiểu tử nào nằm mà đập cả vào hắn.

Kiểm tra một vài chi tiết nữa về chỉ số của mình. Hoàng Minh thiếp đi lúc nào không hay. Thân thể hắn vừa mới khôi phục mà thôi....

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Kiêu Phong vs Triệu Vân

Sáng hôm sau, khi trời bắt đầu nhìn thấy đường đi, 5 thiếu nam thiếu nữ bắt đầu lên đường, không khí thật trong lành. Tiếng chim hót véo von, Hoàng Minh hít hà, cảm thấy tinh thần sáng khoái.

Thực lực của hắn đã khôi phục được 5 phần. Nếu gặp Diệp Hùng hắn tin chắc là sẽ đề đầu mà đánh không vấn đề.

Bên này hai tiểu tử Tiểu Ngư Nhi và Lệnh Hồ xung thi nhau đuổi bắt, vẫn ngây ngô cười đùa, Hoàng Minh nhìn mà cũng hâm mộ. Tuổi thơ của hắn ngày bé đã phải ra đường bán báo, đánh giày, phụ bán hàng. Nói chung việc gì cũng làm qua, vì hắn còn một em gái phải nuôi nấng. Sau này em gái được họ hàng nhận giúp. Hắn cứ vậy lớn lên, vừa học vừa đi làm kiếm tiền.

Bên này Điều Thuyền một mực đi sau, ánh mắt trông chừng hai tiểu đệ. Kiêu Phong thì đã đi trước, ý muốn kiểm tra và dẫn đường. Đã một tuần hắn cũng chưa xuống dưới trần.

Cứ như vậy tới gần trưa. Lúc nghỉ ngơi dưới bóng mát, bỗng nhiên một trận rung động phía bên kia lùm cây. Hoàng Minh lập tức nhú mày, bật dậy. Bên kia Kiêu Phong hiển nhiên cũng nhận ra, trước che trước 3 tỉ đệ mình.

Đi ra trước mắt Hoàng Minh lúc này là một thiếu niên, nhìn thân hình cũng biết là còn trẻ tuổi, cũng không khác hắn là bao. Thế nhưng, hắn che mặt. Ban ngày ban mặt mà che mặt.

Cướp ngày chẳng.

Không ngoài Hoàng Minh tưởng tượng, tiểu tử buồng lòi:

- Ta muốn 20 kim tệ, các ngươi hoặc đưa ta, hoặc ta sẽ tới cướp!

Hoàng Minh nghe được mà suýt cắn lưỡi. Đây là cái thể loại gì cướp. Câu thoại cũng quá trực tiếp đi. Đáng ra phải nên cái gì núi này do ta mở. Cây này do ta trồng gì đó chứ. Đây mở lời cái là đòi 20 kim tệ.

Nhìn dáng vẻ hơi lúng túng của hắn, Hoàng Minh dám cá chắc cú, đây là lần đầu tên này đi cướp. Nghĩ tới bị một tên mao tiểu tử chặn cướp mà Hoàng Minh không biết nói gì.

- ca ca, chúng ta bị cướp sao?

Tiểu Ngư nhi lăm lét quay sang hỏi Hoàng Minh. Không biết từ lúc nào nó đã thần tượng hắn.

Hoàng Minh gật đầu, cái này chính xác mà.

Vốn bản tính kiêu hãnh, Kiều Phong cũng không muốn nói nhiều. Nhìn thấy đối phương không thua kém mình bao nhiêu tuổi, lại còn hôm qua bị rượt quá mất mặt. Kiều Phong thầm nhủ lên dạy cho tên nhóc kia một trận. Lại có thể để Hoàng Minh nhìn thấy thân thủ của hắn.

- Muốn tiền, trước hết đánh hạ ta đã!

Bên kia Triệu Vân cũng cắn răng, hết cách rồi, hôm nay mà không có tiền, hắn không biết lấy đâu tiền để mời Trung đại phu tới chữa bệnh cho mẫu thân. Cực chẳng đã mới ra kể sách này. nghĩ tới, cũng không nhiều lời, nắm chặt gậy lao tới.

- Tới hay lắm!

Kiều Phong hai mắt bắn ra tinh quang, hai tay hóa thành quyền vọt lại. Hoàng Minh không ngăn cản, hắn nhận ra được hai tiểu tử này không có tu luyện, chỉ ít học qua chút võ học. Đánh nhau một chút xem sao.

Choang, vừa tới, một gậy chọc thẳng, Kiều Phong nhanh chóng né người sang trái, đầu gối co lên đỡ ngang gậy. Sau đó quay người một nắm đấm vòng lao thẳng vào khuôn mặt Triệu Vân. Hoàng Minh ồ lên, phản ứng biến hóa khá tốt. Triệu Vân cũng không ngờ đối phương đỡ chiêu phản chiêu nhanh như vậy, chân trái lùi về sau một bước, tay phải rút lại nửa gậy, nắm ngang gậy quay về. Choang một tiếng nữa đỡ đỡ lại nắm đấm. Liên tục liên tục người tới ta đi. Hai người đã so đến 10 chiêu.

Bỗng nhiên lúc này, Kiều Phong đột phá, bứt tốc kéo cánh tay xoẹt qua. Rầm. Kiều Phong ăn một gậy ngang eo bay xa 3 mét. Nhưng lúc đứng dậy, mặc dù ê ẩm người nhưng không ngờ. Bên tai trái hắn lại đang cầm một miếng vải đen. Đây đúng là mảnh vải che mặt của Triệu Vân.

- Phong ca hay lắm!

Lệnh hồ xung hò hét trợ uy. Bên này Hoàng Minh nhìn thấy lại gật gù. Đối phương khuôn mặt thanh tú, hai mắt trong suốt, có chút kiên định. Triệu Vân đứng đấy, biết khăn mặt bị cướp. Đối phương nhin một đòn đề gỡ khăn của hắn. Tay phải đưa gậy vất chéo ầu lưng. Không biết nghĩ gì.

Hoàng Minh quay sang hỏi Điều thuyền. Chúng ta có 20 kim tệ không.

Điều Thuyền gật gù, đoạn đáp.

- có 23 kim tệ, đây là tiền ăn của chúng ta khi xuống trấn.

Hoàng Minh gật đầu lại. Nói hai câu với Điều Thuyền rồi quay qua nói với Triệu Vân:

- Ta biết ngươi đây là lần đầu tiên đi cướp đường qua. Chắc hẳn phải có việc quan trọng dùng tới tiền. Nếu không phải bắt đắ dĩ ngươi cũng sẽ không làm việc như thế này. Chúng ta ở đây có tổng cộng 23 kim tệ. Ta đưa ngươi, nên cầm, việc gì quan trọng nên làm trước!!

Triệu Vân sững sờ, không ngờ đối phương lại chịu đưa tiền cho hắn.

Tiểu Ngư Nhi lại không hiểu, cất tiếng:

- Ca ca, đây là tiền ăn của 5 người chúng ta mà. Đây là tiền của chúng ta. Sao lại đưa hắn dễ dàng vậy.

Kiều Phong cũng khó hiểu, quay sang nhìn.

Hoàng Minh cũng áy náy. Dù sao đây cũng là tiền của ti đệ họ. Thế nhưng hắn tin vào phán đoán của mình.

- Ngư nhi ngoan, hẳn ta là có việc thực sự, chúng ta cơ thể giúp đỡ được thì nên giúp. Cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp mà. Việc thức ăn, đại ca có thể lo được. Yên tâm nhé!

Hoàng Minh nói cũng làm mọi người đã động. Triệu Vân thực sự cảm động. Nhận được Hoàng Minh đưa tới kim tệ. Nước mắt hắn không ngờ chảy ra. Vậy là mẫu thân hắn có thể được khám bệnh, mẫu thân sẽ không còn đau đớn nữa.

Triệu Vân cũng chỉ còn mỗi mẫu thân, phụ thân vì ra chiến trường mà tử trận. Mẫu thân là người thân duy nhất của hắn. Triệu Vân bỗng nhiên quỳ xuống, dập đầu đoạn nói:

- Cảm ơn người, nhất định ta sẽ báo đáp. Triệu Vân ta vẫn là người có nguyên tắc

Triệu Vân quỳ quá nhanh đến Hoàng Minh cũng không kịp phản ứng. Mà hắn cũng không thể phản ứng kịp, vì bên tai hắn lúc này đã vang lên tiếng thông báo.

Tĩnh tĩnh, chúc mừng chủ nhân tìm được Triệu Vân một trong bát hùng. Nhận được pokeball một quả.

Hoàng Minh mừng rỡ:

- Trời ạ, Triệu Vân Triệu Tử Long sao??

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Mối thù Thái Bình thôn

Triệu Vân nghe Hoàng Minh nói mà ngạc nhiên, Triệu Vân là tên hắn, thế nhưng Triệu Tử Long là ai?

Hoàng Minh biết mình thất thố, bèn cười trừ, đoạn giục:

- Nếu có việc gấp thì hay là người nên nhanh chóng, đừng lãng phí thời gian.

Triệu Vân gật đầu, đứng dậy. Miệng ngập ngừng:

- Người có thể cho ta biết tên người, nơi người ở chứ. Ta nhất định sẽ tới trả tiền người.

Hoàng Minh trong lòng nở hoa. Hắn chờ mãi chính là câu nói này.

- Ta là Hoàng Minh, người tới Thái Bình trấn là có thể hỏi ra. Tiền bạc cứ bình tĩnh, không vội. Quân tử nhất ngôn, ta chờ người tới làm một trận bàn luận có thể chứ!

Triệu Vân yên tâm. Gật đầu, hai nắm tay chụm lại, cúi đầu cảm tạ một lần nữa rồi quay lưng chạy vụt đi. Tốc độ rất nhanh.

Kiều Phong hai tay phui bụi bám vào quần áo đi lại.

Hoàng Minh lên tiếng:

- Cảm thấy sao?

Kiều Phong hai mắt tinh quang lóe lên:

- Lực lượng mạnh mẽ, rất có tiềm lực.

Hoàng Minh gật đầu, mong rằng Triệu Vân sẽ tới tìm hắn, Triệu Vân tính cách đúng là chính trực, ngoại trừ cướp đường cái này.

- Có lẽ phụ thân hay mẫu thân hắn xảy ra chuyện.

Điều thuyền giọng nhỏ nhẹ nói. Hoàng Minh giật mình, điều này rất có khả năng, hắn đoán quá, đáng ra hỏi kỹ một chút, nên tới xem, biết đâu có thể giúp đỡ gì đó. Giờ thì không kịp rồi. Tốc độ của Triệu Vân kia cũng khá nhanh. Chắc hắn quen thuộc với địa hình nơi này.

Thôi vậy, Hoàng Minh tặc lưỡi.

Một buổi chiều đi qua, bóng đen cũng phủ xuống. 5 người đang ngồi trong một hang động nhỏ. cái hang này là do Kiêu Phong tìm được, hắn thường hay xuống trấn nên đã tìm ra nơi này. Nhìn chắc là yêu thú bỏ đi đã lâu. Một bên ăn uống, không khí có chút ấm cúng.

Pikachu và Hitokage được cho ra ngoài. Điều thuyền thì ôm khư khư pikachu, dứt từng miếng thịt thỏ cho nó. Không phải nói, lực sát thương của pikachu cao với phái nữ thế nào.

Hitokage bên kia nhiệm vụ là điều chỉnh lửa, Hoàng Minh chính tay xuống dưới nướng thịt. Mùi thịt nướng thơm phức. Bên này Lệnh Hồ Xung và Tiểu

Ngư Nhi đã không thể nhìn được liên tục liếm láp đôi môi. Được miếng nào là ăn ngay miếng đấy, nhanh chóng rồi lại quay lại nhìn vào bếp. Hoàng Minh cười khỏ, một đám thỏ nướng được hần quay theo cách hiện đại, trong không gian ba lô của hần có một đám gia vị trước khi đi khỏi nhà hần đã mang theo. Lúc trước hệ thống nâng cấp, balo không khởi động được, bây giờ mở được rồi Hoàng Minh cũng mới để ý, không gian balo cũng quá nhỏ. Phải có kim tệ mới có thể mở rộng ra. Mà kim tệ hần không có đồng nào. Không gian balo chỉ có vài thanh kunai, một ít bùa nổ vài lọ gia vị. Hai bộ quần áo đã chiến mà thôi.

Nghĩ tới tiền mà phát sầu.

Đang miên man nghĩ ngợi, thấy Kiều Phong vẫn ngồi yên, Hoàng Minh nhú mày.

- Có chuyện gì sao?

Hoàng Minh hỏi.

Kiều Phong hai mắt có chút bị thương, lại có chút lửa nóng, hai nắm tay bỗng nắm chặt lại.

Thấy được cảnh này, Điều Thuyền bỗng nhiên trầm lại, hai mắt chảy xuống dòng lệ. Lệnh Hồ Xung cùng Tiểu Ngư Nhi cũng nín lại, ôm nhau khóc òa lên.

Hoàng Minh cuống hết cả lên. Phải mất 20 phút mới gắng hỏi được.

Hóa ra, 4 tỉ đệ đều là người trong Thái Bình thôn. 3 tháng trước, Điều Thuyền là muốn đi hái chút lá thuốc trị cảm về, Kiều Phong nhận đưa nàng đi. Lệnh Hồ Xung và Tiểu Ngư Nhi vốn ham chơi đòi đi theo. Thế là cả 4 đi lên núi vào sáng sớm.

Khi chiều trở về thôn, chuyện xảy ra trước mắt làm cả đám sợ hãi, thôn làng bị phá hủy, lửa cháy nghìn ngút, người chết la liệt, không còn ai sống sót. Điều Thuyền sợ đến ngất xỉu. Bên này Kiều Phong một mình đưa 3 tỉ đệ trốn vào bụi cây rậm cách làng 30 mét. Được một lúc thấy một đám người đi ra. Đám người mặc áo bào trắng, trên áo có hình loang lỗ hình đốm lửa. Có hơn 30 người. Nhìn là biết phải là thế lực lớn. Thế nhưng một thôn làng bình thường có điều gì mà một thế lực can thiệp phá hủy giết người bình thường như vậy.

Hoàng Minh càng Nghĩ càng không hiểu. Nhất định là có ẩn tình.

Điều Thuyền Kiều Phong. Lệnh Hồ Xung và Tiểu Ngư Nhi. Bảo sao không cùng họ. Hóa ra là tỉ đệ cùng nhau chơi đùa của thôn mà thôi.

Hoàng Minh hai lông mày nhú lại, hần mới tới dị giới này không lâu, cũng không rõ thế lực nào lại có đồng phục như vậy.

- Các đệ muốn báo thù không?

Hoàng Minh lên tiếng phá tan sự yên lặng.

Kiều Phong giật mình, hai mắt mở to. Hỏi câu đó là sao?

Nhìn thấy vẻ ung dung cùng tự tin của Hoàng Minh. Kiều Phong toát lên sự cuồng nhiệt.

- Muốn, rất muốn!

Kiều Phong nghiêng răng thốt ra.

Bên kia Lệnh Hồ Xung cùng Tiểu Ngư Nhi hai mắt đăm lẹ, nhưng đều lộ ra vẻ cuồng nhiệt.

Điều Thuyền hai mắt long lanh, sao hần lại nói như vậy, hần cơ cách trả thù giúp họ sao?

Hoàng Minh chính là muốn câu trả lời như vậy.

- Ta có thể giúp các ngươi có thực lực, nhưng chính các ngươi sẽ là người ra tay. Ai lấy của các ngươi những gì, phải bắt bọn hần hoàn trả lại gấp trăm gấp ngàn lần!

Lời nói bá đạo hùng hồn của Hoàng Minh thốt ra, 3 tiểu tử tâm hồn như ghim chặt lại. Kiều Phong biết, Hoàng Minh là người tu luyện, nếu hần có thể giúp mình trở lên mạnh mẽ, báo thù rửa hận cho phụ mẫu. Hần nguyện tôn thờ Hoàng Minh suốt đời.

Kiều Phong quyết định, hai gối quỳ xuống. Lệnh Hồ Xung cùng Tiểu Ngư Nhi cũng thấy mà quỳ theo.

- Nguyện nghe Ca ca!!

Kiều Phong hai mắt kiên định nói to.

- Nguyện nghe ca ca!!

Tiểu Ngư Nhi cùng Lệnh Hồ Xung nói theo.

Chương 34: Truyền kì kể chuyện nhiệm vụ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Mấy nay bận rộn công việc quá. Chậm trễ anh em rồi. Hôm nay bù anh em hai chương nhé

Đêm đen mù mịt. Hoàng Minh nằm thẫn thờ nhìn lên trần hang. Nơi có một khe hở, nhìn được trời sao.

Nhân sinh như thế kì diệu, cuộc đời hần cứ tưởng chấm dứt, cứ nghĩ là đứt đoạn. Vậy mà, hần lại xuất hiện ở đây, lại có một cuộc sống mới, mục tiêu mới.

Nhiều lúc nhớ lại thời còn năng nổ đi làm thêm, thời xông pha game online, chiến đấu cuồng. Hoàng Minh nhếch miệng cười.

Bên cạnh mọi người đã ngủ, một ngày đi đường cũng mệt mỏi. Nhất là tí muội Điều Thuyền, chỉ là người bình thường lại càng mệt.

Quay qua thấy nàng đang ngủ ngon, hai mắt khép lại, đôi môi mọng lại thì thoảng cong lên. Cực kì đáng yêu. Hoàng Minh nhìn mà cũng mê say. Đứng dậy, cởi áo rần rì, đắp lên cho nàng, thời tiết về đêm lạnh. Thế nhưng với người tu luyện như hần thì không nhằm nhò gì.

Hoàng Minh nằm xuống, nhắm mắt, theo thói quen khởi động hệ thống.

- Link Start!

Trước mắt Hoàng Minh lúc này đúng là không gian hệ thống mọi khi. Chỉ khác lúc này khi hệ thống mới cập nhật, dưới chân hần có một bệ đá, hình hoa sen. Hoàng Minh cười khổ. Đây là cái gì nữa tính.

Thùy Trang lóe lên, xuất hiện trước mắt hần, vẫn bộ đồng phục như vậy, dáng người như vậy nóng bỏng. Hoàng Minh nhiều khi có cảm giác muốn lao lên mà vô vấp. Nhưng nghĩ lại, người ta cũng chỉ là hệ thống một dạng, nhà người còn muốn vớ vẩn.

Loại bỏ suy nghĩ không tốt, Hoàng Minh bắt đầu tìm tòi. Ở đây có thể nhìn rõ hơn đồ vật, nắm bắt rõ hơn. Không gian ba lô có nhiều hơn 4 trái pokeball. Là loại cực phẩm pokeball cấp 5. Hoàng Minh bấm vào thông tin nhìn kĩ:

Pokeball

Loại hình: Vật phẩm chứa

Cấp bậc: 5

Yêu cầu: Thuộc về riêng chủ sử hữu bát hung

Tính chất: Là pokeball loại hình đặc biệt, đạt được tối cao tinh hoa trời đất, xác suất bắt được yêu thú cấp 10 cao tới 80%, cấp 9 là 85%, cấp 8 là 90\$, cấp 7 là 95%, cấp 6 là 100%, cấp 5 là 100%, cấp 4 là 100%, cấp 3 là 100%, cấp 2 là 100%, cấp 1 là 100%.

Xác suất chỉ xuất hiện khi yêu thú còn 3/10 sức chiến đấu trở xuống

Vật phẩm chỉ dùng một lần duy nhất.

Vật phẩm khóa, không thể vứt đi, không thể giao dịch.

Vật phẩm không thể chế tạo.

Hoàng Minh nhìn mà lè lưỡi. Pokeball cấp 5. Mẹ nó. Yêu thú cấp 8 hắc man hùng thực lực đã cực đoan rồi. Cấp 10 yêu thú là cái dạng gì trời.

Mà thế quái nào bát hung có mà ta là lãnh đạo mà lại không có. Bất công vãi chưởng.

Hoàng Minh cục súc chửi thề một tiếng. Kéo qua phần cửa hàng. Quá là nhiều thứ lạ lẫm, một bộ công pháp kiếm kĩ, nhãn thuật, chiêu thức, đồ đặc đủ kiểu. Nhìn mà phát thèm. Mỗi tội Hoàng Minh nhìn giá mà chán nản. Đùng nói 2000 kim tệ một nhãn thuật cùi mía. Một đồng giờ hần cũng chẳng có.

Cơ mà, Hoàng Minh chợt nghĩ ra, pokeball của bát hung bắt được yêu thú, liệu pokeball cấp 1 của cửa hàng thì sao. Lúc trước hần chưa hề để ý.

Vội kéo xuống vật phẩm. Hoàng Minh đã tìm thấy. Không ngoài làm hấn thất vọng. Tìm được.

Pokeball

Loại hình: vật phẩm chứa

Cấp bậc: 1

Tính chất: đạt được tối cao tinh hoa của trời đất, xác suất bắt được yêu thú cấp 5 cao tới 60%, cấp 4 là 70%, cấp 3 là 80%, cấp 2 là 90%, cấp 1 là 100%

Vật phẩm chỉ dùng một lần duy nhất

Vật phẩm không khóa

Vật phẩm không thể chế tạo.

Hoàng Minh hai mắt sáng lên, quá tốt, quá bá đạo. Cái này pokeball mà bán ra ngoài, xác định thay đổi cả đại lục, chấn động đại lục. Thế nhưng, nhất định phải có biện pháp chu toàn để đưa ra. Một là sau này khi hấn sử dụng pokemon sẽ không ai nghi ngờ pokeball vật này. Hai là, bán ra cần bí mật, nhất định giữ bí mật, chắc lên gửi sàן đấu giá. Tránh khỏi được mặt hàng.

Cần chuẩn bị nhiều thứ mới được. Thế nhưng điều quan trọng nhất bây giờ là lấy tiền đâu ra để đổi pokeball nữa.

Hai tay day day trán, Hoàng Minh tự nhiên nghĩ ra, hệ thống liệu có thể nhận được nhiệm vụ không?

Nghĩ tới, Hoàng Minh cất tiếng hỏi A trang:

- Hệ Thống liệu có thể cho ta nhận nhiệm vụ không?

A trang từ tốn đáp:

- có thể, chủ nhân có thể ấn vào phần nhiệm vụ, ở phía trái góc màn hình. Một tháng đều có thể một lần nhận nhiệm vụ!!

Quá tốt. Hoàng Minh vui sướng, vội theo lời lần tới, đúng là có một ô nhận nhiệm vụ trực tiếp. Ấn vào, một dòng chữ chạy ngay qua mắt hấn.

Nhiệm vụ trực tuyến.

Truyền Kỳ kể chuyện nhiệm vụ

Hoàn thành một câu chuyện yêu cầu đến 400 người trực tiếp nghe.

Đạt được sự tán thành của toàn bộ mọi người.

Nhiệm vụ hoàn thành:

Thưởng Kim tệ 600

Kỹ năng: Bách Hiểu

Thất bại:

không trừng phạt.

Hoàng Minh phấn khởi. Nhiệm vụ quá là đẹp đi. Truyền Sao, ta có cả tá. Thế nhưng phải làm thế nào kiếm được người chịu nghe ta kể. Hoàng Minh nghĩ đi nghĩ lại. Một tối trôi qua.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Tiểu Ngạo Giang Hồ

Thái Minh trấn

Dòng người đi lại tấp nập, không khí cực náo nhiệt.

- Phong ca, nhìn xem, bên kia người ta đang múa võ kìa

- Tí tí bên kia có kẹo hồ lô kìa

- Minh ca, bên kia có nhiều người quá, họ đang làm gì vậy!

Tiểu Ngư Nhi cùng Lệnh Hồ Xung liên tục hô lên. Thích thú. Hoàng Minh cười trừ, bên này Điều Thuyền thì cười vui, nhiều khi nhìn sang Hoàng Minh lại thấy ngại ngùng. Sáng nay thức dậy, thấy có thêm áo đắp trên người mình, nàng vừa ngạc nhiên lại nhìn qua thấy Hoàng Minh có mỗi chiếc áo con cụt cánh, trời lạnh mà không mặc áo ngủ, lại đắp sang người nàng. Không hiểu sao lòng nàng có chút cảm động, có chút gì đó vui vui.

- Đại ca, bọn đệ đói rồi, bao giờ mới về tới nhà ca.

Tiểu Ngư Nhi hai tay ôm bụng, tỏ vẻ đói, Hoàng Minh cười ha ha. Đoạn nói:

- Không vội, hôm nay ta muốn dẫn bọn đệ đi ăn một bữa no nê đã.

- Thật sự!

Lệnh Hồ Sung hai mắt tỏa sáng, miệng đã chảy nước bọt.

Kiều Phong cùng Điều Thuyền lại có chút không hiểu.

- Đại ca, chúng ta hiện tại không có tiền, hay là trước tiên về nhà đã.

Điều Thuyền cũng gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Hoàng Minh chỉ cười, hắn không nói gì, bước tới cửa hàng sầm uất nhất, là một quán ăn ngay giữa trấn, quán ăn có tới 3 tầng. Không khí cực kì tốt. Bên cạnh quán còn có một hồ nước xanh thẳm. Khách nhân ra vào lườm lượn.

Lúc này, Hoàng Minh cũng không biết, phía sau hắn lúc này cách 15 mét nhiều ra một trung niên cùng một bé gái. Phía sau lại là 4 5 tên mặc toàn bộ là áo đen quần đen. Hoàng Minh mà thấy chắc cũng ấn tượng lắm. Đây khác gì xã hội đen. Ha ha

- Khiết Nhi à, người nói tiểu tử kia, có nhầm lẫn gì không?

Nếu Hoàng Minh ở đây chắc nhận ra nữ hài này. Hai mắt to, tóc dài buộc thành hai bím. Cực kì khả ái

- Phụ thân, không nhầm được đâu, chính là hắn mà.

Hai mắt nữ hài tỏa sáng, bắt chập kéo trung niên đi tới quán ăn.

Quán ăn lúc này đã tầm trưa, khách nhân đang là đông nhất, người ra ta vào. Đám trẻ Hoàng Minh bước vào, tiểu nhị cũng coi như là có huấn luyện, không thấy đám tiểu hài mặc đồ bần hàn mà khinh thường. Hoàng Minh rất hài lòng. Bắt đầu gọi món ăn, toàn là món ăn ngon, tiểu nhị nghe được mà hai mắt nhũn nhủ lại. Có chút gì đó không yên tâm.

Hoàng Minh thấy thế, liền quát.

- Sao, sợ chúng ta không có tiền trả??

Hắn quát một câu kèm theo linh khí áp đến, tiểu nhị sợ hãi lùi lại 5 bước, cũng phải thôi, người thường mà gặp tu sĩ thì không thể chịu được áp lực như vậy. Tiểu nhị thấy Hoàng Minh là tu sĩ người, cũng yên tâm phần nào. Tu sĩ là đám người được quốc gia thừa nhận, không lẽ tu sĩ lại đi bùng đồ ăn của quán ăn nhỏ thế này.

Đại khoảng 20 phút, đồ ăn được bê ra, từng món từng món. Tiểu Ngư Nhi cùng Lệnh Hồ Xung hai tay bắt đầu hoạt động, cũng chẳng cần đùa bảt gì. Tướng ăn như chết đói. Điều Thuyền với Kiêu Phong thì vừa ăn vừa lo lắng. Không biết Hoàng Minh tính toán thế nào. Cả hai đều biết Hoàng Minh cũng không có tiền.

Hoàng Minh một bên giục đám người ăn, một bên chú ý xung quanh. Khi ăn được khoảng 20 phút, hắn bắt đầu hắng giọng, dùng chút âm thanh.

- Các đệ biết tại sao khi nghe tên các đệ mà ta giật mình không?

Cả bọn đang ăn mà tự nhiên nghe hỏi, từ nghĩ lại. Đúng vậy, khi Hoàng Minh nghe tên của họ đúng là có phản ứng như vậy.

Cả đám đều gật đầu. giọng của Hoàng Minh kèm theo chút âm điệu linh khí, khiến cả tầng 1 quán ăn có chút hứng thú quay sang.

Hoàng Minh muốn chính là cái lúc này. Hắn cất giọng:

- Vậy để ta kể các đên nghe một câu chuyện. Tiểu Nhi, cho một vò rượu.

Tiểu nhi nghe gọi, bê tới một bình rượu.

Hoàng Minh mở nắp uống một ngụm. Hắn năm nay mười tuổi, thể nhưng tu luyện cùng rèn luyện khiến hắn cao lớn chẳng khác gì thanh niên 15 16 tuổi. Khuôn mặt tuấn tú có chút đỏ lên.

- Câu chuyện ta kể ở đây có tên là

Tiểu Ngao giang hồ!!!

Mọi người nghe được tên chuyện, cũng có chút hứng thú. Không rõ tiểu tử nhà ai mà dám phát ngôn kể chuyện. Lại còn trang phục kì lạ, thể nhưng một câu Tiểu Ngao Giang Hồ nghe rất khí phách. Nhiều người còn cười ha ha, tiểu tử miệng còn hôi sữa, biết gì mà giang hồ, tiểu giang hồ.

Bên kia góc khuất một bàn ăn. Một trung niên khẽ nhếch miệng cười, uống một ngụm rượu:

- Có chút ý tứ.

Bên cạnh nữ hài hai mắt chăm chăm nhìn về. Không hiểu sao rạo rức trong lòng.

Hoàng Minh bắt đầu kể, Khi Lệnh Hồ Xung nghe đến có tên của mình, cực kì yên tĩnh ngồi nghe quên cả ăn, không chỉ có Lệnh Hồ Xung, Tiểu Ngư Nhi, Kiều Phong, Điền Thuyền cùng toàn thể khách nhân tầng 1 đều nghe tới xuất thần, quên cả đồ ăn trên bàn.

Chính Hoàng Minh cũng không ngờ không khí lại trở nên như vậy, liên tục người ở các tầng trên cũng lục đục chạy xuống.

Không hiểu sao ai tung tin, mà liên tục có người chạy tới.

Chỉ trong vòng 15 phút cả Thái Minh trấn loạn tin ầm ầm. Quán ăn Thang Hình có một vị công tử đang kể chuyện, cực kì rung động chuyện về giang hồ. Một truyền 10, 10 truyền trăm, quán ăn dòng người tấp nập, chen kín cả cửa ra vào.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Tiểu Ngao Giang Hồ Danh trấn quốc gia

Trên đường dòng người nô nức kéo tới quán ăn.

Một người ngac nhiên, vội kéo lại người đang chạy.

- Vị huynh đài này, có chuyện gì mà gấp gấp vậy. Các người là đi đâu.

Người kia hơi tức vì bị kéo lại, nhưng cũng coi như là có tâm:

- Quán ăn Thang Hình đang có một vị Kì nhân sị sĩ kể chuyện, cực kì lôi cuốn, cực kì bá đạo chuyện, không nhanh chân tới là không kịp nghe đâu.

Người kia giật mình:

- Thật sự có hay như vậy sao?

Người bị giữ lại bĩu môi:

- Là Tiểu Ngao Giang Hồ đấy, người có biết một cái tên đã uy danh thế nào rồi không. Mà thôi, mặc kệ người ta phải tranh thủ đến nghe nếu không có lẽ tới không ngu được.

- Ấy, huynh đài, đợi ta theo với!

Lúc này, quán ăn Thang Hình kín người, không còn một kẻ hở nào. Mọi người phải đứng lên, mới có chỗ cho nhau, lại nói, lúc này bàn của Hoàng Minh bị vây quanh cách 5 mét bán kính. Không gian yên lặng chỉ nghe thấy tiếng của Hoàng Minh. Để có ai đánh rơi cái kim thoi, chắc sẽ bị biển người lườm cho đến chết. Mọi người không ai bảo ai, tự giác giữ yên lặng, hai tai nuốt từng từ từng từ mà Hoàng Minh nói. Hoàng Minh lúc này miệng đắng lưỡi khô, giọng nói biểu cảm như thật, chân trái vác lên bàn, hai tay cầm hai cái đùi gà, vừa nói thì thoải mái cắn một cái. Cực kì ngứa mắt, thể nhưng không ai nói gì cả. Ai bảo người ta còn kể chuyện, người nghe thì yên lặng. Dám ý kiến sao.

Đoạn Hoàng Minh kể tới lúc Lệnh Hồ Xung dùng Độc cô cửu kiếm lần lượt đánh bại Phong Bất Bình và 15 cao thủ bị mất của phái tung sơn phái ra thì

ngừng lại.

Hắn cắn nốt miếng đùi gà rồi đứng dậy, miệng nói:

- Haiz, có lẽ muộn rồi, chúng ta nên về thôi, tối về ta sẽ kể nốt cho các đệ nghe.

Lệnh Hồ Xung còn đang chìm đắm trong câu chuyện, cả đám người đều như vậy, một tiếng của Hoàng Minh làm toàn bộ mọi người phục hồi tâm trí.

- Tiểu huynh đệ, không nên thế chứ, kể tiếp đi, mọi người còn đang ngóng chờ mà.

Một vị đại hán đầu cua thân hình lực lưỡng đứng ra. Mọi người hòa theo, lên tiếng không thôi.

Hoàng Minh không nói gì, hắn đang kiểm tra số lượng người ở đây, đã có 348 người có mặt, cần thêm chút nữa

Hoàng Minh cười cười. Đoạn đáp.

- Xin lỗi các vị, chuyện này chỉ là ta vô tình đọc qua, muốn lúc ăn cơm kể cho các đệ đệ của ta nghe cho vui. Lúc này cơm tuy rằng ăn chưa xong, nhưng tiền bạc thì đã có chút cạn kiệt, cái này....

Đoạn Hoàng Minh chần chừ, một Trung niên mặc áo giáp đứng ra, vị huynh đệ này, bữa ăn này, tính ta Cát Lạc dong binh đoàn đi. Mong rằng Huynh đệ không chê, có thể ở lại chút giúp mọi người nghe nốt câu chuyện sao?

Hoàng Minh mặt không đổi sắc nhưng trong lòng đã khả khả sung sướng. Chờ mãi mới có dê ra thể mạng.

Đám người bên ngoài ai cũng khen tới Cát Lạc dong binh đoàn.

Hoàng Minh không quan tâm. Hắn tạ một câu, kêu tới tiểu nhị cho ra vài món đất hơn, ngon hơn. Đồ ăn đám cưới, ngu gì không ăn. Một bên giục Lệnh Hồ Sung, Điều thuyền, Kiều Phong và Tiểu Ngư Nhi ăn. Một bên uống bát rượu.

Miệng đáp:

- Nếu mọi người đã thực sự yêu thích, đã vậy ta đành bêu xấu.

Hoàng Minh lại bắt đầu kể tiếp, kể tới 5 phút sau, hệ thống báo lên đã hoàn thành nhiệm vụ, hoàng Minh cũng bắt đầu rút ngắn lại, cũng tới qua giữa buổi chiều mới xong. Mọi người bắt đầu tản đi. Về nhà nghiền ngẫm câu truyện. Hoàng Minh chắc cũng không ngờ tới, chỉ 2 tuần sau, Tiểu Ngạo giang hồ đã xuất bản thành sách, Vang dội trong Vân Nam vương quốc. Đến lúc hắn biết đã là chuyện của 2 tuần sau rồi. Bây giờ đi đường ai mà nói không biết Lệnh Hồ Sung là ai, ở đâu, xin lỗi, người quá lạc hậu rồi. Đến cả trẻ con, cầm giấy hô to đọc cô cừu kiếm thức thứ nhất, thức thứ hai. Lại còn có kẻ ra đường hai tay thành trái miệng hô to Hấp Tinh Đại pháp công pháp.

Lúc này, Hoàng Minh cùng đám người đã về tới nhà, Hoàng Minh giật mình nhận ra, căn nhà nhỏ của hắn giờ đã biến mất, thay vào đó là một trang viên lớn. Hoàng Minh nghi ngờ cực độ. Mới mấy tháng mà sao lại có thay đổi thế này. Lòng hắn có chút không yên tâm. Vội vàng chạy đến gõ cửa.

Được lúc một nữ nhân đi ra, mặc trang phục có lẽ là một nha hoàn.

- Các người tìm ai?

Hoàng Minh nhú mồm, trong lòng lại lo lắng nhiều hơn, đoạn đáp.

- Ta tìm người Hoàng gia.

Nữ nhân kia đáp lại:

- Đây là Hoàng Gia trang rồi

- Cái gì??

Hoàng Minh hai mắt mở to. Sao lại như vậy.

Mẫu thân phụ thân không tại sao?

Còn có Hoàng Gia nào khác sao?

Hoàng Minh ổn định lại:

- Ta Tìm Hoàng Chấn Giang!

Nữ nhân kia nghe vậy, giật mình đáp.

- Người tìm Lão gia? Người biết ngài sao?

Hoàng Minh nghe tới thế, thờ phào một cái. Vậy ra vẫn là cha hấn tại.

- Ta là con trai hấn!!!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Chu Du, Trương Vô Kỵ

Khi đã bước vào nhà, không chỉ đám tỳ đệ Điều Thuyền lạ lẫm, đến chính cả Hoàng Minh còn thấy lạ lẫm.

Nhưng khi Trần thị bước ra, thấy con trai trở về, đầu tiên là bất ngờ, sau đó lại vui sướng vội ôm chăm lấy. Hoàng Minh lúc này mới yên tâm, cái nơi này đúng là nhà hấn...

1 tuần lễ sau đó.

Hoàng Minh đang nằm ngửa trên ghế bành ngoài cửa, mặt trời chiếu xuống hàng cây trước nhà. Phía sau lưng hấn lúc này một đôi tay thon mịn nhỏ nhắn, đang dùng sức bóp hai vai. Hoàng Minh hít một hơi vào hướng thụ.

- Điều Thuyền, người biết hôm nay có gì đó rất khác không?

Điều Thuyền hai hàng lông mày nhíu lại, nghĩ mãi không ra. Hôm nay có gì khác mọi hôm sao?

Hoàng Minh cười cười:

- Hôm nay người đẹp hơn hôm qua nhiều lắm!

Nghe tới đây, Điều Thuyền hai má lại hồng lên, tên chết tiệt này chỉ biết bắt nạt ta.

Đoạn nghĩ rồi dùng tay bẹo một miếng thịt dưới hông hấn xoay một vòng 360 độ. Hoàng Minh thét lên thất thanh.

Nhớ lại tuần trước, khi Hoàng Minh về, Trần thị đã cho hấn biết, hóa ra trước kia không phải là nhà hấn nghèo, mà là của cải tiền bạc lão cha của hấn đều điều thấp, khoản giúp đỡ huynh đệ, khoản gửi về gia tộc, bao năm qua hấn cũng giữ một khoản tiền rất lớn. Chẳng qua từ lúc biết Hoàng Minh bắt đầu tu luyện, lão cha hấn không hiểu sao lại phá nhà quy hoạch nguyên cái trang viên thế này. Giờ hấn đúng là đã trở thành cái thiếu gia hàng thật giá thật. Cũng không hổ danh Hoàng gia.

Bên kia Điều Thuyền cực kì được Trần thị yêu thích. Lúc nào cũng được nàng gọi qua nấu nướng cùng hay là đi mua sắm đồ đạc này nọ. Trần thị còn giờ ngón tay cái với Hoàng Minh tỏ vẻ chăm cô con dâu này chẳng.

Điều Thuyền cùng các đệ đệ đến ở tại Hoàng gia. Nàng cũng không muốn thành kẻ ở yên hưởng thụ mà không làm gì, nghe nàng muốn có việc làm, Trần thị hay mắt há há, áp ngay cho nàng việc hầu hạ Hoàng Minh, gần như là thiếp thân nha hoàn đi. Vậy mà Điều Thuyền cũng không có từ chối.

Vì vậy mới phát sinh khoản bóp vai như sáng nay.

Hoàng Minh thì hàng ngày vừa tập thể lực, trêu đùa tí tòn với Điều Thuyền thì còn bắt đầu lăm le vào tìm hiểu tin tức thị trường, bắt đầu kế hoạch.

Hấn cũng không ngờ, Tiểu Ngạo Giang Hồ đã nổi tiếng như vậy, mấy hôm ra đường mà đâu đâu cũng có người thảo luận, đâu đâu cũng có người bàn tán, thậm chí là cãi nhau vì vài tình tiết trong chuyện.

Bên kia Kiều Phong, Lệnh Hồ Xung cùng Tiểu Ngư Nhi thì bắt đầu luyện tập thể lực với những bài tập Hoàng Minh giao cho.

Những ngày đầu còn lè tè, bây giờ cũng có chút khá hơn.

Nhân sinh cứ thế trôi qua bình thường.

Thế nhưng hôm nay, khi Hoàng Minh cùng Tiểu Bàn tử kéo nhau qua cổng thành vào một quán ăn nhỏ. Vũ bàn tử hai mắt nhìn lại:

- Ta nói này tiểu Minh người, bao nhiêu chỗ không đi, có nhất thiết phải chui vào cái quán ăn xập xệ này không?

Hoàng Minh cười cười, đang định trả lời hấn, bỗng nhiên chú ý bên bàn bên cạnh, có hai thiếu niên đang ngồi, tuổi cũng tầm ngang hấn thôi. Một tên mặt mũi cực kì tuấn tú, mặc nguyên bộ áo trắng, mặt cong mày kiếm thế nhưng khuôn mặt cực kì tái nhợt, bên cạnh là một thiếu niên mặt chữ điền, góc cạnh

rõ ràng, có chút kiên định, trên bàn còn có một thanh đao lớn.

Cái quan trọng khiến Hoàng Minh để ý là câu nói của thiếu niên có khuôn mặt chữ điền kia. Mặc dù không to lắm, nhưng Hoàng Minh ngồi bên cạnh, quán ăn không to lắm nên bàn ăn cũng không xa nhau mấy mét.

- Chu du, thân thể ngươi thế nào rồi, cố gắng ăn một chút. Nếu không sẽ không lại sức!

Hoàng Minh chấn động, hai tai vang lên tiếng tỉnh tỉnh quen thuộc:

-Chúc mừng chủ nhân tìm được Chu du, một trong bát hùng, nhận được pokeball một quả.

Hoàng Minh mừng rỡ, Chu du? Chu Công Cẩn sao?

Niềm vui còn chưa dứt tại, bên này Chu Du cũng lên tiếng đáp lại:

- Vô Ky, cảm ơn ngươi, huynh đệ này của ngươi không biết còn sống được bao lâu nữa. Chỉ cực khổ ngươi..

Nói xong nét mặt Chu Du có chút áy náy.

-Tĩnh tĩnh, Chúc mừng chủ nhân tìm được Trương Vô Ky, một trong bát hùng, nhận được pokeball một quả.

Quá sung sướng, Hoàng Minh hai mắt tỏa sáng. Đúng là ăn ở tốt ông trời thương. Chỉ muốn đi ăn một bữa bình dân vui vẻ, vậy mà tìm được hai trong bát hùng.

Hoàng Minh trong lòng khản trương nhưng ngay sau đã bắt đầu bình tĩnh trở lại. Không nên kích động như vậy.

Hắn quay người, bê chiếc ghế con của mình xoay sang, đặt xuống.

Đoạn nói:

- Hai vị huynh đệ, có duyên gặp mặt không bằng giao lưu một chút!

Thấy có người bắt chuyện, ngay lập tức Trương Vô Ky ánh mắt sắc bén, như thói quen che trước người Chu Du.

Chu Du bên này hai mắt tỉnh quang nhìn tới Hoàng Minh, không biết nghĩ gì, đột nhiên lên tiếng.

- Gặp nhau có duyên, không phiền, huynh đài có thể ngồi thoải mái. Vô ky, không sao hết!

Trương Vô Ky hai mắt vẫn cảnh giác, tay phải đặt lại đao trên mặt bàn.

Tiểu bàn tử thấy không khí cũng dịu lại chút, theo Hoàng Minh bê ghế đi qua. Một bàn lúc này bốn người ngồi!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Bát Hùng Tụ Hợp, Thiếu niên anh hùng

Hoàng Minh rót một li, nâng lên:

- Hai vị Huynh đệ chắc từ nơi khác đến, li này là ta đại diện Thái Minh trấn kính hai vị, xin đừng cự tuyệt!

Trương Vô Ky ánh mắt có chút giãn ra, quay sang nói:

- Đồng bạn ta có chút thân thể không khỏe, để ta thay hắn tiếp!

Chu Du hai mắt sáng ngời, mặc dù mặt mũi tái nhợt nhưng khí chất vẫn không có mất đi. Miệng treo một nụ cười:

- Vô Ky à, nơi đây cách xa Lôi Trấn tông ngàn dặm, với lại, thân thể ta thế nào ta biết rõ, huynh đệ này có lòng như vậy, không nên làm mất hứng chứ!

- Thế nhưng..

Trương Vô Ky hai lông mày đen nhíu lại, khuôn mặt lo lắng.

Chu du vỗ vỗ vai hắn, hai tay nâng chén rượu lên.

Biết không ngăn được, Trương Vô Kỵ cũng đành làm theo.

- Tốt, Sáng khoái!!

Hoàng Minh cười to, đoạn nâng lên tính uống thì bỗng nhiên có tiếng nói ngăn lại.

- Các vị huynh đệ này, không khí có chút ý tứ, tại hạ họ Đoàn, tên một chữ Dự. Liệu có thể cùng các vị tiếp một chén sao??

Không biết từ lúc nào, bên cạnh bàn bốn người đã xuất hiện một thanh niên cực kì tuấn tú. Hai mắt hơi híp, lông mi cong, khuôn mặt rạng ngời sức sống. Nếu so sánh, không khác gì nam thần của phim ngôn tình cả, chỉ có chút còn trẻ tuổi mà thôi.

Hoàng Minh động tác dừng lại, có chút cứng nhắc. Bên tai lại là tiếng thông báo của hệ thống.

- Tinh tinh, chúc mừng chủ nhân tìm được Đoàn Dự, một trong bát hùng, thu được pokeball một quả!

Đúng là tìm mồn gót giày không bằng ngẫu nhiên gặp mặt. Hoàng Minh cảm giác được ông trời đang chiếu cố hắn. Đang nói không có chút tin tức nào về bát hùng. Vậy mà tự nhiên lòi ra đã 3 vị.

- Nào nào, ngồi đi, không sao hết! Càng đông càng vui!

Hoàng Minh sung sướng cười lớn.

Đoàn Dự lấy một chiếc ghế, ngồi xuống cạnh tiểu bàn tử.

- Tiểu bàn tử, ngươi cũng tham gia cho náo nhiệt nào!

- Được thôi! Tên nào uống không hết là con rùa.

Tiểu bàn tử hồng lên một câu khiến mọi người phì cười.

Chạm một tiếng 5 người cạn li một hơi hết sạch. Chỉ có chút Chu Du uống một li, sắc mặt có chút tái hơn. Nhưng vẫn cười tươi.

Hoàng Minh biết, lúc này hắn nên là người cầm lái.

- Ta họ Hoàng, tên hai chữ Chấn Minh.

Rất vui được làm quen với chư vị huynh đệ

Đoàn Dự hai mắt híp lại, nghe tên là có thể biết người Hoàng gia. Bên kia Chu du chấp tay.

- Ta họ Chu, khi xưa phụ thân nói sinh ra khi phụ mẫu đi lịch lãm. Đặt là Du, ý nói bốn ba.

- Ta Họ Trương, Tên Vô Kỵ.

Đến lượt Trương Vô Kỵ lên tiếng.

Lúc này bốn người đều rõ ràng, quay qua nhìn tiểu bàn tử.

Tiểu bàn tử giật mình, có chút không quen. Tổ sư, báo tên thôi mà có cần đồng loạt quay nhìn lão tử.

- Ta họ Vũ, gọi Vũ Văn Thành Đô!

Á đù, Hoàng Minh giật thót.

Bên tai lại vang lên tiếng thông báo. Không cần nghe cũng biết đó là báo gì. Hoàng Minh chỉ bất ngờ quá mức, không nghĩ tới tiểu bàn tử ở với hắn bao lâu nay lại là một trong bát hùng. Ngấm lại cũng đúng. Từ trước tới giờ chỉ gọi là tiểu bàn tử, không thì Vũ bàn tử, chả bao giờ Hoàng Minh hỏi tên tiểu tử này cả.

Vậy là, vậy là tìm đủ rồi sao?

Cũng quá dễ dàng chứ nhỉ.

Hoàng Minh không biết nói sao?

- Hoàng Minh, ngươi sao thế?

Vũ bàn tử đưa tay trước mắt Hoàng Minh vẩy vẩy mấy cái. Hoàng Minh mới giật mình tỉnh lại

Quá thất thố rồi.

Hoàng Minh vui quá mà không ngậm miệng cười lại được.

- Ta không sao?

- Tất nhiên là nguoi không sao? Thế nhưng mà có người tìm nguoi kia!

Tiểu bàn tử cất giọng, hai mắt không cho là đúng.

Ai tìm ta cơ?

Hoàng Minh khó hiểu, quay lại sau lưng đặc thấy có người. Người tới không ngờ lại là 3 huynh đệ Kiều Phong, Lệnh Hồ Xung và Tiểu Ngư Nhi. Không đúng, vẫn còn một người.

Đây là, một thiếu niên đứng phía sau, Hoàng Minh lại ngẩn ra, đây không phải Triệu Vân Triệu Tử Long sao?

- Đại ca, Triệu Vân tới tìm đại ca, bọn ta tìm quán ăn khắp thành mới thấy nguoi đây!

Tiểu Ngư Nhi lanh chanh báo công. Hoàng Minh không biết nói thế nào để biểu hiện được cảm giác của mình bây giờ.

Phải nói con mẹ nó, quá đã.

8 Thằng đệ xuất hiện luôn rồi. Vợ vàng kêu đám người ngồi. Lúc này hai bàn ăn được ghép lại. Tổng cộng 9 người. 9 thiếu niên, không khí hơi có chút gượng ép. Một phần lạ lẫm, thêm một phần quý dị.

Hoàng Minh thấy có chút không đúng, đang tính nói gì đó, bỗng nhiên sắc mặt Chu Du tái đen lại, Trương Vô Kỵ vợ vàng rút ra một nắm hình viên thuốc, dốc thẳng cho Chu Du nuốt. Mọi người giật mình, có chút lo lắng. Hoàng Minh lúc này mới là lo nhất. Vậy nên ngay lập tức sử dụng Bách hiệu.

Đây là kĩ năng hần nhận được ở nhiệm vụ trước.

Bách Hiệu

Chủ động kĩ năng

Vạn vật không qua được ánh mắt ta, vạn vật không làm khó được ta. Chỉ cần ta muốn, nguoi giấu không được.

Số lần dùng còn lại 100.

Đây là kĩ năng cực tốt, Hoàng Minh giữ mãi không dám dùng. Mỗi lần dùng là ít đi một lần. Thế nhưng lần này không thể không dùng. Hoàng Minh vội vận dụng Bách Hiệu tìm kiếm trên người Chu Du

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Tam Quốc Diễn Nghĩa

Tìm Hiểu Thành công!

Đoạt Tiên Phong Sắc kịch độc. Là loại độc không màu không mùi không vị. Xuất hiện ở cực hàn Phía Tây Đại lục. Loại độc này đoạt đi sức khỏe của nạn nhân. Bảo mòn từng chút một đến khi tử vong toàn thân màu đen, toàn bộ thân thể hoàn toàn là độc. Nạn nhân sẽ bị hành hạ cực kì đau khổ.

Hoàng Minh cắn lưỡi, quá tà ác, là kẻ nào nhẫn tâm đến như vậy. Loại độc này có cách giải không?

Hoàng Minh ngóng hàng cuối cùng, xin chờ....

Chỉ có hai chữ xin chờ dấu 3 chấm liên tục chạy.

Lúc này Chu Du đã có chút đỡ hơn, Trương Vô Kỵ dìu hần ngồi lên.

Chu Du dường như đã quen thuộc, hần chấp tay:

- Đa tạ các vị huynh đệ lo lắng. Hôm nay không khí thật náo nhiệt. Làm lòng người cao hứng. Thế nhưng tại hạ trên người có chút bệnh tật, e rằng không thể tiếp mọi người được. Có lẽ sẽ hẹn vào dịp khác vậy. Xin thứ lỗi!

Nói xong Trương Vô Kỵ hiểu ý nâng Chu Du dậy.

Đúng lúc này. Hoàng Minh cất tiếng ngăn lại.

- Chờ đã!

Chu Du có chút không vui, thật sự muốn lưu người sao.

Hoàng Minh thật sự không thể để bọn hắn đi, bởi vì bên tai hắn lúc này đã vang lên thông báo.

Tìm hiểu cách trị thành công!

Cách trị:

Sử dụng một ngàn con kiến thay nhau cắn khắp cơ thể. Độc được sẽ được thanh trừ.

Đồng thời.

Ban bố nhiệm vụ, gây dựng lại ý chí của Chu Du.

Chu Du người mang kịch độc, tâm tư đè nén, ý chí bị bào mòn. Nên thức tỉnh hắn.

Nhiệm Vụ thành công.

Thưởng: 800 Kim tệ

Đá tiến hóa 1 viên!

Nhiệm vụ thất bại.

Chu Du chết, bát hùng không thể tụ họp, nhiệm vụ chính tuyến thất bại.

Hoàng Minh nhìn nhiệm vụ mà muốn khóc. Con mẹ nó. Ngươi hay là giết ta đi. Hệ thống chết tiệt.

Lại còn cách trị như thế này, không lẽ không còn cách giải độc nào khác. Ngàn con kiến cùng cắn. Sao mà ngươi cũng nghĩ ra được.

- Hoàng huynh có chuyện gì sao?

Chu Du hai mắt khép hờ, hỏi lại.

Hoàng Minh cũng không muốn vòng vo nữa. Đáp lại:

- Chu Huynh đây là Đoạt Tiên Phong Sắc làm tới!

Chu Du biến sắc, Trương Vô Kỵ cũng vậy, không nghĩ tới hắn là biết. Không có lý nào, đây là loại kịch độc cực hiếm, không có thuốc giải. Bọn hắn đã đi tìm biết bao đan sư, bao nhiêu y sư có tiếng cũng không thể chữa trị. Vất vả lắm mới hỏi được tên của chất độc này. Vậy mà, hắn ta là ai mà chỉ nhìn qua đã đoán được. Vốn chuyện đi này, bọn hắn muốn tìm tới vị thần y Phúc Khai thử vận may. Thế nhưng mà. Không lẽ tiểu tử này là người của Lòì Trần tông, nếu không sao có thể biết được. Nghĩ tới Trương Vô Kỵ hai mắt đầy lưu sóng, tay nắm chặt chuôi đao.

- Vô Kỵ, Bình tĩnh đã!

Chu du nói với Trương Vô Kỵ một câu rồi quay lại. Hắn nhìn kỹ Hoàng Minh một chút, nhưng chỉ thấy nụ cười tự tin của Hoàng Minh, Chu Du không thể làm cách nào khác.

- Tại sao Hoàng huynh biết được tại hạ trên người chính là..

Hoàng Minh không vội, tay phải đưa lên một chén rượu uống cạn. Khả một tiếng rồi đáp lại.

- Nếu ta nói, ta có thể giải thì sao?

Một câu nói của Hoàng Minh như tiếng sét đánh ngang tai Chu Du cùng Trương Vô Kỵ. Một năm nay, bọn hắn đi khắp nơi cầu y, cầu đan. Vậy mà không những có người không biết là loại độc gì, có người biết nhưng không hề có cách giải. Vậy mà ở đây, thiếu niên này phân một câu chắc nịch, ta có thể giải.

Đây là cỡ gì rung động!

Chu Du đánh giá lại Hoàng Minh một lần nữa. Tuổi tác đối phương chắc cũng ngang ngửa mình. Thế nhưng lại có một cỗ tự tin, tự tin vô cùng.

Hoàng Minh tự tin, vì hắn biết, hắn có thứ mà người khác không có.

- Hai vị Huỳnh Đề, trước tiên ngồi đi. Ta sẽ kể một câu chuyện, được chứ!

- Wow, Minh ca ca lại kể chuyện, thật là tốt quá!

Tiểu Ngư Nhi hai tay vỗ bốp bốp, Lệnh Hồ Sung cùng Kiều Phong cũng cười rất tươi. Những người còn lại không biết lí do tại sao 3 người kia lại vui vẻ như vậy.

Đoàn Dự hai mắt tinh quang lờ lờ. Lúc trước người ta nói rằng, Tiểu Ngao Giang Hồ là một thiếu niên kể lại. Phải chăng?

Thú vị đây.

Chu Du cũng cảm thấy có chút thú vị, với lại đối phương cũng đã nói như vậy, thôi thì cứ ở lại xem đã. Biết đâu thật sự có kì tích.

Hoàng Minh thấy Chu Du cùng Trương Vô Kỵ ngồi xuống. Hắn lại bắt đầu cái dáng vẻ thần côn của mình. Chân trái dặt lên bàn. Miệng nói rất to.

- Ta kể các ngươi nghe Tam Quốc Diễn Nghĩa

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Di Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Một thương tung hoành vạn quân, một kẻ đốt ngàn chiến thuyền

Hoàng Minh lúc này đang thao thao bất tuyệt kể lại Tam Quốc Diễn Nghĩa.

Thật sự thì từ nhỏ hắn rất mê các tác phẩm văn học, tiểu thuyết, hắn có thể nhớ hết các tình tiết trong truyện.

Quán ăn nhỏ đã quá trưa thế nên không có nhiều khách, lúc này trong góc quán chỉ có một đám thiếu niên đang quây quần.

Một tên thì nước bọt bắn tung tóe, miệng liên tục phun châu nhả ngọc. Những kẻ còn lại thì hai mắt sáng rực, nghe đến thất thần, xung quanh xảy ra chuyện gì không hề hay biết.

Nhất là hai nhân vật chính như Triệu Vân và Chu Du. Hai người cũng không nghĩ mình trùng tên với người trong câu chuyện.

Tình tiết gay cấn, chiến đấu hào hùng. Trí tuệ sáng ngời, anh hùng hào kiệt xuất hiện tầng tầng lớp lớp.

Nhất khi đến đoạn Triệu Vân nổi bật trong trận Đương Dương Trảng Bàng một mình cưỡi Bạch Long mã phá vây hàng vạn quân Tào, chém gãy 2 lá cờ to, giết 50 danh tướng quân Tào, lấy được thanh gươm báu Thanh Công - Thanh gươm báu mạ vàng của Tào Tháo, có thể chém gãy các loại binh khí, Cứu chúa công.

Hoàng Minh đứng thẳng lên, Đọc to:

- Máu đỏ chan hòa áo giáp hồng

Đương Dương ai kẻ dám tranh hùng

Xưa nay cứu chúa xông trăm trận

Chỉ có Thường Sơn Triệu Tử Long.

Đám thiếu niên nhiệt huyết sôi trào, trong lòng như có một dòng máu nóng. Nhất là Triệu Vân, hai bàn tay đã nắm chặt lại từ khi nào. Hắn cũng là Triệu Vân, hắn cũng dùng thương. Nhất định ta sẽ mạnh mẽ, nhất định giống như vị Triệu Vân kia, một thương đại phá trăm vạn người.

Triệu Vân hai mắt nóng rực, không biết từ lúc nào đã có một niềm tin trong tâm khóa hắn.

Cả đám lại chìm vào câu chuyện, một lần nữa bị cuốn vào những tình tiết lôi cuốn khác.

Lúc này Hoàng Minh bắt đầu kể tới trận Xích Bích, một trận chiến thủy quân cực kì rung động. Nhưng kể sách cực kì khéo léo của liên quân tôn lưu.

Nhất là Chu Du. Hắn không ngờ vị tiền bối trong câu chuyện kia lại là một người tài ba như vậy.

Hơn 80 vạn quân không ngờ bị đánh bại bởi sự tài hoa của ông. Một trận chiến quyết định ra thế chân vạc.

Chu Du hai mắt cũng tỉnh quang sáng rọi, trong lòng hắn bắt đầu có chút nhen nhóm. Đúng vậy, hắn còn mối thù không đội trời chung, mối thù diệt gia. Hắn không thể chết được.

Khi Hoàng Minh kể tới cái chết của Chu Du, đồng thời nói tới câu nói cuối cùng của ông:

- Trời sinh Du, sao còn sinh Lượng.

Không ngờ cái chết của Chu Du lại khiến các thiếu niên thương đau. Một vị tướng tài ba, văn võ song toàn với cái chết làm lòng người đau xót.

Chu Du khuôn mặt tái nhợt, bỗng nhiên hai hàng nước mắt chảy xuống.

Không ngờ, không ngờ, hắn nhắm mắt lại, dòng lệ rơi xuống.

Câu chuyện kết thúc cũng là khi trời đã tối. Mọi người đều không ngờ thời gian trôi qua nhanh như vậy.

Bị cuốn vào câu chuyện, không ai để ý tới thời gian.

Lúc này, Hoàng Minh đề nghị cả nhóm rút về nhà hắn.

Đám người Kiều Phong, Lệnh Hồ Sung Và Tiểu Ngư Nhi thì đó là nhà rồi.

Triệu Vân vốn là tìm Hoàng Minh cảm tạ, nên đồng ý. Đoàn Dự thì cất tiếng không ý tứ. Quá là muốn quấy rầy rồi. Tiểu bản tử thì Hoàng Minh không hỏi, trực tiếp kéo đi.

Chỉ có Chu Du và Trương Vô Kỵ, phải mất rất nhiều thời gian mới quyết định được là đi cùng.

Dù sao, Hoàng Minh cũng đã nói là có thể giải. Thôi thì thử một lần. Có hy vọng còn hơn là tuyệt vọng.

Cứ thế, một đám thiếu niên 9 người kéo nhau đi trên đường về nhà Hoàng Minh.

Đi trên đường cũng không khác gì đám tiểu tử họp nhau làm bậy về. Chẳng qua không ai nghĩ tới. 9 thiếu niên này về sau đều nhất phi trùng thiên, đứng trên vạn người. Năm lấy sức mạnh cứu toàn bộ đại lục.

Trăng hôm nay lên cao, chiếu sáng xuống sân nhà Hoàng Minh. Lúc này không khí cực kì vui vẻ. Là người trẻ tuổi, rất nhanh các thiếu niên đã nói chuyện cười đùa vui vẻ. Trần Thị có lẽ là vui nhất, Trương phu đi xa, nhi tử về, có bằng hữu, nàng thấy hắn trưởng thành đều vui vẻ. Đối xử với các thiếu niên như con mình.

Bữa cơm vừa xong. Trần mẫu cùng Điều Thuyền dẫn nhau về phòng nàng, để lại bầu không khí cho người trẻ tuổi. Triệu Vân lúc này bắt đầu đứng lên chấp tay cảm tạ Hoàng Minh cùng các huynh đệ. Chu Du cùng Trương Vô Kỵ lúc này mới biết xuất thân của Triệu Vân.

Tiểu Ngư Nhi thì như là nghe chuyện tới nghiện, ở bên chỉ muốn Hoàng Minh kể chuyện tiếp.

Nhiệm vụ còn chưa hoàn thành. Bây giờ Hoàng Minh cũng vội. Hay là...

Hoàng Minh nghĩ một lúc, có lẽ lên là kể câu chuyện này...

Một câu chuyện cảm động về tình huynh đệ.

Hoàng Minh chắc không nghĩ tới hắn kể chuyện cũng tới nghiện rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Di Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Kết bá huynh đệ

Trăng đã tròn vành vạnh. Lúc này đã canh ba. Thế nhưng dưới sân lúc này không hề có ai buồn ngủ chút nào cả.

Cũng bởi vì quá cuốn hút bởi câu chuyện.

Lúc này Hoàng Minh đang kể chính là Thủy Hử. Một trong những câu chuyện hán yêu thích nhất.

Câu chuyện thăng trầm, thế rồi rồi cuộc điều gì tới thì cũng tới, Lương Sơn Bạc tan rã. 108 vị anh hùng người thương kẻ chết. Không khí chung lại. Bắt đầu có nhưng tiếng thút thít.

Thật cảm động lòng người.

Tiểu bản từ trong lòng tức tới, nhin không được nói to:

- Tống Giang chết tiết, một lòng chỉ muốn quy thuận, để các huynh đệ của mình đều bị gian thần hại chết..

Nhiều người cũng gật đầu. Tô về cùng ý nghĩ.

Chu Du lại lắc đầu:

- Không hẳn, theo Hoàng Huỳnh kể thì khi đó chịu quá nhiều ảnh hưởng của triều đại, Tống Thủ Lĩnh này cũng chỉ muốn giúp các huynh đệ rửa đi một thân là tặc. Cũng bởi vì trong đám huynh đệ, đều có rất nhiều người là con cháu binh gia chính gốc.

Hoàng Minh cũng gật đầu. Thật sự đến bây giờ quyết định của Tống Giang vẫn luôn có người trách, kẻ ủng hộ. Đây cũng là đề tài tranh cãi muôn thừa rồi. Không cách nào khác cả.

Bên này Triệu Vân thì vẫn còn dư lại không khí hào hùng đầy ắp của tình huynh đệ, hán nhìn xung quanh, đoạn nói:

- Chúng ta có thể kết nghĩa huynh đệ chứ??

Câu nói của Triệu Vân cũng làm đám người hào hứng. Một phần cũng là do dư âm câu chuyện.

Tốt lắm, Hoàng Minh cũng mong thế này. Hoàng Minh gọi một tiếng kêu hạ nhân chuẩn bị một bàn lớn. Cắm một li hương. Trên là một bát rượu.

Lúc này mọi người đều hài lòng, không khí vui vẻ.

9 Thiếu Niên cùng quỳ xuống, hai tay chấp một nén hương, trắng sáng như chứng giám cho một sự kiện đặc biệt này.

Hoàng Minh khởi đầu:

- Ta Hoàng Chấn Minh

- Ta Vũ Văn Thành Đồ

- Ta Chu Du

- Ta Trương Vô Kỵ

- Ta Đoàn Dự

- Ta Kiều Phong

- Ta Triệu Vân

- Ta Lệnh Hồ Xung

- Ta Tiểu Ngư Nhi

Hoàng Minh tiếp tục:

- Trời cao chứng giám, chúng ta ở đây hôm nay kết bái huynh đệ, nguyện có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu, mặc dù không sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, nhưng nguyện chết cùng ngày cùng tháng cùng năm.

Nói tới đây, Hoàng Minh lấy một thanh dao nhỏ trên bàn, cứa một nhát ngay tại ngón tay trỏ. Một giọt máu rơi xuống bát nước. Tiếp đó là những người phía sau đều làm theo.

Khi tới cuối cùng Tiểu Ngư Nhi thì lại trở về tay Hoàng Minh. Một ngụm uống xuống, lại chuyển tiếp. Nghi lễ cứ như vậy xong. Lúc này lại đầu đầu trong việc ai lớn ai nhỏ.

Trương Vô Kỵ chỉ nói một câu duy nhất.

- Thực lực vi tôn!

Mọi người đều đồng ý với câu nói này.

Tiểu Ngư Nhi hay tay vỗ vào, vậy Minh ca là nhất rồi.

Mọi người đều quay qua nhìn Hoàng Minh. Thật sự lợi hại như vậy.

Trương Vô Kỵ tay xách đao lên, thì bỗng nhiên bị Chu Du chặn ngang lại.

- Đề ta tới tiếp Hoàng Huỳnh

- Vậy thì thử một chút nhĩ?

Đoàn Dự tay quạt khép lại. Rút từ bên hông ra một đôi bao tay trắng, hần bắt đầu đeo vào. Hoàng Minh lúc này đã biết, muốn làm đại ca thì phải thể hiện thôi. Tay hần rút ra từ hông một cây dao ngắn, hình thù vừa giống dao vừa giống mũi thương, mọi người đều thấy lạ. Tiểu Ngư Nhi thấy thể thốt lên:

- Minh ca không dùng sủng mà đánh tay đôi sao?

Chu Du nghe thấy liền ngạc nhiên:

- Sủng thú là sao?

Tiểu Ngư Nhi tiếp lại:

- Minh ca là thuần thú sư mà.

- Cái gì???

Chu Du vùng Trương Vô Kỵ tròn mắt lên. Thuần thú sư mà không gọi yêu thú ra chiến, nom tình huống kia là định đấu tay đôi sao. Nhìn là biết Đoàn Dự kia là chiến sĩ rồi.

Đoàn Dự nghe được Tiểu Ngư Nhi nói, quay sang nói với Hoàng Minh.

- Hoàng Huỳnh, người có lẽ nên triệu hồi sủng thú ra đi.

Hoàng Minh cười cười, đoạn đáp:

- Không cần, đấu một trận thôi!

Hoàng Minh hơi cong người, tay trái đưa tới, tay phải đưa ra sau về thể thủ.

- Mong rằng Hoàng huynh không hối hận nhé!

Hai găng tay của Đoàn Dự sáng lên, không ngờ hình thành một đoàn vụ sáng, hai nắm đấm hình đầu hổ màu bạc. Nhìn cực kì khoa trương.

Không khí căng thẳng lên, hai người vẫn chưa xuất ra hành động.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Di Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Hần là cái gì chức nghiệp

Vút, Đoàn Dự bất động bỗng nhiên lao vút tới, tốc độ cực nhanh, tay phải đâm thẳng tới, thậm chí có thể nghe rõ được tiếng hổ gầm của quyền tới.

Khí thể như hồng.

Chu Du biến sắc, không ngờ là luyện thể kì, mặc dù là sơ cấp luyện thể kì nhưng Đoàn Dự này mới bao tuổi chứ.

Thật khó tin được. Lần này Hoàng Huỳnh làm sao đỡ.

Chỉ thấy lúc này Hoàng Minh hai mắt nhú lại, bất nhiên động tác cũng cực kì linh hoạt, né tránh một quyền xảo diệu, tay trái huy động kunai đâm lệch

ngang sang vai Đoàn Dự.

- Ô, kĩ xảo quá linh hoạt đi, thật khá!

Trương Vô Kỵ không nhận được khen một câu.

Đoàn Dự cũng ngạc nhiên, thế nhưng hắn vẫn tự tin đối lại mũi kunai bằng một quyền. Uyển, Hoàng Minh lui lại ba bước, Đoàn Dự chỉ lùi nửa bước.

- Xong, quá khó, luyện thể kì đối đầu lại luyện khí kì chênh lệch quá nhiều. Vốn là không cùng cấp bậc.

Trương Vô Kỵ buông lời.

Hoàng Minh biết với kĩ xảo bây giờ thì đánh nữa chỉ không ăn thua, qua chuyện này nhất định phải lịch lãm chiến đấu nhiều hơn, kiếm nhiều tiền đổi kĩ năng hơn mới được.

Đoàn Dự lúc này hai găng tay lại biến đổi, một bên tỏa ra bản to, không ngờ lại hình thành một tấm khiên, tay phải xuất liên lại là một thanh kiếm.

Đôi găng tay màu trắng này không ngờ là pháp khí cực kỳ đa dạng như vậy.

Chu Du hai mắt lóe lên, không ngờ là pháp khí, thật sự không thể tin được. Đoàn Dự này là người của thế lực nào đây. Đến pháp khí cũng có.

Hoàng Minh lúc này đứng đó, không ngờ hắn lại mỉm cười, vẫn là cái thông điệp của hắn đối với các đối thủ của mình.

Đoàn Dự nắm khiên, miệng nói:

- Hoàng Huỳnh cẩn thận, ta lại tới!

Nói xong hắn vẫn tốc độ vụt tới.

- Bái Sơn Nghịch Thuần!

Một tấm khiên ảnh ảo cực to lao tới.

Cảm giác như sắp sấn bằng Hoàng Minh tới nơi rồi.

Đúng lúc này, Hoàng Minh không ngờ hai bàn tay chấp lại, kết ấn, động tác kết ấn của hắn phải nói bây giờ là cực kì thông thạo rồi.

- Hòa độn, hòa chi thuật!

Hoàng Minh tay trái che trước miệng, một đoàn hỏa diễm ngập trời bay ra từ miệng hắn. Tất cả mọi người đều há hốc miệng. Tò rõ sự sợ hãi. Đây là cái gì. Pháp thuật sao. Lại có pháp thuật mạnh như vậy sao. Đây là pháp thuật đã viên mãn chứ.

Tất cả đám thiếu niên đều sợ hãi. Nhất là Chu Du cũng Trương Vô Kỵ. Thân ở tông môn, nên biết rằng Lôi trần tông cũng chưa có pháp sư nào đạt được cảnh giới hỏa diễm mạnh như vậy. Quá là đáng sợ. Một bên tiểu mập mạp mới là người rung động nhất. Đây phải chăng là cảnh giới pháp sư mạnh mẽ sao. Đây có lẽ là cảnh kinh động đầu tiên của tiểu bản tử. Đánh dấu cho một sự lựa chọn của một vị pháp sư khủng khiếp nhất sau này.

Bên kia cả đám đều khiếp sợ cảm thán, bên này thì Đoàn Dự thì khổ không thể tả. Đây là cái gì pháp thuật. Thật khủng khiếp, đến cả quốc sư cũng không có pháp thuật hỏa hệ mạnh thế này. Đoàn Dự tấm khiên chống đỡ đã nóng bùng lên, như nhũn ra, sắp bị hòa tan vậy. Cả thân người hắn như co ro lại nấp sau tấm khiên. Gần đến lúc tấm khiên sắp không chịu được nữa thì rốt cục Hoàng Minh cũng dừng lại. Đoàn Dự mồ hôi chảy xuống, suýt nữa pháp khí duy nhất của hắn bị phá hỏng bởi đòn vừa rồi.

Đoàn Dự thấy hết sức mất mặt. Không ngờ một Hoàng Tử như hắn, là thiên tài của đế quốc. 11 tuổi đã là luyện thể kì. Nhìn khắp đế quốc cũng không có ai bằng. Vậy mà hôm nay lại sắp như thua tới nơi rồi.

Đoàn Dự chiến ý lại tăng cao. Không ngờ đối phương lại đa dạng như vậy. Hắn là thuần thú sư thật sự sao?

Sao mà lại có thể sử dụng pháp thuật. Lại có kĩ xảo chiến đấu như chiến sĩ.

Chuyện này thật khó tin, nhưng hắn lại không sợ, pháp thuật đó ắt hắn không thể dùng được nhiều lần, phần thắng của hắn vẫn là cao hơn.

- Hoàng Huỳnh thật thâm bất khả trắc, thế nhưng pháp thuật vừa rồi chắc là không thể sử dụng nữa. Lần này nhất định ta sẽ thắng.

Đoàn Dự chắc nịch nói.

Hoàng Minh cười cười. Vậy sao, đến một pha nữa đi thôi.

Đôi găng tay lại một lần nữa biến đổi, lúc này lại là hai song kiếm, Đoàn Dự quyết định đối kháng nhanh chóng, lấy tốc độ tấn công giải quyết trận đấu. Cũng không chần chừ, vụt cái lao đến. Khoảng cách lúc này cũng chỉ có khoảng 10 mét mà thôi.

Nhưng khi tới được 5 mét, trước mắt đoàn dự Hoàng Minh lại kết án. Đoàn Dự giật mình sợ hãi, con mẹ nó, không khai chứ, lại lad pháp thuật vừa rồi sao?

Cũng không phải như Đoàn Dự vừa nói, Hoàng Minh đây là thứ khác.

- Đa trùng ảnh phân thân chi thuật!

Bùm một tiếng, không ngờ có một đám khói nổ ra che lấp thân hình Hoàng Minh, đám khói nhanh chóng biến mất, tại nơi Hoàng Minh đang đứng xuất hiện không ngờ là 4 Hoàng Minh giống nhau như đúc. Cả bốn đều cầm kunai, nhanh chóng 3 tên lao tới đánh cùng Đoàn Dự.

Đám Kiều Phong, Tiểu Ngư Nhi, Lệnh Hồ Xung, Triệu Vân cùng Tiểu bản tử chỉ biết há hốc miệng ra, không hiểu sao lại có nhiều Hoàng Minh như vậy.

Nhưng Chu Du cùng Trương Vô Kỵ lại 4 mắt tròn tròn nhìn nhau. Không phải chứ, đây là, ảnh ảo pháp thuật sao???

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Một tháng ước hẹn phân chia

Chu Du khó hiểu, đây là cái gì ảnh ảo, tại sao có khí tức như thật như vậy, lại còn có thể chiến đấu không khác bản thể?

Là loại cấp cao phép thuật sao?

Đám người ngoài thì cảm xúc sợ hãi thán phục thì thôi đi, bên trong Đoàn Dự đã cảm thấy phát điên, 3 tên Hoàng Minh phối hợp cực kỳ ăn ý, liên tục dồn ép hắn, lúc thì ăn một cước vào hông, lúc thì ăn một tát vào má. Úc chế vô cùng. Mãi mới tìm được sơ hở. Ngay lập tức Đoàn Dự chém bở một tên ảnh ảo, áp lực giảm xuống, vài phút sau, 2 ảnh ảo kia cũng bị chém xuống. Đoàn Dự thở phào. Khốn thật, một bên cho 3 tên ảnh ảo chiến với hắn, một bên Hoàng Minh đứng ngoài coi vui.

Lúc này để xem con chiêu trò gì nữa.

Vừa mới nghĩ xong, lại không ngờ Hoàng Minh cười, điệu cười nhìn rất khốn nạn.

- 3 tên chưa đủ cho Đoàn Huỳnh chơi vui rồi. Vậy 5 tên nhé.

Nhất thời Hoàng Minh kết án, lại bùm một tiếng là 6 tên Hoàng Minh xuất hiện. Ngay lập tức 5 tên lao vào oánh Đoàn Dự.

- Ta dựa vào!!!!

Đoàn Dự chỉ thốt lên một câu rồi nhanh chóng đỡ đòn phản công, lại đỡ đòn phản công. Bộ dáng chật vật vô cùng.

Nếu mà để tiểu muội của hắn trông thấy đại ca mình khổ thế này nhất định sẽ ôm bụng cười to mất. Đấu với một tên luyện khí kì mà không nổi. Đoàn Dự tức ói máu, mẹ nó đây là cái gì luyện khí kì chứ.

Bùm, bùm bùm, phải mất 8 phút vật lộn Đoàn Dự mới diệt được 5 tên ảnh ảo Hoàng Minh. Trông hắn lúc này cực kỳ chật vật. Bốn quần áo trắng toàn dấu chân giày đen sì. Hai má thì đỏ hỏn không biết đã ăn bao phát tát.

Hoàng Minh vẫn nụ cười khốn nạn như vậy, không ngờ hắn lại kết án.

- Đa trùng ảnh phân thân chi thuật!

Bùm bùm bùm. Lần này là 11 tên.

Ngay lập tức 10 tên lao tới.

Đoàn Dự chiến ý tăng cao. Không biết là đánh nhau nghiện rồi hay là cay cú quá tới giận dữ. Lại một hồi chiến đấu tiếp. Lúc này không còn từ ngữ gì có thể diễn tả được sự sợ hãi của Chu Du và đám người đứng xem. Nhất là Trương Vô Kỵ, cảm thấy may mắn là không đi lên, nếu không người đang bị hành hạ trong sân lúc này là hắn rồi.

Trận chiến quá mức đơn giản. Một bên nhiều người nhưng không hạ sát chiêu, mục tiêu chỉ là cái hông và hai má. Một bên là nhất chiêu sát sát, dù sao vũ g không phải là người thật. Đoàn Dự chém không lưu tình.

Trận này là 20 phút mới xong. Thể lực của Đoàn Dự đã có chút không xong.

Hoàng Minh bẻ ngón tay răng rắc. Vươn vai một cái, lại kết ấn.

Lúc này là những 21 tên Hoàng Minh xuất hiện.

Đoàn Dự thấy mà muốn khóc. Hai chân lúc này không ngờ chạy cong mông lên, miệng hô to:

- Ta phục rồi, ta phục rồi. Không đánh nữa.

Mọi người thấy thế đều cười ha hả.

Hoàng Minh lúc này nhân cơ hội nói luôn. Còn ai muốn tranh lão đại không?

Khuôn mặt hắn lúc này rất vô si.

Đùa à, người nom cao nhất luyện thể kì kia còn bị người hành cho chạy, bọn ta ai đấu lại.

Cứ thế chức vị lão đại rơi vào tay Hoàng Minh. Bắt đầu đến vị trí thứ hai thứ ba. Lại có điều ở đây có rất nhiều người không phải người tu luyện qua. Hoàng Minh thấy thế, để bảo đảm công bằng. Hắn ra quy định, 1 tháng sau. Lấy thực lực quyết định. Mọi người đều không hiểu. Một tháng thì lấy gì mà đấu lại. Nhất là đám người Kiều Phong, Triệu Văn, Tiểu Ngư Nhi, Lệnh Hồ Xung và tiểu mập mạp. Bọn hắn chưa từng tu luyện qua.

Hoàng Minh chỉ cười hà hà.

Hắn quyết định lấy thiên địa tạo hóa công truyền cho bát hùng.

Đám người biết được, kẻ mừng kẻ ngậm ngừng. Dù sao công pháp gần như là vật vô cùng giá trị. Vậy mà Hoàng Minh không ngờ lấy ra chia sẻ với mọi người. Hoàng Minh thì không nghĩ nhiều như vậy. Hắn là người thể ki 21, phóng khoáng mà. Có gì không được. Hắn chỉ phát tay, giao cho huynh đệ mình có gì mà không được. Với lại, Hoàng Minh đang xác định, cần ra một kế hoạch trong một tháng này. Để tạo tiền đề cho cả đám.

Chu Du ngậm ngừng một chút, đoạn hỏi:

- Lão Đại, người là cái gì chức nghiệp!

Hoàng Minh sừng sốt.

- Ta là thuần thú sư rồi.

Mọi người đều không tin, có thuần thú sư nào như người không?

Thấy vẻ mặt của bọn hắn đầy không tin, Hoàng Minh lấy triệu hồi ra pikachu cùng hitokage

Kiều Phong, Tiểu Ngư Nhi và Lệnh Hồ Xung đều biết thực lực của hitokage rồi nên không nói gì. Thế nhưng Đoàn Dự đám người đều không biết, Hắn chỉ tay vào pikachu nói.

- Ta nói này lão đại, sủng thú của người là để làm thú cưng hả, sao bọn nó nhìn đều nhỏ bé xinh xắn thế này. Liệu có đánh nhau được.

Pikachu và hitokage nghe thấy thế đều kêu lên kháng nghị như muốn nói:

Có người mới là thú cưng.

Kiều Phong 3 huynh đệ đều buồn cười. Hitokage mà làm thú cưng gì. Bọn hắn còn biết nó đốt một tên luyện khí tầng 5 tro cũng không còn cơ.

Hoàng Minh nghe thấy vậy, quay qua nhìn đán Chu Du thấy hắn gật đầu tỏ ý cũng nghĩ vậy.

Hoàng Minh cười cười. Đoạn nói:

- Hitokage, pikachu, nhìn thấy hai cái cây cạnh kia không? Ra chiêu cho bọn hắn thấy.

Trước sân có hai cây cảnh, Hoàng Minh cũng không rõ là cây gì, lệnh cho pikachu cùng Hitokage công tới.

Rẹt rẹt rẹt, điện từ hai má pikachu áp tới rồi xèo một tiếng, dòng điện vàng khè to bằng bắp chân người bắn tới một cây. Đùng một tiếng, cái cây không chịu được nổ tan tành, chỉ còn sót lại đoạn gốc. Đám người hai mắt tròn lên. Quá khủng khiếp.

Chưa dừng ở đó, hitokage bên này phun ra hỏa diễm, thậm chí còn đỏ hoe cả của Hoàng Mjnh. Cái cây con lại cháy thành than. Sốt lại toàn là chút lửa bén ra.

Đoàn Dự sợ hãi, nổi hết cả gai ốc. Quá may mắn Hoàng Minh khi này không cho sủng thú ra, không thì cái mạng hắn không biết giờ ra sao

Chương 44: Ai mà không sợ mẫu thân

Đám người nhìn hai cây cảnh to trước mặt vậy mà giờ đang ở phương trời nao. Thật sự quá con mẹ nó kích thích.

Pikachu hai tay khoanh vào nhau, mặt vênh lên, hết sức biểu cảm. Đừng khen ca, ca rất ngại ngùng.

- Lão đại, đây là, đây là yêu thú gì vậy? Sao có thể mạnh như thế.?

Trương Vô Kỵ bất giác hỏi dồn dập. Hoàng Minh cũng trả lời luôn.

- Con này là chuột điện tử, con kia hình như là long tộc, thần lẫn bò sát gì đấy!

- Cái gì, long tộc?

Cả đám người đều sợ hãi cùng kêu lên.

Sao thế, Hoàng Minh khó hiểu, Long tộc thì làm sao?

Không phải Hoàng Minh khó hiểu mà là hắn không rõ ràng. Ở đại lục này Long tộc biểu hiện cho sự vượt trội của yêu thú. Gần như là một trong thần thoại yêu thú mạnh nhất. Có một con rồng làm sùng thú, đó là cỡ nào kinh khủng.

Đám người trò chuyện như vậy qua hết đêm. Gần sáng thì mới dẫn nhau đi ngủ. Quả là một đêm đầy kích thích rồi.

Hoàng Minh định về phòng thì bị Trương Vô Kỵ cùng Chu Du giữ lại.

- Lão đại, giờ người cũng là lão đại của bọn ta rồi, không lẽ không định giúp đỡ Chu Du giải độc chứ!

Hoàng Minh yên lặng một lúc. Hai người thấy hắn yên lặng, cũng chỉ biết yên lặng dõi theo.

Hoàng Minh thở ra một hơi:

- Cách thất sự thì ta có, hơn nữa là tuyệt đối giải được. Nhưng thật sự, quá khó làm. Chỉ sợ Chu đệ tâm lý không chịu được.

Nghe Hoàng Minh nói xong, Chu Du hai chân lập tức quỳ xuống. Hai dòng nước mắt chảy ra.

Hoàng Minh giật mình, định kéo Chu Du lên, nhưng không nâng được, Trương Vô Kỵ cũng quỳ xuống theo.

Chu Du thanh âm có chút vui vẻ, có chút giận dữ.

- Lão đại, Chu Du ta gần một năm nay, tranh đấu cùng kịch độc, có bao giờ là yên ổn qua một ngày. Nhiều lúc chỉ muốn nhắm mắt xuôi tay, thế nhưng mối thù giết cha mẹ còn đó. Ta hận mình thực lực không đủ để giết cừu địch, hận mình yếu đuối không thể ăn xương uống máu bọn chúng. Lão đại người nếu là có cách, xin hãy cứu tiểu đệ. Cho dù có khó khăn thế nào, ta vẫn sẽ chịu đựng được.

Nói xong hai mắt Chu Du kiên định ngời ngời, nhìn thẳng vào Hoàng Minh.

- Tĩnh tĩnh, nhiệm vụ gây dựng lại ý chí Chu Du hoàn thành.

Nhận được kim tệ 800

Đã tiến hóa một viên.

Hoàng Minh vui mừng, vậy là xong cái nhiệm vụ nữa. Hoàng Minh dùng sức kéo Chu Du cùng Trương Vô Kỵ dậy, đoạn nói.

- Đã là huynh đệ, các người tin ở ta, lão đại thì phải lo chi huynh đệ mình chứ. Vội lại. Chiều tối hôm nay. Nhất định sẽ nói với các người. Trước hãy về phòng nghỉ ngơi. Chiều đến chúng ta sẽ nói về vấn đề này.

.Chu Du cùng Trương Vô Kỵ rời đi Hoàng Minh về phòng đóng cửa lại.

Hắn bắt đầu nhìn về ba lô.

Hiện tại hắn đang có 1420 kim tệ. Nếu có thể đổi, thì chỉ có đổi được 7 quả pokeball mà thôi. Những 200 kim tệ một quả pokeball. Rất là khốn nạn.

Nhưng vì sự nghiệp tới, chắc hắn là phải đổi rồi. Ngó một chút đá tiến hóa.

Đá tiến hóa

Vật phẩm tiêu hao.

Lấy từ thiên thạch 2 vạn năm, bên trong chưa tràn ngập khí tức hồng hoang. Đối với việc tiến giai của pokemon và yêu thú có trợ giúp cực lớn. Xác suất cao lên 8 thành.

Vật phẩm khóa

Không thể vứt đi, không thể giao dịch.

Khá tốt, viên đá này để cho hitokage lúc quan trọng đột phá thành lizardon.

Sắp xếp lại một chút. Hoàng Minh bắt đầu phác thảo kế hoạch rèn luyện cho đám tiểu đệ. Một tháng này rèn luyện. Hoàng Minh vừa viết lại vừa cười hề tiện. Không biết hắn đang viết cái gì. Nhưng chắc chắn là không hay ho.

Đến cuối buổi chiều, đám thiếu niên mới theo hẹn tụ tập lại. Trong sân lúc này, Trần Mẫn đang mắng âm ỉ vì hai cây cảnh bóng mát trong sân của nàng. Không hiểu sao bị phá mất. Đám thiếu niên im re không dám trả lời.

Lão đại à lão đại, người chắc chắn toi rồi.

Y như rằng, Hoàng Minh đang hí ha hí hửng đi từ cuối hành lang tới. Còn đang đắc chí về kế hoạch huấn luyện của mình thì một tay kéo tới, Rõ ràng Hoàng Minh có thể cảm nhận được, nhưng không hiểu vì sao không thể né được. Một tai hắn bị xách lên.

- ta kháo! Tên trời đánh nào..

Một tiếng trầm thấp vang lên khiến Hoàng Minh rụt vùi:

- Là lão nương của người đây, người định xử ta sao? Định làm phản hả????

Một chữ hả Trần trị kéo dài, cùng theo đó là cái xoắn tai lồi đi. Hoàng Minh kêu lên ai ái. Quá mất mặt, còn đám tiểu đệ kia lại cười nghiêng ngả. Hoàng Minh trợn mắt giờ giờ nắm đấm. Cả đám im lặng.

- Mẫn thân a, ta không làm gì sai nha, sao người lại!

Hoàng Minh phân bua, Trần thị hàm hừ. Hai mắt đẹp nhú lại.

- Không làm gì sai, ta hỏi người, hai cây An Dưỡng Sơn của ra đâu?

Vừa nói Trần thì vừa chỉ về phía trước cái sân.

Bỏ mẹ rồi. Hai cái cây tôi qua sao. Hoàng Minh ngẩn ra, thôi xong.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Lôi Trần Tông kẻ thù

Trên bàn ăn cơm lúc này chỉ còn lại 9 thiếu niên, Trần Thị và Điều Thuyền đã về phòng. Lúc này cả đám mới cười ha ha.

Hoàng Minh đáng về khá chật vật. Má trái con in nguyên một dấu bàn tay đỏ. tai trái còn đỏ bừng.

- Các người còn dám cười, ta sẽ cho pikachu xử đẹp!

Nghe tới pikachu, cả đám thiếu niên sợ hãi rụt vào. Gì chứ con chuột kia không chơi đùa được. Quá kinh khiếp rồi.

Thấy tạo được áp lực lại. Hoàng Minh bắt đầu nói chính sự:

- Triệu vân, đệ lát nữa cho ta địa chỉ nhà, đưa mẫu thân tới luôn nhà ta. Một là tiện chăm sóc người, hai là để mẫu thân ta cũng có người bầu bạn.

Triệu vân dạ một tiếng rồi yên.

- Ngày mai ta sẽ bắt đầu rèn luyện. Bây giờ ta nói một chút. Chu Du, bây giờ đệ kể một chút về việc của đệ đi. Tầm này, việc của huynh đệ tất cả mọi người đều là, kẻ thù của huynh đệ chính là kẻ thù của chúng ta.

Mọi người đều gật đầu. Đúng vậy.

Đồng loạt mọi người quay sang chờ Chu Du nói.

Chu Du một bên nghe lời Hoàng Minh, thật sự cảm động. Hắn uống một húp canh, đoạn kể.

Thì ra, Chu Du sinh thời là con của một vị trưởng lão của Lôi Trấn tông. Lôi Trấn tông là một tông môn 8 sao cực kì có danh vọng. Nằm trong thập thế lực tông môn mạnh nhất.

Câu chuyện bắt đầu từ hai năm trước, khi cha hắn vô ý có xung đột đến lợi ích của một số người, tất nhiên là bị hợp lại thủ tiêu. Bọn trướng sử dụng Đoạt Tiên Phong Sắc kịch độc khiến toàn bộ không ai có thể vận chân khí. Cả gia 123 người một đêm bị diệt. Chu Du may mắn có một tấm độn phù trước kia sinh hắn được chưởng môn Lôi Trấn Tông tặng, thế nên thoát được một kiếp. Hơn một tuần chôn chui chôn lủi trong rừng sinh hoạt. Không vận khí được, hắn chẳng khác gì người thường, thân mang kịch độc. Khó khăn không nói ai cũng có thể đoán.

Chu Du tìm đến được Trương gia. Trương Vô Kỵ là bạn thân từ thừa bé xú. Được sự đồng ý của cha, Trương Vô Kỵ đưa Chu Du ngao du tứ phương tìm kiếm đan sĩ, y sĩ. Nhiều lần còn bị truy tung ngăn chặn. Một năm qua biết bao khổ sở, ngậm đắng nuốt cay mới tới đây.

Hoàng Minh cắn răng, Lôi Trấn Tông.

Hừ hừ. Nhớ cho lão tử.

Kiều Phong bỗng phá tan bầu không khí trầm lắng:

- Lôi chấn tông có y phục hình gì vậy Chu huynh.

- Hình đốm lửa.

Chu Du đáp lại.

Nghe tới đây, Kiêu Phong, Lệnh Hồ Xung cùng Tiểu Ngư Nhi hai mắt lại đỏ lên. Đúng là kẻ thù.

Trương Vô Kỵ ngẫm nhiên, đây là có chuyện gì.

Hoàng Minh thay mặt kể lại chuyện của Thái Bình thôn. Mọi người nghe mới hiểu ra.

Tiểu bàn tử chợt hỏi:

- Lôi Trấn tông tại sao y phục không phải là hình tia sét mà lại là hình đốm lửa???

- Đốm lửa là đệ tử ngoại môn. Đệ tử Nội môn và Hạch tâm đệ tử mới là tia lôi vân..

Hóa ra là vậy. Mọi người ồ lên. Không khí lại hơi chùng xuống. Đối thủ hắn là một tông môn mạnh khủng khiếp, lấy gì đầu lại đây.

Đoàn Dự hai ngón tay gõ xuống bàn. Không biết suy nghĩ gì.

Bỗng nhiên Hoàng Minh đứng bật dậy. Hai tay khoanh lại trước ngực. Ánh mắt chăm chú đầy tự tin. Hắn cao giọng ;

- Không cần biết đối thủ là ai, không cần biết bọn hắn mạnh như thế nào, phạm huynh đệ ta, nhất định tru sát bọn hắn. Chó gà không tha!!!!

Một câu nói của hắn làm đám thiếu niên nhiệt huyết sôi trào.

Con mẹ nó quản gì tông môn, không tông môn. Tôn môn nó bọn ông đây sợ gì.

Tâm tính hài từ cứ là dễ kích động như vậy. Chỉ cần có ý nghĩ bọn hắn đều muốn làm.

- Tốt lắm, còn Đoàn Dự, không lẽ định giết huynh đệ mãi.

Đoàn Dự cười cười;

- Ta sao. Ta họ Đoàn tên Dự. Người Quốc Huy vương quốc. Tự danh Thái Tử Quốc Huy vương quốc.

- Ta kháo!!!!

Thật hay đùa, tổ sư hẳn là thái tử.

Thảo nào, Chu Du gật gù, bảo sao hẳn có pháp khí, tuổi trẻ mà thiên phú cao như vậy.

Tiểu Ngự Nhi thì thấy bình thường. Sao chứ.

- Thái tử mà thua Minh ca ca đây thôi!

Cả đám cười ồm lên. Đoàn Dự hừ một tiếng. Mẹ nó ai bảo hẳn biến thái như vậy.

Hoàng Minh cười cười. Đoàn Dự rút từ ngực ra 8 quyển sách. Đây là hẳn phải mất 200 kim tệ thì hệ thống mới sao chép cho hẳn 8 bản Thiên Địa Tạo Hóa Công.

Giao cho mỗi người một bản. Trước khi rời đi đi dặn kỹ. Tối nay tu luyện nhập môn. Sáng mai bắt đầu huấn luyện.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Thiên Địa Tạo Hóa Công uy mãnh

Phía sau núi, trời còn nhìn chưa rõ bóng người. Một đám thiếu niên đứng thẳng, tại một khu có chút rộng rãi. Đây là nơi trước kia Hoàng Minh hẳn một mình rèn luyện.

Trời còn âm u tù mù, thế nhưng không một ai buồn ngủ cả. Có chăng chỉ là sự hưng phấn, đúng vậy, là hưng phấn.

Tối qua cả đám tu luyện thiên địa tạo hóa công pháp, không ngờ đều đã đặt chân vào luyện khí kì. Nhất là Triệu Vân và Kiều Phong lập tức đạt tới luyện khí kì tầng hai. Quá khủng khiếp tốc độ tu luyện.

Đoàn Dự thấy mà lẽ lười, hẳn tối qua suy nghĩ mãi xem có nên hủy bỏ công pháp cũ để tu luyện Thiên địa tạo hóa công không, cuối cùng quyết định sáng mai sẽ xem rồi mới quyết định. Không ngờ hôm nay, cả 5 tên huynh đệ chưa từng tu luyện chỉ một tối đạt thành công, thậm chí lên tới luyện khí tầng hai. Độ thuần linh khí cực tinh khiết.

Chu Du thì chưa thể tu luyện, nhưng Trương Vô Kỵ thì cũng giống Chu Du hết sức kinh ngạc.

Đây là cái gì tốc độ!!!

Hoàng Minh gật gù một cái. Đây cũng coi là tạm ổn. Không phụ sự trông mong của hẳn.

Hôm nay hẳn đưa cả bọn tới đây, để tuyên bố một việc, thành lập tiểu đội chính quy.

- Huynh đệ, các ngươi đã nghiệm chứng được công pháp của ta đưa tới.

Chu Du gật gật:

- Cực bá đạo công pháp, không ngờ tiến triển cực nhanh!

Hoàng Minh tiếp ngay:

- Đúng thế, đây là tiền vốn mà ta ưng ý nhất để cùng các huynh đệ xông pha đại lục này. Chúng ta, không chỉ báo thù, tiêu diệt kẻ thù, chúng ta còn phải dương danh tên mình trên toàn đại lục. Không những nhân loại, mà các chủng tộc khác đều phải cúi mình trước huynh đệ ta. Các huynh đệ, các ngươi có muốn như vậy không?

- Muốn!!

- Muốn!!

- Muốn!!!

Tất cả đều đáp trả lại Hoàng Minh

Hoàng Minh lại tiếp tục;

- Thế nhưng hiện tại chúng ta còn quá yếu, chúng ta cần thực lực, chúng ta cần thể lực. Mà những thứ ấy, không ai cho chúng ta cả. Chúng ta đều phải tự giành giật lấy. Giẫm lên xác của kẻ địch mà lớn lên. Chúng ta sẽ không bao giờ thua. Vì bên cạnh ta, luôn có các huynh đệ. Có đúng không???

- Đúng!!!

Cả đám bắt giặc đồng thanh hô.

- Tốt lắm, trong một tháng này ta sẽ làm mốc. Rèn luyện các người. Và quan trọng nhất, các người lên nhớ, chúng ta có 9 người, nhưng 8 người các người chưa có phân vị trí cao thấp đâu!!

Nói đến đây, Hoàng Minh cười đầy ẩn ý.

Nghe hắn nói tới đây, Chiến ý trong đầu các thiếu niên hùng hực. Mẹ nó, không thể đấu với lão đại thì sao, nhất định ta sẽ làm lão nhị. Á đù, lão nhị hay là thôi, ra sẽ làm lão tam.

- Bây giờ. Các người có 5 tiếng, ngay lập tức tại đây hấp thu thiên địa linh khí. Ta sẽ trở lại sau 5 tiếng. Nên nhớ, từng phút đều có khả năng sớm ngói đây. Còn Chu Du, đệ đi theo ta!

Buông ra câu, Hoàng Minh đi mất. Cả đám thiếu niên lập tức ngồi xuống vận chuyển công pháp. Không ai muốn thua ai...

Chu Du đi theo Hoàng Minh vào một khu rừng, đoạn tới chỗ cần. Hoàng Minh mới hé ra cách giải độc.

Chu Du nghe được mà sợ hãi, thật sự cách giải là như thế!

Một ngàn con kiến thay nhau cắn, đây có khác gì tra tấn con người ta đến chết.

Chu Du hai tay run run, miệng thốt ra:

- Lão đại, người không lừa ta chứ. Đây là cái gì cách giải độc.

Hoàng Minh cũng không biết làm thế nào. Chỉ đáp.

- Sư phụ ta nói, đây là cách duy nhất chữa được độc của đệ.

- Sư phụ???

Chu Du ngạc nhiên!

Hoàng Minh híp mắt, chứ đệ nghĩ ta bản lĩnh tự mình rèn ra hả???

Chu Du gật đầu, đúng vậy, Hoàng Minh biến thái như vậy, sư phụ hắn chắc cũng phải là cao nhân. Nhưng mà cách này, Chu Du cắn răng. Von mẹ nó, Đàng nào cái mạng hắn cũng không còn được bao lâu nữa.

- Được rồi, ta quyết định giao cái mạng này cho lão đại người.

Chu Du hai mắt trấn định, nắm chặt tay.

Hoàng Minh cũng nhiễm khí chất của Chu Du, trong lòng cũng tự tin. Mẹ nó, hệ thống sư phụ, mong rằng người không gạt ta a.

.

Nếu đã nghĩ thông, nên làm luôn. Hoàng Minh lấy ra một hũ mật. Giúp Chu Du bôi quanh người. Chừa lại những nơi quan trọng mà thôi. Giúp hắn bịt mất mũi tai miệng lại. Nhất là hạ thân. Sau đó cứ vậy một Chu Du, cơ bản trần như nhộng, hắn hít hà một hơi để lấy can đảm. Lòng nhớ về phụ thân mẫu thân. Nhớ về tí ti mình, nhớ về những người họ hàng thân thiết. Chu Du cắn răng. Con mẹ nó Lôi Trần Tông, bọn thiếu nhớ kỹ các người...

Chu Du nhảy xuống ổ kiến...

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Thiên Sát tiểu đội

Chu Du cảm thấy thân thể như bị ngàn mũi kim châm thì nhau đâm vào. Hắn quần quai gầy gù, nhiều khi hét lên thất thanh. Hoàng Minh đứng bên trên

lòng nóng như lửa đốt.

Con mẹ nó, quá đau xót.

- Có lên Chu đệ, không được buông tha, không được ngất đi, bọn ta vẫn còn cần đệ tung hoành thiên địa.

Hoàng Minh một bên hô lớn, một bên cổ vũ không ngừng.

Chu Du nghe được tiếng Hoàng Minh, đứng thê, hần còn rất nhiều việc phải làm, không thể ngất đi, không thể chịu thua. Aa aa aaaaaaaaaa!!!!!!!!!!!!

Tổ kiến liên tục, liên tục bò ra kiến, nhưng nhúc, thê nhưng mỗi con kiến cắn Chu Du một cái, đều lăn ra chết bất đắc kì tử.

Liên tục kiến lao ra cắn, rồi liên tục lăn ra chết. Cứ thế đứng đến 4 giờ sau. Toàn bộ kiến đều chết sạch.

Chu Du lúc này chỉ còn hơi thở thoi thóp. Hoàng Minh vội xuống bế hần lên. Đây là lúc thu hoạch quan trọng nhất, không thể sơ sài. Chu Du được Hoàng Minh bế lên, hần chỉ hơi co được cơ miệng. Hoàng Minh nhìn khẩu hình hần, có thể nhận ra ý hần nói:

- Lão đại, ta qua cửa rồi!!!!

Một tuần trôi qua. Hôm nay mặt trời lên rất cao, ánh nắng chói trang, thê nhưng giữa bãi đất trống lúc này lại có 8 thiếu niên đang đứng thẳng, cả người không một động tác gầy gù. Đây đúng là Kiều Phong Đoàn Dự đám người.

Không ngờ, người đứng ở giữa lúc này, mặt mũi tuy đầy vết chàm, thân hình gầy gò nhưng lại hết sức hùng hào. Không ai khác nghĩ rằng đây là một tên thiếu niên đã từng mang kịch độc cả. Hần đúng là Chu Du. Lúc này mồ hôi đã ướt nhẹp quần áo, hai mắt mồ hôi chảy xuống cay xè. Nhưng không thiếu niên nào dám lấy tay gạt đi.

Vì bọn hần đang thi, Hoàng Minh bắt bọn hần thi, bọn hần phải kiên nhẫn, kiên nhẫn đến khi có kẻ thua cuộc mới thôi.

Tiểu mập mập mấy nay đã thon lại hơn rất nhiều, mặc dù là vẫn còn béo tròn nhưng nhìn đã thuần mắt hơn trước. Hần cũng quyết tâm hơn bất cứ ai. Bởi vì, hần cũng muốn trở nên mạnh mẽ, con mẹ nó, tên Lí Hùng chết tiệt. Đừng hòng cướp được nữ nhân của tiểu mập mập ta.

Vốn đang tập trung cao độ, không ngờ ở đâu bay đến một con tiểu nghê, đậu ngay trên má tiểu bàn tử, chỉ đậu thôi đã khó chịu, không ngờ nó còn đốt một phát. Tiểu bàn tử hét lên như lợn bị chọc tiết. Nằm rạp xuống.

- Aaaaaaaaaa, khổ nạn!!!

Một tiếng hét thất thanh làm cả bọn sung sướng ngồi bệt xuống đất.

Hoàng Minh không biết từ đâu đến. Phán một câu xanh rờn.

- Tiểu Bàn tử, ngươi thua. Quần áo tuần này của cả đám, ngươi giặt...

Cả bọn cười ha hả, tiểu bàn tử hai mắt đầy tơ máu, căm tức, con mẹ nó, con tiểu nghê chết tiệt kia. Ngươi dám hãm hại ta. Hu hu.

Một đời anh minh thân võ bàn tử ta lại phải đi giặt quần áo. Con tiểu Nghê chết tiệt. Ta hận cả đám tiểu nghê chúng bay.

Cả đám tranh thủ vào dưới bóng cây nghỉ ngơi, chỉ có mập mập ôm má còn sung tếu lắm bầm một lúc mới vào.

Lúc này Hoàng Minh mới nói quyết định thành lập tên đội ngũ, đồng thời quảng tới cho bọn chúng vài bộ đồng phục.

- Đây là....

Triệu Vân lên tiếng ngạc nhiên

Tiểu Ngu Nhi thốt lên:

- Đây không phải là giống đồ của Hoàng Minh ca ca sao?

Kiều Phong đội mũ rằn ri vào, thấy rất nhẹ nhàng, lại có chút lạ lẫm. Bộ quần áo thì có màu xanh lá cây, pha lẫn màu xám. Giống như đám cây quang cảnh vậy.

- Đây là trang phục dã chiến, từ mai huấn luyện là mặc đồ này. Chú ý. Mỗi người chỉ có hai bộ. Nhớ giữ gìn bảo quản. Còn nữa, từ mai chúng ta sẽ có tên, gọi Thiên Sát tiểu đội.

Thiên Sát tiểu đội, Đoàn Dự bĩu môi, nghe như bỏ đời ha.

Hoàng Minh trừng mắt cái, Đoàn Dự rụt vùi. Không hiểu sao, từ đột bị ăn hành ngập mồm, Đoàn Dự lại sinh ra sợ Hoàng Minh một vảnh. Một phần cũng là do sợ pikachu với hitokage.

Không ai phản đối gì, Hoàng Minh bắt đầu phổ cập một chút bài tập buổi chiều. Đồng thời lôi ra đồ ăn trưa.

- Đại ca, người vó không gian trừ vật sao?

- Không gian trừ vật. Đó là nhẫn sao?

trước kia đọc truyện Hoàng Minh cũng biết qua một chút.

- Đúng vậy!

Chu Du đáp lại.

Hoàng Minh nhớ tới lúc trước, cây guitar của hắn được Linh San giữ hộ. Không biết nàng để đâu, chắc là nàng có không gian trừ vật.

Ta có balo, hình như cũng là một loại trừ vật không gian đi.

Hoàng Minh gật gật.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Di Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Thất tinh công chúa bảo bảo

Trước mắt 9 người lúc này, không ngờ lại là một hồ phân to, chắc phải 15 người vừa vịn.

- Lão đại, hôm nay dẫn chúng ta tới đây là sao??

Đoàn Dự kì lạ hỏi. Tay trái còn đang bịt mũi.

- Đương nhiên là tập luyện chứ sao?

Hoàng Minh trả lời tinh bơ.

- Luyện tập gì ở đây chứ?

Vũ mập mập ngạc nhiên hỏi.

Hoàng Minh không nói gì, rút từ lưng ra hai quả cầu pokemon, triệu hồi ra pikachu và hitokage.

Cả đám đều ngửi thấy mùi không ổn.

Phân cho hai pokemon hai góc, Hoàng Minh không nói một lời, đập cái hự, chấn đá tay đẩy. Cả bọn không ngờ Hoàng Minh chơi thô lỗ như vậy. Nhất là Đoàn Dự một cuộc lộn nhào xuống.

Chỉ kịp kêu lên thất thanh.

- Khốn nạn!!!!!!

Cả đám đều lộn nhào xuống hồ phân, Hoàng Minh đứng bên trên như một ác ma, bắt đầu tuyên bố.

- Sau này, trên chiến trường, trong sâm lâm, tại bí địa. Nhất định sẽ có những nơi bẩn thỉu thối nát như thế này. Thế nhưng, đó đều là nơi cứu đi tính mạng của các người. Nên nhớ, mạng nhỏ mới là quan trọng. Sạch sẽ cùng kiêng dè sẽ lấy mạng người. Có mạng mới báo thù được, có mạng mới tung hoành trên đại lục được. Bây giờ ta đếm từ 1 đến 3. Lặn trong đó 1 phút. Ai thò đầu lên sớm hoặc không chịu lặn. Xin lỗi huynh đệ, người quá đen rồi. Pikachu, hitokage, sẵn sàng vào vị trí.

- Pika pika

- hít...

Pikachu cùng hitokage kêu lên hưởng ứng.

Đoàn Dự không cam tâm, con mẹ nó, lão tử đường đường là thái tử một nước cơ mà, vậy mà bây giờ sa ngã tới trình độ này. Chưa kịp cảm thán thì

Hoàng Minh đã hô,

- Bắt đầu!

Cả đám còn do dự, chỉ có Chu Du cùng Triệu Vân, Kiều Phong nhắm mắt lặn xuống.

- ta kháo, lão đại nguoi cũng quá tà ác..

Đoàn Dự kêu lên thất thanh khi thấy pikachu phóng điện tới. Hắn ngum mắt toi.

Cứ như vậy cả buổi chiều, liên tục kéo dài thêm thời gian. 8 thiếu niên không biết đã ngâm trong hồ phân bao lâu, nhưng khi được báo tin kết thúc ngày tập. Cảm giác như vừa ở địa ngục về. Con mẹ nó. Quá là thối.

Đen đui nhất vẫn là Vũ Bàn tử. Vì sáng bị thua kèo kiên nhẫn. Giờ phải đi giặt quần áo cho cả bọn. 8 bộ quần áo còn đậm đặc mùi phân, nhiều bộ còn vương thêm cả phân dính lại trong túi áo. Mập mập vừa vò vừa khóc tu tu. Túi thân cho số phận mình. Bỗng nhiên hắn để ý trên mặt suối có một vầng sáng nhỏ, mập mập thấy kì lạ bèn lao ra. Không ngờ là một vật thể kì lạ.

Rõ ràng là hình dáng người, nhưng lại bé như nắm tay. Nhìn là biết hình dáng nữ nhân. Sau lưng lại có hai cánh. Lúc này đang bị hôn mê. Tiểu bàn tử không biết làm thế nào. Hắn cầm ngược người lại, vung vung vẩy vẩy một lúc, không ngờ lại có hiện quả. Tiểu tử kia phun ra một ngụm nước, ngồi dậy, ngẩng ra một lúc. Thấy được mập mập đang nhìn mình, lúc đầu có chút sợ hãi, về sau lại như thích thú. Hai cánh vẩy vẩy hai cái bắn nước tung tóe. Đập đập thấy ổn định. Nàng bay lên, đậu vào vai tiểu bàn tử.

- Ấy ấy, đừng có kéo tai ta

- lại nữa, đừng có kéo tóc.

Quần nhau một lúc, tiểu bàn tử mới được tha. Tiểu tử này cứ ngồi trên vai hắn. Miệng không ngừng lủi lo lủi lo nói gì đấy. Tiểu bàn tử không hiểu.

Hắn vội chạy về nhà.

- Hoàng Minh, Hoàng Minh!!

Vũ mập mập gọi ầm cả trang viên lên. Cả đám ùa ra.

Chứng kiến tiểu mập mập mang về một thứ lạ lẫm, ai cũng nhao vào xem.

Tiểu tử kia cứ bám sau lưng mập mập hé mắt ra xem. Hoàng Minh cũng không rõ. Đành phải dùng Bách Hiểu tìm kiếm một chút manh mối.

Tim Hiểu thành công!

Thất tinh công chúa bảo bảo

Thuộc bộ lạc tinh linh bảo bảo.

Là con gái của Tinh Linh mẫu vương.

Cấp bậc: cấp 7

Phẩm chất: ưu việt

Kĩ năng:

Chấn vang hành khúc

Bất biến ngưng tọa

Hoàng vũ hoành tảo

Là hỗ trợ ưu tú mà mọi pháp sư hằng ao ước.

Thứ tốt. Hoàng Minh hai mắt sáng quắc. Mập mập này số đỏ ra phết.

Hoàng Minh liền công bố ra thân phận của tinh linh. Mọi người nghe mà giật mình cảm thán. Thật sự mạnh như vậy.

Vũ mập mập biết được đã gặp số may, liền chạy ngay tới bên Hoàng Minh, bóp bóp vai, cầu xin hắn cách nào để giữ tinh linh lại. Hoàng Minh phì cười. Cũng không nói nhiều.

- Nguoi xác định giữ nàng làm sủng vật!

- Đúng thế!

Mập mạp khẳng định chắc nịch.

Hoàng Minh cũng đồng ý. Nhưng sủng vật thì phải nàng đồng ý. Hoàng Minh quyết định đưa pokeball cấp 5 cho mập mạp.

Mập mạp nhận pokeball nhạc nhiên!.

Đây là pháp khí Hoàng Minh dùng pikachu mà.

- Liệu có ổn không?

Mập mạp lo lắng!

Hoàng Minh khẳng định.

Nàng dường như mới bị thương, sẽ không có sức chiến đấu, với lại tinh linh sức chiến đấu rất kém.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Tiểu Nhã cố sự

Hoàng Minh cười cười. Tiểu bàn tử cầm quả pokeball mà không biết làm thế nào, Hoàng Minh chợt hỏi:

- Tiểu bàn tử, ngươi suy nghĩ kĩ chưa, Nàng chỉ thích hợp với pháp sư thôi. Ngươi chẳng lẽ muốn chuyển chức pháp sư?

Tiểu bàn tử không suy nghĩ, lập tức gật đầu. Từ khi thấy Hoàng Minh thi triển Hỏa độn, Vũ bàn tử đã thấy kích thích cực kì.

Nếu đã vậy, Hoàng Minh cũng không ngăn cản, mặc cho bàn tử xuống tay. Đoạn chỉ hấn cách dùng. Tiểu bàn tử chỉ gật gật tỏ vẻ đã hiểu. Lui lại sau vài bước làm tiểu tinh linh giật mình tách ra, nàng còn ngờ ngác chưa hiểu gì thì đã thấy một quả bóng hình tròn bay tới người, giật mình kinh hãi, pháp thuật của nàng còn chưa sử dụng được, liền vỗ đôi cánh tính né. Nhưng không kịp, tiểu bàn tử không hiểu sao ném mạnh tay vậy, quả cầu bay đập cái bốp vào người.

Cả đám ngạc nhiên, cứ tưởng tiểu tinh linh kia ăn phát cầu đầy phải bay mấy mét, ai ngờ nàng như không có việc gì, thế nhưng quả cầu không ngờ tách ra, một luồng sáng như tia chớp bay tới bao phủ cả người tiểu tinh linh. Hút nàng vào quả cầu. Mọi việc diễn ra trong nháy mắt. Cả đám đều ngốc trệ.

Quả cầu lắc lư lắc lư liên tục, tiểu bàn tử lo lắng đến nhịp tim cũng lắc đều theo quả cầu. Mất 10 giây thì quả cầu chính thức yên tĩnh.

- Phù, con mẹ nó quá hại não đi.

Vũ bàn tử ngồi bệt xuống. Thở dài thốt lên. Bỗng nhiên trong đầu hần tự nhiên có một mối liên hệ nào đó rất vi diệu, rất mông lung.

Hoàng Minh nghe bàn tử nói mà hai mắt tròn lên. Con mẹ nó, hại não con chim à.

- Tiểu bàn tử, ngươi từ địa cầu tới sao?

Tiểu bàn tử ngờ ngác, mặt dần thối ra.

- Cái gì địa cầu, là ở đâu địa phương?

Tiểu bàn tử thốt ra, Hoàng Minh nhìn cái mặt của hần mà không biết nói gì.

- Được rồi, Vũ huynh, mau mau triệu hồi lại nàng ta xem nào!

Lệnh Hồ Xung nhanh chóng hô hào.

Mọi người đều hưởng ứng nhiệt liệt.

Tiểu bàn tử hai tay cầm cầu lên, mặt héch lên trời. Định quăng cầu giống động tác của Hoàng Minh. Thế nhưng tay giơ lên thì không biết sao khựng lại.

- Sao thế?

Đoàn Dự ngạc nhiên hỏi.

Tiểu Bàn từ đằng thối mặt

- Ta không có biết tên nàng!

Hoàng Minh sặc sụa.

- mẹ nó, tên thì người lấy cái tên nào mà mà chả được. Cứ ném là ra thôi. Hô tên chỉ là muốn tạo khí thế, hiểu không?

Thì ra là vậy. Mặc cho nước bọt của Hoàng Minh bay tủa tung trên mặt mình. Vũ bàn từ không thèm để ý, hẩn suy tư một lúc.

- Đúng rồi, gọi Tiểu Nhã đi!

Ta kháo, cả đám nghe mà giật mình. Tiểu bàn từ từ bao giờ nghĩ được câu từ ý nghĩa như vậy.

- Tiểu Nhã, ra đây cho ta!!

Vũ bàn từ hét to, đồng thời ném quả cầu ngay trước mắt mấy mét. Quả cầu nảy xuống mặt đất.

Roẹt, Ngay lập tức bắn ra tia sáng hình điện, hình thành một đầu tiểu tinh linh bé bằng nắm tay. Hai cánh vẫy vẫy hết sức khá ái.

Cái mối liên kết khiến nó cảm thấy tiểu mập mập khá thân thiết, mập mập cũng thấy y như vậy. Tiểu tinh linh bay bay trên vai hẩn, nói vài câu gì đấy. hai tay nhiều khi còn giờ giờ nắm đầm thịn ư.

Hoàng Minh không để ý, nhưng mà...

What the fuckkkkk....

Nàng nói là tiếng anh sao? Hẩn không nghe nhầm chứ.

Hoàng Minh miệng há to đút vừa được quả trứng. Hay là tai hẩn nghe nhầm.

Hoàng Minh bèn cất tiếng hỏi bằng tiếng anh!

- Xin chào! người có nghe được ta nói không?

Tiểu tinh linh bỗng giật mình, không ngờ mừng như điên, bay tới trước mặt Hoàng Minh. Cả bọn đều ngớ người, đây là sao? Lão đại hiểu được nói được tiếng tinh linh sao?

- Người biết tiếng tinh linh tộc???

Nàng cất tiếng hỏi hẩn?.

Lần này Hoàng Minh thật sự khẳng định, nàng nói đúng là tiếng anh. Hẩn gật đầu. Giờ mới nhớ ra. Trước khi tới đây tới giờ đã gần nửa năm. Nhưng hẩn dùng là trí nhớ của tên Hoàng Chấn Minh kia, dùng đều là tiếng đại lục này. Không ngờ hôm nay lại biết ở đây có chủng tộc lại sử dụng tiếng anh.

Nói chuyện một lúc, Hoàng Minh mới được nghe nàng kể lại. Hóa ra, nàng tên Ái Nhĩ, sinh ra đến nay đã 160 tuổi. Tương đương là 160 năm. Thế nhưng tuổi thọ nàng như vậy, tinh linh vốn là tộc dương thọ cao. 160 tuổi chắc khác gì là thiếu nữ nhân loại 16 tuổi. Hơn 160 năm qua nàng chỉ được ở trong vườn quốc. Thật sự buồn chán. Vốn tính hoạt bát, nàng không ngờ một lần trộm chôn thịn nữ, bay qua vùng cấm, lọt vào một truyền tổng trận. Không biết tại sao bị truyền tổng tới đây. Lúc đầu rất là thích thú, bay lượn khắp núi rừng, gặp biết bao loài khác lạ.

Thế nhưng hôm qua nàng xâm nhập trái phép lãnh địa của một đàn tiểu nghệ. Bị săn đuổi, quá sức mà ngã xuống dòng suối. Không ngờ được tiểu mập mập cứu.

Cả bọn nghe tới đây mới ồ một cái.

Hoàng Minh truyền đạt rất rõ. Nàng không ngờ ở đây lại có chủng tộc hiểu được tiếng của các nàng. Đồng thời Hoàng Minh cũng biết được. Không chỉ tinh linh bảo bảo. Mà toàn bộ tinh linh tộc đều dùng ngôn ngữ là tiếng anh.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Gặp lại Linh San

Nghiêm!!

Bên trái, quay!!!

Bên phải quay!!!

Chào!!

Một loạt các động tác được thi hành đồng loạt. Vẫn bãi tập đấy, vẫn là đám thiếu niên đấy. Đã gần một tháng rèn luyện chính quy.

Hoàng Minh đã thấy được thành quả khá tốt.

Liên tục rèn luyện, liên tục phá sức. Tập luyện đến khi kiệt sức mới dừng lại. Vận chuyển Thiên Địa Tạo hóa công. Sau đó lại tập luyện.

Tình cảm huynh đệ ngày càng gắn bó, ngày càng hiểu ý nhau.

Đến bây giờ, người có tu vi cao nhất trong bát hùng vẫn là đầu tàu Đoàn Dự cùng Trương Vô Kỵ. Một là luyện thể tăng 2. Một là vừa đột phá luyện thể kì.

Còn lại không ngờ là Chu Du Cùng tiểu mập mạp. Chu du từ ngày giải độc thành công. Không ngờ thiên phú tu luyện cực cao, liên tục đột phá. Hiện đã tới luyện khí tầng 8. Tiểu mập mạp, nhờ sự hỗ trợ của thất tinh công chúa, tạo không gian giới tu luyện điên cuồng lên cấp. Cũng đã luyện khí tầng 7 chút xíu nữa là tới tầng 8.

Đám người Kiều Phong, Triệu Vân, Tiểu Ngư Nhi cùng Lệnh Hồ Xung đã đạt luyện khí tầng 6. Hoàng Minh gật gù. Cứ tốc độ này, cấp bậc đã khá ổn. Hiện tại là cần kinh nghiệm chiến đấu mà thôi.

Vậy nên hôm nay hắn đã lên xong kế hoạch. Mục tiêu vẫn là Hùng Thiên sâm lâm. Lần này hắn không đi một mình nữa, mà dẫn theo một đám tiểu đệ. Mục tiêu chiến đấu là các hệ thú từ cấp 6 trở xuống. Với lại, Hoàng Minh cần một lượng lớn kinh nghiệm để thăng cấp. Chả nhẽ tiểu đệ tiến bộ lão đại lại cứ dậm chân tại chỗ.

Trước khi đi đã nói với Trần mẫu một tiếng. Trần mẫu có chút lo lắng, chỉ dặn cả bọn đều cẩn thận. Nhất là Hoàng Minh.

9 thiếu niên, Đi lại trên phố, Thái Minh trấn vẫn tấp nập như vậy!

- Tiểu bàn tử, ngươi báo cho nhà ngươi chưa?

Vũ bàn tử cười hề hề.

- Lo gì chứ, lão gia tử đã nói, không gây tạo nghiệt gì tiếng tai cho gia tộc, còn muốn làm gì là việc của ta.

Tiểu bàn tử huênh hoang với Hoàng Minh. Vậy là yên tâm.

- Đoàn Dự thì sao?

Đoàn Dự tay phải cầm một que thịt xiên, hắn chưa ăn loại đồ ăn bình dân này bao giờ, hiện tại ăn thấy mê luôn.

- Không lo, vốn ta chuyến này trốn đi chơi, phụ hoàng ta chắc không tìm nổi đâu, dù sao ta cũng là vượt biên giới qua bên này đấy, ta đã để lại lời nhắn cho muội muội rồi. Nói ta gặp bình cảnh, chỉ dạo quanh chút rồi sẽ sớm về thôi.

Chu Du nghe vậy, bèn hỏi:

-Ngươi nghĩ dễ vậy sao? Phía đông 40 mét góc trái sau hẻm 1 người.

Phía tây 45 mét sau quán đậu hũ 2 người. Phía Nam 30 mét một đôi thanh niên nam nữ trên cầu.

Chu Du nói làm cả bọn giật mình, quay xung quanh nhìn, thật là có người. Đám người đó không ngờ thấy mình bị phát hiện liền lẩn mất hoặc quay đi.

Đoàn Dự hai mắt mở to, con mẹ nó, không phải chứ, đám đĩa này vẫn bám theo dai như vậy!

Lệnh Hồ Sung thật sự chấn kinh, lắp bắp:

- Chu ca sao có thể nhìn ra được bọn họ, thật cao thủ!

Chu Du nhìn Trương Vô Kỵ thấy hắn cũng đang nhìn mình, cả hai không hẹn đều cười.

Hơn một năm nay chốn tránh kẻ thù, có bao giờ hai người không cảnh giác. Nếu không phải nhìn ra đám người kia chỉ là theo dõi mà không hiện ra sát khí. Chu Du liền có thể đoán ra là kẻ địch rồi.

Hoàng Minh cũng hiểu rõ. Bản lĩnh này cũng là một phần luyện ra.

- Lão đại, chúng ta có lẽ nên thuê linh thú di chuyển. Đường còn khá xa.

Hoàng Minh gật đầu. Tiểu bàn tử lạnh chanh dẫn đường, nói bán thú cười cũng không xa, cách một đoạn ngã rẽ mà thôi.

Đây là một quán bán và thuê thú cười. Hoàng minh hôm nay mới có dịp để quan sát phương tiện di chuyển ở thế giới này. Trước mắt hắn lúc này là 3 chuồng nhốt. Một chuồng có đám thú trông giống ngựa, nhưng không phải là ngựa. Bọn chúng có 4 chân nhưng thân hình bè bè, to như cái thùng nước. Đầu lông xù xì như đầu vượn. Hoàng Minh không rõ đây là cái giống gì. Chuồng kế bên lại là một đám thấp hơn. Thân thon một chút, lại đứng bằng hai chân. Con này không khác gì khủng long là mấy. Hoàng Minh cho nhận xét. Chuồng còn lại là một đám thú hình chim. Đang bám ngược người xuống như dơi. Hai cánh to bản rộng được khép vào. Hoàng Minh chưa rõ như thế nào để chọn.

Chu Du đứng ra nói một đoạn:

- Lão đại, phi hành thú quá mắc, nên bỏ qua, chúng ta không gặp. Ta nghĩ lên chọn 3 con Thật Minh Hào được rồi.

Thật Minh Hào, là cái giống gì?

Tiểu bàn tử nghe vậy cũng gật đầu. Mấy nay hắn không về nhà, kim tệ cũng chẳng còn bao nhiêu. Cả đám đều nhất trí mua Thật Minh Hào, lúc đấy ra Hoàng Mĩnh mới biết hóa ra con thú có thân to bè bè ấy là Thật Minh Hào. Nhìn lưng của nó đúng là chở được 3 người có thể thật.

Mỗi con giá chỉ 200 kim tệ, Hoàng Minh cẩn rắng lấy tiền đưa ra thì bỗng có tiếng nói ngăn lại:

- Là người, người còn sống????

Một giọng nữ trong veo vang lên, từ ngữ có chút vui mừng, lại có chút ghen ngào không tỏ. Hoàng Minh quay lại một chút, ngẩn ra, không ngờ một chút nào.. hắn lắp bắp:

- Người là... Linh San???

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Cha ta là Đoàn Trưởng

Xin chào mọi người.

Cảm ơn mọi người thời gian qua đã theo dõi và ủng hộ hệ thống game tại dị giới.

Mình cũng đã xem qua rất nhiều góp ý của mọi người. Ở chap trước mình cũng nói qua một lần rồi. Mong mọi người hiểu cho.

Một là lỗi chính tả, là do mình viết bằng điện thoại, mà nhiều lúc cũng lười đọc lại, ha ha. Các bạn thông cảm

Hai là ban ngày là thời gian mình đi làm. Tối về rảnh rồi mình mới viết một chút. Nói lại một lần nữa, đây là thú vui nho nhỏ của mình thôi.

Các bạn chú ý, đọc vui thôi, đừng có nghiện quá, rồi xuống hố mình không chịu trách nhiệm nhé. He he

Hiện tại truyện đang được các bạn yêu thích rất nhiều. Các trang như SS truyện, Wedtruyen hay truyệnfull đều được mọi người ủng hộ nhiệt tình. Tuy nhiên cũng có một vài thành phần không tốt. Mình cũng không nghĩ họ lấy truyện của mình, post lên trang khác và nhận là tác giả. Thật hài hước.

Nhưng mà thôi, trên đời kiểu người nào chả có đúng không các huynh đệ.

Các góp ý của mọi người mình xin ghi nhận, sẽ cố gắng hoàn thiện truyện hơn.

Hứa với các huynh đệ. Chủ nhật này sẽ thả bom nhé!!!

Thân ái

Tạ Trường Thành....

Hoàng Minh nhìn thấy Linh San cũng vui mừng, dù chỉ có ở chung mấy ngày nhưng ấn tượng cũng khá tốt đẹp.

Linh San hai tay nắm chặt, nằng thật sự kích động. Từ ngày ở Hùng Thiên Sâm lâm về, trong lòng nàng lúc nào cũng có hình bóng của hắn, không hiểu sao, mỗi lần ôm cây đàn guitar nàng lại không kìm được nhớ lại những lúc cùng hắn cười đùa, lúc cùng đối đầu nguy hiểm, lần nào cũng thế, hắn tuy thực lực kém nhưng luôn đứng ra che trước người nàng. Không hiểu sao, hai hàng nước mắt rơi xuống gò má.

Đây là, Hoàng Minh ngẩn ra, không phải là quá biểu cảm chứ.

Đoàn Dự không ngờ bước tới sau lưng, vỗ vai Hoàng Minh cái bụp:

- Lão Đại, không phải chị dâu chứ??

Hoàng Minh mặt tò te, chị đây cái đầu nguoi. Hoàng Minh trừng mắt lên.

Bên kia Linh San nghe Đoàn Dự nói không hiểu sao có chút ngượng ngừng lại vui vẻ trong lòng.

- Không đúng, Lão đại ở nhà có Điều Thuyền tí ti rồi.

Tiểu Ngư Nhi bên kia thấy không phải, nói to.

Linh San từ vui vẻ bỗng cảm thấy hụt hẫng.

Là sao? hắn có ý trung nhân rồi sao?

Nhưng mới hơn một tháng mà thôi. Lẽ nào hắn trước tặng hoa bày tỏ với ta là trêu đùa ta sao.

Hoàng Minh thấy không khí có chút không đúng, bèn lên tiếng nói lãng sang.

- Đây là đám huynh đệ của ta, mọi người làm quen chút.

thế rồi Hoàng Minh lần lượt kêu tên các huynh đệ. Kêu tên ai người đó liền tiến một bước chấp tay. Rất quy củ.

Linh San cũng ngỡ ngàng. Đây là cái gì nhóm người. Đều là thiếu niên trẻ tuổi, vậy mà không thấy nháo nhào, thậm chí là không ai nhìn nàng quá lâu. Linh San rất tự tin vào vẻ đẹp của mình, thế nhưng hôm nay một đám thiếu niên vậy mà coi thấy nàng như không có gì lạ lắm vậy.

Cũng phải. Một bên đám người đều thấy qua Điều Thuyền, thời gian tiếp xúc cũng nhiều. Nhiều lần thành miễn sát thương đi. Với lại, mỗi người có một ý riêng. Vũ bản tử thi chỉ thấy Đại Nhã của hắn là nhất. Bên Chu Du Trương Vô Kỵ thì là tu sĩ, bọn hắn chỉ để ý tới thực lực cùng báo thù. Đám người Kiều Phong, Tiểu Ngư Nhi cùng Lệnh Hồ Sung chỉ biết là tí ti mình đẹp nhất. Tí ti mới xứng đáng gọi là nữ tử. Triệu Vân tiểu thư này vốn đặm bạc, một lòng luyện võ điển phong. Nữ nhi tình trường chưa bao giờ nghĩ qua. Háo sắc chắc chỉ có Lão đại Hoàng Minh hắn một người mà thôi.

Hoàng Minh cũng giới thiệu Linh San với huynh đệ. Là bằng hữu trong một lần lịch lãm đi.

- Ngươi sao có mặt ở đây?

Linh San hỏi.

- Nhà ta ở đây, nên ta ở đây!

Hoàng Minh đáp.

Hai người cũng không biết nói gì, tự nhiên thấy có gì đó không nói ra được.

- Lão đại, chúng ta còn phải du chuyển mà.

Chu Du đứng sau nhắc.

Ừ phải, Hoàng Minh gật đầu tính tạm biệt nàng, bỗng nhiên Linh San hỏi theo.

- Các ngươi dự định đi đâu? Muốn mua tọa kỵ??

Hoàng Minh gật đầu, đáp:

- Bọn ta là đi Hùng Thiên Sâm lâm.

Linh San nghe thấy vậy, hai mắt có chút vui vẻ.

- Vậy để ta đưa các ngươi tới, nơi đó nhà của ta, tới nay các ngươi có thể nghỉ ngơi.

- Cái này...

Hoàng Minh chần chừ.

- Không có sao hết, quên nói với người, tọa kỵ nơi này đều là nhà ta sản nghiệp. Là bằng hữu của ta, không lấy phí đâu

Linh San nháy nháy mắt, hóm hỉnh.

- Ô, đây là nhà người sản nghiệp, một cái điểm tọa kỵ to thế này..

Hoàng Minh bất ngờ. Thân thế Linh San là thế nào??

Linh San vẩy vẩy lão bản, lão bản nhìn thấy chạy qua, dáng vẻ cực kì cung kính đứng bên cạnh. Nàng chỉ nói nhỏ vào tai hắn mấy câu. Hắn ta gật gật đầu, không ngờ niềm nở kéo đám người Chu Du, Đoàn Dự vào trong lấy tọa kỵ.

Hoàng Minh hai mắt nhú lại, Linh San thấy hắn có vẻ không vui. Đoàn nói:

- Không nên giận ta a, đây là lời cảm ơn của ta với người khi ở sâm lâm. Thật sự người là ân nhân của cả ta lẫn cha ta đấy. Một chút cảm tạ này chưa là gì cả đâu.

Linh San nên tiếng giải thích

- Người là ở đâu thế lực, không lẽ là dong binh đoàn.

Hoàng Minh chợt hỏi.

Linh San hai mắt híp lại thành hình bán nguyệt.

- Người biết Cát Lạc binh đoàn không?

- Biết!

Hoàng Minh đáp.

Linh San miệng nhỏ thốt ra.

- Cha ta là Đoàn trưởng Cát lạc

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Ta là Tiểu Cường

Trên bầu trời là một đàn 6 con yêu thú đang bay. Hai người một thú. Đúng là đi đường hàng không vẫn là nhanh nhất, Hoàng Minh gật gật. Đoàn Dự, Chu Du, Trương vô Kỵ, Linh San cùng hai tùy tùng là người khiển thú. Hoàng Minh chưa tiếp xúc với yêu thú phi hành nên đành ngậm ngùi ngồi ghế sau. Mà lại là ngồi sau Linh San mới ngượng.

Tổ sư mấy tên chết bầm kia nhất quyết không lên. Hoàng Minh lại là Linh San chủ động gọi tới. Không còn cách nào khác đành phải bèn lên trèo lên.

Hoàng Minh thâm nhủ, đội hitokage tiến hóa thành lizzardon nhất định phải bay lượn khắp cho thỏa. Trên đường cả hai đều ít nói. Đi gần nửa ngày, tầm xế chiều đã đến nơi ngôi làng ngoài bia sâm lâm.

Không khí vẫn nhộn nhạo như vậy. Tầm xế chiều này các đoàn đội đều đi ra từ sâm lâm, bán đồ mua đồ.

6 yêu thú cứ bay qua làng, đi khoảng hơn 10 phút nữa thì thấy một đoàn kiến trúc to lớn. Không ngờ bên cạnh sâm lâm lại có một đoàn kiến trúc to như vậy. Những cái nhà hình tháp chóp cao tới 2 3 tầng. Hoàng Minh thấy là như vậy. Gần tới rìa bỗng một tiếng như tiếng còi vang vọng. Một đoàn yêu thú từ dưới bay lên chặn đứng. Hóa ra là đội phòng vệ quân. Ai đấy trông đều rắn rỏi, dũng mãnh vô cùng. Khi thấy Linh San chỉ chấp tay nhận lỗi rồi cho đoàn người vào.

6 con yêu thú hạ cánh xuống một sân rộng. Ở đây người đi lại cũng tấp nập không ít. Chiến sĩ sáng choáng đao với khiên, ngồi từng đám từng đám bàn luận. Nhiều nơi còn phát tiếng cười to. Không khí cực kì vui vẻ.

- Kia, là Kinh San tiểu thư.

Một người nhận ra Linh San từ trên yêu thú đi xuống, thốt lên một câu. Dĩ nhiên một người rồi cả đoàn người đều để ý tới đám người vừa xuất hiện. Không ngờ lại là một đàn thiếu niên lạ mặt.

- Linh San tiểu thư, người đã về tới, đoàn trưởng có dặn, tiểu thư về hãy tới phòng của ngài.

Một nữ nhân mặc đồ thùng thình đi tới, cất tiếng nói với Linh San.

- đã biết, đúng lúc ta cũng cần gặp người, cảm ơn người!

Linh San gật đầu cảm ơn.

Nàng nói nhẹ nhàng, âm thanh trong sáng làm mọi người đều gật gù thưởng thức. Nhiều tên nam chiến sĩ hai mắt lóe tinh quang. Linh San vốn là mỹ nữ của Cát Lạc đình binh đoàn. Là con gái Đoàn trưởng, tính cách khá ái đáng yêu, vốn là mục tiêu theo đuổi của nhiều nam thanh niên.

- Ân Sư, dẫn các vị huynh đệ này đi dùng bữa rồi nghỉ ngơi. Hoàng Minh người theo ta đi gặp cha ta chút nhé. Nhất định người sẽ rất vui mừng.

Hoàng Minh gật đầu. Dù sao cũng ăn ở nhờ người ta một tối. Thôi thì thuận chủ một chút. Vội lại, để hắn nhìn xem Đoàn Trưởng một dong binh đoàn trông sẽ ra sao?

Hai người đi khỏi sân lớn, rẽ vào một hành lang. Hoàng Minh cảm giác như đi vào một cung điện của tây âu vậy. Cảnh quan bài trí khá giống. Kì lạ.

- Người lần đó làm sao thoát được!!

Đang mãi ngó nghiêng Hoàng Minh bị Linh San hỏi giật mình. Hoàng Minh lấy ngón trỏ tay trái gãi gãi sống mũi. Động tác rất tự nhiên.

Hắn đâu biết, động tác tự nhiên này phối hợp với khuôn mặt của hắn thật sự lúc này khá đẹp trai. Linh San ngượng ngùng không ngờ hai má hồng hồng. Thẹn thùng quay qua phía ngược lại

Hoàng Minh nghĩ không biết nói thế nào, chả nhẽ nói ta có phép biến hóa. Hắn đành cười xòa, đoạn đáp:

- Ta nói ta là tiểu cường, đánh mãi không chết, người vô tin không???

Linh San nghe hắn nói mà phì cười, cái gì mà tiểu cường với đại cường. Vớ vẩn.

Cuối cùng cũng đến cuối hành lang, ở đây chỉ có một phòng duy nhất. Linh San gõ cửa.

Cộc cộc cộc...

- Vào đi!!

Ngay sau đó là một tiếng nói trầm thấp có lực truyền ra. Linh Đan đẩy cửa vào, Hoàng Minh đi theo.

Phòng bày biện cực kì gọn gàng. Không gian không lớn. Hai bên hai kệ sách, ở giữa là một bàn làm việc, giấy tờ sách vở khá nhiều. Ngồi đó là một trung niên. Mái tóc có vài sợi bạc. Hai mắt to hữu thần. Gò má hơi cao. Hai tay đang đan vào nhau chống đỡ cái cằm. Hắn đang hướng ra phía cửa nhìn một nam một nữ bước vào. Ánh mắt như điện. Hoàng Minh cảm thấy áp lực. Như có một đầu hồ đang chăm chú quan sát hắn. Đây là cái gì thực lực, áp bách mình lớn như vậy. Hoàng Minh có chút không thông. Đây chỉ là áp bức tu vi đem lại kèm theo uy thế của kẻ bề trên mà thôi, cũng không có sát khí. Hoàng Minh vận chuyển Thiên địa tạo hóa công, không ngờ áp bức bị tán bay loạn xạ rồi biến mất.

Trung niên khẽ ồ một tiếng. Hứng thú dạt dào....

Thiếu niên này, có ý tứ

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Đoàn Trưởng bận rộn

Sorry anh em, hôm trc hứa thả bom mà tối qua lại nhậu bữa lâu tung bùng quá. Giờ đau hết cả đầu. Viết được mấy chap. Anh em thông cảm nhé.

- Cha, người đây là ý gì??

Trung niên cười lạnh, không ngờ một khuôn mặt nghiêm túc bỗng tươi cười lại cực kì dễ nhìn.

- Ta có làm gì sao??

Trung niên nói lại, rất vô tội.

- Người còn chối, vừa áp lực người ép tới ta chẳng lẽ không nhận ra sao? Hừ hừ..

Linh San cực kì không vui, tay trái giờ giờ nắm đấm thị uy.

Hoàng Minh cảm nhận được tình cảm cha con hết sức ấm áp

Linh San quay lại, Đoàn giới thiệu.

- Đây là cha ta, Đoàn Trưởng Cát Lạc Bình đoàn Linh Vô Song.

Linh Vô Song, Hoàng Minh tặc lưỡi, Vô Sinh dễ nghe hơn. Hắn tà ác liên tưởng.

- Cha, đây là Hoàng Minh, là người lần trước ta đã kể cho người nghe, hắn còn là người ân nhân đấy.

Linh Vô Song ồ một tiếng, theo Linh San kể thì lúc Hắc man Hùng nện xuống, thiếu niên này ắt hẳn là chạy không được. Ấy vậy mà. Vừa rồi còn thoát được áp lực của ngưng thần đỉnh phong. Trên người tiểu tử này bí mật cũng nhiều đây.

- Ngồi đi!

Linh Vô Song hạ lời mời. Hai người đi tới trước bàn làm việc.

- Trước hết rất cảm ơn người vì sự kiện lần trước, khí phách không tệ, đúng là anh hùng xuất thiếu niên.

Linh Vô Song vừa nói vừa gạt một số văn kiện ra. Công việc của hắn khá nhiều. Thật sự cũng khá mệt mỏi.

Hoàng Minh gạt đầu.

- Không có gì, là việc nên làm thôi, dù sao kim thúc cũng cứu ta một mạng.

Linh Vô Song gạt đầu, nói một lúc với Linh San là tiếp đãi Hoàng Minh cho tốt. Ngày mai sẽ mở tiệc tiếp đón hắn sau, rồi lại cặm cụi vào làm việc

Hoàng Minh bủn rủn. Cái gì mà đón tiếp, đáng ra đưa ta vài ngàn kim tệ là ổn rồi. Kẹt xi.

Hoàng Minh không thèm chấp tên cuồng công việc này, theo Linh San ra ngoài.

Hai người vừa ra ngoài một lúc, cúi đầu Linh Vô Song bỗng lên tiếng:

- Điều tra cận kề một chút!!!

- Vâng!!!

Một tiếng nói ở đâu không ngờ vang lên trong phòng.

Hai người đi ra ngoài trở về nơi nghỉ ngơi của nhóm người, Linh San áy náy xin lỗi:

- Xin lỗi người, cha ta vốn là bận rộn như vậy. Nhưng hắn là người giữ chữ tín. Nhất định mai hắn sẽ mở tiệc đón người.

- Không có gì.

Hoàng Minh phẩy phẩy tay, quá bình thường có gì đâu.

Về đến phòng chưa nhìn thấy người đã nghe thấy tiếng rồi:

- Ta cam đoan với người Linh San tiểu thư là thích lão đại.

Giọng này nhất định là Đoàn Dự, tiểu tử này vốn giọng sang sảng.

- Vốn là cũng ý đó

Kiều Phong gạt gạt đầu.

- Minh tiểu tử trông thể thôi chứ mục tiêu phải là tứ thế thập thiếp. Ha ha ha

Cái giọng hô hô không kiêng nể ai này không phải vũ bản tử thì là ai.

Hoàng Minh gân xanh nổi đầy trán. Tổ sư, dám bàn luận việc của lão tử.

Bên cạnh Linh San hai má hồng hồng, ngượng ngùng không nói quay đầu rời đi.

Hoàng Minh biết nàng ngại, cũng không gọi lại. Hắn đá cửa cái bụp. Hai tấm cửa mở toang, đám thiếu niên còn đang hồ hồ trên nhau liền giật mình.

Ta kháo, vậy mà hắn về lúc này!!!

Tiểu bản tử mặt thộn ra, vừa nãy không phải hắn nghe hết rồi chứ, chết mịa.

...

Bữa tối đã được người đưa đến nhưng bàn ăn vẫn chưa có người. Ở bên kia góc phòng là 8 thiếu niên đang đứng tấn. Mồ hôi chảy ròng ròng.

Tiểu bản tử hai áo mặc ướt đẫm. Mùi thơm của thức ăn làm bụng hắn kêu ca không ngừng. Hoàng Minh thì đang đứng nhìn ra ô cửa sổ. Vậy là gần 3 tháng hắn tới nơi này rồi.

Cuộc sống cũng không hẳn là quá khó, chỉ là, không biết em gái hắn ở địa cầu giờ này ra sao??

Nhiều lúc Hoàng Minh còn nghĩ, nếu hắn không có hệ thống một ngày, hắn sẽ sinh hoạt thế nào ở dị giới.

Hoàng Minh ấn vào biểu tượng cá nhân góc trái

Hoàng Chấn Minh

Chức nghiệp: Thuần thú sư

Thực lực: Luyện khí kì

Cấp bậc: 5

Kĩ năng:

- Sơ cấp Đa trùng ảnh phân thân thuật
- Sơ cấp Thể Thân thuật
- Sơ cấp Kamejoko
- Sơ cấp Hỏa chi thuật
- Cao cấp Bách Hiểu 98/100

Sủng thú: 0

Pokemon:

+ Pikachu cấp 4

+ hitokage cấp 2

Phụ trợ nghề nghiệp: 0

Hoàng Minh trầm nghĩ, chắc phải dùng chút thời gian nâng độ thuần thực của kĩ năng lên thôi.

Đang trầm ngâm, bỗng một tiếng vang vang kêu lên. Đánh thức tâm trạng của Hoàng Minh. Như một thói quen ục ục ục ục ục ục, liên tục đám thiếu niên ngã xuống thở phì phì. nằm thở nhue chưa bao giờ được thở.

Vũ bản tử thở hồng hộc:

- Con mẹ nó cuối cùng cũng tới giờ. Đói chết lão tử.

Nói xong hắn *** cồm cồm tới bàn ăn. Không biết hắn lấy đâu ra sức mà bò tới bàn ăn nhanh như vậy. Hoàng Minh buồn cười, tên tiểu tử này vẫn bò tới bàn ăn ặc.

Một bàn ăn đầy áp thức ăn không ngờ chỉ 10 phút tan biến sạch sành sanh. Thậm chí có tình trạng tranh cướp đồ ăn xảy ra.

Đoàn Dự một thời gian ở chung, đến nay cũng rất tùy tiện không còn sợ bản sợ thừa nữa. Ở với đám này mà còn tỏ vẻ quý tộc thì chỉ có nhện đói.

Hoàng Minh nhìn những huynh đệ này, ở chung một thời gian thật sự vui vẻ hòa thuận. Không biết từ lúc nào hắn đã coi các thiếu niên này như người thân thật sự chứ không phải là do nhiệm vụ nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Chu Du hiển kế

Ăn xong cả đám phẫn bụng ra, Triệu Vân cất tiếng:

- Lão đại, người thứ đồ đựng yêu thú là ở đâu ra???

Triệu Vân hỏi đúng là thắc mắc của cả bọn. Hoàng Minh uống một hùm nước. Đoạn đáp

- Đây là sự phụ ta để lại cho ta. Vốn có 8 quả là loại cao cấp. Ta đưa tiểu bàn tử 1 quả rồi. Còn 7 quả.

Hoàng Minh không chần chừ lấy ra từ trong đai lưng.

- Các người giữ lấy. Vật này chỉ có một. Là loại cao cấp, không có quả thứ hai đâu.

Hoàng Minh phát cho mỗi người một quả pokeball cấp 5.

- Cách dùng thì các người đều thấy qua rồi. Loại vật này cực kì quý hiếm, nếu xác nhận yêu thú thực hợp hăng sử dụng. Xác suất bắt được yêu thú cấp 10 lên tới 80% đấy

- Cái gì, yêu thú cấp 10 mà đạt tới 80%

Cả bọn hít một hơi khí lạnh. Con mẹ nó đây là cái gì pháp bảo. Trâu bò như vậy. Liền yêu thú cấp 10 cũng bắt được.

- yêu thú cấp 11 thì sao lão đại??

Đoàn Dự khảm bực hỏi.

- Hình như vô dụng.

Hoàng Minh nhớ là không có khoản nào nói tới yêu thú cấp 11 cả.

Chu Du gật đầu, yêu thú cấp 11 là đã hóa hình rồi. Thật sự quá hiếm hoi. Gặp được sao???

Hoàng Minh lại thả một quả bom khác.

- Nên nhớ, chỉ hữu dụng khu yêu thú còn 3/10 sức chiến đấu trở xuống hoặc không còn sức chiến đấu. Nếu quá sớm dùng, sẽ bắt thất bại.

Việc này, cả bọn xì xuống. Mẹ nó, còn muốn đánh nó xong mới dùng sao? Thực lực bao nhiêu là đủ.

- Không phải Vũ ca bắt được còn chứa tinh linh sao?

Lệnh Hồ Sung cất tiếng. Tiểu bàn tử chợt sờ xuống đai lưng mà Hoàng Minh mới đưa cho hắn.

- Khi đó công chưa tinh linh bảo bảo mới bị thương nên dễ dàng như vậy.

Cả bọn gật đầu.

- Lão đại, bọn ta chưa có đai lưng như tiểu bàn tử mà.

Đoàn Dự ngay lập tức kêu lên. Cả bọn đều đồng thanh gật đầu

Hoàng Minh nói mai sẽ đưa đai lưng cho cả bọn rồi đi về phòng.

Canh 2, Hoàng Minh đang nằm dài trên mái nhà. Không gian khá là yên tĩnh. Quả thật, không khí nơi này thật trong lành, không có khói bụi hay xe cộ

khí xăng dầu. Ánh trăng soi xuống khuôn mặt hần, Hoàng Minh thở ra một hơi.

Bỗng một bóng người tới cạnh, không nói không rằng ngồi xuống cạnh hần.

- Lão đại nguoi không ngủ?

Hoàng Minh híp híp mắt:

- Nguoi cũng không ngủ?

Chu Du nằm xuống bên cạnh, không đáp.

Hần thật sự không ngủ được. Nhiều tối vẫn nghĩ về mối thù mà lòng thấy tức giận. Nhiều khi là đau đớn.

Cả hai nằm một lúc lâu, bỗng Chu Du lên tiếng.

- Nguoi có hướng đi cho chúng ta trong tương lai?

Hoàng Minh gật gật, nhiệm vụ của hần đúng là vậy.

Chu Du thấy Hoàng Minh gật đầu, tiếp tục nói:

- Một Lôi Trần Tông thực sự quá khó nhai, lão đại nguoi đánh giá quá thấp một tông môn sao?

Hoàng Minh quay sang nhìn Chu Du, khuôn mặt hần có chút ưu thương, có chút khó hiểu.

- Chúng ta vẫn thực lực!

Chu Du nói. Hoàng Minh gật đầu, đương nhiên là thế.

- Chúng ta cần thế lực.

Hoàng Minh nghĩ ngợi một chút, lại gật đầu.

- Lão đại, nguoi có thể lực chống đỡ sao?

- Không có!!

Hoàng Minh đáp

Cả hai lại đều im lặng.

Một cơn gió lướt qua mát rượi, Chu Du mở lời.

- 3 năm sau là Sinh Văn Tuyển.

Sinh Văn Tuyển???

- Là thứ gì???

- Lão đại nguoi chưa nghe qua??

- Chưa nghe qua!

Hoàng minh thật thà đáp

Chu Du cũng bình tĩnh giải đáp:

- Sinh Văn Tuyển là một đợt tuyển môn hạ to lớn. Do Thập đại Tông môn thế lực chủ trì. Cứ 5 năm một lần, Lúc đó hàng ngàn hàng vạn người đổ xô về dự tuyển. Nếu có căn cơ cùng linh hệ cao sẽ được thu nhận.

Hoàng Minh đã hiểu phần nào.

Nếu vậy, Thế lực sao, Hoàng Minh chợt hiểu ra ý nghĩ của Chu Du.

Thế lực, Hoàng Minh nhắm hai mắt lại, ngẫm nghĩ. Chu Du không nói gì thêm, đứng dậy rồi đi.

Không biết bao lâu, Hoàng Minh vội bật dậy, tìm ra rồi. Tìm ra cách rồi.

Hoàng Minh sung sướng nhảy cẫng lên.

Tiền tiền tiền, Hoàng Minh lúc này cần tiền đến phát điên rồi. Hắn cần rất rất nhiều tiền, phải tìm cách kiếm ra tiền lúc này.

Nhất định phải nghĩ ra cách có một số tiền làm vốn đã. Hay là, Hoàng Minh chợt nghĩ ra một sáng kiến. Khả năng cso thể đây.

Trời đã tờ mờ sáng, cả đám huynh đệ đều đã có mặt ở sân, như lời hẹn, hôm nay sẽ luyện tập ngoài rìa sân lâm.

Tờ mờ sáng mà trong sân đã vang lên tiếng tập luyện hô hào. Rất nhiều người xung quanh đều bị đánh thức, không rõ là có chuyện gì mà như bị đánh nhau vậy. Thậm chí nhiều tên chiến sĩ còn tưởng bị địch đánh tới vội vàng ôm giáp lao ra ngoài.

Trong Sân Hoàng Minh đang gắt gù quan sát các huynh đệ tập luyện.

Cả bọn đang luyện một bài quyền, đây là Đoàn Dự mang đến bài quyền cước cơ bản, đều là dùng cho người mới tu luyện.

Không ngờ 8 người tập luyện, chiêu chiêu tung ra đều ăn khớp đến vô cùng hoàn mỹ.

Hoàng Minh không nhịn được cũng nhảy vào đội hình tham gia luyện tập. Lão đại thì lão đại, cũng phải làm gương chứ. Quyền đâm cước đá thi triển vũ vũ. Ai nấy đều hết sức chăm chú, không để tâm tới xung quanh cảnh vật.

Một thân ảnh bên kia mái nhà vụt biến mất. Hoàng Minh đám người đều không biết một chút gì vẫn tập trung luyện quyền cước.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Di Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Tập Kích Hoàng Lan Hầu Địa Phận

Các người đây là cái gì trang phục, Linh san tò mò đánh giá. Trước mặt nàng lúc này 9 tên thiếu niên đều một bộ răn rì xanh lá. Khác nhau một điểm đó là trên cổ hai bên áo đeo một cái ô màu đỏ. Có gắn ngôi sao.

Của Hoàng Minh là 3 sao một gạch giữa. Còn tất cả đều là một sao 1 gạch.

Đây có lẽ là cấp bậc. Linh San cũng hiểu ra vài phần.

Lúc này cả đám chiến sĩ và 3 pháp sư sau lưng nàng cũng lạ lẫm nhìn vậy.

Hôm nay nghe nói Hoàng Minh định dẫn huynh đệ đi lịch lãm ngoài rìa sân lâm. Linh San không biết sao cũng dẫn theo 10 tên chiến sĩ cùng 3 tên pháp sư chạy theo. Nói là cùng đi cho vui vẻ.

Hoàng Minh tặc lưỡi. Người ta đi rèn luyện chứ có phải đi chơi đâu..Mà thôi, không chối làm gì. Còn ở nhờ nhà người ta nữa.

Hắn quay lưng. Hô to:

- Hai hàng Ngang tập hợp.

Giọng của hắn bỗng nhiên thốt ra làm cả đám người giật mình. Còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra đã thấy đám thiếu niên chạy vũ một tiếng, không ngờ xếp thành hai hàng thẳng tắp. Từ cao tới thấp, hai tay nắm hờ buông thẳng, thân trên ngay ngắn, bụng hóp lại, ngực ưỡn ra, đúng là tiêu chuẩn của động tác đứng nghiêm trong hàng.

Thật hiểu kì, đây là cái gì đội ngũ.

- Bên trái, quay!

Lại một mệnh lệnh phát ra. Ngay sau từ quay kết thúc. Cả 8 thiếu niên lập tức đồng loạt quay sang trái. Quay xong vẫn về tư thế đứng nghiêm.

Nhanh, Chuẩn, Chính xác là 3 từ trong đầu Linh San cảm nhận lúc này.

Một tên chiến sĩ không nhịn được thốt lên.

- Con mẹ nó, đám tiểu tử này không phải quân đội của quốc gia đấy chứ????

Mọi người đều gật đầu. Đồng phục giống nhau, động tác thi hành giống nhau, thật sự quá kích thích.

Hoàng Minh bước tới 2 phần 3 đội ngũ. Ổn định thân hình.

- Chạy đều, chạy!

Ngay lập tức cả bọn chạy theo hàng, di chuyển vào trong thâm lâm. Đội ngũ khá bắt mắt, ở đây rất nhiều người hiếu kì thích thú dõi theo.

- Tiểu thư, chúng ta đuổi theo sao???

Một tên chiến sĩ hỏi Linh San, nàng lắc đầu, bỏ đi. Tốc độ của bọn hắn di chuyển thế này, pháp sư các nàng không theo được. Linh San tức tối. Tên Hoàng Minh chết lắm, nhớ đây bốn tiểu thư.

Di chuyển vào rừng, tới một bãi đất trống. Hoàng minh dừng lại nói một chút kế hoạch. 2 người một nhóm. Tàn ra 4 phía tìm kiếm yêu thú. Mục tiêu đồng hoạch thực lực khá. sau một tiếng quay lại tập hợp ở đây

- Rõ.

Nhanh chóng phân chia thành 4 cặp di chuyển. Hoàng Minh cũng không lo lắng, dù sao ở đây mới là sâu một chút. Chưa tới vùng cấm, ắt hẳn sẽ không có gì quá nguy hiểm. Hẳn triệu hồi pikachu ra. Sau đó di chuyển sâu vào hướng Đông Nam.

- Chả có cái mịa gì, đúng là khu vực an toàn.

Hoàng Minh mắc đầu, có khi phải vào sâu hơn may ra. Yêu thú ở đây quá ít.

Loay hoay một vòng trở về, lần lượt cả đám tụ lại.

- Còn Triệu Vân cùng Tiểu Ngư Nhi nữa.

Vũ mập mập lên tiếng nói.

Đợi thêm 5 phút thì thấy hai người trở lại. Mặt mũi hớt hải.

- Lão đại, tìm thấy tìm thấy!

Tiểu Ngư Nhi hô âm ỉ.

- Thấy cái gì?

- Một đàn yêu thú, số lượng tầm 20 con.

- Là Hoàng Lan hầu

Triệu Vân tiếp lời.

Nhắc tới Hoàng Lan Hầu làm Hoàng Minh nhớ tới lần đầu tiên hắn gặp Hoàng Lan Hầu ở sau núi. Vậy mà hôm nay tìm được một đàn.

- Đi, qua thám thính xem sao?

Cả bọn di chuyển qua hướng Tây, đi qua một ngọn đồi thấp. Đã thấy được chỗ ngụ của đàn Hoàng Lan Hầu.

- Có khoảng 5 con cấp 5, 1 con cấp 6. Toàn bộ là cấp 4 trở xuống.

Đoàn Dự lên tiếng

Hoàng Minh gật đầu.

- Cấp 6 thủ lĩnh Đoàn Dự, Vô Kỵ, Chu Du. Ba người đấu không vấn đề gì chứ??

- Ba người không vấn đề.

Đoàn Dự gật đầu.

- Cẩn thận, cấp 6 đã ngang ngựa với ngân huyền tu sĩ rồi đấy.

Hoàng Minh nhắc nhở.

- Lão đại yên tâm, bọn ta sẽ kìm chân nó, người nhanh chóng giúp các huynh đệ giải quyết đám còn lại, rồi tới giúp chúng ta.

- Tốt! Còn lại 5 tên cấp 5. Các ngươi chia đều ra. Ta giả quyết nhanh đám bọn nhỏ kia rồi tới trợ trận.

Không vấn đề gì chứ.

- Không vấn đề..

- Tốt, chúc các huynh đệ lần đầu ra quân thắng lợi.

Hoàng Minh gio tay ngang trước mặt. Đây là, cả bọn ngỡ ngác. Chu Du hiểu ý, đưa tay đặt lên trên tay của Hoàng Minh, cả đám thấy vậy cũng đưa tay nhau lên.

- Thiên Sát nhất định thắng lợi!!

- Nhất định!!_

Cả bọn hô theo Hoàng Minh.

Đây là lần đầu tiên tiểu đội ra trận. Ai cũng muốn thể hiện mình đồng thời kiểm nghiệm lại thời gian qua luyện tập cùng cố gắng. Hoàng Minh trong lòng thấy vui vẻ. Thiên Sát, nhất định một ngày nào đó, cái tên này sẽ vang vọng đại lục. Chấn nhiếp tứ phương. Được người đời kính sợ. Ma vương sao, ngươi cứ chờ đấy. Lão tử sẽ nhanh chóng trưởng thành, đá đít ngươi trở về quê mẹ. Còn bát nháo lão tử giết sống. Hoàng Minh yy trong đầu. Bên kia đàn Hoàng Lan hầu vẫn không hề hay biết, bọn chúng sắp gặp họa kiếp rồi

(Méo hiểu sao đoạn này đệ đánh boss, lão đại đánh tiểu quái):v

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Đây là cái gì tiểu đội

- Kiên ca, bên kia có tiếng đánh nhau thì phải??

- Ở đâu?

- Ca nghe một chút đi, bên trái kia.

Một đội ngũ 7 người đang di chuyển trong rừng, bỗng nhiên bị tiếng động thu hút

- Đi qua xem một chút!

Nam từ khoảng gần 35 tuổi, được gọi là Kiên ca phát tay biểu thị.

- Là!!!

Mấy người phía sau gật đầu đáp.

Càng tới gần tiếng động càng lớn. Còn tầm chục mét, cả bọn đã nghe thấy tiếng quát.

- Con mẹ nó, ta xẻo ngươi cái chim. Dám đá lão tử!!!

- Ha ha ha, Tiểu bàn tử ngươi nặng quá, chạy không kịp ăn cước là đúng rồi, mau mau giảm cân đi

- Thánh họ, Lão đại nhanh nhanh lên qua giúp với, bọn ta đỡ không nổi rồi.

Đây là tiếng của Đoàn Dự.

- Ha ha Đoàn Chông vó, ngươi biết Thánh Họ là gì sao?

Một tiếng cười dài tiếng sau đó là chọt choang choang, tiếng binh khí va chạm.

- Lão đại chửi được ta chửi được, con mẹ nó lão tử không cần hiểu cũng biết là để chửi cả họ nhà nó. Cơ mà Đoàn Chông vó là cái gì tên gọi, khôn nặn.

Đoàn Dự rầm chó kêu lên.

- Ta hoài nghi ngươi có phải thái tử một nước không? Nghe thể nào cũng giống tên lưu manh trộm cướp vặt vẹo!

Tiếng điềm đập là của Chu Du.

- pikachu, tấn công tốc độ! Hitokage, bên trái tấn công trực diện!!

Âm thanh vui vẻ như là một trận chiến bình thường vậy.

Đám người hoài nghi, tới gần hơn đã nhìn được phía sau bụi cây lớn che đi.

- Kiên ca, là một chi đội ngũ, nhưng đây là phục trang của dòng binh nào???

Một tên chiến sĩ lắc đầu, hai mắt nghi hoặc.

- Nhìn kia, là Hoàng Lan Hầu, ồ, phải đạt tới cấp 6.

Một tên pháp sư hô theo.

- Là một đàn Hoàng Lan hầu đi, 5 cấp 5, 1 cấp 6 còn toàn bộ là 4 trở xuống.

Kiên ca cũng kinh ngạc thốt ra.

- Bọn hán tuổi đời còn trẻ quá đi, là hạch tâm của gia tộc hay dòng binh đoàn nào sao?

Tên pháp sư còn lại hứng thú.

- Kiên ca, tới giúp không?

- Không cần, ta nghĩ bọn hán không những không cần giúp, mà càng giúp bọn hán càng giận lây chúng ta.

- Tại sao?

Tên chiến sĩ nãy giật mình hỏi?

- Các ngươi nhìn một chút sẽ rõ.

Bên kia chiến trường vẫn âm âm vang vọng.

Uỳnh, Một quyền nện bay một người.

- Chu Du!!

- Chu Du!!

Chu Du bay tới hơn chục mét, va vào cây cái ụych, phun ra một ngụm máu.

- Mẹ nó, mạnh vãi!!!

Triệu Vân lao tới bảo vệ Chu Du.

Hoàng Minh lo lắng, không ổn cần nhanh hơn. Xung quanh hắn bây giờ có tới hơn 30 con Hoàng Lan Hầu, liên tục lao tới công kích.

- Tốt lắm, cây đông hả??

- Đa trùng ảnh phân thân chi thuật

Bùm bùm bùm.

- Ta dựa vào, đây là cái chuyện gì xảy ra vậy????

Tên chiến sĩ đứng bên kia nhìn thấy Hoàng Minh động tác, há mồm nói.

Không chỉ hán mà cả 6 tên còn lại cũng khiếp hãi. Chiến trường chỗ Hoàng Minh đứng không ngờ nổ mạnh, bụi tán đi thì xuất hiện 26 27 tên Hoàng Minh. Động tác không hề cứng nhắc, vô cùng linh hoạt, tay cầm kunai lao vào đầu tay đôi cùng một con Hoàng Lan Hầu.

Đây là Hoàng Minh còn giữ, nếu thi triển tới đã, hán còn phân được thêm 5 6 tên nữa.

- Kiên ca, đây là ảnh ảo sao?

Tên pháp sư hai mắt sáng rực, thật sự quá kích thích rồi.

- Không phải, tất cả đều có năng lượng dao động. Đều là thật!!

Đều là thật, vậy là cái gì pháp thuật.

Bùm bùm bùm, một vài Hoàng Minh ăn trứng đòn, lập tức biến mất.

Hoàng Lan Hâu cũng tồn thất chực đầu.

- PikaChuuuuuu!

Pikachu không kém phần, phát tới một vùng điện bao phủ cả Hoàng Lan Hâu cùng hoàng Minh đang oánh nhau, đám phân thân biến mất, mấy con Hoàng Lan hầu lông tơ cháy khét, người giật giật.

Chưa kịp hoàn hồn, một vết lửa to bằng cái chậu. Lửa đi đến đâu cháy đến đấy.

Đây dĩ nhiên là tác phẩm của hitokage.

- Khá lắm pikachu, hitokage.

Hoàng Minh khen một câu.

Khi tên Hoàng Minh cuối cùng bị tiêu diệt, đấu trường cũng chỉ còn lại một nửa hoàng lan hầu.

- Thật giỏi, thiếu niên này là ai? Yêu thú của hắn cũng thật mạnh, hỏa lang của ta bao giờ mới đạt được trình độ phóng hoat như vậy!

Tên thuần thú sư đứng sau đội ngũ kiên ca trầm than.

- Các ngươi xem bên kia, những thiếu niên này toàn là luyện khí kì mà thôi. Bên kia nữa, chỉ có 2 tên là luyện thể

Tên pháp sư mặt trăng treo chỉ trở.

Hướng hắn chỉ tới, đúng là nơi Tiểu bàn tử, Lệnh Hồ Sung cùng Tiểu Ngự nhi đang solo một một với yêu thú cấp 5. Luyện khí tầng 5 solo với yêu thú cấp 5. Mặc dù hơi thua thiệt vì yêu thú luôn mạnh hơn cùng giai, thế nhưng cả đám vẫn chưa thua thiệt chút nào. Ngươi đánh ta, ta chém ngươi. Đánh nhau như kẻ liều mạng với yêu thú.

- Mẹ nó, đám thiếu niên này đúng là điên rồi, chiêu chiêu đổi mạng.

Tên chiến sĩ sợ hãi, lau mồ hôi trên trán. Kiên ca hai mắt vẫn tập trung về phía Hoàng Minh. Hắn chú ý nhất, tiểu tử này tuy tu vi bình thường trong đội, nhưng pháp thuật quá mạnh mẽ.

- Tiểu tử kia vừa hạ đi một nửa yêu thú rồi, giờ còn một nửa, định làm thế nào đây.

Tên chiến sĩ mập mập này nói khá nhiều, nhưng lúc này ai cũng không để ý hắn nói nhiều hay ít, cả bọn đang theo dõi từng chi tiết một

- Xem kia, hắn động rồi!

Tên pháp sư hô lên.

- Đa trùng ảnh phân thân chi thuật.

Bùm bùm bùm.

- Con mẹ nó, pháp thuật cao cấp này có thể thi triển liên tục????

Kiên ca lúc này cũng không tự chủ được mà chửi một câu.

Trước khu vực vừa nãy, không ngờ một lần nữa xuất hiện 25 26 tên Hoàng Minh.

Tên Thuần thú sư mặt đại ra, ngốc trệ:

- Ta xxx, gặp quỷ rồi!!!!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 57: Ba lô giới chỉ

Gào gào!

Liên tục Hoàng Lan Hân ngã xuống, Hoàng Minh đang giải quyết nhanh chóng. Đến khi con Hoàng Lan Hân cuối cùng ngã xuống, Hoàng Minh ngay lập tức chạy sang bên kia.

- Tiểu Minh, sang giúp ta, mẹ nó chịu hết nổi rồi.

Bụp, vũ bàn tử vừa phân tâm một cái, một bàn tay to như cái chậu nện vào bụng hắn. Hắn bay xa 6 7 mét. Như điều đứt dây.

- Mẹ nó, đồ yêu thú khôn nạn.

Tiểu bàn tử lăm bằm. Hắn lồm cồm bò dậy, Con Hoàng Lan Hân không muốn cho hắn thời gian mà lao tới, nó ăn thiệt thòi không nhỏ rồi. Một quyền nện xuống đầu vĩ bàn tử. Quyền này mà trúng nhất định nát đầu là câu chắc.

- Không ổn, tiểu tử mập kia!!!!

Tên chiến sĩ kêu lên thất thanh, cả đám người đều nhìn qua mà thất kinh.

- Vũ huynh!

- Mập mập!

- Vũ ca!

Đám Kiều Phong Chu Du hốt hoảng. Nhưng khoảng cách vũ bàn tử dẫn Hoàng Lan Hân đi quá xa, mọi người chạy tới là không kịp.

Hoàng Minh sợ hãi, con mẹ nó. Không được.....

Uỳnh....

Một tiếng nổ trầm thấp vang lên, mọi người sợ hãi nhìn tới. Một quyền của Hoàng Lan Hân không ngờ bị chặn lại, một vầng sáng mỏng che trước người hắn. Một bóng hình nhỏ bé bay bay trước mặt Vũ Bàn tử. Hai tay nàng đang giơ lên tạo thêm sức cho vầng sáng. Mặt nàng đã tái nhợt, chắc sẽ không thể chịu duy trì được bao lâu

Hoàng Minh vui mừng, lao như điên tới, còn cách 10 mét hắn pho tới 3 cái kunai.

Phập phập phập, 3 kunai cắm sau lưng Hoàng Lan Hân, dường như lại không xi nhê gì với tầng da của nó

- Lão đại cái kia phi đao không ăn thua rồi!

Triệu Vân lo lắng!

- Tiểu tử kia phi đao không phá được lớp phòng ngự của yêu thú.

Kiên ca lăm bằm.

Thế nhưng Hoàng Minh lại không lao tới nữa, mà quay lưng lao tới bên kia lệnh hồ sung và tiểu ngư nhi.

- Cái gì?? Hắn bỏ qua con yêu hân này sao??

Tên chiến sĩ ngơ người, không chỉ hắn mà đám người kiều phong, chu du cũng thấy vậy.

Con Hoàng Lan Hân tay lấy ra, rút kunai ra khỏi người, hai mắt đỏ bừng tức giận

Nhưng khi đám người còn nghj hoặc, chỉ thấy Hoàng Minh miệng hô nhỏ:

- Bùm!

3 tiếng nổ cực lớn vang lên. Thân hình con Hoàng Lan Hân cấp 5 bị bao phi bởi tiếng nổ. Nó lăn ra đất cái vật. Chết không thể chết lại

Hoàng Minh hai tay kết ấn:

- Đa trùng ảnh phân thân chi thuật!

Một đám phân thân xuất hiện, ngay lập tức phân chia ra các hướng chi viện

Kiên ca lúc này đã triệt để kinh động rồi. Bọn hắn nhất định phải là thế lực nào đó mạnh mẽ. Nếu có thể kết giao được thì đúng là chỗ tốt. Trên đất lúc này là vô số thi thể Hoàng Lan Hầu, thật sự là một khoản tài phú to lớn. Hắn thật động tâm, thế nhưng nghĩ tới phía sau lưng đám tiểu tử kia thế lực, có chút sợ hãi. Dù sao đám tán tu bọn hắn không có thể đấu lại những con quái vật như vậy được.

Có Hoàng Minh gia nhập, áp lực giảm hẳn, Liên tục cấp 5 Hoàng Lan hầu ngã xuống. Cấp 6 một con thủ lĩnh, mặc dù mạnh mẽ, nhưng dường như mới lên cấp 6 không bao lâu. Chưa có kỹ năng gì, vẫn chính là dùng thân thể làm vũ khí. Bị một đám tiểu tử vây quanh mãi. Nhất là tên khốn Hoàng Minh, liên tục là phân thân lao vào. Cầm kunai cộng cộng nổ. Pikachu thu thoảng lại còn phóng luồng điện 10 vạn volt. Hitokage phun lửa hun đúc.

Cấp 7 như Lang vương còn chịu không được hưởng chi cấp 6 Hoàng Lan hầu.

Hoàng Lan Hầu thủ lĩnh cứ thế mà bị mài chết trong uất ức. Trước khi nằm xuống chỉ còn ý nghĩ:

- Con mẹ nó, đám nhân loại là đám vô sỉ nhất!!!

Rầm. Hoàng Lan hầu nằm xuống sau một thanh kunai cắm giữa đầu nó. Báo lại kết quả thắng lợi.

- Tĩnh tĩnh, tiêu diệt Hoàng Lan Hầu cấp 6, đạt được 2300 kinh nghiệm

Roạt, một vầng sáng trên đầu Hoàng Minh lóe lên làm cả đám người trở mắt.

- Đại ca, người đây là sao?

Đoàn Dự đang ngồi thờ lên tiếng.

Hoàng Minh biết là do mình thắng cấp. Bèn nói:

- Ta may mắn đột phá

Đám người khinh thường, may mắn đột phá.

Hoàng Minh cũng không nói nhiều. Hắn bắt đầu đi thu thập tàn cuộc. Xác của Hoàng Lan hầu nhất định có giá tốt. Hắn không tiếc chút nào lấy hết kim tệ đổi thành vài ô ba lô.

Thu luôn cả xác của Hoàng Lan hầu vào. Mỗi con một ô.

Đám tiểu đội của kiên ca bên kia thì sợ hãi.

- Ta dựa vào, không gian giới chi. Lại còn thu được cả xác Hoàng Lan Hầu. Không chỉ một con mà gần 20 con rồi. Đây là cấp bậc gì giới chi????

Kiên ca lịch duyệt khá tốt, nhận ngay ra đó là không gian giới chi. Hắn chỉ khiếp đảm, may mà mình không có ý xấu chủ ý. Tầm này có đánh chết hắn cũng không dám lãng nhãng.

Đang định rời đi, bỗng nhiên có tiếng gọi theo.

- Máy vị, còn hơn chục đầu Hoàng Lan Hầu, các vị có cần không?

Là giọng Hoàng Minh, hắn thu được 36 xác Hoàng Lan hầu rồi. Nhất là những xác còn khá nguyên vẹn. Thế nhưng không gian ba lô đã cực hạn. Thế nên dự định cho đi. Dù sao đám người này cũng khá biết điều. Khi này không tham dự loằng ngoằng. Xong việc, không cần biết đối phương nói sao. Cả đám xếp thành hàng, theo sự chỉ huy của Hoàng Minh, một mạch chạy về Cát Lạc binh đoàn.

- Kiên ca, cái này cái này...

Tên thuần thú sư lấp bắp. Đây chả khác gì thu hoạch của 1 tháng cả. Có hơn 14 xác hoàng lan hầu, phần lớn đều là cấp 4.

Kiên ca hai mắt tỏa sáng. Bọn họ không có không gian giới chi. Đành phải phân giải thân xác của Hoàng Lan Hầu ra lấy thứ đáng giá. Dù sao Hoàng Lan hầu cũng quá lớn thân thể. Không thể vác về trấn được. Đám người rất nhanh giải quyết vấn đề

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Bọn ta không hứng thú

- Các người về rồi, cha ta đã đặt bàn tiệc rồi. Tối nay các người nhớ ghé đấy!

Linh San lên tiếng khi nhìn thấy đám Hoàng Minh về đến.

Được lệnh nghỉ ngơi cả đám bỏ ra đất, mệt mỏi. Con mẹ nó quá mệt.

Đau nhất có lẽ là Chu Du cùng Vũ bàn tử. Mặt mũi xước xước. Tay chân cứ oặt ra. Cả đám lui về là tắm giặt cùng thay trang phục.

Hoàng Minh lúc này về phòng, xem xét lại balo cũng khá hài lòng. Đây có lẽ là khởi đầu tốt cho việc sắp tới của hắn.

Trời đã tối, Hoàng Minh dắt theo đám tiểu đệ đi vào nơi ở của Linh Vô Song. Không ngờ nơi ở của hắn lại là một vườn trúc nhỏ. Không gian khá là yên tĩnh. Trong phòng chỉ có 3 người đang nói chuyện. Một là Linh San, hai là Linh Vô Song đoàn trưởng, 3 là một lão già, không ngờ mặc bộ đồ màu xám hơi nát.

Hoàng Minh ồ một tiếng, không ngờ lại là lão.

3 người cũng nhận ra có người tới, đồng thời quay qua nhìn.

- Tiểu huynh đệ, nhớ ta không??

Lão già áo xám cười cười hỏi:

- Rất vui được gặp lại tiền bối!

Hoàng Minh mỉm cười, rất tự nhiên ngồi xuống ghế. Đám người chu du Đoàn Dự cũng vậy.

Lão già áo xám gật đầu. Một đám thiếu niên này, toàn là hạt giống tốt. Không ngờ tuổi còn trẻ mà đã có tới 2 tên luyện thể kì. Hai mắt lão sáng lên tinh quang. Tinh Thủ môn đang cần một lượng thiên tài mới, có khi nào lừa được đám này về sẽ là công lớn. Đang trầm ngâm nghĩ ngợi, Linh Vô Song bên cạnh lão đứng dậy, đoạn nói:

- Hôm nay, chủ yếu là cảm ơn Hoàng Minh tiểu huynh đệ cùng Ứng lão ca. Trong chuyến đi vừa rồi đã giúp con gái ta đất nhiều. Còn cả Kim Tứ. Hắn hôm nay gia có việc nên không qua. Chén rượu này xin được cảm ơn mọi người. Cả đám đứng lên, giơ cao chén rượu làm một ngụm.

Sau đó lại ngồi xuống. Vũ bàn tử hai tay cầm dao đĩa, Đoàn Dự cầm đũa, cả bọn đều cầm đồ lên, nhưng chưa có động tác chạm vào thức ăn. Đều quay qua nhìn Hoàng Minh đợi.

3 người kia đều thấy kì quái. Hoàng Minh nhìn một lượt, gật đầu một cái.

Ừm ừm keng keng, 8 tên thiếu niên như 8 con quái vật, càn quét bàn ăn. Thậm chí còn tranh nhau đồ ăn.

Lão già áo xám cùng cha con Linh San tròn mắt há mồm. Đây là cái gì tướng ăn. Tổ sư.

Hoàng Minh mỉm cười. Hơn nửa tháng nay bọn hắn đã quen với cách ăn uống này. Hoàng Minh hắn từng yêu cầu, ăn phải nhanh phải gọn, không quan tâm thị phi. Ăn nhanh người no bụng, người mới có thể sống sót. chậm, người đừng hòng sống sót.

Nhiều nhiều thành thói quen sinh hoạt. Chỉ sợ sau này không bỏ được haha.

Linh Vô Song cười to, rất lâu rồi hắn chưa được thoải mái cười. Nhìn thấy đám thiếu niên này hắn lại nhớ về hắn ngày xưa. Cũng tầm này, vui chơi không lo nghĩ.

Đoạn hắn lấy ra một bình sứ nhỏ, đưa tới tay Hoàng Minh

- Tiểu huynh đệ, người mặc dù không tham gia lời mời của ta, nhưng cũng đã đóng góp lớn cho chuyến đi vừa rồi. Đây là chút thù lao ta nên đưa người nhận.

Hoàng Minh ồ một tiếng, đây là thứ gì. Đã nói thù lao thì hắn nhận. Không biết là thứ gì. Đưa tiền có lẽ tốt hơn.

Hoàng Minh cũng không để ý, đút vào túi áo, lặng lẽ thu vào ba lô

- Tiểu huynh đệ.

Lão già áo xám chợt gọi

- Có chuyện gì sao tiền bối.

- hà hà, nếu người không chê, sau này gọi ta ứng thúc được rồi. Cứ tiền bối tiền bối quả là xa cách.

Lão già áo xám cười xòa xòa tay.

- Vậy được rồi, ứng thúc tiền bối.

Hoàng Minh thật thà đáp.

Ặc, lão già bất lực nhìn Hoàng Minh, đoạn nói:

- Đám thiếu niên này là huynh đệ người?

- Đúng, huynh đệ của ta!

Hoàng Minh đáp.

- Vậy được rồi, thật ra ta là người của Tinh Thú môn!

- Tinh thú môn!

Chu Du cùng Trương vô kỵ cũng giật mình nhìn qua.

- Ồ, các người có biết sao?

Lão già hứng thú nhìn tới hai người phản ứng.

- Có nghe qua.

Chu Du trả lời một tiếng rồi lại cúi đầu ăn tiếp.

Bàn ăn lớn như vậy bị bọn hắc ăn sắp hết đến nơi. Linh San hai mắt đẹp cứ mở to không thôi. Hầu phần lớn là đồ ăn nàng làm mà.

- Tinh thú môn sao? Có liên quan tới chúng ta??

Lão già cười, đoạn đáp:

- Ta muốn đưa vài huynh đệ của người tới để trở thành đệ tử Tinh thú môn. Nhìn bọn hắc thiên phú. Nhất định sẽ được nhận làm ngoại môn đệ tử. Có cố gắng nhất định trong 3 năm trở thành nội môn đệ tử.

Lão già áo xám đưa ra một cái bánh mật. Lão tin tưởng với đám thiếu niên vương quốc nhỏ bé này. Làm một kẻ tu sĩ ở tông môn lớn nhất định là ao ước.

- Cả bọn đều quay tới nhìn Hoàng Minh. Dù sao giọng lão già áo xám cũng là cố ý nói cho bọn hắc nghe nữa.

Hoàng Minh không nói gì, uống thêm một li nữa. Hai tay gõ gõ mặt bàn. Hai hàng lông mày nhíu nhíu.

Ứng lão mỉm cười đắc thắng, lão không tin miếng bánh ngọt như vậy mà bọn hắc không đáp ứng. Chỉ cần lời được đám này tới. Lão sẽ có thêm một số điểm cống hiến lớn vì lão nhận ra đám thiếu niên này thiên phú tu luyện khá tốt.

Hoàng Minh hai hàng lông mày giãn ra, mỉm cười, hắc gấp một miếng thịt cho vào miệng. Đoạn vừa nhai vừa đáp:

- Xin lỗi ứng thúc tiền bối, Huynh đệ ta có vào cũng phải là nội môn đệ tử trở lên tư cách. Với lại, bọn ta đều chưa muốn vào bất cứ tông môn nào.

Kì thực bọn ta chưa có hứng thú.

Giọng nói của hắc không lớn, đang nhai cũng không làm ý của hắc không lộ rõ.

Đệ tử ngoại môn, con mẹ nó bọn ta mà phải làm đệ tử ngoại môn. Hoàng Minh khinh thường.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Hoàng Lan Hầu giá trị

Linh Vô Song thấy không khí hơi quái lạ.

- Tiểu huynh đệ, ta nghĩ ngươi nên suy nghĩ một chút, Tinh thú môn là tông môn 8 sao. Công pháp, bí kỹ, tài nguyên là cực nhiều. Đối với tu sĩ cực kì có lợi để phát triển. các ngươi thiên phú cao, nên suy nghĩ một chút ha

Hắn biết là đám người này, Hoàng Minh làm chủ. Chỉ cần Hoàng Minh đồng ý là được.

Thế nhưng Hoàng Minh không hề để tâm.

Lão già áo xám có chút tức giận, đã mời chào như thế tại sao tên tiểu tử này không động tâm. Hừ.

- Ngươi nên suy nghĩ một chút, có ta giới thiệu vào, các ngươi nhất định sẽ được tông mọi chú ý bồi dưỡng. Nhanh chóng trưởng thành.

Lão già áo xám vẫn cố gắng khuyên nhủ

- Đa tạ, bọn ta hiện chưa cần. Xin tiền bồi bỏ qua cho.

Chu Du đứng dậy chấp tay nói.

Những tên khác đều gật đầu. Đi cái gì mà đi, giờ còn đang tranh giành vị trí đây. Vớ vẩn

Hoàng Minh bỗng chuyển qua chuyện khác:

- Linh Đoàn trưởng, ta muốn hỏi một chút.

- cứ hỏi!

Linh Vô Song lên tiếng.

- Một con Hoàng Lan hầu đánh giá bao nhiêu kim tệ.

Hoàng Minh hỏi.

- Một con Hoàng Lan hầu, ngươi hỏi là sống hay chết???

- Là chết!

Hoàng Minh đáp.

- Nếu là chết. Thân thể Hoàng Lan Hầu có 3 điểm tốt thu hoạch. Một là da lông. Có khả năng làm thành một bộ áo, Hoàng Lan Hầu cấp càng cao, lông làm ra áo càng bền. Có khả năng chống mưa gió lẫn lửa. Giữ ấm cực tốt. Hai là cánh tay, tay của Hoàng Lan Hầu chứa cực nhiều tinh hoa. Nếu làm một món thực sự. Điều đó không phải nói đám quyền quý yêu thích cỡ nào. Khả năng cường thân kiện thể, tinh thần sung mãn.

Ba là óc. Nếu làm thực sự. Khi ăn vào tăng cường được trí nhớ khá tốt.

Linh Vô Song giải thích một hồi

Hoàng Minh cắt lời:

- Nếu một cái xác còn nguyên thì sao?

- Xác còn nguyên. Khá tốt. Giá trị cao hơn gấp 2 bình thường.

Linh Vô song đáp luôn.

- Một con cấp 4 liệu bán được bao nhiêu kim tệ

- Cấp 4 là khoảng 450 kim tệ.

- Nhiều như vậy!

Hoàng Minh trợn mắt. Đâu. Biết thế không thể cho đám người kia. Phí phạm quá. Quá phí phạm rồi. Hoàng minh nghệt ra.

Đám thiếu niên còn lại cũng nghệt ra. Nhiều như vậy.

Hoàng Minh nuốt nước bọt. Mẹ nó. Nhiều như vậy cần gì làm nhiệm vụ. Con mẹ nó cứ vào rừng oánh nhau là xong. Hắn đâu biết rằng xác suất kiếm được yêu thủ thành bấy là ít như thế nào. Lần này gặp được một bầy Hoàng Lan hầu là vận may quá lớn rồi.

Triệu Vân khẽ cất tiếng.

- Vậy Hoàng Lan Hầu cấp 6 bán được bao tiền.

- Cấp 6 đã là ngang với ngân huyền cảnh giá trị rơi vào khoảng chừng 1000 kim tệ.

Cái gì.

Đoàn Dự bật dậy.

- Lão đại, ta chợt thấy ăn no rồi. Chúng ta đi vào rừng tiếp.

Cả bọn cũng bật dậy, tinh thần phấn chấn. 3 người Linh San Linh Vô Song cùng ung lão chả hiểu chuyện gì xảy ra. Hoàng Minh cười khổ. Mẹ nó, quad mắt mặt.

- Ngồi xuống đi. Trẻ trâu.

Hoàng Minh buông câu chửi thề rồi quay sang nói với Linh Vô Song.

- Ta nghĩ, chúng ta có thể làm chút giao dịch nhỉ?

- Giao dịch, lẽ nào!!

Linh Vô Song đã ngờ ngợ ra. Đoán cũng không khó.

- Hoàng Minh bước ra khỏi bàn ăn, đi ra khoảng trống trước sân nhà nhỏ.

vụt một tiếng, bên cạnh hắn xuất hiện một xác Hoàng Lan hầu cấp 4.

Chết khá nguyên vẹn. Ăn vài cứ vào cổ. Máu vẫn còn tí tách. Phải nói là ba lô lưu giữ quá tuyệt phẩm. Không mất đi độ tươi sống.

- Đây là một con Hoàng Lan hầu còn nguyên vẹn sao?

Linh San che miệng nhỏ lại than.

Linh vô song hai mắt sáng rực. Đây là đồ tốt. Quá tốt.

Vừa rồi hắn là cho từ không gian trữ vật sao?

Thiếu niên này là ai mà không gian trữ vậy có thể chứa được cả một con Hoàng Lan hầu to thế này. Không gian của hắn là loại trung cũng may ra chứa được một con Hoàng Lan hầu chết mà thôi.

- Đoàn trưởng có hứng thú thu mua của ta giao dịch.

- Thu, đương nhiên thu.

Linh Vô Song gật đầu đáp.

- Vậy được, mong rằng ngài thu đủ.

Thu đủ, là sao? Chả nhẽ vẫn còn.

Vù vù vù vù. Một loạt bóng đen xuất hiện nằm đầy đất. Kín hết cả một cái sân nhỏ toàn là xác Hoàng Lan hầu. Chính xác là 36 cái xác Hoàng Lan hầu. 3 người Ung lão, Linh Vô Song cùng Linh San há to miệng sợ hãi. Đây là chuyện quái quỷ gì xảy ra. Cả một bầy Hoàng Lan hầu sao?

Một bầy như thế này mà hắn làm cách nào thu lại được để bày giờ cho ra. Con mẹ nó, đây là không gian gì giới chi. Chả nhẽ là siêu phẩm trong truyền thuyết giới chi. Một đồng lớn Hoàng Lan hầu thế này là bao nhiêu diện tích. Khung cảnh vô cùng hại mắt người.

Lão già áo xám còn kinh sợ hơn. Chỉ cần giới chi thế này, có thể thấy bọn tiểu tử này có thể lực nào đó chống lưng mới đúng. Nếu không sao có thể khoa trương bức này khoe ra giới chi. Thế lực nào chứ.

- sao vậy Linh Đoàn trưởng? Cái này ngại thu hết chứ!

Linh Vô Song lúc này mới hoàn hồn trở về.

- Thu, con mẹ nó không thu là vương bát đần.

Hai tay hắn nắm chặt lại. Bằng này Hoàng Lan hầu, hắn thật sự có thể đem về lợi nhuận cực lớn.

- Người đâu. Đem sổ sách ghi lại, cho người đưa đi.

- Rõ!

Một tiếng nói không ngờ xuất hiện phía sau nhà. Mọi người đều giật mình. Quay lại mà không thấy ai. Vậy này là ai đáp lời.

Hoàng Minh có chút hơi căng thẳng. Thật là cao thủ.

- Hiền chất, thứ này ngươi còn không?

Linh Vô Song hai tay xoa xoa, mặt tự nhiên có chút hèn mọn.

Hoàng Minh lắc đầu. Hết rồi

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Phiên ảnh hội đấu giá

-Hết rồi sao?

Linh Vô Song mặt hồi tiếc.

Đây là một khoản kinh doanh tốt.

Rất nhanh một đám người lao vào, bắt đầu khuôn vác xác Hoàng Lan Hầu đi. Một đám cứ vậy di chuyển từng con đi.

Mọi người lại đi vào nhà. Nói chuyện một thời gian. Có người đi vào, đưa ra danh sách giá cả đưa tới.

- Hoàng Lan hầu cấp 6 một con. Cấp 5 bốn con, cấp 4 ba mươi một. Tổng cộng là 17350 kim tệ.

Mọi người gật gù. Hoàng Minh hai mắt sáng rực. Phải thế chứ. Vậy mới tốt. Đây là tiền đề để phát triển của hắn sau này.

-Tiểu Huynh đệ, không rõ các ngươi làm thế nào, nhưng chuyện này các ngươi đúng là giúp Cát Lạc binh đoàn một đại ân.

Linh Vô Song phần khởi nói.

- Là sao?

Hoàng Minh ngạc nhiên.

Linh San ở bên cạnh không nhìn được kẻ ra, thì ra thị trường buôn bán bên này đang ngang ngửa, nếu Cát Lạc Binh đoàn có đám Hoàng Lan hầu này, mức độ tiêu thụ sắp tới sẽ vượt mặt hai dòng binh đoàn kia. Thậm chí có thể lũng đoạn một thời gian.

Những chuyện này Hoàng Minh không quan tâm.

Hắn bỗng trầm thấp hỏi:

- Ở đây liệu có hội đấu giá nào không?

Hội đấu giá. Mọi người yên lặng.

- Nói đến hội đấu giá thì là có, hơn nữa chỉ nửa tháng nữa sẽ có một đợt.

Là Phiên Ảnh hội đấu giá.

Ứng lão lên tiếng.

- Phiên ảnh hội đấu giá???

Hoàng Minh ngạc nhiên.

- Đúng vậy, Phiên Ảnh hội đấu giá tổ chức ở Vân Nam thành.

Linh Vô Song đáp.

- Người có vật gì giá trị đem gửi sao? Nên biết là, Phiên Ảnh hội đấu giá uy tín cùng danh vọng trên đại lục cực cao. Đồ bọn hắn đem ra đấu giá phải toàn là kì trân dị bảo.

Linh San tiếp lời. Hoàng Mìn quay qua nhìn Chu Du. Thấy hắn gật đầu. Hoàng Minh ngẫm nghĩ một lát.

- Phiên toái Đoàn Trưởng ngày mai đưa ta tới Vân Nam thành một chuyến sao??

Linh Vô Song chần chừ, hắn còn rất nhiều việc phải làm. Thật sự không phân thân được.

Nhìn ra Linh Vô Song ung lão bèn nói:

- Để ta đưa người đi, Vô Song hẳn bận rộn công việc.

- Vậy cũng được, cảm ơn ung lão tiên bói!

Hoàng Minh chấp tay.

- Ta cũng muốn đi.

Linh San miệng nhỏ nói.

- Tốt, đi mở mang một chút cũng được.

Linh Vô Song không ngờ cũng đồng ý cho Linh San đi.

Bữa cơm kết thúc, ai về nhà lấy. Lúc này, Hoàng aminh cùng đám huynh đệ ngồi quây quần bên một cái bàn uống nước.

- Chu Du, Phiên Ảnh đấu giá, đệ có biết chút nào?

Chu Du hai mắt lóe sáng. Đoạn đáp:

- Phiên Ảnh đấu giá là một thế lực bảo trì trung lập, không tham gia thân cận cùng thế lực nào. Thật sự thần bí. Thế nhưng, không thế lực nào dám xem thường nó, Phiên Ảnh cao thủ như mây, nghe nói thậm chí còn có cả huyền thần cường giả tọa trấn. từng có một tông môn 7 sao chọc giận Phiên Ảnh hội đấu giá, hôm sau cả tông môn bị tiêu diệt.

Từ đó, tất cả các tông môn đều có quy định cho đệ tử. Không ai được chọc vào Phiên Ảnh đấu giá hội. Đại ca, người lần này là định làm gì, gửi đồ đấu giá sao???

Cả đám ngồi nghe Chu Du kể mà trầm mặc, không ngờ có thế lực trung lập mà mạnh như vậy.

Hoàng Minh chỉ gật đầu. Hắn muốn biết một chút thông tin như vậy. Đoạn đưa cho cả bọn ít bùa nổ cùng kim tệ. Hắn dặn cả đám tu luyện, ngày mai tự dẫn nhau đi rèn luyện, chú ý yêu thú. Sau đó giải tán ai về phòng nghỉ

Hoàng Minh nằm xuống giường, nhắm mắt khởi động hệ thống. Hắn lại xuất hiện trong không gian hệ thống game. Hoàng Minh bắt đầu xem xét cửa hàng. Ngày mai đi, tối nay phải chuẩn bị. Hắn nhìn vào ô kim tệ. Tối nay lúc về Linh Vô Song có đưa kim tệ tới, đều bị hắn thu vào ba lô. Hơn 17k kim tệ. Hoàng Minh bắt đầu mua sắm điên cuồng. Thứ nhất hắn mua một chiếc mặt nạ. Để che đi dung mạo.

Kim Sơn Áo

Loại hình: Trang trí che giấu

Được làm từ đá thiên thạch ngàn năm, chế tạo bởi Thác Ba đại sư. Mặc dù là thiên thạch làm ra nhưng không hề có chút cứng nhắc. Đeo vào không ai có thể nhìn ra chân mạo. Kể cả thần thức.

Đồ tốt. Hoàng Minh mất 4 ngàn kim tệ đổi cái mặt nạ. Vật này sau này đều có điểm cảm sử dụng. Còn lại hắn bắt đầu nhìn qua pokeball. Vật này hắn cần để gửi vào hội đấu giá. Hoàng Minh đổi lấy 100 quả pokeball. Mất 10 ngàn kim tệ. Còn thừa lại hơn 3 ngàn. Hắn đổi lấy một bản kĩ năng cực kì hay ho.

Dịch chuyển tức thời.

cho phép dịch chuyển ngay lập tức và xuất hiện tại một điểm mà người sử dụng muốn đến nếu dò được một năng lượng.

0/1000 độ thuần thực.

Kĩ năng có thể thăng cấp.

Khá tốt, kĩ năng này là của songoku đây mà. Hoàng Minh đặc ý. Hắn thử một cái. Hai ngón tay đặt lên trán tập trung năng lượng.

Vụt, Hoàng Minh biến mất, xuất hiện ngay bên ngoài phòng của hắn.

Quá hay, thời gian xoay vòng cũng chỉ có 1 phút. Khá ổn. Chiều này là vốn bảo mạng thứ hai của hắn ngoài thuật thể thân đây. Kẻ thù sắp tới càng mạnh mình cần càng phải có lá bài hộ mệnh nhiều hơn.

Chuẩn bị kĩ càng, hắn thoát ra khỏi hệ thống. Ngủ luôn một giấc ngon lành.

Hoàng Minh đâu biết rằng, bên kia góc hệ thống, A trang đang nằm như ngủ, bỗng nhiên mở mắt. Nàng thì thào câu gì đó không rõ. Rồi từ từ nhắm mắt lại.

Một buổi tối cứ thế trôi qua nhanh chóng.

Sáng hôm sau, Hoàng Minh còn đang ngủ ngon bỗng của bị vỗ ầm ầm. Theo đó là tiếng nói lạnh lót của Linh San.

- Dậy đi con mèo lười, sáng nay chúng ra đi sớm đây!!!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Di Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Vân Nam thành

Hoàng Minh âm ừ bò dậy.

Ngáp một cái rách miệng, nói một câu biết rồi.

- Nhanh chóng lên, đừng để bọn ta chờ lâu.

Linh San là háo hức, ngóng chờ tới qua, ngủ cũng không ngon.

Hoàng Minh mặc thêm bộ đồ, ra tới nơi đã thấy đám Đoàn Dự Triệu Vân đang tập luyện rồi, hắn gật gật đầu.

Cứ đà này, bọn hắn sẽ rất nhanh chóng tiến tới luyện thể kì.

Dặn dò hai câu, Hoàng Minh đi tới nơi gặp Ưng lão cùng Linh San.

Ưng lão vẫn mặc bộ áo xám như thế. Lăm lức Hoàng Minh tự nghĩ, lão già này không tắm thì phải. Quần áo chả thay mịa gì. Dưới chân lão là một đầu Kim Điều cấp 6. Cánh sải rộng, ánh mắt sắc bén. Đầu thon lại, 2 chân móng vuốt bám chặt xuống đất.

Linh San vẫy vẫy tay ý nói Hoàng Minh đi lên. Nàng hôm nay mặc bộ quần áo xanh lá, toát lên vẻ thanh thuần đáng yêu. Hai má hơi hồng lên vì không khí lạnh buổi sáng. Hoàng Minh có chút không thích ứng, chỉ ngượng ngùng quay đi.

Linh San thấy hắn phản ứng, vui vẻ trong lòng. Nàng đã lựa cả đêm qua mới được bộ này, cho nhà người biết ta đây thực ra là mỹ nữ đấy, hừ hừ.

Hoàng Minh nào có để ý đến nàng, Kim điều theo lệnh của ưng lão cất cánh bay đi. Vận tốc khá nhanh, bản lưng to nên khá ổn định. Đây là lần thứ hai Hoàng Minh được phi hành trên trời. Nhìn không gian thoáng đãng, ánh nắng vàng bởi ánh sáng mặt trời chiếu vào, có chút mê li. Hoàng Minh thầm nóng lòng. Nhất định phải nhanh chóng cho hitokage tiến hóa. nhanh chóng chờ hắn phi hành thôi.

Mất một ngày phi hành, là tốc độ Kim Điều bay khá nhanh, dường như là không nghỉ ngơi, cả ba đã đến nơi vào cuối buổi chiều. Ưng lão hạ cánh trước công thành 500 mét.

- Từ đây chúng ta phải đi bộ, phi hành yêu thú không thể bay vào.

Cả hai gật đầu, theo Ưng lão đi vào thành

Hoàng Minh bắt đầu đánh giá nơi này. Dân cư này này đồn đúc gấp 10 lần thái minh trấn, riêng công thành đã to lớn hùng vĩ rồi. Quân lính canh gác cực kì cẩn mật. Trên công thành, một hàng chữ to, Vân Nam Thành.

Càng đi vào trong, Hoàng Minh càng hứng thú. Mặc dù là trời đã tối dần nhưng không khí náo nhiệt vẫn không giảm. Cả 3 nhất trí đi vào quán trọ nghỉ một tối. Đi đường mệt mỏi thế nên nhanh chóng ăn uống qua rồi về phòng nghỉ ngơi.

Sáng hôm sau, mặt trời sáng rõ Hoàng Minh mới ló mặt ra ăn cơm. Quán trọ buổi sáng không khí cũng thịnh.

- Các người có biết chuyện gì sắp xảy ra sau khi Lệnh Hồ Sung học xong Hấp tinh đại pháp không?

Một lão già nhón nhác ngồi trên bàn phe phẩy quạt tre. Đám người bầu xung quanh háo hức nghe lão kể về Tiểu Ngạo Giang Hồ.

Hoàng Minh không ngờ Tiểu ngạo giang hồ đang là hot nhất từ gần một tháng nay đây.

Hắn chỉ cười trừ, đoạn ăn xong. Nói hắn sẽ tự đi một mình, mặc cho Linh San muốn đi theo. Hoàng Minh đều không cho. Ứng lão chỉ dặn dò, không nên gây chuyện nơi Phiên Ảnh hội đấu giá. Hoàng Minh gật đầu. Về phòng, hắn khoác một cái áo bào màu đen y như phù thủy trong Harry potter. Đeo thêm kim son ảo mặt nạ. Giờ không ai nhận ra được hắn là trẻ con nữa. Năm nay hắn. Dù chỉ sắp sang tuổi 11. Thế nhưng thân hình hắn đã cao giống như người lớn. Khuôn mặt được che lại. Hắn bắt đầu di chuyển ra đường. Đường phố nhộn nhịp, Hoàng Minh đeo mặt nạ nhưng cũng không ai chú ý. Đầu năm nay, khối kẻ dở người đều thích đeo mặt nạ. Hay là vài kẻ muốn giấu giếm đều mặt mũi đều đeo. Không có gì mới mẻ. Với Hoàng Minh vậy càng tốt.

Mất 2 kim tệ cho một tên ăn mày, Hoàng Minh được hắn dẫn tới Phiên Ảnh hội đấu giá.

Đứng trước cửa Hoàng Minh đã thấy được danh khí của thế lực này.

Không ngờ người gác cửa cũng là luyện thể kì trung cấp rồi. Những 4 tên luyện thể kì trung cấp chỉ là gác cửa.

Diện tích khá rộng. Tường bao quanh một ngôi nhà lớn.

Hoàng Minh gật gù. Hắn bước tới từng bước.

- Đứng lại, người là ai???

Một tên gác cửa lớn giọng quát lên khi thấy Hoàng Minh đi tới

- Ta có một giao dịch với chủ của các người, nên gọi hắn tới đi.

Hoàng Minh đẩy cổ họng lắp đi vài phần. Giọng khàn khàn đáp.

- Người là tìm hội chủ? Nói ra người là ai? Không nên lừa gạt chúng ta..

Một tên bên cạnh đáp lại

- Ta nói có một giao dịch, là tin tưởng Phiên Ảnh các người điểm tin cậy. Nếu các người không gọi chủ của các người ra. Nhất định các người sẽ có điểm ân hận. Ta chỉ cho các người 5 phút suy nghĩ

Nghe được lời nói của Hoàng Minh, mấy tên bàn bạc gì đấy, một hồi đáp:

- Người chờ chút, để ta vào nói hội chủ

Tên tóc xoắn nói một câu rồi mở cửa đi vào trong. Không tới 5 phút sau, hắn đi ra.

- Hội chủ cho mời người vào.

Hoàng Minh gật đầu. Phiên Ảnh này làm ăn cũng không đến nỗi.

Hoàng Minh được dẫn vào một đại phòng khách. Trong đã có 2 người đang nói chuyện. Một nam một nữ. Nam đã trung tuổi, nữ không ngờ còn trẻ, khoảng hơn 20 tuổi. Xinh đẹp vô cùng.

Hoàng Minh bước vào làm cả hai chú ý, đoạn mời:

- mời ngồi!

Nam trung niên đứng dậy mời Hoàng Minh. Hoàng Minh rất tự nhiên ngồi xuống, không có chút do dự.

Nhìn Hoàng Minh yên vị, nữ tử cất giọng nói, tiếng nói thánh thót dễ nghe:

- Không biết vị tiên sinh này tìm tới Phiên Ảnh hội là có khoản gì giao dịch người nói?

Hoàng Minh nhận chén trà từ thị nữ mang tới, đặt một bên, đoạn đáp:

- Ta muốn gửi vật đầu giá!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Pháp bảo kinh thiên

Nguyệt Vũ hai mắt hí nụ cười, toát lên vẻ vũ mị. Hoàng Minh nhue thâm trong lòng. Mịa nó, yêu quái.

- Không biết tiên sinh muốn gửi cho Phiến Ảnh chúng ta thứ gì công pháp, bảo vật, yêu thú???

Hoàng Minh đưa trà lên uống một ngụm. Nói cũng hay, kim sơn ảo mặt nạ có cấu trúc khá ổn. Che hết khuôn mặt lại có thể chừa ra hai mắt và miệng.

- Trà ngon!

Hoàng Minh khen lấy một câu.

- Cảm ơn!

Nguyệt Vũ khách khí đáp lại.

Hoàng Minh bắt đầu nói chính sự:

- Như các ngươi biết, mỗi chiến sĩ hay pháp sư chỉ có một sủng vật không gian. Đúng không?

- Đúng vậy, điều này ai cũng biết.

Nguyệt Vũ đáp.

Hoàng Minh tiếp tục.

- Còn thuần thú sư thì là bao nhiêu?

Nam trung niên tên Thịnh An đáp:

- Tất nhiên là 5

- Đúng vậy!

Hoàng Minh khẳng định lại một câu.

Xong hấn lại uống một hớp trà nữa.

Nguyệt Vũ cũng Thịnh An nhìn nhau.

- Không biết tiên sinh đây là có ý gì?

- Nếu ta có một vật có thể thuần hóa được yêu thú mà không ảnh hưởng đến không gian sủng vật thì sao?

Hoàng Minh thả ra một quả bom.

- Cái gì cơ???

Nguyệt Vũ cùng Thịnh An đều giật mình.

Đây là cái gì lời nói, đây là cái gì đồ vậy.

Hoàng Minh không nói thêm gì, lấy ra một quả cầu pokeball.

Cả hai người còn đang chìm trong nỗi sợ hãi. Nhìn thấy Hoàng Minh lấy ra đồ vật. Cả hai đều chú ý.

Là một vật hình tròn như quả bóng. Chia làm hai phần đỏ và trắng, được tách ra bởi một viền đen.

- Đây là thứ tiên sinh nói?? Thật sự có thể thuần hóa yêu thú??

Nguyệt Vũ giọng nhỏ hỏi.

Thịnh An gật đầu, biểu thị cùng ý kiến.

Hoàng Minh biết lúc này cần chứng minh.

- Phiên Ảnh có yêu thú cấp 4 chưa thuần phục sao??

Nguyệt Vũ quay qua nhìn Thịnh An. Thịnh An gật đầu.

- Có, để ta cho người mang tới.

Rất nhanh, khi Hoàng Minh uống xong chén trà, đã có một đám người mang tới một cái lồng sắt. Bên trong không ngờ là một con yêu xà. Mai Linh Xà. Yêu thú cấp 4. Lồng sắt đan lỗ nhỏ, nó không thể ra được. Cứ phì lười lẩn mò trong đó.

- Ta cần nó bị thương!

- Làm đi!

Nguyệt Vũ lên tiếng.

Đám người được lệnh, liền mở lồng. Mai Linh Xà thấy được mở ra, nó nhanh choang bò ra tìm đường tháo chạy.

Rầm, rầm rầm, liên tục 3 đòn đánh trúng người của 3 tên chiến sĩ tấn công vào. Mai Linh xà chỉ là cấp 4 làm sao chịu được luyện thể cường giả vài đòn. Ăn 3 đòn nó đã gần mất nửa cái mạng.

Hoàng Minh giờ tay.

- Ngừng tay!!

Nguyệt Vũ lại lên tiếng. Nàng cũng không rõ tên kia là muốn thế nào nữa..

Hoàng Minh đi tới đưa quả cầu pokeball cho một tên chiến sĩ.

- Dùng sức, ném vào người nó!

Tên chiến sĩ ngơ ngác, đây là cái gì hành động. Hắn quay qua nhìn Nguyệt Vũ cùng Thịnh An một lượt. Thấy hai người gật đầu mới cầm lấy quả cầu.

Mai Linh xà đang cố gắng bò đi, bị thương khiến nó tốc độ chậm chạp. Trong đầu nó chỉ có một suy nghĩ duy nhất. Phải bò đi. Bỗng nhiên, vù...

Một vật thể lạ rơi giữa người nó, đúng là pokeball mà tên chiến sĩ kia ném tới. Hắn không biết là có ý gì, tưởng là ném chết con Mai Linh xà này, thế nên dùng hết sức bú mẹ ném. Quả cầu đi cực mạnh, đập thẳng vào người Mai Linh xà. Thế nhưng không hề có tiếng động nào. Quả cầu chỉ chạm nhẹ vào Mai Linh xà rồi lập tức nảy nhẹ ra. Dị biến phát sinh, quả cầu tách ra, một tia ánh sáng như lõi điện chiếu phủ người Mai Linh xà, thế rồi cả người nó bị hút vào trong. Một màn này làm cả đám người tròn mắt há mồm. Quả cầu rung rinh lắc lư 3 4 lần rồi im bất.

Đây là....

Tên chiến sĩ giật mình. Trong thức hải bỗng có một luồng lạ lẫn lẫn kết. Hắn khó hiểu. Đây là chuyện gì xảy ra.

Hoàng Minh gật gù. Đoạn nói.

-Nhặt lại đi, giờ nó là của ngươi.

Tên chiến sĩ ngơ ngác, một lát rồi cũng đi tới cầm lấy.

- Ngươi ném xuống đất là được, không sao hết.

Lại ném nữa sao??

Hắn nghĩ ngờ, những cũng ngay lập tức ném xuống đất cách hắn vài mét.

Vù roẹt, quả cầu không ngờ mở ra lần nữa, luồng sáng bay ra không ngờ đưa ra lại là Mai Linh Xà vừa nãy. Thế nhưng thân thể của nó có chút được chữa trị.

Đây là.

Nguyệt Vũ động tâm. Thân hình không ngờ run rẩy. Vật này, đây là thứ gì pháp bảo. Cũng quá nghịch thiên đi. Không ngờ yêu thú vào được, lại có thể chữa trị cho yêu thú vết thương.

Hoàng Minh cười cười;

- giờ nó là của ngươi, cảm nhận được chứ.

Tên chiến sĩ gật đầu. Đúng là hắn có thể cảm nhận được mối liên hệ của hắn và Mai Linh Xà. Nó bị thương hắn cũng có thể cảm nhận được bị thương chỗ nào. Thật thần kì. 3 tên chiến sĩ còn lại thì vừa hâm mộ vừa có chút ganh tị. Tại sao không phải là mình vừa này nên thử nghiệm. Phải biết rằng yêu thú cực khó thu phục. Ngoài thuần thú sư có cách làm cùng công pháp thu phục ra thì chiến sĩ và pháp sư rất khó thu phục. Yêu thú thả bị bọn hắn giết, thả bị đánh chết chứ không chịu bị thu thành sủng vật. Muốn có thì phải nuôi từ nhỏ từ từ thuần hóa thì hơn. Nhưng yêu thú nhỏ thì kiếm dễ sao?

- Tiểu thư, lần này, người nên nắm bắt. Đây đúng là cơ hội của ngươi.

Thịnh An lên tiếng nói.

Nguyệt Nhu gật đầu. Áp chế nỗi vui mừng trong lòng. Nàng quay sang hỏi Hoàng Minh

- Tiên Sinh, pháp bảo này, người có bao nhiêu, thật sự muốn đấu giá

- Không nhiều, ta chỉ còn 99 quả.

Hoàng Minh trả lời chậm rãi, tự nhiên ngồi vào ghế

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Kì bí đảo

Hoàng Minh đi ra ngoài, tay cầm một tấm vé. Nguyệt Vũ đưa hắn là thẻ khách quý vip mạ ánh kim. Tượng trưng cho khách quý nhất của Phiên Ảnh hội.

Hoàng Minh rời đi, đi ba vòng quanh thành, xác định không có ai theo dõi, vào một ngõ vắng đổi lại trang phục đi về quán trọ.

- Tiểu thư, lần này nhất định phải tổ chức rộn rã, đây là dịp để người lấy lại địa vị trong gia tộc.

Thịnh An mặt lộ rõ vẻ vui mừng.

Nguyệt Vũ hai má hây hây hồng, cực kì diễm lệ. Nàng không ngờ đang lúc khó khăn nhất lại xuất hiện một kì nhân. Mang tới đồ vật kinh thiên như vậy. Khẳng định hắn là một luyện khí sư cực kì mạnh mẽ. Pháp bảo này phá vỡ cân bằng của đại lục. Nếu thả ra quả bom này, nàng khẳng định tất cả chiến sĩ lẫn pháp sư toàn đại lục sẽ điên cuồng. Nguyệt vũ hít một hơi, có nó nàng sẽ lấy lại địa vị, tên khốn kia đừng có mơ tưởng đến nàng.

Nguyệt Vũ thả thần thức nhìn vào không gian giới chỉ của mình. Thấy một đám pokeball trong góc xếp chồng lên nhau. Trong lòng không nén được vài giọt nước mắt hạnh phúc.

Thịnh An thấy vậy, vỗ vai nàng hai cái ý an ủi. Nguyệt Vũ lấy vệt áo lau đi nước mắt. Kiên định nói:

- Cảm ơn An thúc. Thúc giúp cháu đưa tin một chút. Còn 13 ngày nữa là tới hội đấu giá. Cháu mong 3 ngày tới. Nhất định cả đại lục phải nghe được tin tức này.

- Yên tâm, Ta sẽ đi làm ngay!!!

Hoàng Minh về đến nhà trọ đã thấy hai người Ưng lão cùng Linh San đang hứng thú nghe kể chuyện. Không ngờ khá đông người đang tụ tập lại. Chuyện kể cực kì hấp dẫn, trung niên mất hí biên diễn như có mặt tại hiện trường vậy. Hoàng Minh nghe mà còn thấy li kì gay cấn.

Mịa, Tiểu Ngao Giang hồ mình kể ra còn có thể chế thêm nhiều tình tiết như vậy. Hoàng Minh tặc lưỡi.

Để tránh chuyện thị phi, 3 người hẹn sáng mai đi một vòng mua vài thứ cần thiết rồi về lại Cát lạc Binh đoàn.

- Hoàng Minh, ngươi không về lại gia tộc một chuyến sao??

Gia tộc, Hoàng Minh ngẫm nghĩ, từ lúc hắn đến đây, hắn chỉ biết tới cha mẹ hắn, nhánh họ Hoàng ở Thái Minh trấn còn đây mà hắn còn không để ý. Còn gia tộc ở đây sao?

Hoàng Minh không bận tâm, sẽ có ngày hắn quay lại, nhưng sẽ không phải hôm nay. Hắn nhớ là, cha mẹ hắn đều bị gia tộc ganh ghét, từ khu Hoàng Chấn Giang không thể tu luyện được nữa. Cả gia tộc xoay chuyển 180 độ. Tước hết quyền lợi của hắn. Luôn mồm chỉ trích. Nếu không phải là con trai của tộc trưởng, có lẽ cha hắn còn bị chuyện gì nữa. Sau này tộc trưởng, là ông nội của Hoàng Minh điều cha hắn về Thái Minh trấn chấp chương mua bán, tạm thời tránh đi. Không ngờ đến đây là là 10 năm rồi...

- Ngươi không sao chứ?

Linh San thấy Hoàng Minh thộn ra, liền hỏi.

- Ta không sao, nghỉ ngơi đi, ngày mai về rồi.

Đoạn ai về phòng lấy, Hoàng Minh nằm trong phòng, tiến vào hệ thống trong thức hải.

- A Trang!!

Hoàng Minh lên tiếng gọi.

Một bóng người lập tức xuất hiện trước mặt hắn.

Hoàng Minh hai mắt như muốn lòi ra, mũi chảy ra một vệt máu

Ta káo, đây là bikini sao?

Trước mặt hắn lúc này A Trang đang mặc nguyên bộ bikini viền đen, cả thân hình bốc lửa được phơi bày ra. Đôi gò bồng cao vút được giữ lại một nửa, đôi chân dài miên man. Hoàng Minh không dám nhìn nữa, quay ra sau.

- Ngươi đây là cái gì trang phục. Mau mặc quần áo vào.

Hoàng Minh nghiêm chỉnh nói.

A Trang thấy hắn vậy mà ngượng ngùng, cười khanh khách.

- Ta là đang tắm nắng, nghe được ngươi gọi nên tới ngay mà.

Giọng nói ngọt ngào, mang theo chút nũng nịu.

Hoàng Minh nghe mà nhũn mảy, mẹ nó, đây là hệ thống số liệu sao? Cũng quá nhân tính hóa đi.

Mà cái gì cơ? Tắm biển?

- Ngươi vừa nói là tắm biển?

- Đúng vậy?

- Ở đâu có biển?

Hoàng Minh vội hỏi?

- Chủ nhân đây tính là câu hỏi sao?

- Đúng vậy!

Hoàng Minh nhớ hắn còn mấy câu 3 tháng chưa hỏi vấn đề. Hỏi một câu không sao.

A trang mỉm cười. Đoạn đưa tay đưa tới vùng màn hình.

Đây là, đây là vùng xám trắng lúc trước hắn mở không được mà. Đây đây, đây là một hòn đảo sao???

Hoàng Minh nhìn vào vùng xám trước kia hắn không truy cập được. Cực kì ngạc nhiên.

Hoàng Minh nhìn không được ẩn vào. Vù vù, không gian biến đổi. Cả hai đều đang đứng trên một bãi cát ngoài rìa đảo. Ánh nắng mặt trời chiếu nóng khuôn mặt hắn. Tiếng sóng vỗ vào bờ rì rào. Cực kì chân thật. Hoàng Minh há hốc mồm kinh sợ. Đây là một đảo thực sự không phải hệ thống làm ra chứ???

A Trang mỉm cười, nàng tự giác đi tới một cái ghế nằm, được che bởi một cái ô che nắng to. Nằm khiêu gọi, hai mắt không ngờ có một cái kính đen che đi.

Má, hưởng thụ như vậy. Hoàng Minh lè lưỡi. Giờ sao, đây rốt cuộc là cái chuyện gì?

- Đây là nơi nào A Trang? Là hệ thống mới cập nhật ra sao?

Hoàng Minh cất giọng hỏi.

- Chuyện này không nằm trong mục giải đáp. Chủ nhân người nên tự tìm hiểu.

A Trang trả lời ngắn gọn. Sau đó yên lặng thờ ơ. Dường như đã ngủ. Hoàng Minh nhủ thầm. Người mà không phải hệ thống số liệu làm ra, ta không khách khí mà đẩy ngã đầu này. Hừ hừ.

Hoàng Minh không còn cách nào khác, tự động đi vào trong tìm kiếm.

Đảo được bao quanh tầng ngoài toàn là cây dừa. Hoàng Minh thăm nghĩ, phải chăng là Hawaii. Đi mãi mới hết cây dừa. Càng vào trong Hoàng Minh càng thích thú. Con mẹ nó, đây là đảo sống??????????

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Cung mê tròn tròn quái

Trước mắt Hoàng Minh lúc này vô cùng thần bí loại sinh vật.

Thân hình tròn lông khá mềm mại. Tròn vo bằng quả bóng đá. Hai mắt cộng mồm đều có tại. Nhìn trông cũng khá đáng yêu.

Nó đang này này hai cái trên mặt đất, bỗng nhiên thấy Hoàng Minh, nó khựng lại, hai mắt to tròn ngạc nhiên, hai cái tay ngắn tũn vẩy vẩy, phải nói lực sà thương chắc không kém pikachu là bao độ dễ thương. Hoàng Minh còn đang hứng thú đánh giá nó. Bỗng nhiên nó trợn hai mắt lên, miệng hút một hơi thật sâu rồi kêu lên re re..

- Li laaaaaaaa.

Hoàng Minh trợn mắt há mồm. Bao quanh hần bỗng nhiên ở đâu ra hàng ngàn hàng vạn con chí chí ít. Lúc nha lúc nhúc như kiến.

- Thật khủng khiếp số lượng

Hoàng Minh thốt ra.

May mà hần không mắc chứng sợ nhiều, nếu không nhìn tới cảnh này chắc đột quỵ mà chết thôi

Cả đám bông bông này, không ngờ hai mắt đỏ lên, lao tới Hoàng Minh, không có chút nào là sợ sệt.

Mịa, đây là cái gì tình huống. Ta *** g chạm gì lũ chúng mày.

Hoàng Minh kêu oan một tiếng, nhanh chóng di chuyển. Vù vù vù. Hần nhảy lên cây cao trước mặt, hai chân thoăn thoắt lao lên tới cành chĩa ra đứng vững. Tưởng là thoát. Thế nhưng một chuyện không ngờ tới, Hoàng Minh hần nhảm. Lũ bông bông kia không ngờ lao tới, gặm. Chính xác là gặm cái cây. Số lượng chúng nó cực đông, không ngờ gặm chỉ vài giây, cái cây đổ. Hoàng Minh trong lòng sợ hãi.

Thánh họ, đây là cái gì giống, ăn tạp.

Hoàng Minh chửi thề một câu rồi chạy như vịt. Liên tiếp nhảy qua đám cây, chuồn từ cây này qua cây khác.

- Lila lila....

- Lila lila..

Cả đám bông bông kêu âm lên, cực kì rung động la hét. Hoàng Minh còn chưa hiểu chuyện gì thì..

Rầm rầm rầm. Cây cối xung quanh không ngờ gục hết không còn một mống.

Ta xxx, còn có thể làm như vậy. Da đầu hần run lên. Hàng tá cây cối to như vậy, bọn nó còn gặm sạch, Hoàng Minh hần liệu mấy gặm

- Dịch chuyển tức thời

Hoàng Minh ngay lập tức lui về 10 mét, lợi dụng cây đồ chưa bị gặm hết nhảy tiếp qua. Bay về phía ngoài rìa cây dừa.

Hắn phát hiện, ngoài rìa đám cây dừa kia là không bị phá hủy, nhảy 5 6 lần, gần tới Hoàng Minh phần khởi trong lòng, thế nhưng dị biến phát sinh.

Vù vù vù, hơn chục con bông bông màu đỏ, không ngờ làm cách nào bay tới cực nhanh, đã xuất hiện bên cạnh Hoàng Minh. Một dự cảm không tốt tí nào nhen nhóm trong đầu hắn

Đám bông bông lông đỏ này, hai mắt đỏ rực, tay chân quấn vào như không có, một dòng năng lượng lóe lên xung quanh người.

Bùm bùm bùm, một loạt tiếng nổ vang trời bên ngoài rìa đảo phát sinh.

A Trang mở mắt, miệng kéo lên một đường cong. Không ngờ tiếp tục nhắm mắt lại không biết là ngủ hay thức.

Hoàng Minh nằm bết dưới gốc cây dừa. Ở đây là 4 hàng dừa trải dài, hắn quần áo lúc này rách nát khôn tả, bên kia hàng dừa, số lượng không đếm hết bông bông quái thai kêu gào ầm ĩ. Thế nhưng tuyệt nhiên không có con nào đi qua. Chỉ kêu loạn xạ ngẫu lên vậy. Hoàng Minh nhìn thế thờ phào. Thân thể hắn không hề có vết máu nào, ngoài bộ quần áo rách ra thì toàn thân nguyên vẹn. Vậy là sao nhỉ? Hắn ngơ ngác.

Ừa, đây là...? Hoàng Minh nhạc nhiên, trên đầu hắn xuất hiện một vạch hình chữ nhật, lúc này, trên đó chỉ còn điểm một màu đỏ, 1/5 vạch.

Mịa nó, vạch máu!!!

Hoàng Minh hớ ra, chơi game bao nhiêu năm, hắn làm sao quên được cái hình biểu tượng này. Đây là suýt chết sao?

Không phải chứ, ở đây ta cũng chết được.

Mà không đúng, đã là game thì chết kiểu gì, hừ hừ.

Hoàng minh run rẩy hai cái. Nhìn cái vạch chuyển sang màu đỏ như máu. Hoàng Minh run lên. Không biết khi hết vạch này chuyện gì sẽ xảy ra.

Nghĩ ngợi không được, Hắn cóc nghĩ nữa. Nhìn qua bên kia hàng dừa, đám bông bông vẫn không ngừng nhảy nhót kêu là. Hoàng minh nhú mày, sao chúng nó lại không qua, hay là, chúng nó không thể qua???

Chắc chắn rồi, hàng dừa này có lẽ là kết giới ngăn chặn bọn chúng ở trên đảo ra ngoài. Mà mình có thể ra vào mà không bị hạn chế. Tốt

Hoàng Minh hai mắt híp lại, miệng cười tà ác. Lũ khốn nạn

Giờ biết tay ông. Không biết giết lũ này được gì không?

Chà thấy cấp bậc gì, không biết là cái gì loại quái.

- Pikachu, hitokage, đến lúc rồi!!

Hoàng Minh rút ra hai quả cầu, một quả có hình tia chớp, một quả hình đốm lửa ném

- Pika pika

- hít..

Pikachu cùng Hitokage được ra ngoài, nhảy cẫng lên, chúng nó ở nhiều trong cầu cũng thấy chán rồi.

- Pikachu, thấy đám đáng ghét kia không? Thử một lượt đi, điện mười vạn volt.

Pikachu nghe lệnh, tập trung hai má dòng điện cao áp lớn. Cả thân hình được bao bọc bởi điện từ.

- Pika chuuuuuuuuu!!!!!!

Chúu chúu, roẹt roẹt...

Luồng điện bay thẳng vào đám bông quái thú đông nghìn nghịt kia, nổ cái bùm

Tiếng kêu thảm thiết của bông bông quái kêu lên. Hoàng Minh nghe mà sung sướng lỗ tai.

- Tiêu diệt Cung Mê tròn tròn 1 con, đạt được 10 kinh nghiệm. Số lượng cần tiêu diệt 1/1000000000

- Tiêu diệt Cung Mê tròn tròn 1 con, đạt được 10 kinh nghiệm. Số lượng cần tiêu diệt 2/ 1000000000

- Tiêu diệt Cung Mê tròn tròn đội trưởng 1 con, đạt được kinh nghiệm 20. Số lượng cần tiêu diệt 3/1000000000.

....

Đây là, đây là nhiệm vụ sao? Hoàng Minh ngạc nhiên. 1 triệu con, ha ha. Lại còn được kinh nghiệm. Trước mắt hần lúc này, đám cung mê tròn tròn kia chả khác gì đồng kinh nghiệm sống, đang chờ hần tới giết vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Thăng cấp liên tục

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Rất vui khi nhận được sự quan tâm của các bạn, nhất là những sự động viên đóng góp.

Có bạn hỏi là tại sao chia cấp tùm lum thế. Mình sẽ nói qua một chút nhé.

Hoàng Minh được ràng buộc bởi hệ thống. Thế lên, mỗi một cảnh giới, hần sẽ chỉ có từ cấp 1 đến cấp 10. Ví dụ:

Luyện khí, sẽ có từ cấp 1 đến cấp 10 Tương đương với luyện khí tầng 1 đến tầng 9. Tầng 10 là đại viên mãn cảnh giới. Cứ như thế, luyện khí, luyện thể, ngân huyền, kim thần, huyền thần, thánh thần. Đều có cấp bậc từ 1 đến mười nhé.

Về phần yêu thú, mình có viết qua. Các bạn cứ coi rồi sẽ hiểu dần nhé. Mình chỉ nói qua một chút. Yêu thú không có luyện thể cảnh giới nhé.

:)))

Mình không nghĩ là chuyện sẽ có nhiều bạn nữ yêu thích, nên sẽ bớt cảnh sắc đi tí. Các huynh đệ thông cảm một chút nhé.

Thân ái

Tạ Trường Thành

..

...

- Pika chu, điện cầu

- Hitokage đốt nóng.

- Đa trùng ảnh phân thân chi thuật

- Hòa độn, hóa chi thuật.

Hoàng Minh một bên chỉ huy pikachu cùng hitokage tấn công, một bên phân ảnh ra tấn công bằng hỏa thuật.

Bên tai liên tục vang lên tiếng tinh tinh, hần chả buồn nghe. Tất luôn kênh thông báo. Chỉ có tấn công, tấn công. Đến nỗi pikachuu mệt đến mức ngồi bệt xuống. Hitokage khạc lửa không ra. Hoàng Minh toàn bộ kỹ năng cạn kiệt luôn sử dụng nỗi nữa mới thôi.

Con mẹ nó. Giết mãi không hết nhì. Nhìn vào đám quái Cung mê tròn tròn số lượng chẳng giảm tí nào. Hoàng Minh thở dài.

Roẹt, Hoàng Minh thăng cấp. Hần bỗng cảm thấy khỏe khoắn không ngờ, có thể chứ.

Hay là, Hoàng Minh nhếch môi. Làm thử quả, lâu lắm chưa sử dụng đấy.

Hoàng Minh đứng dậy, không ngờ hần bẻ cổ, bẻ ngón tay, lắc hông xoay hông, sau đó là chạy tại chỗ.

Pikachu và hitokage hai mắt mờ mịt, đây là cái quái gì động tác.

Hoàng Minh khởi động thân hình một nhịp, thấy thoải mái.

Chính là lúc này, Hoàng Minh hắc hắc cười, nhìn thấy đám kinh nghiệm còn đang hai mắt đỏ bừng nhảy loi choi kia mà không chút thương hại.

Hai chân khom xuống thành thế tấn, hai tay chụm lại thành trảo, tiêu chuẩn tuyệt đối của kỹ năng mạnh nhất hần có. Kỹ năng được coi là đòn sát thủ của

hắn.

Một luồng ánh sáng le lói trước hai bàn tay, ánh sáng hòa thành hình cầu, to dần to dần, từ nhỏ bé như ánh nến, chỉ mấy giây sau đã to hơn nắm tay, vẫn chưa dừng lại ở đó, vài giây nữa đã to bằng quả bóng đá. Hai trán Hoàng Minh rơi xuống vài giọt mồ hôi, hắn chưa muốn dừng ở đây, hắn muốn khiêu chiến cực hạn của chiêu này. Toàn bộ sức mạnh, khí lực của hắn đang cuộn cuộn chảy về hai lòng bàn tay. Đến lúc này đã to bằng cái thúng Hoàng Minh đã không còn bao nhiêu, hắn đặc ý, các ngươi nên ném thử thôi.

- Ka Me Jo Ko

Vù vù vù, quả cầu bay với vận tốc kinh khủng, thoát ra khỏi bàn tay hắn, một vết sáng to lớn, đi đến đâu dọn hết đường đến đấy.

Bùmmmmm

Một vụ nổ kinh thiên động địa, quả cầu va vào một vật gì không rõ. Nổ cực to. Rung động cả đảo. Không biết có bao nhiêu Cung Mê tròn tròn hi sinh, nhưng thảm họa nó gây ra là to lớn. Mất đi hơn một nửa cung mê tròn tròn.

Pikachu và hitokage chạy tới núp sau chân Hoàng Minh sợ hãi. Chính Hoàng Minh còn run sợ trước vụ nổ này.

- Roẹt! - Roẹt!

Hoàng Minh lên hai cấp.

Đây là, Hoàng Minh lè lưỡi. Hắn bật kênh thông báo lên. Đọc được mấy cái gần đây nhất.

- Tinh tinh, chúc mừng chủ nhân đạt cấp 7. Mau chóng mạnh mẽ

- Tinh tinh, chúc mừng chủ nhân đạt cáo 8. Mau chóng mạnh mẽ.

- Tinh tinh, tiêu diệt Cung Mê tròn tròn đạt tiêu chuẩn, mở ra nhiệm vụ.

Thập đại Cự quái

Đào phong ấn thập cự quái thượng cổ, qua bao năm cự quái có dấu hiệu phá tan phong ấn.

Nhanh chóng tiêu diệt cự quái. Mỗi cự quái tiêu diệt ban thưởng vô cùng lớn.

Cự quái số 1.

Thôn Ma Lang.

Tiến độ: Chưa hoàn thành

Hoàng Minh tròn mắt, đây là, phó bản sao?

Đọc đi đọc lại nhiệm vụ, Hoàng Minh nhú nhú đôi lông mày, Cự thú thượng cổ, mẹ nó, loại này luyện khí kì như ta đánh thế nào.

Nhưng mà bị phong ấn thì nhất định sẽ không có sức mạnh như thời toàn thịnh, nhất định phải qua đó dò xét thế nào. Sợ cái chim

Hoàng Minh tự sướng. Hôm nay có lẽ đến đây thôi, hắn tự nhủ một câu, nhìn đồng hồ, mặc dù không gian hệ thống gấp nhiều lần thời gian, nhưng tâm này đã gần sáng rồi. Hoàng Minh thu lại pikachu và hitokage rồi đăng xuất ra ngoài. Một tối đánh nhau mệt mỏi tinh thần quá.

Ánh sáng mặt trời le lói chiếu xuống thành phố. Cư dân bắt đầu ra ngoài buôn bán, tiếng huyên náo của ngày mới bắt đầu.

Hoàng Minh mặc bộ quần áo, sửa sang chỉnh tề một chút. Sáng nay có hẹn đi mua đồ với Ứng lão và Linh San rồi về Cát Lạc Binh đoàn rồi.

Hắn nắm tay lại, không ngờ nhảy 3 cấp liên tục.

Pikachu đã lên tới cấp 5, hitokage cũng đã cấp 5. Chỉ một đoạn thời gian nữa thôi, nhanh chóng cho nó tiến hóa. Quả này không cần phải đi đâu xa, chỉ cần vào phó bản giết là được. Không hiểu hệ thống cập nhật từ lúc nào phó bản. Hoàng Minh phấn khởi.

Mặc dù tiến cấp còn chậm, nhưng không sao. Cố gắng cần cù vượt phó bản vậy. Hoàng Minh rầm chó nghĩ vậy, bước ra khỏi phòng. Nếu để các thiếu niên thiên tài khác mà biết. Hắn từ lúc tu luyện tới nay mới gần hai tháng mà đã luyện khí tầng 8, Hoàng Minh còn chề chậm, vậy bọn hắn tu luyện tới nay đều là vứt đi cái thiên tài.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 66: Cứu người

Hoàng Minh cùng Ứng lão và Linh San dạo bước trên phố. Người đi lại nườm nượp. Thứ gì cũng có, Hoàng Minh chăm chú quan sát tìm tòi xem có thứ gì hữu ích không, Linh San thì chỉ sà vào mấy quán vỉa vóc. Ứng lão chỉ mỉm cười đi theo, dù sao với lão nhưng vậy này đều không lọt vào mắt lão. Bỗng nhiên có tiếng hét to:

- Tránh đường cho ta, tránh ra, bản công tử đang có việc gấp.

Một tên thanh niên phóng ngựa ầm ầm trên phố, kéo theo sau là 3 4 tên khác. 4 con ngựa nối đuôi nhau chạy cực nhanh. phố xá đang tấp nập người bỗng gà bay chó chạy, người người hỗn loạn xô đẩy nhau.

- Mau tránh ra, đừng cản đường bọn thiếu.

Tên thanh niên áo lam hét lớn. Không ngừng vung roi đuôi ngựa.

Đây là lần đầu tiên Hoàng Minh thấy ngựa, không ngờ ở đây cũng có ngựa này. Hắn còn chưa kịp cảm thán, bỗng một hình ảnh lọt vào mắt hắn.

Đám người chen chúc nhau dạt sang hai bên, né tránh cho ngựa chạy. Ấy vậy mà giữa đường lại xuất hiện một đứa bé gái nhỏ tuổi. Tay còn đang cầm một xiên kẹo hồ lô, đang ngồi bệt gào khóc

- Uyên Nhi, không, đừng đẩy ta, Uyên Nhi...

Một phụ nhân hai tay cố gắng đẩy đám người trước mặt, thế nhưng không cách nào chen lấn được ra ngoài.

- Tiểu thư, tiểu thư,...

Bên cạnh nàng hai nha hoàn cũng liên tục chui rúc qua người khác cố gắng lao lên mà không nổi.

- Mẫu thân, hu hu hu.

Đứa bé gào khóc, hai hàng nước mắt chảy dài. Không thấy mẫu thân đâu, chỉ sợ hãi ngồi khóc to.

Không ổn, Hoàng Minh trong lòng giật thót.

- Dịch Chuyển tức thời.

Hai ngón tay đặt trước trán, Hoàng Minh biến mất, vụt. Hắn xuất hiện trước mặt bé gái, ôm lấy rồi nhanh chóng nhảy ra bên đường.

- Ô, đây là cái gì thân pháp???

Một lão già quần áo rách nát chả khác gì ăn mày đang ngồi bên vách tường, hai mắt nhìn thấy Hoàng Minh hành động, vậy mà không nhận ra Hoàng Minh tân ảnh.

Hai mắt lão híp lại. Đoạn đi mất.

Vù, vù vù vù. 4 con ngựa phóng vụt qua cách Hoàng Minh có vài centimet.

May mắn không làm nhục mệnh. Hoàng Minh tiếp đất, lăn hai vòng. Hắn ôm bé gái cuộn tròn lại, lăn cái rầm vào một quán ăn ven đường.

Đồ đạc bay tứ tung.

- Hoàng Minh

Linh San thốt lên, nhanh chóng chạy tới. Đám người bao quanh lại.

Phụ nhân cũng hai nha hoàn cũng lao như điên tới miệng gọi to không thôi.

- Uyên Nhi, Uyên nhi của ta...

Hoàng Minh cảm giác như xương sườn như gãy mất rồi vậy, mẹ, đau thế.

Hắn vận khí cho thân thể lưu thông một chút, cố gắng đứng dậy.

Bé gái không ngờ không khóc nữa, Hoàng Minh cúi xuống nhìn, tiểu tử này không ngờ đang mở to mắt nhìn hắn, hai con mắt còn ngập trong nước mắt.

Hoàng Minh ôm trọn bé gái vào lòng nên nàng không có bị thương chút nào. Bù lại Hoàng Minh bên này thân thể cực kì chật vật, quần áo vừa rách vừa bẩn. Má còn rách một vết, đang ứa máu.

Ồn rồi, Hoàng Minh thở phào.

- Uyên nhi, con con có sao không?

Phụ nhân đẩy đám người ra, nhanh chóng tiếp lấy bé gái từ tay Hoàng Minh, vội vàng kiểm tra con gái từ đầu tới chân, hai hàng nước mắt của nàng còn không ngừng chảy. Nàng thật sợ hãi. Nhìn con gái chỉ bẩn quần áo một chút. Nàng thở phào.

- Hoàng Minh, người không sao chứ?

Linh San hai mắt đỏ rực, nhìn Hoàng Minh te tua, nàng thấy xót xa. Vội lôi ra khăn tay trắng muốt, nhanh chóng lau đi máu trên má hắn. Tay còn lại phất bụi cho hắn. Hoàng Minh tự dưng thấy ấm áp.

Đám người kẻ chỉ trở khen Hoàng Minh vài câu, kẻ thấy trò vui đã hết, cũng tản đi. Dù sao chuyện này ở Vân Nam thành là chuyện như cơm bữa.

Phụ nhân giao lại con gái cho hai nha hoàn, chậm rãi bước tới, nàng cúi người thật sâu trước Hoàng Minh. Đoạn nói:

- Thật sự cảm ơn công tử, lần này không có người, Uyên nhi nhà ta không biết sẽ xảy ra chuyện gì, đại ân đại đức của người, Ngân gia sẽ ghi nhớ.

Ngân gia, người của Ngân gia sao? Hoàng Minh nghĩ nghĩ. Thảo nào nhìn trang phục bé gái này toàn là hàng lụa chất lượng tốt. Phụ nhân này còn trẻ, ăn mặc toát lên sự quý phái, không phải gia tộc bình thường có được.

- Không có chuyện gì, đây là việc nên làm thôi.

Hoàng Minh khách sáo trả lời.

- Đám chết tiệt kia tại sao có thể phi ngựa như thế trong thành chứ, thật là không có pháp tắc.

Linh San giận dữ dậm chân. Đau xót nhìn Hoàng Minh

- Bọn hắn là đại thiếu gia của gia tộc lớn trong thành. Hừ. Nhất định ta phải về đòi một cái công đạo

Phụ nhân hai mắt tức giận.

Hoàng Minh cười cười. Ứng lão lấy ra một bình nhỏ, đổ ra một ít bột, trát lên má Hoàng Minh, không ngờ vết thương có dấu hiệu ngừng chảy máu, khá tốt

Hoàng Minh gật gù, thuốc tốt.

Phụ nhân cố gắng mời Hoàng Minh về phủ để cảm tạ, thế nhưng Hoàng Minh không đi. Đùa sao, rảnh rồi đâu mà tới đó chơi đùa.

- Ôn của người, ta không có gì báo đáp, đây là vật một vị tiền bối đưa ta, mong người nhận lấy. Cảm tạ người đã cứu giúp con gái ta.

Phụ nhân lấy từ cổ xuống một chiếc vòng cổ, trên vòng là một miếng ngọc to bằng hạt đỗ, đưa tới Hoàng Minh.

Hoàng Minh không nhận lấy lại, phụ nhân quyết tâm tặng đi. Đẩy tới đẩy lui, cuối cùng không chịu được sự kiên trì của nàng, Hoàng Minh chịu thua nhận lấy. Vừa cầm vào vòng cổ, bên tai Hoàng Minh vang lên thông báo

- Tỉnh tỉnh, nhận được Huyền Minh Ngọc

Phẩm chất: Tuyệt vời

Huyền Minh Ngọc đúc kết hàng vạn năm, tích lũy năm tháng hài hòa khí hậu.

Có hiệu quả an thần, tĩnh dưỡng, khôi phục linh khí. Bảo dưỡng dung nhan.

Đồ tốt. Hoàng Minh vui vẻ

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Chấn động đại lục tin

Phụ nhân vui mừng vì Hoàng Minh nhận lấy, đoạn nói:

- Công tử là ân nhân của ta, nếu có chuyện gì cần giúp đỡ, đừng ngần ngại tới Ngân gia.

- Ta sẽ, cảm ơn người!

Hoàng Minh đáp lại, ý định quay đi

- Đại ca ca, người tên là gì?

Không ngờ bé gái đứng phía sau phụ nhân, lò đầu ra hỏi.

- Ta sao??

Hoàng Minh ngẩn ra, nhìn về mặt đáng yêu của bé gái. Hoàng Minh trêu đùa.

- Gọi ta là siêu nhân đi!

Hoàng Minh bỗng thốt ra câu vui vẻ. Quay người cùng Ứng lão và Linh San rời đi.

- Siêu nhân?? Siêu nhân ca ca!

Bé gái nhỏ giọng nhảm nhảm.

Hoàng Minh không biết rằng bé gái này, về sau là một thiên tài mà cả đại lục sợ hãi đấy.

Hoàng Minh cùng Linh San và Ứng lão trên lưng Kim Điều bay về cát lạc binh đoàn.

Ở một nơi xa xôi.

Một ngọn núi ẩn sau tầng mây cao vút.

Lưu Vân tông, là một trong tông môn 8 sao đứng đầu. Đã trải qua hơn 800 năm lịch sử. Danh khí cực thịnh.

Đệ tử trải dài hơn vạn.

Một mật thất rộng rãi không ngờ tập trung hơn 20 người.

- Tông chủ, có chuyện đại sự gì mà tập hợp chúng ta lại như vậy?

Một lão đầu râu tóc bạc phơ, thể nhưng ánh mắt sáng láng hữu thần lên tiếng hỏi.

- Đúng thế tông chủ, có chuyện đại sự gì mà tập hợp tất cả tông môn cao tầng chúng ta khẩn cấp như vậy!

Một phụ nhân xinh đẹp cất tiếng nói theo. Những người khác đều gật đầu đồng ý.

Giữa sảnh đường, một trung niên hai mắt uy nghiêm ngồi giữa, cả thân hình toát ra áp lực vô cùng. Hắn là tông chủ Lưu Vân tông Hàng Vô Ưu.

- Tình báo đưa về, Phiên Ảnh hội đấu giá pháp bảo đưa ra pháp bảo.

Hàng Vô Ưu từ tốn nói.

- Pháp bảo? Tông chủ, Phiên Ảnh hội đấu giá pháp bảo đưa ra thì có gì lạ đâu?

Một giọng âm lãnh vang lên bên cánh trái. Là một tên mặc áo choàng pháp sư. Nhìn áo bào của hắn không ngờ có những 6 hình đóa mây.

- Đúng thế, tông chủ, pháp bảo có gì lạ lắm sao? Tông chủ muốn loại pháp bảo nào, nói cho lão Trình ta, ta sẽ làm cho người!

Một đại hán đầu hói, thân hình lực lưỡng ồm ồm giọng.

- Đúng đấy tông chủ, lão Trình đã đạt tới luyện khí tông sư, có pháp bảo nào làm khó hắn.

Phụ nhân xinh đẹp kia lại lên tiếng.

Hàng Vô Ưu lắc lắc đầu. Mọi người kì lạ, đành yên lặng đợi hắn nói:

- Phiên ảnh hội đấu giá đưa ra pháp bảo, Lão Trình là luyện không được.

Luyện không được, pháp bảo gì mà luyện khí tông sư cũng không luyện ra.

Cả đám có chút nghi ngờ, không tin cho lắm.

Hàng Vô Ưu không câu giờ nữa.

- Ảnh sát, người nói đi!

Phía sau Hàng Vô Ưu, một gã áo đen bật mặt tiến lên, cả đám người bên dưới đều kiêng dè.

Tên Ảnh Sát này thực lực cực mạnh, chưa ai rõ ràng hắn là cái gì cảnh giới, chỉ biết là, hắn từng 1 mình đấu lại 10 tên huyền thần, vậy mà hắn vẫn thắng..

- Phiên ảnh đưa ra pháp bảo...

Cả đám người lắng tai nghe, không gian yên tĩnh cực kì.

Ảnh Sát yên lặng một chút, rồi thả ra một quả bom.

- pháp bảo.....thu phục và cất chứa yêu thú

Ảnh sát thốt ra từng từ.

Cái gì? Pháp bảo thu phục và cất chứa yêu thú.

Đám người hít một hơi thật dài, dường như muốn hít tất cả oxy trong phòng vậy.

- Không phải chứ, có loại pháp bảo này!

Lão đầu tóc bạc phơ kia lên tiếng, ánh mắt toát lên sự nghi ngờ nồng đậm.

Mọi người trong phòng đều như vậy, cái này là gì pháp bảo.

Phải biết là yêu thú cực kì khó thuần phục. Thuần thú sư muốn thu phục yêu thú, một là vận may cực lớn, hai là kiên nhẫn cũng thủ đoạn là cực lực. Nhiều khi muốn thuần phục một con yêu thú, thuần thú sư còn phải ăn chung, ở chung, ngủ chung cùng yêu thú nữa là khác. Muốn đơn giản hơn, vậy thì tìm yêu thú còn non đi. Nhưng một yêu thú nhỏ cũng khó không kém. Nuôi dưỡng nó đến khi nó trưởng thành khá lâu và tốn kém. Thế nên số lượng thuần thú sư cực kì ít ỏi.

Nhiều thuần thú sư, người có lẽ đang nói về Tinh thú môn đi. Nghe nói, Tinh thú môn còn có cả Phượng Hoàng.

- Thật sự có pháp bảo như vậy? Không phải là lừa đảo chứ?

Một người nhỏ giọng nói.

Mọi người nghi hoặc, ai dám khẳng định.

- Không thể, Phiên Ảnh hội đấu giá uy tín từ xưa đến nay, nếu đã đưa ra tin tức, chứng tỏ bọn hắn có.

Hàng Vô Ưu khẳng định một câu.

- Tin tức này đưa ra lâu chưa tông chủ?

Phụ nhân hỏi.

- Vừa được một canh giờ.

Hàng Vô Ưu đáp.

- Nhất định phải lấy được pháp bảo đó về tay. Lão Trình ta muốn nghiên cứu nó.

Trình hỏi đầu ồm ồm giọng nói.

Mọi người đều gật đầu, Hàng Vô Ưu hai mắt tinh quang, chuyện này đấu giá, phải có bằng được..

Tin tức pháp bảo đấu giá của Phiên Ảnh hội đấu giá lan truyền một canh giờ. Cả đại lục điên đảo rung động.

Các tông môn 8 sao đều hợp khẩn cấp ngay sau đó. Đến cả 10 sao, liền mình chỉ đoàn đứng đầu đại lục cũng hợp khẩn cấp.

Hoàng Minh thật không biết rằng, Pokeball của hắn sắp đưa lên một hồi mưa gió kinh tâm động phách rồi.

Lúc này hắn đang nằm phưỡn ra Kim Điều, Linh San một bên cho hắn trái nho. Uống lão lắc đầu. Linh San nha đầu này, sắp rồi Linh Vô Song xuất giá thôi

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Di Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Tiểu Ngư Nhi ý định

Hoàng Minh ba người về đến cát lạc binh đoàn đã là chấp tối. Khuôn viên không ngờ ồn ào náo nhiệt tiếng vui đùa.

- Đoàn Chông vó, người cứ chờ xem, còn vài ngày nữa, nhất định người sẽ bị ta đè bẹp.

Vũ bàn tử ha ha cười khoái chí.

Đoàn Dự hừ một tiếng, đáp:

- Người là do tiểu tinh linh kia trợ giúp, không phải vậy làm sao đòi vượt qua ta.

- Sao nào, nàng là ta sủng vật, không giúp ta thì giúp ai. Hê hê hê.

Vũ bàn tử vênh mặt lên 180 độ. Cái bụng phệ không ngờ lúc lắc theo. Trông mà buồn cười.

Cả bọn hôm nay tập luyện khá cực, chấp tối vừa nghỉ, liền bò ra trêu đùa nhau, không khí khá đầm ấm.

- Không biết Tiểu Minh đi tới Vân Nam Thành thế nào, đã rất lâu ta cũng chưa trở về gia tộc.

Vũ bàn tử phì phì, có chút mất mát.

- Mấy hôm không nghe lão đại mắng, có chút không quen. Haiz, thật tưởng nhớ ha.

Trương Vô Kỵ thờ dài, cả đám gật đầu. Bọn hắn mấy nay toàn là Hoàng Minh bức ép tu luyện, chửi bới cùng động viên đã quen. Nay có hai ngày xa thôi mà thấy nhớ nhung.

- Sao hả? Phải ăn chửi mới thấy vui vẻ?

Một giọng nói vang lên.

- Mẹ nó, ta mệt quá nghe nhầm hay sao có tiếng của tên tiểu Minh kia

Vũ bàn tử gãi gãi lỗ tai.

Bốp, một cước sút thẳng hông vũ bàn tử, hắn lăn một vòng rồi tiếp đất cái bụp.

- Ta Kháo, tên nào đá đít ta. Chán sống rồi sao?

Vũ bàn tử kêu lên như lợn bị chọc tiết.

Cả đám đều sững sốt, quay qua thấy Hoàng Minh không ngờ xuất hiện từ lúc nào. Cú đá vừa rồi là Hoàng Minh sút chứ ai.

- Hay lắm tiểu bàn tử, dám không coi ta ra gì rồi!!

Ta kháo, tên tiểu tử này về lúc nào, tiểu bàn tử giật thót. Quay lại thấy Hoàng Minh đang đứng híp mắt nhìn hắn. Vũ bàn tử chột dạ, cười hề hề.

- Nào có, nào có, ta đâu có dám lão đại.

Hoàng Minh ngó hắn một chút, ồ. Đây là, tên tiểu tử này cơ chuyện gì đây. Luyện thể cảnh giới. Má nó, đây là chuyện gì xảy ra???

Hoàng Minh ngạc nhiên, Tiểu Ngư Nhi vẫn là nhanh nhẹn tiến tới kể Hoàng Minh nghe.

Hóa ra vũ mập mập hôm qua khi tiến vào Hùng Thiên Sâm lâm, được thất tinh công chúa bảo bảo tìm được một gốc cây, mọi người đều không rõ là gì. Vũ bàn tử được thất công chúa ném thẳng vào miệng gốc cây bắt nhai. Lúc đầu hắn còn sống chết kháng nghị. Thế nhưng về sau cảm nhận được được lực chảy về đan điền cuộn cuộn. Hắn thậm chí bỏ nhai, nuốt cả gốc.

Mất 2 giờ đồng hồ luyện hóa Thiên Địa Tọa hóa công, hắn nhảy qua luyện khí tới luyện thể cảnh sơ kì. Các huynh đệ còn lại đều hai mắt đỏ rực, vì gì mà tên mập này luôn được ưu ái thế.

Hoàng Minh gạt đầu, tiểu bàn tử quả là số may mắn. Kiểu này, 4 hôm nữa. Không khéo khiêu chiến được vị trí đệ nhị rồi.

Hoàng Minh cũng cảm thấy vui cho tiểu bàn tử. Dù sao, từ lúc tới đây, tiểu bàn tử này cũng là hắn người bạn đầu tiên.

Hoàng Minh cùng đám tiểu đệ cùng lui về tắm rửa cơm nước...

Đêm tới, Hoàng Minh lại như thói quen lên mái nhà nằm.

- Trăng ở đây giống Địa cầu quá. Không biết đại lục này có hình tròn không nhỉ? Bên ngoài kia không gian liệu có hay không địa cầu.

Hoàng Minh lẩm nhẩm. Lúc này đã canh 3. Hoàng Minh tính lui về phòng ngủ. Có khi vào phó bản đảo tìm hiểu một chút tin tức nhiệm vụ.

-Ồ, sao vẫn chưa ngủ?

Hoàng Minh giật mình khi thấy đèn phòng của Tiểu Ngư Nhi còn sáng.

-Dịch chuyển tức thời!

Vụt!!!

Tiểu ngư nhi đang chăm chú đọc một cuốn sách, tâm trí không ngờ đặt cả vào. Hoàng Minh xuất hiện ngay cạnh hắn cũng không biết. Hoàng Minh kì lạ, ngó vào nhìn kè.

Bách Lan thảo

Sinh trưởng nơi vùng núi cao, thân mập, lá to bản rộng. Thường tụ tập thành đám.

Bách Lan thảo có công dụng hòa hợp, là tài liệu phù hợp để trung hòa các thảo dược có tính hỏa.

Đây là, dược thảo sao? Hoàng Minh ồ một tiếng. Quyển sách này viết khá rõ ràng, còn có vài dòng ghi chú nhỏ xung quanh. Tiểu Ngư Nhi sao lại đọc sách này, nó lấy ở đâu ra nhỉ?

- Đệ đang đọc gì vậy? xuân cung đồ sao?

Hoàng Minh ra vẻ vừa bước vào, mặt cười có chút hài hước.

Tiểu Ngư Nhi nghe có tiếng nói giật thót người. Quay lại thấy Hoàng Minh thì mặt hơi đỏ lên.

- Không phải xuân cung đồ, Minh ca ca đừng có trêu đùa đệ

- Không phải sao? Vậy đó là sách gì?

Hoàng Minh dí dõm.

- Đây là, đây là sách của cha đệ, đệ chỉ đọc một chút thôi

Sợ Hoàng Minh không tin, Tiểu Ngư Nhi đẩy sách vào tay Hoàng Minh để hắn coi.

Hoàng Minh cầm sách, giả vờ nhìn một chút, đoạn hỏi:

- Cha đệ là luyện đan sư?

- Đệ không rõ, từng nghe mẫu thân nói qua hình như có chuyện như vậy. Nhưng đệ tuổi còn nhỏ, những chuyện mẫu thân nói cũng quên gần hết rồi.

Đệ chỉ nhớ cha đệ đúng là biết chữa bệnh đấy. Trong thôn ai cũng đến nhờ cậy cha đệ

- Sách này đệ cầm từ bao giờ.

Hoàng Minh hỏi.

- Hôm đó cùng Điều Thuyền ti lên núi, bọn đệ vốn không rõ linh thảo, đệ liền mang của cha đệ quyền sách này đi. Tìm kiếm sẽ có ích.

Hoàng Minh có chút nghi ngờ. Cha của Tiểu Như Nhi, nhất định là luyện đan sư, nếu không sách này là cái gì lí do. Thái Bình thôn này có chút gì đó bí ẩn. Khúc mắc ở đây chẳng.

- Đệ học nó sao?

Hoàng Minh đưa sách lại cho Tiểu Ngư Nhi.

Tiểu Ngư Nhi nhận sách.

- Đệ nghĩ cha đệ đúng như huynh nói, là luyện đan sư. Nếu vậy, đệ cũng muốn làm luyện đan sư

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Ước hẹn đấu

Cát lạc binh đoàn!

Một ngày đẹp trời, hôm nay hầu hết không có ai đi ra làm nhiệm vụ, tất cả đều đang hùa về đấu trường của dong binh đoàn.

- Cần Vệ, người sao còn vác khiên đi vậy, mau mau, đi tới đấu trường coi đánh nhau này.

Cần vệ sáng nay tính đi ra cùng vài huynh đệ vào gần vùng cấm lịch lãm. Thế nhưng khi ra tới gần cổng lại bị gọi lại.

- Có chuyện gì thế vậy Tài Lục, đấu trường có chuyện sao?

Tài Lục lắc xăng, đáng về gấp gấp.

- Đi nào, vừa đi ta sẽ vừa giải thích, lâu lâu không có cái hay xem rồi.

Tài Lục kéo Cần Vệ chạy đi.

Hóa ra đấu trường dong binh đoàn hôm nay, nghe nói có một đám thiếu niên sẽ so tài. Một ngày rảnh rồi không có việc gì làm. Tốt nhất là ra coi hài kịch.

Cần Vệ cũng hiểu kì, đấu trường rất lâu rồi chưa có ai đánh tới chủ ý.

Thật ra chỉ là so tài bình thường mà thôi. Thế nhưng kẻ này đôn kẻ kia, từ so tài bình thường lại thành quyết đấu sinh tử ấy chứ.

Hoàng Minh lúc này ngáp cái oáp một tiếng. Tối qua hắn có vào phó bản lần mò mãi, thế nhưng vẫn chưa tìm được manh mối gì, ngoài đám Cung mê tròn tròn phủ đầy mặt đất.

Đấu trường của Cát lạc binh đoàn. Được thiết kế cũng khá rộng lớn, Hoàng Minh ước chừng cũng phải to bằng cái sân bóng rổ. Phía trên dựng cao lên, có những hàng ghế, không khác sân bóng là mấy thật. Lúc này mặt trời đã lên cao tới ngọn cây. Xung quanh sân đấu trường không ngờ khá đông người tụ tập, bàn luận.

Hoàng Minh cười khò. Vốn muốn tìm một chỗ giải quyết, mượn Linh Vô Song một chỗ rộng rãi chút. Không ngờ lão hồ ly này đưa tới đây. Lại còn tuyên truyền thông tin ra ngoài. Giờ thành ra thế này.

Sau lưng hắn lúc này là đám người Chu Du Đoàn Dự. Đều hứng khởi, có tự tin, có lo lắng, tập trung mười phần.

- Thiên sát tiểu đội!

Hoàng Minh quát.

- Có!!

Một tiếng thưa đồng đều khí thế tăm tắp.

- Ta kháo, bọn hắn làm gì vậy? Cứ như là quân đội chính quy vậy.

Một tên chiến sĩ đầy thú vị thốt lên. Hơn 200 người trên khán đài bắt đầu yên lặng coi.

- Kiều Phong!

- Có!

Kiều Phong bước lên một bước ra khỏi phòng. Đi đều tới trước mặt Hoàng Minh. Khi cách mặt hắn 5 mét thì dừng lại. Tay phải giơ lên đặt trước trán tiêu chuẩn động tác chào. Hô to:

- Tôi, Kiều Phong, chiến sĩ Thiên Sát Tiểu đội, cảnh giới luyện khí tầng 7. Khiêu chiến vị trí thứ 4.

- Tốt, Đứng vào vị trí.

Hoàng Minh Đáp.

Kiều Phong chào một lần nữa, quay đầu bước về ô trống có số 4.

Hoàng Minh tiếp tục gọi tên các huynh đệ khác.

Khán đài Linh Vô Song cùng Ứng lão gật gù. Đám thiếu niên này vô cùng thú vị. Không ngờ có tác phong nghiêm chỉnh, vô cùng chính quy y như chiến sĩ binh lính được huấn luyện của quốc gia vậy. Linh San ngồi cạnh Linh Vô Song, hai mắt phượng nhìn chăm chăm vào bóng lưng Hoàng Minh, hai mắt đầy nhu tình.

Hắn thật là đầy thu hút, nàng vừa nghĩ tới lúc về tới Cát Lạc binh đoàn, Hoàng Minh không ngờ lại đưa nàng Huyền Minh Ngọc, hai má thẹn thùng đỏ lên.

Bao quanh khán đài cũng rung động không thôi.

- Đây là cái gì quy luật nhỉ, dường như rất là chính quy.

Một gã pháp sư thốt lên.

- Ta nghĩ bọn hắn sinh ra là ở quân đội đấy. Hay là bọn chúng là con của chiến sĩ trong quân đội quốc gia.

Gã bên cạnh tiếp lời.

Phía dưới lúc này đã báo cáo xong. Hoàng Minh nhìn xuống vị trí. Số hai đứng 2 người, Là Đoàn Dự cùng Vũ Văn Thành Đô. Số 3 là Chu Du chỉ có một mình.

Số 4 là Kiều Phong cùng Triệu Vân. Số 5 là Tiểu Ngư Nhi và Lệnh Hồ Sung.

Bên cạnh hắn, số 1 không ngờ là Trương Vô Kỵ.

Hoàng Minh gật gù. Tốt lắm. Có tính khiêu chiến.

- Luật lệ ta đã nói qua một lần rồi, giờ nhắc lại cho các ngươi nhớ. Vị trí chỉ có một. Mỗi người chỉ có một lần khiêu chiến. Thua, người xếp dưới. Đã quyết định rõ ràng chưa?

Cả đám đáp lại khí thế.

- Rồi!!!

- Tốt. Bắt đầu từ số một đi. Vô Kỵ, rất có tính khiêu chiến.

Hoàng Minh gật đầu. Bước ra sân khiêu chiến.

Sân khiêu chiến chiều rộng khoảng 20 mét chiều dài 30 mét. Khá tốt, không lớn quá cũng không nhỏ quá.

Hoàng Minh cùng Trương Vô Kỵ bước vào trong. Hai người cách nhau mười mét.

- Lão đại, ta biết không đánh lại ngươi, thế nhưng, ta rất muốn một lần thử, dùng hết sức đánh một trận. Mong rằng, ngươi cũng vậy, đừng để tiểu đệ ta cướp mất vị trí đứng đầu.

Trương Vô Kỵ hai mắt lóe lên tinh quang. Hắn đã luyện tập rất khắc khổ. Tới nay đã đạt tới luyện thể tầng hai. Bình thường luyện thể cảnh giới gấp luyện khí cảnh giới kết quả là ai cũng biết được, chắc chắn là đàn áp tuyệt đối. Thế nhưng Hoàng Minh lại là nằm trong số tên biến thái, có thể vượt cấp đè ép. Trương Vô Kỵ không hề có chút khinh địch nào. Rút ra cây đao bản to từ sau lưng, lặng lẽ đứng nhìn.

- Nhất định, mong rằng đệ sẽ không làm ta thất vọng. Tới đi.

Hoàng Minh lấy ra kunai, miệng có chút cười tà.

- Tiểu tử kia là luyện khí hậu kì cảnh giới mà định đấu với luyện thể sơ kì cảnh giới. Quả là không biết lượng sức.

Một tên chiến sĩ mặc giáp vàng khịt mũi coi thường.

- Đừng có khinh thường hần, chỉ sợ ngươi sẽ giết mình đấy.

Một trung niên bên cạnh lớn tiếng nói.

- Ô, thì ra là Kim Hoa đại ca. Sao ngươi coi trọng tiểu tử luyện khí kì kia như vậy?

Tên chiến sĩ giáp vàng kì là hỏi.

Kim Hoa không đáp, chỉ mỉm cười. Hoàng Minh sao? Chạy thoát được yêu thú cấp 8, không phải là đơn giản người đâu nhỉ?

Nếu Hoàng Minh ở đây sẽ nhận ra trung niên này. Sau lưng hần là hai cây kiếm đan chéo nhau

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Hoàng Minh vs Trương Vô Kỵ

- Lão đại, cẩn thận!

Trương Vô Kỵ nhắc một câu, không ngờ khí thế dâng cao một bậc. Không gian xung quanh giao động dữ dội. Đao trong tay Trương Vô Kỵ không ngờ run run lên.

Hoàng Minh biến sắc, đây là cái gì khí thế.

Trên cao Ứng lão giật thót, miệng há rộng. Linh Vô Song cũng khiếp sợ. Đây là, không phải là sự thật chứ??

Toàn trường đám người thì thấy kì lạ. Có chuyện gì ở thiếu niên kia xảy ra vậy? Khí thế bỗng cao lên. Không gian như có vết sáng lóe lên.

- Đây là,, đao ý??? Không phải, đây mới là một tia ý cảnh của đao khí thôi!

Một góc khán đài, một lão áo quần rách rưới lẩm nhẩm. Ánh mắt tinh quang đầy hứng thú. Lão ngồi nơi đây mà không gian dường như không có ai nhận ra lão vậy.

- nhìn kia, không ngờ kéo lên luyện thể tầng 3 rồi, còn chưa dừng lại, hần còn đang tăng tiến nữa, ông trời ơi, tiểu tử này là cái gì biến thái vậy?

- Ta thấy rồi, ngươi đừng kéo áo ta thế. Rách bỏ nó giờ.

Tên pháp sư cau có.

Đây là chuyện gì xảy ra, là bí pháp gì sao? Hoàng Minh không rõ, bỗng nhiên khí thế tu vi của Trương Vô Kỵ sao lại kéo lên được như vậy.

Trương Vô Kỵ lao tới, khoảng cách nhanh chóng được rút ngắn lại.

Cheng, Hoàng Minh chặt vật đỡ một nhát chém từ trên xuống.

Lực đao thật mạnh, Hoàng Minh giật mình. Hai tay có chút tê cứng.

Vù, một đá ngang của Hoàng Minh vọt tới, Vô Kỵ lui lại né được.

- Loạn Phong trảm!!

Trương Vô Kỵ hai tay nắm đao, giờ cao lên trời, xung quanh đao không ngờ có gió bao quanh như lốc xoáy.

Vù vù vù, Đao chém xuống, như một đao chém dọc, nghe rõ tiếng không khí rít.

Hoàng Minh không dám đối đầu.

- Dịch Chuyển tức thời.

Ầm

Một đao nện nổ vị trí Hoàng Minh đang đứng, một vết chém lõm xuống gần mét, xung quanh vết nứt chẳng chặt. Nền đá vậy mà bị phá.

Đám người trên đài quan sát hít một hơi khí lạnh.

Con mẹ nó, đây là một đao gì uy lực. Là đao kĩ trung cấp hay cao cấp. Thật khủng bố.

Ứng lão trong lòng rung động, quay sang nhìn Linh Vô Song, thấy hắn cũng đang nhìn mình, 4 mắt nhìn nhau đều thấy được sự kinh ngạc của đối phương.

- Hoàng Minh, người nhất định không được thua đấy!!!! Linh San lo lắng, hai tay nắm chặt nhau. Mắt tìm kiếm thân ảnh Hoàng Minh.

Hoàng Minh đã xuất hiện cách bên trái đó 7 8 mét.

Hoàng Minh nhìn hiện trường cũng khá sợ hãi. Mẹ nó, tên này định chém chết lão đại hả, ra tay ác như vậy. Hoàng Minh quên mất là Trương Vô Kỵ từng nói, hắn sẽ dùng toàn lực đấy.

- Lại là thân pháp đấy, thật kì lạ thân pháp. Không hề có dao động mà gần như biến mất rồi xuất hiện vậy. Tiểu tử kia cũng khá tốt, một đao kĩ trung cấp luyện được đại thành cảnh giới. Bọn tiểu tử này là ở đâu ra thiên tài vậy.

Lão già quần áo rách nát gật gù. Lòng thương thức.

Bên dưới Hoàng Minh đã bắt đầu có hành động. Mẹ, vị trí lão đại là không thể lung lay đấy. Quá mất mặt.

- Lão đại là bắt đầu chơi rồi, Trương tiểu tử ném thử cảm giác đi nhé!

Đoàn Dự khả khả cười.

- Đoàn chổng vó, người nói xem Vô Kỵ có cửa thắng không? Ra thấy Hoàng Minh bị ép thế kia mà!

Vũ bản tử hỏi thăm

- Thắng cục dứt, người không thấy lão đại chưa dùng pháp thuật sao? Đồ đàn.

-ừ nhii!!

Không ngờ Vũ bản tử ăn chửi mà không có cãi lại.

- Vô Kỵ, đệ thật mạnh, nhưng....

Hoàng Minh nhếch miệng cười, đoạn tiếp:

- Ta còn mạnh hơn!

- Đa trùng ảnh phân thân chi thuật.

Hoàng Minh kết ấn, sử dụng phân thân chi thuật.

Bùm bùm bùm, trên sân đấu không ngờ xuất hiện 40 tên Hoàng Minh, đứng bao quanh Trương Vô Kỵ. Từ lúc Hoàng Minh lên luyện khí tầng 8, hắn đã có thể phân ra 40 bản sao.

- Mịa nó, không phải chứ???

- Vãi ***!

Ứng lão cùng Linh Vô song không tự chủ được chửi thề, đứng bật dậy.

Không chỉ hắn, cả khán đài, hơn 200 người, toàn bộ khiếp sợ bật dậy, dường như bật dậy bọn hắn có thể nhìn rõ hơn vậy.

Ngay cả trầm tĩnh như lão già ăn mày kia cũng phải bật dậy mà thốt ra:

- Ta kháo!!!

Khán đài sợ hãi, đây là cái gì chiêu số, phép thuật sao? Không phải chứ, trâu bò như vậy!!!!

- Ưng lão, đây là pháp thuật sao?

Linh Vô Song miệng khô khốc cất ra tiếng hỏi.

- Ta cũng không rõ, nghe nói có loại pháp thuật phân ra ảnh ảo này, thế nhưng pháp sư có thể học được đếm trên đầu ngón tay. Thế nhưng cái này số lượng, cũng quá khôn nạn đi!

Ưng lão nuốt nước bọt.

- Tất cả đều có năng lượng, đều là thật.

Linh Vô Song lại thốt lên.

Dưới sân, Trương Vô Kỵ hai mắt tinh quang lóe lên, kiên định đứng yên. Hoàng Minh vẫn không động, bao quanh Trương Vô Kỵ

- Vô Kỵ, đón ta chiều này đi.

Roài roài roài. Hoàng Minh vừa nói xong, 40 tên Hoàng Minh không ngờ cùng kết án.

- Xong, đúng là chiều này, Đoàn Dự sợ hãi thốt lên!!

Cả bọn kinh ngạc, chiều này là sao? Đoàn Dự không nói, đây là chiều thức mà hắn ăn hành đoạn đấu với Hoàng Minh Khi trước.

Vù vù vù, 40 đoàn lửa từ miệng 40 tên Hoàng Minh phun ra. Cảnh tượng cực kì diễm lệ cùng kinh khủng.

- Mẹ nó, hóa thuật, cha mẹ ơi, hóa thuật.

Tên chiến sĩ áo giáp vàng vẫn là mồm to nhất. Hét lên, hai mắt mở rộng sợ hãi. Nhưng lúc này cũng không ai quan tâm hắn làm ồn hay không. Tất cả đều đang kinh hãi nhìn vào hiện trường rung động kia.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Lão đại, ta phục rồi

Không khí căng thẳng cực độ. Lửa nóng bao trùm cả sân đấu. Không có một kẻ hờ nào để trốn thoát cả.

- Khủng khiếp quá, nhìn hóa thuật của hắn kia, mẹ kiếp, hỏa cầu của ta đúng là thứ bỏ đi mà.

Một gã pháp sư quệt mồ hôi thối.

Quá là rung động.

- Chu Du đại ca, Vô Kỵ đại ca liệu có bị đốt cháy không. Hoàng Minh ca ca đốt như thế, đệ dưới này còn thấy nóng bùng mặt đây.

Tiểu Ngự Nhi sợ hãi.

- Không đâu!! Nhìn xem đi.

Chu Du không ngờ ung dung mỉm cười.

Cả bọn hai mắt lại tập trung vào sân đấu.

Lửa đã bắt đầu rút dần. Không hề có tiếng kêu gào nào.

- Không phải chứ, lẽ nào đốt thành than rồi.

Chiến sĩ giáp vàng nghi hoặc.

Mọi người hai mắt đều không rời khỏi sân đấu.

Lửa đã rút đi, đã thấy được thân ảnh của Trương Vô Kỵ xuất hiện.

- Không thể nào, hần không hề có việc gì sao???

Ứng lão cùng Linh Vô Song giật mình.

Mọi người trên khán đài đều ồ lên, quá dị rồi. Lửa cháy như thế mà không có vấn đề gì sao? Đây là chuyện gì xảy ra.

- Hòa Minh Phán phù sao? Thú vị.

Lão già quần áo rách nát gật gù.

Trương Vô Kỵ mặc dù không tổn hao cọng lông nào, nhưng mặt bắt đặc dĩ không thôi.

Hòa Minh Phán phù là vật phòng thân của hần duy nhất. Vốn không lỡ sử dụng. Thế nhưng tình huống vừa rồi thật sự không dùng thì cái mạng không biết trôi đi đâu..

Hoàng Minh cũng giật mình không thôi, không ngờ lại không có bị thương dù chỉ một vết bỏng nhẹ. Tên nhóc này bí mật cũng nhiều quá. Nhìn Hỏa thuật đang trong quá trình xoay vòng, Hoàng Minh thận trọng.

- Không ngờ đệ đón đỡ nhẹ nhàng như vậy.

Hoàng Minh cười khò thốt lên.

Trương Vô Kỵ mặt nghiêm túc, đây là lúc hần cần nhanh chóng xoay chuyển thế cục.

- lão đại, ta lại tới!

Trương Vô Kỵ lao nhanh vút tới, mặc dù không biết đâu là Hoàng Minh thật hần vẫn lao tới, đao quang ánh tới, bùm bùm bùm.

Liên tục phân ảnh nổ tan, Trương Vô Kỵ như chiến thần, liên tục huy động đao chém tới.

- Chiêu thức thực dụng, không hoa mỹ nhưng hiệu quả cực tốt. Rất khá.

Kim Hoa gật đầu. Không thể chê được. Lúc này ảnh phân thân đang mất dăng, mất dần. Đến cái cuối cùng nổ đi. Hoàng Minh cười khò, đáng ra phải học thêm nhiều kỹ năng chiến đấu hơn, nhất định. Hần lắm bầm trong đầu.

Trương Vô Kỵ chém nổ ảnh phân thân cuối cùng, phát hiện Hoàng Minh đứng cách hần 10 mét. Nhanh chóng lao tới, khí thế như hồng.

- Vô Kỵ đại ca đánh gât quá. Hoàng Minh đại ca liệu còn lá bài tẩy nào không??

Kiểu Phong lo lắng hỏi.

- Các người con mẹ nó quên rồi, không nhớ lão đại hành ta là kiểu gì?

Đoàn Dự vẫn mồm thối khinh khinh nói.

Cả bọn đều nhớ lại khung cảnh tối hôm đó, Đoàn Dự chiến Hoàng Minh. Sự thật đúng là như vậy. Trên sân một lần nữa Hoàng Minh kết ấn. Bây giờ khả năng kết ấn của Hoàng Minh đã là cực nhanh.

- Đa trùng ảnh phân thân chi thuật!

Trương Vô Kỵ đang lao tới chỉ còn 2 3 mét mà thôi, vậy mà. Bùm bùm bùm.

Một lần nữa trước mắt hần lại là một đám Hoàng Minh, số lượng không kém khi nãy. Trương Vô Kỵ cười khò, đây là lại nữa sao?

- Ta không nhìn nhầm chứ, lần thứ hai sử dụng pháp thuật này, nó có thể sử dụng liên tục sao? Tiểu tử này....

Lão già quần áo rách nát trừng mắt lên, hôm nay lão thực sự chấn động rồi.

Đến lão già còn thế, Ứng lão với Linh Vô Song còn rung động không thôi.

Mẹ nó, quái vật này.

- Hần hình như là song chức nghiệp.

Linh Vô Song thì thảo.

Ứng lão gật đầu đồng ý. Thế nhưng, hần mới bao nhiêu tuổi. Vậy mà đã trưởng thành tới mức này. Phía sau hần nhất định phải có cao thủ nào đó bồi

đường. Đám tiểu tử kia cũng thế. Nếu không, tại sao đưa ra lời mời tới Tinh thú môn, bọn hắn lại từ chối nhanh gọn như vậy. Nhìn bọn hắn tiền năng Nhất định là như thế. Ưng lão suy diễn như vậy.

- Hoàng Minh....

Linh San hai mắt vui vẻ nhìn xuống dưới sân đấu.

Trên khán đài mọi người bàn luận không thôi, thế nhưng, dưới sân lại bắt đầu đánh tới kịch liệt. Trương Vô Kỵ đã bắt đầu mất sức, hắn không có trâu bò được như Hoàng Minh có khí hai bi lực lượng. Mặc dù tiêu diệt được một nửa rồi, thế nhưng trên người hắn đã dính không ít dấu chân. Đầu in nguyên vết giấy. Bộ quần áo trắng đúng là trang trí thêm vết giấy cực chói mắt màu đen.

Hoàng Minh lúc này đứng chấp tay chỉ huy, vẻ mặt hết sức bí ối. Ung dung nhàn nhã. Bỗng nhiên hắn hai mắt tinh quang hiện lên. Hóa thuật quay vòng xong.

Bùm bùm bùm. Các phân thân đang đánh với Trương Vô Kỵ tự nhiên bạo nổ. Mọi người ngạc nhiên, chuyện gì vậy? Trương Vô Kỵ cũng ngạc nhiên, nhìn về phía Hoàng Minh, chỉ thấy hắn đang tùm tùm cười. Không biết trong lòng hắn đang có âm mưu gì

- Đa Trùng Ảnh phân thân chi thuật.

Hoàng Minh lại kết ấn.

- Mẹ nó, còn muốn cho người ta sống không đây!

Trương Vô Kỵ vốn điềm tĩnh vậy mà cũng không nhịn được chửi tục một câu.

Hắn còn như thế, nói gì người quan sát trên khán đài.

- Vãi thật, tên tiểu tử kia chỉ một chiêu này, thật khốn nạn đi.

- Quá ác, phân ra ảnh ảo không có giới hạn sao?

- Mẹ nó, lại phân tiếp, tiểu tử này khí lượng ở đâu ra nhiều như vậy.

Hoàng Minh chỉ cười cười. Đoạn cả đám chấp tay kết ấn. Trương Vô Kỵ nhìn thấy tay Hoàng Minh động tác kết ấn. Trong lòng rung mình một cái sợ hãi hết lên:

- Lão đại, lão đại, ta phục rồi. Đừng phun lửa, đừng phun lửa nữaaaaaaa

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Trận thứ hai

Trương Vô Kỵ ủ rũ bước xuống khán đài. Trận đấu này, hắn đã cố gắng hết sức rồi.

Chu Du vỗ vỗ vai Trương Vô Kỵ.

- Đừng buồn, tổ quốc ghi công rồi!

Trương Vô Kỵ nhếch môi, cố nặn ra nụ cười, nhưng không thể nào bắt đắc dĩ hơn.

Sô một, Hoàng Minh vẫn là đứng vững vị trí kẻ từ giờ

Tiếp đến. Trận đấu tranh vị trí lão nhị.

Theo số điểm chọn vị trí.

Đoàn Dự vs Vũ Văn Thành Đô.

Đoàn Dự cười ha hả, dậm chân cái rầm vút cái ra tới giữa sân. Khí thế bộc phát.

- Hào tiểu tử, luyện thể cảnh tầng 4. Đường như mới 11 tuổi. Thật là hạt giống tốt.

Lão già ăn mày gật gù, chuyển đi này thật không tệ.

- Lại là một tên luyện thể trung kì cảnh giới, bọn nhóc này chui ở đâu ra vậy? Không phải trong dong binh đoàn.

Một tên pháp sư thốt lên.

- Người đứng là chỉ lo luyện pháp thuật cường. Đây là lúc trước tiểu thư Linh San dẫn tới, dường như là khách của nàng cùng Đoàn Trưởng.

Tên chiến sĩ bên cạnh nói rõ, lúc Linh San dẫn bọn Hoàng Minh tới hẳn là có mặt.

- Vũ bàn tử, tới nhanh nào!

Đoàn Dự gọi ầm lên

- Đoàn chống vó, đừng hổng, thua mất mặt.

Vũ bàn tử không hề có tí vội vàng nào, cứ chậm chậm bước tới sân đấu. Thân hình vũ bàn tử đã gọn gàng hơn. Xem ra chỉ béo hơn Hoàng Minh. Gấp đôi thôi. Trước kia núng nính thịt mỡ đã bớt đi rất nhiều. Nhìn thấy cũng khá bầu bĩnh đáng yêu.

Hoàng Minh gật gù. Trận này để xem Vũ Bàn tử có lá bài tẩy gì. Thực lực của Đoàn Dự Hoàng Minh là biết rõ. Thái tử một nước, từ bé đã được dạy dỗ, chiến kĩ nhiều, pháp bảo mạnh.

- Thái tử đã lên đấu rồi, có cần chuẩn bị gì không đại nhân?

Một bóng đen lấp ló sau hàng ghế xa nhất thì thảo.

- Không cần! Giữ vững vị trí thôi!

Một tiếng đáp lại, giọng nói có chút the thé, không rõ là nam hay nữ.

- Đoàn Chống Vó, ta đã nói, hôm nay nhất định đánh bại người, vị trí đệ nhị bàn tử ta định rồi!

Vũ bàn tử trịnh trọng nổ, khuôn mặt nghiêm túc khiến Hoàng Minh không nhận được phi cười. Con mẹ nó, có nhất thiết trưng cái mặt Hinh sự như vậy không.

Vù vù vù.

- Mẹ nó, thằng mập kia cũng là luyện thể kì, không phải chứ???

Tên chiến sĩ giáp vàng vẫn là to mồm nhất, miệng oang oang. Mịa, hẳn mới bao nhiêu tuổi, cái mặt nọ choẹt kia chắc gì đã quá mười tuổi.

Mọi người đều ồ lên, ngạc nhiên không thôi. Mười tuổi đã là luyện thể kì, thiên phú quá là cao đi. Bọn hắn bình thường đều phải tới 15 16 tuổi mới đạt được luyện thể kì. Đám tiểu tử kia là cái gì nhóm thiếu niên vậy

- Lại là luyện thể kì sơ kì. Đám nhóc con này, quả thật cho ta mang tới kinh hỉ đây.

Lão già ăn mày hai mắt híp lại, miệng nhếch lên nụ cười

Ứng lão cũng Linh Vô Song ngồi ở vị trí chủ đài cũng gật mình thôi rồi. Bọn hắn nhớ là tiểu tử mập này, mới tuần trước còn là luyện khí cảnh mà. Vậy mà giờ đã đột phá nhanh như vậy.

Đoàn Dự lấy ra đôi găng tay trắng, chân trước bước tới một bước dài, hơi hạ thân hình xuống, thành một tư thế thủ. Đôi găng tay biến sáng lóe lên, biến ảo thành hai song kiếm, sáng loáng, ánh mặt trời chiếu vào có chút chói mắt.

- Nom kìa đôi găng tay kia, không phải là pháp bảo chứ, vậy mà hóa thành song kiếm. Thật kì lạ.

Đám người đều gật mình cảm thán không thôi. Ôn ào bàn luận đoán thân thể của đám thiếu niên này

Dưới sân đấu.

- Vũ bàn tử, người lên chịu thua đi!

Đoàn Dự hét ầm.

- Đoàn chống vó, khinh địch phải trả giá đấy. Tiểu Minh là ví dụ đấy.

Vũ mập mập không ngờ lúc đánh nhau lại có phong vị thâm trầm không thôi. Hoàng Minh bẹo đùi mình một cái, không phải chứ, đây là tên mập chết tiệt kia sao?

- Á!!

Một tiếng hét chói tai, Hoàng Minh giật mình nhìn sang. Một đôi mắt đau xót nhìn hắn, miệng có chút méo xệch.

- Lão Đại, ngươi bẹo đùi ta làm gì trời!!!

Lệnh Hồ Sung hai mắt oán trách.

- Xin lỗi, xin lỗi đệ, ta nhầm

Hoàng Minh cười khò xin lỗi rồi rút.

Vũ bàn tử không ngờ hai mắt nhú lại ý cười. Đoạn lời ra một vật hình tròn. Trên đó khắc một dấu ấn con bướm nhỏ nhỏ.

- Tiểu Nhã, đến lúc chiến đấu rồi!!

Pokeball này một cái dưới đất rồi mở ra.

Roẹt

Thất tinh công chúa bảo bảo được triệu hồi ra, bay bay hai đường rồi đậu trên vai Vũ bàn tử, nàng lấy tay che miệng rồi ngáp một cái. Cực kì khả ái.

- Ta kháo, vừa rồi là gì vậy?

- Kì lạ, kia là vừa có chuyện gì vậy? Tiểu tử kia là triệu hồi sủng vật sao?

- Ngươi có thấy là gì không? Vật gì đó bay bay, nhỏ quá ta không thấy rõ.

Trên khán đài cực kì xôn xao tiếng bàn tán. Không ai là không tấm tắc kêu kì lạ.

- Kia là, không phải là....?

Lão già ăn mày sợ hãi. Vừa rồi một màn triệu hồi kia, với tu vi của lão có thể thấy hết sức rõ ràng. Đó là một vật nhỏ hình thể như người, nhưng lại có cánh. Đường như lão đã nghe ở đâu đó rồi. Lão nhăn mặt, cố gắng nghĩ lại.

- Đúng rồi, là Tinh linh, là tinh linh tộc một chủng loại, tinh linh bảo bảo.

Lão ăn mày không tự chủ được thốt ra.

Tinh linh tộc tại sao lại xuất hiện được ở đây. Thật kì quái. Mà vật vừa rồi là gì. Một vật hình tròn vừa màn kia. Phải chăng là,...

Phiên Ảnh hội đấu giá tung tin, phải chăng là thứ kia???

Lão già ăn mày nghi hoặc không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Vũ mập mập ẩn giấu

- Mập mập, chuẩn bị nhé, ta tới đây!

Đoàn Dự nói xong, hai kiếm trên tay rung lên.

- Song Hình Bái Dật

Đoàn Dự hai song kiếm giờ cao, toát ra ánh sáng rực rỡ, ánh kiếm như kéo dài ra, chém thẳng xuống hai vai tiểu bàn tử. Nhát này mà xuống, khẳng định đứt luôn hai cánh tay

Tiểu bàn tử vẫn không động, đứng yên chấp hai tay sau lưng.

- Tiểu tử kia không phải là sợ quá rồi chứ, tại sao đứng yên như vậy!

- Đùa ta sao, không phản ứng gì cả thế.

Hoàng Minh bên dưới cũng nhủu mảy, mập mạp chết bầm làm gì thế. Song kiếm mang theo ánh sáng còn cách Tiểu bàn tử 1 mét. Hoàng Minh hai tay đã chờ sẵn tính cứu người. Đoàn Dự không ngờ tiểu bàn tử này lại bị đờ ra, thật sự không muốn chém nhưng chiêu thức đã ra rồi, kéo lại không được. Đang lúc mọi người sợ hãi, tiểu bàn tử nhếch môi, hạ lệnh:

- Tiểu nhũ, Bất biến Ngưng tọa!

Roạt, Tiểu Nhũ công chúa hai cánh phát ra một màu tím huyền ảo, cực nhanh bao tỏa xung quanh người tiểu bàn tử. Bán kính tới 2 mét.

dị biến phát sinh.

Mọi người chấn kinh. Đoàn Dự vậy mà đứng bất động, không gian 2 mét xung quanh tiểu bàn tử vậy mà như đông cứng lại. Được bao phủ bởi một màu tím. Không gian như ngưng đọng.

Đoàn Dự sợ hãi, mẹ nó, đây là chuyện gì xảy ra. Hắn không thể cử động được.

Vũ mập mạp không khách khí, không gian này hắn là bá chủ, liên tục đấm đá liên tục vào người Đoàn Dự.

5 Giây, không gian trở lại bình thường. Đoàn Dự ăn 3 đấm 2 đá bay ra ngoài 3 mét.

Rầm, toàn trường im lặng. Vừa rồi mọi chuyện thay đổi chóng mặt. Chỉ thấy Tên Luyện thể trung kì kia lao tới, còn chưa chém được cái nào đã bị tên luyện thể sơ kì mập mạp kia đá bay rồi.

Bầu không khí yên tĩnh lạ thường mấy giây sau bùng nổ tiếng nghị luận ầm trời.

- Ngươi có nhìn rõ không. Vừa rồi một màn quá rung động.

Một tên pháp sư thất thần nói với đồng bạn bên cạnh.

- Ta có thấy, tiểu tử đó là dùng pháp thuật sao?

Tên kia đáp.

Ứng lão hai mắt lúc ánh đã mở to, mẹ nó. Kia là cái gì vậy. Không gian ngưng đọng lại. Thật kinh khủng pháp thuật.

Linh Vô Sinh cũng thế, trong đầu hắn lúc này chỉ nghĩ, đám nhóc này, không phải là người của một thế lực khủng bố nào chứ. tại sao tên nào cũng như tên nào quái lạ chiến kĩ cùng pháp thuật mạnh như vậy.

Khá lắm tiểu bàn tử, không nghĩ tên mập mạp này đánh nhau lại trầm ổn như vậy. Mẹ nó, hắn bao nhiêu tuổi chứ. Không lẽ cũng trùng sinh như mình. Hoàng Minh cười khổ không thôi.

Đoàn Dự bò dậy, phui bụi trên quần áo. Khuôn mặt đẹp trai ngời ngời ăn một đấm tím mắt phải. Nhìn buồn cười. Hắn đứng dậy, hai mắt lấp lánh tinh quang

- Mẹ, mập mạp, ngươi ăn nhử sâu quá, coi thường người. Lần này đấu thật đấy.

- Ta đã nói đừng khinh địch, bàn tử ta vị trí số 2 là định rồi.

Vũ mập mạp thốt ra, nghiêm nghị.

- Lại là một tiểu tử quái dị nữa. Không ngờ tinh linh bảo bảo lại có ngày chiến đấu cùng nhân loại. Mấy ngàn năm nay rồi, không ngờ ta khi còn sống cũng được nhìn thấy tinh linh tộc.

Lão ăn mảy híp mảy. Mím cười thỏa mãn

Xoạt, hai Song kiếm biến mất, thay đổi thành một bản kiếm to, một khiên.

- Pháp bảo của tên kia thật linh hoạt. Là pháp bảo cao cấp sao?

- pháp bảo như vậy phải thế lực lớn mới có.

Đám người lại xôn xao.

- Mập mạp, tiếp tục đi, ta dám chắc kĩ năng vừa rồi không thể thi triển lần nữa. dù sao ngươi cũng không biến thái như lão đại.

Đoàn Dự chiến ý tăng cao, hùng hổ lao tới.

Vũ mập mập không hề sợ hãi.

- Mẹ nó, tới đi.

- Tiểu Nhã, Hoàng Vũ Hoành tào!

Tiểu Nhã công chúa hai tay chấp lại, nhắm mắt cầu nguyện, xung quanh lại xuất hiện một màn như màn kính trong suốt.

- Bái Sơn Nghịch Thuần!

Đoàn Dự khiến chấn lao tới, rầm, va chạm cực mạnh nổ to. Đoàn Dự chấn lui 3 bước. Vũ mập mập màn khiến cũng vỡ vụn. Hấn lui lại 1 bước. Ngang nhau.

- Đây là pháp thuật của thất tinh công chúa bữa trước đánh nhau với hoàng lan hầu đã cứu mạng vũ ca nhi?

Lệnh hồ Sung lên tiếng. Cả đám gật đầu. Đúng là như vậy.

Đoàn Dự nhủ mày, sao mà lăm pháp thuật phòng ngự thế này. Tiếp tục. Ta không tin không phá được hết. Lại tới.

Nhìn Đoàn Dự nâng khiến lên, vũ mập mập hét lên:

- Tiểu nhã, Chấn Vang hành khúc.

Tiểu Nhã công chúa vừa rồi đỡ một đòn, sắc mặt đã có chút tái, dù sao nàng vẫn chưa hồi phục thương thế hoàn toàn. Nghe được lệnh, nàng một lần nữa hai tay chấp lại, đặt trước ngực. Xung quanh người nàng tỏa ra màu tím ánh sáng.

- Hòa cầu thuật!

Vũ bàn từ tay phai tạo ra một quả cầu bằng lửa nho nhỏ.

- Ta dựa vào, lại là cấp thấp hỏa cầu thuật.

- Hỏa cầu thuật tên tiểu tử này luyện còn mới nhập môn, định lấy ra thương tổn chiến sĩ luyện thể trung kì sao?

- Hỏa cầu thuật nhập môn của pháp sư hả?

Trên đài mọi người bất ngờ không thôi. Hỏa cầu thuật là pháp thuật cấp thấp, dường như pháp sư nào cũng biết dùng. Có thể tạo liên tục hỏa cầu, thế nhưng lực sát thương là không có. Thích hợp để nhóm lửa hoặc soi sáng thôi.

Không ai nghĩ là hỏa cầu thuật này tên thiếu niên mập kia lại lôi ra để chiến đấu, quá hài hước

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Ném hỏa cầu hay ném đá

- Tiểu Bàn Từ, hỏa cầu thuật này mang ra giải ngựa cho ta hả?

Đoàn Dự không hiểu hỏi.

- Thử xem rồi biết!

Vũ mập mập chỉ nói ngắn gọn. Tay phải đã tạo ra một hỏa cầu nhỏ bằng quả chanh.

Hoàng Minh cười khổ, tiểu mập mập chuyển tới pháp sư từ bao giờ. Cấp thấp hỏa cầu sao?

- Còn bé hơn cả hỏa cầu của ta, không hiểu hắn định làm gì nhỉ?

Một tên pháp sư lên tiếng.

Đây cũng là câu hỏi trong lòng của đám người quan sát.

- Bái Sơn nghịch thuận.

Đoàn Dự lại tiếp tục công tói. Tắm khiên to sáng rực một màu, hóa to hơn bản thể vài lần.

Đúng lúc này, vũ mập mập nhếch môi cười. Hai má núm đồng tiền nhìn khá khá ái.

Chỉ thấy hần ném hỏa cầu bay tới thẳng khiên của Đoàn Dự.

Dị biến lần nữa xảy ra, hỏa cầu từ bé như quả chanh, khi được ném ra, bỗng chốc hóa to dần, khi cách tám khiên còn 1 mét, nó đã lớn thành cái chum nước. Cực kì to.

Hỏa cầu nện thẳng vào khiên của Đoàn Dự nổ cái rầm. Đoàn Dự lùi hai bước mới đứng vững. Hần còn chưa hiểu vừa rồi là chuyện gì xảy ra.

Cả khán đài yên tĩnh. Không ai nói câu gì.

Dưới bàn tay của tiểu bàn tử lại là một hỏa cầu nữa. Vẫn bé bằng quả chanh như vậy, thế nhưng, lúc này không ai bình luận gì hết. Tất cả miệng còn đang há to kinh sợ.

- Đoàn Chông vó, để coi ta chọi ngươi vỡ đầu.

Nói đoạn, Vũ mập mập liên tục ném ra hỏa cầu. Hỏa cầu vẫn biến hóa kinh khủng như vậy, cứ to dần to dần, rầm rầm rầm, 6 quả, 7 quả 8 quả. Tiểu hỏa cầu là pháp thuật cấp thấp, khí lượng tiêu hao cực nhỏ, hầu như là có thể tạo ra liên tục không ngừng. Thế nên một màn này, không khỏi khiến khán đài rung động. Tất cả mọi người đều sợ hãi.

- Ta ném, ta ném, ta ném ngươi, ha ha!!

Tiểu bàn tử ném đến nghiền, mồm liên tục vừa cười vừa hô, tay liên tục tạo, ném, tạo, ném. Cứ 2 giây 1 quả, Đoàn Dự thì khổ không thể tả, mẹ nó, đây là tên tiểu tử ham an mọi lần sao. Khốn nạn.

Đoàn Dự khom người né tránh sau tám khiên, liên tục né hỏa cầu, né, rồi đỡ, né đỡ. Thế nhưng số lượng hỏa cầu cực nhiều, khiên chắn đã đỡ hơn chục quả rồi.

- Thật vi diệu, không khác mấy trận đánh giữa lão đại và Đoàn dự ca ca bữa trước.

- Mẹ nó, Hỏa cầu thuật tại sao lại khủng bố như vậy, ta đang nhìn nhầm sao, móc mắt ta đi!!!

- Tiểu Trương, hỏa cầu thuật kia là sao, ngươi là pháp sư giải thích ta nghe được không?

Khán đài sôi trào rồi. Cảnh tượng hết sức khôi hài, một bên cảnh giới cao hơn thì chưa đụng được đối phương một sợi tóc. Một bên cảnh giới thấp hơn mà bán hành ngập mồm. Còn chưa nói đây là trận chiến giữa chiến sĩ và pháp sư.

- Loạn, loạn hết rồi. Ta đang được xem cái gì thế này.

Ứng lão vỗ trán cái bốp, than thở.

Linh Vô Song cũng cười khổ, hôm nay gặp quá nhiều kinh ngạc rồi.

- Tiểu bàn tử, ta để coi ngươi duy trì được bao lâu.

Đoàn Dự cắn răng hô lên.

Vũ mập mập khả khả cười, đoạn đáp:

- Ta mới là người nên nói câu đấy.

Phùng phùng.

Hai tay tiểu bàn tử bỗng chốc xuất hiện hai tiểu hỏa cầu.

Đoàn Dự thấy được da đầu run lên. Mẹ nó, còn luyện tới viên mãn cảnh giới sao?

Khán đài cũng sôi động hẳn lên.

- Ta dựa vào, tiểu tử kia vậy mà luyện hỏa cầu thuật tới viên mãn cảnh giới, ha ha

Một tên chiến sĩ cười to

- Tài Lục, ngươi luyện tiểu hỏa cầu tới mức nào?

Cần Vệ quay sang hỏi.

- Mẹ nó, ta chỉ học để tập trung hòa năng lượng thôi. Hỏa cầu thuật này có tác dụng mị gì tới chiến đấu.

Tài Lục cười khỏ đáp.

- Vậy người coi, cái kia tiểu tử mập kia là dùng pháp thuật gì?

Cần Vệ hí mắt hỏi

Tài Lục trợn trắng mắt

- Mẹ, người nghĩ ai cũng biến thái như thế. Từ trước tới giờ, chưa có ai dùng hỏa cầu thuật trong chiến đấu cả. Tiểu tử kia, ta cá là nhờ vào sủng thú mới được như vậy!

- Còn có yêu thú bậc này.

- Ta nhìn không rõ nó, mà trên đời này chuyện lạ thiếu gì.

Tài Lục lớn tiếng.

Bên cuối khán đài

- Một đám thiếu niên thú vị đây!

Lão ăn mày gật gù.

Dưới sân, Đoàn Dự đã vô cùng ức chế rồi. Khốn nạn thật. Bây giờ tiến không được mà lùi cũng không xong. Tên mập kia ném hỏa cầu như ném đá bình thường vậy. Cứ đà này. Rắc rắc, tấm khiên đã bắt đầu nứt nẻ. Đoàn Dự sợ hãi. Nãy giờ hắn không nhớ rõ là đỡ bao nhiêu phát rồi. Quần áo cũng đã bén lửa chỗ cháy chỗ không. Cực kì chật vật. Thế nhưng nhường vị trí, đừng có hòng. Hắn là tên có tu vi cao nhất nhóm, lại còn là thái tử một nước. Tên Hoàng Minh kia biến thái cũng thôi đi. Tên mập mập màu cũng khốn nạn không kém. Đoàn Dự hừ một tiếng, lấy từ ngực ra một viên ngọc hình tròn, to bằng nắm tay. Viên ngọc tỏa ra không khí mát rượi.

Đây chính là đồ tốt. Không phải lúc quan trọng Đoàn Dự hắn cũng không muốn dùng tới. Lần này, quyết không để thua.

Rắc. Viên ngọc vỡ nát, một tầng hơi từ trong viên ngọc ủa ra, bao phủ quanh Đoàn Dự. Hơi nước ngày càng đậm đặc. Chỉ 10 giây đã phủ kín một tầng xanh lam màu nước.

Bùm, xèo. Bùm xèo. Hai quả hỏa cầu không ngờ chạm vào tầng hơi nước bị trung hòa gần như biến mất

Đoàn Dự thở dài, tốt rồi, có nó nhất định phải thắng.

Xoạt, xoạt, bao tay không ngờ biến mất, thay vào đó là một cây cung màu bạc. Đoàn Dự nắm trong tay, kéo căng dây cung.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Di Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Thứ hai vị trí

- Mẹ nó, Đoàn Chồng vó, người vừa làm cái gì?

Vũ mập mập ngệt ra, kia là cái quái gì. Tại sao lại như nuốt chừng hỏa cầu.

- Ô, không ngờ là Huyền Vũ đá. vật này rất hiếm, tiểu tử kia vậy mà cũng có.

Lão ăn mày ngạc nhiên

- Thái tử dùng tới đá Huyền Vũ, không ngờ thái tử lại dùng tới nó! Thật sự có đáng không?

Bên kia góc khán đài, giọng nói âm dương the the lẩm nhẩm.

- Mập mập, người trả giá đi.

Đoàn Dự nói xong, kéo căng dây cung, dây cung tự hình thành mũi tên màu trắng ngà.

Vút, mũi tên bay tới, tiểu bàn tử sợ hãi, hét lên:

- Tiêu nhã, Hoàng Vũ hoành tảo.

Thất tinh công chúa thay đổi pháp thuật, màn sáng được tạo ra thật nhanh

Rầm. Ngay lập tức mũi tên phá tan màn sáng bảo vệ.

Uych. Tiểu bàn tử ngồi bệt xuống. Thất tinh công chúa không ngờ thân hình tái nhợt. Rơi từ không trung xuống trên đầu hắc. Nàng nằm rạp thở hổn hển.

- Thắng bại xong rồi.

Hoàng Minh cất tiếng nói.

Trận đấu xoay chuyển quá nhanh. Đoàn Dự kéo thêm một mũi tên nữa. Thế nhưng không thả ra. Hắc chỉ thốt một câu khê:

- Tiểu bàn tử, ngươi thua!

Vũ bàn tử thất thần một lúc.

- Tiêu nhã, ngươi vất vả rồi.

Đem thất tinh công chúa thu về pokeball. Hắc Cười khở:

- Ta thua!

Khán giả xung quanh khán đài vỗ tay nhiệt liệt. mặc dù trận đấu xoay chuyển quá nhanh, nhưng độ căng thẳng cũng rất cao độ.

- Thật lâu không thấy bàn luận kiểu này rồi,

- Thật là anh hùng xuất thiếu niên

- 3 năm nữa là Sinh Vân Tuyền, ta dám cá, bọn hắc mà tới, nhất định được ưu ái

Khán đài bình luận không thôi.

Dưới sân Đoàn Dự thở phào nhẹ nhõm, bước tới vị trí thứ hai. Cuối cùng hắc cũng không mất danh dự. Mẹ nó, tu luyện từ bé tới giờ, gần bị một tên tu luyện 1 tháng đánh bại. Làm một thái tử, mặt mũi còn biết vút đầu.

Tiểu bàn tử lui về, Chu Du Cùng Trương Vô Kỵ vỗ vai an ủi.

Hoàng Minh gạt đầu, trận thứ hai cũng đã xong xuôi.

Chu Du ung dung bước vào vị trí thứ 3 không ai cản trở.

Bây giờ là trận thứ 3. Tranh hạng 4

Kiều Phong cùng Triệu Vân.

Hai người nghe Hoàng Minh xưng tên, gạt đầu bước ra sân đấu.

- Không biết 2 tiểu tử này sẽ mang lại kinh ngạc gì đây.

- Hai luyện khí hậu kỳ, cũng khá tốt đây. Tuổi tác không sai biệt lắm

- Mấy tên thiếu niên này mặt mũi tên nào tên nấy sáng lạn gớm nhỉ

Khán đài bình luận rôm rả.

Dưới sân cả hai đã chấp tay nhau cúi chào.

- Triệu Vân, lần trước chưa phân ra cao thấp, lần này hai chúng ta làm lại!

Kiều Phong cười sang sảng nói.

- Tốt thôi, đừng làm ta thất vọng.

Triệu Vân đáp, cực kì điềm tĩnh.

- Triệu Vân ca ca, đón thương.

Lệnh Hồ Sung ném lên cây trường thương. Triệu Vân đón đỡ. Giữ thương sau lưng. Thân người vùng thương như hòa làm một. Thắng đứng sự kiêu hãnh. Trên người Triệu Vân phát ra một sức hút kì lạ.

- Tiểu tử này, cũng ngộ ra 1 tia của thương ý. Ta dựa vào. Bọn nhóc này định giết lão già ta sao?

Lão ăn mày ôm trái tim thở gấp gấp. Mẹ nó. Một đám thiếu niên thiên tài tụ tập một nơi ư. Cái này cái này là ta gặp vận may bậc nào.

Nhất định phải tóm 1 trong đám này về. Lão đầu ta cũng lớn tuổi rồi. Tổ chức cũng cần người thay thế. Đám chết tiệt kia không có tên nào vừa ý cả. Haiz.

Lão già ăn mày thở dài một hơi. Tiếp tục nhìn xuống phía dưới.

- Kiều Phong, không dùng vũ khí sao?

Triệu Vân hỏi:

- Ta chưa tìm được vũ khí thích hợp. không sao. Nắm tay đủ dùng rồi. Tới đi.

Kiều Phong hai mắt chiến ý bốc cao. Người hơi khom lại.

- Hoàng Minh ca ca, liệu ai sẽ thắng đây.

Tiểu Ngư nhi hai mắt tròn xoe hỏi với

- Còn phải xem đã, cả hai đều tiến bộ. Lúc này cần theo dõi thành quả của bọn hần.

Hoàng Minh đáp.

Từ ngày tu luyện thiên địa tạo hóa công đến nay mới một tháng. Tất cả đều từ người bình thường nhanh chóng đột phá liên tục. Hầu hết đã gần tới luyện thể kì. Nếu đám người kia mà biết đám tiểu tử này mới tu luyện được một tháng mà thôi. Không hiểu bọn hần sẽ có suy nghĩ gì nữa

Trên sân đấu cả hai vẫn chưa động. Không khí cô đọng hết sức căng thẳng.

- Ta khát, bọn hần định đứng nhìn nhau tới bao giờ

Một kẻ sốt ruột kệ lên.

- Đúng vậy, được một lúc rồi, cứ đứng như vậy nhìn nhau

Một kẻ khác đáp lời

Khán đài ri rầm rần tán, thế nhưng dưới sân hai tên này vẫn chưa động thủ. Một cơn gió chợt vờn qua. Triệu Vân hai mắt linh động, đây rồi, chính là lúc này.

- Giao Long ra biển!!

Hét lên một tiếng Triệu Vân mang theo khí thế không ngờ, mũi thương một đường thẳng tiếng, theo đà gió lướt tới. Không ngờ tạo lên những tiếng rít gào.

Hoàng Minh giật mình, đây là chiến kĩ sao? Triệu Vân cũng có chiến kĩ sao?

Thấy Hoàng Minh giật mình, Chu Du khẽ cười, đoạn đáp:

- Lão đại người đừng giật mình, Triệu Vân gia đình cũng không phải đơn giản đâu.

Hoàng Minh Ngần ra, hần chỉ nghĩ là Triệu Vân sinh ra trong một gia đình bình thường thôi. Đúng là hần có quên quan tâm bọn tiểu đệ này rồi. Lần tới nhất định phải chăm chú hơn.

Bên kia sân đấu Triệu Vân tay phải cầm thương đã cách mặt Kiều Phong không xa. Kiều Phong vẫn chưa động. Bỗng nhiên không gian xung quanh hần như chậm chạp lại. Một hình ảnh trong đầu hần bỗng hiện ra.

Đó là một căn nhà nhỏ liêu xiêu. Một trung niên cùng một nam hài nhỏ tuổi đang trong sân luyện tập bài thể sục buổi sáng. Trung niên còi trắn, hai tay cơ

bấp rần chắc. Sau lưng không ngờ có một hình xăm một đầu rồng.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Kiêu gia chương pháp

Hôm nay là 8/3. Minh đi làm tới 21h30 mới nghỉ.

Nhân ngày quốc tế phụ nữ, chúc các bạn nữ một ngày tràn đầy ý nghĩa, luôn xinh đẹp, thành đạt và gặp nhiều may mắn nhé!!!!

- Phụ thân, bài tập này khó quá!!

Tiểu hài tử nhăn mặt thờ dõc, mồ hôi ướt bết tóc lại.

Trung niên mỉm cười, xoa đầu con trai, đoạn nói:

- Phải chịu khó tập luyện, đây là quyền pháp tổ tiên ta truyền lại, tiếng vang đều để lại thật lớn. Tập luyện để mạnh mẽ, để bảo vệ những người thân của mình, hiểu không?

Trung niên ôn tồn giải thích.

Nam hài gật đầu, hai mắt trong suốt kiên nghị.

- Con sẽ trở lên mạnh mẽ, bảo vệ mẫu thân cùng phụ thân.

Nói xong nam hài giờ giờ nắm đấm lên tỏ ý quyết tâm.

- Tốt, tập lại một lần ta xem nào!

Trung niên bỗng nhiên nghiêm túc nói.

- Vâng!

Nam hài cởi áo ra, dù con nhỏ nhưng thân hình khá rắn rỏi. Sau lưng không ngờ cũng có một hình đầu rồng, thể nhưng hơi bé, nằm giữa lưng. Hình rất sống động. Lại thêm mồ hôi thấm vào, gần như mờ ảo. Trung niên gật gù.

- Chương thứ nhất

- Chương thứ hai.

- Chương thứ ba

- Chương thứ tư

- Chương thứ năm.....

Oạch, nam hài ngã cái bụp xuống đất, mặt cắm thẳng xuống, bụi đất bám đầy mặt.

- Phì phì, phụ thân, chương này ta chưa luyện được.

Nam hài phì ra đất cát trong miệng rồi nói

- Chương này, cánh tay phải lui về sau 3 khoảng, chân trái chéch về bên phải nửa góc.

Trung niên ngay lập tức đưa ra chỗ sai.

- Tập lại, bao giờ được gọi ta ra kiểm tra.

Hắn chốt lại một câu rồi đi vào trong nhà.

Rít rít rít, tiếng gió rít mạnh vào bên tai, Kiêu Phong né tránh, một thương đâm xuyên cực mạnh, vừa né được dọc, thương đã chuyển ngang sang cực nhanh.

- Hào không chế, rút lại biến chiêu khá nhanh.

Kim Hoa gật đầu, thiếu niên kia có thương pháp nhuần nhuyễn, thật đáng nể.

Kiều Phong hai tay hoa chương, chặn ngang thương.

Bụp, hai bên va chạm, Triệu Vân rút thương lui lại một bước, gió thổi bay đuôi tóc dài buộc lại của hắn.

Kiều Phong chặt vật hơn, lui lại 3 bước mới ổn định, tai trái vừa chạm xước qua thương, một vết máu chảy xuống.

- Khá lắm!

Kiều Phong chiến ý không hạ, mà như càng tăng cao. Hai mắt tinh quang chấn ra ngoài. Chân trái bước lên một bước, hai tay hóa chương một công một thủ.

- Lần này tới ta.

Kiều Phong lao vút tới, Triệu Vân mặt không biến sắc, xoay người, văng đuôi thương xoay ngược điệu nghệ, bang, lần này là Kiêu Phong nhanh chóng xoay đầu gối đón đỡ. Đùa à, một chọc không nên đón đầu.

- Phá Lân chương!!

Kiều Phong hét to, bàn tay xoay khóa vênh lên, cực nhanh nện tới. Triệu Vân giật mình ngang thương đón đỡ, rầm, thương rung lên bần bật, Triệu Vân không ngờ một đỡ không được, lui lại 3 bước, chưa đứng vững, Kiêu Phong lại tiếp cận cực nhanh:

- Hoàn Táp Chương!

Tay phải xòe rộng, ngón cái chéch ra, một chương nện thẳng bụng Triệu Vân. Triệu Vân không cách nào khác thương tiếp tục che ngang.

Rầm, Một chương không ngờ đẩy lui Triệu Vân lui lại 3 bước nữa. Triệu Vân nhú mày, hai cánh tay có chút tê rồi. Không ngờ lực đạo mạnh như vậy. Chưa kịp xoay chuyển, Kiêu Phong đã vút đến lần ba, lần này không ngờ là lao từ trên xuống.

- Lưu Phách Chương!!

Triệu Vân lần này quyết định không đối đầu, lăn người nhanh chóng sang trái.

Ừnh, một chương không trúng người, Kiêu Phong nện xuống đất cái mạnh. Không ngờ nền đá không hề có vết rạn nứt nào, mà chỉ có một bàn tay rõ nét in trên mặt đá. Giống như ấn tay vào đất sét vậy.

Khán đài chỉ một vài người tu vi ngân huyền cảnh giới mới có thể nhìn xa tới phía dưới sân chi tiết này.

Ứng Lão cùng Linh Vô Song hít một hơi khí lạnh, đây là chương pháp. Một chương này mà nện lên người thì sao?.

.Kim Hoa cũng sợ hãi, hắn có thể nhìn thấy dấu chương kia in dưới nền đá, thật kinh khủng.

Phía sau khán đài, một người choàng áo dài có mũ che cả khuôn mặt.

- Không ngờ có ngày lại được gặp lại thứ chương pháp ấy, thật kì diệu.

Người này không ngờ nhận ra điều gì đó. Không chỉ hắn, bên kia khán đài, lão ăn mày cũng đứng bật dậy lần hai, bởi vì lão biết Chương pháp này, Chương pháp từng khiến tu chân giới một thời điên đảo, bao nhiêu năm qua không có tung tích, không ngờ, không ngờ có một ngày xuất hiện ở một nơi hẻo lánh thế này. Chương Pháp của Kiêu gia.

Lão ăn mày nhớ lại hồi hắn còn trẻ, sư phụ hắn từng nói, tiếc nuối cả đời hắn là không thể cùng đấu với truyền nhân của Kiêu gia một trận. Sư phụ hắn ôm nuôi tiếc đó cả đời chôn sâu.

Sư phụ hắn từng nói, nếu gặp được người Kiêu gia, hãy giúp đỡ họ, họ là gia tộc duy nhất lão nề phục. Lão ăn mày bỗng nhiên hai mắt rung rung, lão khóc. Nếu để các lão bắt từ các tông môn khác nhìn thấy cảnh này chắc sẽ sợ hãi không tin vào mắt mình nữa.

Đệ nhất sát thủ ở tu giới, Tử Chân vua sát thủ khóc rồi.

Lão ăn mày quệt đi giọt nước mắt, vậy mà lão tìm được truyền nhân của Kiêu gia, ha ha. Sư phụ, người mong muốn tìm thấy, ta đã tìm thấy cho người rồi. Nhất định, tiểu tử này, đệ tử sẽ thu lưu hắn về chúng ta.

Kiêu gia, Chương Pháp từng làm chấn động thiên hạ. Sách cổ từng ghi, Kiêu gia, là người Hàng Phục Chân Long!!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 77: Kiên trì

Triệu Vân lộn một vòng né tránh, nhìn thấy chưởng in trên nền đá, mặt có chút ngưng trọng, may mà bữa này quyết định sáng suốt là né tránh, nếu không chắc chắn thương đờ được cũng gãy đoạn.

Chưởng pháp cực kì kinh hãi, vừa có nhu vừa có cương. Kiều Phong một chưởng không trúng, lại lao tới

- Chấn Địa chưởng!!!

Lần này một chưởng không ngờ nện xuống mặt đất, rầm, một con chấn động làm bay bụi xung quanh, thậm chí nhìn được cả sóng rung động tỏa ra. Triệu Vân nhún một cái, nhảy vọt lên trên, tuy tránh thoát nhưng vẫn bị dư chấn làm ảnh hưởng.

- Bách Điều triều Hoàng, Kích!!!

Triệu Vân trên không vẩy ra một loạt động tác cực nhanh, một vết thương như đan vào nhau, động tác nhanh tới hoa mắt, chỉ trong vài giây đã về tới hơn 50 đường. Theo đà rơi, một loạt các vết thương cùng lao xuống theo mũi thương của Triệu Vân.

- Tới hay lắm!!! Cừu Phấn Chưởng!!!

Kiều Phong không những không tránh né, lại hùng hực cười to, tay phải tung một chưởng đón đỡ. Chưởng này hóa thành bàn tay to màu vàng, là hư ảnh.

Hoàng Minh trừng mắt, mẹ nó, bọn tiểu tử này toàn quái thai vậy, chiêu nào chiêu đấy đều khủng bố. Hoàng Minh càng xem càng thấy chiến kĩ cùng nhẫn thuật của mình là không đủ dùng. Tiểu đệ đều là quái thai thế này, hẳn mà không có hệ thống trợ giúp, chắc không có cửa nào tụ tập được bọn hắn.

Rầm, đang mải nghĩ một chút, khán đài đã nổ cái ầm, không ngờ nền đá vỡ vụn, hai bóng người bay sang hai bên ngã xuống đất. Kiều Phong nằm sấp mặt xuống đất, rên rĩ.

Triệu Vân bên kia thương đã gãy làm hai đoạn, đang khó khăn bò dậy.

Khán đài khán giả sợ hãi kêu than.

- Mẹ nó, bọn nhóc này đánh liều mạng quá, không biết bì kíp do gì mà chiêu chiêu đoạt mạng

- Ta không nhìn nhầm chứ, đây là sinh tử chiến chứ tí thí võ đài cái mịa gì!!!

- Một cái vị trí thôi mà, không cần phải liều mạng vậy chứ

Tên chiến sĩ giáp vàng khiếp sợ thốt lên. Nhiều người bên cạnh đều gật đầu, tỏ vẻ cùng quan điểm.

Kim Hoa không nhận được, cười nói:

- Đó là lí do bọn hắn đều trở thành thiên tài, mà các ngươi không phải.

Giữa một đám thiên tài, được chứng tỏ bản thân mình, ganh đua với huynh đệ, đó là niềm vui cùng khát khao mạnh mẽ.

Kim Hoa nhả ra từng chữ. Đám người yên lặng nghiền ngẫm không gian như yên tĩnh lại.

- Kim Hoa đại ca nói thật chí lí, hóa ra trước giờ ta là đi sai con đường rồi!!!

Tên chiến sĩ áo giáp vàng thờ ra một hơi một nhọc. Nhiều tên xung quanh còn tỏ ra hối tiếc.

- Xem kia, cả hai đều đang bò dậy!!

Một tên pháp sư hô lên, tay trái đang chỉ vào sân đấu.

Kiều Phong cùng Triệu Vân một chiêu lưỡng bại câu thương, khí lực đều cạn kiệt, đứng dậy được đều là quyết tâm cùng ý chí đứng dậy mà thôi.

- Hai tiểu tử, thật kiên trì!

Ứng lão gật đầu. Linh San hai mắt ngó cũng thật khâm phục trong lòng.

Một màn chiến đấu chiến kỹ nhanh chóng kết thúc. Sân đấu bây giờ chỉ còn hai thân ảnh, hai thiếu niên đứng không vững, lao đảo, người đâm ta một cái, ta đâm người một đòn. Người đâm vào mắt ta, ta đâm vào miệng người.

Khán đài rung động, không cần chiến kỹ cường đại, không cần đòn đánh đẹp mắt. Trên sân đấu kia, hai thiếu niên đều cạn kiệt sức lực, thân hình đứng không vững, ăn một đám lại ngồi bệt xuống, không biết lấy khí lực ở đâu ra, cố gắng bò dậy đập lại một cước. Quần áo rách nát, mắt mũi thâm tím, miệng thì chảy máu, thậm chí còn rụng vài cái răng. Vẫn kiên trì, vẫn bò dậy, vẫn dùng hết sức còn lại đâm một cái.

Tình cảnh khiến khán đài một mảnh yên tĩnh, yên tĩnh đến mức cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy. Hơn mấy trăm cặp mắt nhìn xuống khán đài.

- Hai tên nhóc này, haiz. Thật cứng đầu.

Ứng lão hai mắt tán thưởng, không nhịn được khen một câu.

- Quả là kiên cường!

Linh Vô Song không nhìn mà đáp lại lời.

Hoàng Minh cũng rung động, cảnh tượng này quả là làm xao động lòng người. Giá mà có cái điện thoại ở đây mà quay video phát facebook lại không biết được bao nhiêu lượt xem.

Rầm, hai nắm đấm đều trúng đích. Kiều Phong cùng Triệu Vân ngã ngửa ra, đầu đập xuống đất. Thân người không cách nào chống đỡ mới đổ như cái cây vậy.

Chu Du chỉ hơi mỉm cười:

- Là lúc quyết định, ai là lão tử!!!

Trên sân lúc này, cả hai đều thở không ra hơi, Kiều Phong miệng khó khốc, con nguyên vị tanh của máu. Mười ngón tay run rẩy, bám lấy mặt nền đá, cố gắng bấu víu thân thể.

Triệu Vân cũng cố gắng xoay người bò dậy, thế nhưng, Rầm, hắn không thể gượng được nữa. Mái tóc dài buộc gọn phía sau đã bị bung ra, tóc che nửa khuôn mặt đã sưng vù.

Kiều Phong bò dậy chậm chạp. Phải mất 3 phút mới đứng dậy nổi, thân hình liêu xiêu, cảm tưởng một cơn gió thổi qua cũng có thể thổi bay hắn.

Hoàng Minh gật đầu, hắn không nhịn được vỗ tay bộp bộp. Tiếng động phát ra làm khán đài như bùng nổ. Thế rồi tiếng vỗ tay như có ma thuật, lan truyền khắp khán đài. Một trận đấu vì lòng kiên trì, lòng kiên trì của hai thiếu niên này khiến mọi người nể phục. Một trận đấu thật khiến lòng người đọng đầy cảm xúc.

Chu Du tiến tới đỡ Triệu Vân lui lại, Đoàn Dự cũng đỡ Kiều Phong lui ra sân đấu. Vị trí thứ 4, thuộc về Kiều Phong.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Nhân Nghĩa Thiên Sát

Vậy là còn một trận nữa thôi. Mọi người đều chú ý vào Lệnh Hồ Sung cùng Tiểu Ngư Nhi.

Thế nhưng hai tiểu tử này đang thì thầm to nhỏ gì đấy.

Hoàng Minh mới cất tiếng:

- Sao vậy? Hai người lên đi thôi!

Tiểu Ngư Nhi hai mắt lăm lét, lò dò đi tới. Đoạn nói:

- Lão đại, bọn đệ có ý này, bọn đệ hủy đấu.

Cả đám nhạc nhiên, đều nhìn qua.

Lệnh Hồ Sung đứng ra giải thích.

- Bọn đệ là đánh không lại các huynh, hai bọn đệ đã quyết định lấy số 8 và số 9 rồi. Mong các huynh đồng ý cho.

- Chuyện này...

Hoàng Minh khó xử, Chu Du mỉm cười, đỡ lời cho Hoàng Minh.

- Các đệ chú ý, lời nói ra luôn thay đổi được, đây là lúc quyết định then chốt. Nên suy nghĩ một chút!!!

Tiểu Ngư Nhi kiên quyết, đáp lại:

- Chu ca yên tâm, bọn đệ tuổi nhỏ hơn, tu vi yếu hơn, làm tiểu đệ là tốt rồi. Làm tiểu đệ càng được nhường nhịn. Hê hê

Lệnh Hồ Sung cũng cười khà khà, hai tên tiểu tử này nháy mắt nhau, lại còn lấy hai bàn tay vỗ cái đét ăn mừng. Hoàng Minh cùng đám còn lại đều phì cười. Như vậy một trận không cần đánh, giải quyết đơn giản như vậy. Sau một hồi bàn bạc cùng đưa ra biểu quyết.

Thứ nhất vẫn là Hoàng Minh

Thứ hai Đoàn Dự

Thứ ba Chu Du

Thứ tư Kiều Phong

Thứ năm Trương Vô Kỵ

Thứ sáu Vũ Văn Thành Đồ

Thứ bảy Triệu Vân

Thứ tám Lệnh Hồ Sung

Thứ chín Tiểu Ngư Nhi.

Thứ tự được đưa ra mọi người đều gật đầu đồng ý. Khách giả mặc dù không được coi trận cuối, thế nhưng hôm nay cũng hết sức kinh ngạc cùng mãn nhãn rồi. Mọi người rút về mà vẫn chưa hết bàn tán về 3 trận đấu hôm nay

Trời đêm quang mây, trăng sáng chiếu xuống Cát Lạc Bình Đoàn, trước sân nhỏ trong vườn trúc một đám người đang ngồi trong sân. Là đám Hoàng Minh, Ưng lão cùng Linh Vô Song và Linh San.

Hoàng Minh đang trở tài nướng thịt của mình, mùi thịt nướng thơm phức quanh quẩn rừng trúc nhỏ.

- Triệu Vân, Kiều Phong, thương thế sao rồi!!

Hoàng Minh mỉm cười hỏi chuyện.

- Ta không sao, hơn một tuần là khỏi thôi.

Triệu Vân mặt trái đen như gấu trúc, má sưng vù vẫn đáp được câu.

- Ta không nhai được lão đại, gãy mấy cái răng rồi, Triệu Vân, ngươi ra tay ác quá.

Kiều Phong cười khỏ, hần là mất mấy cái răng luôn. Cái còn cái không. Nhìn tới buồn cười.

Linh San nghe tới, miệng nhỏ hé ra, cố gắng lấy tay che đi, nhưng thân hình nàng rung rung, biểu hiện của việc đang cười.

Ưng lão đưa miếng thịt vào miệng, đoạn nói:

- Các ngươi là một đám biến thái, dường như đã có thể lực bồi dưỡng, bảo sao không vừa ý Tinh thú môn.

Cả đám đều hiểu ý, nhìn nhau cười. Thật ra bọn hần làm gì có thể lực nào bồi dưỡng, một tháng nay đều do tên lão đại kia rèn luyện thôi.

- Phải rồi, Hoàng Minh, ngươi đàn ta nghe một bản đi. Thật sự nhớ tới một khúc kia của ngươi.

Ưng lão gật gù, tiếp tục lời nói.

- Lão đại biết âm luật???

Chu Du nghe thấy hỏi.

Mọi người đều quay sang nhìn hắn. Hoàng Minh vẫn bình tĩnh, đưa xôi thịt nướng cho Tiểu Ngư Nhi. Đáp lời:

- Có biết một chút, à mà, Linh San cầm đàn của ta!

Linh San bỗng nhiên hai má ửng đỏ, roạt, một vật kì lạ xuất hiện trong tay nàng, hiển nhiên là lấy từ khoogn gian giới chỉ ra. Hình thù kì lạ làm mọi người đều ngạc nhiên. Trương Vô Kỵ lên tiếng:

- Lão đại, người đây là loại hình gì nhạc cụ, sao ta chưa bao giờ thấy qua.

Chu Du gật đầu, bọn hắn đều học qua âm luật, đều biết một chút nhạc cụ trên đại lục. Thế nhưng vật kì lạ này thì chưa thấy bao giờ.

Hoàng Minh nhận guitar từ tay Linh San, Hai tay có chút chạm vào nhau, Hoàng Minh không để ý, ngồi xuống chỉnh dây lại. Linh San hai má đỏ rực, không hiểu sao trong lòng như có con nai nhảy nhót. Linh Vô Song nhìn thấy cảnh này, lắc đầu. Con gái là hướng ngoại, kiểu này là chẳng mấy chốc là rời đi thôi.

Tĩnh tĩnh, Hoàng Minh thử dây, không gian yên lặng mọi người đều yên lặng nghe, quan sát, chỉ nghe được tiếng cùi lừa cháy tách tách cùng tiếng dây đàn.

Hoàng Minh chỉnh mất 3 phút, suy nghĩ một chút xem lên hát bài gì. Đúng rồi. Bài này nghe cũng được đây, phù hợp với không khí hôm nay

- Ta bêu xấu rồi.. Khúc này tên là, Nhân Nghĩa Thiên sát.

- Nhân nghĩa thiên sát!!!

Ứng lão nghe tên mà cứ thấy kì lạ.

Lão đại đây là nói đến tên tiểu đội chúng ta sao. Đám thiếu niên đều nghi ngờ, nhưng vẫn chăm chú vào Hoàng Minh.

Hoàng Minh yên lặng một lúc, sau đó vỗ nhẹ đàn cái cộp, bấm dây cùng bịt dây. Âm thanh nền nhạc nhanh chóng được phát ra. Cực kì vui tai, kì lạ, cuốn hút. Chu Du cùng Trương Vô Kỵ hai mắt sáng lên. Đây là cách phối hợp thật lạ lắm, không chỉ nhạc cụ lạ lắm, âm thanh lạ lắm, mà cách kết hợp lạ lắm luôn.

- Tay trong tay

Luôn bên nhau

Huynh đệ ta qua bao chốn gai

Dù nghìn trùng một lòng không son phai

Huynh hay đệ ta không phân chia

Luôn chung vai sống chết bên nhau

Dù dòng đời đời đời luôn cần nhau

Cùng một lòng huynh đệ trái ngang nào cũng cùng vượt qua

Chẳng ngại gì phong ba gió mưa bụi mờ phù quanh đời ta

Giữa dòng đời mệnh mông khó khăn chỉ cần một giây là xong

Chẳng việc gì là khó khi cần là

Huynh đệ xung phong

Biển rộng sông dài

Có chi ta phải sợ

Đất trời bao la

Khó khăn cũng vượt qua

Mãi một lòng là huynh đệ

Nguyện sống chết không xa

Nơi nào bắt công ta tìm đến....

Biển rộng sông dài

Có huynh đệ chẳng ngại

Nghĩa tình keo sơn

Mãi mãi chẳng nhạt phai

Những vui buồn

Thế thái nhân tình

Sẽ như mây trôi

Chỉ còn nghĩa nhân Thiên Sát để lại

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Tứ phương hội tụ Vân Nam Thành 1

- Thật là hay!!!

Vũ bàn tử là người đầu tiên vỗ tay, đám người giật mình thoát ra khỏi giai điệu. Quả là cuốn hút tâm chí.

Chu Du niệm còn lâm nhâm, lời bài hát dễ thuộc, giai điệu lạ lẫm lôi cuốn, ca từ dễ hiểu đầy ý nghĩa. Mọi người không nhận được vỗ tay rầm ran. Linh San hai mắt đẹp chăm chú nhìn Hoàng Minh. Thật sự lúc đàn hát, hấn thật đẹp trai. Nàng nghĩ trong lòng, hai má hây hây đỏ. Thật xinh đẹp.

Thế nhưng lúc này không ai quan sát nàng cả. Chu Du mỉm cười, trong tay không ngờ có thêm một cây sáo, Trương Vô Kỵ cũng ngồi xuống, trước hai đầu gối không ngờ kẻ thêm một cây đàn nguyệt. Đoàn Dự không kém cạnh, Thái tử một nước hấn cũng phải học qua âm luật. Lôi ra một đàn trống, cái lớn cái bé.

Hoàng Minh tròn mắt há mồm, mịa, bọn này định lập ban nhạc sao. Chu Du mỉm cười, đoạn nói:

- Lão đại, người đừng ngạc nhiên, lại một lần đi, bọn ta gần nghe được nhịp điệu rồi.

Hoàng Minh lè lưỡi, mẹ nó, ta phải học bài này mất 2 tuần mới gọi là thông thạo, bọn tiểu tử này nghe một lần gần như hiểu được. Đùa à!!!

Nghĩ vậy nhưng Hoàng Minh vẫn lại một lần. Lần này không chỉ nghe được tiếng đàn guitar, mà còn tiếng sáo, tiếng đàn nguyệt cùng tiếng trống. Âm điệu không ngờ không ồn ào đẽ nhau, mà vô cùng kì lạ cùng hòa hợp. Những người còn lại thì hát theo, tiếng hát rầm ran cả rừng trúc. Một khúc Nhân Nghĩa Thiên Sát được Hoàng Minh copy lại từ hiện đại đã hình thành từ đây. Và sau này, cả đại lục đều biết đến khúc hát này, đây là chuyện sau này đi.

Một sáng sớm, Phương Nam đại lục. Nguyệt Tang vừa mở bể phủ, bể quan 1 tháng hấn đã đột phá bình cảnh. 17 tuổi, ngân huyền khí tầng 3. Hấn cũng là đối tượng được gia tộc chú trọng bồi dưỡng chỉ là không ai qua được hai người kia.

- hít hà, không khí bên ngoài thật trong lành. Một tháng bể quan thật bí bách, thật muốn tìm người đánh một trận.

Nguyệt Tang vươn vai một cái, bẻ các đầu ngón tay răng rắc, đang ý định đi sang bên kia bể phủ tìm người đấu một trận. Bỗng nhiên hấn thấy trước mặt có hai hạ nhân đi qua, bàn tán chuyện gì đó nhìn về mặt hết sức hình sự, vốn không định để ý, thế nhưng nghe mang máng chuyện thừa kế gì đó, Nguyệt Tang nhú mày, thế nhưng chưa kịp hỏi hai tên kia đã đi qua rồi. Hấn mang theo tò mò, đi qua bên kia bể phủ

- Nguyệt Thân, lại lại đánh một trận!

Nguyệt Tang gọi lớn.

Một thanh niên trạc tuổi Nguyệt Tang đang chuẩn bị đi vào bể phủ bỗng nhiên nghe tiếng gọi quay lại.

-Nguyệt Tang sao?

Nguyệt Thân nhú mày.

- Lại, đấu với ta một trận nào, ha ha

Nguyệt Tang cười cười, hai tay nắm nắm

- Dừng, ta còn việc bận, cần vào bể phủ vài ngày. Không rảnh cùng ngươi đánh một trận. Ngươi tìm người khác đi.

Nguyệt Thân phẩy tay, quay lưng đi vào trong.

- Từ từ, không đánh thì không đánh, ngươi nói ta biết chút, một tháng nay ta bế quan, ta vừa nghe người ta xì xào, trong tộc đang có quyết định gì về việc thừa kế vị trí đứng không?

Nguyệt Thân đôi lông mày nhíu nhíu đoạn đáp:

- Nghe xì xào??

- Ủ!!

Nguyệt Tang đáp lại

-Đến cái chỗ xì xào mà hỏi nhé!!

Nguyệt Thân nói xong quay ngoắt đi vào trong.

- Địch!!

Nguyệt Tang bức bội cũng rời đi, hẳn định đi ra ngoài thâm lâm tìm vài con yêu thú đấu vài trận.

- Tang Thiếu gia!!

5 tên gác cổng cúi đầu chào hẳn. Nguyệt Tang gật đầu bước ra..

5 tên gác cổng, không ngờ là ngân huyền khí tăng 6. Ngân huyền cảnh chỉ là gác cổng mà thôi. Cổng không lớn, nhìn còn có chút đơn sơ. Trên chỉ có tám biển viết hai chữ Nguyệt Gia!

Vân Nam thành.

Phiên Ảnh hội đấu giả mặt thất!

- Vũ Nhi, lần này đấu giả, thật sự là có pháp bảo như đã phát thiệp???

Một trung niên ánh mắt nghiêm nghị, thế nhưng lại rất khảng khái. Khoác một áo giáp màu bạc. Ngồi giữa vị trí đầu.

Hai bên còn hơn 5 6 người.

- Phụ thân yên tâm, pháp bảo này ta cầm trong tay, tuyệt đối lời phát trong thiệp là thật.

Nguyệt Vũ giọng êm ái đáp lại.

Hôm nay nàng mặc một váy màu đỏ, tóc búi cao, bộ ngực lớn được đỡ sơ qua, thân hình quyến rũ thật muốn làm người ta phạm tội.

- Tiểu Thư, có thể cho chúng ta thấy vật đó không?

Một tên pháp sư già ngồi đối diện nàng lên tiếng.

- Không thể, ta đã hứa với vị kia, sẽ không đưa cho bất kì ai chạm vào chúng trước khi buổi đấu giả bắt đầu. Chỉ sợ hẳn có cái vật gì vào đấy, nếu hẳn cảm nhận được có người khác chạm tới. Thật sự là không biết cách nào giải thích.

Mọi người ồ một tiếng, lại vòn có chuyện như vậy.

- Nếu vậy tiểu thư chỉ đưa ra cho mọi người xem thôi. Còn người vẫn cầm trên tay là được.

Người khác lên tiếng, câu nói này đều được mọi người ủng hộ.. Nguyệt Vũ quay sang nhìn Nguyệt Lôi, thấy phụ thân gật đầu, nàng biết phụ thân nàng cũng là muốn xem.

Vụt!

Trên tay Nguyệt Vũ đã xuất hiện một vật hình tròn, chia làm hai màu. Nguyệt vũ đưa tay trước mặt, mọi người đều trầm trồ nhìn, tấm tắc khen kì lạ.

- Nửa đỏ nửa trắng, ở giữa lại có một viên phân chia??

Tên pháp sư già kia gật gù nói ra.

- một vật hồ như này, thật sự có thể giam giữ thuần hóa được yêu thú sao?

Kẻ khác lên tiếng có chút nghi ngờ.

Nguyệt Lôi cũng không nhịn được hỏi con gái.

- Vật này thật sự thuần hóa được yêu thú sao?

Nguyệt Vũ gật đầu, đoạn đáp:

- Đúng vậy, là chính mắt ta nhìn thấy!!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Tứ phương hội tụ Vân Nam thành 2

- Thần kì như vậy?

Nguyệt Lôi có chút hơi tin tưởng. Nếu vật thật sự như con gái nói, đây là thứ quý giá. Nhất định giúp con gái hắn có thêm người ủng hộ. Nhất là vị luyện khí sư kia, nếu có thể giữ được mối quan hệ, nhất định là có một tấm bùa hộ mệnh.

- Vị luyện khí sư kia, trông thế nào?

Nguyệt Vũ nhún mày, thật sự nàng còn không biết.

- Ta chưa thấy được hắn, hắn đeo mặt nạ. Khí tức không thể cảm nhận, không có chút năng lượng nào, thế nhưng, ta có nhìn qua bàn tay hắn, thật sự có phần trắng trẻo khỏe khoắn. Thật sự không dám khẳng định tuổi tác.

Nguyệt Vũ nói ra, trong lòng còn có chút hoài nghi. Nàng cất pokeball vào không gian giới chỉ.

Nguyệt Lôi lên tiếng:

- Còn 7 ngày nữa, công tác chuẩn bị nhanh chóng, gia tộc rất xem trọng lần này đấu giá. Đã cử Thái lão cùng Thanh lão tới tọa trấn. Các tông môn nhất định sẽ đều có mặt. Thậm chí là liên minh cũng sẽ xuất hiện.

Nghĩ một hồi, hắn tiếp:

- Nguyệt Vũ, việc của người lần này, khi tên luyện khí sư kia xuất hiện, hãy biểu hiện thành ý một chút, nếu giữ được quan hệ tốt, nhất định có lợi, nhất là việc liên quan tới hạnh phúc của người. Nhớ đấy!

Nguyệt Vũ trong lòng ấm áp, phụ thân luôn nghiêm túc trong mọi việc, nhưng trong lòng vẫn luôn nghĩ cho ta.

Đề nghị các việc sắp xếp xong xuôi, mọi người rời đi ai làm việc đấy.

Vân Nam hoàng cung.

Đại điện uy nghi, bóng nhoáng xa hoa. Quần thần chia làm hai bên văn võ đang đứng chầu. Bên trên là một trung niên, mặt mũi uy nghiêm, khai thế cao ngất, khoát long bào, ngồi trên ghế rồng. Không ai khác là Vân Nam quốc vương Càn Thiên Trụ.

- Bẩm báo bệ hạ, chỉ còn 7 ngày nữa, Phiên Ảnh hội đấu giá sẽ tổ chức đấu giá, lần này thu hút tất cả các tông môn đứng đầu đại lục tới, thần mong bệ hạ hãy nhân cơ hội này mà giao hảo thật tốt.

Một Lão già tóc lấm tấm màu bạc, ngạo khí bức người, đang chấp tay bẩm tấu. Người này không ai khác chính là Hoàng Thái, gia chủ Hoàng gia, ông nội của Hoàng Minh.

- Bẩm bệ hạ, đây là lần đầu tiên Vân Nam vương quốc chúng ta vinh hạnh được đón tiếp các tông môn siêu cấp trên đại lục, việc này lên bàn bạc kỹ lưỡng trong công tác tiếp đón. Nếu xảy ra sai lầm, thật sự nguy hiểm cùng cực.

Một lão già khác bước ra tàu, lão mặc một bộ áo choàng màu xám, râu tóc đều bạc hết rồi. Đây là gia chủ Lí gia. Lí gia cùng Hoàng gia thường xuyên cãi lộn trên triều, vậy mà hôm nay đều gạt bỏ tư thù cá nhân, một lòng lo nghĩ kế sách cho sự việc sắp tới. Dù sao, ai cũng biết sắp tới đây, các thế lực tới Vân Nam vương quốc, đều không phải là kẻ bình thường. Đắc tội một nhà trong đó. Một Vân Nam vương quốc cấp 1 này, không đáng để người ta nhét kẻ răng. Diệt quốc có thể xảy ra bất cứ lúc nào. Bên dưới bắt đầu bàn luận xì xào ồn ã

Cản Thiên Trụ thật sự đau đầu, lần này Phiên Ảnh hội đấu giá tổ chức thật làm hắn sợ chết khiếp. Ban đêm đang ngủ thì thái giám tới báo tin. Hắn thật sự mấy hôm nay ăn ngủ không yên. Đây vừa là vận may, vừa là vận rủi. May vì nếu có thể tông môn nào giúp đỡ, vương quốc của hắn nhận được sự giúp đỡ, có tông môn siêu cấp chống lưng thật sự yên lòng. Thế nhưng, chỉ sợ, những tông môn siêu cấp, thậm chí tông môn bình thường thôi, toàn những tên không nói lí lẽ, một lời không hợp chỉ sợ hậu quả không thể lường được.

- Yên lặng đi!!

Cản Thiên Trụ mắt rồng quắc lên, quát một câu, khí thế vang cả đại điện.

Mọi người đều im lặng. Bệ hạ đột phá, Hoàng Thái lâm nhậm, vừa rồi một quát của Cản Thiên Trụ mang theo chấn nhiếp, hắn đã đột phá tới kim thân trung kỳ.

Bên Kia Lí Sơ cũng lâm nhậm.

- Ta mong các ngươi cho ta ý kiến nên làm thế nào, không phải những lúc quan trọng này các ngươi bàn luận, cãi cọ nhau.

Cản Thiên Trụ giọng nói uy nghiêm vang quanh địa điện. Quần thần yên lặng một hồi, không ai nói gì. Cản Thiên Trụ thở dài, đến lúc nước sôi lửa bỏng thì không thấy người đứng ra. Chỉ giới đầu đá nhau, haiz.

Bỗng nhiên một tiếng nói vang lên trong đại điện.

- Bệ hạ, nhi thần có ý kiến!!

Một thanh niên tuấn tú đứng ra khỏi hàng, mọi người đều nhìn vào người nói, ồ, đây chẳng phải là Nhị hoàng tử sao?

- Huấn Nhi, ngươi có ý gì, nói ta nghe đi!!!

Cản Thiên Huấn mỉm cười, bắt đầu đưa ra ý kiến.

Quần thần nghe mà gật gù không thôi, đúng là có khả thi.

Cản Thiên Trụ vui mừng cười ha ha, luôn mồm nói ba từ tốt tốt tốt..

- Trẫm lần này giao cho nhị hoàng tử làm công tác chuẩn bị, Huấn nhi, nhất định đừng làm ta thất vọng.

- Nhi thần tuân chỉ!!

Cản Thiên Huấn cúi lạy đáp.

- Bãi Triều!!!

Hoàng Minh hôm nay dậy sớm tập luyện cùng các tiểu đệ, cả bọn hôm nay theo lịch là chạy bộ tới bờ núi bên cạnh Cát Lạc Binh đoàn. Hiện tại lúc này đã chạy được nửa đường rồi, cũng thấm mệt, Hoàng Minh cho phép nghỉ ngơi tại chỗ 30 phút. Cả bọn thở phào, vội vã ngồi xuống vận Thiên Địa tạo hóa công. Không vận thì thôi, một lúc 9 tên cùng vận công, nhất là Hoàng Minh, mặc dù không thể giúp đột phá nhưng có thể lấy lại sức lực. Linh khí điên cuồng xoay chuyển về phía bọn hắn. Cả đám như động không đẩy hút đi linh khí xung quanh sườn núi

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Ta muốn hắn

Chu Du giật mình đứng dậy, cả đám đều ngạc nhiên.

- Có chuyện gì vậy lão tam?

Đoàn Dự hỏi.

Chu Du không đáp, mặt có chút lo lắng.

- Không biết các hạ là ai? Nếu đến sao không xuất hiện??

Chu Du cất tiếng nói, giọng có kèm chút linh lực. Tiếng nói không to nhưng vang quanh sườn núi.

Hoàng Minh sợ hãi, có người sao, tại sao lại hấn không cảm nhận được chút nào.

Trong lúc cả bọn còn mù mịt, một tiếng cười vang lên.

- Ha ha ha, khá lắm, khá lắm tiểu tử.

Thật sự ngươi làm ta rất hiếu kì đấy!

Một lão già quần áo rách nát đột ngột xuất hiện phía sau bụi cây rậm rạp, lão đi xuyên qua bụi cây mà ra. Cảnh tượng hết sức kì dị.

Cả bọn đứng đây, có chút đề phòng nhìn.

Lão già này không ai khác, chính là lão ăn mày theo Hoàng Minh từ Vân Nam thành tới. Hôm trước đã coi mấy trận đấu. Lão tuy quần áo rách nát, thế nhưng linh hoạt vô cùng, thần thái vô cùng tốt. Lão cười ha hả, hỏi:

- Ngươi làm sao phát hiện ra ta, từ trước tới nay, người phát hiện ra ta ẩn nấp chỉ đếm được trên đầu ngón tay, thật kinh ngạc.

Chu Du chỉ cười mỉm, đáp lời:

- có lẽ là bản năng mà thôi!

Lão già đang mỉm cười thân thiện, bỗng yên lặng, mặt nghiêm túc vô cùng, sát khí trên người lão bỗng nhiên ập tới đám Hoàng Minh.

Bị tập kích bất ngờ, phụt, Tiểu Ngư Nhi chịu không nổi, phun ra một búng máu, mặt mũi trắng bệch, ngời bệt xuống, không chỉ hấn, cả bọn đều mặt mũi trắng bệch, sợ hãi. Hoàng Minh lục phỉ ngừ tạng như lợn nhào, mịa nó, đây là sát khí sao, thứ này hấn không thiếu, vù vù, cả thân hình Hoàng Minh bỗng toát ra luồng sát khí không kém, đón đỡ lại. Hoàng Minh đón đỡ làm cả bọn đều dễ thở hơn. Hai luồng vô hình đấu nhau. Một bên là vua sát thủ của đại lục dị giới, giết người không đếm được. Một bên là game thủ xuyên không, giết boss, giết người chơi vô số. Hai luồng sát khí va nhau.

Lão già ăn mày kinh ngạc, tiếp đó là có chút sợ hãi. Tiểu tử này, không ngờ sát khí không thua kém gì lão, đây là sao, tại sao hấn lại có sát khí mạnh như vậy. Sát khí là dựa vào giết chóc mà có, cả đời lão giết người, giết không đếm được, sát khí tích tụ cực kì đáng sợ, vậy mà. Tên tiểu tử này, hấn mới bao nhiêu tuổi, tại sao lại có sát khí kinh khủng đối đầu được với lão như vậy.

Giao phong hai bên không ngờ ngang ngửa, lão ăn mày thật sự điên rồi, không phải dò hỏi được đối phương lai lịch rồi, nếu không lão còn nghĩ đây là lão bất tử nào đó cái lão hoàn đồng mắt.

- Phụt!

Hoàng Minh phun ra ngụm máu, bay về sau ngã vào người Trương Vô Kỵ. Trương Vô Kỵ nhanh chóng đón được Hoàng Minh, đỡ hấn đứng dậy

Lão ăn mày mồ hôi rớt xuống, mịa nó, lần giao phong này lão phải dùng toàn lực, chưa bao giờ lão phải dùng sát khí của mình tới mức tận cùng thế này. May mà tên tiểu tử kia đã thua, nếu lão mà thua, không biết mặt mũi đâu mà nhận đệ từ nữa.

Roạt, cả bọn đổ nhau đứng dậy, phân thành hai bên hình chữ V, Hoàng Minh cố đứng dậy, hấn bị thương không nhẹ, thế nhưng lúc này không thể lão đại mà đứng sau được. Vô hình chung cả đám bọn hấn đã tạo được một đội hình ăn khớp vô cùng.

- Tiền bối, không biết huynh đệ bọn ta đã làm gì đắc tội với người, tại sao muốn hạ sát chúng ta??

Hoàng Minh kìm đau hỏi.

Lão ăn mày không nói gì, bỗng nhiên lại cười ha hả khiến cả bọn khó chịu. Hoàng Minh nhú mày.

- Ta là tới đây, ta muốn tên tiểu tử kia!

Lão ăn mày ngón tay, không ngờ chỉ vào Kiều Phong. Cả bọn giật mình, Kiều Phong là càng ngờ ngạc, không hiểu lí do.

- Mạn phép hỏi tiền bối, người và hấn quen nhau sao? Sao người muốn huynh đệ ta?

Chu Du chấp tay nhẹ nhàng hỏi.

- Ta là biết gia gia hấn!

Lão ăn mày nghĩ nghĩ đáp. Tuổi lão chắc ngang với ông nội của Kiều Phong, lão tự nhận vậy một câu

- Kiều Phong, người có biết hán?

Hoàng Minh quay sang hỏi Kiều Phong. Kiều Phong lắc đầu, ý không biết.

- Ta tới, là đón hán theo lời hứa của sư phụ ta, Ta muốn thu hán là đồ đệ!!

Không loảng ngoảng, lão ăn mày nói luôn ra ý định của mình.

Cả bọn sững sờ, nghe không lầm chứ, thu làm đồ đệ???

Hoàng Minh nhủ mày, không biết lão già quần áo rách rưới này ở đâu chui ra, tốt hay xấu, tự nhiên tiến đến đòi thu đồ đệ. Nếu để Kiều Phong đi, kế hoạch trước không biết thế nào. Nếu không để đi, chỉ sợ lão già này sẽ dùng sức mạnh cường ép. Hoàng Minh quay sang nhìn Chu Du. Chu Du cực kì tinh ý, chỉ nhìn biểu hiện của Hoàng Minh, hán đã biết Hoàng Minh nghĩ gì, đoạn chấp tay.

- Tiền bối, chúng ta là huynh đệ, đã từng thề cùng tiến lùi, thật sự, bọn ta lo lắng hán tìm không tốt sư phụ, với tiềm lực của hán, nếu tiền bối muốn đón Phong đệ đi, mong tiền bối hãy đón hán vào Sinh Văn Tuyền lần tới. Chỉ sợ, người không đủ khả năng đón hán.

- Ha ha ha, ta không đủ khả năng??

Lão già ăn mày cười to, dường như lão nghe được chuyện buồn cười nhất trong đời.

- Thiên Hạ này vẫn có kẻ muốn tranh chấp cùng ta, kể cả những lão bất tử của liên minh còn không dám cùng ta làm địch. Sinh Văn Tuyền sao, được rồi, không cần khách ta, tiểu tử, chờ người 3 năm nữa, người của Kiều gia, đừng làm ta thất vọng. Lão phu sẽ đón người ở Sinh Văn Tuyền. Ha ha ha

Lão ăn mày cười to, không ngờ đột nhiên biến mất tại chỗ.

Hoàng Minh co rụt, mịa nó, đây là cái gì cấp bậc, thật khủng bố, vậy mà vừa nãy hán còn đấu với lão, mồ hôi trên trán hán chảy xuống.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Trước giờ đấu giá

- Kiều Phong, thật sự không biết lão sao?

Hoàng Minh hỏi, đây là lần đầu tiên hán có cảm giác, kẻ khác chỉ dùng một đầu ngón tay có thể dí chết được hán. Vừa sợ hãi, lại có chút không cam lòng.

Kiều Phong vẫn lắc đầu. Thật sự ông nội hán còn chưa biết mặt mũi thế nào, nói gì tới bạn của ông nội.

- Lão đại, nghe khẩu khí của lão, có vẻ lão thật sự không tầm thường đâu, nếu vậy, đây lại là chuyện tốt không biết chừng.

Chu Du lên tiếng.

- Đúng vậy!

Trương Vô Kỵ đáp lời.

Hoàng Minh gật đầu, cả bọn bỏ qua, tiếp tục hoàn thành bài huấn luyện hôm nay.

6 ngày trôi qua..

Vân Nam thành, hôm nay Vân Nam thành cực kì nghiêm trang, 4 cổng thành đông tây nam bắc đều căng những vải lụa lớn, trên dải lụa còn thêu chữ "Vân Nam quốc vinh hạnh tiếp đón các vị tiền bối"

Cần Thiên Trụ tự mình ra cổng tiếp đón các thế lực lớn, các thế lực khác đều được an bài Hoàng tử cùng văn võ đại thần tiếp đón.

Từ sáng tới giờ, Cần Thiên Trụ đã tiếp đón không ngừng các tông môn có máu mặt, thật sự, kẻ tới nhiều lắm, là vua một nước mà trông Cần Thiên Trụ lúc này vô cùng chật vật. Vừa phải niềm nở tiếp đón, lại còn phải nịnh bợ, an bài nơi ở. Cũng may tất cả đều theo chiều hướng tốt.

Trên trời, một con yêu thú hạ xuống trước cổng thành xa xa. Trên lưng yêu thú bước xuống hai bóng người. Một người mặc áo bào đen, trùm kín cả thân thể, một người mặc bộ quần áo màu lam, cả hai đều đeo mặt nạ. Hai người này không phải ai khác mà chính là Hoàng Minh cùng Chu Du. Trên mặt bọn hán lúc này là đều đeo kim son áo mặt nạ. Khí tức cùng linh lực đều được ẩn giấu. Hai người đi chậm chậm tới cổng thành. Người ven đường có chút

quỷ dị, dạt sang hai bên. Lúc này, trước cổng thành nam, nhị Hoàng tử là người đón tiếp. Hắn đã trông thấy hai người Hoàng Minh từ xa, mặc dù nhìn hai người rất dị, nhưng hắn cũng không dám lơ đãng trách nhiệm, biết đâu đây là hai tên quái thai nào, tiếp đón không tử tế, hậu quả thật không biết được.

- Hai vị tiền bối, thật vinh hạnh cho Vân Nam quốc được đón tiếp hai vị, phải chăng hai vị tiền bối là muốn tham gia hội đấu giá vào ngày mai!

Càn Thiên Huân rất cung kính nói:

Hoàng Minh quay sang với Chu Du gật đầu.

Chu Du hiểu ý, đoạn nói:

- Sự phụ ta đường xa tới mệt mỏi, người gọi Nguyệt Vũ nha đầu tới, để nàng ta tiếp đón người!

Càn Thiên Huân chấn kinh, đây là cái gì thái độ lời nói. Nghe giọng thì biết đây là người trẻ tuổi. Thế nhưng, lời nói thật sự làm người ta sợ hãi. Gọi Nguyệt Vũ nha đầu tới. Nguyệt Vũ, đây là tên của tiểu thư của Nguyệt gia Phiên Ảnh hội đấu giá mà. Vậy mà người kia dám nói cả họ tên mà không có chút e dè, kiêng kị. Càn Thiên Huân hẳn chưa bao giờ dám nói một câu như vậy. Họa diệt quốc như chơi, vậy mà hai người này. Lại còn gọi tới đón. Càn Thiên Huân cảm thấy như mình đang lọt vào trong mộng.

- Người có lẽ là người của Hoàng thất, người Hoàng thất tại có vấn đề sao?

Chu Du lại tiếp tục nói một câu. Càn Thiên Huân sợ hãi, đối phương lời nói có chút không hài lòng cùng mất kiên nhẫn. Hắn vội vàng chấp tay.

- Kính xin hai vị tiền bối lượng thứ, hai vị tiền bối cho tiểu bối biết quý tđanh để tiểu bối đích thân đi truyền lời được không ạ?

- Người còn chưa có tư cách để biết, hừ, còn không mau đi.

Chu Du hừ một tiếng bỗng quát

Càn Thiên Huân sợ hãi, vội vàng sai người mang tới bàn ghế cùng trà tốt nhất Vân Nam, sau đó lên ngựa, dẫn theo hai người phi vội đi báo tin.

Hoàng Minh ung dung ngồi xuống dùng trà, Chu Du đứng sau lưng hắn, không biết nghĩ gì.

Phiên ảnh hội đấu giá!

Nguyệt Vũ đang chỉ huy kẻ dưới sắp xếp sự việc. Bỗng có gác cổng chạy vào báo cáo;

- Tiểu thư, nhị hoàng tử Vân Nam vương quốc có chuyện muốn bẩm báo!!

Nguyệt Vũ nhíu mày, có chuyện gì chứ.

- Không gấp!

Nguyệt Vũ thẳng thừng từ chối. Tên gác cổng vâng một tiếng, lui ra. Đoạn đi được nửa đường, bỗng nhiên nghe được Nguyệt Vũ gọi lại.

- Đứng lại, cho hắn vào đi!!

Nguyệt Vũ nghĩ ngợi thế nào, bỗng thay đổi ý định.

Đây là lần đầu tiên Càn Thiên Huân được vào trong nơi ở của Phiên Ảnh hội đấu giá, hắn có chút hưng phấn, lại có sợ hãi. Đi vào trong phòng khách, đều nghe nói Nguyệt Vũ tiểu thư Nguyệt gia xinh đẹp tuyệt trần, nhưng chính mắt nhìn thấy Càn Thiên Huân mới thật sự rung động, thật sự xinh đẹp làm sao nói hết, phải gọi là hoàn mỹ. Càn Thiên Huân năm nay đã 17, nhiệt huyết thanh niên, nhìn thấy mỹ nữ có 1 không 2 như Nguyệt Vũ, không rung động thì không phải nam nhân rồi.

Nguyệt Vũ hừ lạnh một tiếng, Càn Thiên Huân mới giật mình tỉnh lại, chợt nhớ ra, mẹ nó, hắn là ăn gan hùm mật báo rồi, quên mất đối phương là ai. Càn Thiên Huân sợ hãi, không dám giấu giếm kể lại nhanh chóng sự việc.

Nguyệt Vũ nghe xong hắn nói, không nói một lời, vụt một tiếng, nàng đã ra khỏi phòng, đeo thêm mảnh lụa che lại dung mạo, nàng dẫn theo 10 người phóng ngựa tới cổng thành. Càn Thiên Huân cũng lật đật đi theo. Trong lòng còn thầm hô may mắn.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Chu Du động xuân tâm

Nguyệt Vũ tới công thành đã là một lúc sau.

Nguyệt Vũ xuống ngựa, đám người cũng xuống theo, Càn Thiên Huân chỉ tới chậm một chút.

Hoàng Minh lúc này vẫn ngồi ung dung, hần đã uống hết 2 li trà rồi, Nguyệt Vũ đi tới, thân hình nóng bỏng cùng dáng đi uyển chuyển làm bao kẻ ngây ngốc, dù mặt có đeo thêm mảnh lụa che lại, nhưng kẻ ngốc cũng biết phía sau đó là một mỹ nữ thực thụ

- Tiền bối, để người chờ lâu, Nguyệt Vũ thuật sự lo lắng, ngày mai là tới ngày đấu giá, thỉnh tiền bối tới hội đấu giá nghỉ một đêm

Hoàng Minh ồ một tiếng, nghe giọng cô nàng này hết sức cung kính, lại thêm một chút lời nói thân cận. Hoàng Minh đâu biết Nguyệt Vũ mặc định hần là muốn giữ mối quan hệ. Hoàng Minh cũng không làm giá, gật đầu một tiếng.

Càn Thiên Trụ cũng là nhanh trí, an bài một xe ngựa tới, cứ thế Hoàng Minh cùng Chu Du lên xe tiến về Phiên Ảnh hội đấu giá.

Xe ngựa khá rộng, Nguyệt Vũ cũng không e ngại ngồi chung với hai nam nhân. Nàng hỏi thăm sức khỏe Hoàng Minh, nói chút chuyện khách sáo. Mùi hương nữ nhân tràn ngập khoang xe. Hoàng Minh trong lòng cũng có chút rung động. Ngồi với nữ nữ một xe, haiz, vừa sướng vừa khổ.

- Ngày mai mấy giờ bắt đầu.

Hoàng Minh giọng khàn khàn hỏi.

Nguyệt Vũ cũng nhanh chóng trả lời:

- ngày mai 9h sáng sẽ bắt đầu, tiền bối yên tâm, ta đã sắp xếp chỗ riêng cho người.

Hoàng Minh gật gù, bên cạnh Chu Du này giờ ít nói, lại có chút không tự nhiên. Hoàng Minh quay qua nhìn, mịa nó, không phải động xuân tâm chứ.

- Tiểu Du??

Hoàng Minh gọi một câu, Chu Du mớ trong nhớ ngắc tỉnh lại.

- A lão... À không sư phụ, người gọi ta???

Hoàng Minh nín cười, mịa, tên Chu Du này không ngờ thấy mỹ nữ là đơ ra như vậy sao, phong thái ung dung hàng ngày đâu rồi.

Chẳng mấy chốc xe đã đến nơi, Hoàng Minh theo sự sắp xếp của Nguyệt Vũ, nghỉ ngơi ăn uống xong về phòng riêng.

Khi phòng còn có hai người, Hoàng Minh mới hỏi:

- Sao? Động xuân tâm rồi???

Chu Du mặt đỏ lên, chỉ là sau lớp mặt nạ thì Hoàng Minh không nhìn thấy.

Hần lấp bắp:

- Lão đại nguoi nguoi là nói về vấn vấn đề gì?

Hoàng Minh cười ha hả, đoạn nói:

- Mỹ nữ, xinh đẹp, sắc sảo. tiểu tử, gia tộc nàng không phải là bình thường đâu.

Chu Du hai mắt nhú nhú, trong lòng không biết đang nghĩ gì.

Hoàng Minh rót một li trà, uống một hơi, lại nói:

- lão Tam à, không cần phải lo lắng, nguoi thích, lão đại ủng hộ. Chỉ cần thời gian, nhất định ta sẽ bắt gia tộc nàng mang nàng tới cho nguoi.

Chu Du phì cười, không nhịn được ôm bụng. Hoàng Minh ngơ ra, mịa, cười cái méo gì cười??

- Lão đại, ta có cảm giác nguoi đang là cha ta vậy!

- Ta là lão đại nguoi, khác gì cha nguoi. Nguoi thích, ta cho nguoi, nói thế thôi! À mà hình như nàng hơn nguoi gần chục tuổi đấy. hê hê

Hoàng Minh cười ha hả.

Chu Du cũng không giấu giếm nữa, đáp lời:

- Không vấn đề, tu sĩ tuổi thọ cao, chỉ vài năm tuổi không có khoảng cách gì hết.

Hoàng Minh nghe chột lăm vào trầm tư. Tu sĩ tuổi thọ cao, vậy thì Điều Thuyền,...

Sáng hôm sau!

Vân Nam thành người dân vẫn cuộc sống bình thường như mọi ngày, chỉ có Phiên ảnh hội đấu giá lúc này, vô cùng nhộn nhịp.

- Bách Hạo Nhiên, thật lâu mới gặp ngươi!

- Phần Lam, ngươi tông môn đây là cũng tới.

Bách Hạo Nhiên là tông chủ tông môn Hải Liên Sơ, hôm nay dẫn theo 4 người tham gia đấu giá hội. Thấy người quen không quên gọi nói chuyện.

- Phần Lam, ngươi tới đây là vì vật kia?

Phần Lam cười khỏ, đoạn đáp:

- Bách huynh à, ngươi nghĩ tông môn 6 sao như chúng ta có cửa tranh đoạt sao? Ta chỉ là tới tham gia náo nhiệt, đồng thời mở ra hiếu kì vật đó thôi

Bách Hạo Nhiên cũng gật đầu, hẳn hôm nay cũng là có ý đó.

- Thái át Kim tông tới!

- Thiên Đông Lan tông tới!

- Hoành Bát Tông tới

Liên tục tiếng nói to của gác cổng phiên Ảnh hội đấu giá hô to khách nhân. Mỗi tông môn cấp bậc khác nhau được đối đãi khác nhau. Người của Phiên Ảnh hội đấu giá sẽ đưa ra người tương ứng đón vào nơi ngồi của sàn đấu.

- Lưu Vân tông tới!!

Cổng vào hàng người bỗng dạt ra, 5 người đi tới, trên người khoác áo thêu đầy hình đám mây. Đi đầu là một trung niên vô cùng tự tin, hai mắt toát ra uy áp, hẳn chính là Hàng Vô Ưu.

Đám người xì xào bàn tán, tông môn 8 sao xuất hiện rồi. Chưa kịp bàn tán to nhỏ lại như được tiếng hô

- Lôi Trần Tông tới!

- Ba Quang tông tới!

- Phi Sát tông tới!

- Âm Thiên Tông tới!

- Tinh Thú Môn tới!

- Liên Minh Chi Đoàn tới

Phần Lam quay sang nhìn Bách Hạo Nhiên, thấy hắn cũng đang nhìn mình, cả hai cười khỏ, Phần Lam lên tiếng:

- Đã tới nên vào thôi!

- Đúng vậy, vào mở mang tầm mắt!

Bách Hạo Nhiên cũng đưa tay ra mời

- Hải Liên Sơ tông tới!

Hoàng Minh đứng dậy vờn vai một tiếng, một tối qua hẳn không biết đã giết bao nhiêu cung mê tròn tròn quá, chỉ biết số lượng bọn chúng vẫn đông khủng khiếp. Một tối oanh tạc, Hoàng Minh đã được một nửa thanh kinh nghiệm. Nếu tối nay tiếp tục thì chắc hẳn sẽ lên cấp.

- Lại đại, ngươi nhanh chóng đi, Nguyệt Vũ cho người tới đón rồi

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 84: Hạo Thiên Khuyển

Hoàng Minh cùng Chu Du theo hai cô nàng đến phòng đấu giá. Căn phòng vừa phải, còn có ghế tựa, vị trí phòng rất tốt. Căn phòng đều được cài trập pháp, từ trong nhìn ra được sân đấu giá. Bên ngoài lại không thể nhìn vào trong phòng được. Kể cả thần thức cũng không thể thăm dò. Hai cô gái xinh đẹp tên dễ gọi, tiểu Lan cùng Tiểu Thủy đứng sau bốp vai cho Hoàng Minh cùng Chu Du. Phía dưới đều đang xôn xao chỗ ngồi. Bàn tán kể chuyện, tán gẫu chém gió. Hoàng Minh hai mắt lim rim, khá hưởng thụ. Phải mất 20 phút sau, sân đấu giá mới có người đi nên. Người chủ trì không ngờ là một nữ nhân, mặc dù luôn xinh đẹp bằng Nguyệt Vũ, nhưng nàng ta lại toát lên vẻ thành thực, trưởng thành của mỹ phụ. Từng bước đi, lời nói đều toát lên vũ mị.

- Hoan nghênh các vị khách quý đã tới Phiên Ảnh hội đấu giá 92 chi nhánh Vân Nam vương quốc. Thật vinh dự cho chúng ta khi được tiếp đón hàng trăm thế lực tông môn lớn nhỏ cùng về đây ngày hôm nay. Chúc các vị đều có được thứ mình mong muốn trở về.

Mọi người vỗ tay hưởng ứng nhiệt liệt. Hoàng Minh nghe tiếp vỗ tay mới chậm chạp mở mắt ra nhìn xuống.

- Không để các vị chờ lâu nữa, vật đấu giá sẽ bắt đầu xuất hiện.

Roạt, sân khấu tối đen, bỗng một vệt sáng chiếu ra giữa sân, nơi đó không ngờ xuất hiện một cái bọc, bên trên đặt 1 bình sứ nhỏ.

Hoàng Minh gật đầu, đây là khá giống ở thế kỉ 21, đèn đóm mặc dù không biết dùng từ vậy vì phát ra, cũng công phu ra phết.

- Đây là cao cấp Phá Ngân đan, một bình 6 viên, công dụng chắc tất cả mọi người đều biết. Phá ngân đan sử dụng, tăng xác xuất tiến vào ngân khí cảnh xác xuất cao lên 5 thành. Rất thích hợp cho các thiên tài cần bồi dưỡng. Giá khởi điểm là 3000 kim tệ. Mỗi lần tăng giá trên 500 kim tệ

Cả sân đấu xì xào. Phải biết đan dược này tuy là tốt, nhưng cũng không phải là quá quý giá. Thứ này chỉ các tông môn 5 sao trở xuống mới cần thiết thôi.

- Ta ra 1500 kim tệ

- Ta ra 2000 kim tệ.

- Ta 4000 kim tệ.

Tranh chấp cũng khá tốt, cuối cùng Phá ngân đan được một tông môn 5 sao thu được với giá 13000 kim tệ.

Hoàng Minh ngáp một tiếng. Những đồ tiếp theo đều không làm hấp hứng thú, toàn đồ không phải đan dược bình thường thì là kĩ năng chiến kĩ pháp thuật. Chờ mãi chưa thấy tới pokeball của hắn.

- tiếp theo là một sinh vật kì lạ!!

Nữ chủ trì lên tiếng, hai người bê tới một cái lồng, bên trong có một con vật. Cả sân đấu đều ồ lên, có chút ngạc nhiên. Con vật này nhìn giống sói, lại có chút không giống, móng vuốt không có, lại còn bé. Chưa rõ là giống loại yêu thú nào.

Hoàng Minh trong lòng chấn động, đây đây là chó mà!!!!

Hoàng Minh động tâm, mịa nó, không ngờ ở đây cũng có chó, Hoàng Minh nhìn thấy con vật này, không hiểu sao có chút thân thiết. Giống như đi nước ngoài gặp được người đồng hương vậy.

Thế nhưng, dường như phải mà không phải, con chó này có chút gì đó kì lạ, Hoàng Minh không tiếc một lần sử dụng Bách Hiểu kĩ năng.

Tình tình

Tìm hiểu thành công

Hạo Thiên Khuyển

Cấp bậc: cấp 2

Phẩm chất:Ưu việt

Kĩ năng: Chưa có

Hạo Thiên Khuyển mang trong mình dòng máu trung thành, sẵn sàng chiến đấu, hy sinh vì chủ nhân.

Hoàng Minh gật đầu, Hạo Thiên Khuyển. Không ngờ thật sự có ở đây. Thế giới này thật thú vị rồi.

- Chu Du, đệ đi giúp ta chuyện này một chút.

Hoàng Minh ghé sang nói vào tai Chu Du. Chu Du gật đầu, đoạn theo tiểu Lan nhanh chóng đi ra.

- Yêu thú này cực kì lạ lắm, các chuyên gia của Nguyệt gia đã khẳng định, nó là biến dị yêu thú, giá trị không thấp, chỉ là còn nhỏ. Yêu thú biến dị, không cần nói các vị cũng biết là độ quý hiếm của nó rồi. Giá khởi điểm 15000 kim tệ, mỗi lần tăng giá không dưới 5000 kim tệ.

Cả khán đài bàn luận nhau, yêu thú biến dị, nghe thì có vẻ tốt đấy, nhưng yêu thú là phải có tác dụng thực chiến, con yêu thú này hình dáng kì lạ, lạ còn nhỏ. Chỉ sợ mua về được, lại không dùng được vấn đề gì.

- Ta ra 15000 kim tệ.

Một tiếng nói vang lên. Là một phòng vip bên trái.

Mọi người ồ lên.

- Tinh thú môn sao?

Hàng Vô Ưu mỉm cười, cũng phải thôi, tinh thú môn thấy yêu thú biến dị cũng là muốn đem về nghiên cứu đấy

Khán đài không ai ra giá nữa. Tranh với tông môn cao cấp, tốt nhất là bỏ qua đi.

Nữ chủ trì cười khỏ, đoạn gõ xuống bàn.

- 15000 kim tệ lần 1.

- 15000 kim tệ lần 2

- 20000 kim tệ.

Một giọng khàn khàn vang lên, mọi người giật mình, tìm nơi phát ra tiếng nói.

Nên phải là một phòng vip khác. Bên trong không ai khác là Hoàng Minh cất tiếng nói.

Mấy trăm cặp mắt nhìn về phía phòng Hoàng Minh, Hoàng Minh vẫn ung dung. Phòng có trận pháp che dấu, chưa kể hẳn có kim sơn mặt nạ. Muốn biết ta, còn lâu.

- 25000 kim tệ

Bên tinh thú môn lại ra giá

- 30000 kim tệ.

Hoàng Minh không bỏ qua

- 40000

- 50000

- 70000

- 90000

Hoàng Minh bám sát theo, Hạo Thiên Khuyển, đừng hòng chạy

- Các hạ là ai, muốn đấu với Tinh thú môn ta sao?

Bên kia giọng nói có chút không kiên nhẫn, nói ra thế lực của mình, nhằm khiến đối phương uly kị.

Ta xxx, lấy thế lực ép ta, mịa, ta mà sợ!

Hoàng Minh hừ một tiếng.

- Yêu thú này nhìn rất đáng yêu, mua về cho cháu gái ta ôm đi.

Hoàng Minh rầm thối phun ra lời nói

Chương 85: Ta họ Tôn, tên chữ Ngô Không!!

Mang về cho cháu gái ôm. Cả sàn đấu giá như nghe thấy chuyện cổ quái kì lạ nhất trên đời.

- Mịa, yêu thú biến dị mua về cho cháu gái ôm chơi. Đúng là nhà giàu!

Một kẻ không nhin được nói.

Trần Lâm mặt già đỏ lên, đối phương tranh giành với hắn chỉ để mua về cho cháu gái ôm chơi. Quá kiêu ngạo rồi. Trần Lâm từ khi lên tới bậc trưởng lão tới nay, chưa có kẻ nào dám nói với hắn như vậy. Quá mất mặt.

- hừ, không biết là cao nhân phương nào, có thể cho ta biết quý danh sao?

Trần Lâm hừ một tiếng, đoạn hỏi với:

Quý danh, Hoàng Minh nhếch môi, đáp lại:

- Ta sao? Ha ha ha. Thật lâu không nói ta gần như quên. Lão phu họ Tôn, tên chữ Ngô Không. Đến từ Hoa Quả Sơn, người đã nghe qua sao!!!

- Tôn Ngô Không? Hoa Quả Sơn?

Trần Lâm lăm bầm. Chưa từng nghe qua, cả sàn đấu cũng xôn xao bàn tán, cuối cùng đều đưa ra cái lắc đầu. Chưa từng nghe qua địa điểm nào là Hoa Quả Sơn cả.

Bên kia phòng gần cuối, Nguyệt Vũ lăm nhăm.

- Hắn là Tôn Ngô Không? Lại còn Hoa quả sơn là nơi nào?

Trần Lâm có chút kiêng kị, đối phương thật sự không coi hắn ra gì, cũng không để Tinh thú môn vào mắt. Chỉ có hai loại, một là kẻ điên khùng, ngu ngốc, không biết Tinh thú môn đáng sợ mới dám ngông cuồng như vậy. Hai là hắn thật sự là cường giả, không thì là thể lực còn mạnh hơn, không để tinh thú môn vào mắt. Đối phương còn đến từ một nơi lạ hoắc, chỉ sợ, là loại thứ hai.

Trần Lâm không phải loại ngu, sống đã hơn trăm năm, leo tới cấp trưởng lão, thứ gì nên cứng, thứ gì nên mềm, hắn đều tinh tường.

- Đã là các hạ thích, tinh thú môn chấp nhận nhường, dù sao yêu thú này cũng không phải đặc biệt gì. Chỉ mong hết buổi đấu giá, được nói chuyện đàm đạo một hồi, mong các hạ cho tinh thú môn chút mặt mũi

Trần Lâm giọng đã hạ xuống, có chút thân cận.

- Cáo già!

Hàng Vô Ưu phun ra hai chữ.

Hoàng Minh bên này thì đang cố nhin cười. Mịa nó, tông môn 8 sao thì sao, ta đây là Tề Thiên Đại Thánh, còn biết cụp đuôi lại là tốt, nếu không ta sẽ dùng gậy như ý gõ thẳng vào Tông môn ngươi. Hoàng Minh yy trong đầu.

Lúc này dưới sàn đấu, nữ chủ trì cũng thờ phào, trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết, nàng là rất sợ các vị đại nhân vật này gây chuyện với nhau đấy

Trong một phòng khác, có hai lão nhân đang ngồi, khí tức không hề cảm nhận được. Phía sau một trung niên đứng yên lặng, người này không ai khác lại là Nguyệt Lôi.

- Thanh huynh, huynh đã nghe qua Hoa quả sơn chưa?

Một lão nhân mặc áo bào màu nâu quay sang hỏi.

Lão nhân còn lại là mặc áo bào xanh. Lắc đầu đáp:

- Chưa từng nghe qua, đại lục rộng lớn, thậm chí rộng bao nhiêu chưa ai dám khẳng định. Hơn nữa còn có chủng tộc khác nữa. Hoàng Thiên đại lục...haiz

Thanh Lão thở dài một hơi, đôi mắt có chút đục ngầu.

- Yêu thú lần này được bán với giá 90000 kim tệ. Chúc mừng khách nhân phòng số 4. Yêu thú sẽ nhanh chóng được đưa tới.

Nữ chủ trì đấu giá nói xong lại tiếp tục - Tiếp theo sẽ là vật đấu giá thứ 7.

Hoàng Minh lúc này không để tâm rồi. Chu Du đã về được một lúc bèn lệnh cho hai cô nàng kia ra ngoài. Hai nàng vâng dạ một tiếng, hành lễ rồi đi ra.

- Lão đại, được rồi.

Hoàng Minh gật đầu. Vừa nãy là hấn sai Chu Du đi tìm Nguyệt Vũ, là mượn một khoản kim tệ để đấu giá.

Giao ra kim tệ, Hoàng Minh nhận lấy Hạo thiên Khuyển. Con chó nhỏ này con đang run rẩy, chắc mấy bữa nay đã sợ hãi rồi.

Hoàng Minh quay sang Chu Du, nói:

- Đệ giữ nó đi!

Chu Du gật mình, không hiểu?

Hoàng Minh mỉm cười, lại nói tiếp:

- Đệ nghĩ ta rảnh sao mà đấu giá một con yêu thú bình thường. Nhận lấy, nuôi dưỡng nó. Thiên phú của nó không kém gì Thất tinh công chúa bảo bảo đầu.

Chu Du nghe Hoàng Minh nói vậy, cũng gật đầu, đi tới hai tay định bế Hạo Thiên Khuyển. Hạo Thiên Khuyển sợ hãi, cắn cái vào tay trái Chu Du. Chu Du nhú mày một cái, không để ý, vẫn tiếp tục bế lên. Hạo Thiên Khuyển run lấy bầy, được Chu Du bế vào lòng. Nó không còn hung hăng mà đứng như một con chó cảnh vậy.

- Lão Đại, có cần thu vào vật kia không?

Hoàng Minh lắc đầu, đáp:

- Đệ dùng kí kết đi. Pokeball đây rất quý, để sau này dùng.

Chu Du gật đầu.

Mỗi người nếu không phải thuần thú sư thì chỉ có kí kết được với một yêu thú mà thôi. Thế nên việc chọn một yêu thú phù hợp để làm sủng vật cũng cực kì gian nan.

Chu Du bắt đầu cắn ngón tay, tạo hình kết ấn. Hạo Thiên Khuyển cũng không chống đỡ, dẫu sao nó đang yếu, với lại, nó không bài xích Chu Du. Hoàng Minh gật đầu, lại tiếp tục quan sát xuống phía dưới.

Lúc này, phía dưới nữ chủ trì lại tiếp tục món đồ thứ 9.

- Vật đấu giá lần này là một pháp bảo!

Cả sân đấu giá đang ồn ào, nghe tới pháp bảo là bỗng nhiên yên lặng.

Nữ chủ trì mỉm cười, nàng là muốn không khí như thế này:

- Lần này các vị khách quý đến đây, chắc hẳn 95% là vì nó mà đến. Đúng vậy, pháp bảo được đưa ra lần này là 33 trái. Trái này được mệnh danh là pô vê bôn!!!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Toàn trường ngưng trọng

- Pô vê bôn?

Mọi người đều lăm nhăm, tên gì nghe quái lạ. Hoàng Minh nghe được cũng mỉm cười.

Sàn khán đài rung chuyển, tách ra làm hai, một khối hình trụ từ giữa trời lên. Phía trên không ngờ là một vật giống cái đĩa, bản khá rộng, bên trên là toàn pokéball được đặt chung với nhau. Khối hình trụ lên tới hết điểm rồi dừng lại, một lần nữa sàn đấu lại đi về vị trí cũ, khép lại lần nữa. Thế nhưng lúc này mọi người đều đang chăm chú quan sát nhân vật chính trên cái đĩa kia, chẳng ai quan tâm sàn đấu giá có khép lại hay không cả.

- Từng đó là pháp bảo sao? Tạo hình khá bắt mắt nhỉ?

Hàng Vô Ưu không nhịn được nói. Phía sau hắn một nữ phụ cũng thốt lên:

- Tổng chủ, pháp bảo này thật sự có làm được như lời nói??

Hàng Vô Ưu không dám chắc, đoạn đáp:

- Tiếp tục theo dõi đi

.

Bên dưới đã bắt đầu nhao nhao lên rồi, cả đám người bàn tán như cái chợ vỡ.

- Hình tròn, phân ra hai màu đỏ trắng. Lại còn được gọi là trái gì về bên....

Một trung niên thốt ra.

- tạo hình khá hấp dẫn đấy, nhưng thật sự nó có thần kì như lời giới thiệu???

Ồn ào nhộn nhịp mất một lúc lâu, nữ chủ trì mới cất tiếng nói:

- Để chứng minh pháp bảo này thần kì công dụng, Phiên Ảnh hội đấu giá sẽ sử dụng một lần pháp bảo này, ai trong các vị chưa có yêu thú, tự tin lên tham gia lần này thử nghiệm không??

Nghe được có thể tự mình thử nghiệm, sàn đấu không ngờ ầm ầm lên cánh tay.

- Ta

- Ta muốn thử

- Ta chưa có yêu thú, ta lên...

Hàng trăm cánh tay giơ lên muốn tham gia.

Nữ chủ trì cười như hoa, lựa chọn một hồi, nàng chọn một nữ chiến sĩ. Nữ chiến sĩ này vẻ mặt vui mừng bước nhanh lên sân đấu trong vẻ ước ao cùng ghen tỵ. Nàng có một bộ tóc đỏ, buộc gọn ở đằng sau, bộ tóc này cũng là điểm nhấn mà nữ chủ trì chú ý tới chọn nàng. Mai Hy bước lên sàn đấu, trong lòng vô cùng hồi hộp.

Nữ Chủ trì cười tươi, đoạn hỏi:

- Không biết nữ chiến sĩ, người tên họ là gì?

- Ta là Mai Hy!

Mai Hy trả lời nhanh gọn, dứt khoát.

- Tốt, đưa yêu thú vào!

Nữ chủ trì vừa nói xong, một cái lồng sắt to được bốn tên chiến sĩ khiêng vào, bên trong là một đầu Trần Sang Báo. Nó đang gầm rú, cố gắng dùng sức phá lồng mà không được

- Trần Sang Báo cấp 4 sao?

Một lão già quần áo rách nát ngồi phía xa thì thầm. Miệng lầm nhảm

- Mọi người đều biết Trần Sang Báo là yêu thú cấp 4. Trần Sang Báo này là vừa mới bị bắt sống, là yêu thú thử nghiệm của lần đấu giá này.

Hàng Vô Ưu gật đầu, đúng là Trần Sang Báo mới bị bắt, còn rất hung hăng, chưa mất đi dã tính hung bạo.

Sàn đấu đều là người tu luyện, vào sống ra chết nhiều lần, lịch lãm rành rành lắm lắm, vẫn là phân biệt được Trần Sang Báo này là còn thú tính hoang dã.

- Mở lồng, đánh thương nó!

nữ chủ trì ra lệnh, 4 tên chiến sĩ mở cửa lồng, Trần Sang Báo gầm lên một tiếng, theo cửa lồng lao ra. Vừa ra khỏi cửa, còn chưa biết chạy nơi nào, đã ăn đấm ăn đá túi bụi. Yêu thú cấp 4 như Trần Sang Báo không thể chống lại 4 tên luyện thể kì chiến sĩ được. Đương nhiên là ăn đập túi bụi. Trần Sang Báo vô cùng oan ức. Mới buổi sáng còn lang thang kiếm ăn. Vù một cái bị đánh bầy, bị mang tới đây, giờ này còn bị ăn đập không thương tiếc nữa.

- Dừng tay!

Nữ chủ trì giờ tay lên kèm theo lệnh. 4 tên chiến sĩ lui lại, đứng sang hai bên, Trần Sang Báo lúc này chỉ còn thoi thóp nằm, thở cũng khó khăn, không thể giương dậy được.

- Cảm lấy, giờ chỉ cần dùng sức, ném trứng người nó là được!

Nữ chủ trì đưa một trái pokeball cho Mai Hy, cũng nói luôn cách dùng. Mai Hy gật đầu, cũng không do dự, lấy đà ném vào Trần Sang Báo. Bịch, cú ném không mạnh lắm, nhưng rơi giữa đầu Trần Sang Báo, không hề có cảnh máu me gì như mộ người nghỉ. Pháp bảo pô về bên kia chỉ đập nhẹ vào đầu Trần Sang Báo rồi nảy lên trên cách 50 centimeters. Thế rồi, dị biến xảy ra, trái pô về bên kia không ngờ mở nắp tách ra hai phần. Một luồng tia lôi điện từ trong đánh tới Trần Sang Báo, luồng lôi điện bao trùm cả thân hình nó, rồi hút cả thân hình của Trần Sang Báo vào trong. Sau đó trái pô về bên đóng lại, rơi xuống đất, lắc lắc sang hai bên 5 6 lần rồi yên lặng.

Không chỉ nó yên lặng, mà toàn trường cũng bị cảnh này làm cho yên lặng.

Mai Hy hai tay che miệng, sợ hãi vùng ngạc nhiên. Trong đầu nàng tự nhiên có một tia liên kết kì lạ, chính nàng thật sự khó hiểu.

Hàng Vô Ưu ngưng trọng

Các tông môn 8 sao đều ngưng trọng

Trần Lâm mồ hôi có chút tuôn ra, thật sự trên đời lại có pháp bảo như thế này. Nếu làm ra hàng loạt được, tinh thú môn sẽ mất con bài có yêu thú chiến đấu hàng ngàn năm qua.

- Thú vị, nhất định mấy tên nhóc kia phải có liên quan tới vụ này.

Lão ăn mày lăm bầm

Chu Du thấy diễn biến ở dưới, đoạn hỏi:

- Lão đại, tại sao pokeball người cũng mang đầu giá?

Hoàng Minh đáp:

- Đó chỉ là loại pokeball cấp thấp thôi, chỉ có 8 trái cao cấp. Ta đưa cho các đệ rồi. Yên tâm

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87: Đấu giá pokeball 1

Chu Du gật đầu. Không nói gì nữa, tiếp tục nhìn xuống dưới sàn đấu giá.

Mai Hy đã nhặt pokeball lên, nàng cảm thấy vật này thật thân thiết. Trên pokeball không ngờ xuất hiện một hình đầu báo màu nâu, in trên nền trắng, rất đẹp.

- Giờ lại ném một lần nữa đi, ném xuống đất!

Nữ chủ trì lại nói:

- Ném xuống đất, thật hả?

Mai Hy ngơ vờ hỏi.

- Đúng vậy, cứ ném đi!

Mai Hy nghe được khẳng định, cũng không làm trái, nàng dùng sức ném xuống mặt đất cách nàng có 2 mét.

Quả cầu tiếp xúc với mặt đất, kì lạ là lúc ném là chiều ngang, vậy mà khi quả cầu chạm đất lại nảy thẳng lên cao tới 50 phân. Sau đó lại tách ra, một luồng lõi điện lại từ bên trong lao xuống đất tạo thành một hình chiếu màu sáng, to dần to dần chỉ vài giây đã hình thành một đầu yêu thú. Không sai, chính là Trần Sang Bảo vừa nảy, chỉ khác lúc này, nó đã đứng vững bằng 4 chân trên mặt đất. Các vết sưng vù cùng máu me đều biến mất gần hết. Trần Sang Bảo xuất hiện gần như được chữa trị ổn vậy đều làm chấn động tu sĩ tại sân đấu giá.

- Quá kì diệu!

- Thật sự chữa trị được vết thương?

- Pháp bảo này quá thần kì!!!

Hàng Vô Ưng hai mắt lóe lên tia quang mang. Khá lắm, thật sự như lời giới thiệu sao!!!

Bên dưới ồn ào bàn tán, trên sân đấu giá lúc này, Trần Sang Bảo còn đang mờ mịt, nó xoay một vòng, bỗng nhiên nó nhìn thấy Mai Hy, một cảm giác thân thiết trong lòng tràn ra. Trong đầu nó thậm chí có ý nghĩ, nhân loại này là người tới cứu giúp nó. Trần Sang Bảo không tự chủ được chậm chạp đi tới. Mai Hy lòng có chút lo lắng. Chỉ một thoáng Trần Sang Bảo đã tới cạnh Mai Hy, thế nhưng nó không hề có dấu hiệu tấn công, chỉ ngược mắt nhìn nàng một lúc rồi bỗng dùng đầu cạ cạ vào chân nàng làm nũng. Mai Hy giật mình vui vẻ. Nàng cảm thấy yêu thú này thật sự cùng mình tâm ý liên thông.

Trên sân đấu giá một mảnh ảm áp, thế nhưng bên dưới thì không rồi. Cảnh tượng kia đã làm chấn động tu sĩ. Mịa nó, còn thật sự thu phục được. Chỉ vài phút trước còn là yêu thú Hoang dã, vài phút sau đã bị thuần hóa không khác gì con mèo con. Quá là nghịch thiên. pháp bảo này khủng bố thật sự.

Trần Lâm hai hàng ria mép run run, lão không biết mình đang nhìn thấy là chuyện gì xảy ra nữa. Yêu thú cấp bốn, đến lão muốn thuần phục cũng phải mất vài ngày. Vậy mà, pháp bảo kia, chỉ cần vài phút. Vật này quá kinh khủng rồi. Nếu số lượng hàng loạt được tạo ra. Tinh thú môn sẽ không còn ưu thế nữa. Các tông môn khác chiến lực mạnh, nếu đều có thêm yêu thú trợ chiến, Trần Lâm trong lòng run lên.

Nhìn hiện trường ảm ỉ, Nguyệt Vũ mỉm cười, ngạc nhiên sao, sợ hãi sao, lúc trước nàng được chứng kiến cũng là cảm giác này đây.

"Nhất định là phải đấu giá được vật này, nếu nghiên cứu được cách làm, quả là việc đại hi"

Những kẻ đứng đầu các tông môn ở đây đều nghĩ trong đầu như vậy.

Nữ chủ trì giờ cánh tay lên, mọi người không ngờ đều yên lặng lại. Nữ chủ trì nói Mai Hy lui xuống, Mai Hy dạ một câu, dẫn theo Trần Sang Bảo đi theo một tên chiến sĩ lui ra

.Khi không gian yên lặng rồi, nàng mới cất tiếng:

- Như mọi người đều đã chứng kiến pháp bảo công dụng, ta sẽ nói một chút về pháp bảo pô về bên này.

Hắng giọng một chút, nàng tiếp tục:

- pô về bên này là một luyện khí sư bậc thầy chế tạo, phá vỡ đại lục pháp tắc, tạo thành pháp bảo toàn năng. Thế nhưng, số lượng có hạn. Phiên Ảnh hội đấu giá được ủy thác của vị luyện khí sư đó đem tới đấu giá. Về tính năng. Po về bên đặt được tối cao tinh hoa của trời đất, xác suất bắt được yêu thú cấp 5 cao tới 60%, cấp 4 là 70%, cấp 3 là 80%, cấp 2 là 90%, cấp 1 là 100%.

Một câu nói cuối cùng của nàng như thả một quả bom vào toàn bộ tai tu sĩ. Thật sự không có nghe lầm, yêu thú cấp 5 xác suất bắt được cao tới 60%. Quá nghịch thiên.

- Tất cả có 99 trái, vừa sử dụng 1 trái. Lần 1 đấu giá, 32 trái pô về bên. Giá khởi điểm, 3 triệu kim tệ. Mỗi lần tăng giá không dưới 1 trăm ngàn kim tệ.

Lại một quả bom được thả ra lần 2. Các môn phái điên cuồng. Thật khủng khiếp con số, 3 triệu kim tệ. Các tông môn cấp thấp lẽ lười khiếp sợ, bọn hắn là không đào đâu ra được nhiều như thế đấy. Đến chính Hoàng Minh nghe được còn sợ hãi, mẹ nó. 3 triệu, này còn mấy chục ngàn tranh giành đầu óc sứt mẻ. Mà giờ dùng cái 3 triệu.

Nữ chủ trì hí mắt cười. Nàng chú ý là các nhân vật khác. Các tông môn 8 sao thậm chí là 10 sao liên quân mới là điểm quyết định

Hoàng Minh trong lòng lo nghĩ, liệu giá khởi điểm có cao quá không? Hoàng Minh đây là quá coi thường các tông môn rồi.

- 3 triệu 5

- 4 triệu

- 5 triệu.

Liên tục các tiếng báo giá phát ra. Âm thanh đều nghe khàn khàn, toàn là các lão bất tử. Tu sĩ phía dưới lác đầu. Cấp bậc của họ không có khả năng đấu giá.

- 8 triệu

Hàng Vô Ưu không nhìn được, báo giá.

- 10 triệu!

Trần Lâm cũng bắt đầu nhảy vào.

- 15 triệu!

Một âm thanh vang vọng khí thế cất lên.

Các tông môn có chút kiêng kỵ, Hàng Vô Ưu hai hàng lông mày nhíu lại. Mịa nó, lão bắt từ này cũng tới???

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Đấu giá pokeball 2

Hàng Vô Ưu nhận ra giọng nói này, tất nhiên các thế lực khác cũng nhận ra được.

- Là Lam Thành lão tổ!!!!

Trần Lâm không nhìn được thốt ra.

Hàng Vô Ưu bên kia phòng cũng lảo bầm. Không ngờ liên minh hôm nay người tới lại là lão bắt từ này.

Lam Thành lão tổ, trưởng lão đứng thứ 2 của 10 sao liên minh chi đoàn. Thành danh từ 200 năm trước, tính tình cổ quái, nhất là kiểu hành động tùy hứng vô cùng.

- Lam Thành lão bắt từ, người không không ngờ cũng tới, tu vi tiến triển nhanh đấy, không nhờ đến ta cũng không cảm nhận được!

Một giọng nói khàn khàn thốt ra, là phòng của Nguyệt Lô.

- Thanh Vân, không nghĩ người cũng ở đây, ha ha, người tới là chặn giữ lần đấu giá này.

Lam Thành Lão tổ cũng đáp lại.

Thanh Vân lão cũng không trả lời. Lam Thành lão cũng không hỏi nữa. Cát tiếng vang vọng toàn trường.

- Lần đấu giá này, liên minh chi đoàn muốn, mong các vị nhường cho một chút mặt mũi.

Khinh người quá đáng rồi. Các tông môn tức giận, thế nhưng ngoài mặt vẫn phải tỏ ra bình tĩnh. Liên Minh chi đoàn không phải thứ bọn họ có thể trêu chọc. Không phải tự nhiên mà liên minh chi đoàn là tông môn 10 sao duy nhất chiếm cứ vị trí đệ nhất của đại lục.

- Nếu đã là Lam Thành lão tổ muốn, chúng tiểu bối xin nhường lại. Chỉ mong tiếp theo lần đấu giá, mong Lam Thành lão tổ không tham gia.

Hàng Vô Ưu lên tiếng đáp lời.

Lam Thành lão tổ cười ha ha, đoạn đáp:

- Tất nhiên, lần tới ta sẽ không tham gia. Quân tử nhất ngôn.

- Đa tạ!

- Đa tạ!

- Đa tạ!

Các tông môn cảm ơn một tiếng.

Lần thứ nhất đấu giá pokeball, 32 quả. Hoàng Minh thu về được 15 triệu kim tệ. Quá sung sướng. Hoàng Minh miệng cười ngoác cả ra, hẳn đã nghĩ tới các vật cần thiết cần mua, các kỹ năng, các thứ các thứ.

- Tốt, lần đầu pô về bôn đầu giá thành công 32 trái. Tiếp theo là lần thứ 2. Vẫn là 33 trái.

Nữ chủ trì tiếp tục công việc. Lần này không có sự tham gia của liên minh giá cả đã được đẩy lên tới 28 triệu. Vẫn còn tiếp tục đẩy lên. Ai cũng không muốn nhường ai. Lần này mà đầu giá không được, lần sau càng sợ không có quyết tâm.

- Ta ra giá 40 triệu.

Hàng Vô Ưu không chịu được phát hỏa quát. Lưu Vân Tông cần vật này, toàn bộ tài nguyên không quan trọng. Vật này nếu đến tay, đó là sự vượt bậc. Hàng Vô Ưu tin tưởng chỉ cần thời gian nghiên cứu. Nhất định sẽ có thể sản xuất hàng loạt.

Phía dưới tu sĩ tán tu, hay các tông môn cấp thấp đã chết lặng rồi. Quá trời kim tệ. Bọn hắn lúc này mới cảm thấy đẳng cấp giữa các tông môn khác nhau thế nào.

Nữ chủ trì mỉm cười, lâu rồi nàng không được thấy cảnh tượng ra tiền thế này rồi.

- 40 triệu lần 1

- 40 triệu lần 2

- Ta ra 41 triệu

Một giọng nói the thé vang lên. Hàng Vô Ưu hai mắt long sông sọc. Âm thanh này, không phải ai khác, là tên khốn kiếp kia. Chương Tấn tông chủ tông môn Âm Thiên Tông. Lưu Vân Tông cùng Âm Thiên Tông tranh đấu không phải ít. Suốt bao nhiêu năm đấu đá nhau, Hàng Vô Ưu bức tức. Tên khốn kiếp nam không ra nam, nữ không ra nữ.

- Chương Tấn ngươi muốn gì?

Hàng Vô Ưu không nhịn được nói.

- Ổ hay, đây là sản đấu giá, ta đương nhiên là tới đấu giá rồi

Giọng Chương Tấn the thé, tiếng nói của hắn mang theo linh lực, tu sĩ phía dưới nghe đều rõ. Cả người cảm thấy sồn cả gai ốc.

Hoàng Minh lè lưỡi, mĩa nó, ở đây cũng có gay à.

- 43 triệu

- 44 triệu

- 45 triệu

- 46 triệu

Liên tục hai nhà ra giá, tiền liên tục được đẩy lên. Hoàng Minh trong lòng như đang nhảy lên. Không nhịn được nổi sung sướng. Hai mắt hắn lúc này hai tròng mắt đã đổi thành hình đồng tiền rồi.

Tranh chấp mất 5 phút, số tiền đã nâng tới 57 triệu.

- Hàng Vô Ưu, số tiền này cũng khá cao rồi, ngươi còn muốn đấu.???

Chương Tấn cười hi hi làm mọi người ghê tởm. Hàng Vô Ưu hai mắt khép hờ. Lúc này hắn cũng không vội vàng nữa, đáp lại:

- Ngươi còn đấu ta còn đấu.

- Vậy được rồi, một nguồn tài nguyên không nhỏ đâu, lần này ta nhường ngươi nhé, phải cảm ơn ta đó.

Chương Tấn lại tiếp tục nụ cười nửa nam nửa nữ. Hàng Vô Ưu bức mình muốn điên. Mĩa nó, cảm ơn cái tổ sư bà nhà ngươi. Kéo gần lên 60 triệu rồi.

Mà thôi, không vấn đề gì, con số này bỏ ra cũng mất 2 đến 3 năm là thu lại thôi. Chỉ là kim tệ, không phải là linh thạch.

Lần thứ 2 đấu giá, 33 trái pokeball được Lưu Vân Tông thu về với giá 57 triệu

Lần thứ 3 đấu giá, cuộc chiến còn căng thẳng hơn. Cuối cùng vẫn bán tới giá 55 triệu. Người đấu thắng là Tinh thú môn Trần Lâm.

Lần thứ 3 đấu giá thành công, cũng là lúc Phiên Ảnh hội đấu giá tuyên bố hoàn thành lần đấu giá chi nhánh này. Các tông môn kẻ thì rời đi. Kẻ thì tùm vào bàn tán. Kẻ tức giận bị không đấu giá được thứ mình cần. Kẻ vui sướng khi đấu giá thành công. Người vui nhất, sung sướng nhất lúc này, không ai khác lại là đại gia Hoàng Minh của chúng ta rồi. Khi Nguyệt Vũ mang tiền đến, hắn thu vào phát vào balo. Gắn trăm thùng, kim tệ bên trong biến mất làm cho Nguyệt Vũ cũng sợ hãi. Sao hắn lại có không gian giới chỉ diện tích lớn như vậy.

Chương 89: Eternal Mangekyou sharingan

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

1.

Hoàng Minh cũng không để ý, kim tệ hắn thu vào balo, chỉ nằm dưới đáy tính bằng con số, lại không chiếm một ô không gian nào cả.

- Tiền bối, cảm ơn người đã tin tưởng Phiên Ảnh hội đấu giá. Không biết tiền bối lần sau tạo được pháp bảo, liệu có thể liên lạc với tiểu bối không?

Nguyệt Vũ hai mắt mong chờ nói.

Hoàng Minh chần chừ, cũng là tốt, đoạn đáp:

- Tất nhiên, sẽ tìm tới ngươi, lần tới, sẽ giao cho đồ đệ ta đưa tới. Bây giờ chúng ta phải đi rồi.

Hoàng Minh nói xong, dẫn theo Chu Du rời đi.

Hoàng Minh và Chu Du đi được một lúc, 3 bóng người từ phía sau phòng đi ra.

- Thanh lão, để hắn đi như vậy!

Thanh Vân tay trái vuốt cằm râu dài, đáp;

- Kẻ này đến ta cũng không nhìn thấu tu vi, nếu có thể, nên là bạn chứ không làm địch. Nhất định hắn sẽ quay lại tìm tiểu Vũ.

Nguyệt Lô khó hiểu, hỏi:

- Sao Người khẳng định được như vậy???

Thanh Lão cười ha hả:

- Ngươi là không để ý tên đồ đệ của hắn rồi, tiểu tử đó nhắm trúng tiểu Vũ nhà ta.

Nguyệt Vũ ngạc nhiên, sao nàng không biết có chuyện này.

Thanh Vân mỉm cười, cũng không giải thích.

Hoàng Minh cùng Chu Du về một quán trọ, khi nghe Chu Du khẳng định không có người theo dõi, nhanh chóng thay đồ.

- này, đến giờ ta vẫn thắc mắc, sao đệ lại có khả năng phát hiện ra người theo dõi??

Hoàng Minh chủ động hỏi thăm. Chu Du cười khỏ, đáp lại:

- Đệ cũng không biết, 2 năm chạy trốn, chẳng hiểu từ bao giờ đệ lại nhạy cảm như vậy. Rất mong lung.

Hoàng Minh gật đầu, cũng không hỏi.

Vân Nam thành, cũng không lưu luyến gì, cả hai nhanh chóng thuê yêu thú phi hành rời khỏi. Nếu bay từ giờ. Đến chập tối là có thể về tới cát lạc binh đoàn.

Đêm xuống, Cát lạc binh đoàn.

- Lão đại, ngươi về rồi!

Đoàn Dự lên tiếng khi thấy Chu Du cùng Hoàng Minh trở về. Hoàng Minh gật đầu. Lần này đi, thu hoạch thật tốt. Khuyến cả đám đi ngủ, ngày mai sẽ trở về Thái Minh trấn. Hoàng Minh nhanh chóng về phòng khóa cửa lại.

- Link Start!!

Khởi động hệ thống, Hoàng Minh đăng nhập vào không gian game tại thức hải.

- Chào chủ nhân đã quay lại!

A Trang hôm mà rất nghiêm túc trong bộ quần áo tiếp thị. Hai má hây hây hồng, mỉm cười chào đón Hoàng Minh. Hoàng Minh gật đầu, nhìn ngó khắp từ trên xuống dưới rồi lại lắc đầu chán nản.

Hắn ngồi bệt xuống, bắt đầu kiểm tra cửa hàng. Hiện tại hắn đang có trong người 127 triệu kim tệ. Đến lúc mua thêm kĩ năng rồi đây. Hoàng Minh bắt đầu tìm kiếm. Kéo một hàng dài kĩ năng vớ vẩn, Hoàng Minh lắc đầu, toàn kĩ năng vớ vẩn, chưa gặp bao giờ. Kĩ năng hắn cần là phải bá đạo, hoặc có hữu ích, không nên tạp quá nhiều.

Chợt, bỗng Hoàng Minh nhớ ra, đúng rồi. Tại sao hắn lại quên nhỉ. Hoàng Minh lấy tay tát mình cái bốp vì cái tội ngu. Sau đó nhanh chóng chuyển sang phần cơ thể. Kéo một loạt xuống. Đây rồi. Hoàng Minh phấn khởi. Trước mặt hắn, một biểu tượng hình con mắt.

Eternal Mangekyou Sharingan

(Cấp bậc cao nhất)

Số lượng: 1 mắt

Sharingan là huyết kế giới hạn của gia tộc Uchiha (chỉ những thành viên mang dòng máu Uchiha mới có thể sử dụng nhãn thuật này). Đây có thể xem là niềm tự hào của những thành viên gia tộc này.

Thức tỉnh được đòi mắt Sharingan cũng đồng nghĩa với việc sở hữu những sức mạnh to lớn. Điều kiện thức tỉnh của Sharingan được đánh giá dựa trên khá nhiều yếu tố: Cảm xúc đau buồn hoặc giận dữ tốt độ.

Giá 70 triệu kim tệ!

[Mua]

Hoàng Minh vui mừng. Quá hạnh phúc. Ha ha ha. Madara hay sasuke đều phải chịu đựng đau thương mất mát, đều phải rèn luyện vô cùng mới đạt được con mắt này. Vậy mà hắn có hệ thống. Chỉ cần ấn một chữ mua là có.

Hoàng Minh không chần chừ, không kìm nén nữa. Ngay lập tức ấn vào nút mua.

Tinh.

- Tinh tinh, mua thành công Eternal Mangekyou sharingan. Giá 70 triệu kim tệ. Phải chăng sử dụng.

- Đúng!

Hoàng Minh đáp lời.

Ret ret ret, Hoàng Minh bỗng nhiên mất trái đen sì. Không nhìn thấy gì cả.

- Thông báo, thiết lập Eternal mangekyou sharingan, phải hủy bỏ chức nghiệp hiện tại. Cấp bậc trở về không. Xin xác nhận!!

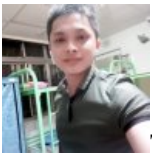
Hoàng Minh ngẩn ra, mịa nó. Cấp bậc trở về không. Chức nghiệp hủy bỏ. Khốn nạn vậy!

Thôi mặc kệ. Chỉ là luyện khí kì thôi. Mất đi vẫn nhanh cài lại được. Hoàng Minh chọn xác nhận.

Ầm, mắt trái Hoàng Minh giật lên mấy cái, một cơn đau bất ngờ ập tới. Hoàng Minh hét lên đau đớn. Mắt trái như đang có một ngọn lửa thiêu đốt. Cực kì nóng, cực kì xót. Hoàng Minh co rúm lại như con tôm, lăn bên này lăn bên kia. A Trang đứng bên kia, mặt mũi có chút lo lắng. Hai hàng lông mày nhíu lại.

Hoàng Minh không biết hắn đã chịu đựng bao lâu, chỉ biết là rất lâu, rất lâu rồi. Khi cơn đau qua đi, hắn vẫn nằm bệt dưới đất. Thờ ờ phờ. Con nẹ nó, giết người bằng mắt đây chứ đâu. Mắt trái bây giờ đã không còn đau, có chút mát như xoa vậy. Hoàng Minh khó khăn ngồi dậy. Thân hình hắn lão đạo, mãi mới ngồi xếp bằng được. Vội vàng vận chuyển thiên địa tạo hóa công.

2 tiếng sau, không gian chầm chậm ngưng lại, Hoàng Minh mở mắt chậm rãi. Hai mắt đều bình thường lại rồi. Hắn đứng dậy. Một sự tự tin trong lòng trào dâng

Tạ Trường ThànhActive Member

2,165 Xu

Mới

Chương 90: Trở về Thái Minh Trấn

Hoàng Minh mỉm cười, nhanh chóng di chuyển sang đảo kì bí. Nhìn đám cung mê tròn tròn quái, Hoàng Minh phần khởi không thôi.

Triệu hồi ra pikachu cùng hitokage. Bắt đầu cây lại cấp thôi.

Hoàng Minh nhắm mắt trái lại, 2 giây sau mở ra. Con mắt trái của hắn lúc này không ngờ là một màu đỏ ngầu. Sharingan của hắn kì lạ chưa từng thấy. Một hình tam giác bên trong một hình tròn. Bên ngoài hình tròn là 8 dấu phẩy. Hoàng Minh mở ra sharingan. Một đàn kĩ năng mới lại xuất hiện

Tsukuyomi - Thần Mặt Trăng

Để sử dụng, người dùng Tsukuyomi nhìn thẳng vào mắt của đối phương và cài đặt ảo thuật lên họ. Người bị rơi vào ảo giác của Tsukuyomi hoàn toàn bị khống chế, không thể vận dụng bất kỳ một chiêu thức nào để có thể phản công lại. Người điều khiển Tsukuyomi có thể hành hạ đối phương trong ảo giác bao nhiêu lâu tùy thích. Thực tế thì khoảng thời gian bên ngoài chỉ có vài giây, nhưng đối với người rơi vào Tsukuyomi thì có thể là vài ngày đã trôi qua. Đau đớn triền miên không bao giờ chấm dứt hay thoát khỏi được ảo thuật.

Amaterasu - Nữ thần mặt trời

Ngọn lửa của thuật này có màu đen và không thể dập tắt trừ phi người (hay vật) dính thuật cháy thành tro hay người có Mangekyou Sharingan khống chế

Susano'o – Thần biển cả và bão tố

một chiêu thức sử dụng dạng Mangekyou của Sharigan tạo nên 1 bóng ma cầm kiếm khổng lồ bao bọc quanh người điều khiển.

(ngân huyền cảnh mới có thể sử dụng)

Hoàng Minh đọc kĩ một hồi, susano là chưa dùng được thôi. Còn lại thì....

- Tấn công đi pikachu, hitokage! Mịa nó, ông đây san phẳng đám tụi baayyyyyyyyyy.

Một đêm qua đi bình thường. Sáng sớm đám Kiều Phong Đoàn Dự vẫn rời giường đúng giờ. Ra sân giữa luyện tập quyền cước. Chẳng biết từ khi nào đã thành thói quen.

- Lão đại chưa dậy sao?

Trương Vô Kỵ hỏi.

- Tiểu Ngư Nhi, qua gọi lão đại dậy đi.

Đoàn Dự sai vật..

- Không cần gọi, ta dậy rồi.

Hoàng Minh ngáp một cái to rồi lững thững đi ra. Cả đêm đánh đánh giết giết, hắn đã kéo lại được luyện khí tầng 5. Càng ngày càng cần nhiều kinh nghiệm, chém bộn cung mê tròn tròn quái này là không ăn thua rồi. Cả bọn bắt đầu theo cặp luyện quyền. Hoàng Minh cũng ở một bên luyện. Vừa luyện vừa tính toán việc cần làm tiếp theo.

8 giờ sáng, Hoàng Minh dẫn theo đám tiểu đệ, đi tới tạm biệt Linh Vô Song cùng Linh San để rời đi.

- Ưng lão vừa đi hôm qua, hôm nay ngươi cũng rời đi sao?

Linh Vô Song nói.

Hoàng Minh gật đầu.

- Cảm ơn đoàn trưởng những ngày qua, hiện tại bọn ta cần về thôi.

Linh Vô Song cười ha hả. Sai người đưa tới phi hành thú cho đám Hoàng Minh.

Linh San hai mắt rung rức, Hoàng Minh cười khỏ. Đoạn nói:

- Yên tâm, rảnh rồi thì sang bên nhà ta, không vấn đề gì chứ.

Linh San nghe xong mới vui mừng.

9 thiếu niên, 3 yêu thú phi hành bay về phía đông. Quay lại Thái Minh Trấn.

Mất nửa ngày mới trở về Thái Minh trấn, Hoàng Minh thấy lòng có chút vui vẻ. Nơi này có nhà của hắn. Là nơi đầu tiên hắn đến. Nơi có gia đình hắn.

- Tiểu Minh, về rồi hả??

Trần Mẫu nghe tin con trai về, nhanh chóng đi từ phòng ra, không nhận được gọi một tiếng. Phía sau nàng là một nữ nhân khác, là mẹ của Triệu Vân.

Đi sau cùng lại là một thiếu nữ rất xinh xắn, tóc buộc lại thành hai bím, mắt to, cực kì đáng yêu.

Hoàng Minh nhú nhú mày, nha đầu này nhìn rất quen.

Thiếu nữ mỉm cười, nháy mắt với Hoàng Minh, đoạn nói:

- Sao? Không nhận ra ta???

Hoàng Minh nghĩ không ra, mặc dù nhìn có chút quen mắt. Đoán là Hoàng Minh không nhận ra, thiếu nữ nói:

- Lúc trước ở trong vùng cấm Hùng Thiên sâm lâm, ngươi đã cứu ta cùng hai vị gia gia. Ngươi nhớ không?

Ồ, Hoàng Minh chợt nhớ lại, đúng là lúc đấy, thì ra là nha đầu này. Trận đấy là hắn đánh với Lang Vương mà.

- Tại sao ngươi lại ở đây?

Hoàng Minh hỏi?

- Ta là chơi chơi, hi

Thiếu nữ cười tươi

Trần mẫu hai mắt quắc lên, quát:

- Vừa về nhà đã không có trên dưới, mau về tắm rửa thay quần áo.

Sau đó nàng nhìn qua đám thiếu niên còn lại, tiếp tục quát:

- Cả các ngươi nữa, cũng nhanh đi thay, đừng để ta còn thấy hạt bụi nào.

Cả đám thiếu niên tán loạn chạy mất.

. Hoàng Minh về đến phòng, một mùi thơm tràn vào mũi, bên trong một thân ảnh xinh đẹp, đang sắp chồng chăn gối trên bàn. Trên mặt bàn lại có một bát cháo gà, hương thơm đang lan tỏa ra. Hoàng Minh ầm ập.

- Đang nhớ bốn thiếu gia sao?

Giọng Hoàng Minh cất lên làm thiếu nữ giật mình. Hai má ửng hồng xinh đẹp.

- Ngươi về rồi sao?

Điều Huyền cười xinh đẹp, đi tới đỡ Hoàng Minh vào phòng. Hoàng Minh hưởng thụ mùi thơm trên người nàng. Trong lòng ầm ập. Đây là người con gái nhu mì, đáng yêu hiểu chuyện. Hoàng Minh bây giờ đã cao hơn Điều Huyền một vài phân rồi. Chỉ là thua số tuổi thôi.

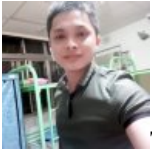
- Đây là nấu cho ta?

Hoàng Minh mỉm cười hỏi!

- Đúng vậy, nghe hạ nhân báo ngươi về, ta là xuống nấu cho ngươi ăn. Mau ăn đi kéo nguội.

Hoàng Minh ầm ập, bảo sao khi này không thấy nàng ra đón hấn. Hóa ra là nghe tin là đi nấu cháo cho hấn ăn. Từng thìa cháo Hoàng Minh ăn, hấn lại khen một câu rất ngon. Hai người vui vẻ trò chuyện

3.

Tạ Trường ThànhActive Member

2,165 Xu

Mới

Chương 91: Hoàng Chấn Giang trở về

Lưu Vân tông.

- Tông chủ, vật này thật kì lạ, dường như không có cách nào nghiên cứu được.

Trình Phổ tay trái xoa xoa đầu, mặt áy náy.

- Thật sự không được??

Hàng Vô Ưu ngạc nhiên.

Trình Phổ đưa ra 3 trái pokeball đã bị hỏng.

- Tông chủ xem, vật này được chế tạo không biết từ nguyên liệu gì, bên trong dường như có cả trận pháp, lại cơ quan trùng trùng điệp điệp. Lão Trình ta chỉ hơi banh nó ra, lập tức phá cơ quan vỡ thành hai mảnh.

Bên trong lại rỗng không.

- Đúng đó tông chủ, ta nghĩ là hàng đơn, nhưng khi ta cho một tên đệ tử thu phục một con yêu thú cấp 4. Vẫn là thành công. Pháp bảo này, quá mức cao siêu, chắc phải mất thời gian khá dài.

Mĩ Phụ bên cạnh lên tiếng.

Hàng Vô Ưu nhíu mày, nghĩ một hồi ra lệnh.

- Còn 30 trái, chỉ giữ lại 15 trái. 15 trái tiếp tục nghiên cứu. Lần này phải cẩn thận tỉ mỉ hơn. Kêu thêm Kim Thương đi, hấn ta là trận pháp sư cấp 5. Lão Phúc cùng Lão Hoàng tới luôn. Các người phải cùng nhau cố gắng.

- Rõ, thưa tông chủ

Tĩnh Thú môn.

Cao tăng tĩnh thú môn đã nghị luận rất lâu rồi. Chuyện không khác Lưu Vân tông là mấy. Kết quả chốt lại. Vẫn là phải nghiên cứu tiếp...

Liên Minh Chi đoàn.

- Lam Thành lão tổ, vật này thật quá quái dị. Trận pháp cùng cơ quan trùng điệp. Dùng sức thì chỉ có bị hủy. Mà không dùng thì không có cách nào kiểm tra.

Một tên trung niên đang trình bày cùng Lam Thành lão tổ.

Lão đang hai tay cầm hai cái vỏ đỏ trắng của pokeball. Bên trong nhắm kín, rỗng, chẳng có gì. Vậy tại sao nó lại có uy năng nghịch thiên như thế???

- Tập trung hết trận pháp sư, luyện khí sư về liên minh nghiên cứu. Nhất định tìm ra cách làm.

Lam Thành lão tổ ra lệnh, sau đó cầm hai mảnh rời đi.

..

Hoàng Minh lúc này không biết các tông môn liên minh đầu giá được pokeball đang vật vã cỡ nào. Hấn chỉ đang nằm tận hưởng những cái bóp vai

của Điều Thuyền mà thôi.

- Hoàng Minh ca ca, ngươi là tu luyện bao nhiêu lâu rồi.

Bên cạnh là một thiếu nữ, nàng tên Quân Nhược Lan. Thiếu nữ tóc dài buộc hai bím. Chuyện là tuần trước nàng tìm ra được nhà của Hoàng Minh, tự nhận là bạn của Hoàng Minh và ở đây hơn một tuần rồi. Về xinh xắn hoạt bát đáng yêu rất được Trần Mẫn yêu thích. Trần Mẫn còn đang định nhận làm con dâu thứ hai ấy chứ, thế nên cũng hết mực cưng chiều.

- Ta sao? Gần hai tháng đi.

- Điều Thuyền tí, tí có tu luyện không?

Quân Nhược Lan lại hỏi

- Ta không có!

Điều thuyền nhẹ nhàng trả lời.

Đứng rồi, suýt nữa lại quên, Hoàng Minh dự định tối nay là phải kiểm một bộ công pháp giúp Điều Thuyền tu luyện mới được. Không thể sau này hán tu luyện, tuổi thọ cao, mà nàng lại lại vì tuổi già mà đi trước hán.

Đang miên man suy nghĩ, bỗng có một hạ nhân chạy vào, bẩm báo:

- Thiếu gia, lão gia trở về, phu nhân cho gọi người ra đón ạ!!!

Hoàng Minh giật đầu một tiếng, dẫn theo hai nàng ra ngoài.

Hoàng Chấn Giang đi công chuyện hơn tháng nay, trở về. 2 xe ngựa đang đi về trang viên. Trước cổng đã có một đoàn người đứng đón rồi.

Hít hít!

Xe ngựa dừng, hai tráng hán nhảy xuống, từ xe ngựa đi xuống, một là văn nhân hai mắt sáng ngời bước xuống, người còn lại là một trung niên gia hơi ngăm, thân thể khỏe mạnh, ánh mắt sắc bén. Nhìn kĩ khuôn mặt một hồi là có thể nhận ra, đây chính là bản chính sao ra Hoàng Minh rồi

- Chúc Mừng Lão gia bình an trở về!

Đám hạ nhân đồng loạt hành lễ.

Hoàng Chấn Giang giật đầu, bước từng bước tới. Ôm lấy Trần Mẫn một cái tình cảm. Hạ nhân là không dám nhìn đây, chỉ có đám Hoàng Minh Chu Du Đoàn Dự là gương mặt lên nhìn thôi.

- Tên này, làm trò gì vậy, mau vào đi

Trần Mẫn đẩy trọng phu ra, lườm một cái, nhưng trong lòng là ngọt ngào không thôi.

Hoàng Chấn Giang cười cười, nhìn sang Hoàng Minh, ôn tồn nói.

- Về sớm thế, ta còn tưởng ngươi đi vài năm

Hoàng Minh không trả lời, chỉ cười hề hề..

Tuy có nhìn thấy nhiều người lạ, thế nhưng Hoàng Chấn Giang vẫn thỏa mái đi vào. Phía sau hai tráng hán chỉ huy vài hạ nhân khênh đồ trên xe ngựa xuống.

Mọi người vào tới phòng khách, lúc này Trần Mẫn mới bắt đầu giới thiệu cho Hoàng Chấn Giang biết.

- Vị này là Mẫn thân của Triệu Vân tiểu tử. Nàng tới đây là ta có thêm người bầu bạn.

Mẫn thân của Triệu Vân đứng dậy hành lễ một cái chào hỏi

Trần Mẫn tiếp tục

- Bên kia là một đám tiểu quý, quý tử của ngươi đưa về đây. Tuy nghịch ngợm nhưng tất ngoan ngoãn.

Lần lượt đám Đoàn Dự Chu Du Trương vô kỵ đứng dậy báo tên

- Còn hai cô nương này!!!

Trần Mẫu lôi ra Điều Thuyền cùng Quân Nhục Lan.

- Là hai nàng con dâu của ta!!!!

Phụtttttt!!!

Hoàng Minh vừa uống một ngụm trà, nghe tới đây phun ra ngoài.

- Tên nhóc kia, nguoi phản ứng thế là sao?

Trần mẫu hừ một tiếng, quát!

- Không có, không có gì cả!!

Hoàng Minh xua xua tay.

Điều Thuyền cùng Quân Nhục Lan ngượng ngùng, hai má đỏ hồng, đi ra hành lễ với Hoàng Chấn Giang.

Hoàng Chấn Giang gật đầu, đoạn lấy ra hai miếng ngọc bội tặng hai nàng.

Quân Nhục Lan vui sướng nhận lấy, nàng có cảm giác như được bố chồng đưa cho tín vật làm dâu vậy. Trong lòng vui mừng không thôi.

4.

Tạ Trường ThànhActive Member

2,165 Xu

Mới

Chương 92: Trần áp lệnh bài

Hoàng Minh đang tìm kiếm công pháp, thế nhưng tìm mãi vẫn không thấy.

- A Trang, có công pháp nào dành cho nữ không?

Hoàng Minh hỏi thăm.

A Trang đang đứng bên kia, nghe được gọi, đi tới.

- Chủ Nhân muốn loại công pháp nào

Hoàng Minh nghĩ ngợi, đoạn đáp:

- Loại nào tính thuần công pháp, thủy hệ hay băng hệ đi.

A trang gật đầu, tay trái kéo một vệt, không ngờ xuất hiện hai quyển sách.

- Đây là thủy hệ công pháp "Thủy Liên Hoa" và công pháp "Hàn Băng Chân Khi" chủ nhân có thể lấy một trong hai.

Hoàng Minh gật đầu. Thủy hệ và băng hệ thích hợp cho nữ. Băng hệ sức chiến đấu sẽ cao hơn. Thôi lấy băng đi. Hoàng Minh chọn Hàn Băng Chân Khi. Giá tiền là 3000 kim tệ. Không vấn đề. Hắn bây giờ dư sức bỏ ra số tiền ấy.

Tốt rồi, bây giờ lại là đi giết đám tròn tròn kia.

Cả một tối công kích, tới gần sáng Hoàng Minh định thôi, rút ra khỏi hệ thống thì bỗng hắn nhìn thấy một vật. Vật này chỉ như tấm thẻ bài, màu đen kịt. Là rơi trên người một con cung mê tròn tròn quái. Hoàng Minh nhanh chóng sử dụng dịch chuyển tức thời lao tới nhặt lên cho vào ba lô, khi đám cung mê tròn tròn quái kịp nhận ra, lao tới tấn công. Hoàng Minh lại sử dụng thể thần thuật trốn thoát. Động tác nhanh chóng dứt khoát.

Ra đến ngoài hàng đũa Hoàng Minh mới lấy ra xem là vật gì.

Trần Áp thẻ bài.

Tình quái vật phẩm

Trấn áp thẻ bài gồm 10 lá. Được mang trong mình khả năng trấn áp yêu thú cấp thấp. Thu thập 10 tấm thẻ bài để đi qua khu vực.

Ồ, thì ra là nó. Hoàng Minh vui mừng. Hóa ra là cần có thứ này. Mịa, giờ mới tìm ra cách để đi vào sâu hơn. Thoát khỏi đám cung mê tròn tròn quái này.

Thu thập 10 tấm thẻ bài. Vậy là bây giờ còn 9 tấm nữa. Tốt lắm. Hoàng Minh thoát hệ thống ra ngoài. Dẫn Điều Thuyền hôm nay hấn bẻ quan trong phòng, không cho ai tới làm phiền rồi lại đăng nhập lại. Hoàng Minh quyết tâm, hôm nay phải tìm đủ 9 tấm còn lại mới được.

- Tinh tinh, Chúc mừng chủ nhân đạt được cấp 6, mau chóng mạnh mẽ.
- Tinh tìnđẹp, chúc mừng pokemon pikachu đạt cấp 6, thực lực tăng lên
- Tinh tinh, chúc mừng pokemon hitokage đạt cấp 6, thực lực tăng lên.

Kia rồi, Hoàng Minh vui mừng, vụt vụt, lấy được. Hoàng Minh lại nhặt được tấm thứ hai. Hay lắm cứ đà này.

Liên tục sử dụng kỹ năng, liên tục tấn công. Cạn kiệt lại ngồi tu luyện. Hoàng Minh không biết là bao lâu rồi, chỉ biết xả không ngừng kỹ năng, đến khi lấy được tấm thẻ thứ 6. Pikachu cùng hitokage đã quá mệt mỏi. Hấn thu về. Đành ra ngoài hiện thực. Bên ngoài đã là trời tối. Cái bụng sôi lên ùng ục, Hoàng Minh nhanh chóng chạy xuống bếp kiếm đồ ăn....

Ăn no rồi, hấn lại tiếp tục một mình chiến đấu.

- Không được, A trang, liệu có vật gì giúp ta nhanh chóng hồi phục linh lực không nhỉ?

A Trang mỉm cười. Đan được có thể làm được việc này. Chủ nhân nên học luyện đan.

Luyện đan sao? Hoàng Minh gật gật, đọc truyện tiên hiệp hấn cũng xem qua, nhân vật chính nào cũng biết luyện. Thế vậy ta cũng không thể kém cạnh. Hơn nữa ta còn có hệ thống mà.

Được rồi. Xong vụ này học luyện đan. Lấy đan được làm kẹo ăn đi. Hê hê

Hoàng Minh rảnh thối nghĩ trong đầu như vậy.

- Haiz, không biết các huynh đệ giờ này có chiến đấu xoát boss không. Đại ca của các người cũng đang xoát tiểu quái đây. Mỗi tội, ta không còn ở địa cầu nữa rồi. Bỗng nhiên Hoàng Minh có chút buồn. Nơi này không có internet, không có mạng điện tử. Không có máy tính. Không có điện thoại. Một đồng kiến thức máy móc như hấn lại không có chỗ dùng.

- Ka me jo ko!

Đùng đùng..

Cái thứ 10. Hoàng Minh nhanh chóng lao tới nhặt lấy rồi lại thoát đi

Thành công. Nhìn tấm thẻ bài thứ 10 trên tay, Hoàng Minh vui sướng, quá tốn công rồi. Quá mệt mỏi rồi.

- Tinh tinh, tìm được tấm thẻ thứ 10 Trấn áp thẻ bài, phải chăng dung hợp.
- Đùng!

Hoàng Minh gật đầu.

- Tinh tinh, dung hợp thành công, nhận được Trấn áp Lệnh Bài.

Trấn áp lệnh bài

Phẩm chất: Tinh Chuẩn

Công dụng: Trấn áp yêu thú bất kể cấp bậc trong 10 giây.

Làm lạnh 1 ngày!

Thứ tốt, quá bá đạo. Hoàng Minh hoan hô nhảy cẫng lên. Con mịa nó, trấn áp bất kể cấp bậc 10 giây. Dường như là lúc quyết định rồi còn gì. Hoàng Minh hấn lại có một lá bài tẩy mới.

Hoàn Thành rồi, trước tiên nên nghỉ ngơi đã. Hoàng Minh tự nhủ, dục tốc bất đạt. Còn nhiều thời gian.

- Người ra rồi, một ngày một đêm ở trong đó, cảm thấy thân thể thế nào?

Điều Thuyền Lo lắng hỏi:

- Không cảm đề gì, sao sáng sớm đã đứng ở đây rồi!

Hoàng Minh mỉm cười.

- Ta là lo lắng người ra không có thức ăn ngay, ta vừa nấu một nồi gà hầm. Để ta bung lên.

Nói xong rồi Điều Thuyền quay người đi xuống dưới, Hoàng Minh cảm thấy ấm áp vô cùng. Ông trời không bạc đãi hân mà.

Hoàng Minh chạy theo, bê giúp nâng nồi gà, bung lên tới phòng. Điều Thuyền tay nghề nấu thật ngon lắm. Hoàng Minh ăn ngon lành, thậm chí còn uống cạn hết cả nước. Một bên Điều Thuyền ngồi nhìn hân ăn, một bên vui vẻ cười xinh đẹp

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Trở về Thái Minh Trấn

Hoàng Minh mỉm cười, nhanh chóng di chuyển sang đảo kì bí. Nhìn đám cung mê tròn tròn quái, Hoàng Minh phần khởi không thôi.

Triệu hồi ra pikachu cùng hitokage. Bắt đầu cày lại cấp thôi.

Hoàng Minh nhắm mắt trái lại, 2 giây sau mở ra. Con mắt trái của hân lúc này không ngờ là một màu đỏ ngầu. Sharingan của hân kì lạ chưa từng thấy. Một hình tam giác bên trong một hình tròn. Bên ngoài hình tròn là 8 dấu phẩy. Hoàng Minh mở ra sharingan. Một đàn kĩ năng mới lại xuất hiện

Tsukuyomi - Thần Mặt Trăng

Để sử dụng, người dùng Tsukuyomi nhìn thẳng vào mắt của đối phương và cài đặt ảo thuật lên họ. Người bị rơi vào ảo giác của Tsukuyomi hoàn toàn bị khống chế, không thể vận dụng bất kỳ một chiêu thức nào để có thể phản công lại. Người điều khiển Tsukuyomi có thể hành hạ đối phương trong ảo giác bao nhiêu lâu tùy thích. Thực tế thì khoảng thời gian bên ngoài chỉ có vài giây, nhưng đối với người rơi vào Tsukuyomi thì có thể là vài ngày đã trôi qua. Đau đớn triền miên không bao giờ chấm dứt hay thoát khỏi được ảo thuật.

Amaterasu - Nữ thần mặt trời

Ngọn lửa của thuật này có màu đen và không thể dập tắt trừ phi người (hay vật) dính thuật cháy thành tro hay người có Mangekyou Sharingan khống chế

Susano'o – Thần biển cả và bão tố

một chiêu thức sử dụng dạng Mangekyou của Sharigan tạo nên 1 bóng ma cầm kiếm không lồ bao bọc quanh người điều khiển.

(ngân huyền cảnh mới có thể sử dụng)

Hoàng Minh đọc kĩ một hồi, susano là chưa dùng được thôi. Còn lại thì....

- Tân công đi pikachu, hitokage! Mịa nó, ông đây san phẳng đám tụi baayyyyyyyyyy.

Một đêm qua đi bình thường. Sáng sớm đám Kiều Phong Đoàn Dự vẫn rời giường đứng giờ. Ra sân giữa luyện tập quyền cước. Chẳng biết từ khi nào đã thành thói quen.

- Lão đại chưa dậy sao?

Trương Vô Kỵ hỏi.

- Tiểu Ngự Nhi, qua gọi lão đại dậy đi.

Đoàn Dự sai vật..

- Không cần gọi, ta dậy rồi.

Hoàng Minh ngáp một cái to rồi lững thững đi ra. Cả đêm đánh giết giết, hắn đã kéo lại được luyện khí tầng 5. Càng ngày càng cần nhiều kinh nghiệm, chém bộn cung mê tròn tròn quái này là không ăn thua rồi. Cả bọn bắt đầu theo cặp luyện quyền. Hoàng Minh cũng ở một bên luyện, vừa luyện vừa tính toán việc cần làm tiếp theo.

8 giờ sáng, Hoàng Minh dẫn theo đám tiểu đệ, đi tới tạm biệt Linh Vô Song cùng Linh San để rời đi.

- Ưng lão vừa đi hôm qua, hôm nay ngươi cũng rời đi sao?

Linh Vô Song nói.

Hoàng Minh gật đầu.

- Cảm ơn đoàn trưởng những ngày qua, hiện tại bọn ta cần về thôi.

Linh Vô Song cười ha hả. Sai người đưa tới phi hành thú cho đám Hoàng Minh.

Linh San hai mắt rung rức, Hoàng Minh cười khò. Đoạn nói:

- Yên tâm, rảnh rồi thì sang bên nhà ta, không vấn đề gì chứ.

Linh San nghe xong mới vui mừng.

9 thiếu niên, 3 yêu thú phi hành bay về phía đông. Quay lại Thái Minh Trấn.

Mất nửa ngày mới trở về Thái Minh trấn, Hoàng Minh thấy lòng có chút vui vẻ. Nơi này có nhà của hắn. Là nơi đầu tiên hắn đến. Nơi có gia đình hắn.

- Tiểu Minh, về rồi hả??

Trần Mẫu nghe tin con trai về, nhanh chóng đi từ phòng ra, không nhận được gọi một tiếng. Phía sau nàng là một nữ nhân khác, là mẹ của Triệu Vân.

Đi sau cùng lại là một thiếu nữ rất xinh xắn, tóc buộc lại thành hai bím, mắt to, cực kì đáng yêu.

Hoàng Minh nhú nhú mày, nha đầu này nhìn rất quen.

Thiếu nữ mỉm cười, nháy mắt với Hoàng Minh, đoạn nói:

- Sao? Không nhận ra ta???

Hoàng Minh nghĩ không ra, mặc dù nhìn có chút quen mắt. Đoán là Hoàng Minh không nhận ra, thiếu nữ nói:

- Lúc trước ở trong vùng cấm Hùng Thiên sâu lắm, ngươi đã cứu ta cùng hai vị gia gia. Ngươi nhớ không?

Ồ, Hoàng Minh chợt nhớ lại, đúng là lúc đấy, thì ra là nha đầu này. Trận đấy là hắn đánh với Lang Vương mà.

- Tại sao ngươi lại ở đây?

Hoàng Minh hỏi?

- Ta là chơi chơi, hi

Thiếu nữ cười tươi

Trần mẫu hai mắt quắc lên, quát:

- Vừa về nhà đã không có trên dưới, mau về tắm rửa thay quần áo.

Sau đó nàng nhìn qua đám thiếu niên còn lại, tiếp tục quát:

- Cả các ngươi nữa, cũng nhanh đi thay, đừng để ta còn thấy hạt bụi nào.

Cả đám thiếu niên tán loạn chạy mất.

. Hoàng Minh về đến phòng, một mùi thơm tràn vào mũi, bên trong một thân ảnh xinh đẹp, đang sắp chống cằm ngồi trên bàn. Trên mặt bàn lại có một bát cháo gà, hương thơm đang lan tỏa ra. Hoàng Minh ầm ập.

- Đang nhớ bốn thiếu gia sao?

Giọng Hoàng Minh cất lên làm thiếu nữ giật mình. Hai má ửng hồng xinh đẹp.

- Ngươi về rồi sao?

Điều Thuyền cười xinh đẹp, đi tới đỡ Hoàng Minh vào phòng. Hoàng Minh hưởng thụ mùi thơm trên người nàng. Trong lòng ấm áp. Đây là người con gái nhu mì, đáng yêu hiểu chuyện. Hoàng Minh bây giờ đã cao hơn Điều Thuyền một vài phân rồi. Chỉ là thua số tuổi thôi.

- Đây là nấu cho ta?

Hoàng Minh mỉm cười hỏi!

- Đúng vậy, nghe hạ nhân báo ngươi về, ta là xuống nấu cho ngươi ăn. Mau ăn đi kéo ngươi.

Hoàng Minh ấm áp, bảo sao khi này không thấy nàng ra đón hắn. Hóa ra là nghe tin là đi nấu cháo cho hắn ăn. Từng thìa cháo Hoàng Minh ăn, hắn lại khen một câu rất ngon. Hai người vui vẻ trò chuyện

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Hoàng Chấn Giang trở về

Lưu Vân tông.

- Tông chủ, vật này thật kì lạ, dường như không có cách nào nghiên cứu được.

Trình Phổ tay trái xoa xoa đầu, mặt áy náy.

- Thật sự không được??

Hàng Vô Ưu ngạc nhiên.

Trình Phổ đưa ra 3 trái pokeball đã bị hỏng.

- Tông chủ xem, vật này được chế tạo không biết từ nguyên liệu gì, bên trong dường như có cả trận pháp, lại cơ quan trùng trùng điệp điệp. Lão Trình ta chỉ hơi banh nó ra, lập tức phá cơ quan vỡ thành hai mảnh.

Bên trong lại rỗng không.

- Đúng đó tông chủ, ta nghĩ là hàng đơn, nhưng khi ta cho một tên đệ tử thu phục một con yêu thú cấp 4. Vẫn là thành công. Pháp bảo này, quá mức cao siêu, chắc phải mất thời gian khá dài.

Mĩ Phụ bên cạnh lên tiếng.

Hàng Vô Ưu nhíu mày, nghĩ một hồi ra lệnh.

- Còn 30 trái, chỉ giữ lại 15 trái. 15 trái tiếp tục nghiên cứu. Lần này phải cẩn thận tỉ mỉ hơn. Kêu thêm Kim Thương đi, hắn ta là trận pháp sư cấp 5. Lão Phúc cùng Lão Hoàng tới luôn. Các ngươi phải cùng nhau cố gắng.

- Rõ, thưa tông chủ

Tĩnh Thú môn.

Cao tăng tĩnh thú môn đã nghị luận rất lâu rồi. Chuyện không khác Lưu Vân tông là mấy. Kết quả chót lại. Vẫn là phải nghiên cứu tiếp...

Liên Minh Chi đoàn.

- Lam Thành lão tổ, vật này thật quá quái dị. Trận pháp cùng cơ quan trùng điệp. Dùng sức thì chỉ có bị hủy. Mà không dùng thì không có cách nào kiểm tra.

Một tên trung niên đang trình bày cùng Lam Thành lão tổ.

Lão đang hai tay cầm hai cái vỏ đồ trắng của pokeball. Bên trong nhắm kín, rỗng, chẳng có gì. Vậy tại sao nó lại có uy năng nghịch thiên như thế???

- Tập trung hết trận pháp sư, luyện khí sư về liên minh nghiên cứu. Nhất định tìm ra cách làm.

Lam Thành lão tổ ra lệnh, sau đó cầm hai mảnh rời đi.

..

Hoàng Minh lúc này không biết các tông môn liên minh đầu giá được pokeball đang vật vã cỡ nào. Hắn chỉ đang nằm tận hưởng những cái bóp vai của Điều Thuyền mà thôi.

- Hoàng Minh ca ca, ngươi là tu luyện bao nhiêu lâu rồi.

Bên cạnh là một thiếu nữ, nàng tên Quân Nhược Lan. Thiếu nữ tóc dài buộc hai bím. Chuyện là tuần trước nàng tìm ra được nhà của Hoàng Minh, tự nhận là bạn của Hoàng Minh và ở đây hơn một tuần rồi. Về xinh xắn hoạt bát đáng yêu rất được Trần Mẫn yêu thích. Trần mẫn còn đang định nhận làm con dâu thứ hai ấy chứ, thế nên cũng hết mực cưng chiều.

- Ta sao? Gần hai tháng đi.

- Điều Thuyền tí, tí có tu luyện không?

Quân Nhược Lan lại hỏi

- Ta không có!

Điều thuyền nhẹ nhàng trả lời.

Đúng rồi, suýt nữa lại quên, Hoàng Minh dự định tối nay là phải kiếm một bộ công pháp giúp Điều Thuyền tu luyện mới được. Không thể sau này hắn tu luyện, tuổi thọ cao, mà nàng lại lại vì tuổi già mà đi trước hắn.

Đang miên man suy nghĩ, bỗng có một hạ nhân chạy vào, bẩm báo:

- Thiếu gia, lão gia trở về, phu nhân cho gọi người ra đón ạ!!!

Hoàng Minh gật đầu một tiếng, dẫn theo hai nàng ra ngoài.

Hoàng Chấn Giang đi công chuyện hơn tháng nay, trở về. 2 xe ngựa đang đi về trang viên. Trước cổng đã có một đoàn người đứng đón rồi.

Hít hít!

Xe ngựa dừng, hai tráng hán nhảy xuống, từ xe ngựa đi xuống, một là văn nhân hai mắt sáng ngời bước xuống, người còn lại là một trung niên gia hơi ngăm, thân thể khỏe mạnh, ánh mắt sắc bén. Nhìn kĩ khuôn mặt một hồi là có thể nhận ra, đây chính là bản chính sao ra Hoàng Minh rồi

- Chúc Mừng Lão gia bình an trở về!

Đám hạ nhân đồng loạt hành lễ.

Hoàng Chấn Giang gật đầu, bước từng bước tới. Ôm lấy Trần Mẫn một cái tình cảm. Hạ nhân là không dám nhìn đấy, chỉ có đám Hoàng Minh Chu Du Đoàn Dự là giương mắt lên nhìn thôi.

- Tên này, làm trò gì vậy, mau vào đi

Trần mẫn đẩy trọng phu ra, lờm một cái, nhưng trong lòng là ngọt ngào không thôi.

Hoàng Chấn Giang cười cười, nhìn sang Hoàng Minh, ôn tồn nói.

- Về sớm thế, ta còn tưởng ngươi đi vài năm

Hoàng Minh không trả lời, chỉ cười hề hề..

Tuy có nhìn thấy nhiều người lạ, thế nhưng Hoàng Chấn Giang vẫn thỏa mái đi vào. Phía sau hai tráng hán chỉ huy vài hạ nhân khênh đồ trên xe ngựa xuống.

Mọi người vào tới phòng khách, lúc này Trần mẫn mới bắt đầu giới thiệu cho Hoàng Chấn Giang biết.

- Vị này là Mẫn thân của Triệu Vân tiểu tử. Nàng tới đây là ta có thêm người bầu bạn.

Mẫn thân của Triệu Vân đứng dậy hành lễ một cái chào hỏi

Trần mẫn tiếp tục

- Bên kia là một đám tiểu quý, quý tử của người đưa về đây. Tuy nghịch ngợm nhưng tất ngoan ngoãn.

Lần lượt đám Đoàn Dự Chu Du Trương vô kỵ đứng dậy báo tên

- Còn hai cô nương này!!!

Trần Mẫn lúi ra Điều Thuyền cùng Quân Nhược Lan.

- Là hai nàng con dâu của ta!!!!

Phụt!!!!!!

Hoàng Minh vừa uống một ngụm trà, nghe tới đây phun ra ngoài.

- Tên nhóc kia, người phản ứng thế là sao?

Trần mẫn hừ một tiếng, quát!

- Không có, không có gì cả!!

Hoàng Minh xua xua tay.

Điều Thuyền cùng Quân Nhược Lan ngượng ngùng, hai má đỏ hồng, đi ra hành lễ với Hoàng Chấn Giang.

Hoàng Chấn Giang gật đầu, đoạn lấy ra hai miếng ngọc bội tặng hai nàng.

Quân Nhược Lan vui sướng nhận lấy, nàng có cảm giác như được bố chồng đưa cho tín vật làm dâu vậy. Trong lòng vui mừng không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Trấn áp lệnh bài

Hoàng Minh đang tìm kiếm công pháp, thế nhưng tìm mãi vẫn không thấy.

- A Trang, có công pháp nào dành cho nữ không?

Hoàng Minh hỏi thăm.

A Trang đang đứng bên kia, nghe được gọi, đi tới.

- Chủ Nhân muốn loại công pháp nào

Hoàng Minh nghĩ ngợi, đoạn đáp:

- Loại nào tinh thuần công pháp, thủy hệ hay băng hệ đi.

A trang gật đầu, tay trái kéo một vệt, không ngờ xuất hiện hai quyển sách.

- Đây là thủy hệ công pháp "Thủy Liên Hoa" và công pháp "Hàn Băng Chân Khi" chủ nhân có thể lấy một trong hai.

Hoàng Minh gật đầu. Thủy hệ và băng hệ thích hợp cho nữ. Băng hệ sức chiến đấu sẽ cao hơn. Thôi lấy băng đi. Hoàng Minh chọn Hàn Băng Chân Khi. Giá tiền là 3000 kim tệ. Không vấn đề. Hắn bây giờ dư sức bỏ ra số tiền ấy.

Tốt rồi, bây giờ lại là đi giết đám tròn tròn kia.

Cả một tối công kích, tới gần sáng Hoàng Minh định thôi, rút ra khỏi hệ thống thì bỗng hắn nhìn thấy một vật. Vật này chỉ như tấm thẻ bài, màu đen kịt. Là rơi trên người một con cung mê tròn tròn quái. Hoàng Minh nhanh chóng sử dụng dịch chuyển tức thời lao tới nhặt lên cho vào ba lô, khi đám cung mê tròn tròn quái kịp nhận ra, lao tới tấn công. Hoàng Minh lại sử dụng thể thân thuật trốn thoát. Động tác nhanh chóng dứt khoát.

Ra đến ngoài hàng dừa Hoàng Minh mới lấy ra xem là vật gì.

Trần Áp thẻ bài.

Tinh quái vật phẩm.

Trần áp thẻ bài gồm 10 lá. Được mang trong mình khả năng trấn áp yêu thú cấp thấp. Thu thập 10 tấm thẻ bài để đi qua khu vực.

Ồ, thì ra là nó. Hoàng Minh vui mừng. Hóa ra là cần có thứ này. Mịa, giờ mới tìm ra cách để đi vào sâu hơn. Thoát khỏi đám cung mê tròn tròn quái này.

Thu thập 10 tấm thẻ bài. Vậy là bây giờ còn 9 tấm nữa. Tốt lắm. Hoàng Minh thoát hệ thống ra ngoài. Dẫn Điều Thuyền hôm nay hấn bẻ quan trong phòng, không cho ai tới làm phiền rồi lại đăng nhập lại. Hoàng Minh quyết tâm, hôm nay phải tìm đủ 9 tấm còn lại mới được.

- Tinh tinh, Chúc mừng chủ nhân đạt được cấp 6, mau chóng mạnh mẽ.
- Tinh tìnđẹp, chúc mừng pokemon pikachu đạt cấp 6, thực lực tăng lên
- Tinh tinh, chúc mừng pokemon hitokage đạt cấp 6, thực lực tăng lên.

Kìa rồi, Hoàng Minh vui mừng, vụt vụt, lấy được. Hoàng Minh lại nhặt được tấm thứ hai. Hay lắm cứ đà này.

Liên tục sử dụng kỹ năng, liên tục tấn công. Cạn kiệt lại ngồi tu luyện. Hoàng Minh không biết là bao lâu rồi, chỉ biết xả không ngừng kỹ năng, đến khi lấy được tấm thẻ thứ 6. Pikachu cùng hitokage đã quá mệt mỏi. Hấn thu về. Đành ra ngoài hiện thực. Bên ngoài đã là trời tối. Cái bụng sôi lên ùng ục, Hoàng Minh nhanh chóng chạy xuống bếp kiếm đồ ăn...

Ăn no rồi, hấn lại tiếp tục một mình chiến đấu.

- Không được, A trang, liệu có vật gì giúp ta nhanh chóng hồi phục linh lực không nhỉ?

A Trang mỉm cười. Đan được có thể làm được việc này. Chủ nhân nên học luyện đan.

Luyện đan sao? Hoàng Minh gât gât, đọc truyện tiên hiệp hấn cũng xem qua, nhân vật chính nào cũng biết luyện. Thế vậy ta cũng không thể kém cạnh. Hơn nữa ta còn có hệ thống mà.

Được rồi. Xong vụ này học luyện đan. Lấy đan được làm kẹo ăn đi. Hê hê

Hoàng Minh rắm thôi nghĩ trong đầu như vậy.

- Haiz, không biết các huynh đệ giờ này có chiến đấu xoát boss không. Đại ca của các người cũng đang xoát tiểu quái đây. Mỗi tội, ta không còn ở địa cầu nữa rồi. Bỗng nhiên Hoàng Minh có chút buồn. Nơi này không có internet, không có mạng điện tử. Không có máy tính. Không có điện thoại. Một đồng kiến thức máy móc như hấn lại không có chỗ dùng.

- Ka me jo ko!

Đùng đùng..

Cái thứ 10. Hoàng Minh nhanh chóng lao tới nhặt lấy rồi lại thoát đi

Thành công. Nhìn tấm thẻ bài thứ 10 trên tay, Hoàng Minh vui sướng, quá tốn công rồi. Quá mệt mỏi rồi.

- Tinh tinh, tìm được tấm thẻ thứ 10 Trần áp thẻ bài, phải chăng dung hợp.

- Đúng!

Hoàng Minh gât đầu.

- Tinh tinh, dung hợp thành công, nhận được Trần áp Lệnh Bài.

Trần áp lệnh bài

Phẩm chất: Tinh Chuẩn

Công dụng: Trấn áp yêu thú bất kể cấp bậc trong 10 giây.

Làm lạnh 1 ngày!

Thứ tốt, quá bá đạo. Hoàng Minh hoan hô nhảy cẫng lên. Con mịa nó, trấn áp bất kể cấp bậc 10 giây. Dường như là lúc quyết định rồi còn gì. Hoàng Minh hấn lại có một lá bài tẩy mới.

Hoàn Thành rồi, trước tiên nên nghỉ ngơi đã. Hoàng Minh tự nhủ, dục tốc bất đạt. Còn nhiều thời gian.

- Ngươi ra rồi, một ngày một đêm ở trong đó, cảm thấy thân thể thế nào?

Điều Thuyền Lo lắng hỏi:

- Không cảm thấy gì, sao sáng sớm đã đứng ở đây rồi!

Hoàng Minh mỉm cười.

- Ta là lo lắng ngươi ra không có thức ăn ngay, ta vừa nấu một nồi gà hầm. Để ta bung lên.

Nói xong rồi Điều Thuyền quay người đi xuống dưới, Hoàng Minh cảm thấy ấm áp vô cùng. Ông trời không bạc đãi hần mà.

Hoàng Minh chạy theo, bê giúp nâng nồi gà, bung lên tới phòng. Điều Thuyền tay nghề nấu thật ngon lắm. Hoàng Minh ăn ngon lành, thậm chí còn uống cạn hết cả nước. Một bên Điều Thuyền ngồi nhìn hần ăn, một bên vui vẻ cười xinh đẹp

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Tiểu mập mập thù dai

Hoàng Minh nhìn thấy nụ cười của nàng, hần ngẩn ra. Thật đẹp!

Điều Thuyền trông vẻ mặt Hoàng Minh, không nhận được đồ mặt. Tay trái không biết từ lúc nào đã tìm tới hông hần, vặn một cái 360 độ.

- Á á á!!!!

Hoàng Minh hét lên thất thanh, đau đến cong người như con tôm. Đòn hiểm này vẫn là công hiệu cao như vậy. Mà cũng quái lạ, kẻ địch ra tay thì Hoàng Minh có thể đỡ ngay, mà Điều Thuyền không có tu luyện, tại sao mà hần lại không cảm nhận được, thậm chí người tu luyện như hần bị bẹo một cái mà đau nhói. Hoàng Minh suy diễn mãi không ra.

Điều Thuyền cũng chỉ cười tươi, không thèm đỡ Hoàng Minh dậy. Hoàng đại gia quần quai một lúc mới bò dậy, cũng không dám lơ mắng, đoạn lấy ra từ trong người một quyển sách.

- Điều Thuyền, đây là một quyển công pháp, ngươi xem có thể tu luyện hay không?

Hoàng Minh đặt vào tay Điều Thuyền rồi nói.

- Công pháp?? Ta là có thể tu luyện sao?

Điều Thuyền hai mắt phượng mở to, ngạc nhiên.

Hoàng Minh gật đầu, đáp:

- Đương nhiên, nữ nhân của ta thì phải theo ta tu luyện, cùng nhau bên nhau chứ!

- Ai là của ngươi nữ nhân, hứ!

Điều Thuyền hứ một tiếng, cũng không nói nhiều, cầm theo sách rồi đi

Hoàng Minh gãi gãi mũi, hần có nói gì sai sao???

Hoàng Minh ra khỏi phòng, đi tới bên ngoài trang viên. Hạ nhân thấy hần đi qua đều đứng lại hành lễ, hần chỉ gật đầu.

- Lão đại, ngươi bế quan ra rồi?

Bế quan??? Hoàng Minh ngẩn ra, rồi lại gật đầu.

Tiểu Ngư Nhi chân chừ một lúc, không biết nghĩ gì.

- Sao thế? Muốn nhờ ta chuyện gì sao?

Tiểu Ngư Nhi ngượng ngùng, cố lấy dũng khí, đáp lời.

- Lão đại, ngươi có thể cho ta mượn chút tiền!!!

- Đệ cần tiền làm gì, có chuyện gì gấp cần sao??

Hoàng Minh hỏi:

- Đệ, đệ muốn mua một cái đỉnh luyện đan nho nhỏ

Tiểu Ngư Nhi ngưng ngừng. Hoàng Minh nghe tới đây mới ồ lên, hần là quên mất. Trước đã định mua cho tên này một cái rồi. Mà quên bég. Cũng tốt, nói mới nhớ hần cũng là định luyện đan đấy.

- Không việc gì, đệ đừng lo, để ta đi mua cho đệ.

Tiểu Ngư Nhi hai mắt vui mừng, không nhịn được ôm lấy Hoàng Minh hoan hô.

Hoàng Minh sợ hãi, miệng kêu oai oái, mịa nó, lão từ đến đây là lần đầu tiên bị ôm lấy. Lại còn là nam. Hoàng Minh hết sức đẩy tên nhóc đang vui sướng ra, hứa hẹn sẽ sớm mua, sau đó mới dẫn theo Tiểu Ngư Nhi ra sau núi.

Gần tới nơi đã nghe thấy tiếng đánh đấm um tói.

- Đoàn Chông vó, đỡ ta hòa cầu, ha ha ha.

- Tên mập chết tiết, ngươi phải gọi lão nhị, lão nhị nghe không??

- Con mịa nhà ngươi, ném gì mà nắm thế, có ngon ra đấu tay đôi!!!

- Ngươi nghĩ ta ngu chác, ta ném ta ném!!!!

Hoàng Minh không cần nhìn thấy đã đoán được hai tên trờ đánh kia lại rảnh chuyện rồi.

Qua hai lùm cây đã thấy được khoảng đất trống, trước là 5 tên tiểu đệ đang đứng vỗ tay cổ vũ.

Giữa sân là một tên mập, đang điên cuồng ném hòa cầu, đối diện là Thái tử Đoàn Dự của chúng ta, đang ôm khiên khỏ sở đón đỡ. Hoàng Minh nhìn thấy mà nhớ lại buổi ước hẹn đầu lúc ở Cát Lạc binh đoàn. Tình cảnh này không khác gì hôm ấy cả.

-Lão đại! Ngươi tới rồi!

- Lão đại!

-Lão đại!

Đám Kiều Phong, Chu Du thấy Hoàng Minh tới liền chào một câu. Hoàng Minh gật đầu, lấy ra một tấm thảm. Bắt đầu trải ra hoa quả đồ ăn trong ba lô. Cả đám rới rít khen hay, 7 tên lác các ngồi ăn hoa quả xem kịch. Một bên hai tên vừa đấu quyền vừa đấu khẩu.

- Mập mập chết bầm, dừng đi, nom xem giờ chúng ta thành trò cười rồi!!

- Trò cười thì sao, chi cần cho ngươi ăn thiệt thòi là được. Cứ chịu khó núp sau cái khiên, làm con rùa rút đầu đi. Ta lại ném đây, 2 quả một nhé.

Bùm bùm bùm.

Hoàng Minh lắc đầu, mịa, hóa ra tên mập này là thù dai như vậy!!

Nhìn về khỏ sở của Đoàn Dự, Hoàng Minh lại thấy vui vẻ.

- Cố lên mập mập, dùng sức thêm chút nữa

Hoàng Minh không nhịn được, bên ngoài khích lệ một câu

Cả đám bên ngoài ăn một miếng, lại cười ha hả, hùa theo.

- Đứng rồi, dùng sức thêm đi tiểu bàn tử

Giọng này là Kiều Phong

- Ném bên trái cái khiên kia, mông sắp vỡ rồi.

Chu Du không chịu thua, nhắc luôn chỗ yếu.

- Đứng đây, đứng đây, bên trái kia, bên trái

Giọng hô không sợ trời sập này là của Tiểu Ngư Nhi

Đoàn Dự trong lòng như có nổi uất ức không thể tả, khôn nạn!!!

Bao tay của hắn sắp không chịu nổi nữa rồi. Cứ đà này, sợ hỏng mất.

- Mập mập chết bầm, vắn này ngươi thắng, thu lại đi.

Đoàn Dự hét to, bỏ đi hình tượng, lăn hai vòng né hóa cầu, bắn hết bộ quần áo. Hắn không dám đỡ nữa. Chỉ sợ bao tay bị hủy thôi. Có mỗi món pháp khí này hắn yêu thích nhất. Không thể bị hỏng được.

- Đừng có hòng, ăn hai trái nữa đi.

Tiểu bàn tử không tìm không phổi cười ha ha nói.

- Mập mập, dừng lại thôi.

Hoàng Minh nói to.

Vũ bàn tử nghe thấy Hoàng Minh nói, cũng không đành lòng, cuối cùng vẫn thu lại, Thất tinh công chúa bay bay trên vai hắn, nàng vui vẻ hát bài gì đó, nghe chừng rất đặc ý.

Đoàn Dự thờ phào, đứng dậy phui phui bụi ở quần áo, chặt vật vô cùng

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: Xông qua Cung mê tròn tròn quái

- Lão đại, người nói xem, chúng ta sau đợt huấn luyện rồi, phải làm gì tiếp theo?

Chu Du hỏi!

Hoàng Minh gật đầu, hắn còn nhiều dự tính.

- Điều này ta sẽ nói sau, có việc cho đệ làm đây!

Chu Du gật đầu.

- Mai đi phiên ảnh hội đấu giá, cầm theo 5 trái pokeball, đổi giúp ta 2 lò luyện đan.

- Lò luyện đan? Cả đám ngạc nhiên.

Trương Vô Kỵ hỏi:

- Lão Đại người là muốn luyện đan sao?

Hoàng Minh gật đầu đoạn đáp.

- Ta cùng tiểu ngư nhi cùng luyện.

Nghe Hoàng Minh nói, cả bọn ồ lên. Tiểu Ngư Nhi muốn luyện đan sao?

Kiều Phong không nhịn được nói.

- Trước kia Tiểu Bá bá là phụ thân của tiểu Ngư trong thôn là luyện đan sư đấy!!

- Cha truyền con nổi sao?

Đoàn Dự cười ha ha.

Tiểu Ngư Nhi ngưng ngừng cười. Vũ mập mập vỗ cái đét vào vai.

- Ngưng cái gì, cố gắng mà luyện, sau này cả đám bọn ta há miệng đợi đan dược của đệ.

Tiểu Ngư Nhi nghệt ra, câu nói này của Vũ bàn tử như vang lên trong đầu. Đến vũ mập mập cũng không ngờ rằng, sau này luyện đan sư đệ nhất đại lục được hỏi:

- Vì sao có thể bỏ qua tu luyện, trở thành luyện đan sư??

- Vì ta muốn bọn hần ăn đan thay cơm!!!

Tối đến, Hoàng Minh cùng đám tiểu đệ trở về, hần liền ghé qua vấn an phụ thân. Hai hôm phụ thân hần về mà hần vẫn chưa qua vấn an.

Phòng phụ mẫu hần ở sau chính sảnh, còn sớm nên vẫn chưa tắt nến.

cộc cộc!!

- Ai đấy?

Giọng nữ hỏi.

- Là nhi tử!

Hoàng Minh đáp!

- Minh nhi hà, vào đi!

Trần mẫu nhỏ giọng nói.

Hoàng Minh bước vào, trong phòng Hoàng Chấn Giang đang ngồi ở bàn, Trần mẫu thì đang bóp vai cho hần.

- Nhi tử đến vấn an hai người, hôm trước tới giờ ta bế quan thật sự không qua được!

Hoàng Chấn Giang gật đầu, hần là ít nói, con trai mạnh mẽ là hần rất vui mừng. Nhìn thấy Hoàng Minh là hần lại nghĩ thấy bóng dáng mình ngày xưa, tầm này tuổi, hần đã là thiên tài của Hoàng gia, bỏ lại sau lưng tất cả các huynh đệ đồng tộc, thậm chí là gia tộc khác. Vậy mà, Hoàng Chấn Giang thờ dài một hơi. Trần mẫu như thấu hiểu được phụ quân, khẽ vỗ lên vai hần hau cái. Hoàng Chấn Giang hỏi thăm

- Lần này đi cùng sư phụ người lịch lãm thế nào, sao trở lại sớm?

Hoàng Minh đã dự tính trước, bèn nói.

- Sư phụ là có việc đột xuất, dường như có việc phải làm.

Hoàng Chấn Giang gật đầu, cao nhân bận rộn thường có việc đột xuất.

- Sư phụ người tên họ gì? Thật sự có bản lĩnh sao?

Trần mẫu dịu dàng hỏi. Nàng lo lắng nhi tử không được dạy dỗ đúng

- Sư phụ tên thật nhi thần không hỏi. Chỉ biết ngoại hiệu của người, người đời gọi người là Tề Thiên Đại Thánh.

Tề Thiên Đại Thánh????

Hoàng Chấn Giang cùng Trần mẫu nhủ mày, cố gắng nghĩ xem đã nghe qua ở đâu chưa?

Hoàng Minh thì cười thầm, Làm sao mà biết được Đại Thánh.

- Chắc hần là cao nhân lánh đời, chịu khó tu luyện, đừng làm sư phụ người thất vọng.

Hoàng Chấn Giang nhắc nhở một câu.

- đúng vậy, cố gắng lên, ta mà biết người lười biếng, coi chừng cái lỗ tai.

Hoàng Minh vâng dạ một câu, hỏi thăm một chút nữa rồi xin về.

Tiếng chân Hoàng Minh ra khỏi sảnh, Trần mẫu mới ngồi xuống, hai tay đan ngón vào nhau.

- Sao vậy?

Hoàng Chấn Giang hỏi.

- Thiếp đang nghĩ, không biết vị sư phụ kia của nhi tử thật là cao nhân, hay là kẻ lừa đảo.

Hoàng Chấn Giang âm ừ, hẳn cũng là có ý nghĩ như vậy. Thế nhưng nhi tử từ chưa tu luyện, hiện tại đã là luyện khí trung kỳ gần hậu kỳ, cách tu luyện cùng dạy dỗ chắc hẳn không phải kẻ lừa đảo đâu.

- Thiếp nghĩ khi nào hỏi thử sư phụ của nhi tử, biết đâu có thể có cách!!!!

Hoàng Chấn Giang mặt có chút buồn bã.

Hoàng Minh về phòng, không thấy Điều Thuyền trong phòng, chắc đang bận bịu nghiên cứu công pháp rồi. Cả một ngày trời không biết tu luyện được không. Hoàng Minh đóng cửa, bắt đầu hành trình tìm kiếm câu đố của kì bí đảo.

- Link Start!!!

Hoàng Minh đăng nhập hệ thống, lần nữa xuất hiện tại đảo. Tối nay nhất định phải băng qua đám cung mê tròn tròn quái này mới được. Đứng trước ranh giới hàng dừa, Hoàng Minh hít một hơi thật sâu, cũng không biết xa bao nhiêu, chết ở trong này liệu có ảnh hưởng gì hay không. Mọi, liều mạng, ông đây chết qua rồi, chẳng lẽ còn sợ.

Đám cung mê tròn tròn quái thấy Hoàng Minh, cả đám đang tụ tập, nhao nhao kêu gào hò hét. Hoàng Minh cười nhếch môi một cái, đúng thương hiệu của hắn.

Xuất phát!!

- Kamejoko!!!!

Bùm!!!!

Một đôn dọn sạch đường, bỏ qua ngoài tai thông báo giết quái, Hoàng Minh nhanh chóng lao theo con đường hẳn vừa tạo ra. Tụ tập năng lượng hai bí vào hai chân, nhanh chóng vọt lên như đạn bắn.

Chỉ một thoáng đã đi được hơn 20 mét, Hoàng Minh đã bị chặn lại, ngay lúc này!!

- Dịch Chuyển tức thời!!

Vụt, Hoàng Minh biến mất, khu vực hắn vừa đứng nổ lên ầm ầm, không biết bao nhiêu cung mê tròn tròn quái cùng phát nổ.

Cách xa 30 mét, Hoàng Minh mồ hôi chảy ròng ròng, không thể dừng lại, hắn tiếp tục nhảy trên đầu đám cung mê tròn tròn quái, thế nhưng..

Bùm bùm bùm.

Tiếp tục vị trí hắn đang đứng phát nổ.

- Thế thân thuật!!!

Hoàng Minh ngay lập tức lại biến mất, để lại một khúc cây, khúc cây nhanh chóng bị gặm hết sạch

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Thôn Ma Lang

Hú vía, Hoàng Minh vừa chạy nhảy, càng vào trong càng thấy nhiều hơn cung mê tròn tròn quái. Hoàng Minh da đầu run lên, mọi kiếp, bọn này là vô biên vô tận há????

Kĩ năng đào tẩu của hắn đều đang quay vòng, bây giờ thật khó, Hoàng Minh lẩn lộn, né tránh.

- Đa trùng ảnh phân thân chi thuật.

Bùm bùm bùm, hơn 60 Hoàng Minh xuất hiện, tán ra tứ phía, Cung mê tròn tròn quái lập tức bị thu hút, chua nhau ra đuổi theo. Hoàng Minh vui mừng,

nhanh chóng đi chuyển.

Kia rồi, cách đó còn không xa, hần đã thấy được một hàng dừa khác, nhanh tới.

Nhanh chóng nea tránh các con màu đỏ, Hoàng Minh đã gần tới được vị trí hàng dừa. Bỗng một trận rung chuyển, từ dưới đất bỗng chui lên một thân hình. Hoàng Minh không nhìn được chửi thề.

- Ta ***, sao có thể, đây là boss sao??

Trước mặt hần lúc này là một cộ cung mê tròn tròn quái to vật vã, phải to bằng một cái tòa nhà. Màu tím, trên mép nó còn có hai hàng râu trắng. Hoàng Minh tặc lưỡi, muốn chặn ta, hãy đợi đây, Hoàng Minh không nhìn được, lấy ra con át chủ bài của hần.

- Phải chăng kích hoạt Trấn Áp lệnh bài???

- Phải, nhanh nhanh hộ cái!!!!

Hoàng Minh thúc dục.

Rình, một luồng uy áp từ Trấn Áp lệnh bài tỏa ra, Cung Mê tròn tròn quái bỗng khiếp sợ tháo chạy tán loạn, con Boss thì còn gồng gượng, nó hét lên thật to, dường như không chịu nổi, nó lập tức độn thổ xuống chạy đi. Đúng là vừa chui ra khỏi hố, lại nhanh chóng chui vào. Hoàng Minh thờ phào. May quá, đi nhanh, thời gian không có nhiều. Vụt vụt vụt, Hoàng Minh chưa bao giờ chạy nhanh như vậy. Vụt, hần bay qua hàng dừa, an toàn rồi. Hoàng Minh ngồi bệt xuống, thở hồng hộc. Quá hại não rồi. Trấn áp lệnh bài hết công dụng, trở lại lạnh lẽo như bình thường, Hoàng Minh cất lại ba lô, bây giờ hần mới có thời gian nhìn lại xung quanh. Hần đang ngồi ở một bãi cỏ. Sau lưng hần cung mê tròn tròn quái đã xuất hiện chật cứng, và chúng nó cũng không chạy qua hàng dừa, vẫn cố gắng găm giữ gào thét khi thấy Hoàng Minh. Trước mặt hần lại là một khung cảnh khác. Cây cối mọc rậm rạp, còn có cả đồi núi, dường như đã rất lâu năm rồi chưa có ai tới. Cây cỏ thụ cao lớn tỏa bóng râm. Hoàng Minh có cảm giác đi vào rừng rậm hoang sơ vậy. Nhưng mà, nơi này có cỏ quá. Hoàng Minh nhủ vậy, từ này tới giờ chưa nghe một âm thanh nào. Dường như nơi này, không có sinh vật????

Hoàng Minh ổn định một chút, bắt đầu đi vào.

- Không khí trong lành quá!!

Hoàng Minh hít thở, không nhìn được cảm thán một câu.

Quá yên tĩnh rồi, nơi này cảnh đẹp, non xanh nước biếc. Mỗi tội không có sinh vật nào là sao?

Càng vào sâu Hoàng Minh càng cảm thấy hơi lạnh sống lưng. Nơi này có khí tức gì đó rất áp lực. Tuy vậy, Hần vẫn chậm rãi đi vào. Mợ, vào tới đây vất vả như vậy, không vào khác nào toi công. Hần lẹ mợ tiếp tục đi vào. Vào càng sâu trong rừng, ánh sáng càng ít đi, cây cối che đi hầu hết ánh mặt trời rồi.

- Đây là!!!!

Hoàng Minh có chút sợ hãi. Giữa rừng lại là một khoảng đất trống, bên trong khoảng đất ấy, không ngờ lại là một thân hình to lớn kinh khủng. Một đầu lang. Hoàng Minh nuốt nước bọt cái ực. Không kim chế được sợ hãi. Nếu khi này con cung mê tròn tròn quái boss kia chỉ bằng cái nhà thôi. Thì bây giờ, con lang này phải gấp 3 gấp 4 lần.

- Tĩnh tĩnh, phát hiện yêu thú thượng cổ Thôn Ma Lang!

Thôn Ma Lang là tay sai đắc lực của Ma Vương, thực lực kinh khủng, vô cùng tà ác. Hàng ngàn con người hi sinh mới tổ chức phong ấn được yêu thú này. Hiện tại Thôn Ma Lang suy yếu nhưng đang có dấu hiệu phục hồi, nó liên tục phá phong ấn. Phong ấn không còn bao nhiêu năng lượng. Mau mau tiêu diệt nó!!!!

Hoàng Minh nhìn dòng chữ thông báo chạy nhanh trước mặt. Mặt hần lúc này đen như cái đáy nồi. Mợ, phong ấn cái chim gì. Không rõ nó còn bao nhiêu sức lực, nhưng cái thân thể kia. Hoàng Minh tự nhiên nghĩ đến cái cảnh, một chân đạp hần bẹp xẹp như con tép, hần rùng mình một cái. Nhiệm vụ chết tiệt. Kiểu này không được mạnh động. Phải từ từ, tốt nhất là nên đợi Trấn áp lệnh bài quay vòng xong. Một ngày chờ ở đây, ta đợi được. Xem nó nằm kia, thờ đều đều, chắc là ngủ. Hoàng Minh lúc đến hùng dũng bao nhiêu, uy phong bao nhiêu, mặt héch lên bao nhiêu, thì bây giờ rón rén, vừa đi vừa ngo về sau xem tình hình, lăm là lăm lét như ăn trộm.

Đến khi ra được hàng dừa ranh giới hần mới thờ phào. Khiếp thật, nhìn cái đã thấy bất lực rồi, không biết cả người hần có to bằng một cái móng chân của nó không. Hoàng Minh cười khổ. Hệ thống ơi hệ thống, chơi nhau thế này đây. Hoàng Minh không biết làm gì, không dám đăng xuất, chỉ sợ đăng xuất lại xuất hiện ở bên kia lúc mới đến, lại công dã tràng. Tốt nhất ở đây đợi, tiện thể nghiên cứu một chút, nghĩ cách đánh xem làm thế nào. Hoàng Minh tự an ủi mình như vậy. Bên ngoài trời đã bắt đầu sáng. Hạ nhân trong trang viên bắt đầu làm việc. Một hạ nhân nhận nhiệm vụ đi chuẩn bị đồ ăn sáng. Bỗng nhiên hết âm lên. Trước mặt nắng là phòng của Điều Thuyền. Thế nhưng, bao xung quanh phòng là một lớp băng tuyết phủ kín....

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96: Đánh lén Thôn Ma Lang

Tiếng hét thất thanh làm mọi người xung quanh đều giật mình chạy tới. Nhanh nhất vẫn là đám thiếu niên bên kia dãy nhà đang tập quyền buổi sáng

- Có chuyện gì vậy?

Đoàn Dự đỡ cô nàng dậy, nàng ta run run chỉ về phía phòng Điều Thuyền.

- Tí tí!!!

Kiều Phong hét to, sợ hãi chạy đến, Lệnh Hồ Xung cùng Tiểu Ngư Nhi cũng thất kinh lao theo. Chu Du nhíu mày, tại sao lại có băng tuyết phủ kín gian phòng này, những phòng khác lại không có.

- Thật lạnh!

Lệnh Hồ Sung run lấy bầy, hai tay cố gắng kéo cửa cùng Tiểu Ngư Nhi. Thế nhưng cửa phòng đã bị băng hóa rắn, nặng không kéo ra được.

-Đề ta!

Kiều Phong gọi hai tên ra, vận khí vào bàn tay.

- Từ từ đã lão tứ!!

Kiều Phong một chưởng sắp tung vào cửa chính, nghe Chu Du gọi thì ngạc nhiên quay lại.

-sao vậy tam ca, không phá làm sao vào được.

Chu Du khẽ mỉm cười một cái, cả đám đều thấy kì lạ, lúc này mà còn cười được sao?

Chu Du cũng không giải thích, đang lúc này, cửa phòng không ngờ răng rắc, băng rơi xuống đất hết, không khí đã bớt lạnh đi, cửa phòng không ngờ được đẩy ra từ trong.

- Muốn phá cửa của tí tí người???

Một giọng nói trong trẻo từ bên trong phát ra, mọi người giật mình, lúc này Quân Nhục Lan, Trần mẫu cùng Hoàng Chấn Giang cũng tới nơi. Từ phòng đi ra một thiếu nữ, mặc một bộ đồ trắng, không ngờ khí tức băng sương phát ra từ người nàng.

- Tí? Người là làm sao? sao mà phòng lại đóng băng thế này?

Kiều Phong không nhịn được hỏi thăm.

- Thuyền Nhi, Người là không có chuyện gì chứ?

Trần Mẫu cũng ân cần hỏi.

Điều Thuyền đi tới, hành lễ với Trần Mẫu cùng Hoàng Chấn Giang, đoạn đáp:

- Ta không có việc gì cả, chuyện này, chắc là do công pháp của thiếu gia đưa ta tu luyện dẫn tới!!!

Công pháp tu luyện??

Cả đám thất kinh. Công pháp tu luyện gì mà bá đạo như này.

- Tí, người là cũng có thể tu luyện rồi???

Tiểu Ngư Nhi vui mừng, chạy tới ôm lấy cánh tay Điều Thuyền, vui vẻ hỏi.

- Ủ, ta cũng có thể tu luyện rồi!

Quân Nhục Lan mặt tươi roi rói, ôm nốt cánh tay còn lại của Điều Thuyền, cười xinh đẹp

- Tốt quá, Thuyền tí có thể tu luyện, ta sẽ không cô đơn rồi.

- Đây là chuyện tốt, thôi nếu không có vấn đề gì nữa, ai về việc nấy đi.

Trần Mẫu mỉm cười, dặn dò cả đám tản đi, sau đó mới cùng trượng phu đi ra phòng khách.

- Phu quân, người thấy không? Một bộ công pháp cao cấp, khí chất của Thuyền Nhi lại còn tăng lên.

Hoàng Chấn Giang gật đầu, một bộ cột pháp tốt, công pháp cao cấp, nếu như để lộ ra bên ngoài, sợ rằng mang đến điều ngoài ý muốn.

- Nàng cho ta bịt kín chuyện này, nhắc nhở đám tiểu tử kia không thể để lộ, chuyện này rất nguy hiểm nếu bị lộ ra ngoài.

Hoàng Chấn Giang nghiêm nghị nói.

- Ta biết, người cứ yên tâm. Nhất là tiểu tử kia, hừ, không biết còn bao nhiêu bí mật. Đợi hần ra, ta là phải tra khảo thật rõ ràng.

Trần mẫu hừ một tiếng nói.

-

Bên trong hệ thống, Hoàng đại gia của chúng ta đang ngồi ngẩn ra.

- Xong rồi, Trần áp lệnh bài đã quay vòng xong.

Hoàng Minh đứng dậy, phui mông mấy cái cho bay bụi đất. Cái đảo này ở trong hệ thống, thế nhưng y như là ngoài đời thật. Hoàng Minh cả tối còn đang nghĩ ngợi. Liệu hệ thống có liên hệ thế nào với đại lục này. Hòn đảo này liệu có phải là của đại lục Hoàng Thiên hay là phó bản của hệ thống mà thôi.

- Đi nào, đã tới thì vào thôi, Hoàng Minh chậm rãi tiến tới. Lần này đã thấy mục đích lên không cần lòng vòng nữa. Đi một thoáng hần đã thấy vị trí Thôn Ma Lang đang ngủ. Hoàng Minh phải thừa nhận là, con mọ nó to thật. Hần rón rén nhẹ nhàng bắt đầu tiếp cận, 100 mét, 80 mét, 60 mét.

- Hừ!!!

Hoàng Minh giật thót tim đứng sững lại, mồ hôi trên trán đã chảy xuống. Thôn Ma Lang không ngờ là thở ra một hơi ra khỏi lỗ mũi, lại tiếp tục hít hà đều đều. Hoàng Minh lau đi mồ hôi trên trán. Mọ nó, làm ông đây tim suýt nhảy ra khỏi lồng ngực. Hần đứng một lúc không thấy động tĩnh gì thì mới dám tiếp tục đi tiếp. Ý định của hần rất đơn giản. Nhân lúc con chết trôi này đang ngủ thì tới cho nó một đòn không tỉnh dậy luôn. Hần nhất định sẽ dùng đòn mạnh nhất hiện tại của hần. Nhắm thẳng đầu, bắn. Tốt nhất là càng gần, càng tốt.

30 mét, 25 mét. Hoàng Minh đã ngồi xổm đi tới rồi, tầm này thôi, bắn là không thể trượt rồi. Cái đầu to tổ bố kia, bắn ra ngoài còn khó nói chi bắn trúng. Chính thời điểm này đi. Hoàng Minh dừng lại, bắt đầu quyết định ra đòn.

Hai tay hóa chưởng, hần bắt đầu vận linh lực vào tay. Linh lực bắt đầu hội tụ, Hoàng Minh tàn nhẫn ánh mắt, dùng trách ta, có trách người quá đen đủi đi. Hoàng Minh lăm lăm tự an ủi hành vi cần trộm của mình.

- Ka me jo ko!!!

Vụt... Sóng năng lượng bắn ra, to như cái đầu, bay một đường thẳng tắp, nhằm trúng vị trí sống mũi, giữa hai con mắt Thôn Ma Lang.

Bùm, tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, Hoàng Minh mừng như điên, trúng rồi, nó còn không kịp phản ứng lại.

Thế nhưng, không giống như điều hần thấy máu me be bét, Hoàng Minh mặt tái nhợt lại, không phải chứ,....

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Giao dịch

Trước mặt Hoàng Minh một đôi mắt đỏ rực đang nhìn chăm chăm hần. Hoàng Minh nuốt nước bọt cái ực. Con mọ nó, giờ làm sao đây!

36 kế chạy là thượng sách, Hoàng Minh nghĩ là làm, quay đầu dùng hết sức bú mẹ chạy như điên. Hần chạy một mạch không quay đầu lại. Một đường thẳng tắp ra tận đến hàng dừa ranh giới.

Quái lạ, sao nó không đuổi theo, Hoàng Minh ngẩn tò te, hần lại lần mò quay lại. Lấp ló sau gốc cây cỏ thụ, hần nhìn thấy Thôn Ma Lang vẫn nằm yên, chỉ là nó không còn ngủ, hai mắt đỏ rực, đôi con ngươi xoay chuyển nhìn xung quanh. Nó không di chuyển sao? Quái lạ. Hoàng Minh chần chờ một lúc. Không nhìn được sử dụng Bách Hiểu.

- Tĩnh tĩnh, Tìm Hiểu Thành công!!

Thôn Ma Lang.

Thuộc Ma lang bộ lạc, trưởng thành sau biến dị thành Thôn Ma Lang.

Cấp bậc: Cấp 12

Phẩm chất: Siêu Việt

Kỹ năng:

Hoành Tảo Thiên địa

Biến Ảnh thân Pháp

Nghiên áp tiến tới

Chấn Kinh đại địa

Phá Phong và

Là yêu thú thứ 7 của Ma Vương, từng chiến đấu tại Ma Cổ Man Hoang, bị phong ấn bởi sự hợp nhất của 10 bán thánh! Thân thể tiếp cận bán thánh, Hiện tại bị suy yếu, do phá phong ấn mà tạo thành thương tổn, hiện tại không thể di chuyển. Có thể tiêu diệt nếu tìm ra yếu điểm!!

Hoàng Minh xem tới dòng thông báo, hóa ra là không thể di chuyển, thảo nào không đánh tới ta. Mà yếu điểm tại sao lại không chỉ ra, chẳng lẽ phải tự ta tìm. Nếu nó không thể di chuyển, thì sợ cái chết gì. Hoàng Minh sướng rơn. Hấn ra khỏi gốc cây, nhanh chóng đi tới trước mặt Thôn Ma Lang. Biết là nó không thể di chuyển, gan hấn to lên bằng trời.

- Áuu.

Hoàng Minh kêu lên một tiếng, hấn bắt đầu nhảy nhót ngay trước mặt Yêu thú thượng cổ, hai chân như ma thuật, hấn rõ ràng đi lùi mà như là bước lên phía trước, sau đó lại còn che tay trái trước tờ rím rồi hẩy lên hẩy xuống. Vô cùng khoái chí. Nếu người địa cầu mà ở đây chắc chắn nhận ra điệu nhảy này là moonwalk của Michael Jackson.

- Nhân loại tiểu tử, ngươi là đang khoái chí sao??

Hoàng Minh đang nhảy bỗng nghe được âm thanh, mợ nó, ai nói vậy?

Hấn sợ hãi cảnh giác nhìn xung quanh.

- Nhìn ngó cái gì, bán thánh là đang nói với ngươi đây!!!

Âm thanh âm lãnh lại cất lên.

Hoàng Minh tròn mắt há mồm nhìn vào Thôn Ma Lang.

- Là Ngươi đang nói chuyện với ta??

Hấn ngạc nhiên hỏi??

Thôn Ma Lang hai mắt không chớp, chỉ đảo qua hai cái.

- Đúng là bán thánh, đã lâu không có sinh vật nào tới được đây, ha ha ha, không ngờ cũng có ngày xuất hiện một tên tiểu tử luyện khí kì tới đây, lại còn định ám toán ta nữa, ha ha ha

Hoàng Minh kinh ngạc, nó lờ không có mồm miệng, sao phát ra được tiếng nói?

- Hừ, đừng có lo lắng ngỡ ngàng, cẩn thận bốn công tử thịt ngươi!!!

Hoàng Minh nhe răng hù dọa.

Thôn Ma Lang không những còn không sợ, lại còn cất tiếng cười ha ha.

- Chỉ với một tên tiểu tử luyện khí kì như ngươi mà định giết bán thánh. Thật nực cười.ha ha ha

Hoàng Minh không thèm đáp, hấn bầu vào đám lông từ từ leo lên đầu Thôn Ma Lang, mắt một lúc mới tới nơi, ngó nghiêng xung quanh một hồi. Chết tiệt, điểm yếu nó ở đâu.

- Tiểu tử, hàng ngàn năm qua, ngươi là người thứ hai dám giẫm lên đầu bán thánh, ha ha ha, tiểu tử gan to lắm.

- Lắm mồm, có tin ông thịt người làm chả cây không?

Hoàng Minh bực mình, lắm mồm như thế làm gì, rảnh thì nói mịa cho tao yếu điểm của mày đi. Hoàng Minh có cảm giác mình như con ve bò, đang tìm chỗ da lông mỏng nhất để cắn một cái vậy.

- Tiểu tử, hay là hợp tác với ta một chuyến, thế nào?

Thôn Ma Lang bắt đầu dụ dỗ.

- Hợp tác? Nghe cũng thú vị đấy, hợp tác thế nào?

Hoàng Minh hai mắt giảo hoạt, mặt đầy vẻ tham lam.

Thôn Ma Lang trong lòng hừ lạnh, nhân loại ti tiện, toàn là loại hám lợi.

Thế nhưng giọng điệu của nó vẫn ra chiều sảng khoái.

- Người giúp ta chặt 3 cái cây kia, ta sẽ cho người 3 cái nội đan yêu thú cấp 9. Sao nào??

Nội đan yêu thú, để làm cái gì? Hoàng Minh mù mịt.

Thôn Ma Lang thấy hần ngẩn ra, tưởng đã động tâm, tiếp tục dụ dỗ:

- Không những 3 cái nội đan yêu thú, ta còn giúp người đả thông kinh mạch, nhanh chóng tiến vào vượt cấp giai đoạn. Chỉ mấy chục năm là có thể đến tới kim thân thực lực. Thế nào???

Hoàng Minh tò về sợ hãi, hỏi lại:

- Người thần thông như vậy, nhưng mà người muốn chặt ba cái cây đấy để làm gì?

Thôn Ma Lang lòng đang bực bội đến điên, nhưng vẫn tỏ ra bình tĩnh, đáp lời:

- Đương nhiên, bản thánh đã vượt qua tu luyện tới được bản thánh, là bản thánh người hiểu không? Ta muốn người chặt giúp chúng vì ở đây tối tăm quá, chúng nó che hết đi ánh sáng mặt trời, ta muốn tận hưởng ánh sáng mặt trời thôi.

Hoàng Minh đầu óc xoay chuyển, đoạn đáp.

- Được thôi, nhưng ta muốn có đồ vật trước, người là đặc đạo tiền bối, không nên lừa trẻ nhỏ, đưa trước đi.

Thôn Ma Lang nghe hần nói ức đến thổ huyết.

- Bản thánh mà lừa tiểu bối như người!!

- Không biết, cứ giao đi, tiền trao cháo múc.

Hoàng Minh vô sỉ, ngồi vắt vẻo trên đầu Thôn Ma Lang nói.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 98: Cạo lông

- Được rồi, coi như người giỏi?

Thôn Ma Lang hậm hực, không biết dùng cách nào mà mặt đất xuất hiện 3 viên nội đan hình tròn trên mặt đất. Hoàng Minh nhanh chóng nhảy xuống nhặt ngay vào ba lỗ.

- Tinh tinh, nhận được nội đan yêu thú cấp 9 Ma Hình Hình.

- Tinh tinh. Nhận được nội đan yêu thú cấp 9 Thổ Dã

- tinh tinh, nhận được nội đan yêu thú cấp 9 Băng hùng

Hoàng Minh gạt đầu.

Thôn Ma Lang thấy hấn lấy đi nội đan, thúc dục.

- Được rồi, ngươi đã nhận đồ, đi chặt giùm ta 3 cái cây kia đi.

Hoàng Minh không nói gì, lại tiếp tục trèo lên đầu Thôn Ma Lang.

- Tiểu tử, ngươi không giữ lời sao?

Thôn Ma Lang hừ một cái, cúi gắt.

Hoàng Minh không thèm đáp, hấn lấy ra một thanh kunai, cắm thẳng xuống đầu Thôn Ma Lang. Keng một tiếng, thanh kunai méo xệch đi. Hoàng Minh trợn mắt, mọ nó cứng như vậy??

Thôn Ma Lang tức giận, tên tiểu tử nhân loại vô sỉ, lại còn định ám toán bản thánh.

- Tiểu tử, nhân loại đều vô sỉ như ngươi sao, nhận đồ rồi mà không làm việc...

- Câm mồm, ma thú mà còn định nói nhân nghĩa.

Hoàng Minh quát.

Thôn Ma Lang giật mình, tại sao tên tiểu tử này biết ta là ma thú...

Thôn Ma Lang còn đang suy nghĩ thì bên này Hoàng Minh đã lôi ra thanh kunai khác, lần này hấn quyết định, hấn muốn cạo lông. Hoàng Minh hai tay hai kunai bắt đầu chiến dịch làm lông.

Xoạt xoạt, Thôn Ma Lang như muốn hôn mê đi. Quá sỉ nhục. Từ trước đến nay lớn nhất sỉ nhục. Một đời bán thánh yêu thú thượng cổ vậy mà bị cạo lông. Thôn Ma Lang thật sự cơ ý nghĩ muốn ngắt đi. Hoàng Minh bên này thì mồm huyết sáo, hai tay không ngừng tỳ nào cạo đi lông của Thôn Ma Lang. Mịa, da ngươi rắn chắc sao, không lẽ lông ta không làm gì được. Ông đây cạo hết, để xem ngươi giấu điểm yếu ở đâu. Hừ hừ.

- Tiểu tử, ngươi muốn chết

- Tiểu tử, đừng có cạo nữa, ngươi bị điên à

- Tiểu huynh đệ, đừng cạo nữa, ta xin ngươi

- Tổ tông của ta ơi, ngươi thôi đi được không.

Thôn Ma Lang như muốn khóc rống. Một đời chiến thần xông pha trận mạc, giết người như rạ, vậy mà cũng có ngày bất lực nhìn mình bị cạo sạch lông. Uất ức nhất là nó vừa chọn thời điểm phá phong ấn cách đây 3 ngày. Bây giờ thân thể còn không nhúc nhích được, một tên tiểu tử luyện khí kì cũng có thể nhục mạ nó. Thôn Ma Lang muốn ngắt đi, quá nhục nhã rồi.

- Mịa kiếp, câm mồm đi, nói nhiều thế, không phải ít lông sao, không cạo đi làm sao tìm được!!

Hoàng Minh chửi quát im tòi lên. Lúc này hấn đã cạo đến hết phần đuôi rồi. Vẫn không tìm được vị trí gì lạ. Hay là nó giấu dưới háng. Nghĩ là làm, hấn lại hì hục tụt xuống, chui vào trong bắt đầu công trình cạo lông.

Mịa, con này hôi thối, Hoàng Minh không nhịn được chửi một câu, vẫn chịu khó miệt mài cạo. Không biết nó thế này bao lâu, cứ phải nhanh chóng tiên thủ hạ vi cường đã.

Tiểu tử này tìm kiếm cái gì, khoan đã, lẽ nào. Thôn Ma Lang trong lòng đã sợ hãi. Có khi nào hấn biết ta là có yếu điểm. Thôn Ma Lang rùng mình, nếu như vậy thật thì nó chắc gặp nguy hiểm rồi. Hoàng Minh mất gần một ngày mới cạo hết sạch. Giờ chỉ còn lại mỗi cái đầu. Nếu dám yêu thú cùng thời Thôn Ma Lang mà nhìn thấy cảnh này chắc phải cười rụng răng, Ma Vương chắc phải xót xa lắm. Thôn Ma Lang lúc này, vẫn là thân hình to phạp, nhưng trần trụi không còn tí lông nào ở người nữa. Hoàng Minh phui phui tay, con yêu thú này, trông cũng hồng hào phết. Hấn đắc ý nhìn ngắm tác phẩm của mình.

- Tiểu Tổ tông của ta, thôi đừng đùa nữa, ngươi nói xem bộ dạng này ta còn dám gặp ai nữa.

Thôn Ma Lang khó khăn nói.

Hoàng Minh không để ý, hấn lại xoay xoay cán hai cái kunai xoay vài vòng, tiếp tục tiến tới. Thôn Ma Lang sợ hãi. Nếu lần này tiểu tử này mà làm tới đầu nó, chắc chắn phát hiện ra. Không được.

- Tiểu tổ tông, ngươi xem, ta như thế này rồi còn chưa đủ khổ sao, đừng làm nữa.

Hoàng Minh chép mỗi đoạn đáp:

- Rất tiếc, ta rất ít khi bỏ việc giữa chừng.

Lí do vì sĩ của hắn làm Thôn Ma Lang thấy như mắt muốn hoa đi. Được rồi, coi như ngươi tìm thấy thì sao, với thực lực của ngươi cũng đừng hòng làm thương tổn được ta. Thôn Ma Lang hầm hừ nghĩ.

Hoàng Minh làm việc rất hiệu quả, dọn dẹp sạch đám lông, nhiều lúc hắn định đâm vài phát vào mắt con cò hó này cái, nhưng nghĩ nghĩ lại thôi, biết đâu xảy ra ngoài ý muốn chuyện gì. Cứ tìm đã.

Thấy rồi, Hoàng Minh nhảy cẫng lên, bên trái sống mũi của nó là một đám da màu xanh lam. Khắc hình như một trận pháp nhỏ vậy. Được che chắn bằng đám lông rậm rạp. Ngoài Ma Vương ra, hắn là người thứ hai biết được vị trí yếu điểm của Thôn Ma Lang. Thôn Ma Lang biết không đẩy giếm được, hừ lạnh một tiếng.

- Tiểu tử, thực lực của ngươi đừng hòng làm thương tổn được ta, chỉ cần 1 ngày nữa, ta sẽ khôi phục hành động. Ngươi là đừng mong sống sót.

Thôn Ma Lang đe dọa.

Hoàng Minh cũng hừ một cái, đáp:

- Mịa nó, ngươi nghĩ ta cho ngươi thêm một ngày???

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Di Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Kẻ được chọn

Hoàng Minh không nhiều lời, cầm kunai đi tới dùng lực cầm mạnh xuống.

Keng, kunai của hắn lại bị méo xệch đi.

Đạch, ở đây cũng cứng như vậy???

Hoàng Minh cảm thấy đau đầu, mịa nó, phải dùng cách nào nhỉ. Hắn một bên suy nghĩ, Thôn Ma Lang bên này càng tự tin. Thấy rồi thì sao, ngươi tìm được thì sao, không phải là cũng không có cách nào đánh tới. Hừ, tiểu tử, ngươi tưởng bán thánh là thứ ngươi có thể thương tổn được.

- Kamejoko!!

Bùm!!

Không ăn thua, Hoàng Minh nhú mày.

- Hòa độn, hóa chi thuật!!!

Cũng không được, mịa nó, bây giờ làm thế nào nhỉ. Hoàng Minh nghĩ ngợi một lát, đứng rồi, thử nó xem nào.

Hắn à một tiếng vỗ tay cái đét, sau đó nhắm hai mắt lại. Thôn Ma Lang ngẩn ra, tên chết tiệt này làm sao đây, đánh không được nghệt ra à?

Roẹt, Hoàng Minh mở mắt, mắt phải của hắn vẫn bình thường, thế nhưng mắt trái của hắn đã biến thành màu đỏ, kèm theo hình thù kì lạ. Thôn Ma Lang Sợ hãi, hai con mắt nó trợn trừng. Đầu óc nó như quay cuồng đi, miệng không nhin được thốt lên lắp bắp:

- Ngươi là là..là. "Kẻ Được chọn"?????

Thôn Ma Lang kinh hoàng, thật sự kẻ như thế đã xuất hiện sao?? Đầu óc nó thật sự quay cuồng, nó nhớ lại mấy trăm ngàn năm trước, trong một ngôi điện tối tăm:

- Ma Vương, đây là lời tiên tri, ngươi là không có cách nào thay đổi được!!!

Một giọng nói nhân loại cất lên. Tiếp sau đó là tiếng cười ha hả.

Rầm!!! Có tiếng gì đó rơi vỡ.

- Kẻ được chọn Sao?? Ha ha ha, sẽ không bao giờ, vì nếu kẻ đó xuất hiện, ta sẽ giết chết hắn!!!

Tiếng nói âm lãnh rét buốt cả đại điện.

Thôn Ma Lang không ngờ, kẻ được chọn đây lại xuất hiện trước mắt hắn. Hắn sẽ là đại địch sau này của Ma Vương, không được, nếu đã đề ta gặp hắn, dù phải hy sinh cũng phải giết được tên tiểu tử này. Thôn Ma Lang chiến ý tăng cao, vì sự nghiệp của người, những kẻ cản đường đều phải chết.

Hoàng Minh còn đang chưa kịp sử dụng kỹ năng, bỗng một luồng uy áp làm hắn cứng đờ người, đây là chuyện gì xảy ra.

Àm, đầu óc hắn như bị tê liệt, từ người Thôn Ma Lang bay lên một bóng con sói, lao thẳng vào thức hải của Hoàng Minh.

- Tỉnh Tỉnh, phát hiện sinh vật lạ xâm nhập, phát hiện sinh vật lạ xâm nhập, có ý muốn đoạt xá. Chủ nhân nhanh chóng tiêu diệt hắn.

Hoàng Minh sợ hãi, mịa nó, đây là đoạt xá sao. Hắn ngã vật ra đất.

Bên trong thức hải, Thôn Ma Lang đang cắn nuốt ý thức Hoàng Minh. Hoàng Minh đang khó khăn chống đỡ. - Tiểu Tử, ngươi đánh không lại bản thánh đầu, nếu không phải ngươi là kẻ được chọn, bản thánh cũng không phải dùng đến cách cuối cùng này.

Hoàng Minh không biết kẻ được chọn trong lời của nó là gì, nhưng tình thế hắn đang rất nguy hiểm.

- A Trang, mau tới giúp ta!!!!

Hoàng Minh hét to.

A trang lập tức xuất hiện bên cạnh Hoàng Minh, Thôn Ma Lang giật mình, tại sao ở đây lại có kẻ thứ 3??

Không được, phải nhanh chóng hơn. Nó lại lao tới cắn vào cánh tay Hoàng Minh cái rộp. Hoàng Minh đau đớn đập một cái, Thôn Ma Lang mang theo cánh tay của Hoàng Minh bay ra một quãng, nó nuốt cánh tay, lại tiếp tục bay tới.

- A trang, làm sao bây giờ???

A Trang vẫn không hề lo sợ, vẻ mặt vẫn bình thường, đáp:

- Yêu thủ cấp bậc quá cao, chủ nhân nên sử dụng lửa của thuật Amaterasu.

Như vậy, Hoàng Minh nhanh chóng sử dụng kỹ năng.

- Amaterasu!!!

Bùng, một ngọn lửa màu đen bắn tới Thôn Ma Lang, xèo xèo xèo, Thôn Ma Lang hú ầm lên đau đớn, ngọn lửa đen sì này không ngờ cũng có thể đốt được dạng linh hồn. Thôn Ma Lang sợ hãi.

Hoàng Minh thấy có tác dụng, liền tăng lên lượng lửa..

- Tỉnh tỉnh, không thể dùng quá nhiều, đối thủ cấp bậc quá cao, sử dụng quá nhiều sẽ dẫn đến phong ấn.

Hoàng Minh nhận được thông báo của hệ thống.

- A Trang, còn cách nào khác không?

- Không có, đây là cách duy nhất tiêu diệt được nó!!!

Hoàng Minh cắn răng, mịa nó, liều. Mạng không còn thì mất làm gì nữa. Đốt, đốt cho ông. Phong ấn thì bỏ tính sau.

Hoàng Minh liên tục bắn tới lửa màu đen, Thôn Ma Lang kêu gào đau đớn, nơi bị ngọn lửa bắt đười đều bị cháy biến mất. Không được, cứ thế này nó sẽ hy sinh vô ích. Tên tiểu tử này có dị hỏa thật khủng bố. Nghĩ là làm, Thôn Ma Lang quay đầu ý định bỏ chạy. Hoàng Minh cũng nhận ra, liền quát:

- A Trang, sử dụng hệ thống đóng thức hải lại. Ta xem ngươi chạy đi đâu.

A Trang mỉm cười, hai tay vung lên, không gian thức hải bỗng ngừng được bao bọc lại bởi lớp phù màu xanh.

Cong, Thôn Ma Lang va vào lớp phù kêu cái cong, không ổn, bọn hắn còn định nhốt ta ở lại. Nó phần nộ, đập vào ầm ầm, nhưng không hề có hy vọng gì là lớp phù sẽ vỡ.

- Đã đến rồi thì đừng đi.

Hoàng Minh nói xong, lại tiếp tục bắn ra lửa đen. Thôn Ma Lang hú lên trong đau đớn. Nó quay lại gần từng chữ

:

- Nhất định, nhất định Ma Vương Sẽ báo thù cho ta!!!__

Một đời Chiến tranh yêu thú cường đại vậy mà bị giết. Lửa đen đốt sạch linh hồn Thôn Ma Lang, Hoàng Minh liền nhận được tin tức thông báo...

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 100: Vé đại điện Đấu Phá

Đây là chương thứ 100, tại đây mình cũng rất cảm ơn mọi người thời gian qua đã theo dõi, ủng hộ và động viên mình. Thật ra mọi góp ý, mọi lời bình luận của mọi người mình đều đọc nhé, cũng rất vui vì được sự đón nhận của mọi người. Mình cũng có ý định lập một gr facebook nói chuyện với mọi người. Nếu thật sự có từ 3 4 người trở lên thì mình sẽ lập nhé. Nick fb của mình là hani.misaki

Rất vui được kết bạn với mọi người!!

- Tinh tinh, Tiêu diệt thành công Thôn Ma Lang, nhiệm vụ Thập Đại Cự quái hoàn thành 1/10

.Nhận được Vé đại điện Đấu Phá 1 tấm!

.Nhận được Trái tim chiến thần một cái!

Tiến độ tiếp theo.

Cự quái số 2.

Vạn Cổ Chương Ngự

Tiến độ: Chưa Hoàn Thành

Hoàng Minh kinh ngạc, mịa nó, sao giết mà không được kinh nghiệm???

- A Trang, tại sao giết nó mà không được kinh nghiệm vậy?

Hoàng Minh bức bối hỏi.

A Trang Vẫn mỉm cười trả lời:

- Đây là Linh hồn của yêu thú, chủ nhân cần giết yêu thú cả thể xác lẫn linh hồn khi hợp nhất mới được kinh nghiệm!!

Thì ra là vậy. Hoàng Minh gật đầu, roạt, hấn thoát ra khỏi thức hải, lúc này Hoàng Minh đã ngồi dậy, cánh tay bị cắn đứt đã được bồi đắp lại. Tốt rồi. Hôm nay có lẽ đến đây thôi. Cần nghỉ ngơi lấy lại sức, vừa này quá nguy hiểm. Hoàng Minh thoát ra khỏi hệ thống.

Ngồi dậy khỏi giường, hấn hít hà một hơi, bụng thật là đói. Mặc kệ mọi thứ, hấn một mạch đi xuống bếp kiếm đồ ăn.

- Lão đại, nguoi ra rồi!

Đám thiếu niên thấy Hoàng Minh ra khỏi phòng liền kêu to một câu. Hoàng Minh chỉ gật đầu một cái, chạy một mạch xuống bếp.

- Lão đại sao vậy?

Lệnh Hồ Sung ngạc nhiên

- Đói chứ sao, nhìn là biết!

Đoàn Dự trả lời.

Hoàng Minh sau khi ăn đến 8 bát cơm mới dừng lại, thật sự quá đói. Mất một lúc mới vác được cái bụng về phòng, hấn lúc này mới có thời gian xen chiến lợi phẩm.

Trái Tim Chiến thần

Loại hình: Vòng cổ

Phẩm chất: Tinh chuẩn

Được làm bởi Vũ Cực Đại đế, Trái tim chiến thần mang trong mình dũng khí cùng ý chí kiên cường!

Khi kích hoạt tăng cường gấp đôi sát thương gây ra cùng gấp đôi phòng ngự.

Thời gian xoay vòng: 1 ngày.

Đồ tốt, Hoàng Minh vui mừng, đứng là boss có khác, rồi đồ không phải bình thường. Hoàng Minh nhanh chóng đeo lên cổ luôn. Vòng cổ nhìn rất bình thường, đeo lên không hề thấy nặng. Ở giữa vòng đeo một hình tam khiên cùng một thanh kiếm vắt chéo. Cũng ngẫu đấy, Hoàng Minh gật gù. Hắn bắt đầu lòi ra món đồ thứ 2.

Vé đại diện Đấu phá

Loại hình: Vật phẩm tiêu hao duy nhất

Phẩm chất: Huyền bí

Đại diện đấu phá là một bí mật, tôi xem, chắc hẳn có kinh hi!!!

Số lượng người tham gia 10/10

Hoàng Minh nghệt ra, đây là cái quái quỷ gì? Lại phó bản nữa à. Hắn không chắc đó là tốt hay xấu. Vật này còn có thể đưa đi mười người. Có nên dùng hay không? Hoàng Minh đắn đo. Hay là cứ tới đi, nó đã ghi có kinh hi, vậy thì tới, sợ gì không tới, tầm này...

Hoàng Minh quyết định nhanh chóng. Hắn ra ngoài phòng gọi đám Kiều Phong Chu Du.

- Lão đại, người tới!

Trương Vô Kỵ chào một tiếng khi thấy Hoàng Minh đi đến. Cả bọn đang ngồi nói chuyện vui vẻ bên bàn uống nước.

- Lão đại, đây là hai lò luyện đan người muốn, ta đã đi lấy về rồi.

Chu Du đẩy tới hai lò đan trước mặt Hoàng Minh.

Hai lò luyện đan, một cái màu đen thẫm, không có hoa văn, hai bên có hai quai cầm. Nhìn rất đơn giản. Cái bên cạnh lại màu xanh lam, cũng không có hoa văn gì. Kiểu dáng tương tự.

Chu Du cất lời:

- Nguyệt Vũ có nói đây là hai lò luyện đan tốt nhất ở chi nhánh Vân Nam Thành, ta đã mang về, lão đại người xem qua chút đi.

Hoàng Minh gật đầu, hắn liền cầm lên cả hai cái.

- Tinh tinh, phát hiện Bá Cầm Đỉnh

Phẩm chất: Tốt

Bá cầm đỉnh xác xuất thành đan cao lên 5%.

- Tinh tinh, phát hiện Hình Mĩ Đỉnh

Phẩm chất: tốt

Hình Mĩ Đỉnh nâng cao 10% xác suất phẩm chất đan được

Tốt lắm, hai cái đều khá được.

- Tiểu Ngư nhi, đệ trước cầm cái màu đen đi, nó tăng cao được xác suất thành đan được. Trước tiên tập nhiều vào..

Tiểu Ngư Nhi nghe Hoàng Minh nói gật đầu cầm lấy, Chu Du ngạc nhiên.

- Lão đại, người cũng nghiên cứu qua đỉnh sao? Nguyệt vũ đã nói qua ta nghe một lần như vậy!

Hoàng Minh ra về thần bí, đoạn đáp:

- Đừng hâm mộ ta, ta rất ngượng ngùng nhé!!!

Sặc, cả bọn nhìn về mặt tự sướng của Hoàng Minh, mặt không khỏi đen lại. Không ngờ lão đại cũng có một bộ mặt này.

Hoàng Minh tự sướng một câu, rốt cục quay lại vấn đề chính.

- Ta là có một việc cần nói, các đệ nghe chút!

- Chuyện gì vậy?

Hoàng Minh thấy cả bọn nghiêm túc theo dõi, mới bắt đầu nói:

- Ta tìm thấy mọi bí cảnh, nhưng không biết là lợi hay hại.!!

Bí cảnh? Cả đám rơi vào trầm tư, Chu Du và Trương Vô Kỵ là người của tông môn, đều nghe qua bí cảnh là gì rồi.

- Lão đại, ngươi nói rõ xem như thế nào?

Chu Du hỏi lại.

Hoàng Minh kể qua giới thiệu về vé vào đại điện. Chu Du nghe xong ngẫm nghĩ một chút.

- Lão đại, ta nghĩ đây không phải là chuyện xấu, nghe qua, nơi này hẳn là cất giữ thứ gì đó, chắc không nguy hiểm đến mức nào đó đâu. ta nghĩ là nên đi.

Hoàng Minh gật đầu, hẳn cũng là nghĩ qua như vậy, chỉ là muốn hỏi ý bọn này một chút mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Đại Điện Đấu Phá

- Còn các đệ nghĩ sao?

Hoàng Minh quay qua hỏi đám còn lại.

- Không vấn đề gì, ta tin Chu Du!

Trương Vô Kỵ khẳng định chắc nịch.

- Đi thử xem, nghe chừng hay ho đấy!

Vũ mập mập cười khi cái, không quên nhét thêm một cái bánh vào miệng.

- Đi thôi lão đại, biết đâu lại nhặt được bảo bối!

Đoàn Dự gan to bằng trời lên tiếng.

Những người còn lại đều gật đầu, bọn hắn vẫn đều là thiếu niên, gan to mặt lớn, cũng không suy nghĩ nhiều.

- Vậy được rồi, chúng ta là 9 người rồi. Thêm một người nữa.

Hoàng Minh nói.

- Thêm Điều Huyền ti đi, ti ấy cũng đã tu luyện được rồi đó.

Tu luyện được rồi? Hoàng Minh kinh ngạc. Thấy vẻ mặt của Hoàng Minh, cả bọn lại thấy kì lạ.

- Không phải lão đại ngươi đưa ti ấy công pháp sao? Ti ấy đã là luyện khí tầng 2 rồi.

Hoàng Minh mới à một tiếng, hẳn quên bém mắt, vậy được rồi. Cũng không chần chừ, nên đi luôn xem sao.

Tiểu Ngư Nhi nghe lời chạy nhanh đi gọi Điều Huyền qua.

- Có chuyện gì vậy?

Được một lúc, Điều Thuyền được Tiểu Ngư Nhi đưa đến, liền ngạc nhiên hỏi.

Hoàng Minh thấy Điều Thuyền liền ngăn ra, thật đẹp. Điều thuyền từ hôm tu luyện tới giờ, vẻ xinh đẹp càng tăng lên, theo đó là nàng lại thích mặc y phục màu trắng. Công pháp lại là băng tính. Làm người ta cảm nhận được vẻ cao ngạo, lại lạnh giá.

- Hoàng Minh, nhìn gì đó hả? Điều Thuyền vẫn như thường ngày, giờ nắm đầm nhỏ dứ dứ vào trán Hoàng Minh đe dọa. Hoàng Minh cười ha hả, trêu ghẹo:

- Ta ngắm nữ nhân của ta, có việc gì sai đâu?

Cả đám nghe lão đại nói mà thâm khâm phục, lão đại khoản tán gái đúng là miệng lưỡi bô bô mặt dày.

- Lão đại, đại tẩu, có lẽ khi khác thân mật được không?

Chu Du không nhìn được nói một câu. Điều Thuyền đang bẹo hồng Hoàng Minh xoáy một vòng, nghe được câu đại tẩu, hai má ửng hồng xinh đẹp, ngượng ngừng dừng lại động tác. Hoàng Minh thì vừa xoa chỗ đau vừa cười hề hề.

- Lão đại, giờ chúng ta cần chuẩn bị những gì?

Hoàng Minh cười một cái, đáp:

- Không cần chuẩn bị, giờ đi luôn?

Đi luôn sao? Cả đám ngơ ngạc. Đi thì phải chuẩn bị đồ đạc, lương thực, thú cưỡi chứ.

Hoàng Minh cũng không giải thích, hất lấy ra vé vào đại điện. Lập tức ấn vào sử dụng

- Tinh Tinh, sử dụng vé đại điện đầu phá?

- Đúng!!

Hoàng Minh chấp thuận.

Roẹt roẹt roẹt, ngay lập tức một không gian hình tròn xuất hiện ngay trước mắt cả đám. Không gian vận vẹo kì bí xuất hiện làm cả bọn sợ hãi lui về sau.

- Kích hoạt vé đại điện Đầu Phá thành công. Số lượng qua vé 10/10. Mời nhanh chóng đi qua. Thời gian còn lại 15 giây.

Hoàng Minh nghe thông báo, nhồm chán chừ, hô lên một tiếng.

- Đi, nhanh chóng!!!

Hắn kéo theo Điều Thuyền đi vào. Cả đám cũng nhanh chóng lần lượt đi vào theo. Tiểu Ngư nhi là người cuối cùng đi vào. Roẹt, không gian biến mất như chưa từng xuất hiện.

Vài giây sau, một thân hình xinh xắn đi đến, ngạc nhiên:

- O, mọi người hôm nay đi đâu hết rồi, bỏ lại ta một mình không có ai chơi cùng sao, hic!!

Hoàng Minh thấy mình đi vào một vùng sáng loáng, không thể mở mắt ra được. Quá là chói mắt. Hắn vẫn cầm chắc tay Điều Thuyền, nên cũng không lo ngại. Chỉ một lúc sau, hắn cảm nhận được chân mình tiếp đất, liền mở mắt ra.

Thật kinh ngạc, nơi này là đại điện Đầu phá???

Hoàng Minh không thể tin được vào mắt mình, trước mắt hắn là một lối đi dài. Nơi này.... Linh khí thật tinh thuần, nồng đậm gấp 4 5 lần Hoàng Thiên Đại lục.

Lần lượt cả đám đều xuất hiện, Điều thuyền đến nọ ngượng ngừng rút tay lại. Hoàng Minh mỉm cười, cũng không cố giữ. Đến nơi an toàn là được rồi. Cả bọn nhanh chóng xích lại gần nhau, khi đã ổn định không thiếu ai, mới bắt đầu đi lên phía trước.

- Nơi này thật tráng lệ!

Chu Du không nhìn được cảm thán một câu. Mọi người đều gật đầu đồng ý như vậy.

- Lão đại, người cảm nhận được không, nơi này linh khí thật nồng đậm!

Chu Du cất tiếng nói.

Điều Thuyền hai mắt đẹp híp lại, nàng rất thích nơi này. Thật đẹp. Con đường đi vào mãi chưa thấy điểm dừng.

- Sao mà dài thế, chưa thấy điểm đến vậy?

Đoàn Dự không kiên nhẫn nói. Cứ đi như vậy gần nửa tiếng, bọn hắn cuối cùng cũng nhìn thấy lối vào.

Một cánh cửa to lớn. Được làm không biết bằng chất liệu gì, Hoàng Minh nhú mảy, trông như là một cái cửa tòa lâu đài vậy.

-Nào, dùng sức đẩy đi!!

Cả bọn chia ra hai bên, cùng đẩy.

- 2 3 đẩy!!!

Két két két!!!

Hai cánh cửa chậm rãi mở ra, không gian bên trong cũng chậm rãi xuất hiện.

- Thật kì vĩ!!!

Kiều Phong đứng một lúc cảm thán. Trước mặt bọn hắn là một đại điện to lớn, được thắp sáng bởi hàng ngàn ngọn nến treo tường. Hai bên lấp lánh các viên đá tảng. Các bức tường được điêu khắc hoa văn cực kì tỉ mỉ. Hoàng Minh có cảm giác mình như đi vào một lâu đài trung cổ phương tây vậy.

Cả bọn còn đang cảm thán ngắm nhìn, bỗng nhiên một giọng nói vang lên trong đại điện!

- Chào mừng các người đã tới được nơi này! Đại Điện Đấu phá hàng trăm vạn năm nay là đám đầu tiên tiểu bối đến.

Hoàng Minh cùng đám tiểu đệ sợ hãi, vội vàng đứng chụm lại gần nhau đề phòng.

Giọng nói kia lại tiếp tục.

- Không cần khẩn trương, các người là hậu bối may mắn, như luật của Đại điện Đấu Phá, tiểu bối nào có thể đến nơi đây, đều có thể lấy đi một vật. Mỗi người chỉ lấy được một vật mà thôi. Nhớ kĩ nhớ kĩ. Các người chỉ có một ngày thời gian!!!! Bắt đầu đi!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Không ngờ đều có thật

Tiếng nói vang lên rồi biến mất trong hư không. Hoàng Minh nghe tới đây, đã hiểu rồi. Hóa ra kinh hi trong tám vé giới thiệu là đây. Mỗi người đều được lấy một món đồ. Vậy đại điện này có những đồ gì chứ?

- Đi lên đi, tranh thủ tìm kiếm xem sao.

Hoàng Minh cất tiếng, cả đám bắt đầu đi lên chính giữa đại điện. Bên trên sảnh đại điện là hàng trăm món đồ đều được để trên bệ, mỗi bệ đều có một tấm bia đá.

- Lão Đại, chúng ta nên tìm hiểu kĩ một chút rồi hẵng lấy!

Chu Du lên tiếng nói. Mọi người gật đầu, có hẳn một ngày thời gian. Không nên vội vàng hấp tấp.

Hoàng Minh bắt đầu đi tham quan.

Món đồ đầu tiên đập vào mắt hắn là một cái bình đan dược.

- Vân Trùng Đan.

Trương Tiểu Phàm đề lại.

Hoàng Minh giật mình, cái gì cơ, Trương Tiểu Phàm, hắn có nhìn lầm không.

Mang theo hiểu kì, Hoàng Minh tiếp tục đi sang bên bệ vật phẩm bên cạnh.

Huyết xích Long.

Long Huyền để lại.

Lại là Long Huyền! Hoàng Minh lập tức chạy sang bên cạnh.

Thiên Sơn Dao.

Sở Dương để lại.

Hoàng Minh sợ hãi vô cùng. Không thể trùng hợp như vậy được!

Hắn tiếp tục chạy sang thứ 4 thứ 5 bệ.

Thái Hoàng Chi Tân đan.

Quân Mạc Tà để lại.

Tiểu Thế Giới đảo nhỏ.

Diệp Mặc để lại.

Vô Ảnh phù.

Lăng Tiểu để lại.

Mạc Ảnh

Sở Mộ để lại.

- Lão đại bị làm sao vậy? Sao cứ chạy liên tục thế?

Đoàn Dự ngạc nhiên hỏi. Cả đám mới để ý đến Hoàng Minh lúc này. Chỉ thấy hắn với bộ mặt không tưởng đang liên tục chạy đi chạy lại các bệ, chỉ để đọc tên.

Minh Chân Đan.

Bạch Tiểu Thuần để lại.

Không còn nghi ngờ gì nữa, bọn hắn ở đây đều là có thật sao? Hoàng Minh đứng chết lặng một lúc. Chu Du mới tiến lại hỏi thăm.

- Lão đại, ngươi là có chuyện gì vậy?

Hoàng Minh lắc đầu, không biết nói thế nào.

- Ngươi biết những người này sao?

Điền Thuyền dường như nhận ra điều gì, hỏi.

Hoàng Minh gật đầu, làm sao mà không biết được, tất cả bọn hắn, hắn đều đọc qua, nghe qua rồi. Không nghĩ bọn hắn chỉ là nhân vật trong truyện thôi, tại sao bọn hắn lại có tên xuất hiện ở đây? Trùng hợp sao, không thể, không thể có chuyện trùng hợp như vậy! Tất cả bọn hắn, đều là tưởng tượng ra, bọn hắn làm sao mà có thật được. Hoàng Minh trầm ngâm suy nghĩ. Nếu mà thật sự có thực, vậy thì thế lực nào, kẻ nào có thể tập trung đồ của bọn hắn ở đây được. Người đó là một kẻ như thế nào. Hoàng Minh càng nghĩ càng sợ hãi, càng thấy mình như phát hiện ra một chuyện gì đó kinh khủng lắm.

- Lão đại, bọn họ là ai? Tại sao họ lại để đồ lại ở đây?

Hoàng Minh chần chờ một lúc, đoạn đáp:

- Bọn hắn vì sao để đồ đạc ở đây thì ta không biết, thế nhưng, bọn hắn, đều là những huyền thoại!

Hoàng Minh cảm thán một câu. Cả bọn nghe thấy Hoàng Minh nói đều yên lặng. Cũng phải thôi, nếu không phải nhân vật kinh khủng thì làm sao có thể xuất hiện ở nơi đây, để lại những đồ vật này.

- Lão đại, vậy chúng ta nên lấy những vật gì?

Hoàng Minh cũng không đắn đo.

- Các đệ lấy vật cần thiết cho mình đi, nên là những vật có giá trị về sau thì tốt hơn.

Cả đám gât đầu. Hoàng Minh chần chờ một chút, lại tiếp tục đi tham quan. Hầu hết các nhân vật chính trong truyện tiên hiệp, hần đều thấy tên ở đây. Thật sự bọn hần là có thật hay chỉ là sự lừa dối. Câu hỏi này cứ xoay quanh trong đầu hần một cách khó hiểu. Đại điện này rốt cuộc là ở đâu, ai tạo ra, và nó có ý nghĩa là gì. Hoàng Minh càng nghĩ càng thấy khó chịu.

- Hoàng Minh, ngươi xem, ta lấy được gì này!

Điều Thuần đi đến cạnh Hoàng Minh lấy ra một con yêu thú nhỏ, còn đang cuộn mình lại, dường như nó đang ngủ. Không biết con vật này đã ở đây bao nhiêu lâu rồi.

Là yêu thú của Sở Mộ sao? Con này rõ ràng là hồ li, hay nó là hậu duệ của Mạc Tà?

Hoàng Minh càng nghĩ càng thấy đúng. Gần như cả bọn đã tìm được thứ thích hợp cho mình. Đoàn Dự là một đôi Gang tay màu trắng bạc, trông vô cùng lạnh lẽo. Chu Du là một cái quạt màu đen. Kiều Phong là một đôi cái đai lưng màu đỏ. Trương Vô Kỵ là một đại đao bản rộng to. Vũ mạp mạp lại lấy một quyển sách kĩ năng. Lệnh Hồ Sung là một Thanh Kiếm Đỏ rực như máu. Triệu Văn là một bình sứ, theo hần nói là máu Phụng Hoàng. Tiểu ngư Nhi thì là một quyển đan phương cùng đan được tổng hợp.

- Tốt rồi, đã lấy xong thì, ta nghĩ các đệ nên ở đây tu luyện, không khéo nhanh chóng đột phá. Linh khí ở đây thật sự nồng đậm.

Cả bọn gât đầu, thu lại đồ đạc, sau đó nhanh chóng ngồi vận công pháp.

Hoàng Minh hần bây giờ vẫn chưa biết lấy vậy gì, hần không thiếu những vật đó. Hệ thống đều có cả, hần nên lấy vật gì đây. Đi lại giữa đám pháp bảo, công pháp, vũ khí, yêu thú. Hần không chọn vật nào cả. Với Hoàng Minh, tu luyện không thể lên cấp, hần càng không vội vàng. Mất rất nhiều thời gian, đi đi lại lại, cuối cùng Hoàng Minh cũng hạ quyết tâm. Hần quyết định lấy Tiểu thế giới đảo nhỏ của Diệp Mặc.

- Tinh tinh, nhận được Tiểu Thế giới đảo nhỏ.

Vật phẩm khóa.

Phẩm chất: Tuyệt vời

Tiểu thế giới được tạo ra vô cùng hoàn mỹ, có thể sử dụng để tạo ra một hòn đảo nhỏ. Đảo đã được khắc trận pháp che giấu cùng phòng ngự. Vô cùng linh hoạt.

Phải chăng sử dụng.

Hoàng Minh vội ấn không. Hần trước tiên để vào ba lô. Vậy là vật cũng đã chọn xong rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Rời đi đại điện đấu phá

Ầm ầm ầm, liên tục là tiếng đột phá của đám người Kiều Phong, Chu Du. Hoàng Minh đứng một bên, cũng không nhịn được hâm mộ. Hần đang đi lòng vòng quanh đại điện. Phải nói là nơi này lớn thật. Không biết ẩn chứa sau nó sẽ là chuyện gì?

Hoàng Minh chờ đợi dài cổ ra mãi mới hết một ngày.

- Lão đại, bọn ta xong rồi, sao ngươi không tu luyện?

Chu Du ngạc nhiên hỏi.

Hoàng Minh trong đầu là cũng bức bối lắm chứ. Thế nhưng hần vẫn tỏ ra vui vẻ, đoạn đáp.

- Ta là ở bên hộ pháp cho mọi người, không vấn đề gì!

Thì ra là vậy. Mọi người ồ lên một tiếng.

- Lão đại, ngươi nhìn xem!

Đoàn Dự phấn khởi vận khí lên khoe.

Luyện thể đại viên mãn.

Vãi thật. Tên nhóc này sao lên nhanh vậy.

Những người khác cũng bắt đầu vận khí.

Trương Vô Kỵ luyện thể tầng 9.

Chu Du luyện thể tầng 8.

Kiều Phong luyện thể tầng 7.

Triệu Vân luyện thể tầng 7.

Vũ mạp mạp luyện thể tầng 7.

Lệnh Hồ Sung luyện thể tầng 4.

Tiểu Ngư Nhi luyện thể tầng 4.

Kinh hải nhất lại lữ Điều Thuyền. Tốc độ tu luyện phải nói là kinh khiếp thần sầu. Từ luyện khí tầng 2, chỉ một ngày tới luyện thể tầng 2.

Quá hâm mộ rồi. Hoàng Minh nuốt nước bọt. Bây giờ hấn là tu vì yếu nhất đội.

Đoàn Dự cười hề hề. Hấn là cao hứng nhất, Chỉ cần chút thời gian nữa là hấn sẽ bước chân vào ngân huyền cảnh giới. 11 tuổi ngân huyền cảnh giới. Nói ra ai tin. Ha ha ha.

- Lão đại, ta thật sự muốn đấu với ngươi một trận.

Đoàn Dự hí hửng nói.

Hoàng Minh mặt có chút đen lại, đoạn đáp:

- Lát về nhà đánh luôn, yên tâm, lần này ta sẽ nhẹ tay...

Đoàn Dự nghe tới đây có chút lạnh sống lưng. Đoạn đính chính.

- không không, ta là nói đùa thôi!

Cả bọn cười ầm lên, không khí có chút vui vẻ, bỗng nhiên:

- Hết thời điểm một ngày, các ngươi rất trung thực chỉ lấy một món. Không khiến ta thất vọng. Mong rằng chúng sẽ giúp ích cho các ngươi trên con đường tu luyện. Đến lúc rồi đi rồi!!

Tiếng nói kia lại vang lên, sau khi kết thúc, phía cửa lại xuất hiện một không gian mở.

- Đi thôi, cả bọn gật đầu. Nhanh chóng đi tới.

Hoàng Minh vẫn nhanh chóng kéo tay Điều Thuyền rời đi. Đến khi người bọn hấn rời đi, cửa không gian đóng lại. Giữa sảnh lại xuất hiện một lão nhân kì lạ Tóc bạc phếch, hai mắt già nua đi cùng năm tháng, lưng còng đến nỗi phải chống gậy. Nhìn theo hướng đám Hoàng Minh rời đi, miệng lầm nhảm:

- Thật là đám hạt giống tốt, chỉ tiếc, Chủ nhân không còn tại thế.

Lão lắc đầu hai cái rồi lại biết mất tức thì.

Ầm ầm, không gian nứt vỡ, một đám người đi ra. Vẫn là gian phòng hôm qua cả bọn ngồi chơi mà.

- Lão đại, hôm nay thu hoạch thật tốt. Hoàng Minh cũng vui vẻ gật đầu.

Cả bọn ngồi xuống, bàn tán chút xiu thì Quân Nhục Lan chạy tới, nước mắt chảy ròng ròng, đoạn vừa khóc vừa nói:

- Các người đi đâu sao không dẫn ta theo, hu hu!

Hoàng Minh lắc lắc đầu, Điều Thuyền hiểu ý, vội đi tới an ủi Nhục Lan.

Hoàng Minh yên tâm giao cho Điều Thuyền xử lý. Hấn bắt đầu nói chính sự.

- Có ai biết gần đây có biển nào không?

Triệu Vân nhanh chóng trả lời.

- Lão đại, cách đây trăm dặm có biển. Hoàng Minh gặt đầu, tốt lắm.

- Ta còn muốn tìm người!

- người muốn tìm ai vậy?

Hoàng Minh uống một li trà rồi nói:

- Ta muốn một đám cô nhi!

Cô nhi?

- Lão đại, cái này ta biết!

Vũ mập mạp lên tiếng, hấn tiếp tục.

- Ở phía nam Vân Nam Thành, có một nơi bán nô lệ. Ở đó cô nhi thật sự rất nhiều. Đó là nơi buôn bán nô lệ lớn nhất của các nước. Hầu hết cô nhi ở đây đều là con của các quân nhân trên chiến trường hy sinh. Sau đó là thiên tai, chiến trận. Tóm lại là ở đó có rất nhiều.

- Tốt, ngày mai ta sẽ đi xem biển, sau đó đi mua một đám cô nhi. Cứ vậy đi

Cả bọn hỏi không hiểu Hoàng Minh trong hồ lô bán thuốc gì, cũng chỉ còn cách gặt đầu.

Một nơi xa sâu thẳm

Dưới mặt đất mấy ngàn mét, trong một không gian đen sì, chỉ có ánh sáng của vài viên đá chiếu xuống. Một nam nhân bị xích đâm xuyên qua xoe thể, bị đánh chích giữa không trung, vô số sợi xích đen đâm xuyên qua, bên ngoài lại còn phủ một lớp màu vàng vòng trong.

- Thất Lang?

Nam tử hai mắt đỏ ngầu, không khí ngưng đọng vô cùng.

- Là kẻ nào, là kẻ nào giết Thất Lang. Nó đâu có dễ giết như vậy, trừ khi nó lộ yếu điểm. Mặc kệ là kẻ nào, aaaaaaaa giết yêu thú của bốn vương, nhất định phải chếttttttt!!!

Hoàng Minh đã xuất hiện ở đảo trong hệ thống. Quái lại là cái thân xác Thôn Ma Lang đã biến mất.

- A Trang, xác con yêu thú đâu mất rồi?

A Trang nghe gọi, ngay lập tức xuất hiện, đáp lời:

- Để tránh lãng phí, Xác Thôn Ma Lang đã được hệ thống hồi đoái thành kim tệ cho chủ nhân, người có thể xem lại ba lô.

Hoàng Minh ồ một tiếng, mở ba lô xem.

Kim tệ. 80 triệu 300

Hoàng Minh gặt đầu. Xác thực ổn. Một cái xác giá trị 23 triệu. Hấn yên tâm, bỗng nhiên như nhớ ra chuyện gì. Hoàng Minh chợt mở ra sharingan.

Đúng là bị phong ấn rồi.

Sharingan bị phong ấn đến mức mà Hoàng Minh không thể sử dụng bất kì kĩ năng nào nữa. Mịa, chán thật.

- A Trang, làm cách nào phá được phong ấn?

A Trang mỉm cười xinh đẹp:

- Chủ nhân phải tiến tới Huyền thần cảnh mới có thể phá được phong ấn. Hoàng Minh chán nản. Đẹp qua một bên đã vậy!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 104: Xây dựng thế lực 1

- Lão đại, là nơi này đi!

Triệu Vân hôm nay đích thân dẫn Hoàng Minh ra biển. Ngõng khí thật sự trong lành lắm. Không hề có sự phá hoại của con người. Hoàng Minh hít một hơi thật sâu cảm nhận, sau đó mới hỏi:

- Đây là biển gì đệ biết không?

Triệu Vân đáp lại:

- Đệ cũng không rõ, khi bé có một lần phụ thân dẫn đệ ra đây đánh cá. Nghe nói biển này rất lớn. Đệ biết có vậy thôi.

- Vậy được rồi. Có biển là tốt!

Hoàng Minh thúc yêu thú phi hành, Triệu Vân nhảy lên, cả hai bay ra khá xa.

- Nơi này đi!

Hoàng Minh lẩm nhẩm, nơi này khá xa bờ rồi. Đến lúc tạo đảo.

Hoàng Minh lấy ra Tiểu thế giới, xác nhận kích hoạt.

- Phải chăng kích hoạt tiểu thế giới đảo nhỏ?

- Đúng!

Hoàng Minh vừa xác nhận xong, ầm ầm ầm, những tiếng động lớn vang lên. Dưới biển dao động thật to. Cực nhiều động vật, yêu thú chạy tán loạn. Tiểu thế giới trên tay Hoàng Minh đã biến mất, thay vào đó. Bên dưới nơi hắn đang đứng, từ từ nhô lên một hòn đảo. Cảnh tượng cực kì rung động.

Triệu Vân bên cạnh thì hết sức sợ hãi.

- Lão đại, nhiều lúc ta tự hỏi ngươi có phải thần tiên không?

Hoàng Minh cười ha ha, đoạn đáp:

- Ta thì thần tiên gì chứ, ta sinh ra chỉ để làm lão đại của ngươi thôi.

Hoàng Minh bốc phét một câu, sau đó chăm chú nhìn xuống phía dưới công trình tạo đảo. Bên cạnh hắn, Triệu Vân lúc này đang suy nghĩ vô cùng.

Đúng vậy, Hoàng Minh xuất hiện đã là ân nhân cứu mạng mẫu thân hắn, cũng là cứu mạng hắn. Từ ngày phụ thân mất ngoài chiến trường Hoàng Minh như là người anh trai, là người thân của hắn vậy. Nhất định phải nhanh mạnh mẽ, không được để Hoàng Minh thất vọng. Triệu Vân nghĩ trong đầu.

Hoàng Minhb đâu biết bên Cạnh hắn, Triệu Vân đang thay đổi vô cùng lớn.

- Xong rồi kìa, xuống thôi!

Hoàng Minh thúc dục yêu thú Bay xuống.

Bước chân chạm đất hắn đã nghe được tiếng thoong báo.

- Tái tạo tiểu thế giới đảo nhỏ thành công. Xin đặt tên cho đảo!

Tên cho đảo sao, Hoàng Minh cười một cái, đoạn nói:

- Đặt là đảo Phú Quốc đi!

- Tinh tinh, đặt tên đảo thành công. Yêu cầu xác nhận mở hay không trận pháp phòng ngự cùng che giấu!

- Đúng vậy!

Hoàng Minh đáp lại!

Roạt, cả đảo đã bị bao phủ bởi một vầng sáng màu xanh, cực kì hoa lệ. Hoàng Minh gật gù. Chắc ta cũng lên học trận pháp thôi, nhìn đã phết.

- Khởi động hoàn tất, đảo Phú Quốc, sở hữu Hoàng Chấn Minh, đảo rộng 3000 km2. Chúc mừng chủ nhân!

Hoàng Minh vui vẻ, bắt đầu đi tham quan đảo. Đảo kết cấu khá hay, bắt đầu từ trung tâm đi ra là một ngọn núi lửa, sau đó là cao nguyên, rừng rậm rồi đồng bằng. Tất cả đảo chỉ có cây cối khá nhiều, không hề có một sinh vật nào. Hoàng Minh rất hài lòng. Khả là tốt. Đây sẽ là bàn đạp phát triển của hắn sau này. Ổn định rồi. Sau khi hỏi phương thức tìm ra đảo từ hệ thống, Hoàng Minh rời đi về nhà. Chiều nay hắn sẽ cùng Vũ mập mạp và Chu Du đi chọn ít cô nhi.

Chợ nô lệ!

Không biết chợ này xuất hiện từ bao nhiêu lâu, thế nhưng đây là nơi tập trung buôn bán nô lệ của hơn 10 quốc gia, vô cùng tấp nập. Đây từng là điểm nóng của các quốc gia. Nhiều khi chỉ là nơi trao đổi lại con tin khi đánh trận. Hoặc là kiếm ít kẻ sai vặt vùng làm việc.

Hoàng Minh lúc này đang cùng Vũ mập mạp và Chu Du đi lại trên đường. Nhìn quần áo của bọn hắn vô cùng khí phách, không ông chủ nào không ra sức nịnh hót cùng lời chào. Hoàng Minh lần đầu tiên thấy cảnh buôn bán nô lệ kiểu này, hắn rất hiếu kỳ.

- Không khác phim ở ti vi là mấy!

Hoàng Minh tắc lưỡi.

- Lão đại, ti vi là gì?

Vũ mập mạp gãi đầu ngu ngơ hỏi.

- Không có gì, chỉ là nơi xem phim thôi!

- Xen phim là cái gì?

Hoàng Minh tròn mắt:

- Hồi nữa ta cắt lưỡi.

Tiểu bàn tử cười hề hề. Gãi đầu không nói gì nữa.

- Lão đại, ta nghĩ lên vào một cơ sở có uy tín thì hơn, ngoài này thị phi phức tạp.

Hoàng Minh gật đầu, đồng ý.

Bọn hắn vừa mới đi qua một đoạn, bỗng nhiên có một tiểu tử chạy tới ôm chầm lấy chân của Hoàng Minh, khóc um tùm lên, miệng vô không ngừng van xin.

- Đại ca, đại ca, cầu xin người cứu ti ti cùng ca của ta, họ đang bị đánh, giúp ta cứu họ. Ta van xin người.

Hoàng Minh ngẩn tò te, đây là chuyện gì?

- Nó ở đằng kia, bắt nó lại!

Một đám 7 8 tên trung niên đô con vạm vỡ, cầm gậy từ xa lao tới, miệng không ngừng hô hào.

- Hoàng Minh không biểu thị gì, tên tiểu tử này càng khóc to, tuyệt vọng.

Hoàng Minh có chút xot xa, trước kia hắn cũng một mình nuôi em gái, cái cảnh mà bị rượt đuổi vì ăn trộm, ăn đánh hắn không thể nào quên được.

- Tóm được người rồi, còn dám chạy?

Một tên đô con xách cổ áo tiểu tử vừa rồi, một tay xách lên, đoạn định đi, bỗng có tiếng gọi lại.

- Chậm đã, ta muốn hắn!

Đám trung niên quay lại, người nói không ai khác là Hoàng Minh.

Một tên mặt mũi có chút lơn lẹo đi tới, đoạn hỏi:

- Vị thiếu gia này, người muốn tên tiểu tử kia phải không?

Hoàng Minh gật đầu!

Tên tiểu tử kia nghe thấy, hét lên bắt cháp.

- Vị đại ca, cầu xin huynh, cứu giúp ti ti cùng đại ca của ta, ta nguyện làm chó làm trâu, chỉ mong người cứu giúp bọn họ.

Rầm, một phát tát làm bay hai cái răng, tiểu tử ăn một phát tát mà mặt càng biến dạng. Thế nhưng rất quật cường không khóc nữa.

- Câm mồm!

Tên đang xách cổ áo liền quát.

Hoàng Minh tán thưởng, đoạn nói:

- dẫn ta theo đi!

Tên lùn lẹo kia biết đã trúng mánh lớn, vuron tay mời:

- Mời Thiếu gia!!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Xây dựng thế lực 2

Hoàng Minh cùng Chu Du và Tiểu Bàn Tử đi theo đám người vào trong một cái sân. Sân khá rộng. Bên trong là những chiếc lồng lớn. Mỗi lồng đều là người. Trẻ có, già có, nam có, nữ có.

- Can Nhi, sao đệ lại bị bắt trở lại rồi?

Một giọng nói đầy yếu ớt cùng một mối lo lắng cho lồng người bứt rứt.

- Tỉ tỉ, ca ca!

Tiểu tử được thả ra, chạy tới ôm chầm lấy 3 người ở giữa sân. 4 đứa trẻ tuổi không lớn, ôm nhau khóc rống.

Hoàng Minh đi vào, ngay lập tức được mang ghế tới ngồi giữa chính sảnh. Trà vừa mang tới đã thấy chính chủ đến.

- Ấy za, không biết vị thiếu gia nào giá lâm, tại hạ đến chậm thật thất lễ.

Hoàng Minh nhìn thấy một tên trung niên mặt gầy, để râu dê. Hai mắt tinh quang nhạy bén. Hắn gật gù, người làm ăn có khác, rất có dáng của kẻ ra vào thương trường.

- Không cần khách khí, ta tới là muốn có chút việc làm ăn!

Hoàng Minh cũng tỏ ra chút khách khí.

- ầy za, không biết công tử là nhìn trúng đám người nào?

Hoàng Minh cũng không nói nhiều, chỉ thẳng vài 4 huynh đệ tiểu tử đang khóc ở ngoài sân.

Trung niên râu dê hai mắt đảo đảo, liền đáp:

- Trước quên giới thiệu, tại hạ là Thường Bất Phàm. Trước nay kinh doanh rất ưu đãi, vô cùng làm ăn uy tín, thiếu gia có thể hỏi bất cứ người nào ở chợ này đều có thể nghe được qua ta danh tiếng, nếu mà..

Hắn còn chưa nói xong Hoàng Minh đã không nhịn được cất lời:

- Ra giá đi, đừng nhiều lời!

Thường Bất Phàm không những không giận mà còn cười hề hề, đúng là thương gia có khác.

- Vị Thiếu gia này, bốn tên kia đều là quý tộc bị phạm tội, bị đày ra bán, tại hạ là mất rất nhiều công mới thu mua về được. Giá có hơi mắc..

- Mắc là bao nhiêu?

- 3 trăm kim tệ một người!

Hoàng Minh Nhú mày. Vũ mạp mạp ở bên không nhịn được nói:

- Cái gì mà 300 kim tệ, đừng hòng qua mắt bọn ta. Giá cả thị trường ta đã biết, dù là quý tộc của Hoàng Thất cũng chỉ đáng giá 250 kim tệ một người thôi. Hơn nữa đây là 4 tên thiếu nam thiếu nữ, không thể đắt như vậy được!

Thường Bất Phàm cười làm lành, đoạn trả lời:

- Vậy là các vị không biết rồi, 4 bọn hần là cháu của Kim Bác đại tướng quân của nước Vận Tề. Kim Bác bị dính tội danh phản nghịch, có ý đồ làm phản lên bị diệt tộc. Bốn tên này là ta mất rất nhiều công sức mới bắt được. Bên ta còn tồn thất không ít người đấy.

Đến đây hần còn tỏ ra mất mát, thút thít mấy câu.

Hoàng Minh vừa bực mình, lại vừa buồn cười, lại nói:

- Ta mua bọn hần với giá 1000 kim tệ.

Hoàng Minh chốt.

- Không được, không được đâu thiếu gia của ta à. Làm vậy ta sẽ lỗ lớn. Không bán được!

Hoàng Minh nghe vậy, liền đứng dậy, đoạn nói:

- Ta nghe danh mà qua, hiện mua bọn hần, còn một mối làm ăn lớn nữa, định xem xét người một chút, có lẽ ta nghe nhầm uy tín rồi!

Hoàng Minh phát tay, đi ra ngoài. Chu Du cùng Tiêu mập mập cũng đi theo.

Thường Bất Phàm nghe tới còn vỗ làm ăn khác liền không nhận được kéo tay Hoàng Minh lại.

- Ấy za, thiếu gia à, ta thật sự không còn cách nào khác, hay là thế này, ta giảm xuống còn 1 ngàn 1 trăm, thế nào?

- 1000 không nói nhiều!

Hoàng Minh phát tay, lại đi tiếp.

- Ấy za, vị thiếu gia này, 1 ngàn thì một ngàn, cầu mong người giữ chữ tín, về vụ làm ăn lớn kia...

Hoàng Minh mỉm cười. Trước phát tay một cái, một đám kim tệ trên bàn.

- Bọn hần trước tiên thuộc về ta!!

- Vâng vâng!

Thường Bất Phàm vâng dạ, cung kính đứng một bên. Bán được 1000 là cũng tốt rồi. Hần là có phần trăm khá cao.

- Đưa bọn hần đi ăn rồi thay quần áo giúp ta. Bây giờ bàn vụ lớn kia!

Thường Bất Phàm vâng dạ, cho người dẫn 4 tì huynh đệ bọn hần đi. Sau đó lại ngồi xuống đợi Hoàng Minh nói vỗ làm ăn.

Hoàng Minh uống một hớp trà, bắt đầu nói:

- Ta cần 1 nghìn tên cô nhi!!

Thường Bất Phàm nghe tới đây hai tai có chút ỳ đi. 1000 tên cô nhi. Hần có nghe nhầm không?

Thường Bất Phàm run run, đây là lớn nhất vỗ làm ăn mà hần nhận được từ trước tới giờ.

- Sao thế, phản ứng mạnh vậy, hay là bên người cung cấp không được?

Chu Du bên cạnh nói.

- Không phải không phải?

Thường Bất Phàm xua xua tay. Mẹ cha của ta ơi lần này phát đạt rồi.

- Đây thật sự là thủ bút lớn, ta ta..

Hoàng Minh cười cười.

- 1 tên cô nhi bình thường giá cũng là 50 kim tệ. 1000 là 50 nghìn kim tệ. Trước tiên đặt cọc người 25 nghìn kim tệ. Làm được không?

Thường Bất Phàm sung sướng. Nhận, mịa nó ngu sao không nhận.

- nhận, ta nhận. Thiếu gia không biết là cần loại cô nhi thế nào, nam hay nữ?

Hoàng Minh rất hài lòng với phản ứng của hắn, đoạn đáp.

- Dưới 15 tuổi, nửa nam nửa nữ!

Thường Bất Phàm nghe tới đây đã nghĩ thấy mùi nguy hiểm. Chắc hẳn tiểu tử trước mặt này muốn làm việc gì to lớn sao. Hay là nuôi tử sĩ. Làm phản. Thế nhưng mặc kệ, không liên quan tới ta.

- thế nào, bên ngươi làm được không?

Vũ mập mập nói.

- Dạ được, được ạ. Thiếu gia cứ cho ta để lại phương thức liên lạc. Cam đoan 3 ngày đủ người.

Hoàng Minh gật đầu, lại đưa ra 25000 kim tệ rồi rời đi. Trước khi đi còn để lại căn dặn.

- Đừng làm ta thất vọng, hoàn thành sẽ tiếp tục hợp tác, nếu không làm xong, nhận lấy lửa giận của ta đi.

Hoàng Minh nói kèm theo sát ý, Thường Bất Phàm có chút sợ run lên.

Đội Hoàng Minh dẫn người rời đi, hắn mới ôm lấy kim tệ hôn hít sung sướng, sau đó thu vào không gian giới chỉ, gọi người nhanh chóng thu thập người còn.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Xây dựng thế lực 3

- Đa tạ thiếu gia cứu giúp!

4 huynh đệ ti muội kia được thoát ra khỏi ách nô lệ, nước mắt tràn trề, quỳ xuống cảm ơn Hoàng Minh.

- Không vấn đề gì! Đây là ít kim tệ. Các ngươi nên tìm chỗ nào đó để đi, sống cuộc sống bình thường tốt đẹp!

Hoàng Minh đưa tới một ít kim tệ, chỗ này cũng đủ bọn hắn sinh sống rồi.

- Đại ca, ta đã hứa làm thân trâu bò cho ngươi, ngươi đừng có đuổi ta đi.

Tiểu tử nhỏ nhất kia lại quật cường nói.

- Cân nhi! Không được xưng hô bậy bạ!

Nữ hài lo lắng kéo lại đệ đệ mình.

- Không vấn đề gì, ta hiện tại không quan tâm lắm, các ngươi mau đi thôi.

Đoạn nói xong mang theo Chu Du cùng Tiểu Mập mập rời đi.

- Đại ca, ngươi mang theo bọn ta đi. Bọ ta rất hữu ích mà. Đại ca của ta võ nghệ rất tốt, nhị ca ca tinh thông xây dựng kiến thiết, tam ti cảm kì thi họa vô cùng giỏi. Ngươi nhận bọn ta đi, bọn ta không muốn đi đâu cả, bọn ta không còn nhà nữa rồi.

Tiểu tử kia hét lên, miệng oang oang. Hoàng Minh chợt đứng sững lại, 3 ti đệ sợ hãi. Sợ Can đệ nói làm Vị thiếu gia này nổi nóng.

- Thiếu gia, thiếu gia, Can đệ còn nhỏ, mong người chớ để ý, tha lỗi cho nó.

Cả đám sợ hãi quỳ xuống van xin. Hoàng Minh quay lại, cũng không nói gì nhiều. Tốt lắm, đây là một đám người hữu ích.

- Vậy thì theo ta đi đi!

Hoàng Minh nói xong quay mặt bước đi. 4 huynh đệ vui mừng. Vị thiếu gia này cho họ đi theo. Nhanh chóng đi theo đám Hoàng Minh.

Vậy là chuyện mua nô lệ cũng xong. Hoàng Minh đưa cả bọn về nhà. Rồi dắt theo cả đám tiểu đệ đến Phú Quốc đảo.

- Lão Đại, đây là đâu?

Doang Dự nhảy xuống đảo, vô cùng khoan khoái hỏi thăm.

- Đây sẽ là cứ địa sau này. Bây giờ cần trùng tu một chút.

Cả đám gật đầu. Theo yêu cầu của Hoàng Minh, bắt đầu xây dựng. Cả đảo to lớn thế nhưng với cảnh giới của bọn hắn lúc này đều đã có thể làm được. Đảo được chia thành 6 khu vực.

- Khu vực chỉ huy.

- Khu vực huấn luyện.

- Khu vực tình báo.

- Khu vực Loại trừ.

- Khu nghiên cứu.

- Khu sinh hoạt.

Bận rộn gần hết 2 ngày mới kiên thiết xong, mặc dù thô sơ nhưng cũng sẽ nhanh chóng hoàn thiện thôi.

Hoàng Minh cảm thấy may mắn là vợ được bảo bối. 4 huynh đệ nhà kia, tên lớn tuổi nhất gọi Kim Trung, năm nay 15 tuổi. Luyện qua võ nghệ, khả năng cận chiến khá. Hoàng Minh đã giúp hắn tu luyện, phát triển rất nhanh. Thứ hai là Kim Bình 14 tuổi, tên này có bộ óc khá tốt, toàn bộ cảnh quan cũng thiết kế đảo một tay do hắn thiết kế. Vô cùng chặt chẽ và chuẩn mực. Kế là Kim Châu 13 tuổi. Nữ hài này học rộng hiểu nhiều. Vô cùng thông minh lanh lợi, Hoàng Minh đã dạy qua toán học và vật lý. Nữ hài này học tập rất nhanh. Thông minh vô cùng. Mấy nay lại còn thấy có đi lại cùng Tiểu Ngư Nhi nữa. Còn tiểu tử cuối cùng kia, Ngoài nhanh nhẹn cùng làm chân chạy vật ra, chưa thấy có gì đáng nói.

3 ngày trôi qua, Hoàng Minh quan tâm đặt trọng yếu nhất, khu vực Loại trừ đã thành công xây dựng xong. Bắt đầu đón tân binh đi thôi.

Hoàng Minh tắc lưỡi. Bắt đầu phi hành đến chợ nô lệ.

- Thiếu gia, rốt cục người đã tới, mau mau vào làm chén trà tẩy gió.

Thường Bất Phàm vui mừng tất tả đón mời Hoàng Minh. Làm một ngụm trà, Hoàng Minh vào vấn đề chính.

- Công việc hoàn thành???

Thường Bất Phàm vui vẻ báo công:

- Mặc dù là khó, nhưng ta đã rất cố gắng cả ngày lẫn đêm, đã kiếm đủ người cho thiếu gia, người có muốn đi xem!

Thường Bất Phàm nhanh chóng giơ tay ra mời. Hoàng Minh cũng không khách sáo đi tới. Chu du Cũng đi theo sau.

Phía sau nhà là một tầng hầm đi xuống, tầng hầm khá rộng. Sức chứa khéo phải lên đến 2000 người. Hoàng Minh đi mấy trăm mét đã thấy được phía trước lúc nhá lúc nhúc người. Toàn là nữ hài nam hài, đang đứng nép vào nhau. Đều một mặt sợ hãi cùng chán nản tuyệt vọng.

- Chính là bọn chúng!

Thường Bất Phàm chỉ tay về trước, hắn rất là tự tin, vụ làm ăn này hắn được ông chủ khen ngợi rất lớn, thậm chí sắp tới có tín hiệu thăng chức. Lần này hắn làm vô cùng nhanh nhẹn. Mua lại giá thấp, ép giá, cướp đoạt, vô số thủ đoạn cuối cùng cũng gom góp đủ.

Hoàng Minh gật đầu, đều là dưới 15 tuổi thật.

- Khá lắm, ta đề cao ngươi. Giúp ta đưa bọn hắn tới địa chỉ này, sẽ có người đón bọn hắn. Chi phí ta sẽ trả. Nhất định nhanh chóng, làm được không?

- Dạ dạ, nhất định!

Thường Bất Phàm vui vẻ đáp lời. Hoàng Minh bắt đầu quay về. Đây là lực lượng đầu tiên hắn gây dựng. Nhất định phải mau chóng làm thôi.

Phú Quốc đảo.

- Lão đại, khu vực này dùng để làm gì? Vũ mập mập nghi ngờ hỏi?

Cả bọn đang đứng ở khu vực loại trừ.

Hoàng Minh chấp tay sau lưng, đáp:

- Chơi trò chơi!!!

Chơi trò chơi?? Cả bọn ngạc nhiên, vô cùng không hiểu. Khu vực này là để chơi trò chơi sao?

Thấy Triệu Vân đi về, Hoàng Minh hỏi:

- Xong rồi chứ.

- Xong rồi lão đại, như người cần dặn.

Triệu Vân đáp lời.

- Vậy được rồi, dẫn bọn chúng vào!!!g

Hoàng Minh ra lệnh.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Battle Grounds tại dị giới

Một nghìn nam hài nữ hài được đưa đến trước khu vực Loại trừ. Cả bọn còn sợ hãi, không biết chuyện gì sắp xảy ra.

Hoàng Minh đứng trước đám đông, dùng linh lực vào giọng nói, tiếng hân vang vọng toàn trường.

- Các người đã đến đây, trước tiên ta giới thiệu một chút, Ta là Hoàng Minh, là người đã đưa các người ra khỏi vòng nô lệ nhục nhã.

Đám nam hài nữ hài hai mắt lúc này đều ngẩng lên nhìn Hoàng Minh, mờ mịt.

- Các người thoát khỏi vòng nô lệ, đây là chuyện đáng mừng, thế nhưng...

Hoàng Minh giọng dừng lại.

-Đừng có mừng vội. Ở đây ta không cần phế vật, không cần nô lệ. Ta cần là những kẻ dũng cảm, những kẻ gan dạ, những kẻ mạnh mẽ. Thế nên, hãy xác định đi. Một là sống sót trở thành cường giả, có thù tất báo. Hai là chết, chết trong nhục nhã và vô dụng.

Chỉ mấy câu nói của Hoàng Minh, tất cả các nam hài nữ hài hai mắt đã đỏ ngầu, sự hoang dại thú tính như được kích phát. Bọn hắn không phải là phế vật, bọn hắn đều là người, là người đều có tự tôn của chính mình, đều muốn trở thành kẻ mạnh trong thế giới mạnh được yếu thua này.

- Đây là cơ hội của các người, chiến đấu hoặc bị loại bỏ.

Hoàng Minh chỉ vào Khu vực loại trừ. Tất cả bọn hắn đều nhìn sang. Là một vùng phủ đầy cây cối, thậm chí có sa mạc nhỏ, cây cỏ cao tới đầu gối, còn có cả đồi cao.

Hoàng Minh lại tiếp tục:

- Luật của chúng ta sẽ như sau. 4 người một đội. 100 người lần lượt tiến vào. Sẽ thành 25 đội. Bên trong đều cất giấu vũ khí như đao kiếm, ám khí, quần áo giáp. Nhiệm vụ rất đơn giản. Các người có nhìn thấy vàng sáng kia không. Nó sẽ thu lại sau một khoảng thời gian nhất định.

- nếu không di chuyển vào vòng thu thì sao?

Một tên không nhận được hỏi?

- Hỏi rất hay!!

Hoàng Minh vỗ tay bốp bốp:

- Nó sẽ khiến các người bị dính độc, nhanh chóng phân hủy đến chết. Thế nên, cuộc chiến này các người nên nhớ. Mặc kệ các người dùng biện pháp gì.

Đội sống đến cuối cùng mới là kẻ chiến thắng.

Tất cả mọi người có mặt đều hít một hơi khí lạnh. Mặt mũi âm trầm.

- Lão đại, trò chơi này..

Kiều Phong nhỏ giọng.

- Không vấn đề gì, đây là số mệnh của bọn hần!

Hoàng Minh tiếp tục. Nào tới đi.

100 người đầu tiên!

Một trăm nam hài nữ hài được đưa vào khu vực loại bỏ. Bọn hần đang nhón nháo tìm kiếm đồng đội. Nam có nữ có, chỉ có 5 phút phải ghép xong rồi. Được rồi, lên yêu thú đi. Lập tức 25 yêu thú phi hành chờ theo 4 người bay lên.

Sắp tới vàng sáng bên trên khu vực, bắt đầu các đội di chuyển xuống dưới khu vực bọn hần bàn nhau.

Hoàng Minh ngồi một bên uống chén trà. Vừa nhìn vào bảng số liệu thống kê của hệ thống. Hệ thống đã phân ra cho hần tên và danh sách của 100 kẻ vừa ra trận rồi.

Bên trong khu vực loại trừ.

4 người 2 nam 2 nữ đang chạy quanh.

- Đội đã, chúng ta phải tìm vũ khí.

Một nữ hài nói.

3 người còn lại gật đầu, bắt đầu tìm kiếm xung quanh.

- A, ta tìm được một thanh kiếm này.

Nữ hài vừa cất tiếng đã bị bịt miệng lại.

- đồ ngốc này, hét lên cho bọn khác biết chúng ta ở đâu à. Nhanh tìm tiếp.

Nữ hài gật đầu, cả bọn nhanh chóng tìm được vũ khí cùng đao và kiếm.

- Người nói xem, vị thiếu gia kia là ai?

Nam hài cất giọng nói chuyện.

- Hần là kẻ có tiền, dường như đảo này là của hần, bọn chúng ta lại là trò chơi của hần.

Nữ hài tóc dài, buộc sau lưng, tay cầm thanh kiếm nhẹ giọng nói.

- Ai chả biết như vậy, ta đang sợ hãi đây. Thực sự phải giết kẻ khác mới được.

- Đúng vậy, nếu không làm sao sống sót.

- Liệu chúng ta có thể chạy trốn không?

Nam hài vẫn tiếp tục hỏi. Bên cạnh, một tên nam hài khác vạm vỡ hơn, gõ vào đầu hần một cái, chửi:

- Người ngốc à, không nhìn vòng sáng đây đã bao hết khu vực này. Chạy làm sao. Thúc thôi cầm đao lên, cảnh giác vào.

Nữ hài còn lại, miệng lấp bắp.

- Ta nghĩ chúng ta không nên lao ra quá sớm. Để những độ khác đánh nhau tự diệt nhau. Chúng ta di chuyển chậm gần vòng thu là được. Quy tắc nói là chỉ cần sống đến cuối cùng mà.

Lời nói của nàng làm cả bọn tỉnh con say.

- Đúng rồi, hay lắm. Đây đúng là kế hoạch tốt nhất. Cứ làm vậy đi.

Tên nam hài vạm vỡ như nhìn thấy ánh đèn chân lí. Vô cùng vui mừng.

- Tốt lắm, chúng ta nên di chuyển chậm, quan sát vòng thu đi.

Bên ngoài Hoàng Minh vừa ngồi uống trà, vừa quan sát số lượng người còn sống.

- Còn 45 tên, cũng nhanh quá đây!

Phía dưới 900 tên nam hài nữ hài còn lại đang vô cùng sợ hãi, ngóng trông vào khu vực loại trừ. Bọn hắn chỉ thấy vòng sáng đang không ngừng thu bé lại, chứ không nhìn thấy bên trong chiến trường được, nhiều kẻ không nhìn được khóc thút thít.

Bên trong lúc này, còn 10 đội duy nhất, thế nhưng chỉ ít đội còn nguyên 4 người. Có đội trực tiếp bỏ rơi đồng đội, vì đồng đội không còn khả năng chiến đấu, dẫn theo cũng vô dụng. Không gian càng ngày càng thu hẹp lại hơn như báo sắp có một trận đấu căng thẳng cuối cùng.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Sống sót sau cùng

- Đại ca, vòng sáng đã dừng lại rồi!

Một nữ hài nhỏ giọng nói.

- Ta biết, chúng ta cứ núp ở đây đã, không biết còn bao nhiêu kẻ nữa.

- Ta ở phía sau rồi, yên tâm!

Nữ hài có mái tóc dài buộc sau lưng. Thân thể có một áo giáp nhẹ, một đôi giày đen. Tay phải nắm lấy một cây kiếm nhọn, khá dài. Bên cạnh là một nam hài đang giữ một cây cung, tên đã lên sẵn rồi, hắn nhỏ giọng nói:

- Dù sống hay chết, ta cũng rất vui cùng các người lần này tổ đội. Mặc dù không đóng góp được nhiều. Quên mất, ta tên Mạc Chí.

- Ta là Sơn Vọng.

Nam hài vạm vỡ không nhìn lại, cũng tự nói tên, hai mắt vẫn đắm đắm nhìn động tĩnh phía trước.

- Ta... Ta.. Là Ngọc Mĩ.

Nữ hài yếu ớt kia nói tên mình. Trên tay nàng là một cây dao nhỏ, chuẩn vừa vịn cùng nàng.

- Ta là Hạ Sương.

Nữ hài tóc dài cũng nói tên.

- Hay lắm, trận này mặc dù chưa biết thế nào, ta cũng có thêm bằng hữu, Mạc Chí ta số khổ, cũng chỉ lần này mong rằng sẽ sống sót.

Mạc Chí cười nhõm miệng, ba người còn lại nghe hắn nói, khát khao được sống, được mạnh mẽ lại bùng lên.

- Cần thận, có kẻ đi tới!!

Hạ Sương trầm trầm nhỏ giọng nói, 4 người lập tức chui hẳn vào khóm cây rậm rạp.

3 bóng người chậm chạp đi tới, nhẹ nhàng cẩn thận ngó nghiêng xung quanh.

- Bất Hưng, đây có lẽ là khu cuối cùng rồi, vòng sáng là thu vào nơi này sao?

Một kẻ tay cầm đại đao, mặt lo lắng hỏi.

- Nhất định là nơi này, ta tính rất kĩ rồi, chỉ không rõ là còn bao nhiêu đội ngũ còn sống thôi.

Nam hài tên Bất Hưng đáp lời. Bọn hắn đánh 4 trận, mất đi một người. Còn lại mặc dù bị thương những cũng vẫn di chuyển được.

- Mịa nó, tự nhiên phải tham gia cái trò chơi chết tiệt của tên kia, thật không cam tâm mà.

Nam hài cầm đao bản lớn than thở.

- Người cầm miệng, cẩn thận tai vách mạch rừng, số phận nô lệ đã không còn gì để mất rồi, người nghĩ người là gì mà có ý kiến.

Bất Hưng mắng một câu, nam hài kia đành ngậm miệng lại.

Nữ hài bên cạnh Bất Hưng, tay cầm hai song kiếm, không nhịn được cũng nói:

- Bất Hưng đại ca, có khi nào vòng sáng kia không có thật, chúng ta thử băng qua xem?

Bất Hưng lắc đầu, đoạn đáp:

- Không phải thử, ta đã nhìn qua rồi. Vài chi đội ngũ định vượt rào, kết quả dính độc mà chết. Vòng sáng này có độc là thực sự. Còn nữa, các người nhớ xem các người đang ở đâu, là một hòn đảo, ra được thì sao, định bơi về đất liền sao?

2 người còn lại thờ dài ngao ngán.

- Chỉ còn cách thắng trận này thôi.

Bất Hưng mím môi, ra hiệu.

- Theo kế hoạch, ở nơi này phòng thủ đi.

Hắn vừa định bước vào phía bụi rậm, bỗng nhiên cả sống lưng lạnh ngắt, không xong, Bất Hưng sợ hãi.

- Roạt, rất tiếc, người quá thông minh rồi.

Một kiếm cửa cổ, miểu sát!

- Bất Hưng đại ca!!

Nữ hài không nhịn được thốt lên!

Thế nhưng nàng còn chưa kịp chạy lên đón đỡ thì... Viu..

Một mũi tên xuyên tim, người ra tay không ai khác là Mạc Chí.

- Các người các người...

Tên cầm đại đao hoảng sợ, hai người chung đội của hắn cứ như vậy bị miểu sát, quá sợ hãi hắn quay đầu chạy. Không rõ đối phương có bao nhiêu người, không nên ở lại.

- Muốn chạy?

Một đại đao bản to chém thẳng xuống người của hắn, thế nhưng kẻ này dường như học qua đao pháp, nhanh chóng đón đỡ, keng một tiếng, hai đao chạm nhau. Còn chưa kịp hoàn hồn, một mũi tên xuyên qua chân hắn, nam hài kia sợ hãi, một con đao nhói từ chân kéo lên. Hắn mất thăng bằng, chính lúc này. Một con dao không biết làm cách nào bay tới, cắm thẳng trán. Miểu sát.

- A a a, ta ta giết người rồi!!!

Ngọc Mĩ không ngờ phát ném dao tới của nàng lại chuẩn mực đến vậy, một dao cắm thẳng trán. Nàng sợ hãi gục xuống, mặt xanh lét như tàu lá chuối. Vừa khi này cũng không nghĩ nhiều, thấy đồng đội đánh tới, nàng không tự chủ được ném cây dao tới. Không ngờ một dao giết người.

Hạ Sương nhanh chóng chạy tới ôm lấy Ngọc Mĩ, an ủi.

Mạc Chí đi tới đá đá hai cái vào người tên kia, thấy không động nữa mới an tâm.

Bên này Hoàng Minh đã nhận được tín hiệu kết thúc.

- Một đội còn nguyên sao? Khá lắm!!

Hoàng Minh khen thầm một câu. Nhanh chóng ra hiệu mở vòng.

Tiếng báo hiệu vang lên, Hạ Sương vui mừng, nước mắt rơi xuống, nàng thủ thi vào tai Ngọc Mĩ.

- Chúng ta thắng rồi, chúng ta sống rồi.

Mạc Chí cùng Sơn Vọng đang dựa lưng nhau thở hổn hển. Bọn hắn không rõ cảm xúc bây giờ của mình là thế nào nữa. Là vui hay buồn. Tự hào hay

máy mấn sống sót.

- Chúng ta thắng rồi, sống rồi!

Mạc Chí nuốt một ngụm nước bọt, vừa cười vừa nói. Nước mắt hai hàng từ từ chảy xuống.

Son Vọng ném đi cây đại đao. Mặt mũi tràn đầy vẻ mệt mỏi.

Tiếng gió xao động. Bọn hắn được đón lại khu vực loại trừ.

- Tốt lắm, các ngươi là đội vô địch loại này. Chào mừng đã đến với Thiên Sát đại đội.

Hoàng Minh miệng có chút tà, cất tiếng. 4 người được đưa ra chỗ ngồi nghỉ ngơi dưỡng sức.

- Loạt tiếp theo!!

Hoàng Minh tiếp tục đưa ra hiệu lệnh.

100 người tiếp theo đi vào!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 109: Cương thánh đan

Mỗi loạt chỉ mất tầm nửa tiếng, quá trưa một chút cuối cùng cũng đã xong. 1000 người, bây giờ chỉ còn lại 36 người.

- Lão Đại, đã hoàn thành lượt cuối cùng.

Kiều Phong đi tới báo.

Hoàng Minh gật đầu, nhìn phía dưới đang đứng 36 nam hài nữ hài. Hoàng Minh khí thế bộc phát. Sát khí tỏa ra, tất cả mọi người đều thấy áp lực.

- Ta biết, các ngươi có kẻ hận ta, có kẻ không phục trong lòng, hơn nữa còn muốn giết ta!

Hoàng Minh dùng linh lực tiếng nói vang vọng.

- Thế nhưng, ta cũng không phải giải thích với các ngươi điều gì. Ta chỉ nói ngắn gọn.

Hoàng Minh nói đến đây, ánh mắt hần quét qua toàng bộ gương mặt 36 người. Ai thấy ánh mắt của hắn đều sợ hãi cúi xuống không dám đối đầu. Hoàng Minh rất hài lòng.

- Các ngươi là nô lệ, các ngươi không có tư cách cùng ta nói chuyện, khoogn có tư cách cùng liêm sỉ nữa. Thế nhưng, hôm nay, tất cả 36 người các ngươi, ta trao cho các ngươi một cơ hội duy nhất.

Hoàng Minh nhấn mạnh.

- 1 là ở đây trở thành người của ta, các ngươi đã sống sót trong trò chơi của ta, các ngươi có tư cách trở thành người của ta. Ta sẽ giúp các ngươi tu luyện, giúp các ngươi có thực lực, giúp các ngươi trở thành kẻ mạnh. Ở thế giới này, kẻ mạnh là kẻ tồn tại.

- 2 là, kẻ nào không muốn ở lại, có thể lập tức đứng sang vị trí bên trái kia. Nơi đó ta đã cung cấp yêu thú phi hành, các ngươi có thể rời đi nơi này, đi bất cứ đâu các ngươi muốn, sống một cuộc sống bình thường theo ý mình.

Hoàng Minh đã đưa ra lời nói. 36 nam hài nữ hài đều phân vân, cúi đầu suy nghĩ.

- Không phải suy nghĩ, ta đây phụ thân bị hại, mẫu thân bị cưỡng hiếp, chỉ trách bản thân không có thực lực, không có sức mạnh. Thiếu gia, hãy giúp ta, ta muốn báo thù, ta muốn trở lên mạnh mẽ.

Một nam hài nước mắt tuôn rơi, đi lên hàng đầu quỳ hẳn xuống to giọng nói.

Những kẻ còn lại đều là nước mắt lưng tròng. Đúng vậy, bọn hắn đều thành cô nhi rồi, phụ thân chết nơi sa trường, mẫu thân bệnh nặng chết. Đi ư, bây giờ biết đi đâu?

Bụp bụp, lần lượt các nam hài nữ hài quỳ xuống, biểu thị ý ở lại. Chỉ còn 2 người còn lưỡng lự.

- Đại ca, chúng ta thì sao?

Một nam hài nhỏ giọng.

- Bây giờ đi cũng không có nơi nào để đến nữa rồi. Phụ mẫu chúng ra chắc chắn đã bị ám hại. Trờ về cũng là chui đầu vào bẫy. Ở lại, ta cũng muốn xem tên thiếu gia này thật sự giúp được chúng ta báo thù hay không!

Hai huynh đệ cuối cùng cũng quỳ xuống.

-Hoàng Minh vui vẻ. Đây là lớp đầu tiên của Thiên Sát đại đội. Là những thuộc hạ đầu tiên. Hoàng Minh cho người đưa bọn hán đi ăn uống, sau đó chia phân đội.

- Tên tiểu tử kia, suốt ngày đi, ngươi là tránh mặt mẫu thân ta sao?

Hoàng Minh vừa về đến nhà đã gặp ngay Trần mẫu ngoài cửa. Một tai bị rách bồng lên.

- A a, đau mẫu thân. Không phải có Điều thuyền ở nhà bởi mẫu thân nói chuyện sao, còn tiểu nha đầu họ Quân kia mà.

Hoàng Minh miệng hô hào.

- Điều Thuyền sao, nha đầu kia mấy hôm nay chỉ ở phòng tu luyện cái gì băng tuyết của người đưa, chân không ra khỏi cửa. Phòng thì đóng băng rồi. Nha đầu họ Quân kia thì về nhà rồi. Chỉ khổ thân ta, người theo ta vào đây.

Trần Mẫu vừa kéo tai vừa đi. Hoàng đại gia của chúng ta chỉ ai ải kêu bước theo sau. Đám hạ nhân nhìn thấy chỉ biết cúi đầu cười trộm.

Rầm, Trần Mẫu đóng cửa cái rầm, bên trong không ngờ Hoàng Chấn Giang đã ngồi sẵn.

- Phụ thân, người hôm nay không đi ra tiệm sao?

Hoàng Minh vẫn an.

- Tiểu tử, không cần nói nhiều, vào vấn đề chính!

Trần Mẫu bá đạo án Hoàng Minh ngồi xuống ghế. Hoàng đại gia ngoan ngoãn ngồi xuống.

Không thấy ai nói gì cả, hán lại thấy không thích hợp.

- Mẫu thân, chuyện chính của người là việc gì vậy?

Hoàng Minh hỏi.

- Ngươi xem phụ thân của người!

Trần mẫu liếc mắt sang Hoàng Chấn Giang, Hoàng Minh cũng nhìn theo.

- Ý mẫu thân là??

Hoàng Minh ngờ ngợ.

- Ngươi lớn rồi, mẫu thân cũng không giấu ngươi nữa, phụ thân ngươi là bị người ta hạ thủ.

Hoàng Chấn giang đưa tay ngăn lại, hán trầm giọng nói.

- Phụ thân muốn nhờ ngươi, có thể hỏi xem sau phụ ngươi có cách nào tìm ra bệnh của ta hay không?

Hoàng Minh nghe đến đây cũng đã hiểu. Hán vội chửi mình một câu. Mịa kiếp, sao lại quên được chuyện này chứ. Hoàng Minh liền ngay lập tức sử dụng Bách Hiểu.

- Tinh tinh, Tìm hiểu thành công.

Phá Kinh Hoạt cốt độc.

Loại độc của vực sâu dưới đáy thung lũng. Loại độc hiếm có này một khi chạm phải, ngay lập tức phá đi gân cốt cùng kinh mạch tu luyện. Làm tu sĩ mất đi khả năng tu luyện. Trở thành phế nhân.

Cách trị:

Sử dụng Cương Thánh đan để khôi phục gân cốt cùng kinh mạch.

Cương thánh đan?? Hoàng Minh không am hiểu về đan dược. Để về phòng tìm hiểu vậy.

Hoàng Minh giả vờ hỏi qua bệnh trạng và kinh mạch của Hoàng Chấn Giang, sau đó hứa sẽ nhờ sư phụ hắn tới giúp rồi chạy tốt về phòng. Gần về tới cửa, lại gặp phải Tiểu Ngư Nhi.

- Lão đại, người trở về rồi à?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Di Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 110: Tới Quân gia

- Ta vừa về tới, đệ chưa nghỉ sao?

Hoàng Minh hỏi lại.

- Đệ đang nghiên cứu chút đan dược, đệ về phòng nhé!

Hoàng Minh gật đầu, đang định đi thì sực nhớ.

- Ngư nhi, đệ đợi chút.

Tiểu Ngư Nhi nghe gọi liền quay lại.

- Sao vậy đại ca?

Hoàng Minh chợt nhớ ra, tiểu tử này hôm trước rời đại điện có cầm theo một cuốn sách về đan dược và đan phương mà.

- Đệ có nghe qua Cương Thánh đan?

Hoàng Minh hỏi.

- Cương thánh đan??

Tiểu Ngư Nhi ngờ ngờ, đoạn sực nhớ ra gì đó, chạy về phòng rồi ngay lập tức quay lại.

- Đại ca, ta tìm được này!

Hoàng Minh nhanh chóng tới xem.

Cương Thánh đan là đan dược cấp 5, thuộc hàng quý hiếm.

Cương Thánh Đan có khả năng tu bổ lại kinh mạch, gây dựng lại gân cốt. Một lần nữa khôi phục lại thân thể cho con người. Thậm chí có khả năng nâng cao gân cốt và kinh mạch lên một tầng.

Đan Phương gồm Bách Phát Mai, Minh ảnh Loan, Thất Dạ Lan, nội đan yêu thú cấp 5.

Thì ra là vậy, đan dược cấp 5, ở Vân Nam quốc còn chưa nghe nói có đan sư cấp 5 đâu. Hoàng Minh gật đầu. Vậy là tìm ra cách giải rồi, chỉ còn nghĩ biện pháp tìm đan dược cùng đan sư thôi.

Sáng hôm sau, Hoàng Minh phui phui bụi ở tay. Tối hôm qua đại chiến cùng một đám Cung mê tròn tròn quái khiến hắn leo tới Luyện thể kì rồi. Hoàng Minh gật gù. Việc làm bây giờ cũng khá nhiều đây.

- Lão đại, lão đại, Trần mẫu cho gọi người.

Tiểu Ngư Nhi hất hải chạy tới gọi.

- Có chuyện gì thế?

Hoàng Minh nghi ngờ.

- Đệ không biết, huynh mau đi đi.

- Được rồi, đệ đi qua Phú Quốc đảo xem xét tình hình giúp ta, tiện thể bảo Trương Vô Kỵ cùng Chu Du cứ theo kế hoạch huấn luyện đã đề ra mà làm.

- Đệ nhớ rồi!

Hoàng Minh đi tới chính sảnh, đã thấy một lão nhân khá quen mắt.

- Là lão già kia?

Hoàng Minh không ngờ thốt lên.

Trần Mầu hừ một cái. Hoàng Minh giật thót người lại.

- Thật sự là cậu, tiểu huynh đệ còn nhớ ta sao?

Vân lão không hề cảm thấy khó chịu, ngược lại vô cùng vui mừng khi thấy Hoàng Minh.

- Ta nhớ rõ.

Hoàng Minh gật đầu, đoạn ngồi xuống ghế bên cạnh Trần mầu.

- Lần này ta tới là để mời tiểu huynh đệ tới Quân gia ăn một bữa cơm.

Trần Mầu mỉm cười, không phiên Hoàng Minh nói, chấp nhận luôn.

- Vậy thì tốt quá, Vân lão cứ về trước, ta sẽ cho người đưa hán tới ngay.

Vân lão cảm tạ một câu, khách khí ra về.

Hoàng Minh mặt mũi nhăn nhó nhue khi ăn ớt.

- Làm sao? Mau về mặc quần áo rồi tới ăn bữa cơm. Nhớ nói với nha đầu Nhược Lan nhanh ghé qua bởi ta nói chuyện. Nhớ đấy.

Hoàng Minh mặt mũi chán nản. Không trốn đâu được rồi. Tự nhiên chui đầu ra lão này, lại còn đến mời bữa cơm, tổ sư.

Hoàng Minh lẩm nhẩm, cũng không cần thay đồ đặc gì, trực tiếp đi. Hắn đi ra trấn hỏi thăm một chút. Quân gia, hóa ra là thế lực ngầm ở Thái Minh trấn. Cũng không khó tìm ra. Đứng trước cửa môn Quân gia, Hoàng Minh cũng không biết mở lời thế nào.

- Tìm ai vậy tiểu tử??

Một tráng hán mặt mũi có chút dữ tợn đi tới hỏi. Nãy giờ tên nhóc này cứ đứng trước đại môn, không thấy làm gì.

Hoàng Minh còn đang định đáp, bỗng có tiếng ồm ồm vang lên.

- Tiểu huynh đệ, thật không ngờ, ngươi sao lại xuất hiện ở đây?

Hoàng Minh quay lưng lại, hán nhận ra người tới. Là một trung niên, trên mặt còn có một vết sẹo dài.

-Ồ, không ngờ là ngươi?

Hoàng minh nhớ ra. Đây là người gọi đó đi cùng vân lão kia đây.

- Tiểu huynh đệ, thật may mắn gặp được ngươi, ngươi đây là đi đâu vậy?

Hoàng Minh lúng túng, đáp:

- Ta.. Ta là nhận lời mời tới ăn bữa cơm.

Là Quân đại ca mời sao?

Hoàng Minh dờ ra, Quân đại ca là ai?

Mặt sẹo không nhịn được cười lớn, kéo theo Hoàng Minh đi vào.

Sân nhà của Quân gia rất rộng, bên trong không khí cực kì náo nhiệt, tất cả người trong này đều mặc quần áo đều màu đen. Hoàng Minh tặc lưỡi, đúng là xã hội đen có khác. Cứ xã hội đen là mặc đồ đen. Đến bó tay, ở đâu thời đại nào cũng vậy sao?

- Hây, mặt sẹo, lính mới à?

Một tráng hán trông thấy hai người bọn hân, cất giọng hỏi.

Mặt sẹo cười cười, đoạn đáp:

- Khách của Quân đại ca, ta vào trước.

Tráng hán kia nghe là khách liền cười cười cho qua. Hoàng Minh dờ khóc dờ cười. Hôm nay hân cũng mặc một bộ màu đen. Thảo nào người ta gọi lính mới.

Đi mất 2 phút mới vào tới trong. Bên trong là sảnh tiếp khách, nói này đã có người ngồi nói chuyện rôm rả rồi. Hoàng Minh cùng mặt sẹo đi vào làm mọi người ngừng nói chuyện, tất cả ánh mắt đều nhìn tới.

- Đại ca, Tiểu Huynh đệ này người mời tới hả?

Ở giữa sảnh, một trung niên nam tử khí thế bức người, một vẻ mỉm cười, đang đánh giá Hoàng Minh. Hoàng Minh cũng không ngần ngại, nhìn lại người mời hân tới ăn hôm nay.

- Rất có ý tứ!

Trung niên bỗng cười lên ha hả, đứng dậy đi tới Hoàng Minh.

- Tới nào hiền chất, mau ngồi xuống.

Hoàng Minh bị sự nhiệt tình của hân làm hơi luống cuống.

- Hoàng Minh ca ca, người tới rồi sao?

Một giọng nữ hài lanh lảnh vang lên. Nghe qua Hoàng Minh đã đoán được là ai rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Luận bàn

-Hoàng Minh ca ca!

Quân Nhượng Lan chạy tới nắm tay Hoàng Minh thân thiết gọi. Hoàng Minh không nhận được ngại ngùng. Đứa sao, bao nhiêu người kia.

Quân Chấn Long nhìn con gái yêu không nhận được thờ dài.

- Nào nào, ngồi xuống đi, toan người mình cả.

Quân Chấn Long nhanh chóng mời đám người ngồi xuống bàn. Một bàn tròn 6 người ngồi.

Hạ nhân lần lượt mang thức ăn lên.

Không khí vui vẻ náo nhiệt. Hoàng Minh cũng bị lây nhiễm sự vui vẻ này, cũng nâng ly vài chén.

- Hiền Chất, trong nhà phụ mẫu khỏe không?

Quân Chấn Long hỏi:

Hoàng Minh chấp tay, đáp:

- Phụ mẫu vẫn khỏe, cảm ơn Quân gia hỏi thăm.

Quân Chấn Long cười ha hả, đoạn nói:

- Cái gì mà Quân Gia, gọi ta là Quân thúc là được rồi.

Hoàng Minh còn chưa kịp nói, đã nghe thấy giọng ồm ồm của mặt sẹo.

- Quân đại ca, ta nghĩ gọi nhạc phụ luôn đi cho nhanh.

Hoàng Minh miệng chuẩn bị mở lời, nghe xong mà suýt cắn lưỡi. Cả bàn ăn đều cười phá lên. Bên cạnh Hoàng Minh, Quân Nhược Lan hai má hồng hồng, mặt cúi gằm xuống, đoạn không nhịn được chạy vào trong phòng.

Vân lão cũng vui vẻ vài câu bông đùa, Hoàng Minh cũng hết cách. Quân Chấn Long mặt cũng cười, nhìn Hoàng Minh có chút hài lòng. Hắn đã nghe qua Vân lão cùng Mặt sẹo nói qua về Hoàng Minh. Anh hùng xuất thiếu niên, là pháp sư thiên tài.

- Hiền chất, liệu hôm nay ta có thể chứng kiến qua chút thân thủ của ngươi sao?

Hoàng Minh nhú mày, đây là ý gì đây?

Quân Chấn Long nhìn về mặt hắn, cười ha ha, nói:

- Ai làm một trận với hiền chất đi.

Mặt sẹo nghe xong, ngay lập tức đứng dậy, miệng bô bô.

- Ta, để ta, muốn đấu với tiểu huynh đệ một trận từ lâu rồi.

Hoàng Minh há mồm, đây là vào trông sao, hắn từ chối liệu có được không?

Hoàng Minh nghĩ ngợi, đây là muốn thử ta sao, vậy được thôi, Hoàng Minh ta cũng không ngại một trận. Vừa hay mới lên luyện thể kì, thử một chút với ngân huyền cảnh giới chênh lệch thế nào. Nghĩ vậy, Hoàng Minh chấp tay:

- Vậy tiểu bối xin được chỉ giáo rồi!

- hay lắm, những người còn lại vỗ tay, bọn hắn là thích nhất những pha luận bàn như thế này.

Nhanh chóng đã ra khoảng sân rộng, không biết ai thông báo, sân đấu đã đông kín người. Hoàng Minh tặc lưỡi, lần nào cũng thế, cứ có đánh nhau là y như rằng bu vào. Người dị giới thích xem đánh nhau quá nhỉ.

- Tiểu tử kia sao? Nghe nói là luận bàn cùng với mặt sẹo.

Một kẻ thốt lên.

- Đúng là không biết lượng sức mà, không biết hắn là ghé con nhà ai.

Hoàng Minh nghe tới đây mà chán nản. Ta rảnh đâu mà đi khiêu chiến với Ngân Huyền cảnh, mịa mấy tên ngáo này.

- Nào, đến điểm là dừng nhé!

Quân Chấn Long miệng nhếch lên nụ cười. Hoàng Minh đi ra giữa sân.

- Tiểu tử, cốt khí khá lắm!

- Tiểu huynh đệ, đánh mặt sẹo bầm dập đi.

Mặt sẹo hề hề cười, đi ra sân.

- Tiểu huynh đệ, đánh hết mình một trận nhé!

Hoàng Minh nhìn về mặt của hắn, không nhịn được gật đầu.

- Hoàng Minh ca ca, nhất định phải thắng đấy.

Quân Nhược Lan ở đầu lẳng xăng chạy ra. Hai nắm tay giơ cao, miệng không ngừng cổ vũ. Hoàng Minh nhìn thấy không hiểu sao trong lòng cũng thấy vui vẻ. Nha đầu này được cái đáng yêu.

- Tiểu huynh đệ, tới nào!

Mặt Sẹo hô to, tay đã lăm lăm thanh đao lớn, tay còn lại là tấm thuẫn to tổ bố.

Hoàng Minh gật đầu, rút ra kunai, roẹt, hắn vút nhanh lao tới.

- Ô, là luyện thể kì cảnh giới?

Quân Chấn Long ngạc nhiên, tiểu tử này mới bao tuổi. Không chỉ hấn, mọi người ở đây đều kinh ngạc.

- Hấn là muốn cận chiến sao, nhưng hấn là pháp sư mà?

Vân lão không nhận được cũng thốt ra. Đám người xung quanh lại càng giật mình hơn. Cái gì cơ, hấn là pháp sư sao? Thế sao hấn lại cầm cái dao con kia lao tới.

Keng, kunai của Hoàng Minh đâm tới, mặt sẹo lập tức dùng khiên đỡ, ngay sau đó là một đao chặt ngang.

- Né đi!

Bên ngoài khán giả hô hét.

Hoàng Minh lúc này một đâm khoen được, đã ngã ra né một đao ngang kia rồi. Mặt sẹo không dùng ở đó, một đao không trúng ngay lập tức sử dụng chiến pháp.

- Xong tới!

Hấn hét lên, chiếc khiên lập lòe ánh sáng, vụt, cả thân hình mặt sẹo như đột nhiên tăng tốc, lao tới đâm Hoàng Minh cái rầm.

- Hoàng Minh ca ca!

Quân nhược Lan hét lên sợ hãi.

Khán giả như tắc đầu, ngán ngẩm.

- Xong, quá nhanh rồi

- Chán thật, mới có gần 1 phút mà.

- Haiz, vẫn là thực lực cùng kinh nghiệm chênh lệch.

Cả đám đang ồn ào bàn tán, bỗng có người thốt lên.

- Chậm đã, các người nhìn kia.

Mọi người giật mình nhìn ra sân đấu. Đáng ra Hoàng Minh đang nằm ở đất chứ, thay vào đó lại là một khúc gỗ.

Vân lão hai mắt sáng lên, đúng là pháp thuật này.

- Kim thiên thoát xác!

Khán giả một lần nữa truy tìm Hoàng Minh tung tích.

- Kia, hấn ở bên trái!

Một người chỉ tay về hướng trái, mọi người nhìn theo. Đúng là Đại gia Hoàng Minh nhà ta. Hấn đang đứng gần mép sân đấu, hai tay chấp sau lưng.

Vân lão nhìn thấy nụ cười của hấn. Không nhận được nhớ lại ngày hôm ấy. Thiếu niên này cũng là vẻ mặt như vậy!

Hấn có ý định ra tay!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 112: Chuỗi Combos

- Hấn định làm gì chứ? Chênh lệch là hấn một đại cảnh giới, chứ không phải là 1 2 bậc!

Một người tắc đầu nói.

- Tiểu tử này liệu được như người nói không Vân lão?

Vân lão cũng không rõ ràng, chỉ hàm hồ nói một câu:

- Nhìn xem sẽ rõ!

Mấy người bên cạnh đều bị vẻ thần bí của lão làm hồ đồ, hiếu kì nhìn ra sân đấu.

Mặt sẹo dù có chút kinh ngạc, nhưng cũng đã biết qua chiêu số này của Hoàng Minh, hấn vững vàng thể đứng, cười lớn nói to:

- Khá lắm tiểu huynh đệ, một đòn vừa rồi cũng là 5 phần công lực của ta đấy, thật mong chờ, nào nào, tới đây!

Nói xong hấn gõ sông đao vào khiến kêu keng keng.

Bên ngoài khán giả thích thú hò hét:

- Tới đi, đánh hấn!!

- Tiểu Huynh đệ, tới gõ gục hấn đi.

- Đánh gục hấn, ta gả cháu gái cho ngươi, tới đi...

Hoàng Minh nghe cô vũ mà cười khỏ, đã vậy, tới thôi.

Hoàng Minh chạy vụt tới, vừa chạy vừa kết ấn.

- Đa trùng ảnh phân thân chi thuật!

Bùm bùm bùm. Một làn khói nổ tung giữa sân, mọi người đều ngạc nhiên, chuyện gì vậy? Khói bụi nhanh chóng tán đi. Khán giả đều sững sờ. Vẫn là Hoàng Minh đang trong tư thế lao tới, tay phải cầm kunai, thế nhưng khác biệt ở đây, làm cho bọn hấn sợ hãi chính là. Có những 7 Hoàng Minh đang phi tới mặt sẹo.

- Thiên của ta ời, đây là chuyện gì xảy ra vậy?

Một trung niên không nhìn được kêu ầm lên. Xung quanh mọi người đều giật mình như vậy. Từ trước đến nay bọn hấn chưa từng chứng kiến qua chuyện này.

- Đây là pháp thuật sao?

Kẻ khác lên tiếng.

Bên kia vân lão vuốt chòm râu gật gù, chính là đây, tiểu tử này có pháp thuật cực kì quái lạ cùng bá đạo.

- Vân lão, đây là...?

Quân Chấn Long hai mắt sáng ngời, hấn thật sự khó tin tưởng được.

Quân Nhục Lan vẫn hò hét ầm ĩ, tiếng nằng lênh lênh, vẫn là nghe rõ giữa đám nam nhân này.

Nói thì chậm mà diễn ra thì nhanh. Mặt sẹo hai chân đứng vững, khiên chắn đã sẵn sàng đón đó. Hấn không dám khinh tiểu tử trước mắt này một chút nào.

- Keng keng keng!

3 kunai Hoàng Minh đâm tới, cái đâm thẳng, cái đâm ngang, cái đâm thọc lên. Mặt sẹo không hề luống cuống chút nào, một khiên ảo diệu chắn hết. Ngay lập tức phản lại một đao xoay người. Bùm bùm bùm. 3 phân thân nổ tung biến mất.

- bị chém mất rồi kìa, còn 4 tên nữa thôi!

Bên ngoài bắt đầu vừa xem vừa bình luận.

- Ngươi xem, phía sau!

Một tên thanh niên mặt đỏ hết lên, tay chỉ vào sân đấu, mọi người nghe thấy quay qua nhìn.

Không biết từ khi nào Hoàng Minh đã xuất hiện phía sau Mặt sẹo, một đá ngang hông. Mặt sẹo chiến đấu vô cùng nhuần nhuyễn, rất nhanh di chuyển né qua, một cước không trúng, đang tính cúi thấp xoay một đao, mặt sẹo tin tưởng hấn sẽ một đao này xử lí được Hoàng Minh cùng một Hoàng Minh đang đâm tới ở bên trái tay. Thế nhưng, cú né này, hấn lại nhìn thoáng qua được mặt của Hoàng Minh. Hấn cười, mặt sẹo nghi ngờ, sao mà hấn lại cười?

Ngay lập tức hắn đã được biết đáp án.

Rầm, ngay lúc hắn né ngang, Hoàng Minh đã kết án xong. Bùm bùm bùm, mặt sẹo bị khối làm giật mình, rầm, một cước không biết ở đâu đá giữa thắt lưng mặt sẹo, một cước tuy mạnh nhưng với ngân huyền cảnh như mặt sẹo cũng không thấm vào đâu. Thế nhưng, chưa dừng ở đây. Rầm, rầm rầm, 3 cước liên tục đá bật khiến của mặt sẹo ra khỏi tay, lúc này khối đã tan. Xung quanh mặt sẹo không ngờ có những 5 Hoàng Minh..

- Người xem, roi khiến rồi, quá hay!

- Khá lắm, tiếp đi, hành hạ mặt sẹo đi, ha ha ha.

Mặt sẹo ăn mấy cước còn đang lui lại bỗng nghe tiếng gió vút sau gáy, hắn vội vàng cúi người xuống né.

Chính lúc này.

Bụp, một bóng người lao vút tới, chỉ ngang cách mặt đất có mấy centimet. Rất vừa tầm. Hóa ra là Hoàng Minh dùng bàn đạp đẩy một phân thân bay ngang dưới. Ngay lập tức bụp. Một cước giữa bụng. Phân thân một cước đập trúng ngã sấp nỏ tung rồi biến mất. Nhưng nhiệm vụ của nó đã hoàn thành. Mặt sẹo ăn một cước bay lên 1 mét, rầm rầm rầm 3 cước lại đập tới, hắn bay cao hơn, mặt còn đang ngửa lên trời. Mắt trời chói lóa chiếu thẳng mắt hắn, mặt sẹo còn đang ngơ ngác, hắn nhìn thấy gì đó, từ trên cao đang rơi xuống. Là một đôi giày, Hoàng Minh dùng sức bàn tay dựa vào phân thân, đẩy hắn lên thật cao, tiếp theo là chuỗi tấn công đẩy mặt sẹo lên sau đó. Và bây giờ là kết án. Hoàng Minh cười mỉm.

- Ăn ta phát chót!

Rầm, một cước giữa mặt, rất nhanh, rất mạnh, Mặt sẹo ăn một cước lao thẳng xuống đất kết thúc chuỗi combo cực kì đẹp mắt của Hoàng Minh.

Àm, mặt sẹo tiếp đất thẳng cẳng, bụi mù bay lên, toàn trường yên tĩnh lạ thường. Bọn hắn vẫn chưa thể tin vào mắt mình lúc này.

- Bại bại..bại rồi! Mặt sẹo bại, hắn bại!!!

Một trung niên lấp bắp chậm rãi nói. Tiếng nói của hắn như đánh thức mọi người.

- Hu ra,, Hoàng Minh ca ca thật giỏi. Thật giỏi.

Khán giả vỗ tay rầm rầm. Không khí cực kì náo nhiệt. Quân Chấn Long còn đang ngơ ngác nghĩ về một chuỗi tấn công kia. Liệu là hắn, hắn có đỡ được.

- Ta, ta đang nằm mơ sao?

Tên thanh niên mặt đỏ véo véo má mình, hắn còn chưa thể tin được, thúc thúc hắn bị đánh bại. Mà bại bởi một tên tiểu tử luyện thể kì cảnh giới!!!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Nhân sinh như thế bình thường

Mặt sẹo chậm rãi bò dậy. Hắn thân thể không có chút thương tổn nào, chỉ có vài vết xước nhỏ thôi. Với ngân huyền cảnh giới của hắn, ăn vài cước này là không ăn thua. Thế nhưng, hắn vẫn bại, bại một cách hoàn toàn. Mặc dù hắn không hề khinh địch, không hề sợ ý chút nào. Vậy mà hắn vẫn bại. Đứng dậy phủi bụi đầy quần áo, mặt sẹo thở dài. Hắn đã già rồi sao?

Hoàng Minh vừa rồi hắn sử dụng, chính là chiêu thức phối hợp phân thân của naruto, đây là lần đầu thử nghiệm vào thực chiến, không ngờ thực sự lợi hại.

- Khá lắm, hiền chất quả anh hùng xuất thiếu niên!

Quân Chấn Long vỗ tay đi tới tán thưởng. Hoàng Minh chỉ dạ thưa hai ba câu. Mặt sẹo đã đi lại, hắn cười hề hề. Đoạn giải đầu, nói:

- Tiểu Huynh đệ, người thật quái nhân. Ta là không ngờ được chiêu thức của người!

Mặt Sẹo không cãi cùn gì hết, hắn thua là thua, cũng không phải chuyện gì khó chấp nhận.

Hoàng Minh rất tán thưởng tính cách này của Mặt Sẹo. Quân Chấn Long mặt mũi vui vẻ, nhìn Hoàng Minh như cha vợ thấy con rể. Quân Nhượng Lan thì hai tay ôm lấy cánh tay Hoàng Minh không hề ngưng ngừng. Vân Lão lắc đầu. Không biết nói sao, chỉ cười...

Quân Chấn Long cho giải tán đám người, trước khi đi còn dặn tất cả xem Hoàng Minh mà học tập.

Hoàng Minh một bữa tối chơi, gần tối mới được thả về. Quân Chấn Long còn nói sẽ qua nhà hắn thăm một buổi. Hoàng Minh lắc đầu ngán ngẩm. Về đến nhà đã tối trời, Hoàng Minh đi bộ về phòng.

- Thiếu gia!

- Thiếu gia!

Hạ nhân thấy hắn đều vẫn an rồi rồi đi.

- Ngươi về rồi sao?

Tiếng nói nhẹ nhàng, pha chút lạnh vang lên. Hoàng Minh mở cửa đã thấy vui vẻ. Trong phòng, một thiếu nữ xinh đẹp đang nhìn hắn triu mến. Trên bàn là một nồi canh. Hoàng Minh trong lòng ấm áp.

- Sao giờ này còn chưa đi nghỉ?

Hoàng Minh mỉm cười đi tới, ngồi xuống cạnh Điều Thuyền, không nhin được cầm tay nàng. Điều Thuyền mặt đỏ lên, nhưng cũng không rút tay lại.

- Ta sợ ngươi về muộn, lại chưa ăn, hạ nhân cũng nghỉ rồi!.

Hoàng Minh cảm thấy thời gian thật chậm trôi qua, hắn toi nơi này đã một thời gian rồi. Trước kia hắn cũng chỉ có một người con gái trong lòng mà thôi.

- Hôm nay nấu món gì nào, thơm quá! Hoàng Minh mở nắp nồi, bên trong là cháo gà hầm. Hoàng Minh vui vẻ. Món này là hắn thích ăn nhất đây mà. Không nói nhiều, hắn vừa ăn vừa ngắm người đẹp thẹn thùng. Cuộc sống chỉ cần thế này thôi là được rồi.

. Nhân sinh như thế bình thường trôi qua!.

..

Hoàng Gia trang viên, một thiếu nữ tung tăng chạy vào. Thiếu nữ năm nay đã mười ba, mắt to tròn buộc bím. Mặc trên mình một màu áo tím cực kì dễ thương.

- Hoàng Minh ca ca, ngươi có ở nhà không?

Tiếng nàng lanh lảnh vang quanh trang viên.

- Nhược Lan tới hả, mau mau vào chơi nào!

Tiếng Trần mẫu vang lên.

- Hoàng Minh ca ca đi đâu rồi vậy dì Trần?

- Tiểu tử kia thần thần bí bí, mấy hôm nay chưa về nhà rồi, lại còn dẫn theo Thuyền Nhi đi nữa, làm ta phát điên. Mau mau, vào đây ra ta tết tóc cho nào!!

.

Phú Quốc đảo.

Mặc dù là buổi tối nhưng hòn đảo này vô cùng sáng, sàn như ban ngày.

Một thiếu niên mặt mũi đen sì, tóc tai dựng ngược, từ phòng bước ra, thế nhưng hai hàm răng trắng sáng mở rộng. Hắn cười ha hả, chạy quanh hồ ẩm lên.

- Ta thành công rồi, ta thành công rồi, lão đại, lão đại, ta thành công rồi.

Thiếu niên chạy như điên, bỏ qua tất cả những thiếu niên khác đang hành lễ khi thấy hắn. Một đường chạy thẳng vào nơi trung tâm đảo.

Trung tâm đảo, một gian sảnh vừa vặn xinh đẹp. Một Thiếu nữ đang dùng dao, gọt đi vỏ của trái cây, trên vai nàng nhảy nhót một cục bông, chín cái đuôi xòe ra, hai mắt linh động vô cùng cơ trí.

- Thiếu gia, điện năng của đảo đã đạt tới cơ bản đảm bảo, nếu sử dụng thêm trong chiến đấu, vẫn có thể đảm bảo trong 5 đến 6 tháng.

Một thiếu nữ dáng vẻ thị gầy, khuôn mặt bầu bĩnh, đang cúi đầu báo cáo. Thiếu niên kia ngồi trên ghế, hai chân vắt chéo đặt trên bàn. Mắt trầm ngâm - Tốt rồi, Kim Châu, điện lực coi như ổn, về phần vũ khí kia?

Thiếu nữ nghe hỏi, đáp lời:

- Đã hoàn tất, sẵn sàng trang bị cho Thiên Sát đại đội!

- Tốt lắm, cũng muộn rồi, trước về nghỉ ngơi đi!

- Dạ vâng!

Kim Châu hành lễ rồi rời đi.

Thiếu niên bước xuống, hai tay chấp sau lưng, đi tới bên cửa sổ, hai mắt nhìn ra xa bầu trời.

Đã 3 năm rồi. Hắn tới đây đã ba năm rồi. Theo tập quán ở đây, bây giờ mới là lúc hắn trưởng thành.

- Còn 1 tháng nữa là tới lễ trưởng thành, haiz.

Thiếu niên này không ai khác ngoài Hoàng Minh, hắn đã ngốc ở đây 3 năm rồi.

- Nào, lại ăn một miếng đi, Di Trần nói ngày mai phải về đây.

Giọng nói nhẹ nhàng trong suốt cất tiếng.

Chi chi chi, ngay sau đó là tiếng kêu của con vật trên vai nàng.

- Điều Thuyền à, nàng nghỉ trước đi, ta đi xuống dưới kia một chút.

Hoàng Minh nói.

- Úc, nhớ về nghỉ sớm!

Hoàng Minh gạt đầu, mở cửa đi ra sảnh.

- Thiếu gia!

- Thiếu gia!

Hai thiếu niên gác cửa cúi đầu chào, Hoàng Minh gạt đầu đi qua, ra tới gần chính sảnh đã nghe được tiếng gọi âm ỉ.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 114: Đều trưởng thành

- Lão đại, ta thành công rồi, ta thành công rồi...

Hoàng Minh nhủ mày, giọng Tiểu Ngư Nhi mà, tên này bé quan 2 tháng rồi, hôm nay đã ra?

- Lão đại, ta luyện được rồi, luyện được rồi.

Tiểu Ngư Nhi ôm lấy Hoàng Minh mà khóc ròng, cả người bần thiêu. Hai tay không ngờ ôm lấy Hoàng Minh, nước mắt nước mũi tùm lum.

- Bình tĩnh nào, kể ra ta nghe đi!

Hoàng Minh cũng xúc động, Tiểu Ngư Nhi vâng dạ hai cái, lấy tay quệt qua nước mắt, giờ ra một lọ đan dược, chậm rãi đổ ra tay được 2 viên đan màu xanh, tròn xoe.

Hoàng Minh ngơ ngẩn.

- Là Cương Thánh Đan, là Cương thánh đan đó lão đại. Đệ đệ thành công rồi. Đệ là đan sư cấp 5 rồi. Hu hu

Hoàng Minh nhìn Tiểu Ngư Nhi cũng không nhịn được vui sướng. Hai mắt không hiểu sao cứ nhòe đi.

- Nào, mau nín ngay, từng này rồi còn khóc, đây là chuyện vui. Không được, phải thông báo cho toàn bộ đảo, ngay bây giờ tổ chức ăn mừng.

Hoàng Minh không nhận được. Đã chung vui, không cần biết giờ là thời gian nào.

Nhận được lệnh của Hoàng Minh, thiếu niên gác cửa nhanh chóng chạy lên lầu trên, bật đèn gian hiệu.

- Reng reng reng!

Âm thanh báo hiệu lập tức làm cả đảo dậy sóng. Tất cả người trên đảo ngay lập tức vứt bỏ hết tất cả việc làm. Nhanh chóng xuất hiện tại sảnh đường.

Hoàng Minh lúc này đang chấp hai tay đứng trước một bệ tường lớn. Phía dưới là một khoảng sân rộng. Dưới sân đều có bàn dài, ghế ngồi. Xung quanh được mắc đèn điện sáng trưng.

Hoàng Minh trong lòng có chút than thiết. Phú Quốc đảo 3 năm trời, phát triển cực kì mạnh mẽ, số lượng người đã tới gần 800. Toàn bộ đều là thiếu niên, nam hải nữ hải tại. Đây là thế lực mà Hoàng Minh nuôi dưỡng 3 năm qua.

- Lão đại, chuyện gì mà báo động giữa đêm thế này?

Ngáp một cái thật to, một thiếu niên điển trai, cao ráo, thân người mặc một bộ màu vàng đồ nhẹ.

- Chuyện vui, cứ về chỗ đã.

Lần lượt người từ 4 phía đảo đều tề tụ.

- Lão đại, toàn bộ đảo 825 người có mặt 810. Vắng 15 canh gác cùng tuần.

Một thiếu niên mặc bộ áo màu đen, thắt lưng dắt một đại đao to, mặt mũi kiên nghị đứng ra bẩm báo.

- Được rồi Vô Kỳ!

Hoàng Minh gật đầu. Hắn đứng trên bệ cao nhìn xuống dưới, tất cả mọi người đều đang nhìn hắn. Không hề có tiếng động nào. Hoàng Minh ưng ý, gật đầu.

- Hôm nay tập trung tất cả đảo vì có chuyện vui cần thông báo. Đây là điều vinh hạnh nhất cần được toàn bộ đảo biết đến.

Hoàng Minh cất cao giọng.

- Tiểu Ngư Nhi của chúng ta, chúng thức đặt chân lên đan sư cấp 5.

Hoàng Minh hùng hồn tuyên bố.

Rào rào rào, tràng vỗ tay nhiệt liệt vô cùng, hưởng ứng niềm vui.

- Người nghe thấy không, thiếu úy Tiểu Ngư Nhi lên đến đan sư cấp 5. Thật tài giỏi.

Một kẻ xì xào.

- Người yên lặng đi, ta nghe thấy, cần thận bị phạt!

Thiếu niên bên cạnh nhắc nhở.

Hoàng Minh giơ tay, tất cả lại yên lặng.

- Hôm nay, nhân niềm vui này, ta tuyên bố sẽ thưởng 3 ngày nghỉ ngơi toàn đảo.

Lời hắn vừa cất ra, toàn bộ đảo vui mừng hét ầm lên. 3 ngày nghỉ ngơi, thật thoải mái.

- Thiếu gia muôn năm, ha ha ha!

Tiếng vui cười theo toàn đảo vang lên. Ngay sau đó là ăn uống và hát hò.

Riêng ban chính giữa, là đám Hoàng Minh cùng Tiểu đệ ngồi.

- Lão đại, vậy là Tiểu Ngư Nhi đã là đan sư cấp 5, người vẫn là chưa lên sao?

Đoàn Dự hỏi.

Hoàng Minh lắc đầu, hắn mới là đan sư cấp 3 thôi. Về việc luyện đan hắn không chú ý mấy. Nếu muốn, với sự giúp đỡ của hệ thống hắn đã lên tới cao hơn rồi.

- Mập mập, 1 tháng nữa là tới lễ trưởng thành, ngươi chuẩn bị về chứ?.

Vũ mập mập 3 năm chưa thềm về nhà, đang gặm một đùi gà, nghe Hoàng Minh hỏi, hần cười hà hà:

- Về chứ, về chứ, lần này Mập Mập ta phải là đệ nhất Vũ gia.

Cả bàn cười vui vẻ.

- Lần này sẽ tới cô vũ hai người!

Thiếu niên mặc đồ trắng tinh, tay cầm cây quạt phẩy phẩy, giọng nói nhẹ nhàng ngoài Chu Du thì chẳng còn ai nữa.

- Lão đại, Điều Huyền ti đang tu luyện rồi, ta không dám phá quan mời.

Lệnh Hồ Sung đi tới, ngồi xuống nói.

- Không sao hết, tới uống đi!

Hoàng Minh gật đầu.

- Lão đại, lần này lễ trưởng thành ngươi tới là Vân Nam thành hả.

Triệu Vân hỏi:

- Đúng vậy? Có chuyện gì sao?

Triệu Vân uống hết một ly, sau đó nói;

- Đệ muốn đi theo một chuyến, đệ cần gặp một người.

Triệu Vân nói xong, không ngờ mặt có chút hơi đỏ.

- Là ý trung nhân sao?

Kiều Phong ha ha cười lớn, cả bàn lại náo nhiệt vô cùng với chủ đề mới.

Hoàng Minh nhìn đám tiểu đệ, hần vui mừng. 3 năm tất cả đều trưởng thành, đều mạnh mẽ. Nhất định, 1 tháng nữa là lễ trưởng thành. Sau đó sẽ là Sinh Văn tuyển vào 4 tháng sau.

- Lão đại, ngươi sao vậy?

Chu Du thấy Hoàng Minh không đúng, hỏi thăm

- Không vấn đề gì, nào, tới, một ly nữa.

Hoàng Minh giọng cao chén rượu.

- Một hai ba, uống!

Tiếng hét từ bàn chính đến bàn phụ, đêm nay Phú Quốc Đảo vô cùng náo nhiệt.

Vân Nam Thành

Hoàng Gia.

- Gia chủ, 1 tháng nữa Tiểu thiếu gia sẽ hồi phủ. Lần này lễ trưởng thành, ta tin tiểu thiếu gia sẽ trở thành tâm điểm lớn nhất!

- Ha ha ha, Hoàng Tĩnh à, ngươi nói xem, tiểu tử đó bây giờ là cái gì cảnh giới rồi?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: 3 năm chờ

- Lão gia, nói đến cũng kì lạ. Tiểu thiếu gia 3 năm trước đã là Luyện Thể kì cảnh giới sơ kì. Thế nhưng, 3 năm nay tuyệt nhiên không hề tăng tiến!

Hoàng Tính nhú mày, đoạn nói.

Hoàng Thái nghe vậy cũng yên lặng một lúc. Không khí hơi lặng lại.

- 1 Tháng nữa là lễ trưởng thành, xu xếp một chút đi.

Hoàng Thái cất giọng.

- Vâng!

Hoàng Tính cúi đầu rồi đi ra...

Phú Quốc đảo.

- Lão đại, hôm nay là có việc gì quan trọng sao?

Đoàn Dự hỏi.

Trong phòng là một bàn 9 huynh đệ. Đây là mật thất duy nhất, chỉ sử dụng khi có việc quan trọng mà thôi.

Hoàng Minh ngồi trên vị trí chính, hai mắt nhìn xuống hai bên.

- 3 năm nay các đệ trưởng thành rất nhanh. Ta rất vui mừng. Hôm nay ta gọi bọn đệ tới, trước là họp mặt, đã lâu huynh đệ ta không ồn ào, bận rộn bề quan cùng lịch lãm.

- Lão đại, để ta nói giúp!

Hoàng Minh gật đầu, Chu Du là rất hiểu Hoàng Minh, từ trước tới giờ đều là như vậy.

- Có chuyện gì lão tam người cứ nói đi.

Đoàn Dự nghiêm túc hỏi. Rất ít khi hắn có bộ mặt nghiêm túc này.

Chu Du gật đầu, bắt đầu nói:

- Như chúng ta đã từng hứa, sau 3 năm sẽ tham dự sinh viên tuyển.

Mọi người đều gật đầu.

- Lão đại đã đưa ra kế hoạch này, các đệ nghe kĩ.

Chu Du chậm rãi tường thuật nhanh chóng gọn gàng, đến Hoàng Minh cũng phải thần phục.

Cả đám đều gật đầu, không khí có chút ngưng trọng.

- Lão đại, thật sự phải xa nhau sao?

Triệu Vân không nhịn được, 3 năm nay sống chung cùng nhau, sớm tối cười đùa, ăn chung uống chung. Hắn thật sự không nỡ.

- Đúng vậy! Đừng thút thít như nữ nhân chứ!

Hoàng Minh cười ha hả, vỗ tay hai cái bốp bốp.

Đoàn Dự chần chừ.

- Sao thế?

Hoàng Minh hỏi.

Đoàn Dự đáp.

- Phụ hoàng cho gọi ta về, có lẽ là chuẩn bị cho sinh viên tuyển.

Mọi người gật đầu, là thái tử một nước, hơn nữa lại là người có thiên phú cao như Đoàn Dự.

- Cũng tốt, chỉ chờ một thời gian nữa thôi. Cố lên, Thiên Sát tiểu đội chúng ta, sau này nhất định khi tụ họp, sẽ một tiếng hót vang trời.

Kiều Phong vỗ mạnh xuống bàn rồi tuyên bố. Mọi người cũng thấy hào hứng, sôi nổi nhiệt huyết.

- Mai lão đại về nhà hả?

Trương Vô Kỵ hỏi.

- Đúng vậy, trước về đưa đơn được cho phụ thân ta, sau là chuẩn bị một chút. Mập mập nữa, mai người cũng về nhà đi. Ở đây lâu quá rồi.

Vũ mập mập gật đầu...

Hoàng Minh về phòng, giờ đã gần chập sáng rồi, hắn đang mong chờ một sự việc. Hắn chờ hệ thống mở ra.

Chuyện là 3 năm về trước, Hoàng Minh hắn xông qua đảo, tiến tới thăm dò yêu thú thượng cổ thứ hai.

Vạn Cổ Chương Ngự.

Thế nhưng, hắn bị hạ. Một đập miểu sát. Hoàng Minh bị đánh hạ, tương đương với hệ thống sập cửa, hắn không thể đăng nhập, thậm chí cả pokemon cũng không thể liên hệ. May mắn là ba lô của hắn vẫn có thể sử dụng.

Hoàng Minh nghĩ lại cảnh tượng khi đó mà vẫn không nhin nổi rùng mình. Một con bạch tuộc to khủng khiếp, hắn không kịp ngáp một cái, chỉ một xúc tu vả xuống, Hoàng Minh đi đời nhà ma.

- Mẹ kiếp, chết một lần mà sập hệ thống tới 3 năm.

Hoàng Minh nhin không được chửi lên. Đây cũng là lí do vì sao, 3 năm nay hắn vẫn dậm chân tại luyện thể cảnh giới tầng 2. Trong khi đám tiểu đệ, nhất là Đoàn Dự đã đặt chân tới luyện thể tầng 9 hậu kì cảnh giới rồi.

Hoàng Minh yên lặng nằm đợi.

2 phút sau.

- Tỉnh tỉnh, hệ thống cập nhật thành công, hiện tại có thể đăng nhập.

Bên tai Hoàng Minh nghe thấy tiếng thông báo quen thuộc, hắn vui mừng ngay lập tức đăng nhập.

- Link start!!

Hoàng Minh nhói mắt đã xuất hiện tại hệ thống bên trong. Không gian vẫn như vậy, không có gì thay đổi. A Trang vẫn đứng mỉm cười nhìn hắn. Hoàng Minh có chút xúc động như muốn lao lên ôm lấy nàng vậy. Kim hãm lại sự vui vẻ. Hắn nhanh chóng liên kết với đại lung.

- Pikachu, hitokage!

Hoàng Minh lấy ra pokeball, ngay lập tức triệu hồi ra pikachu cùng hitokage.

- Pika pika!

- Hít hít!

Pikachu và hitokage kêu lên hai tiếng vui mừng khi nhìn thấy Hoàng Minh, ngay lập tức nhảy vào lòng hắn. Hoàng Minh hai mắt không nhin được nhòe đi.

- Chào mừng chủ nhân lần nữa trở lại với hệ thống, hi vọng lần sau chú ya nhiều hơn!

Hoàng Minh nghe được giọng của A Trang, hắn gậy đầu. Lần sau nhất định phải từ từ, không nên hấp tấp.

- Hệ thống có gì đổi mới không?

Hoàng Minh hỏi.

- Không có gì khác, chủ nhân có thể kiểm tra lại nhân vật cùng trạng thái.

Hoàng Minh gậy đầu, mở ra nhân vật thông tin.

Hoàng Chấn Minh

Chức nghiệp: Không

Phó nghiệp: Đan sư cấp 4

Thực lực: Luyện khí cấp 2

Thân thể: Eternal Mangekyou Sharingan(Đã phong ấn)

Kĩ năng:

- Đa trùng ảnh phân thân chi thuật.
- Thế thân thuật.
- Dịch chuyển tức thời
- Hòa độn, hòa chi thuật
- Bách Hiểu 96 lần còn lại.

Pokemon:

- Pikachu
- hitokage

Nhiệm vụ:

- Nhiệm vụ chính tuyến.

Đấu chiến Ma Vương (Chưa hoàn thành)

- Nhiệm vụ: Tiêu diệt Thập đại cự quái

(1/10)

Hoàng Minh xem qua, vẫn đơn giản dễ hiểu. Hắn thở ra một hơi, một lần cúp là 3 năm chờ. Nhất định không được cúp nữa. Hứa với lòng mình như vậy. Hoàng Minh đăng xuất. Sáng nay hắn phải trở về một chuyến rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 116: Hoa Anh Đào thương hội

- Các người là về rồi hả?

Trần Mẫn vui vẻ đón đám Hoàng Minh vào phòng. Máy năm nay trong nhà nàng cứ có đám thiếu niên này, không khí là vô cùng vui vẻ. Nàng cảm giác như mình có thêm 8 đứa con nuôi vậy.

- Mẫu thân, phụ thân ở nhà không?

Hoàng Minh hỏi thăm.

- Hắn là đang ở ngoài tiệm bên kia trấn, hai hôm nay là chưa về rồi.

Hoàng Minh vâng dạ hai câu, dặn dò một chút đám người Chu Du, Đoàn Dự rồi ra tới ngoài kia tiệm. Hắn là biết nơi đó.

Mất hơn 20 phút mới tới nơi, Hoàng Minh ghé vào. Đây là một tiệm ngọc, tiệm này phụ thân hắn tiếp quản lâu nay rồi, hôm nay Hoàng Minh mới tới, từ trước tới nay là hắn chưa từng vào đây.

- Thiếu gia, người tới!

Một lão nhân nhận ra Hoàng Minh đang vào tới, nhanh chóng ra hành lễ.

Hoàng Minh gật đầu, hỏi thăm.

- Thúc Bá, phụ thân ta có tại không?

Lão nhân lắc đầu, nói:

- người đang đi giải quyết chút chuyện bên phía Nam trấn, xảy ra chút chuyện về giá cả.

Hoàng Minh ồ lên một tiếng, hỏi cận kề.

Hóa ra bên kia tiệm ngọc là của Lí gia, đang cố ý hạ giá ngọc xuống, liên kết cùng Hạ gia chèn ép tiệm này của Hoàng gia tại trấn. Hoàng Minh lắc đầu. Đoạn hần ra tới cửa, nhanh chóng huyết sáo một tiếng, một thiếu niên mặt mũi đen nhem, quần áo rách nát, đứng kiêu ưỡn mồm, thế nhưng hai mắt vô cùng tinh quang.

- Thiếu gia, thiên sát chiến sĩ số 641 có mặt!

Hoàng Minh gật đầu, đoạn rì rầm một hai câu gì đó. Thiếu niên kia gật đầu, hành lễ rồi nhanh chóng chạy vụt đi. Tốc độ rất nhanh, không hề có sự chậm chạp nào.

Hoàng Minh lại lên ngựa, chạy qua phía Nam trấn tới tiệm ngọc kia.

Chỉ mấy chục phút hần đã tới, xuống ngựa cũng không nói gì, đi thẳng vào trong.

- Vị công tử này, hôm nay tiệm không buôn bán, người hôm khác lại tới nhé!

Một trung niên mặt mũi tròn trĩnh cười mỉm đoạn nói.

Hoàng Minh cũng không giải thích gì, một mạch đi vào.

- Ấy, công tử, người không được đi vào trong.

Hoàng Minh mặc kệ hần nói gì, cứ lừng lững đi vào. Bên trong là một sảnh lớn, đang có 5 6 người đang ngồi.

Chưa tới nơi Hoàng Minh đã nghe được tiếng nói của Hoàng Chấn Giang. - Các người đây là muốn tuyên chiến với Hoàng Gia sao?

Giọng Hoàng Chấn Giang mang theo chút bức bối cùng tức tối.

- Hoàng Chấn Giang, người nói thế là có ý gì? Từ trước tới nay giả ngọc tại trấn vẫn là cùng nhau đồng giá. Hiện tại thị trường ngọc có khó khăn, bọn ta hạ xuống chỉ là muốn cho người mua cũng như người bán thôi.

Hoàng Chấn Giang hai mắt nhú lại, đoạn đáp:

- Các người biết là ta mới nhập tới một lô hàng khá, định thay nhau chèn ép ta trong lần hàng này đúng không?

- Này này, Họ Hoàng, đừng có ngậm máu phun người. Bọn ta đều là người có tiếng tăm ở đây, người nghĩ bọn ta cần sử dụng thủ đoạn như thế sao?

Hoàng Minh vào trong không khí đã vô cùng căng thẳng.

- Ấy công tử, nơi này người không được đi vào!

Tiếng kêu của lão chương quỹ cứ theo Hoàng Minh tới.

Hoàng Minh đã tới sảnh rồi, hần đã nhìn thấy Hoàng Chấn Giang. Những người trong phòng cũng đã thấy hần.

- Con cái nhà ai vậy?

Hoàng Chấn Giang không nhận được nhú đôi lông mày rậm. Tiểu tử này tới đây làm gì?

Hoàng Minh đi vào, trên môi luôn nở nụ cười, đám người thấy đi vào là một thiếu niên, có chút hiếu kì.

- Ồ, đây là công tử nhà ai vậy?

Một kẻ ngồi phía dưới Hạ Bân nói. Hạ Bân không rõ, thiếu niên này có chút nhìn giống Hoàng Chấn Giang thật. Hần còn đang kì lạ, Hoàng Chấn Giang bên kia đã hỏi:

- Minh nhi, người tới đây làm gì?

Câu hỏi của hần đã làm đám người ồ ra, hóa ra là con trai của hần sao? Đã nghe qua Hoàng Chấn Giang có một đứa con trai. Hôm nay mới thấy qua.

Hoàng Minh miệng mỉm cười, đáp:

- Mang tới kinh hi cho Phụ thân người, nhất định người sẽ thấy kinh ngạc.

Hoàng Chấn Giang không rõ ý Hoàng Minh là gì. Lại nghe được bên cạnh tiếng nói.

- Ô, hóa ra là công tử của Hoàng gia, thật là anh hùng xuất thiếu niên, chỉ nhìn qua cũng thấy khí thế bất phàm.

Hạ Bản mặt mũi cười ha hả thế nhưng trong đầu đều đang suy nghĩ nhiều ý xấu.

Hoàng Minh nhìn quanh đại diện một chút, bỗng cất tiếng.

- Không dám, ta tới đây muốn nói phụ thân ta biết, Hoa Anh Đào thương hội muốn hợp tác với tiệm chúng ta!

Cái gì??

Một câu nói của Hoàng Minh làm không khí có chút quái dị.

Hoàng Chấn Giang nghe như có tiếng động trời. Hắn nghe lầm sao.

Bên kia Hạ Bản cùng Lí Minh đều sợ hãi. Chuyện gì xảy ra, tại sao Hoa Anh Đào lại muốn hợp tác làm ăn với một tiệm ngọc nhỏ như của Hoàng Gia?

Hoa Anh Đào là thương hội cực kì nổi trong 3 năm nay. Không rõ là ai đứng sau thế lực này. Nhưng sự phát triển của Hoa Anh Đào thật sự khủng khiếp, không ai có thể đoán được. Chỉ trong vòng 3 năm, Hoa Anh Đào nổi lên như một thế lực, vô số cửa hàng được dựng lên, với những đồ vật, thiết bị, món ăn, thậm chí là đồ đi vệ sinh. Cực kì lạ lẫm nhưng hiệu quả tuyệt đối. Hơn nữa, Phiên Ảnh hội đấu giá cũng giao hảo với Hoa Anh Đào. Ở tất cả quốc gia, lớn hay nhỏ đều có cửa hàng của Hoa Anh Đào.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 117: Nữ Vương Hoa Anh Đào

- Người nói là thật?

Hoàng Chấn Giang vô cùng rung động đứng hẳn dậy. Hoàng Minh tặc lưỡi, phụ thân hắn là không biết mới vậy. Hắn gật đầu, đoạn nói:

- Không tin người về mà xem!

Hoàng Chấn Giang gật đầu, ở lại đây làm gì nữa, mau chóng về. Hoàng Minh cũng đi theo.

Hai cha con hắn vừa đi, Hạ Bản ngay lập tức gọi người vào:

- Điều tra cho ta, chuyện này là thật hay giả?

- Rồi!!

Hoàng Chấn Giang về tới tiệm đã gặp được người của Hoa Anh Đào thương hội. Một trung niên dáng người nhỏ gầy, gặp Hoàng Minh định vấn an, thế nhưng Hoàng Minh hơi nhíu mày, hắn liền gật đầu bỏ qua. Hoàng Chấn Giang lại không nhận ra điều này. Mất 15 phút Hoàng Minh ngồi chờ thì cũng thấy Hoàng Chấn Giang đi ra, mặt mũi phấn khởi, có vẻ mọi chuyện đều tốt đẹp. Thấy Hoàng Minh còn chưa về, liền hỏi:

- Sao còn chưa về nhà?

Hoàng Minh nhún nhún vai, đoạn lấy ra trong người một bình sứ. Hoàng Chấn Giang nhìn thấy bình sứ, trong lòng không nhận được run lên. Đây là, chà nhẽ...

Hoàng Minh gật đầu, đẩy bình đàn được tới trước mặt Hoàng Chấn Giang. Hoàng Chấn Giang hai mắt đăm lẹ, hắn thật sự, hắn thật sự chờ được đến ngày này, chờ đến ngày này.

Hoàng Minh không nhận được cảm động, cuối cùng nói qua một chút về đàn được rồi rời đi. Hoàng Chấn Giang ngắm nghía một chút, mở nắp lấy ra viên đàn được không nhận được ngay lập tức uống vào.

- Lão đại, người là đi đâu?

Chu Du kì quái nhìn Hoàng Minh đang chuẩn bị ra ngoài, Hoàng Minh cười mỉm, dặn dò một chút tình huống rồi rời đi.

Hoàng Minh mất nửa ngày thời gian đã tới Cát Lạc binh đoàn. Cát Lạc binh đoàn vẫn như trước, cảnh vệ thấy Hoàng Minh đi qua, đều gật đầu cho qua. Ai cũng biết, Hoàng Minh với Tiểu thư là có mối quan hệ đặc biệt. Hoàng Minh từng nghe qua bọn hắn bàn luận, hắn chỉ cười xòa.

..

1 căn phòng nhỏ, bên trong có hai thiếu nữ. Một đang báo cáo gì đó, một đang cầm cúi chỉnh sửa, viết viết. Hoàng Minh đi vào. Thiếu nữ đang đứng thấy được Hoàng Minh, vội vàng hành lễ, Hoàng Minh giơ tay, ý nói yên lặng. Thiếu nữ gật đầu, hiểu ý đi ra ngoài.

- Ngọc Mĩ, bên Quang Hưng để quốc thi sao?

Thiếu nữ không ngẩng mặt lên, chăm chú viết lách, đoạn hồi.

Hoàng Minh nhìn giọt mồ hôi đang rơi dài trên đôi gò má, hắn hơi xót xa.

Không nhận được đi tới đằng sau, ôm lấy nàng. Linh San giật mình, sợ hãi.

- Không sao, là ta!!

Giọng Hoàng Minh bên tai làm nàng đã bình tĩnh trở lại, hai má hồng lên, vô cùng diễm lệ.

- Ngươi tới khi nào?

Linh San nhẹ nhàng hỏi. Hai tay không tự chủ được đan vào nhau. Hoàng Minh vô cùng thích dáng vẻ đáng yêu này của nàng.

- Ta tới được một lúc rồi, chú ý giữ gìn thân thể, không nên làm việc quá nhiều như vậy!

Linh san nghe hắn nói, trong lòng ấm áp. Chỉ cần là việc của hắn, nàng nhất định làm tốt, nhất định phải hoàn thành. Hoàng Minh không thấy Linh San trả lời, biết nàng nghĩ gì, đoạn nói:

- Ta biết nàng cố gắng vì đại nghiệp của ta, thế nhưng vẫn phải biết giữ sức khỏe. Lỡ ai đó mà biết, nữ vương Hoa Anh Đào thương hội làm việc mệt mỏi mà ngã bệnh, ta chắc chắn sẽ bị chửi tới chết mất.

Linh San nghe hắn nói mà phì cười, cái gì mà chửi tới chết, vớ vẩn.

Hoàng Minh ôm Linh San, bắt đầu ngân nga vài câu hát. Đây là thú vui của hắn, cũng là Linh San thích nhất. Nàng thích được hắn ôm nàng, hát cho nàng nghe từng câu từng chữ.

- Ta tới là thăm nàng, tiện thể đi lịch lãm một chút!

Linh San nghe vậy, ấm lòng, đoạn hỏi:

- Ngươi là định vào Hùng Thiên Sâm lâm?

- Đúng vậy!

Hoàng Minh gật đầu.

Hắn là có ý định đi vào mà luyện chút. Đã 3 năm rồi không thể lên cấp. Hiện tại sắp tới lễ trưởng thành, tăng chút thực lực là nên làm.

- Phải cẩn thận đấy!

Linh San nắm tay Hoàng Minh nhẹ giọng nói.

Hoàng Minh gật đầu. Dặn dò nàng lên nghỉ ngơi một chút, nên chú ý sức khỏe, gửi lời hỏi thăm tới Linh Vô Song giúp hắn, rồi lại lên yêu thú, hắn vào Hùng Thiên sâm lâm.

Vùng cấm Hùng Thiên sâm lâm. Hoàng Minh rất lâu rồi không tới nơi này. Trước kia là luyện khí kì hắn đã tới đây rèn luyện rồi. Hoàng Minh triệu hồi ra Pikachu cùng Hitokage. Hai nhóc tí này cũng rất lâu rồi không được chiến đấu, khí thế hùng hục, nhanh chóng kêu lên phấn khởi.

Hoàng Minh tay trái nhấc lên cao, hai mắt lóe lên ánh cười. Mặc bộ đồ dã chiến, hai cầu vai của hắn khắc biểu tượng một hình mặt trời, một kiếm cùng một đao xuyên qua. Đây là biểu tượng của Thiên Sát.

- Tiến lên nào, pikachu, hitokage!!!!

Hoàng Gia sơn trang!

- Thái tử, nên là lúc về triều rồi!

Một giọng nói the thé vang lên.

Đoàn Dự hừ một tiếng, đáp:

- Ta biết, đợi một chút đi!

Hắn đứng đấy, bên cạnh là đám Chu Du, Kiều Phong, Trương Vô Kỵ.

- Lão nhị, ngươi là phải đi bây giờ sao? Tiểu Ngư Nhi hai mắt đỏ hoe, không nhịn được nước mắt rơi xuống.

- Lão cửu, nín ngay, gì mà như nữ nhân thế, Kim Châu mà biết được nàng ta cười cho!

Tiểu Ngư Nhi nghe tới Kim Châu tên là ngay lập tức hai má mặc định đỏ lên. Hắn nín ngay, tay thò vào áo lôi ra mấy bình đan dược.

- Lão nhị, ca cầm lấy, đây là đệ luyện được mấy hôm nay, nhất định phải giữ nhé!

Tiểu Ngư nhi hai mắt đỏ hoe nói.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 118: Chuẩn bị lễ Trưởng Thành

- Đa tạ, ta không khách khí đâu!

Đoàn Dự cười ha hả, nhận lấy cho vào không gian giới chỉ.

- Lão nhị, ngươi đi về bình an, chịu khó tu luyện, đừng để bị tiểu đệ ta bán hành tập 4 nhé!!

Vũ mập mập thân hình bầu bĩnh, mặt hèn mọn nói. Đoàn Dự cười to, tay phải nắm một cái nhẹ vào ngực Vũ mập mập, đoạn nói:

- Yên tâm, nhất định ngươi vẫn là thua thôi!

Cả bọn cười vui vẻ.

- chỉ tiếc lão đại không ở nhà!

Triệu Vân nuốt tiếc nói.

Đoàn Dự gật đầu, hắn là muốn tạm biệt Hoàng Minh đấy, chỉ là tên chết tiệt này đi đâu mất. Lúc nào cũng thoát ần thoát hiện.

-Nhị ca, đệ sẽ thay ca nói với lão đại, yên tâm!

Chu Du gấp lại quạt, nói.

Đoàn Dự gật đầu, hắn vỗ tay với từng người một, sau đó quay lưng lên ngựa, đoạn đang chuẩn bị vụt roi lưng ngựa rồi đi. Đằng sau không ngờ cả bọn đang hát, bọn hắn hát Nhân Nghĩa Thiên Sát.

Đoàn Dự lẩm nhẩm hát theo, hắn không nhịn được hai hàng lệ, cố gắng kiềm chế, Đoàn Dự vụt mạnh vào đuôi ngựa, ngựa bị đau, phóng vụt đi. Phía sau hắn, đám người chạy theo.

Vân Nam thành.

Hoàng Thất.

- Hoàng Thượng giá lâm!!!

Tất cả mọi người đều quỳ xuống hành lễ, Càn Thiên Trụ mặc long bào màu vàng, chậm rãi đi vào điện.

- Nhi thần bái kiến phụ Hoàng!

Một thiếu niên nhỏ tuổi quỳ xuống hành lễ với Càn Thiên Trụ.

- Biên Nhi đứng dậy đi, ta tới thăm ngươi thế nào?

Càn Thiên Biên, năm nay tròn 13 tuổi. Xung mệnh Con Thiên Từ, thiên phú hơn người.

- Nhi Thần đã bước vào cảnh giới luyện thể. Nhất định một tháng sau sẽ không khiến phụ Hoàng mất mặt!

Càn Thiên Biên nghiêm túc nói.

Càn Thiên Trụ gật đầu hài lòng. 13 tuổi luyện thể cảnh giới. Quả là thiên tài.

- Tốt lắm, nhất định phải đứng đầu, ta trông chờ vào ngươi cùng Thu nhi.

- Vâng!

Càn Thiên Biên vâng một câu dứt khoát.

Vũ gia!

- Tiểu tử kia còn chưa chịu về sao?

Gia chủ Vũ Chiến Hùng hai mắt lóe tinh quang.

- Bẩm gia chủ, đại thiếu gia đang ở Thái Minh trấn trong nhà Hoàng Chấn Giang.

Vũ Chiến Hùng tay phải vuốt chòm râu, đoạn hỏi:

- Tên nhóc đó tu luyện đến đâu rồi?

- Bẩm gia chủ, đại thiếu gia chuyển tu pháp sư, cảnh giới thật sự chưa rõ. Trước kia có nghe tin đại thiếu gia thật sự kì bí pháp thuật cùng kĩ năng.

Vũ Chiến Hùng gật đầu, lại nói:

- Nhớ đón tên nhóc đấy về trước 3 ngày.

- Vâng!

Lí gia.

Lí Sơ đang ngồi trước ghế lớn trong sảnh, bên dưới là 4 thiếu niên trẻ tuổi. Lí Hùng cũng nằm trong số đó.

- Tự tin không?

Lí Sơ uống một ngụm trà, hỏi.

- Bẩm Gia gia, bọn ta đều nửa chân đặt tới luyện thể kì cảnh giới. Riêng Hùng ca đã là luyện thể kì sơ kì cảnh giới. Chắc chắn sẽ làm tốt. Gia gia yên tâm.

Lí Hùng gật đầu, đoạn dặn.

- Nhất định không được khinh địch, nhớ lấy!

- Vâng!

Khôi Gia!

- Gia chủ, Khôi Thiếu gia đã bế quan hơn hai tuần rồi.

Khôi Long gật đầu, dặn dò:

- Nhớ gọi hắn ra trước lễ trưởng thành, Khôi gia chỉ có hắn có hi vọng thôi!

- Là!!

- Lần này không biết nhà nào sẽ là tiểu bối đứng hạng nhất đây, ngươi nói xem Chấn Long?

Quân Chấn Long nghiêm túc đứng một bên, cung kính đáp.

- Phụ thân, người nhất định sẽ thích tiểu tử này!

Quân Chấn Sơn ngạc nhiên, hỏi:

- Ô, là tiểu tử nào?

Quân Chấn Long mỉm cười, đáp lời:

- Hần họ Hoàng, tên Chấn Minh!

Quân Chấn Long thốt lời.

- Ô, là tên nhóc mà Nhượng Lan nói đấy sao?

- Đúng vậy ạ!

Quân Chấn Long đáp.

- Nhất định ta sẽ chú ý, ha ha, cháu rể ta nhất quyết phải có bản lĩnh mới được.

Quân Chấn Sơn cười lớn, khí thế vô cùng.

Hoàng Gia trang viên.

- Lão đại có về đúng thời gian không biết?

Kiều Phong lo lắng. Chu Du mở quạt cái xoẹt, mỉm cười nói:

- Lão đại tự có chừng mực, không cần lo lắng. Liệu mà tu luyện đi.

- Rõ rồi tam ca.

Cả đám đều gật đầu.

- Điều Thuyền ti cũng đã bé quan rồi, thật khủng khiếp, ti ấy đang phá cảnh luyện thể, đang trùng kích ngân huyền cảnh.

Cả bọn đều gật đầu tán phục. Nói ra thật sự sợ hãi, Điều Thuyền còn tu luyện sau bọn hắn, vậy mà cảnh giới tăng tiến thật là như cưỡi tàu lửa vậy.

- Nói mới để ý, ta thấy lão đại 3 năm nay vẫn giậm chân tại chỗ, các huynh có để ý không?

- Đúng vậy? Rất kì lạ đấy.

Chu Du hai lông mày cũng nhíu, hẳn là để ý rất lâu rồi, nhưng không có ý định hỏi.

- Các đệ không cần quan tâm, lão đại là có nguyên nhân gì đó mới giữ nguyên ở tu vi hiện tại, chúng ta không nên thắc mắc nhiều, mau về tu luyện đi. Sinh Văn tuyến không còn lâu nữa đâu.

- Rõ!!

Cả bọn thừa một tiếng rồi giải tán. Chu Du chậm rãi đi về phòng, hắn ngồi vào cạnh giường, chậm rãi suy nghĩ.

- Lão đại, người là đang có chuyện gì sao?

Hắn thì thảo tự hỏi.

Hùng Thiên Sâm Lâm, đại gia Hoàng Minh thì không để ý nhiều như vậy, hắn đang liên tục chém giết yêu thú, không ngừng lấy kinh nghiệm thăng cấp điên cuồng. Một mảnh khu vực cấm bị hắn càn quét, liên tục giết chóc.

Sâu hơn trong Hùng Thiên Sâm lâm.

- Hùng ca, bên rìa khu vực cấm có nhân loại đang không ngừng giết chóc, một con gấu to không ngờ mở miệng nói như nhân loại.

Phía trước hắn là một thanh niên, không ngờ đang tu luyện, xung quanh hắn bao quanh một lớp sương mù màu trắng.

- Kệ hắn đi, không cần để ý!

- Vâng!

Chương 119: Lễ trưởng thành 1

Vân Nam thành đang vô cùng khẩn trương, chỉ 2 ngày nữa là lễ hội lớn nhất quốc gia được diễn ra. 3 năm một lần, lễ trưởng thành. Với sự góp mặt của 8 Thế lực. Hoàng thất cùng bảy đại thế gia. Lễ trưởng thành, tên y như vậy. Được tổ chức chào đón các thiếu niên nam hài nữ hài của Hoàng thất cùng Bảy đại gia tộc. Từ 13 đến 15 tuổi, chứng thực sự trưởng thành, nhưng hầu hết ai cũng biết, đó chỉ là nghi lễ thôi. Quan trọng ở đây là sự ganh đua của các hậu bối các thế lực. Chứng tỏ sự cường thịnh, mạnh mẽ. Hơn nữa, tại lễ trưởng thành, còn có thứ tự sắp xếp, đây là nguyên nhân chính, là mặt mũi.

- Ài, nhanh thật, mới đó đã ba năm rồi, ta nhớ là 3 năm về trước lễ trưởng thành vẫn là Hoàng Thất chiếm ưu thế nhất. 4 trên 10 vị trí đứng đầu.

Một trung niên ngồi vắt vẻo bên bàn rượu, nói.

- Ha ha, nói mới biết đúng không Lão Cửu, ta là từ lúc sinh ra đã chứng kiến 7 lần lễ trưởng thành rồi. Thật là chờ mong, ha ha.

Lão Cửu hí hóp nức, uống thêm một hớp nữa là hết bát rượu. Lão vắt chân lên ghế, tay vỗ cái đét một cái vào đùi, sáng khoái nói:

- Nhớ lại 3 năm trước Thái tử cùng Mạc Sầu tiểu thư một trận chiến quả thật làm ta nhiệt huyết sôi trào...

Lão Cửu không nhịn được nhớ lại, tiếp đó lại đổ rượu vào bát. Đối diện hắn, trung niên mặt mũi có nhiều nếp nhăn hơn, cũng hồi tưởng lại. 3 năm trước, trận đấu ngôi vị đầu bảng đúng là vô cùng rung động. Với người phạm bọn hắn, đây dường như là thần tiên đánh nhau rồi. Hắn uống một li, đoạn nhớ lại chút nữa.

- Lão Mông à, cạn một li nào. Hai hôm nữa nhất định cùng ta cá một trận, thế nào?

- Nhất định là ngươi lại trả tiền thôi, cạn!

Khôi gia.

- Thiếu gia, người xuất quan rồi?

Một thiếu niên đi ra khỏi bể phù, thân hình mặc một bộ thanh sam, vô vùng khôi ngô. Thân cao mét 7, dáng dấp vô cùng mạnh mẽ.

- Ủ, còn bao nhiêu ngày!

Hắn chậm rãi hỏi.

- Còn 2 ngày thiếu gia.

Khôi Phúc gật đầu. Hắn chậm rãi bước ra khỏi sân, đi ra ngoài.

Lão nhân nhìn theo Khôi Phúc ra khỏi mới quay đầu:

- Mau đi bẩm báo gia chủ, thiếu gia đã xuất quan!

- Vâng!

Hoàng Thất.

Phủ Công chúa.

- Thu nhi, muội chuẩn bị sao rồi?

Càn Thiên Biên ngồi ở ghế nói. Bên cạnh hắn là một bức rèm, bức rèm bằng lụa, nhìn có thể mờ mờ bên trong một bóng dáng. Một đôi bàn tay đặt nhẹ trên dây đàn, hơi vuốt ve.

- Ta rất mong chờ!

Giọng nói nhẹ nhàng cuốn hút. Càn Thiên Biên cười ha ha, uống nốt li trà trên bàn, đứng dậy đi ra khỏi phòng.

Hoàng Gia.

- Gia chủ, 15 người tham dự đã ở bên ngoài phòng.

Hoàng Thái gật đầu, lão đi ra ngoài. Bên ngoài đã đứng chờ 15 thiếu nam thiếu nữ. Hoàng Thái nhìn một lượt, đoạn quay sang hỏi.

- Hấn còn chưa về sao?

Hoàng Tĩnh lắc đầu.

Hoàng Thái hơi nhíu đôi mày.

Hoàng gia son trang.

Hoàng Chấn Giang đang ngồi gõ ngón tay xuống bàn kêu lộc cộc. Trần Mầu thì đi đi lại lại.

- Mai Mai, đừng đi đi lại lại nữa.

Trần Mầu nghe thấy Hoàng Chấn Giang nói, đành ngồi xuống ghế. Đoạn cau mày hỏi:

- Hấn không nói với các người là đi đâu hay sao?

Đám Chu Du, Kiều Phong, Trương Vô Kỵ cúi đầu, không biết đáp thế nào. Chu Du nghĩ một lúc, chậm rãi bước ra.

- Di Trần, Minh ca có nói sẽ về đúng ngày, hấn không phải người lỗ mắng. Di lên yên tâm!

Trần mầu nghe Chu Du nói cũng thấy hòa hoãn phần nào. Tên nhóc này hay chạy loạn nhưng cũng không phải lỗ mắng. Con trai nàng nàng rất tin tưởng. Chỉ là bên kia gia chủ đang thúc dục. Hoàng Chấn Giang vỗ nhẹ vào tay nàng hai cái. Trần mầu gật đầu, phất tay cho đám Chu Du rời đi.

- Phu quân, người xem phải làm thế nào?

Hoàng Chấn Giang hai mắt có chút nhíu lại, không đáp.

Hôm nay là ngày lễ trưởng thành, toàn bộ Vân Nam vương quốc đều nghỉ tất cả công việc. Dân chúng đổ xô về trung tâm Vân Nam Thành. Nơi có sự kiện 3 năm một lần diễn ra. Vân Nam thành 3 năm một lần, đây là thời điểm đông đúc nhất. Người người nhà nhà kéo nhau tiến vào. Giữa vân nam thành, đó là khu vực cấm trong năm, thế nhưng hôm nay đã mở cửa lớn nhất, khán đài chật ních toàn là người. Bá tánh bình dân có, tu sĩ có, đa dạng chức nghiệp đều xuất hiện tại đây. Ôn ào bàn tán, râm ran như hội chợ. Sân được bố trí chẳng khác gì một sân bóng rộng lớn của thế kỉ 21. Đây cũng là công trình to nhất của Vân Nam quốc. Luôn đề diễn ra lễ trưởng thành có từ bao nhiêu đời nay.

- Người nói xem, năm nay nhà nào sẽ là vị trí đệ nhất?

- Tất nhiên lại là Hoàng thất rồi, nên nhớ, Hoàng Thất đã 2 năm vô địch, đứng đầu tất cả rồi?

- Chưa chắc đâu, người thông tị chậm chậm lắm, đã nghe qua Khôi gia năm nay chưa, Khôi gia xuất hiện thiên tài Khôi Phúc, 14 tuổi luyện thể cảnh tầng 3 rồi đó.

Một kẻ mặt rỗ khoa trương nói lớn.

- Hừ, vậy mà người cũng nói thông tin chậm chạp, người biết Hoàng Thất năm nay có ai không? Là tam hoàng tử, 13 tuổi luyện thể cảnh, chưa nói Càn Thu công chúa sinh đôi cùng Tam Hoàng tử cũng là luyện thể cảnh rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 120: Lễ trưởng thành 1

- Người nói là sự thật?

Tên mặt rỗ kinh ngạc.

- Tất nhiên, nói cho nhà người biết hơn nhé, ngoài Hoàng Thất năm nay còn có Mạc Hình của Mạc gia, là muội muội của Mạc Sầu, cũng đã là luyện thể cảnh giới. Chưa hết, Lí Hùng của lí gia cũng vậy, kể cả Ngân gia, Hạ gia mặc dù không phát ra tin tức, nhưng ta đoán chắc bọn hấn tiều bổi trong nhà cũng xuất hiện luyện thể cảnh.

Tên Áo nâu mặt mũi héch lên, vô cùng đắc ý nói. Mọi người nghe xong đều thán phục cùng ngỡ ngàng. Thật sự là thiên tài lớp lớp. Dưới 15 tuổi đều là

luyện thể cảnh. Đúng là thể lực lớn, sinh ra đã được ngậm chia khóa vàng, có tài nguyên cùng công pháp tu luyện, không giống tán tu bọn hắn, tài nguyên thiếu thốn, bước vào được con đường tu luyện đã là bao nhiêu gian khổ.

- Còn 2 tiếng nữa là bắt đầu làm lễ rồi. Chờ đợi chút đi vậy, hôm nay thật náo nhiệt.

Bùn bùn bùn, một loạt hiệu ứng bắn lên trời làm mọi người kinh ngạc, trầm trồ.

- Nhìn kia, đó là gì?

- Trời oi, thật là đẹp, ở đâu ra vậy?

Khán giả vô cùng sợ hãi cùng kinh ngạc. Thứ vừa bắn lên trời rít lên cao vút sao đó nổ tung tóe ra nhiều màu đẹp đẽ.

- Các người đứng là quê mùa, đó gọi là pháo hoa, là pháo hoa hiểu không?

Một kẻ nhanh chóng hi mũi bắt đầu ra vẻ. Đám người xung quanh đều quay qua nhìn hắn, mặt mũi chờ đợi hắn nói tiếp. Tên kia bắt đầu chém gió:

- Các người nghe qua Hoa Anh Đào thương hội sao?

- Nghe qua, nghe qua!

Mọi người gật đầu, Hoa Anh Đào thương hội 3 năm nay quật khởi, khắp phố phường đều có cửa hàng, ai cũng biết.

Tên kia gật gù, đoạn nói tiếp:

- Đây là phát minh của Hoa Anh Đào thương hội, cái đó gọi là pháo hoa, dùng trong các dịp lễ hội, hỷ sự hay mừng thọ. Nếu bắn buổi tối, sẽ còn đẹp hơn gấp trăm lần.

Hóa ra là vậy, thảo nào. Thứ kì lạ như vậy chỉ có Hoa Anh Đào mới tạo ra được thôi.

- Nhìn kia, là Hoàng Thất tới đây.

Một kẻ ngay lập tức hét lên, tay chỉ vào vị trí cửa chính.

Đúng Là Càn Thiên trụ, phía sau hắn là một đoàn người.

- Các người nhìn là tam hoàng tử cùng Thu Công chúa.

Bên kia khán đài hét lên.

Mọi người đều nhìn xuống, đi sau Càn Thiên Trụ là Càn Thiên Huân nhị Hoàng tử, sau đó là tam hoàng tử Càn Thiên Biên, cuối cùng là Thu công chúa Càn Thu.

Càn Thu đáng người mảnh khảnh, đầu tóc thả dài, mặt đeo khăn lụa che đi khuôn mặt. Nhưng chỉ nhìn qua, ai cũng đoán được nàng là mỹ nữ. Chỉ mới 13 tuổi mà các nét cong của cơ thể đã hình thành gần hết. Lớn thêm vài năm nữa, chắc chắn là mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành.

Càn Thiên trụ tiến vào hắn sánh chính tất cả dân chúng đều quý xuống bái ạt hành lễ, chỉ chừa vài thể lực khác là đứng yên bất động. Càn Thiên Trụ giờ tay miễn lễ, dân chúng mới đứng dậy. Hắn dẫn theo đám người đi tới vị trí chính sảnh ngồi xuống. Tiếp sau đó các thể lực gia tộc mới lần lượt đi vào. Vào thứ nhất lại là Lí gia. Lí Sơ dẫn đầu đi vào, sau Lí gia là Hạ gia, Mạc gia, Vũ gia, Ngân gia, Khôi gia. Thế nhưng vẫn chưa thấy Hoàng gia xuất hiện.

- Hoàng Gia chưa tới à?

Càn Thiên Trụ nhíu mày hỏi.

Bên cạnh thái giám nhanh chóng cho người đi hỏi.

Hoàng Gia phủ đệ. Bên ngoài cổng các thiếu niên nam nữ đang đứng chờ, không hiểu gia chủ tại sao vẫn chưa cho đi. Bên cạnh Hoàng Thái, Hoàng Hưởng một bên sốt ruột, một bên khó hiểu.

- Đại ca, tại sao vẫn chưa tới, Bệ hạ sẽ khiển trách chúng ta.

Hoàng Thái không đáp, chậm rãi nhắm mắt dưỡng thần.

Phía xa một chiến xe ngựa đang đi tới. Hoàng Thái mở mắt, người đánh xe là một thiếu niên, mặt mũi góc cạnh rõ ràng, hai mắt kiên nghị vô cùng. Hắn là Triệu Vân, xung quanh xe ngựa lại là một đám thiếu niên khác, bọn hắn cũng tới xem lễ trưởng thành này.

Xe ngựa tới cổng bỗng dừng lại, từ xe đi ra hai nam nữ. Là Hoàng Chấn Giang cùng Trần mẫu.

- Nhi thần vẫn an Phụ thân!

Hoàng Chấn Giang cùng Trần mẫu vẫn an Hoàng Thái. Hoàng Thái gật đầu, nhìn con trai cùng con dâu, lão gật đầu, bọn hắn vẫn khỏe mạnh. Bên cạnh Hoàng Hường nhũ mỳ, mĩ mai nói:

- Ta còn tưởng là đợi chuyện gì, hóa ra là cháu trai thiên tài của Hoàng gia ta!

Hoàng Chấn Giang trong lòng khó chịu, vị thức này của hắn trước giờ đều miệng lưỡi cay độc. Từ nhỏ hắn đã vô cùng ghét lão.

- Xin lỗi đã để thức đợi, là bọn ta đường xá xa xôi.

Hoàng Hường bĩu môi, đoạn nói:

- Không biết ở đâu chui ra một đám thiếu niên làm bảo tiêu, ha ha ha. Mà con trai người năm nay mười ba rồi, sao không thấy tới nhỉ, con trai của thiên tài Hoàng Gia cũng phải là Thiên tài chứ. Năm nay lễ trưởng thành phải nhờ hắn rồi.

Hoàng Hường cười to mỉa mai.

Trần Di hai mắt sắc lẹm, Hoàng Chấn Giang vội nắm lấy tay nàng. Trần mẫu hừ một tiếng, đoạn quay đi.

- Hường à, chúng ta đi thôi!

Hoàng Thái lên tiếng thúc dục.

Vừa rồi đám Chu Du cùng Kiều Phong, Trương Vô Kỵ đều đã hiệu với nhau ở nhà, dùng Khả năng của Thiên địa tạo hóa công, nên đi lĩnh lực cảnh giới. Nếu không Hoàng Hường chắc sẽ phải rớt hàm vì kinh hãi mất.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Hắn tới rồi

Mấy hôm nay đi làm về muộn mệt quá, mọi người ngóng lắm không? Ha ha..

- Để Ngự Nhi ở đó được không vậy tam ca?

Kiều Phong hỏi

Chu Du gật đầu, đáp:

- Lão đại sẽ đi đường ngắn nhất, cổng chính hắn là sẽ tới.

Kiều Phong nghe vậy lại không hỏi nữa. Hoàng Gia bắt đầu di chuyển.

Cổng thành phía bắc.

- Oáp, chán thật, cả 3 năm mới có một lần, vậy mà không được theo dõi.

Một tên lính gác trên cổng thành ngáp một cái rồi to, đoạn phàn nàn.

Bên cạnh hắn tên lính có vẻ già hơn, mũ giáp còn đội lệch sang bên.

- Chịu khó đi, ai cũng muốn xem lấy ai canh gác. Tiền lương bù vào cũng đủ cho nhà sống hơn 1 tháng rồi.

- Bát Huỳnh à, ta chỉ hơi tiếc thôi.

Tên lính kia mặt có chút chán nản, nói cố một câu, đoạn nhìn ra xa.

- Ô. Là phi hành yêu thú hả?

Hắn lẩm nhẩm nói, phía xa trông thấy một bóng mờ đang bay tới.

- Bát Huỳnh, kia là có người tới kìa.

Bát Lang chỉnh lại cái mũ lệch, đoạn ậm ừ.

- Xin lỗi bệ hạ, tại gia hôm nay có chút việc đột xuất, chậm trễ tới muộn, xin bệ hạ trách phạt!

Hoàng Thái hành lễ cúi đầu nhận lỗi. Càn Thiên Trụ cười ha hả, đoạn cho miễn lễ nói:

- Bình thân Hoàng Khanh, thời gian vẫn còn một chút, không vấn đề gì!!

Hoàng Thái cảm tạ một câu, dẫn theo đám người đi lên đài. Vậy là tất cả 8 thế lực đều đông đủ.

- Tốt rồi, tất cả thiếu niên hôm nay tham gia Lễ Trường thành, mời lên đài nhận lễ ban phước của Thần Sáng, chứng nhận vinh dự trưởng thành của vương quốc!!!

Lời nói tràn theo Linh Lực vang lên, làm mọi người đều tĩnh lặng

- Là Phong Quốc sư, Phong Quốc Sư vẫn khỏe mạnh như vậy!

- Phong Quốc Sư!!!

- Phong Quốc Sư là ai vậy?

Một kẻ ngẩn ra hỏi. Bên cạnh hẳn mọi người đều nghi hoặc nhìn.

- A a, tiểu đệ là tân tu, năm nay mới đến Vân Nam quốc du lịch, thật sự không biết...

Đám người nghe hẳn nói mới ồ lên một tiếng, kẻ bên cạnh cũng chịu khó kể.

- Phong Quốc Sư là xuất hiện bên tiền hoàng, năm xưa cùng Tiên Hoàng Chinh chiến mấy chục năm. Được tiên Hoàng ban cho danh Quốc Sư của Vân Nam quốc. Đến nay nghe nói Phong Quốc sư đã hơn 80 rồi.

- Hơn 80 rồi?

Kẻ kia nhìn xuống khán đài, mặc dù xa nhưng hẳn vẫn có thể nhìn tương đối rõ. Kia là hơn 80 sao? Trông cũng chỉ tầm 60 thôi.

Hơn 100 thiếu niên nam nữ bước ra sân, mỗi nhà một vị trí, đều mặc quần áo màu để phân định.

- Ha ha, Khôi Phúc, cảnh giới đã rất cao, thật sự muốn đánh với ngươi...

Càn Thiên Biên chiến ý vô cùng, cất tiếng. Khôi Phúc chỉ mỉm cười, đáp lại:

- Tam Hoàng Tử, nhất định sẽ có, người nhất định đừng nương tay!

- Ha ha ha, Khôi Phúc thiên tài Khôi gia sao?

Một thiếu niên hai mắt sáng quắc, hai hàng lông mày rậm, cực kì kiêu ngạo đi tới.

- Hạ Sán sao? Nghe chừng rất kiêu ngạo đây!

Khôi Phúc vẫn bình tĩnh nói.

Hạ Sán bẻ bẻ khớp hai ngón tay răng rắc, đoạn nói:

- Cầu trời đừng để ngươi gặp ta!

Hạ Sán thốt ra lời.

Càn Thiên Biên thấy Hạ Sán càng vui vẻ. Càng đến nhiều càng tốt. Càng mạnh hẳn càng vui.

- Vào vị trí đi!!

Phong Thi nói một câu, đám thiếu niên tản ra, nhanh chóng vào vị trí của một gia tộc.

Phong Thi thân là Quốc Sư, xưa nay vô cùng liêm chính công bằng, không ai dị nghị chuyện gì cả.

- Tốt lắm, hiện tại báii lạy 3 lần, các ngươi chính thức được thần Sáng chứng kiến trưởng thành!

Đám thiếu niên đều gật đầu, tục lệ này bọn hắn cũng đã biết từ nhỏ. Không khí xung quanh vô cùng trang nghiêm, yên tĩnh vô cùng.

Phong Thi gật đầu, hơn 10 ngọn nến lớn to bằng cột nhà được thắp lên.

- Lần Thứ nhất!!

Phong Thi hô lên, đám thiếu niên đang định bái lạy.

- Khoan, còn ta nữa!!!!

Một tiếng hô to vang lên, mọi người đều giật mình, nhìn tới nơi phát ra tiếng hô to kia.

Phía cửa dưới đi vào, một con ngựa đang phi nhanh tới, lính canh ngay lập tức chặn lại, vụt, người trên lưng ngựa lập tức nhảy một cái, đập zic zac hai phát vào tường, nhảy một cái xa rồi lạng lè tiếp đất..

Hắn đã tới!!!

Hoàng Minh đã về kịp!

- Là Lão đại!

Vũ mập mập nhảy căng lên, thấy Hoàng Minh xuất hiện, hắn vui mừng vô cùng.

- Ô, là Siêu Nhân ca ca!

Một giọng nói non nớt của tiểu hài tử vang lên, bên cạnh nàng là một mỹ phụ, nàng đang ngạc nhiên vô cùng.

- Phụ thân, tiểu tử kia tới rồi!

Hoàng Chấn Giang nhỏ giọng nói với Hoàng Thái.

Hoàng Thái gật đầu, nhìn ra giữa sân, một thiếu niên đang đứng. Không chỉ hắn, toàn bộ hàng nghìn người đều tập trung vào hắn. Chỉ thấy một thiếu niên cao mét 7. Mặt mũi khôi ngô, mắt cung mày kiêu, chỉ là, quần áo có chút kì quái cùng rách nát.

Hoàng Minh đứng ở đó, hắn lấy tay gãi gãi mũi. Không phải nhân vật chính thường đến muộn sao? Hay là hắn muộn quá rồi. Hoàng Minh tặc lưỡi.

- Tiểu tử, Ngươi ở đâu đến đây?

Phong Thi nghiêm nghị hỏi.

Hoàng Minh nhìn lão nhân này, hắn có cảm tưởng mình bị giám thị hỏi lí do vì sao tới thi muộn vậy.

- Ta là...

Hắn chưa kịp nói xong, bên kia Hoàng Thái đã đứng dậy nói:

- Hắn là thuộc Hoàng Gia, hôm trước có lịch lãm hôm nay về muộn, mong quốc sư châm chước cho, đa tạ Quốc sư, cảm ân bệ hạ.

Hoàng Thái nhanh chóng trình bày nhanh gọn!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 122: Mở ra nhiệm vụ

- Hoàng gia sao?

Phong Thi nhú mày, nhìn Hoàng Minh một lát, đoạn gật đầu, việc này cũng có thể chấp nhận.

- Đây là lần đầu và cũng là lần cuối, sẽ không có việc như này nữa. Các gia tộc nhớ lấy!

Phong Thi miệng nói, đoạn phẩy tay một cái.

Hoàng Minh còn chưa hiểu cái phẩy tay này là có ý gì. Không phải lão già kia nói vậy là đồng ý rồi sao?

Hoàng Minh còn ngơ ngác, Hoàng Tính đã chạy tới, đưa hần bộ y phục, nói:

- Tiểu thiếu gia, mau mặc vào, phải đổi y phục mới có thể tham gia!

Hoàng Minh không biết là ai, chỉ nghe gọi hần thiếu gia đoán là người Hoàng Gia, ôm lấy bộ y phục chạy vào trong nhanh chóng thay đổi.

2 phút sau, hần đã có mặt. Chân tay mặt mũi đã sạch sẽ, mặc một bộ thanh sam. Màu xanh là đại diện cho Hoàng gia.

- Nhanh chóng lên!

Phong Thi nghiêm nghị nói. Hoàng Minh như con sóc vút một cái nhảy bay lên sân. Một vòng lộn khá đẹp mắt, làm bao thiếu nữ mê mẩn.

Hần nhanh chóng nhìn thấy đám người mặc quần áo thanh sam, đi nhanh tới, chả quen ai hết. Hần dừng đấy, hờ hững. Đám thiếu niên nam nữ Hoàng gia cũng không biết hần, bọn hần là chưa nghĩ Hoàng Gia lại còn đệ tử hậu bối mà bọn hần không quen đây.

- Huynh đệ, ngươi là nhánh nào Hoàng gia vậy?

Một tên thiếu niên lăm lét lại gần Hoàng Minh hỏi nhỏ.

Hoàng Minh nhìn bộ mặt hần, không cần hình sự vậy chứ!

- Ta là nhánh rất nhỏ, rất xa xôi!

Hoàng Minh cũng giả bộ rầm thối nói. - Ta biết ngay mà, bảo sao ta chưa nhìn thấy ngươi bao giờ, nãy pha nhảy kia rất đẹp, mấy nữa về dạy ta nhé!

Tên thiếu niên kia đắc chí nói.

Hoàng Minh chưa kịp gật đầu đã nghe được tiếng nói của Phong Thi.

- Lần thứ nhất!!

Phụp phụp phụp, tất cả hơn 100 thiếu niên nam nữ đều quỳ xuống vái lạy phía trên 10 cây nến cùng một biểu tượng hình tròn. Hoàng Minh vốn không muốn quỳ vái lạy, mợ chứ, thần quái quỷ gì, đám mê tín. Nhưng vốn mang tội đến muộn, hơn nữa đây cũng là quy củ, đại gia Hoàng Minh của chúng ta cũng phải nhịn nhục qua loa cái cho là có.

- Lần Thứ hai!!

- Lần thứ ba!!!

Khi đám thiếu niên vái xong lần thứ 3, biểu tượng hình tròn bỗng sáng lên, ánh sáng chiếu xuống sân, phủ kín hơn trăm thiếu niên, Hoàng Minh còn đang há mồm ngạc nhiên sợ hãi, bên tai đã vang lên tiếng thống báo.

- Tĩnh tĩnh, Kích hoạt nhiệm vụ thi đấu.

Đệ nhất thiên tài Đế Quốc

Đánh bại tất cả các thiếu niên thiên tài trong lễ trưởng thành, đoạt vị trí quán quân.

Nhiệm vụ hoàn thành.

Thưởng:

-Hộp kì bí ngẫu nhiên x1

- Đá tiến hóa x1

- Pokemon Bulbasaur x1

Nhiệm vụ thất bại.

Hạ 5 cấp bậc.

Hoàng Minh nghe thông báo có chút khoai tai. Roạt, cả người hần được bao phủ một lớp ánh sáng kì lạ, hơn một phút mới biến mất!

- Tĩnh tĩnh, nhận được Chúc phúc của thần sáng, nhận được bạo kích 10% khi công kích.

Hoàng Minh bên tai lại vang tiếng thông báo, bạo kích, Hoàng Minh ngẩn tò te. Mợ nó, thần chết tiết này là có thật à???

Vừa lúc này ta còn mắng bọn hần là mê tín. Hoàng Minh có chút không biết nói thế nào.

- Lễ Chúc Phúc thành công. Bắt đầu mở đại hội ti đấu.

Phong Thi ngay lập tức nói lớn. Khán đài vừa yên lặng còn cầu nguyện, nghe được câu nói này của Phong Thi bắt đầu sôi trào.

Hoàng Minh vẫn chưa rõ rốt cuộc câu này là thế nào.

- Ê huynh đệ, cái ti đấu này là thế nào?

Hoàng Minh lại kéo tên thiếu niên lúc này lại, tên kia biết Hoàng Minh là nhánh nhỏ, cũng rất ra vẻ bắt đầu kể lể.

Hoàng Minh nghe một chút đã hiểu. Ti đấu này cũng rất đơn giản. Bốc thăm lấy số. Một vòng đấu loại lấy ra top 10. Vào trong đánh loại tiếp.

Tên thiếu niên kia còn đang lải nhải, Hoàng Minh đã bỏ đi. Hần lóc cóc xếp hàng bốc số. 83. Hoàng Minh mở miếng giấy ra, ngay lập tức trên khán đài cao, tên của Hoàng Minh xuất hiện.

83 Hoàng Chấn Minh!

Hoàng Minh ngạc nhiên, vải cửt thật, hần vừa mở giấy thì trên kia đã có tên của hần, đây là cái gì làm ra được tài vậy?

Hần là Hoàng Chấn Minh sao?

Cuối cùng dãy khách quý, Quân Chấn Sơn đã nhú mày, miệng hơi nhếch ý cười. Phía sau hần là Quân Chấn Long. - Tiểu Nha đầu kia đâu rồi?

Quân Chấn Sơn hỏi.

- Đang ở nhà Tiểu tử kia!!

Quân Chấn Sơn lắc đầu, tiểu nha đầu này ở nhà thì ít, ở bên nhà kia thì nhiều.

- Mẫu thân, siêu nhân ca ca là người Hoàng gia, ca ca không phải người bình thường đâu.

Một nữ hài hai mắt ngập nước, tròn vo mắt nói. Mẫu thân nàng khẽ vuốt đầu, đoạn nhớ lại buổi hôm ấy có chút thấy may mắn.

- Phu Quân, thiếu niên kia chính là người đã cứu Uyên nhi!

Chân Mộc chỉ tay, nói với người trung niên bên cạnh. Trung niên dáng người hơi gầy, mặc bộ quần áo lông vằn. Hai mắt sắc lẹm.

- Ta thấy rồi, người Hoàng Gia sao?

Trung niên hơi ngẫm nghĩ gì đó, đoạn thì thâm vào tai Chân Mộc.

- Tam ca, ta đến rồi!

Tiểu Ngư Nhi mất một lúc lâu mới tìm được đám Chu Du, Kiều Phong.

- Làm tốt lắm Ngư Nhi!

Kiều phong giờ ngón tay khen ngợi.

- Không đâu, phải nói là tam ca liệu sự như thần, đệ chỉ đợi một chút là thấy lão đại tới.

Tiểu Ngư Nhi thẹn thùng.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Đấu loại 1

- Công nhận, tam ca luôn là người hiểu Lão đại nhất!

Triệu Vân gật đầu nói.

- Tam ca, lão đại liệu có đứng thứ nhất được không?

Lệnh Hồ Sung hỏi.

Chu Du một bên chỉ mỉm cười, đoạn nói:

- Nếu là các đệ tham gia, ta cam đoan đám thiếu niên thiên tài kia sẽ bị hành hạ thua thảm đấy. Huống chi, lão đại còn đứng đầu tiểu đội của chúng ta.

Trương Vô Kỵ lắc đầu, đoạn cười nói:

- Chỉ đến xem lão đại đoạt giải thôi!

Hoàng Minh đang ngồi khoanh chân chữ ngũ, chỉ mình hắn là ngồi một chỗ không có ai ở cạnh mà thôi.

- Đây, huynh đệ, người là con của Giang Thúc?

Hoàng Minh nghe tiếng nói, ngẩng mặt lên, trước mặt hắn một thiếu niên mặc màu đỏ y phục đang đứng trước mặt.

- Giang thúc? Người nói là Hoàng Chấn Giang?

Hoàng Minh hỏi lại.

- Đúng vậy!

Khôi Phúc đáp.

Hoàng Minh gật đầu, đoạn nói:

- Hắn là Cha ta!

Khôi Phúc âm ừ một chút, Khôi Gia, Vũ gia cùng Hoàng gia vô cùng thân thiết, Khôi Phúc đã từng qua Hoàng gia nhiều lần, chỉ là, hắn nghe qua Hoàng Chấn Giang có con trai, cũng chưa gặp bao giờ.

- Hẹn gặp người ở top mười người!

Khôi Phúc nói một câu rồi quay đi.

Hoàng Minh còn chưa kịp nói gì, phịch. Bên cạnh hắn đã có người ngồi xuống.

- Lão đại, lão đại, người xem bên trái kia, bên trái đó!

Vũ mập mập bám vai Hoàng Minh chỉ qua bên trái, Hoàng Minh cười khỏ, cũng nhìn qua, bên đó là một đám nữ hài, quần áo đều là màu tím.

- Thấy rồi, một đám, sao thế?

Hoàng Minh hỏi.

Vũ mập mập hai mắt có chút mềm, nói:

- nữ hài có mái tóc ngắn kia kia, buộc hai bên đó lão đại. Nàng là Đại Nhã.

Hoàng Minh ồ một tiếng, hóa ra là Đại Nhã mà tên mập mập từng nói đây hả. Hoàng Minh lúc này mới nhìn rõ hơn. Nữ hài mặt tròn bầu bĩnh, hai mắt tròn, lúc cười còn có má núm. Tóc tết hai bên, nhìn khá là hoạt bát. Hoàng Minh còn đang đánh giá, bỗng thấy nữ hài nhìn qua, đoạn giờ giờ nắm đầm đe dọa. Hoàng Minh ngẩn ra, chưa hiểu gì, đã thấy bên cạnh Vũ mập mập đã trốn ra sau lưng hắn. Hoàng Minh cười to ha ha, đây là sợ vợ điển hình tương lai sao?

- Lão đại, Đại Nhã nói, ta mà đoạt được top 5 sẽ chịu đi chơi với ta!

Vũ mập mập hai mắt híp vào, hai nắm tay vo vo lại, vô cùng tràn ngập.

Hoàng Minh buồn cười, không nhịn được đá vào mông hắn một cái, cười nói.

- Vậy thì liệu mà đánh, đừng dùng cái bộ mặt này nữa.

Vũ mập mập cười tươi như hoa, chạy vụt về.

- Tới giờ rồi, ti đấu bắt đầu!

Phong Thi trên bục nói một câu. Ngay lập tức xuất hiện hơn 10 sân đấu nhô lên khỏi mặt đất. Sân đấu cao hơn mặt đất 3 mét. Chiều rộng vừa phải. Khi lên tới hơn 3 mét thì dừng lại. Hoàng Minh gật đầu. Thiết kế khá hay đấy, không biết đã có từ bao giờ. Nơi này không có công nghệ khoa học hiện đại, nhưng có cơ quan pháp bảo cũng không kém gì công dụng hiệu quả.

- Số 33 đấu số 56 sân số 1.

- Số 18 đấu số 80 sân số 2.

- Số 26 đấu số 19 sân số 3.

- Số 32 đấu số 72 sân số 4.

- Số 29 đấu số 102 sân số 5.

- Số 10 đấu số 78 sân số 6.

- Số 11 đấu số 55 sân số 7.

- Số 90 đấu số 8 sân số 8.

- Số 79 đấu số 2 sân số 9.

- Số 15 đấu số 23 sân số 10.

Liên tục số thứ tự được đọc to, các thiếu niên nam nữ nhanh chóng nhảy lên khán đài theo số thứ tự cùng sân đấu. Hoàng Minh chưa nghe thấy mình, hần bắt đầu quan sát sân đấu. Ô, kia là mập mạp mà. Hắn đã lên đấu rồi sao.

Hoàng Minh ngay lập tức di chuyển qua sân số 4. Nơi mà mập mạp đã lên sân. Vũ mập mạp thân khoác y phục màu cam. Trước mặt hắn lúc này là một thiếu niên mặc y phục màu xám. Là người Ngân gia.

- Ngân Phục Hán!

Thiếu niên kia chấp tay báo tên!

- Vũ Văn Thành Đồ!

Mập mạp cũng rất quy củ báo tên.

Nhìn hắn chấp tay, Hoàng Minh lại có chút buồn cười, trông chả khác gì ông thần tài béo múp đang ôm cục vàng.

Nhìn mãi, Hoàng Minh mới bắt đầu nhìn lên khán đài.

Ngân Phục Hán đứng thứ 6 trong đám thiếu niên của Ngân Gia, là chiến sĩ, hần dùng đao.

Reng, một cây đao bản vừa, không to lắm, Ngân Phục Hán cầm vô cùng thuận tay. Mập mạp bên này cũng nhanh chóng lôi ra đồ nghề. Khiến tất cả mọi người ở khán đài ngạc nhiên là, tên mập kia lôi ra lại là một cây đuă, dài ngang nửa mét. Trông vô cùng hài hước.

- Cái này...

Ngân Phục Hán ngạc nhiên đơ ra, đây là cái gì vũ khí??

Mập mạp lấy ra cây đuă nhanh chóng làm đám người cười to, dẫn đến rất nhiều khán giả chú ý qua bên này. Ngay lập tức tất cả mọi người đều nhìn lên không gian quan sát bên trên cao. Không gian quan sát là pháp bảo ghi hình cùng quay lại hình ảnh dạng tiểu pháp bảo. Luôn được dùng trong nhữ g lúc như thế này. Mỗi sân đấu đều được quay lại chiếu trên giữa trần. Nhằm đảm bảo người dân bình thường đều có thể quan sát được trận đấu.

- Các người xem kia, không gian quan sát số 4.

- Có chuyện gì hả?

- Nhanh nhanh, nhanh xem không gian quan sát số 4.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 124: Đấu loại 2

- Sàn số 4 có gì hay hả, ta đang xem sàn số 3, đang đánh gay cấn lắm.
- Không xem mất quyền lợi, kệ người.

Sàn đấu thứ 4.

Ngân Phục Hán cơ mặt có chút co lại, đây là khinh hán sao, nhất thiết phải lôi ra một cái đũa hay cái que không.

- Vũ huynh đệ, người trâu đùa ta sao? Hay xem ta không xứng lắm đối thủ?

Ngân Phục Hán khó khăn nói.

Vũ bàn tử nào có ý đây, nhưng đây thực chất là vũ khí của hán mà.

- Không phải, người hiểu lầm rồi, đây là của ta vũ khí!

Vũ mập mập đáp.

Ngân Phục Hán không tin, nào có thứ vũ khí nào như vậy.

Vũ mập mập biết giải thích cũng không rõ được. Đây là trước kia 1 năm Hoàng Minh có kể cho hán nghe về thế giới pháp thuật, câu chuyện có tên là Ha ry bát to. Mập mập nghiện luôn, hán sống chết đòi phải có một cái pháp bảo là cái đũa. Hoàng Minh lúc cảm thấy sai lầm khi kể cho mập mập nghe về câu chuyện. Hơn một tháng mập mập bám lấy Hoàng Minh không tha, cuối cùng Hoàng Minh chịu thua, lấy danh nghĩa của Hoa Anh Đào nhờ luyện khí sư làm tới một cái pháp bảo thay cho quyền trượng. Mất khá nhiều thời gian lẫn tiền bạc vị luyện khí sư kia mới làm ra được cái dị pháp trượng siêu mini này.

- Không cần biết người muốn gì, xem đao!

Ngân Phục Hán lao tới, ánh đao lóe lên bởi ánh sáng mặt trời chiếu vào. Một đòn lao tới khí thế bỏ xuống.

- Người xem, tới rồi, một đao thật nhanh.

Một khán giả nhao lên chỉ trỏ. Mọi người đều tập trung. Hoàng Minh nhìn thế đao tới, trong lòng không hề có chút lo lắng nào. Bởi vì, hán là mập mập.

Ngay lúc đao còn cách vài mét, mập mập động đũa, à không, hán dùng đũa xoay hay vòng.

- Định chú!

Tĩnh!

Ngân Phục Hán đang đà bay tới, tốc độ nhanh như vậy, bỗng nhiên ngay lập tức bị đứng hình. Hán kinh ngạc, xung quanh thân thể hán bị bao phủ bởi một vòng tròn nhỏ, thân thể không thể cử động. Tĩnh! Chỉ 1 giây, Ngân Phục Hán phát hiện mình lại có thể cử động, vòng tròn kia đã biến mất. Hán khò bị sao cả, thể nhưng thể công mãnh liệt vừa tạo ra đã bị mất đi.

Không ổn rồi, Ngân Phục Hán trong đầu đã bắt đầu tính toán, đối phương là pháp sư, nếu không thể tiếp cận nhanh chóng, mình sẽ thua! Nghĩ là làm, chỉ có 4 mét mà thôi, Ngân Phục Hán nhanh chóng vút tới. Hai chân di động cực kì nhanh. Cảnh giới luyện khí đại viên mãn được bứt phá, hán đã dùng toàn lực. Một đao chém ngang hông, một đao này trúng, nhất định mập mập mệnh không đứt, cũng phải nằm giường.

- Hừ, đừng hòng!

Mập mập hừ lạnh một tiếng, đến cả Đoàn Dự luyện thể hậu kì, Chuyên gia cận chiến còn ăn hành trong tay hán, huống chi chỉ là một luyện khí kì đỉnh phong.

- Chấn vang đại địa!

Mập mập đũa quay hai vòng, cảm thấy xuống đất. Dị biến xảy ra. Xung quanh khán đài từ vị trí của hán tỏa ra một luồng khí màu vàng, đến mắt thường cũng có thể nhìn thấy. Ngân Phục Hán không kịp trở tay, rõ ràng là chỉ còn nửa mét nữa là đánh tới, vậy mà. Àm, thân thể hán bị dư chấn đánh văng ra cuối sàn đấu.

- Luyện thể trung kì???

Mọi người sợ hãi, một đòn này của mập mập đã bại lộ tu vi của hán, linh lực hán tạo ra đã làm mọi người chú ý.

- Ha ha ha, tên tiểu tử mập kia, không ngờ tu vi thật cao, Vũ gia ta lại có hạt giống vô cùng tốt rồi.

Vũ Chiến Hùng cười ha hả, các gia chủ khác ngồi cạnh đều nhú mày để ý. Luyện thể trung kì, từ bao giờ Vũ gia xuất hiện một thiên tài như thế? Tất cả đều nhú mày. Khôn hề có thông tin nào về Vũ gia có tên mập mập này.

Bọn hần không biết là 3 năm nay, mập mập là không về nhà.

Dưới sàn đấu.

Ngân Phục Hân lồm cồm bò dậy, bụng hần còn cào hần lên. Hần đã nhận ra cảnh giới đối phương. Đối phương cao hơn hần rất nhiều. Không chỉ là cảnh giới nhỏ. Nhưng hần không cam tâm, hần đến đây là muốn mọi người Ngân gia biết, muốn mọi người đế quốc biết, hần cũng là thiên tài. Nghĩ tới, Ngân Phục Hân bất chấp tất cả.

- Vũ vũ vũ!

Hần thân pháp thay đổi vi diệu, bất chấp đau đớn, hần phải thắng.

- Đây là, Vân Xà thân pháp tiểu thành!!

Gia chủ Ngân gia giật mình, tiểu tử này không nhờ học được thân pháp trấn áp của Ngân gia, hơn nữa còn là tiểu thành cảnh giới. Khá lắm.

Vũ mập mập vẫn vững như bàn thạch, dường như không có gì làm hần lo lắng vậy. Hoàng Minh chính là phục nhất cái tâm lí vững vàng của tiểu tử này lúc đánh nhau.

- Là Vân Xà thân pháp!

Các gia chủ khác đều giật mình, khôn ngờ ngân gia hậu bối lại có kẻ đã học được thân pháp này. Vân xà thân pháp vốn là trấn áp chi bảo của Ngân gia, học tập vô cùng khó. Không mấy người của Ngân gia có thể học được. Vậy mà một tiểu tử vừa mới tiếp nhận trưởng thành đã học được sao?

- Kì quái thân pháp, Tam ca, người xem!

Kiều Phong lo lắng chỉ.

Chu Du cũng hơi kinh hãi, thân pháp này linh động cực kì, tiếp cận nhanh chóng.

- Ăn của ta một đao đi, Vân Thiên Tàn Đao!!

Ngân Phục Hân một đao chém xuống, thế nhưng lại toát lên vô cùng nhiều ánh đao. Mọi người kinh hãi.

Dưới sân một nữ hài hai tay che miệng, lo lắng hét lên:

- Tên Mập, cẩn thận!!!!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 125: Đấu loại 3

Mập mập như bị ánh đao làm sợ hãi, khôn hề có phòng bị vậy, cánh tay cầm đuũa vẫn buông lỏng chỉ xuống đất.

Hoàng Minh lúc ánh cũng lo lắng, chết tiệt tên mập này đang làm gì vậy?

Đao đã gần đến trước mặt, chỉ còn vài cen ti mét. Ngân Phục Hân đã nhìn thấy cảnh tượng máu me, tên mập bị hần một đao chém ngã. Vô cùng sung sướng, thế nhưng, đời không như mơ.

Mập mập lúc này, miệng bỗng nhếch lên một chữ:

- Nổ!

Ầm ầm ầm ầm. Liên tục bốn tiếng nổ vang trời, bụi mù không nhìn thấy gì. Cả khán đài sợ hãi, 4 tiếng nổ to này trấn áp cả các sân khác. Tất cả đều nhìn vào sàn đấu. Bụi đã tán đi. 4 cái hố to vật xếp thẳng hàng trước mặt mập mập. Mập mập lúc này đang ngồi rồi, hần cũng bị vụ nổ làm ảnh hưởng.

- Đối thủ đâu?

- Người đâu?

Một người liên tục hỏi. Gia chủ Ngân gia sợ hãi, vừa mới xuất hiện một thiên tài không lẽ cứ thế bị giết chết??

Hắn đứng ngồi không yên.

Khi mọi người còn đang cố gắng nhìn xung quanh thì.

Khụ Khụ, tiếng ho vang lên, một cánh tay từ dưới hố bám lấy thành, chậm rãi leo lên, từ từ từ từ, thân hình của Ngân Phục Hán nhô dần dần lên, mọi người đều sợ hãi nhìn. Quần áo hắn đã rách nát, thân hình nhiều chỗ còn cháy đen.

Phụt, Ngân Phục Hán phun ra một ngụm máu, hai tay buông ra ngã xuống hố.

- Số 72 mất đi sức chiến đấu, số 32 thắng.

Trọng tài tuyên bố người thắng, nhanh chóng có người chạy tới đưa Ngân Phục Hán rời đi chữa trị.

Mập mạp ha ha cười, mặt hắn cũng đen sì, vậy là hắn thắng. Tuy không bị thương nhưng lại bị bụi bẩn.

Hoàng Minh gật đầu, mập mạp này luôn giấu bài tử nhi. Là Hoàng Minh chưa chắc đã đánh bại được mập mạp nhanh chóng. Từ 3 năm trước, tên mập này lấy được sách trong Đại Điện Đấu Phá, lăm pháp thuật kì dị không ai biết được tên mập này đã học được bao nhiêu rồi.

- Khá lắm, Vũ Chiến Hùng cười lớn, tay vỗ bôm bốp.

Dưới khán đài.

- Lục ca vậy là thắng rồi!

Tiểu Ngư Nhi cười nói.

- Tuy có chút chật vật, tên kia cũng khá tốt, không ngờ luyện khí kì cũng mạnh đấy, thật là muốn đẩy một trận. Trương Vô Kỵ liếc môi, hắn cũng là người dùng đao, nhìn kẻ khác cầm đao, là lại muốn luận bàn rồi.

- Triệu Vân, đệ có biết pháp thuật mập mạp vừa dùng không?

Kiều Phong quay ra hỏi bên cạnh Triệu Vân. Thế nhưng quay sang lại thấy hắn đang nhìn chăm chú một màn hình khác.

- Triệu vân, đệ xem gì đó?

Kiều Phong lắc vai Triệu Vân.

- À ừ,..ta.

Triệu Vân đang xem chăm chú, bị hỏi thì không nghe rõ.

- Đệ biết ai trên sân đó sao? Kiêu Phong hỏi:

- Biết ai trên đó sao?

Triệu Vân nhìn lên sân số 7. Một đôi nữ hài đang đấu. Một dùng kiếm, mặc bộ đồ y phục. Một nữ hài mặc y phục màu vàng, nàng dùng là đàn. Trong đầu lại nhớ lại một đoạn kí ức.

Vân Nam quốc.

Triệu gia, Triệu phủ!

Trời phủ tuyết trắng xóa.

Một thiếu niên mới 8 9 tuổi đang cầm một ngọn thương ngắn, liên tục múa thương cực kì điêu luyện.

- Waaa, thật đẹp, người thật giỏi!

Một giọng nữ hài vang lên, thiếu niên ngạc nhiên dừng thương, ngo sang bên ngoài cửa sân, một nữ hài vô cùng khả ái, đang mở to đôi mắt nhìn hắn.

- Người là ai? Sao ở trong nhà ta?

Thiếu niên hỏi, hiểu kì vô cùng!

Nữ hài hai mắt to ngập nước, nghe hần hỏi liền đáp.

- Ta là theo mẫu thân tới phủ Triệu Tướng Quân chơi đây!

- mẫu thân nguoi?

Thiếu niên ngần ngại.

- Mẫu thân ta là ti muội với phu nhân Triệu Tướng Quân.

Nữ hài lại nói.

- Là ti muội với mẫu thân ta sao?

Nữ hài gật đầu, nhảy chân sáo vào ngồi trong góc cây, hai tay xoa xoa vào nhau, trời lạnh làm hai má hồng hào.

- Nguoi chơi thương nữa đi, ta ở đây xem này!

- Được, nhớ xem kĩ!

Thiếu niên cũng không ngần ngại, tiếp tục bài luyện thương buổi sáng!

- Ô không phải là công chúa của Vân Nam Quốc sao?

Chu Du thấy cả hai đang nhìn về sàn số 7, ngạc nhiên hỏi. Cả bọn nghe thấy đều quay qua.

Sàn số 7.

- Loạn Kiếm Tiên Phong!

Nữ hài áo đỏ kiếm như có ma lực, xoáy tròn rít lên nghe ong ong, đầu kiếm hoa nhanh để lại tàn ảnh, một kiếm chém.

Bên kia nữ hài mặc y phục màu vàng. Màu vàng y phục là chi danh Hoàng thất.

Nàng không hề sợ hãi, ánh mắt trong veo, mạng che mặt che đi khuất vẻ đẹp của nàng. Đàn nơi tay, nàng kê ngang người.

- Khúc cao trào!

Reng tinh tinh tang tang!

Một loạt tiếng đàn tản ra thành dư âm lao tới đón lấy ánh kiếm. Cheng cong cong, dư âm va chạm vào ánh kiếm, hai bên lao vào nhau vỡ vụn. Phụt một dư âm xuyên qua, bay trúng ngực nữ hài áo đỏ. Đánh nàng ngã về sau chạm đất cái rầm. Kiếm rơi tay, người bị hạ.

- Số 55 loại, số 11 thắng!

Trọng tài sàn số 7 đưa ra quyết định.

Triệu Vân dưới sân thở phào. Nàng thắng, hần tự nhiên có cảm giác vui vẻ. Chu Du tinh ý vô cùng, nhìn biểu hiện của Triệu Vân, hần đoán ra được điều gì đó.

- Sàn Số 3. Số 83 đấu số 69.

Hoàng Minh nghe được tên mình, chậm rãi đứng dậy.

- Huynh đệ, là nguoi hả, cố lên nhé, đánh không lại cũng không sao, còn bọn ta lo mà.

Tên thiếu niên kia chạy tới, vỗ vai Hoàng Minh hai cái, rầm thối nói hai câu động viên.

Hoàng Minh dờ khóc dờ cười, nhảy lên sàn đấu.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126: Đấu loại 4

- Nhìn kia, là lão đại lên rồi.

Tiểu Ngư Nhi kêu lên, tay chỉ vào không gian quan sát số 3.

Cả đám đều nhìn vào không gian quan sát số 3.

- Là Siêu Nhân ca ca, mẫu thân, mẫu thân, người xem kia!

Uyên Nhi nhanh chóng kêu lên, vô cùng phấn khích quơ quơ hai nắm tay nhỏ. Chân mọc vuốt tóc con gái, đoạn nhìn lên không gian quan sát số 3.

- Ô, tiểu tử kia lên sân rồi sao, ha ha, hay lắm, để ta xem liệu có đủ tư cách làm cháu rể ta không?

Quân Chấn Sơn vô cùng khí phách nói.

Trên Khán đài chính, Hoàng gia vị trí.

- Phụ Thân, tiểu tử kia lên sân rồi.

Hoàng Chấn Giang nhẹ giọng nói. Hoàng Thái gậy đầu, từ 3 năm trước đã biết tiểu tử này có người dạy dỗ, để ta xem, sự phụ của tiểu tử này dạy hấn được những gì.

Hoàng Chấn Giang hai mắt nhìn vào Hoàng Minh đứng đó. Hai mắt hấn không nhận được rung rung. Vào ngày này 18 năm trước. Hấn cũng là như thế đi lên sân đấu. Một mạch đánh tới vị trí đầu, trở thành thiên tài của quốc gia. Hoàng Chấn Giang hai tay nắm chặt, tay hấn không ngờ có luồng linh khí chạy qua.

Hoàng Minh không biết việc hấn lên sân lại có nhiều người chú ý như vậy. Đối thủ của hấn đã lên đài.

- Thật đen đủi cho huynh đệ, trận đầu đã gặp tên kia.

Tên thiếu niên ở Hoàng Gia thờ dài, ngán ngẩm nói.

- Là Hạ Sán, thiên tài đứng đầu Hạ gia sao?

Một tên khác nói.

- Hoàng Huỳnh, người gặp đối thủ mạnh rồi.

Khôi Phúc cũng thờ dài nói.

Hoàng Minh không hề hay biết hấn bị đánh giá thấp đi cỡ nào. Đối thủ của hấn là một thiếu niên hai mắt sáng quắc, hai hàng lông mày rậm rạp. Thiên tài đứng đầu Hạ gia, Hạ Sán.

- Hoàng Chấn Minh!

Hoàng Minh rất quy củ báo tên.

Hạ Sán nhú nhú mày, hấn chưa nghe qua Hoàng Gia có tên này. Chắc chắn là một tên tép riu không danh tiếng thôi.

- Người không phải đối thủ của ta, nhận thua đi!

Hạ Sán rất đắc ý nói:

Hoàng Minh nghe hấn nói mà cảm thấy cạn lời. Mịa kiếp, còn bá đạo như vậy à?

Hoàng Minh cười khở, nói:

- Người chắc chứ?

Hạ Sán mặt vênh lên, nói:

- không phục sao? Không phục thì ta nhường người 3 chiêu!

Hoàng Minh mặt đã có ý cười.

- Nếu vậy, đa tạ!

Vụt, rầm, vù vù!!!

Khán đài tĩnh lặng, tất cả mọi người đều không tin vào mắt mình. Chuyện gì vừa xảy ra???

Hạ Sán bay một vòng cung cực đẹp, bay khỏi sàn đấu, đã nằm bẹp dưới sân. Không hề có dấu hiệu bò dậy được.

- Lão đại ác quá!

Chu Du lắc đầu.

Cả bọn cười khò, biết nói sao bây giờ đây!

Khán giả vẫn chưa hiểu chuyện gì vạc diễn ra.

- Chuyện gì vậy? Sao chưa đánh đã bay khỏi sàn rồi??

- Ta chỉ thấy tên áo thanh sam kia lao tới, tên áo lục kia đã bay khỏi sàn rồi.

- Ai nói ta nghe chuyện gì đi chứ???

Một loạt khán giả kêu lên, họ vốn là người bình thường, không theo kịp được.

Hạ gia hai mắt mở to, thiên tài đứng đầu hạ gia, luyện thể kì tầng 4 vậy mà bại, lại còn bại nhanh như vậy?? Gia chủ Hạ gia đứng bật dậy, bại rồi, tên tiểu tử hèn đặt niềm tin nhất bại rồi.

- Hura, siêu nhân ca ca thật mạnh!

Uyên Nhi hoan hô tung trời, nhảy nhót. Chân Mộc không rõ tình hình, nàng quay sang hỏi:

- Phu quân, người có nhìn rõ không? Ta không thấy gì cả vậy?

Gia chủ Ngân Gia, miệng mỉm cười, đoạn nói:

- Trong vòng 1 giây, tiểu tử kia đã tung ra 5 cái tát, 10 cái chọc lét, 1 cước đạp bay. Thú vị!!!

Sao cơ???

Chân Mộc há miệng nhỏ ngạc nhiên. Thật sự như lời nói???

Tất cả cao thủ từ Ngân Huyền cảnh đều nhìn ra được Hoàng Minh động tác.

- Luyện thể tầng 4 đánh gục luyện thể tầng 4 trong một giây sao?

Càn Thiên Trụ có chút kinh hãi, thể nhưng mặt vẫn tỏ ra bình thường.

Một trận làm mọi người đều hoang mang. Ở đâu ra một thót hắc mã như thế này. Hạt giống có tiềm năng đạt quán quân vậy mà bị hạ một phát.

- Đối thủ hay lắm!

Càn Thiên Biên hai mắt rực ý chí chiến đấu. Hắc cường chiến đấu, đối thủ càng mạnh, hắc càng mạnh.

- Không hổ là con trai Giang Thúc!

Khôi Phú. Mím cười, hai tay đan vào nhau bẻ răng rắc.

Hoàng Minh chậm rãi xuống đài, một trận quá đơn giản. Đến kĩ năng hắc còn chưa dùng nữa. Khinh địch là tối kị của binh gia, Hoàng Minh cho hắc một bài học. Đối thủ như này, hắc không muốn lãng phí thời gian.

- Lão đại, người lại mạnh hơn rồi, thật là người đã đánh thể nào vậy?

Mập mập chạy đến hoan hô, mặt mũi hớn hờ hời.

Hoàng Minh cười cười, đoạn nói:

- Lo mà vào top 5.

Vũ mập mập hề hề, giơ dấu tay ok cho Hoàng Minh xem rồi chạy mất.

Một buổi sáng đến trưa, Hoàng Minh đã đánh 4 trận. Toàn đối thủ luyện khí kì, hần chỉ một cước đạp bay. Gần tới bữa cơm. Đã xác định được top 10. Phong Thi đọc to tên của mười người tiến vào vòng trong. Sẽ đấu vào buổi chiều.

- Càn Thu.

- Khôi Phúc.

- Vũ Văn Thành Đồ.

- Càn Thiên Biên.

- Mạc Hình.

- Hoàng Chấn Minh.

- Lí Hùng.

- Ngân Bàng.

- Hạ Quang.

- Hoàng Chân.

Danh sách của Phong Thi làm khán đài bình luận sôi nổi. Không ngờ Hoàng gia năm nay đã có tới 2 người vào top 10 ngang với hoàng thất. Nhất là sự ra đi của Hạ Sấn làm Hạ gia tổn thất vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127: Pô vê bên

- Hoàng gia lần này không ngờ đánh ra hai vị trí!

Lão Cửu cùng Lão Mông đang thờ dài trong đám khán giả.

- Lão Mông ngươi nói ai sẽ đoạt vị trí quán quân?

Lão Chủ hỏi.

- Hoàng Gia!

Lão Mông khẳng định chắc nịch.

- Sao ngươi lại khẳng định như thế?

Lão Cửu ngạc nhiên, top mười đều là kẻ mạnh mà.

- Ngươi xem tiểu tử kia, một chiến kĩ đều chưa dùng, còn chưa biết hần là cái gì chức nghiệp nữa!

Lão Mông nói, mặt có chút chờ mong.

Thời điểm buổi trưa, khán giả đều ở tại chỗ ăn đồ ăn mang đến. Mọi người đều biết cuộc đấu sẽ kéo dài đến chiều, nên sáng trước khi đi đã chuẩn bị rồi. Không khí vẫn náo nhiệt vô cùng.

Top 10 đứng đầu thiếu niên đều ngồi vững trên sàn đấu. 10 sản phẩm biệt mười người. Đều có người mang thức ăn tới. Bọn hần chỉ ở đó chờ đợi tín hiệu bắt đầu thôi.

Hoàng Minh ngáp một cái thật to, hần thêm ngủ, hơn một tháng nay hần ngủ rất ít, chỉ tập trung vào đánh quái. Một mảnh yêu thú bị hần san phẳng. Thế nhưng Hoàng Minh cũng không dám vào sâu quá, bên trong tồn tại những yêu thú mà hần chưa có khả năng đẩy lại.

Thời gian mau chóng qua nhanh, khi mọi người còn mải mắt trông chờ thì Phong Quốc sư cũng đã đi lên đài chính.

- Tiếp tục cuộc đấu!

Lần này không phải là bốc thăm chọn cặp nữa, mà là xoay ngẫu nhiên xếp cặp bảng.

Trên màn hình lớn 10 cái tên được xoay tròn trộn lẫn, bắt đầu di chuyển chóng mặt, sau một thời gian thì hết sức chậm rãi xuất hiện.

- Khôi Phúc vs Hoàng Chân!

- Mạc Hình vs Vũ Văn Thành Đô!

- Lí Hùng vs Hoàng Chân Minh!

- Càn Thu vs Ngân Bàng!

- Càn Thiên Biên vs Hạ Quang!

Hoàng Minh nhìn nhìn, Lí Hùng sao, hắn có nhớ qua một chút, tên này trước kia từng gặp qua một lần ở trên phố thì phải.

- Cặp số 1, Lên sàn!

Phong Thi hô lớn!

Khôi Phúc cùng Hoàng Chân nhảy lên sàn!

Hoàng Chân năm nay 14 tuổi, là con của Hoàng Mễ, thiên phú rất tốt, nếu Hoàng Minh không xuất hiện, hẳn chắc chắn là kẻ đứng đầu trong đám thiếu niên Hoàng gia..

- Khôi huynh đệ, trận này hết sức đi!

Hoàng Chân cười nói.

- Ta sẽ...

Khôi Phúc cũng đáp, bọn hắn là quen nhau đấy. Trận đầu làm khán đài rất phấn khởi đón xem.

- Bắt đầu!

Trọng tài sàn đấu ra hiệu bắt đầu.

Reng, reng, hai bên đều lấy ra vũ khí. Khôi Phúc là hai đoản kiếm, vô vùng sắc bén, bên này Hoàng Chân lại là đơn kiếm, kiếm một màu vàng sắc màu.

Hai bên nhanh chóng lao vào nhau, keng keng keng, kiếm quanh ngấp trời, va chạm liên tiếp làm ánh lửa nhỏ bắn ra.

- Hay lắm Hoàng Chân, đón ta một đòn này.. Phân Chia Thiên hạ!!

Khôi Phúc hai đoản kiếm phát sáng lên, như muốn đâm rách không khí, người hắn bay lên xoay vòng tròn như mũi khâu xoáy tới Hoàng Chân.

- Tới hay lắm!

Hoàng Chân hứng khởi vô cùng, một kiếm nơi tay, linh lực tràn vào làm màu vàng của kiếm như tràn trề nóng bỏng.

- Sát Bóng Chiều Thu!!

Hoàng Chân lướt cánh tay, kiếm chém ngang một cái, kiếm tà tà đi, hiện rõ bóng ảnh còn chưa phai. Hai chiêu thức va chạm, không gian xung quanh sàn nổ tung. Sàn đấu nứt nẻ ra hai bên.

Cả hai đều bị chấn lui ra, Khôi phúc cánh giới cao hơn, hẳn chiếm thượng phong. Hoàng Chân cánh tay cầm kiếm đã có giọt máu đang chảy xuống.

- Khôi Huỳnh đệ, ngươi thật mạnh!

Hoàng Chân nhận xét.

- Ngươi cũng thế!.

Khôi Phúc đáp.

Cả hai đồng loạt lao lên, keng!

Một lần nữa kiếm hai bên chạm nhau, cả hai mặt đối mặt.

Hoàng Minh phía dưới cũng bị quán hút. Đám này thiên tài đều thật khá, hẳn nếu không có hệ thống chắc không bao giờ là đối thủ của bọn hắn. Hoàng Minh tặc lưỡi.

Trên đài cao, các gia tộc đều chậm rãi chờ kết quả.

Rầm, Hoàng Chân bay về phía dưới đài, hất bại.

- Hoàng Chân đã ra khỏi sàn đấu, Khôi Phúc thắng!

Ồ, Là Khôi gia Khôi Phúc thắng trận đầu rồi. Khán giả quanh khán đài hò hét.

- Ta nói rồi mà, Khôi phúc là rất mạnh đấy, người xem pha kiếm vừa rồi, quá là ảo diệu.

Một khán giả hai tay nắm chặt, không nhin được nói. Xung quanh mọi người đều gật đầu. Khôi Phúc đi xuống đài, đoạn nhìn thấy Hoàng Minh gật đầu một cái, ngồi xuống khôi phục thể lực..

- Cặp số hai, lên sàn!

Lần này sàn số hai Vũ mập mập lại xuất hiện!

Hoàng Minh hứng thú quan sát. Đối thủ của mập mập lần này là nữ. Ứng viên số một của Mạc gia lần này. Muội muội của Mạc Sầu, Mạc Hinh.

- Vũ Văn Thành Đồ!

Mập mập vẫn quy củ báo tên.

- Mạc Hinh!

Nữ hài cũng đáp lời. Nàng mặc bộ đồ màu tím, hai mắt long lanh, tóc cắt ngắn, lại có anh khí mườì phần.

- Bắt Đầu!

Trọng tài sàn đấu ra hiệu trận đấu.

Mạc Hinh đã nhanh chóng cảm ra một vật tròn tròn. Vật này nửa trên là màu đỏ, nửa dưới là màu trắng. Ngay lập tức nàng ném xuống mặt đất, trận này nàng muốn chắc thắng.

- Phong Sương ma thụ, xuất hiện!

Cả khán đài sôi trào.

- Người xem, người xem kia là vậy gì vậy? Một khán giả sợ hãi.

- Đó là yêu thú, nàng vừa triệu hồi yêu thú sao?

Một tên khác sợ hãi kêu lên!

- Đồ nhà quê!!

Bên cạnh hắn, một tên chiến sĩ lực lưỡng cất giọng khinh bỉ. Đoạn hắn ồm ồm nói:

- Đây là pô vê bôn, là pô vê bôn các người hiểu không?

- Pô vê bôn???

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 128: Ca cũng có

- Pô vê bôn là gì vậy đại ca, người nói ta nghe với!

Tên kia không ngại xấu mặt, hỏi.

- Nề tình người không ngại xấu hổ, ta nói cho người nghe.

Tên chiến sĩ kia hào hứng kể.

- Pô về bên xuất hiện vào 3 năm trước, được đấu giá tại Phiên Ảnh hội đấu giá, mang tới tiếng tăm lẫy lừng. Đây là pháp bảo thu phục và chăm sóc yêu thú cực kì tinh xảo. Không thể phục chế hay chế tạo. Không ngờ gần 3 năm trước Hoa Anh đào thương hội xuất hiện, tung ra pô về bên với giá 1 triệu một trái. Mỗi thể lực không được mua quá 10 trái.

- Đắt như vậy sao?

Tên kia sợ hãi cắt ngang. Trời ạ, một triệu là to thế nào rồi.

- Người thì biết cái gì, ngay sau đó 3 giờ, hơn 500 trái pô về bên đều không còn. Hoa Anh đào bắt đầu quật khởi từ đó. Thể lực nào cũng đoán sau lưng Hoa Anh Đào thương hội có tổ chức thần bí, không ai dám làm liều đánh tới.

- Ô thì ra là vậy!

Tên kia ồ lên một tiếng, đoạn hiểu ra.

Dưới sân pô về bên đã khởi động, một yêu thú sần sùi như một cái cây di động. Cực kì lạ mắt, hai cánh tay toàn là rễ cây, mập mập hiểu kì vô cùng.

Hoàng Minh dưới sân gật đầu. Pô về bên bán ra, các thể gia cũng đã mua được, vậy thì việc bọn hắn có pokeball sẽ không còn là hiếm lạ nữa.

- Chơi yêu thú sao? Ca cũng có!

Mập mập cười mỉm.

Trên đài đám Chu Du Kiều Phong cũng mỉm cười, mập mập nếu đưa ra thất tinh công chúa, đến Đoàn Dự còn bó tay chịu thua thì, Mạc Hình lại đỡ bằng gì.

- Ô, người nhìn xem, tiểu tử mập kia cũng có!

Mọi người chỉ thấy mập mập lấy ra một quả cầu, quả cầu này không khác quả cầu của Mạc Hình là bao. Thế nhưng nếu được nhìn kĩ mới phát hiện ra điểm khác.

- Tiểu Nhã, đến lúc tỏa sáng huy hoàng rồi!

Mập mập nói lớn, tay ném quả cầu xuống đất.

Roẹt, quả cầu từ từ hình thành một bóng dáng bé nhỏ. Cả khán đài nhìn mãi một lúc mới thấy thất tinh công chúa hình thành.

- Quái lạ, yêu thú gì bé như vậy?.

- Yêu thú hình người sao?

Khán giả hiểu kì ngạc nhiên. Trên đài cao các gia chủ gia tộc đều kinh ngạc vô cùng, bọn hắn đều đang ngờ ngợ, yêu thú này thật sự đã xem qua ở đâu rồi.

- Phụ thân, đây là Tinh linh bảo bảo!!!

Cần Thiên Huấn nhị hoàng tử ở một bên luôn ngờ nhớ ra ngay lập tức, hắn có sở thích đọc những lạ lẫm, vừa nhìn thấy Tiểu Nhã là hắn đã nhận ngay ra. Các gia tộc nghe được lời nói này, đều nhớ ra được, tinh linh bảo bảo. Thật sự thấy được tinh linh tộc sao??

- Hay lắm, tiểu tử này vậy mà còn có con bài tẩy như vậy!

Vũ Chiến Hùng cười to.

Dưới sân Mạc Hình không rõ yêu thú này là thế nào, nhưng nàng vẫn tự tin, có Phong Sương ma thụ, khả năng tấn công của nàng càng cao.

- Phong Sương, trao ma thụ!

Mạc Hình ngay lập tức hô lớn, tay phải đã cầm tới một trường thương. Đúng vậy, nàng dùng thương làm vũ khí.

Ma thụ nghe được lệnh, hai bàn tay không ngờ cầm xuống nền đá được ngay lập tức tỏa dài dưới đất lao tới mập mập.

- Tiểu nhã, Hoàng Vũ hoành tảo.

Một lớp khiên bao phủ không gian 3 mét xung quanh mập mạp ngay lập tức xuất hiện.

Keng keng keng, dưới nền đất cánh tay rề của ma thú không ngờ bị chặn lại, không cách nào tiến tới được. Mạc Hình nhíu mày, nàng cần là ma thú quấy nhiễu được đối phương, sau đó nàng bên trên này đánh tới, vẫn phải lao vào thôi.

Mạc Hình trường thương đánh tới, một thương mạnh mẽ đâm thẳng.

Keng, thương đâm vào, màn sáng nứt nẻ ra, nhưng vẫn chưa vỡ.

- Lớp phòng thủ của mập mạp đã mạnh hơn trước rất nhiều.

Chu Du cất tiếng nói.

- Đúng vậy, trước kia một đòn là vỡ rồi giờ phải mấy đòn thì mới được.

Trương Vô Kỵ gật đầu nói theo.

Trong sân đấu, Mạc Hình đang nhíu mày, đoạn xoay người, một gương xoáy ngang, vô cùng hiển hóc.

- Bất biến ngưng tọa!

Mạc Hình kinh hãi, nàng bị đông cứng, vẫn nguyên động tác đang chuẩn bị đâm tới, khán đài kinh hãi, sao tự nhiên nữ hài kia lại đứng yên rồi.

Bốp, một cước vũ mập mạp đá vào mông nàng, Mạc Hình bay ra xa 5 mét, ngã cái rầm. Không gian tĩnh lặng. Bọn hắn vừa được nhìn một siêu phẩm. Một cước đá vào mông bay một hình tròn. Mạc Hình một cước tuy không đau lắm nhưng nàng vô cùng xấu hổ. Tên mập mạp chết bầm, dám đá vào mông của bốn cô nương. Mạc Hình hai mắt tóe lửa. Vô cùng tức giận. Cầm lại thương, bắt chấp.

- Phong Sương, Biến đổi!

Phong Sương ma thú hai mắt lóe lên, không gian quanh sân đấu bỗng lạnh lẽo vô cùng. Mập mạp giật mình, đầu xanh, đây là chuyện gì. Hắn phát hiện mình là động tác có hơi cứng nhắc rồi.

Mạc Hình chính là muốn hiệu quả này, nàng nhanh chóng lộn một vòng tiếp cận.

- Giao Long ra biển!!!

Một thương xé rách khò khí, nghe rõ được tiếng rít lên như rồng kêu.

Trên đài Triệu Văn cũng phải gật đầu nể phục. Một Chiêu này hắn cũng làm được, nhưng cánh tay cần phải mạnh, tốc độ phải cong cùng nhanh, không ngờ một nữ hài cũng học được chiêu này.

Vũ mập mạp cứng nhắc thân thể, tưởng chừng không di chuyển nổi. Mạc Hình một thương đã gần tới rồi.

- Tiểu nhã, chấn Vang hành khúc!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Ta không muốn làm Hoàng Đế

Tiểu Nhã hai tay chấp trước ngực, miệng nhanh chóng đọc thần chú. Ngay lập tức không gian quanh mập mạp được bao bọc lại. Hắn đã có thể cử động. Thế nhưng một thương kia đã ngay trước mặt rồi. Mạc Hình đã thấy được chiến thắng ngay trước mắt. Cả khán đài đều đã thấy mũi thương như rồng kia đã đâm tới bụng mập mạp, tưởng chừng đã kết thúc.

Nhưng mà, Ầm ầm ầm, 3 vụ nổ to vang lên, sân đấu vỡ vụn, tan nát. Khán giả khiếp sợ, chuyện gì xảy ra vậy?

- Lục ca lại dùng chiêu đó!

Tiểu Ngư Nhi nhíu mày nói.

- Hơn nữa còn gia trì thêm Chấn Vang Hành khúc của Tiểu Nhã. Lục phá hoại thật kinh khủng.

Kiều Phong gật đầu nói.

Khán đài bụi mù không thể nhìn rõ bên trong nữa.

Quốc Huy Vương quốc.

Đại Điện nhị Hoàng tử hôm nay mở yến tiệc. Cung nữ bưng sơn hào hải vị lườm lượm. Không khí vô cùng náo nhiệt.

- Đại ca, mừng ca trở về, thật sự đệ rất nhớ đại ca, nào, cùng với đệ một ly

Nhị Hoàng tử, Đoàn Vệ. Năm nay 12 tuổi, là con của Sương Quý phi. Đoàn Vệ hào hùng lên cùng ly với Đoàn Dự. Phía sau hắn, một lão nhân mỉm cười, cầm lấy một gạt nhỏ bỏ vào miệng.

Đoàn Dự mỉm cười, hai mắt thành hình vòng nguyệt, cực kì anh tú. Cầm ly rượu trên tay, hắn xoay xoay ly rượu một vòng, Đoàn Vệ mặt cười tươi như hoa.

Đoàn Dự thờ dài một hơi, đặt ly rượu xuống bàn, đoạn nói:

- Nhị đệ, ngươi nhất định phải làm thế sao?

Giọng hắn có chút âm trầm, pha thêm mắt mát cùng đau thương. Đoàn Vệ mặt mũi đỏ bừng, lắp bắp:

- Đại ca, ngươi đang nói gì vậy?

Phía sau hắn, lão nhân đã nhú mày, miệng hắn lẩm nhẩm gì đó.

Đoàn Dự một tay gõ lên bàn nhỏ trước mặt phát lên tiếng cộc cộc. Nô tì cùng thái giám đã được lệnh lui ra. Đoàn Vệ không khỏi có chút lo lắng, hắn phát hiện ra ư?

Đoàn Dự ánh mắt nhìn về nơi xa, hướng hắn nhìn tới, là Vân Nam.

- Đệ không cần phải làm thế, ta sẽ nói với phụ hoàng. Ngồi vị Hoàng đế, ta sẽ không làm!

Một câu nói của Đoàn Dự làm Đoàn Vệ và lão già giật mình. Vậy là sao, buông bỏ sao?

Khuôn mặt Đoàn Dự hiện lên sự thất vọng cùng mắt mát cực lớn. Hắn đứng dậy đi ra ngoài. Đoàn Vệ cùng lão già kia không hề có ý chặn lại, Đoàn Dự đã nói vậy, hắn chắc chắn sẽ không làm. Đoàn Vệ hiểu tính cách của vị đại ca này, hắn đã nói là hắn sẽ thực hiện. Bên ngoài đã có hàng trăm thị vệ giương đao kiếm bao vây, Đoàn Dự thờ dài, nhị đệ chuẩn bị thật chu đáo.

- Để hắn đi!

Bên trong Đoàn Vệ lên tiếng. Hơn trăm người được lệnh tách ra làm hai. Đoàn Dự ung dung bước qua. Ánh mắt vẫn hướng về nơi đó, miệng hắn thì thảo:

- Giờ này, chắc lão đại đang thi đấu rồi!

Thân ảnh Đoàn Dự biến mất, bên trong đại điện, chiếc Ly trên bàn của Đoàn Dự vỡ tan, bên trong rượu tràn ra ngoài. Rượu đi tới đâu, bàn bị ăn mòn đến đâu!

Bụi mù đã tán đi, mập mập quần áo rách nát, lồm cồm bò từ đống đất đá bò ra, hắn ho khụ khụ hai cái. Đòn lại tuy mạnh nhưng hắn cũng ảnh hưởng phần nào. Khán giả thấy mập mập bò ra từ đám đất đá, không nhận được tìm kiếm thân ảnh còn lại.

Rắc rắc, vài hòn gạch bay ra, Mạc Hình cũng từ đám đất đá bò ra, nàng còn thảm hại hơn, mái tóc đẹp đã bị cháy đem khá nhiều. Mặt mũi đen nhem, quần áo rách bươm, vài chỗ còn lộ ra xương. Mạc Hình lòi ra trường thương, chống mũi thương xuống để cố gắng đứng dậy. Bên kia Phong Sương ma thụ đã nằm chổng vó rồi. Mọi người khâm phục vô cùng. Là nữ tử mà kiên cường như vậy. Mạc Hình ho khụ khụ hai cái, hai dòng lệ từ mắt chảy ra, mắt nàng cay xè. Thân hình đang cố gắng đứng dậy bỗng đổ ảm xuống, ngất xỉu.

- Mạc Hình không còn khả năng thi đấu, Vũ Văn Thành Đệ thắng!

Trọng tài sân đấu hô to. Khán đài vỗ tay tán thưởng. Phàm lớn là tán thưởng sự kiên cường của Mạc Hình vừa rồi.

Vũ mập mập bất chấp quần áo rách nát, nhảy xuống khán đài hô lên ầm ỹ:

- Ta vào top 5 rồi, Đại Nhã, ta vào top 5 rồi, nàng nhất định phải đi chơi cùng ta, Đại nhã,...

Vũ mập mập hô lớn chạy xuống, Tiểu Nhã bám chặt tóc hắn, vô cùng miễn cưỡng. Tiếng hô làm mọi người chú ý, bên kia Đại nhã hai má đỏ như gấc, vô cùng xấu hổ. Bên cạnh ti muội trên chộc không thôi.

- Tên mập chết bầm, xem ta xử lí người thế nào!

Nàng lăm nhăm trong miệng, trong lòng vẫn vô cùng vui vẻ.

- Lão đại, ta vào top 5 rồi.

Mập mập chạy tới ôm chầm lấy Hoàng Minh, nhưng còn cách 1 mét, hắn đã ăn ngay một cước lần hai vòng. Hoàng Minh rất không để ý một cước đá bay mập ra ra.

- Ta không thích nam nhân!

Vũ mập mập bò dậy, miệng vẫn cười ha hả, một cước vừa rồi không xi nhê gì với hắn. Chỉ có Tiểu Nhã vô cùng không hài lòng với Hoàng Minh kêu lên ỉ nha nha. Hoàng Minh không để ý, đã tới lượt hắn lên sân rồi. Hoàng Minh bẻ khớp tay răng rắc. Chờ đợi trọng tài gọi.

- Cặp số 3, lên sân!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 130: Pikachu đáng yêu

Vù, Một thiếu niên nhanh chóng nhảy lên sân đấu, Hoàng Minh nhận ra hắn, đây là tên Lí Hùng mấy ngày đầu tới đây hắn đã gặp qua mà. Lí Hùng một nhảy bay lên sân đấu, ánh mắt đã nhìn về Hoàng Minh. Hoàng Minh chậm rãi đi gần tới sân, nhảy lên sân chậm rãi.

- Hoàng Chấn Minh, không ngờ có một ngày chúng ta lại được phân cao thấp!

Lí Hùng hai mắt có lửa nóng, hắn mong đợi ngày này từ rất lâu rồi. Hoàng Minh kì lạ, tên này ăn phải vật gì sao? Sao lại như có mối thù với hắn vậy? Hoàng Minh lắc đầu, không rõ ràng.

- Bắt đầu!

Trọng tài một tiếng hô báo trận đấu bắt đầu. Lí Hùng cười lớn:

- Để ta xem, người lợi hại hay ta lợi hại.

Lí Hùng một câu nói, hai tay bắt đầu xoay chuyển, không gian bên cạnh hắn vặn vẹo. Hoàng Minh hứng thú, đây là Triệu hồi sủng vật sao? Khán đài khán giả vô cùng hiếu kì, Lí Hùng là Thuần thú sư sao? Từ đầu đến giờ hắn chỉ dùng một yêu thú chiến đấu, cứ nghĩ là chiến sĩ hay pháp sư, hắn là mấy cấp?

Lí Hùng nhanh chóng triệu hồi xong, bên cạnh hắn, ba thân ảnh đã xuất hiện. 3 yêu thú.

- Người xem, là Bách Chung Lang cấp bốn, Vô Không ma thú cấp 5 còn cả Hoàng Lan Hầu cấp 5. Tên tiểu tử này mạnh như vậy? Tạo sư cảnh giới sao? Thiên tài rồi.

- Thật không ngờ, những trận trước chỉ dùng một yêu thú, ta lại cứ nghĩ hắn chỉ là chiến sĩ hay pháp sư, thật là biến thái mà.

Bên trên khán đài chính, Càn Thiên Trụ nhíu mày một cái, nhanh chóng cười lớn, đoạn nói:

- Lí gia không ngờ có hậu bối thiên tài bậc này. 13 tuổi đã là tạo sư, Tinh thú môn nếu biết sẽ ngay lập tức tới đây.

Các gia chủ bên cạnh đều nghe thấy, Lí Gia chủ đứng dậy vỗ tay,

- Nhờ phúc của bệ hạ, tiểu tử này vẫn còn yếu kém, bệ hạ chớ chê cười rồi.

Các gia chủ khác đều bĩu môi khinh thường. Giả trang khiêm tốn gì chứ, cái mũi đã hếch lên trời rồi kìa. Nhưng không thể phủ nhận, một thiếu niên chưa tới 15 tuổi đã là tạo sư cảnh giới, quả thật không thể hình dung hai chữ thiên tài. Hoàng Thái bên này đã nhíu mày lo lắng.

Dưới sân đấu, Lí Hùng vô cùng tự tin, Thuần thú sư chiến đấu, vượt cấp dễ dàng với các yêu thú. Hơn nữa hắn còn có tới 3 yêu thú khá mạnh.

- Ta không cần biết người sử dụng thủ đoạn gì, hay thật sự người có thực lực, nhưng người nên dừng ở đây thôi.

Lí Hùng hùng hồn nói.

Hoàng Minh gãi gãi mũi, có 3 sủng thú là đã mạnh rồi hả? Lúc trước hắn chuyển đổi thuần thú sư chức nghiệp hắn còn có những năm ô sủng thú cơ mà nhỉ.

- Ngươi chắc chắn sao?

Hoàng Minh lại bài cũ, miệng mỉm cười hỏi.

Lí Hùng mặt mũi có chút khựng lại, tên kia đến giờ này vẫn bình tĩnh như vậy sao? Hoặc là hắn có con bài tẩy nữa.

Lí Hùng có chút lo lắng rồi, hắn không thể thua được, hắn muốn đánh bại tên tiểu tử này, chỉ có hắn, chỉ có hắn mới xứng với Trang Nhi. Tên tiểu tử này không xứng. Hắn còn một con bài tẩy nữa, thế nhưng hắn vẫn kìm nén lại, không chừng tiểu tử kia chỉ giả vờ chấn định thôi. Lí Hùng tự an ủi bản thân.

Hoàng Minh cười một tiếng, muốn dùng yêu thú bắt nạt ta? Ta lại muốn thử xem, yêu thú cùng pokemon sức mạnh bên nào hơn.

Hoàng Minh lấy ra pokeball trong dây lưng, khán đài ồ lên, tên này cũng có pô về bên sao? Thật không ngờ.

- Hoàng gia nghe chừng cũng rất chịu bỏ vốn đây!

Lí Sơ mỉm cười nói.

Bên kia Hoàng Thái cũng không ngờ, tôn tử của mình có được pô về bên.

- Chấn Giang, tiểu tử kia có pháp bảo pô về bên ngươi có biết không?

Hoàng Chấn Giang gật đầu, nói:

- Tiểu tử này có nói qua, là sư phụ hắn đưa. Hơn nữa, đám tiểu tử kia cũng đều có!

Hoàng Thái gật đầu, sư phụ của tên nhóc này, hắn rốt cục là ai?

- Nhìn kia, tên kia là có pô về bên đó, định lấy ra yêu thú chống đỡ phần nào sao?

- Hâm mộ thật, đúng là thế gia có khác, ta cả đời cũng chỉ mong có 1 triệu mà không được.!

- Lão đại không biết cho tiểu tử nào ra đây!

Kiều Phong hứng khởi nói.

- Ta nghĩ là con pikachu kia, lão đại chắc sẽ không để lộ ra long tộc kia đâu.

Chu Du mở quạt cái xoẹt, nói.

Cả đám gật đầu, đúng là như thế khả năng cao.

Hoàng Minh đúng là ý như của Chu Du, hắn là không muốn để lộ hitokage ra nữa. Dù sao nơi này sống người, chỉ sợ tiếng gió mang theo Long tộc yêu thú xuất hiện, hắn sẽ không có cách nào đỡ nổi.

- Ra nào pikachu!

Quả cầu pokeball rơi xuống đất, nhanh chóng thoát ra hình thái pikachu. Pikachu xuất hiện làm một vùng trời tiếng la hét.

- wow, đó là yêu thú gì?

- Thật không tin được, đáng yêu quá!

- Ta muốn có nó, thật quá dễ thương mà!!!

Toàn trường tiếng la hét của nữ nhân vô cùng lớn, thật sự pikachu lực sát thương với phái nữ là quá lớn.

- Oa, siêu nhân đại ca có yêu thú thật đáng yêu, ta thật muốn ôm nó!

Uyên Nhi hai mắt tỏa sáng, không nhịn được nhìn chăm chăm màn hình, hai tay ôm lấy cánh tay mẫu thân kêu lên.

Đến nam nhân cũng phải gật đầu công nhận, thì nữ nhân đúng là không chịu nổi đâu.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 131: Pikachu đại chiến 1

Lí Hùng có chút kinh ngạc, yêu thú gì đây? Không chỉ hắn mà toàn bộ khán giả đều không biết pikachu, cũng phải thôi, nó đầu sinh ra ở đại lục này.

Chỉ là, pikachu quá mức đáng yêu, một thân hình màu vàng, hai mắt to tròn long lanh, hai má có hai núm hồng vô cùng khả ái.

Trên khán đài chính, các gia tộc đều đang bàn luận về pikachu, bọn hắn sống bao lâu nay, chưa hề gặp qua hay đọc qua một loại yêu thú nào như vậy.

Lí Hùng nghe xung quanh khán đài hò hét ầm ĩ, hắn càng sốt ruột. Hừ, bất kể là yêu thú gì, ta sẽ cho nó không còn sống trên thế gian này nữa.

- Bách Chung Lang, đập tuyệt tấn công chớp nhoáng, Hoàng Lan Hầu phong tỏa lối thoát của nó, Vô Không ma thụ, tùy thời tấn công ám sát!

Lí Hùng đưa ra lệnh. Bản thân hắn lùi về sau Vô Không ma thụ. Thuận thủ sư tuy tu luyện nhưng khả năng chịu đòn cơ hồ còn thua cả pháp sư. Nếu bị tấn công chắc chắn bị miểu sát.

Được lệnh, Bách Chung Lang nhanh chóng lao tới, nó hú lên một tiếng thật lớn, nâng cao sĩ khí, bốn chân nó mỗi khi chạm đất đều tạo ra một vùng băng lạnh, đây là kĩ năng đập tuyệt tấn công của Bách Chung Lang. Khán giả nữ che miệng sợ hãi, bọn họ sợ yêu thú đánh yêu kia không đánh lại được. Vô hình chung pikachu đã trở thành tâm điểm của nữ nhân tại nơi này rồi.

Bách Chung Lang đã tới, một cái miệng lớn há to chuẩn bị nhai đầu pikachu. Cái miệng to tổ bố đầy mùi máu. Pikachu bốn chân bám đất, người hơi cúi, ánh mắt kiên cường không hề có một tia sợ hãi. Nó đang đợi lệnh, lệnh của Hoàng Minh.

- Pikachu, tấn công tốc độ!

Hoàng Minh cuối cùng cũng lên tiếng. Pikachu ngay lập tức phát động kĩ năng, tốc độ tăng trưởng cực kì nhanh, nó chạy theo hình zic zac ngay lập tức né được Bách Chung Lang, Bách Chung Lang tư thế vẫn đang lao tới, nhưng mục tiêu của nó đã biến mất, ở đâu rồi?

Lí Hùng hét lên:

- Phía trên, Bách chung Lang!

Bách chung lang nghe được, cái đầu nó ngẩng lên, còn đang định tiếp chiến thì...

- Quá muộn rồi, Pikachu, đuôi sắt!

Hoàng Minh nhả ra lời nói.

Từ trên không pikachu lộn ngược người, cái đuôi của nó phát sáng chói mắt, từ bình thường hóa thành một màu bạc, chém thẳng xuống đầu Bách Chung Lang trong sự kinh hoàng Lí Hùng và mọi người.

Choang, một nhát bô Bách Chung Lang gục xuống đất, hai Mắt vẫn mở to không tin được.

Pikachu rơi xuống đất, miệng nó cong lên, nó đang cười.

Khán giả nhiệt liệt hô to, pha phản công rất ngoạn mục. Thật không ngờ!

- Pika pi!

Ầm, pikachu nhảy qua một bên, vị trí nó vừa đứng in dấu một nắm đầm to đùng, là Hoàng Lan Hầu. Một đầm không hạ được, nó tiếp tục lao theo, Hoàng Lan hầu công kích đơn giản, chỉ có đầm, vã, chặt, nện. Thế nhưng lực sát thương gây ra cực khủng khiếp, sàn đấu đã thủng vô số lỗ lớn. Thế nhưng, nó vẫn chưa chạm vào được pikachu. Pikachu thân hình nhỏ nhắn, lại gia trì thêm khả năng tốc độ tăng trưởng, thật sự nhanh nhẹn vô cùng. Lí Hùng ở phía sau cảm tức không thôi, đây là con yêu thú chết tiệt gì, chỉ một kĩ năng mà Bách Chung Lang đã gục luôn rồi. Không thể xem thường được. Hắn thì thâm trong miệng gì đó. Pikachu đang né tránh hăng say, Hoàng Minh là quyết định cho pikachu tập né tránh đây, cuộc chiến này, không vội. Pikachu tránh né từ bị động, dần dần chiếm thế thượng phong, nhiều lúc còn bám trên người Hoàng Lan Hầu mà di chuyển.

- Thật khả ái, ha ha!

- Quá nhanh nhẹn, ta nhìn Lí Hùng là tức chết rồi!

- Đáng yêu quá đi, ta thật muốn có nó, ôm vào lòng chắc là mềm mại lắm!

Khán giả bên ngoài nhất là nữ nhân, tất cả đều hai tay bế má, ôm bụng tưởng tượng như là được ôm pikachu vậy!

Dưới sân pikachu còn đang hứng khởi tự do né tránh, thì roạt, bất ngờ ở đâu, một đám rễ cây mọc từ đất lên, bám lấy được hai chân pikachu, liên tiếp rễ cây nhanh chóng bao phủ lấy.

- Không xong, nó bị giữ lại rồi, là Vô Không ma thụ.

Hoàng Thái trên ghế tộc trưởng không nhìn được lo lắng. Vô không ma thụ có khả năng bắt giữ cực kì ảo diệu, nhất là kĩ năng hút đi năng lượng và sức lực của đối phương. Thật khó rồi.

Khán giả cũng hét lên sợ hãi không thôi, lo lắng vô cùng. Nhiều nữ giới còn đang nhìn Lí Hùng với ánh mắt viên đạn nữa. Tên chết tiệt dám đánh thương bé yêu thú kia.

Pikachu vùng vẫy liên tục, nhưng càng gãy giữa thì càng bị siết chặt hơn.

- Ha ha ha, Hoàng Minh, để ta xem giờ ngươi định làm sao?

Lí Hùng cười to, Hoàng Lan hầu đã di chuyển tới, mục tiêu của nó đã được đổi thành Hoàng Minh.

Khán đài trên, Kiều Phong cười ha hả, đoạn nói:

- Tên tiểu tử kia nghĩ sao mà túm lấy pikachu, ta thật nể hán nghĩ ra cách này đây!

Cả bọn đều cười theo, bọn hán là rõ nhất, pikachu sức mạnh thật sự, không phải là ở cái đuôi đâu.

Hoàng Minh nhìn thấy Hoàng Lan Hầu đang lao tới tấn công hán, miệng lại treo lên một nụ cười.

- Ngươi nghĩ ngươi đã thắng rồi?

Lí Hùng nhìn nụ cười của Hoàng Minh, có chút nghi ngờ cùng lo lắng. Tên chết tiệt này lại có ý gì chứ?

- Pikachu, điện mười vạn volt!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 132: Pikachu đại chiến 2

- Pika chuuuuu!

Pikachu hai mắt sáng quắc, hai bên má chằm hồng bắt đầu lóe lên lôi điện. Ngay lập tức thân hình toát lên màu vàng chói, thân hình bao phủ điện năng, luồng điện chạy theo đám rễ cây, Vô Không ma thụ hét lên một tiếng bị thâm, cả người nó bị điện giật, lá cây có vài cái đều bị cháy khét lẹt, thân hình cứng ngắc, luồng điện quá mạnh. Âm Vô không ma thụ, chết!

Choang, không gian yêu thú số 2 của Lí Hùng bể tan tành. Thức hải của hán bị chấn động, Lí Hùng phun ra một búng máu, hán bị phản phệ. Ngồi bệt xuống, Lí Hùng còn không tin được, yêu thú của hán bị giết, không gian yêu thú bị phá vỡ.

- Một đòn miểu sát? Ta không nhìn nhầm chứ?

- Chọc mù mắt ta đi, thật kinh khủng lôi điện!

- Là yêu thú lôi điện sao? Lôi là loại khủng bố nhất, ăn một đòn này thật không tin được!

Khán giả sôi động bàn tán.

- Là yêu thú cấp 6, không ngờ!

Cần Thiên Trụ kinh ngạc không thôi. Không chỉ hán, các gia chủ của các gia tộc đều hít một ngụm khí lạnh. Ngong thể tin được, một đòn vừa rồi là do con yêu thú vừa nhỏ lại đáng yêu kia gây ra.

- Yêu thú của Siêu Nhân ca ca thật giỏi. Ta thích nó!

Uyên Nhi hai má đỏ hồng, vô cùng vui thích nói lớn.

Không chỉ năng, nữ nhân ở đây đều yêu thích pikachu, một đòn vừa rồi càng làm các nàng phấn khích.

Dưới sàn, Lí Hùng lấy tay quạt đi vết máu trên khóe miệng, Bách Chung Lang đã đứng dậy được. Lí Hùng hai mắt đỏ rực, tên khốn kiếp!

Àm, Hoàng Lan hầu một đám không trúng Hoàng Minh, mặt đá lại lồm vào một lỗ. Hoàng Minh đã ở cách bên đó vài mét. Choang, đuôi sắt của pikachu bị Hoàng Lan Hầu đỡ được.

- Hoàng Chấn Minh, ngươi nhất định phải trả giá! Đáng ra ta định giữ lại nó để vào trận chung kết, thế nhưng không cần nữa. Ngươi phải đền tội.

Lí Hùng hét lớn, lấy ra pô về bên.

Khán đài ngạc nhiên, kinh ngạc.

- Vãi thật, đã là tạo sư rồi, còn có cả pô về bên thì lại như hổ thêm cánh!

- Không biết hẳn lại lấy ra thứ gì?

Khán giả bàn luận nhau ồn ào náo nhiệt.

Vù, Lí Hùng ném ra pokaball, ngay lập tức từ trong bắn ra một tia sáng, bắt đầu thành hình dáng của yêu thú. Hoàng Minh thích thú đứng nhìn, lại là một con hồ? Hoàng Minh ngạc nhiên.

- Các ngươi xem kia, không ngờ là Bán Nguyệt Sư! Là Bán Nguyệt Sư đấy!!

- Thật kinh khủng, Bán Nguyệt sư cấp 5. Đây là yêu thú cực kì mạnh, là vua của một vùng đấy, từ trước tới nay chưa bao giờ chịu làm sủng vật, vậy mà cũng bị thuần phục!

- Các ngươi là không biết pô về bên là pháp bảo nghịch thiên à, yêu thú gặp pô về bên là gặp khắc tinh rồi!

Khán đài bàn luận sôi trào.

- Không ngờ Lí gia có thể bỏ vốn như vậy, một Bán Nguyệt Sư, chắc chắn, không thể tin được có một ngày Bán Nguyệt Sư cũng bị thuần hóa.

Gia Chủ Ngân gia cảm thán.

Chân Mộc bên cạnh hiếu kì hỏi:

- Phu quân, yêu thú này khó thuần phục vậy sao?

- Không phải khó thuần phục, mà là không thể thuần phục. Từ trước đến nay, Bán nguyệt Sư luôn là chết chứ không có bao giờ thuần phục làm sủng thú, càng nghĩ càng thấy kẻ tạo ra pô về bên quả là lợi hại.

Gia chủ ngân gia cảm thán vô cùng. Thật sự hẳn rất phục kẻ đã tạo ra pô về bên đấy.

- Ngươi đến nước này rồi, đừng mong yên bình rồi khỏi sàn đấu!

Lí Hùng hừ lạnh. 3 đánh một, lần này hẳn sẽ dùng hết bài tẩy đánh Hoàng Minh toi đời

- Thật vậy sao? Ta lại muốn xem một chút con sư tử này của ngươi mạnh cỡ nào.

Hoàng Minh vẫn giữ trên môi nụ cười, khuôn mặt bình tĩnh là thường. Vì hẳn biết, pikachu đã là cấp bậc khác rồi. Một tháng trước pikachu đã vượt qua luyện thể cảnh giới. Vốn là có thể tiến hóa thành raichu, thế nhưng Hoàng Minh không hề có ý định tiến hóa. Raichu tuy mạnh về thể lực cùng sát thương, nhưng pikachu thiên về nhanh nhẹn và linh hoạt, hơn nữa. Pikachu đáng yêu vô cùng, tiến hóa thành raichu nhìn to béo mập mạp dần chết đi được. Hoàng Minh lắc đầu.

- Lên cả đi, một người một thú tiêu diệt cả hai cho ta!

Lí Hùng bắt chấp tất cả rồi, hẳn lệnh cho cả ba yêu thú cùng lao lên.

- Hừ, đùa với ngươi thế đủ rồi!

Hoàng Minh hai mắt nhú một cái, định giết ta, tên nhóc con này.

- Pikachu, không cần nhường nữa, Điện cầu!

Hoàng Minh ra lệnh. Pikachu đuôi phát sáng, một quạt cầu bằng lôi điện càng ngày càng to lớn, quả cầu phát ra tia điện năng, không ngừng kêu rẹt rẹt, cả khán đài hít một ngụm hơi lạnh, quả cầu kia thật sự chấn nhiếp toàn trường.

- Lôi điện thật mạnh!

Mọi người đều làm nhảm trong miệng như vậy!

Lí Hùng trong lòng có chút sợ hãi, hẳn thật sự cảm thấy sợ hãi.

- Pikachuuuuu!

Pikachu kêu lên một tiếng, xoáy người vung quả cầu từ đuôi bay tới trước mặt 3 con yêu thú đang lao tới, bọn nó đang lao nhanh, tốc độ không thể kịp đổi hướng. Cả ba ăn trọn một quả cầu.

Ầm!!!

Sàn đấu nổ vang, một lần nữa khán đài chìm vào trong biển khói bụi. Mọi người nín thở đợi kết quả.

- Một đòn thật khủng khiếp, không kém gì của mập mập!

Trương Vô Kỵ không nhịn được nói. Pikachu đã mạng hơn trước rất nhiều, Chu Du trong lòng nghĩ đến.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133: Tín Hiệu khẩn cấp

- Thật kinh khủng, một đòn của yêu thú cấp 6 là đây sao?

- Không thể ngờ, yêu thú nhỏ bé kia lại có kỹ năng mạnh đến vậy!

Khán giả kinh sợ không nhịn được cảm thán.

Khói bụi đã bớt đi, toàn trường tập trung nhìn vào sàn đấu, thật sự không nhịn được kinh hãi. Gia chủ Lí gia Lí Sơn người run run, bởi lão đã nhìn thấy điều lão sợ nhất. Lí Hùng bại. Cả thân hình hắn bị cháy khét, nằm không rõ sống chết, Bách Chung Lang cùng Hoàng Lan Hầu đã nằm thẳng cẳng, thân hình khét lẹt, chết không thể chết hơn được nữa. Chỉ Còn Bán Nguyệt Sư mặc dù bị cháy hết lông nhưng vẫn có thể cố gắng đứng dậy được. Hoàng Minh bên này quần áo tuy dính bụi đất, nhưng hắn không hề tổn chút sức lực nào, chỉ có pikachu hơi thất thế đang đứng trên vai hắn mà thôi.

- Lí Hùng không còn khả năng chiến đấu, Hoàng Chấn Minh thắng!

Trọng tài thông báo kết quả. Lí Sơ bất chấp mặt mũi, phóng xuống sàn đấu đỡ lấy Lí Hùng, nhét vào miệng hắn một viên đan dược.

Vẫn cứu được, chưa đứt đoạn!

Lí Sơ nhử mày một cái, quay sang nhìn Hoàng Minh một cái nhìn thâm ý, trong mắt toát ra sát khí, phút chốc thu lại:

- Tiểu tử, khá lắm, cẩn thận một chút!

Lí Sơ buông ra một câu rõ ràng là khen ngợi nhưng đầy mùi đe dọa. Lão nhanh chóng bế Lí Hùng đến nơi cứu chữa, Lí Hùng, ba không gian yêu thú bị phá bỏ, đã trở thành phế nhân, không còn cách nào trở thành tu sĩ nữa rồi. Hoàng Minh gãi gãi mũi, trẻ không đẩy lại già ra mặt sao?

Khán giả bàn luận vô cùng rầm rộ, trận vừa rồi không ai còn dám nghi ngờ tới thực lực Hoàng Minh nữa. Chỉ sùng thú đã vậy rồi, hắn còn chưa chính thức ra tay kia.

Hoàng Minh lui ra sàn đấu. Hai sàn đã vỡ vụn rồi. Nghe chừng cần chuẩn bị kỹ hơn vào lần tới tổ chức. Hoàng Minh nghĩ trong đầu vậy!

Bỗng nhiên trên trời 3 trái pháo hoa bắn lên, Hoàng Minh nhử mày nhìn lên. Hắn thất sắc, 3 bông hoa đào màu đỏ. Chuyện gì đã xảy ra?

Không chỉ hắn, Đám Chu Du, Kiều Phong ở trên khán đài cũng sợ hãi, thậm chí mập mập đang ở cùng Đại Nhã cười ha hả bỗng sùng sốt, mặt mũi nghiêm trọng vô cùng.

Pháo Hoa 3 bông hoa đỏ. Đây là tín hiệu của Hoa Anh Đào thương hội, nhưng 3 hoa màu đỏ, đó là tín hiệu khẩn cấp nhất, cao cấp nhất chỉ dùng trong việc hệ trọng.

Khán đài chính, Càn Thiên Trụ nhử mày, sao lại có pháo hoa bắn vài lúc này, kẻ dưới làm ăn thế nào vậy?

Các gia chủ cũng kinh ngạc, không rõ là chuyện gì xảy ra?

Hoàng Minh trong lòng lo lắng không thôi, đây là chuyện gì xảy ra? Tại sao trong lòng hắn lại cồn cào thế này?

- Lão đại vương rồi, mau đi xem thế nào!

Chu Du nhanh chóng nói, cả bọn nhanh chóng lui khỏi khán đài. Vừa đi được một lát lại có 3 quả pháo hoa nữa được bắn lên. Vẫn là 3 hoa đào màu đỏ. Hoàng Minh hết hoảng.

Nhiệm vụ phải nhanh hoàn thành, không được, phải giải quyết ngay.

Hoàng Minh phi lên khu trọng tài, hắn muốn gặp Phong Thi.

- Có chuyện gì?

Hoàng Minh chấp hai tay, nhanh chóng nói:

- Tiểu bối muốn đấu một trận cuối cùng, liệu tiền bối có thể sắp xếp?

Hoàng Minh nói ra ý định.

Phong Thi kì quái nhìn Hoàng Minh. Đây là chuyện gì xảy ra?

- Ngươi muốn một trận cuối là sao? Còn phải đợi những người khác đấu xong, giờ mới là trận thứ 4.

Phong Thi ung dung nói.

Hoàng Minh lắc đầu, hắn không có thời gian, nhanh chóng nói:

- Ta muốn đấu một ván, tất cả bọn hắn đều lên đi.

- Cái gì?

Phong Thi kinh ngạc như mình nghe được chuyện gì kinh khủng, tiểu tử này muốn một đấu tất cả?

- Ngươi có bị não tàn không? Muốn đùa ta?

Hoàng Minh lắc đầu, khẳng định lại chắc nịch:

- Không có, tiểu bối thật sự muốn đấu một trận như vậy!

Nhìn Hoàng Minh khẳng khái, Phong Thi nhú mày, cũng không nói gì, nhún một cái, bay lên khán đài chính.

Hoàng Minh nhảy xuống dưới, nhanh chóng leo lên sàn đấu thứ 4.

- Ô, thiếu niên kia làm gì vậy? Không phải hắn vừa đấu xong rồi sao?

- Nhảm lẫn gì à, sao lại lên sàn rồi?

Khán giả ngạc nhiên hỏi thăm, bàn tán ồn ào.

Khán đài chính, Phong Thi vừa nói ra ý định của Hoàng Minh, cả khu kinh ngạc không thôi.

Càn Thiên Trụ miệng nhếch lên, một đấu tất cả, mấy trăm năm nay chưa có tiểu bối nào dám mạnh miệng như vậy, thú vị.

Hoàng Thái thì sùng sốt, lo lắng không thôi, tên tiểu tử kia không biết phân biệt sao? Gan to bằng trời hả.

- Bệ hạ, tiểu tử kia ăn nói hàm hồ, mong bệ hạ đừng nghe hắn nói bậy, để ta lời hắn lại dạy dỗ.

Lí Sơ ở bên cạnh, cười lớn ha ha.

- Bệ Hạ, Hoàng Chấn Minh kia là con trai của Hoàng Chấn Giang, hổ phụ không sinh khuyển tử, nhất định là thiên tài, bệ hạ cho hắn một cơ hội thể hiện, cho dân chúng biết Vân Nam quốc ta thiên tài kiệt xuất.

- Lí Sơ, ngươi đây là muốn đẩy vớ lão phu?

Hoàng Thái hai tai nóng phừng, không nhịn được hừ một tiếng.

- Ấy za, Hoàng Huynh không nên nóng tính như vậy, bộ hạ còn chưa nói gì mà!

Lí Sơ hai mắt híp lại, nói đầy ẩn ý.

Càn Thiên Trụ ngẫm nghĩ một hồi, đoạn nói:

- Trẫm thật muốn xem thiên tài Hoàng gia một đấu 6 sẽ như thế nào!

Một câu nói của Càn Thiên Trụ, Hoàng Thái biết hắn đã quyết định rồi, không thay đổi được, hậm hừ quay về chỗ ngồi. Chuẩn bị nếu Hoàng Minh có gì bất trắc lão sẽ phi ngay xuống.

Phong Thi hiểu ý, rời khán đài, bay lên sàn số 4, thông báo:

- Hoàng Chấn Minh đưa ra khiêu chiến 6 đối thủ còn lại. Bộ hạ cho phép một đấu 6.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 134: Một chiêu

- Cái gì cơ? Một đấu sáu?

Khán giả sợ hãi cùng kinh khiếp. Nhiều kẻ còn khoa trương hơn, lấy tay ngoáy lỗ tai vài cái tưởng như mình nghe nhầm.

- Tiểu Tử kia điên rồi sao? Thật là nảo tàn rồi!

- Không phải đâu bị ngựa đá rồi chứ, một đấu sáu?

Liên tục những câu cảm thán vô cùng vang lên.

Dưới sàn đấu, Hoàng Minh lòng nóng như lửa đốt, quá lâu, hắn đang rất sốt ruột.

- Lên hết đi, đừng để ta đợi!

Hoàng Minh hét to một tiếng, mọi người giật mình.

- Ta bỏ quyền!

Vũ mập mập tuyên bố hùng hồn. Hắn chấp nhận rồi đi trận này. Mọi người ngạc nhiên, mặc dù biết là hai tên này qua lại với nhau nhưng không phải là bỏ quyền luôn chứ. Mập mập không nói gì, trong đầu đã lo lắng không thôi.

- Thú vị, Hoàng Huynh, ta tiếp!

Khôi Phúc nhảy lên sàn đấu cười ha ha.

- Ngươi rất ngạo, ta muốn đánh với ngươi!

Càn Thiên Biên cũng nhảy lên sàn đấu. Tiếp theo là Càn Thu, Ngân Bàng, cuối cùng là Hạ Quang.

Cả đám đều vô cùng không vui, bọn hắn là thiên tài, không phải lệnh hạ xuống làm gì có chuyện năm đấu một. Quá nhục nhã.

- Hừ, ngựa non háu đá, xem ngươi bị hành hạ thế nào!

Lí Sơ lẩm nhẩm.

- Siêu Nhân ca ca liệu có thua luôn mẫu thân?

Uyên Nhi hai mắt ngập nước, khuôn mặt lo lắng hỏi Chân Mộc.

- Bắt đầu!

Trọng tài hô lên một tiếng.

Không ai lao lên đánh cả, bọn hắn còn đang muốn xem ai chịu lên trước làm chim đầu đàn đây.

- Ta không có thời gian, đỡ một chiêu này của ta đi!

Hoàng Minh không muốn mất thời gian, miệng thốt ra một câu.

Một chiêu sao? Cả đám sắc mặt khó coi.

Nhưng không kịp suy nghĩ, trước mắt bọn hắn, một áp lực chưa từng thấy đã cuộn cuộn dâng trào. Chỉ thấy Hoàng Minh lúc này hau tay chụm lại thành trảo. Chân trước chân sau làm thế tấn, hai lòng bàn tay đang tụ ra một quả cầu năng lượng màu bạc. Quả cầu mang đến áp lực vô cùng lớn.

Càn Thiên Trụ kinh hãi, thất đại thế gia Kinh Hải, khán giả cũng há mồm kinh hãi. Bọn hắn đều cảm nhận được áp lực từ một chiêu kia. Khôi phúc trong lòng đã run lên, thật kinh khủng, một đòn này. Hắn nhanh chóng vận công, làn da trở lên đỏ đồng, đây là con bài tẩy của hắn, dự định dùng tới chung kết mới sử dụng. Thế nhưng lúc này nếu không sử dụng, hắn thật sự thấy không an toàn.

- Ta bỏ cuộc.

Hạ Quang nhảy xuống khán đài, hắn sợ, thật sự sợ. Khán giả đều cười ồ lên, lâm trận bỏ chạy sao? Hạ Quang mặc kệ ai nói gì thì nói, hắn xuống dưới đài rồi mà vẫn thấy tim đập chân run.

- Ka mê jo ko!

Hoàng Minh hét lên một tiếng, thiên địa như bị tiếng hét này làm rung chuyển. Từ bàn tay hắn, quả cầu bạc bay vù tới đám người. Khán đài rung động.

Ầm ầm ầm ầm!

Sân đấu nổ tung vỡ vụn, làn này thật sự là bị nghiền nát rồi. Tất cả mọi người đều đứng dậy, nhất là Càn Thiên Trụ, người hắn như có lửa đốt. Đây là pháp thuật sao? Chiến sĩ làm sao có pháp thuật mạnh thế này, hắn là pháp sư sao? Đòn này thậm chí là Càn Thiên Trụ hắn còn không muốn đỡ, huống hồ.

Khán giả trong lòng sợ hãi, không biết bao nhiêu cặp mắt nhìn chăm chăm vào sân đấu. Khói bụi quá nhiều. Nhưng đã nhanh chóng tán đi. Dưới sân, ngoài Hoàng Minh bên này còn một ít chỗ đứng, còn toàn bộ sân đã thành bình địa.

- Phụt, Khôi Phúc làn da đỏ đồng đã biến mất, thay vào đó là khuôn mặt tái nhợt, hắn vừa phun ra một búng máu rồi ngã ngửa ra. Toàn bộ những người khác, tuy không ảnh hưởng đến tính mạng, thế nhưng đều ngất đi. Trọng tài đi tới kiểm tra một lượt, sau đó thông báo.

- 5 tuyển thủ mất đi khả năng chiến đấu, Hoàng Chấn Minh thắng!

- Hura, quá đẹp trai!

- Thật kinh khủng, một đòn chiến thắng!

- Thiên của ta ơi, thật sự khủng khiếp!

Khán giả vô tay rào rào, một chiêu mà thôi, không thể tin vào mắt mình được nữa rồi.

- Oa, Siêu nhân ca ca, thật mạnh, ta sùng bái quá!

Uyên Nhi nhảy cẫng lên sung sướng. Lầm lút các gia tộc đưa người bị thương rời sân đấu. Hạ Quang thở phào, cảm thấy may mắn không thôi. May mà hắn tỉnh táo, nhanh chóng nhận thua. Nếu không một đòn vừa rồi, lấy gì đỡ.

Hoàng Minh vừa rồi mới chỉ sử dụng 5 phần lực. Nếu thêm 1 2 phần nữa chắc chắn cả bọn sẽ chết hết.

Phong Thi nhú mồm hai cái, rồi cũng đi xuống dưới sân. Đến lúc tuyên bố rồi.

- Kết quả năm nay có sớm hơn mọi năm, thật không thể tin, nhưng đây là quán quân của lễ trưởng thành, mọi người nhiệt liệt chúc mừng nào.

Tiếng vỗ tay rầm rộ trên khán đài. Hoàng Minh lúc này lại không để ý. Bên tai hắn đã vang lên thông báo quen thuộc.

; Tinh tinh, nhiệm vụ Đệ nhất thiên tài đế quốc hoàn thành.

Nhận được:

- Hộp kỉ bi x1.

- Đá tiến hóa x1.

- pokemon bulbasaur x1.

Hoàng Minh thấy nhiệm vụ Hoàn thành, Hấn nhanh chóng lai xuống sàn, một mạch đi chuyển ra ngoài.

- Tiểu tử kia đi đâu vậy?

Hoàng Thái nhíu mày, bóng dáng Hoàng Minh biến mất sau cổng lớn khán đài. Khán giả bàn tán sôi nổi, từng đám từng đám rời khỏi khán đài. Hôm nay một buổi lễ thật kinh ngạc.

- Hấn đi đây mất rồi, còn chưa nhận thưởng nữa.

Thái giám đứng sau Càn Thiên Trụ cau mày nói.

Càn Thiên Trụ ngẫm nghĩ đầy thâm ý. - Phần thưởng, mang tới Hoàng Gia đi, chúc mừng Hoàng Gia sinh ra một thiên tài!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135: Tao ngộ cường địch

Hoàng Minh ra ngoài đã có người giữ ngựa đợi sẵn, một thiếu niên mặt hơi tái nhợt, buông nhanh dây ngựa, Hoàng Minh nhảy một nhát lên yên, nhanh chóng quay đầu.

- Lão đại, đợi ta!

Tiếng gọi làm Hoàng Minh để ý, Mập Mập đã theo hấn từ lúc nào, kéo hấn lên, Hoàng Minh hỏi:

- Nơi nào?

Thiếu niên mặt tái nhợt kia nhanh chóng trả lời:

- Phía Nam bìa rừng!

Hoàng Minh kéo dây cương, quát roi vào mông ngựa, con ngựa hí một tiếng, phi về phía trước.

Hoàng Minh rời nhưng khán đài vẫn còn ồn ào bàn tán không ngớt về trận đấu cuối cùng. Mấy trăm năm nay một thiếu niên làm ra lịch sử một đấu sáu. Là thiếu niên quán quân của lễ trưởng thành, khắp nơi bàn tán về Hoàng Minh.

Khán đài một góc khuất, một thiếu nữ khoác một bộ y phục màu vàng nhạt, nàng đeo màn che mặt, chỉ chừa lại đôi mắt trong vắt.

- Tiểu thư, cô gia thật mạnh nha!

Phía sau nha hoàn tiểu Tuyết treo ghẹo.

- Người thích ăn đòn hả tiểu Tuyết?

Thiếu nữ có chút ngượng ngùng quát, thế nhưng tiểu Tuyết không hề sợ mà còn cười hi hi.

- Cô gia một trận đấu, nhất phi trùng thiên, đứng đầu lễ trưởng thành. Không hổ là..

- Còn nói nữa là lần sau ta nhốt người ở nhà!

Tiểu Tuyết đang hào hứng nói, nghe tiểu thư đe dọa, vội che miệng lại.

- Về thôi!

- Vâng!

Hoàng Minh không biết là một trận đấu của hấn để lại tiếng vang về sau thế nào, chỉ cần là trẻ nhỏ, đều lấy hấn làm thần tượng. Lúc này hấn đang điên cuồng phi ra cổng thành.

- Đứng lại, tên kia ai cho phép người.. Um um um

Một tên gác cổng thành hét lên, còn chưa nói hết câu bên cạnh hấn một tên lính khác bịt mõm hấn, kéo sang bên cạnh. Vài tên khác tách ra hai bên rất

nhanh chóng quay mặt đi như không biết gì.

Hoàng Minh cũng không nói gì, nhanh chóng phi ra khỏi cổng thành mà không bị ai ngăn cản.

- Ta nói này Phúc ca, ngươi sao lại cản ta, để hấn đi qua vậy?

Phúc ca gõ vào đầu hấn, đoạn nói:

- Đần thối, lính mới thì phải biết hiểu không? Con ngựa kia là của Hoàng gia, ngươi chán sống sao mà chặn lại, đừng phá bát com của mọi người, hiểu không?

Tên lính gác kia ngẩn ra, lại còn như thế?.

Hoàng Minh phi ngựa nước đại, nhanh chóng phi ra bia rừng.

- Lão đại, có người phía trước.

Mập mập nói lớn, Hoàng Minh nhìn thấy rồi, phía ngựa lại gần, Hoàng Minh kinh hãi thất sắc. Hơn hai mươi người, đều bị thương, đã chết rồi.

- Bọn hấn, đều là người của ta!!

Mập mập hai mắt đỏ rực, hấn nổi giận, đây là đám tiểu đệ của Hoa Anh Đào hội, Mập mập đều dạy dỗ qua, kẻ nào to gan như thế?

- Mập mập, đi tiếp!

Hoàng Minh kéo vũ bàn từ, phi tiếp lên phía trước.

- Thiếu chủ, tên nhóc này xử thế nào?

Một lão râu xồm xoàm cười ha hả, tay hấn đang bóp cổ một thiếu niên.

- Từ từ, không giết vội, nghe chừng tên này là đệ đệ của nàng, để hấn sống đi.

- Vâng!

Lão trung niên ném cái phịch về phía trước, thiếu niên lăn hai vòng xô vào gốc cây, phun ra một búng máu. Thế nhưng hai mắt vẫn trừng trừng nhìn về phía lão râu xồm xoàm kia, đỏ rực.

- Ngươi nhĩ!

- Lão Cửu!

Tiếng kêu yếu ớt, bên trái kia là một đám thiếu niên khác, kẻ này đè lên kẻ kia, là bị người ta xếp lên đấy.

Ở giữa trung tâm, một nam ba nữ đang đứng. Thế nhưng, bọn hấn cách nhau một tầng màu bạc.

- Ha ha ha, Ta rất hiểu kì, ở nơi linh khí thiếu thôn yếu ớt thế này, chui đầu ra một đám thiếu niên tu vi khá tốt, thật sự là thế lực nào nuôi dưỡng đây.

Thiếu niên kia hai mắt yêu khí vô cùng, tà tà nhìn vào bên trong soi mói. Bên trong 3 thiếu nữ đều yên lặng đứng. Các nàng là Điều thuyền, Linh San và Quân Nhược Lan. Vốn là Điều Thuyền Thuận lợi phá tan luyện thể kì, đạt tới Ngâm huyền cảnh giới. 3 ti muội dẫn nhau là tới cổ vũ Hoàng Minh đấy. Thế nhưng, không hiểu sao trên đường gặp phải đám người này.

- Thiếu chủ, trận pháp này đã yếu đi rồi, chỉ hai kích nữa thôi là sẽ bị phá.

Một tên pháp sư áo choàng kéo dài, hai mắt lõm sâu, từ tốn nói!

- Khá lắm, nhanh chóng phá cho ta, ta thật sự không nhịn nổi nữa.

Tên thiếu niên kia, hai mắt yêu dị vô cùng, sấm soi từ trên xuống dưới thân hình của các nàng.

- Thật không thể tin được, nơi hạ cấp thế này cũng có mỹ nữ, thậm chí còn là trinh nữ. Ha ha ha. Hôm nay nhất định sẽ chiều đãi các nàng thật tốt.

Tên thiếu niên cười lớn, hấn càng nghĩ càng thấy huyết sôi trào.

- Haizz, thiếu chủ gì cũng tốt, chỉ là quá ham mê nữ sắc.

Bên kia một nam trung niên khác, khá trầm ổn. Cầm một khiên đứng đó. Lắc đầu lầm bầm.

- Tên khốn kiếp, đừng có mong động vào tí ti của ta.

Kiều Phong lau đi vết máu trên miệng, hai tay chống xuống đất chậm rãi bò dậy. Từ từ kéo lê cái chân đau trên mặt đất.

- Lão Tứ, không nên vọng động!

Chu Du khuôn mặt tái mét, nằm bò trên mặt đất cố gắng nói. Cả đám bọn hắn bị hạ, bị người ta một người đánh bại, thân thể bị thương trầm trọng, kẻ địch quá mạnh, quá mạnh.

- A a a a...

Kiều Phong hét lên những tiếng tòi rạc, tay hóa Chưởng kéo lê cái chân, chậm rì rì đi tới.

- Hừ, chỉ là đám phế vật mà thôi!

Thiếu niên kia quần áo đen phản phật, nhấc tay một cái, từ ống tay áo bay ra một vật như trùy thủ. Cầm xuyên qua bắp đùi Kiêu Phong. Máu tuôn ra như suối.

- Phong Nhi!

Điền Thuyền hét lên khổ sở, lòng đau đớn vô cùng.

- Lão tứ!

- Tứ ca!

Cả đám người gào lên đau đớn!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136: Đời này không vào được cửa Hoàng gia

- Ha ha ha, các ngươi chắc phải đau lòng lắm, ta rất hâm mộ, hâm mộ.

Tên thiếu niên áo đen cười ha hả. Đoạn hắn lôi ra một cây búa lớn, gõ cái rầm vào trận pháp. Trận pháp rung lên, đã xuất hiện ra những vết nứt, ba nàng đã chuẩn bị tư thế sẵn sàng liều chết rồi.

- Dừng tay!

Một tiếng thét lớn từ xa vang tới làm đám người chững lại.

- Là lão đại, lão đại tới rồi!

Triệu Vân không nhịn được rơi nước mắt.

- Lão đại..

- Lão đại..

Cả bọn đều mặt mũi vui mừng, chỉ có Chu Du là lo lắng. Kẻ địch quá mạnh, lão đại, liệu có đánh được.

Tiếng vó ngựa càng gần, vài giây đã thấy bóng dáng của Hoàng Minh đang phi đến.

- lại thêm một tiểu tử nữa, nghe chừng là lão đại của đám này sao?

Tên râu xồm xoàm cười toe toét. Hắn thích nhất là bắt nạt kẻ yếu, đến đây Oa gia gia sẽ tiếp đón ngươi.

Rầm, Thiếu niên kia không để ý, một búa nữa phá tan trận pháp. Trận pháp vỡ vụn. Điền Thuyền cùng Linh San ngay lập tức lấy ra vũ khí.

- Ha ha ha, các nàng không cần phải làm thế, bởi vì..

Tên thiếu niên kia cười xảo quyệt, cái búa to được hắn thu về. Vù, hắn tại chỗ biến mất, roạt một cái đã xuất hiện phía sau ba nàng. Cả ba đều sợ hãi, tại

sao có thể nhanh như vậy? Roạt. Hắn tung ra một đám bột, ba nàng không kịp đề phòng, đều hít vào. Ngay lập tức thân thể mềm nhũn, không thể vận chuyển linh lực. Ngã gục xuống. Thế nhưng dị biến xảy ra, cổ Quân Nhục Lan một chiếc vòng cổ tỏa ra màu sáng, vụt. Nàng bị vòng cổ bao lấy, biến mất ngay trước mặt thiếu niên kia, bỗng dừng lại xuất hiện bên kia nơi mà đám Chu Du đang nằm. Cả đám người ở đây đều không biết chuyện gì vừa xảy ra. Đến cả Quân Nhục Lan nàng cũng không biết. Còn đang ngơ ngác bỗng trên đầu nàng xuất hiện một vết nứt, như không gian bị xé bỏ vậy, một lực hút kéo lấy thân thể nàng bay lên, cả người vừa trúng bột của tên thiếu niên kia, Quân Nhục Lan không thể giãy giụa cứ vậy bị hút vào, chỉ kịp kêu lên sợ hãi. Lệnh Hồ Sung không biết lực lượng ở đâu, lồm cồm bò dậy, bám chặt vào Quân Nhục Lan, cố gắng kéo nàng lại, thế nhưng lực hút quá mạnh, đến cả hắn cũng bị kéo lên.

- Lão bát!

- Nhục lan!

Cả bọn sợ hãi, đây là chuyện gì xảy ra? Khe nứt biến mất, mang theo hai người. Hoàng Minh đến nơi cũng là vừa kịp nhìn thấy cảnh đấy. Hắn thật sự giật dừ. Tên khốn kiếp nào vừa làm chuyện gì?

Nhảy khỏi lưng ngựa, Hoàng Minh không cần biết đối thủ là ai, đánh hấn.

- Đa trùng ảnh phân thân chi thuật!

Hoàng Minh sử dụng phân thân chi thuật, tạo ra đến gần 100 phân thân, nhanh chóng chia ra làm các việc. Vừa lao tới tấn công địch, vừa kéo lui các huynh đệ cùng cứu lấy Điều Thuyền cùng Linh San.

Thế nhưng..

- Hừ, Ngân huyền cảnh nhãi nhép!

Tên pháp sư kia mặc dù kinh ngạc trước phép thuật của Hoàng Minh, nhưng vẫn không coi vào mắt. Hắn hừ một tiếng, hai tay đập vào nhau, vẽ lên một vòng tròn. Vòng tròn nhanh chóng tỏa ra bán kính cực lớn.

Không tốt, Hoàng Minh cảm nhận được áp lực cực lớn.

Bùm bùm bùm bùm, phân thân tất cả nổ tung, Hoàng Minh cùng Mập mập cũng đều bị dính chương.

Cả hai đều ngã vật ra, nhất là Hoàng Minh, chiều này tên pháp sư kia dồn chủ yếu lực vào hắn, Hoàng Minh lực phủ ngũ tạng chấn động, máu phun ra như suối. Thật kinh khủng, Hoàng Minh mặt mũi cũng đã tái nhợt, khó khăn bò dậy. Bọn hắn là ai?

- một đám hạ cấp, không biết các người là thế lực nào nuôi dưỡng, hôm nay gặp bản thiếu chủ ở đây, các người có thể nhắm mắt được rồi. Nhưng trước hết,..

Tên thiếu niên áo đen nói đến đây, hắn không cần quan tâm đến nữ hài vừa biến mất. Quan trọng là nữ hài hắn để ý vẫn ở đây. Hai con mắt dâm tà nhìn tới lui trên người hai nàng. Điều Thuyền ánh mắt lạnh băng, cả người toát ra vẻ băng sương. Bên cạnh Linh San thì nhu hòa, nàng tu luyện là Thủy công pháp mà Hoàng Minh đưa cho.

- Ta sẽ cho các người xem một cảnh chưa bao giờ có, chắc chắn sẽ kích thích lắm, ha ha ha!

Tên chiến sĩ kia lắc đầu, quay đi!

Còn hai tên còn lại thì cười ha hả, dường như đã quen với chuyện này rồi.

Hắn từng bước từng bước đi tới, Hoàng Minh cảm giận vô cùng. Không ngờ một đòn của đối phương, linh lực của hắn đều tán loạn, không thể vận khí, vậy là sao?

Thất Ban một tay nâng cầm Điều thuyền lên, thật đẹp, thật sắc sảo. Hắn chưa gặp nữ nhân nào đẹp như nàng.

- Ta sẽ cho nàng biết, cảm giác dục tiên dục tử là như thế nào!

Nói đoạn tay kia đã cầm lấy dây buộc áo của Điều thuyền một kéo tuột xuống.

- Vô sỉ, đê tiện!

Điều Thuyền nước mắt đã chảy xuống, hai mắt đỏ ngầu căm hận vô cùng.

- Thuyền tử!

- Đại tẩu!

- Điều Thuyền!

Hoàng Minh lồng ngực như muốn nổ tung, hấn thật hấn, nữ nhân của hắn bị khi nhục trước mặt hắn, là đàn ông ai có thể chịu đựng được.

Hoàng Minh hai tay cào mặt đất, cố gắng bò tới, thân thể hắn không còn chút lực nào, móng tay bám chặt xuống đất tóc máu, hấn cào tay xuống mà không đau.

Àm, Tiểu tử, yên phận mà xem kịch hay đi.

Một cước tên trung niên râu xồm xoàm đạp lên lưng Hoàng Minh, thân hình Hoàng Minh lún xuống một đoạn, xương lưng đã gãy vài cái.

Bên kia áo Điều Thuyền đã bị giật ra, lộ ra cái yếm màu trắng, hai mắt nàng đã không nhìn được nữa. Nàng nói lớn:

- Hoàng Minh, Đừng nhìn, chàng đừng có nhìn, đời này Điều Thuyền ta không thể bước vào cửa Hoàng Gia nữa rồi, Chỉ có thể mong đợi kiếp sau mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137: Người ở đâu tới?

- Vớ vẩn, không bao giờ!

Hoàng Minh hét lên, giọng hắn khàn đặc, miệng không ngừng có máu tuôn ra.

Thất Ban hai mắt hơi nhắm lại, cười mỉm:

- Hóa ra tiểu tử kia là tình lang của nàng sao? Ha ha ha, tốt tốt tốt, ta càng muốn hấn mở to con mắt xem nữ nhân của mình bị cười.. Ha ha ha

Thất Ban cười lớn đầy đê tiện, bàn tay không nhân nhượng thò vuốt ve thân hình Điều Thuyền, hấn thích nhất là cái cảm giác từ từ chậm rãi, nóng vội là không thú vị. Một đường vuốt ve từ trên xuống, ánh mắt hắn dừng lại ở vị trí dưới cùng.

- Tên khốn kiếp vô sỉ, nhất định người sẽ chết không toàn thây.

Điều Thuyền cay độc nguyên rủa.

Thất Ban không hề có tí sợ hãi nào, lại càng cảm thấy kích thích.

Hắn xoa xoa má nàng đoạn nói:

- Trước nàng có cả trăm mỹ nữ đều nói như vậy? Thế nhưng thì sao? Ha ha ha!

Thất Ban cười lớn, điệu cười làm lòng người căm ghét.

- Quên mất, đâu chỉ là một, mà là hai mỹ nữ mới đúng!

Thất Ban ánh mắt xoay qua nhìn Linh San cười mỉm. Tay hắn lại trườn sang, nắm lấy dây áo của Linh San, bàn tay còn cách vài mi li mét thì...

Vù vù vù, bàn tay hắn bị một vật cứng xuyên qua, không những không dừng lại, mà còn cắm thẳng xuống đất. Xuyên tay, một lỗ thủng bằng ngón tay, không ngờ nơi đó lại đóng băng, cứng ngắt, lần lượt kéo dài lên cổ tay, cánh tay.

- Đây là chuyện gì?

Thất Ban kinh hãi thất sắc, ánh mắt sợ hãi vô cùng nhìn vào cánh tay đang đóng băng của hắn.

Rắc, băng đóng tới khuỷu tay thì ngừng, đồng thời vỡ vụn rơi cả xuống. Một màn làm mọi người kinh sợ.

Thất Ban hét lên, hấn chính mắt nhìn thấy cánh tay mình rơi rụng đấy.

- Thiếu chủ!

Tên râu xồm xoàm hét lên, lại đỡ lấy Thất Ban.

- Tránh ra, hấn đẩy Điều Thuyền cùng Linh San ngã lăn ra. Đỡ lấy Thất Ban còn đang sợ hãi, cảnh giác theo dõi xung quanh.

- Xin hỏi là ai? Vì sao can thiệp vào chuyện này?

Tên chiến sĩ cảm khiến nghiêm nghị chấp tay hỏi. Đồng thời hần chậm rãi di chuyển về phía người mình.

Không gian yên lặng khiến đám người hoài nghi.

- Lão đại, mau ăn nó!

Tiêu Ngự nhi không biết đã bò tới cạnh Hoàng Minh lúc nào, đút vào miệng hần một viên đan dược. Hoàng Minh không biết là đan dược gì, hần nuốt luôn. Một dòng nước ấm từ đan dược tỏa ra, chậm rãi khôi phục thương thể của hần, các nơi bị thương đã có dấu hiệu ngừng chảy máu. Hoàng Minh gật đầu, đan dược tốt. Chỉ là mấy xương vai còn chưa khôi phục được. Hần thở vận khí, tốt rồi, được một chút, còn chưa kịp vui mừng, trên trời bỗng xuất hiện một cái bóng lớn, là yêu thú. Hoàng Minh ngẩng mặt lên nhìn, trên yêu thú có người.

- Là Không Tước, Không tước màu ánh bạc sao? Thật kì lạ!

Chu Du hai mắt lóe lên tinh quang, thì thào.

Chu du nhận ra Không tước, không có gì bên kia đám người Thất Ban lại không nhận ra. Chỉ là, tại sao lại xuất hiện một con Không Tước được cơ chứ, nơi đây là hạ vị diện mà thôi.

- Tiền bối, không biết tiền bối là nơi nào đến, đây là chuyện riêng của Phi Sát Tông môn, mong tiền bối không tham dự!

Tên trung niên chiến sĩ chấp tay nói, hần không biết người đến là ai, đã có Không tước không phải là người bình thường. Chỉ mong tên của tông môn có thể khiến đôi phương kiêng kị vài phần.

Không Tước to lớn, hai cánh dài, bộ lông nguyên màu ánh bạc, cái đầu thon gọn, trên đầu còn có hai đường lông như vương miện toát lên vẻ cao quý vô cùng. Đứng trên lưng nó lại là hai nữ nhân. Tuổi tác không lớn, chỉ tầm hơn hai bốn hai năm, mặt mũi đều đeo màn che, cử chỉ tao nhã khí chất. Một nữ nhân mặc áo trắng như tuyết, một nữ mặc y phục màu xanh lam.

- Nhiên Muội, Thất Sát tông Phi Sát tông ấy rất bá đạo sao?

Nữ nhân mặc áo trắng cười nhạt một cái, nhẹ giọng hỏi, nàng đều dùng linh lực một chút, nhưng bên dưới mọi người đều nghe rõ.

- Là Phi Sát tông, một trong 10 thế lực đứng đầu ở trung vị diện mà thôi!

Bên cạnh nàng, nữ nhân áo xanh lam cũng từ tốn nói.

Hoàng Minh nghe không hiểu mô tê gì, sao lại có trung vị diện, nếu có trung không lẽ có hạ với thượng?

Hoàng Minh không hiểu nhưng vẫn nắm bắt từng chút thời gian vận khí khôi phục thực lực.

Hoàng Minh không biết nhưng đám Thất Ban lại biết. Hạ vị diện là nơi linh khí thiếu thốn, chẳng hạn như mấy trăm quốc qua bình thường như này, tu sĩ ít, người phạm nhiều. Trung vị diện là nơi tập trung các môn phái, là nơi cao hơn hạ vị diện, còn có Thượng Vị diện, nhưng bọn hần cả đời này không biết có tới được nơi đây hay không? Không nhẽ hai nữ tử này từ Thượng Vị diện tới?

Bản Khu lo lắng vô cùng, người tới địch ý hay không kẻ ngu cũng biết, là Thiếu chủ công khai cường hiếp nữ nhân, hai nữ nhân này đi qua chắc không nhìn được ra tay tương trợ bọn hần. Nếu thật sự là người của Thượng vị diện, Bản Khu lắc đầu, chỉ mong người ta giơ cao đánh khẽ.

- Tiền bối, là chúng ta làm sai, mong hai vị tiền bối bỏ qua, chúng ta sẽ rời đi ngay!

Bản Khu hai tay chấp từ đầu tới giờ, cung kính vô cùng.

- Muốn rời đi?

Nữ nhân áo trắng hai mắt tinh quang lóe lên, nói tiếp:

- Mỗi tên đoạn một cánh tay, có thể rời đi!

- Cái gì? Đám người Thất Ban nhủ mảy.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 138: Ta nhất định sẽ tới

- Ước hiếp người quá đáng?

Thất Ban hừ lạnh, cánh tay buốt làm hân hừ hừ run run.

- Ước hiếp người quá đáng?

Nữ nhân áo trắng kia ánh mắt sáng quắc, một luồng áp lực dồn xuống.

Phụt, cả đám 4 người hân đều không nhịn được phun ra ngụm máu.

Mạnh, quá mạnh, chỉ áp lực tu vi đã khiến bọn hân không nhịn được sôi máu rồi.

Bàn Khu biết không làm, cái mạng chắc không còn. Không ngờ một chiến sĩ như hân lại có ngày bị mất cánh tay không phải do chiến đấu, mà là tự đoạn. Haizz, hân thờ dài một câu, một kiếm xuất hiện ở tay.

- Không, ta không muốn!

Tên pháp sư hét lên, hân là pháp sư, nếu không có tay làm sao hân huy động được pháp thuật, khác nào trở thành phế vật. Lấy ra một tấm phù chú, hân đang định khởi động lá bùa thì..

Roạt, một cây kiếm cắm xuyên qua lưng hân, cả bọn sợ hãi, bằng cách nào?

Cây kiếm được làm bằng băng phách, trắng lóa, tên pháp sư thân thể nhanh chóng đóng băng, rồi vỡ vụn đến thân thể cũng không toàn thây.

Bàn Khu da đầu run lên, Thất Ban là càng sợ hãi. Hân, hân là vừa mất một cánh tay rồi. Đoạn một tay, khác nào không còn tay nào?

Bây giờ làm sao?

Xoát, Bàn Khu một kiếm chém đứt cánh tay mình, hai mắt tròn lên, cố gắng nhìn con đau, lấy ra đan được nuốt vào.

- Khá lắm, rất dứt khoát!

Nữ nhân áo trắng gật đầu khen ngợi. Bàn Khu cười khổ, tự đoạn đi cánh tay, hân còn nhận được lời khen.

Tên râu xồm xoàm do dự một chút, hôm nay không chặt thì chắc chắn không rời đi được.

- Mong rằng hai vị tiên bối giữ lời!

Hân nói một câu, cầm lấy kiếm của Bàn Khu, nhắm mắt chém rơi cánh tay trái của mình, cũng nhanh chóng nuốt vào đan được.

Chỉ còn lại Thất Ban. Hai mắt hân thất sắc vô cùng. Hân không muốn không muốn.

- Thiếu chủ, mau làm đi, mạng còn là được. Về đến tông môn, tông chủ nhất định tái tạo lại tay cho thiếu chủ.

Bàn Khu khuyên nhủ. Tái tạo lại tay, đó là điều có thể, nhưng cần rất nhiều tài liệu quý hiếm, thật sự quá khó khăn.

- Thiếu chủ, lên dứt khoát!

Bàn Khu ánh mắt kiên nghị, Thất Ban khò sở, hai mắt đỏ ngầu. Bàn Khu thở dài một hơi, hân sợ vị thiếu chủ này không rõ thời thế, chỉ sợ mạng nhỏ chôn vùi ở đây.

- Để ta giúp người.

Bàn Khu nói một tiếng, một kiếm chém đứt tay còn lại của Thất Ban. Thất Ban đã ngất đi. Hân là quá sợ hãi cùng uất ức mà ngất xỉu. Bàn Khu ngáng đầu, đoạn nói:

- Hai vị tiên bối, chúng ta có thể đi chưa?

Nữ nhân áo trắng tay trái đưa lên che miệng, ngáp một cái thật duyên, sau đó mới nói:

- Để hết không gian giới chỉ lại cho các nàng, sau đó có thể rút.

Bàn Khu gật đầu, gỡ ra không gian giới chỉ của hân và Thất Ban, tên râu xồm xoàm cũng rất quy củ để lại của hân, sau đó 3 người cười lên một con Kinh Bồng rồi đi.

Hoàng Minh cùng đám Chu Du, Kiều Phong đều tận mắt chứng kiến một màn vừa rồi. Hóa ra đây là tu chân giới sao? Kẻ mạnh là kẻ chiến thắng sao? Kẻ mạnh quyết định tất cả sao? Hoàng Minh trong lòng như đang gào thét, hắn muốn mạnh, hắn phải mạnh, phải mạnh hơn. Không chỉ hắn, đám Chu Du, Trương Vô Kỵ cũng đều nghĩ như vậy! Hôm nay bọn hắn đã nếm trải được quá nhiều, nỗi tủi nhục, uất ức, nhìn người thân của mình bị kẻ khác hãm hại mà bản thân không có sức đánh trả. Thật khốn kiếp mà.

- Tốt rồi, xuống đi Anh Mật!

Nữ Nhân Áo Xanh nhẹ giọng nói. Không Tước chậm rãi hạ xuống. Cả hai nàng bước xuống khỏi lưng Không Tước, nhanh chóng đi tới bên người Điều thuyền cùng Linh San. Trước tiên đều chạm vào cổ tay hai nàng.

- Thật sự, tí ti, là thật!

- Đúng vậy, không sai được!

Cả hai nàng nói làm cho đám người tơ lơ mơ. Đúng cái gì. Chỉ thấy hai nàng phẩy tay qua cái, Điều thuyền cùng Linh San có thể cử động được.

- Hai người theo chúng ta đi thôi!

Nữ nhân áo trắng nói.

- Cái gì?

Cả Hai nàng đều lo lắng không thôi, đây là chuyện gì? Muốn dẫn đi.

- Không được, các người không được!

Hoàng Minh hét lên.

Nữ nhân áo trắng ồ một tiếng, thú vị quay lại hỏi:

- Vì sao không được?

- Các nàng là nữ nhân của ta!

Hoàng Minh nói chắc như đinh đóng cột.

- Hoàng Minh!

- Hoàng Minh!

Điều thuyền cùng Linh San hai mắt đã nhắm nước mắt rồi.

- Người bảo vệ được các nàng sao?

Nữ nhân áo trắng lại híp mắt hỏi.

- Ta...

Hoàng Minh trĩu lại, hắn vừa rồi thật sự đỡ không được đối phương một đòn.

- Ha ha ha, thật ngượng ngùng, nể mặt người là hạng người có tình nghĩa, ta không so đo với người, nhưng các nàng là phải theo ta đi rồi. Nếu không, các người nhất định phải chết!

Nàng nói đến đây, hai mắt lóe lên sát khí.

Cầm, quá cầm hận, Hoàng Minh hai mắt đỏ rực, mọ nó, không thể nhẫn nhịn.

- Lão đại, không nên!

Chu Du kéo áo Hoàng Minh, mấy cái xương gãy làm hắn đau đến nhủi mảy.

- Hừ, đứng còn không vững, người định bảo vệ ai?

- Các người...

Điều Thuyền cùng Linh San chậm rãi đi tới bên Hoàng Minh, cả hai đều rõ ràng tình cảnh lúc này. Nếu không đi, nhất định đám Hoàng Minh sẽ không tốt.

- Hoàng Minh, chàng đừng lo lắng, hai người họ đối với chúng ta không có ác ý, bọn ta đi theo họ, ta biết nhất định sẽ có ngày, chàng tới đón chúng ta rồi đi. Sẽ có ngày chàng trở thành mạnh nhất, bọn ta sẽ đợi chàng đến đón trở về. Cửa của Hoàng Gia, nhất định chàng phải đón chúng ta về.

Linh San ôm cánh tay còn lại của Hoàng Minh gật đầu.

Hoàng Minh xót xa, hấn ôm cả hai vào lòng.

- Nói cho ta biết, các người ở đâu đến?

Hoàng Minh giọng khàn đặc.

- Thiên Băng Cung, Thủy Tiên Cung.

Người chỉ cần biết tên thôi, chỉ sợ cả đời người không tới được.

Nữ nhân áo trắng cười nhạt đáp.

- Ta nhất định sẽ tới!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Di Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 139: Sa mạc

Không Tước cất cánh bay lên bầu trời, Hoàng Minh đắm đắm nhìn theo, chỉ vì hấn chưa đủ thực lực, hấn bị kẻ khác chi phối. Hoàng Minh nắm chặt tay, cả bàn tay khô ráp đầy đất cát.

- Lão đại, hai vị tâu tâu nhất định an toàn, trước tiên không nên lo lắng!

Chu Du nói với Hoàng Minh. Đúng vậy, các nàng trước hết không cần lo lắng, nhất định hai nữ tử kia có thể bảo đảm được. Hoàng Minh tự nhủ thầm như vậy.

- Còn Sung đệ? Nhược lan?

Hoàng Minh lại lo lắng hơn. Trước lúc đến đây một màn bị cuốn vào không gian kia là hấn có thấy đấy.

- Không rõ lão Bát cùng Nhược Lan muội là bị vật gì kéo đi nữa, đây mới là chuyện đáng lo lắng lúc này.

Chu Du gật đầu, mặt đầy vẻ suy tư nói.

Bọn hấn chưa có vấn đề gì, bởi vì nhiệm vụ vẫn chưa thất bại, Hoàng Minh tin tưởng, phải nghĩ cách tìm được bọn họ trở về. Cả bọn 7 người bám vai nhau đặt dẹo đi về thành. Trên người kẻ nào cũng có đủ loại vết thương, quần áo rách nát tơi tả.

Ngày hôm nay sẽ là ngày khó quên nhất của bọn hấn.

Sa mạc bao la, không một bóng người, một màu vàng khiến người ta khó chịu vô cùng. Cái nóng ập lên thẳng mặt, một nữ hài tỉnh dậy, nàng dụi dụi hai mắt, đây không phải Nhược Lan sao? Gió cuốn theo cát bay đầy trời, nàng ngẩn ra một lúc, sợ hãi.

- Đây là đâu?

Nhược Lan hai mắt lo lắng vô cùng. Bỗng nhiên nàng nhìn thấy phía trước có người đang nằm.

- Lệnh Hồ đại ca?

Nhược Lan mừng rỡ, nàng chạy đến cạnh Lệnh Hồ Xung lay lay người hấn.

- Lệnh Hồ đại ca, mau tỉnh dậy, tỉnh dậy đi..

Lệnh Hồ Sung hai mắt khó khăn mở ra.

- Người tỉnh rồi, Lệnh Hồ đại ca!

Nhược Lan vui mừng, vội đỡ hấn dậy.

- Đây là đâu vậy?

Lệnh Hồ Sung thì thảo hời.

- Muội cũng không biết!

Lệnh Hồ Sung cũng chẳng khảm khá hơn đám Hoàng Minh, quần áo nát tươm, vết máu dính đầy.

Hai người đi nhau đi trong cát, cứ một lúc Nhục Lan lại tạo ra một quả cầu nước nho nhỏ.

- Muội sắp hết linh lực rồi!

Nhục Lan khó khăn nói. Mũi nàng đã hơi khô rát. Lệnh Hồ Sung ậm ừ một tiếng. Cứ đi mãi, không thấy điểm dừng. Nhục Lan đã không đi được nữa, Lệnh Hồ Sung đành lòng cõng lấy nàng. Khó khăn từng bước đi chuyển.

- Lệnh Hồ đại ca, phải chăng muội rất xấu xí?

Nhục Lan hai mắt khép hờ hỏi:

- Không có!

Lệnh Hồ Sung đáp.

- Thật không? Vậy sao Hoàng Minh ca ca không thích muội?

Quân Nhục Lan giọng có chút ghen ngào.

- Ta không biết!

Lệnh Hồ Sung đáp, hẳn thật sự không biết. Quân Nhục Lan thở dài một hơi, nhỏ giọng nói:

- Huynh ấy chỉ coi muội như tiểu muội vậy!

Nàng nói tới đây, cảm giác buồn bã trào lên. Ngất đi lúc nào không biết.

Trời đã tối đen, sa mạc lạnh lẽo kinh khủng, thế nhưng không hề có chỗ nào trú vào. Lệnh Hồ Sung ôm lấy Nhục Lan cố gắng chịu cái giá lạnh này. Không còn cách nào khác.

- Khát khát quá!

Quân Nhục Lan lẩm bẩm, nàng đã hôn mê từ chiều rồi. Lệnh Hồ Sung nhíu mày, hẳn không phải pháp sư, dù còn chút linh lực nhưng không thể tạo ra nước được. Không gian giới chỉ của hắn cũng không có nước hay vật gì khác. Bây giờ làm thế nào đây. Lệnh Hồ Sung nhíu mày, lấy ra kiếm của hắn, cứa vào cánh tay một vết. Máu tươi bắn ra, hắn vội mở miệng Nhục Lan ra để nàng uống.

Quân Nhục Lan hai hàng lông mày nhíu nhíu lại, vị của máu tanh lắm, nhưng nàng quá khát rồi, mặc định trong mê man nuốt xuống.

Nửa đêm, Quân Nhục Lan lạnh quá mà tỉnh dậy, thấy mình được ôm vào trong lòng thì ngạc nhiên lắm, còn có chút thẹn thùng. Miệng nàng vẫn còn vị tanh của máu, nàng sợ hãi. Thế nhưng, khi nhìn thấy cổ tay trái của Lệnh Hồ Sung vết cứa còn vừa mới khép lại, nàng không ngốc để nhận ra có chuyện gì.

- Lệnh Hồ đại ca!

Quân Nhục Lan cảm động, hai hàng nước mắt chảy xuống. Lệnh Hồ Sung như gặp ác mộng, hai mắt nhắm nghiền mà lại giật giật. Bỗng mở trừng mắt ra.

- Lệnh Hồ đại ca, huynh không sao chứ?

Lệnh Hồ Sung lắc đầu, hẳn vừa mơ lại cảnh người dân trong thôn bị tàn sát, giật mình tỉnh dậy. Thấy Quân Nhục Lan co ro vì lạnh, Lệnh Hồ Sung không nhìn được ôm chặt nàng. Cả hai người không may đi đến nơi này, không biết còn có mạng để quay về không nữa.

Bỗng nhiên xung quanh lớp cát kêu lên xèo xèo, Lệnh Hồ Sung giật mình, lấy ra kiếm của hắn. Dưới lớp cát có vật gì đó đang chuyển động. Là yêu thú. Lệnh Hồ Sung lo lắng. Hắn bị thương nặng, chưa kể một ngày nay đi lại, nếu thật sự gặp yêu thú tập kích, chỉ sợ. Lệnh Hồ Sung cầm chặt kiếm trong tay.

- Lệnh Hồ Đại ca, là vật gì vậy?

Quân Nhục Lan sợ hãi.

- Đừng rời khỏi ta, ra phía sau.

Lệnh Hồ Sung nói.

Rào rào rào, từ dưới lớp cát ngói lên 3 con yêu thú. Là Độc thủ Hạt.

Lệnh hồ Sung lo lắng. Ba con Độc Thủ Hạt này tuy cấp bậc cấp 4, bình thường hẳn có thể đánh ngang ngửa. Nhưng hôm nay đã bị thương nặng, lại còn vương thêm Quân Nhược Lan, Lệnh Hồ Sung không biết nên phải làm sao nữa, chạy đã không chạy được rồi, liệu thôi!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 140: Vòng cổ kì bí

Ba con Độc Thủ Hạt khá to, lồm cồm bò xung quanh hai người. Ánh trăng có chiều xuống, Lệnh Hồ Sung cánh tay có chút run run. Người hẳn tuy thoát lực nhưng ánh mắt sắc bén vô cùng. Độc Thủ Hạt, Hoàng Minh mà ở đây chắc kinh khiếp lắm. Rõ ràng là bọn cạp thành tinh mà, to khiếp.

Chân chừ mãi một con cũng lao vào, cái đuôi dài cong vút cắm tới, Lệnh Hồ Sung một tay đẩy nhẹ Nhược Lan lui về sau, tay còn lại nâng kiếm chém ngang. Keng, một kiếm chém vào đuôi Độc Thủ Hạt, cây kiếm đỏ rực của Lệnh Hồ Sung không biết làm bằng chất liệu gì, cực kì sắc bén, một chém này chém nứt lớp vỏ cứng của Độc Hạt Thủ. Lệnh Hồ Sung càng đánh càng hăng, công thủ rõ ràng, vốn bị thương mà vẫn có thể cân ba con Độc Thủ Hạt, làm một bên Nhược Lan hâm mộ không thôi.

Lệnh Hồ đại ca cũng mạnh lắm, không thua kém các đại ca khác.

Quân Nhược Lan thì thâm. Vút vút vút, dường như biết chưa thể hại Lệnh hồ Sung, một xon Độc Thủ Hạt bỗng tách ra, lao đến tấn công Quân Nhược Lan.

Không ổn, Lệnh Hồ Sung giật mình, nhanh chóng ngã ra, lộn một vòng phi tới cứu người. Một phát xoáy ngang đuôi của Độc Hạt Thủ vào người Nhược Lan, Nhược Lan là không còn sức di chuyển, chỉ có thể đơ mặt đứng nhìn thôi, một xoáy đuôi này mà trúng, nhất định mất mạng.

- Đừng hòng!

Lệnh Hồ Sung một kiếm chắn trước mặt, chặn đứng cái đuôi xoay tới đấy. Cheng, một kiếm đỡ được nhưng lực phản chấn quá mạnh, hẳn bay về sau ngã đứng vào người Nhược Lan.

- Lệnh Hồ đại ca!

Nhược Lan ôm lấy Lệnh Hồ Sung lo lắng gọi.

Vút, lại một cái đuôi cắm tới, Lệnh Hồ Sung nghiêng răng nghiêng lợi đỡ. Cheng, cái mũi đuôi cắm thẳng vào giữa mặt kiếm, Lệnh Hồ Sung hai chân khụy xuống, vút, lại một cái đuôi khác cắm tới, lần này không thể tránh né, roạt. Cánh tay trái của Lệnh Hồ Sung rơi xuống. Hẳn bị bổ rơi cánh tay.

- A a a Lệnh Hồ đại ca!

Lệnh Hồ Sung mặt tái nhợt, máu ở tay phun ra như suối, Quân Nhược Lan ôm hẳn khóc như mưa.

Ba con Độc Thủ Hạt phối hợp thành công, nhanh chóng tiến tới đến lúc thu được thành quả.

Lệnh Hồ Sung trong lòng vương mắc vô cùng.

- Lão đại, các vị huynh đệ, ta có lẽ không thể các người Tiểu Ngạo Giang Hồ được nữa rồi.

Lệnh Hồ Sung than ra một hơi, nhắm mắt chờ đợi cái chết.

Ba cái đuôi cùng lập tức đánh tới, Quân Nhược Lan hét lên một tiếng thật to, dị biến xảy ra, vòng cổ của nàng lại một lần nữa phát sáng. Một không gian vết rách kì lạ lại xuất hiện, lần này còn to hơn, lực hút cực mạnh, kéo cả hai người cùng ba con Độc Hạt Thủ vào không gian. Sự việc diễn ra cực nhanh, chỉ mất hai giây, sa mạc lại trở về yên tĩnh như chưa có chuyện gì xảy ra.

Phủ Quốc Đảo, Hoàng Minh đang đứng trước khung cửa sổ phòng của Linh San.

- Thiếu gia, người cho gọi ta?

Một nữ hài nhỏ nhắn đi vào, nàng là Ngọc Mi.

- Linh San sẽ một thời gian không quay về được, Hoa Anh Đào thương hội, người hãy thay thế nàng ấy.

Ngọc Mi hai mắt mở to, lấp lấp:

- Thiếu gia, ta ta làm không nổi đâu.

Hoàng Minh không nói gì, hần lặng yên một lúc, sau đó đi ra khỏi cửa để lời nói:

- Đừng làm ta thất vọng!

Ngọc Mi hai tay nắm chặt, nàng sẽ cố gắng hết sức, sẽ không để thiếu gia thất vọng được. Nghĩ là làm, nàng ngồi xuống bàn làm việc của Linh San, hôm nay nàng quyết định phải cố gắng.

Phú Quốc đảo vận hành được ba năm nay, nhân khí đã vô cùng hưng thịnh. Hoàng Minh nhìn ra phía xa, nói các thiếu niên nam nữ đang khổ công luyện tập.

- Lão bát, người đừng có việc gì, cố gắng bảo vệ Nhược Lan!

Hoàng Minh lẩm bẩm.

Hắn đi về phòng, căn phòng không còn hình bóng quen thuộc chờ hắn từng ngày nữa, Hoàng Minh trống vắng vô cùng. Điều Thuyền, nàng chờ ta, nhất định ta sẽ tới đón nàng về. Hoàng Minh hai mắt sáng quắc, kiên định vô cùng.

- Phải nhanh chóng phát triển thế lực này, hơn nữa, chính hắn phải tăng tu vi nhanh hơn, mạnh hơn.

Hoàng Minh tự nhủ, đứng rồi, hắn vừa mới nhận được pokemon mới mà. Hoàng Minh nhanh chóng triệu hồi bulbasaur, đây gọi là ếch kì diệu sao? Hoàng Minh ngắm nghía một chút. Bulbasaur hai mắt to tròn, người hầu một màu xanh lá cây, trên lưng còn có một nụ hoa chưa mở, cái miệng nhe ra thấy được hai cái răng rất đáng yêu.

Hoàng Minh triệu hồi ra pikachu cùng hitokagr cho ba đứa chơi chung với nhau, sau đó mới nhìn về ba lô một lần nữa.

Hộp kì bí

May mắn đồ vật.

Hộp kì bí mang đến xác suất mở ra đồ hiếm cực kì cao. Mở thử đi, biết đâu có kinh hỉ.

Hoàng Minh đọc lời giới thiệu, thú vị đây, không biết mở ra được cái gì. Cầu trời đừng ra mấy cái vật phế phẩm, nếu không quá thua lỗ mà.

- Tỉnh tỉnh, phải chăng sử dụng hộp kì bí!

- Phải!

- Tỉnh tỉnh, Sử dụng hộp kì bí yêu cầu có nội đan yêu thú cấp 9 hai viên!

Á đù, Hoàng Minh lè lưỡi, chưa bao giờ mở hộp lại phải mất đi đồ vật.

Hoàng Minh bực mình, hắn nhớ là hắn có nội đan yêu thú, đúng rồi, hắn có nội đan lúc trước lừa con sói già kia. Hoàng Minh vội lấy ra nội đan ở trong đáy ba lô. Không nói đến chắc hắn quên mất luôn 3 cái nội đan này.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 141: Đại chiến thập tứ kiếm

- Tỉnh tỉnh, phải chăng sử dụng hộp kì bí!

- Đúng vậy!

Hoàng Minh lại trả lời.

- Sử dụng hộp kì bí cần hai nội đan cấp chín trở lên.

Hoàng Minh lấy ra hai viên nội đan ghép vào hộp kì bí.

- Tinh tinh, mở thành công.

Tiếng thông báo vang lên bên tai hắn. Hộp kì bí xoay xoay hơn mười vòng, sau đó nắp hộp bay lên, Hoàng Minh vội vàng nhìn vào bên trong.

- Tinh tinh, đạt được phệ tích phó bản Đại chiến thập tứ kiếm một vé!

- Đạt được pokemon Psyduck x1!

- Kim mạng dây chuyền x1

Hoàng Minh lắc đầu. Psyduck, con vịt này vậy mà cũng mở ra à?

Hoàng Minh bó tay, triệu hồi ra Psyduck, con vịt này được triệu hồi ra, đứng ngẩn ngơ một lúc, sau đó mới quác quác hai cái chạy tới ôm lấy chân Hoàng Minh. Bó tay, Hoàng Minh cười khổ. Con này liệu chiến đấu được không đây, hắn từ lúc xem pokemon tới giờ, chưa bao giờ để ý con vịt này. Thôi cứ để từ từ theo dõi vậy. Hoàng Minh cho nó ra chơi với đám pikachu, hắn lại lấy ra vật phẩm khác xem.

Kim Mạng dây chuyền

Phẩm chất: Tinh xảo

Kim Mạng dây chuyền mang trong mình dòng linh lực kim hệ chính thống. Có khả năng hòa tan bất kì loại kim loại hay khoáng vật tài liệu luyện kim nào.

Hoàng Minh mừng rơn, bảo vật, khá lắm, phải thế chứ. Hoàng Minh phấn khởi vô cùng, có cái này hữu dụng, không tệ, đổi hai nội đan hữu ích.

Hắn bắt đầu xem tới vật cuối cùng.

Vé Phệ tích phó bản Đại chiến Thập Tứ kiếm.

Thập tứ kiếm đại diện cho hai bên chính tà, 1 vạn năm trước đại chiến một trận kinh thiên động địa, biến mấy trăm ngọn núi thành bình địa, không gian ma loạn, hình thành phệ tích, không rõ kết quả thế nào. Nghe nói cả hạ bên đều đồng quy vu tận. Tới phệ tích, biết đâu đoạt được thần kiếm.

Hoàng Minh xem giới thiệu, thần kiếm sao? Hoàng Minh không rõ thần kiếm ở đây có ý nghĩa gì, đang lơ mơ bỗng nhiên để ý phía dưới vé quay có một dấu hình video nhỏ.

- Có video?

Hoàng Minh vui mừng, vội vã ấn vào. Không gian xung quanh hắn như tối om đi, hắn bỗng xuất hiện trên một ngọn núi.

- Đây là? Hoàng Minh ngơ ngác.

Rầm rầm rầm, bên kia ngọn núi, một đoàn tiếng đánh nhau nổ ầm ầm. Hoàng Minh đoán ra chắc là hắn được xem trainer đây. Vội vàng di chuyển lại qua, một lúc hắn đã nhìn rõ trận chiến. Mười bốn người. 7 người áo trắng, 7 người áo đen. Cả hai bỗng dừng dừng lại nói gì đó. Thế nhưng mà, Hoàng Minh tròn tròn mắt. Kiếm trong tay bọn hắn, đây là...

Hoàng Minh không tin vào mắt mình nữa. 7 thanh kiếm của bên áo trắng hắn biết. Thất kiếm hạ Thiên sơn. Hoàng Minh không lạ gì.

- Du Long Kiếm

- Thanh Can Kiếm

- Xà thần kiếm

- Thiên Bộc Kiếm

- Căng Tinh Kiếm

- Nhật Nguyệt Kiếm

- Mạc Ván Kiếm

Hoàng Minh chỉ nhìn là có thể nói ra được tên kiếm. Thật không ngờ. Đối diện càng khiến Hoàng Minh kinh ngạc hơn. 7 người áo đen cầm trong tay không ngờ là Thất Kiếm Lăng Sương mù.

- Đoạt cấp thủ đao.

- Sa bì đao.
- Trường Kiếm xuyên tâm
- Phủ Kinh đao.
- Đại bộ phá đao.
- Nha điện đao.
- Song kinh đao.

Hoàng Minh không ngờ, có một ngày hai đội này lại được đấu với nhau. Thật là không thể tin được. Hóa ra đại chiến thập tứ kiếm là thế này!

Hoàng Minh chưa kịp cảm thán, trận đấu đã đánh rồi, căng thẳng vô cùng, lực sát thương cực cao. Lực phá hoại cũng thế. Núi non trập trùng bị san thành bình địa. Người tới ta đi liên tục chiều thức. Chỉ xem được một lúc là hấn bị đẩy ra. Trainer vẫn là ít, nhưng mà hấn đã biết được nội dung rồi. Bây giờ thập tứ kiếm, nên cơ người tới lấy thôi. Hoàng Minh đứng dậy, hấn đi một vòng quanh phòng. Đứng dậy đi tới bên kia phòng, ấn một nút màu đỏ..

Khu loại trừ.

- A Bản ca, hôm nay lại có người mới đến à?

Một thiếu niên mặt mũi phơi phới chào hỏi thiếu niên khác. Thiếu niên kia đang dẫn một đám lớn người tới khu loại trừ.

Hơn một nghìn thiếu niên nam nữ ngơ ngác vô cùng.

- Không biết hôm nay còn bao nhiêu tên sống sót!

Lưu Vân cười xòa một tiếng, đi vòng sang khu Huấn luyện. Hấn vừa đi được một hai bước bỗng có tiếng báo động lớn vang lên toàn đảo. Sau đó là tiếng loa thông báo.

- Thiếu gia yêu cầu 14 Trung đội trưởng tập họp tại sảnh chính.

Trung đội trưởng, đây là lớp đầu tiên sống sót ở đây 3 năm trước. Bọn hấn là những kẻ mạnh nhất, lập được nhiều công lao lần tu luyện nhất được ban cho họ Hoàng. Thăng làm Trung đội trưởng. Đây là vinh dự cực kì lớn lao.

- Thiếu gia lại có chuyện gì rồi!

Lưu Vân xoay người, hấn nhanh chóng tiến về phía sảnh chính.

Giữa sảnh đường, một đám thiếu niên đứng nghiêm túc vô cùng. Bọn hấn đang chờ người tới. Hoàng Minh là duy nhất ở trên đảo được gọi là thiếu gia, đến Chu Du Triệu Văn cũng chỉ được gọi bằng cấp bậc mà thôi.

- Thiếu gia!

Mười bốn tên trung đội trưởng, cũng chỉ năm nay tới 17 18 tuổi, thế nhưng vô cùng chính tề tác phong cùng điều lệnh. Hoàng Minh đi vào phòng, sau lưng hấn là Chu Du. Hai hôm nay, cả đám Kiều Phong Cùng Triệu Văn Trương Vô Kỵ đều dưỡng thương cùng điên cuồng tu luyện. Vậy mới biết hôm trước đã kích của bọn hấn lớn tới nhường nào.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 142: Lộ ra bí mật

Hoàng Minh ngồi lên chủ vị, cả đám đều yên lặng chờ đợi.

- Hôm nay ta có một cái cơ duyên, ta cần các ngươi làm một chuyện!

Hoàng Minh mở lời.

- Xin thiếu gia phân phó!

Cả đám quỳ một chân xuống, rất đồng đều. Hoàng Minh rất hài lòng.

Đoạn nói:

- Ta có một phế tích, ta cần các người tiến vào, sau đó mang về cho ta đồ vật!

- là vật gì Thiếu gia?

Lưu Vân lên tiếng!

Hoàng Minh uống một ngụm trà, đoạn nói:

- Kiếm!

Kiếm? Cả đám ngơ ngác, nơi đó có kiếm sao?

Hoàng Minh cũng không dấu giếm, hắn kể ra trận chiến của thập tứ kiếm sau đó nói lên ý định của hắn. Mỗi người một kiếm, nhận chủ, mang về.

- Nhất định hoàn thành nhiệm vụ!

Cả đám chấp tay đứng, hai mắt kiên định.

- Tốt, ta chờ các người chiến thắng trở về. Phú Quốc đảo, sau này đều so các người bảo hộ.

Hoàng Minh gật đầu, đi xuống vỗ vai từng người một. Cả đám hai mắt đều đỏ rực. Thiếu gia động viên bọn hắn, đây là vinh dự bậc nào. Nhất định không được để người thất vọng. Trong lòng mỗi kẻ đều thầm nhủ như vậy.

Hoàng Minh hai tay quơ quơ trước mặt, hắn mở ra vé phế tích đại chiến thập tứ kiếm.

- Tinh tinh, Phải chăng sử dụng duy nhất một lần vé phế tích đại chiến thập tứ kiếm!

- Đúng vậy!

Hoàng Minh xác nhận, vù vù vù, một không gian kì lạ xuất hiện, Chu Du nhú mào. Cả đám 14 người tuy kinh ngạc nhưng không nói gì, nhanh chóng theo nhau đi vào.

Hoàng Minh thở ra một hơi, vô cùng mệt mỏi đi ra khỏi phòng.

- Lão đại!

Chu Du gọi nhỏ.

- Sao vậy?

Hoàng Minh đáp.

Chu Du mỉm cười, nói:

- Nhiều Lúc ta cứ cảm nhận ra như người không thuộc người thế giới này!

Một câu nói làm Hoàng Minh giật mình, tiểu tử này biết được cái gì sao?

- Nhưng người vẫn là lão đại của bọn ta, dù thế nào đi nữa.

Chu Du nói đến đó, bước đi.

- À mà, Trần Di nói lão đại người tối nay nên về gia tộc một chuyến.

Chu Du nói với lại một câu. Hoàng Minh ậm ừ.

Tối đến, Hoàng Minh nhảy từ trên lưng yêu thú phi hành xuống. Hoàng gia giờ này vẫn còn náo nhiệt. Hoàng gia năm nay đạt giải nhất nên tổ chức ăn mừng thật lâu. Hoàng Minh hắn cũng không rõ là đã nhảy xuống ở mái nhà ai. Đang định đi xuống thì nghe được có tiếng nói làm hắn để ý.

- Phụ thân, Tên khốn kia không ngờ mạnh như vậy, hắn thật là con của Hoàng Chấn Giang?

Hoàng Minh hai tai vểnh lên, chuyện gì mà có liên quan đến hắn và cha hắn như vậy?

- Hừ, một tiểu tử không ngờ tu vi đã cao như vậy, thiên phú không kém gì cha hắn. Hoàng Chấn Minh sao? Rồi ta cũng sẽ cho hắn ra đi như thằng cha

phế vật của hắn.

- Phụ thân, chuyện năm đó là do người làm sao?

Thiếu niên kia hỏi.

Hoàng Minh chăm chú vô cùng. Tay hắn không biết từ lúc nào đã xuất hiện một vật hình chiếu.

- Hừ, năm đó chính là ta chủ đạo, mà thôi không nói chuyện đó nữa. Người cứ việc tu luyện đi, chuyện khác để ta lo. Sớm muộn gì Hoàng gia cũng rơi vào tay của ta mà thôi. Ha ha ha.

Hoàng Minh trên mái nhà miệng nhếch lên, đúng là không tìm mà thấy, các người làm rất tốt. Trước khi đi hắn lên thanh lọc gia tộc trước vậy!

Tay phải để lên trán, Hoàng Minh biến mất khỏi mái nhà.

- Mẫu thân, ta về rồi!

Hoàng Minh đi vào sảnh đã thấy rất nhiều người đang uống mừng trong sảnh lớn. Hoàng Gia đúng là gia tộc lớn, Hoàng Minh đi mất hơn chục phút mới tìm tới nơi này.

- Tiểu tử kia, lại đây!

Hoàng Thái cười ha hả, gọi Hoàng Minh lại. Người trong tộc biết ý tránh ra hai bên, vô cùng Thương thức Hoàng Minh.

- Hừ, một đám giả tạo.

Hoàng Minh hừ một tiếng, đám người thuận chiều nào theo chiều ấy Hoàng Minh rất không cho mặt mũi, năm xưa phụ thân hắn cũng do đám người này mà phải rời đi đấy.

Rất nhiều thiếu nam thiếu nữ thì bàn tán xôn xao, kẻ hâm mộ thán phục, kẻ ghen ghét không vừa lòng.

Hoàng Minh không để ý, tiến vào trong, Hoàng Thái hai mắt hí vào. Hắn rất tán thưởng vẻ ung dung này của Hoàng Minh, không kiêu không ngạo.

- Ngồi đi!

Hoàng Thái nói.

Hoàng Minh gật đầu, vị gia gia này, hắn vẫn không quen gọi. Từ trước tới giờ ấn tượng của hắn không tốt lắm.

- Một trận làm nên danh tiếng đấy, tiểu tử, phần thưởng quán quân của người hiện tại gia gia đang cầm. Lát tan tiệc, đến phòng ta lấy đi.

Hoàng Thái nói xong, tay cầm lên li rượu, cả đoàn người cùng nhau cầm li lên, Hoàng Minh cũng miễn cưỡng cầm. Dù sao cũng phải cho lão chút mặt mũi. Hoàng Chân Giang bên kia Cùng Trần mẫu cũng nâng li lên. Uống một ngụm. Hoàng Minh uống hết vài li, một số người đến chúc hắn lại nhẹ nhàng từ chối. Hôm nay không say được, còn có việc phải làm. Hoàng Minh chờ đến nửa đêm, tiệc mới tàn. Trước khi rời tiệc Hoàng Thái lại dặn Hoàng Minh tới một lần nữa. Hoàng Minh gật đầu.

Hỏi thăm một chút Hoàng Minh mới đến được phòng Hoàng Thái. Phòng Hoàng Thái nằm ở phía sau cùng Hoàng gia. Hoàng Minh chậm rãi đẩy cửa vào. Bên trong Hoàng Thái đã chờ sẵn. Trên bàn còn có hai li chè. Hoàng Minh rất tự nhiên đi tới ngồi xuống bàn. Hoàng Thái gật gù, không hề có chút kiêng kỵ nào. khá tốt!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 143: Tìm cao thủ

Hoàng Minh môi lắm bầm, khó khăn lắm mới thốt ra hai chữ:

- Gia gia!

Hoàng Thái trong lòng vui như nở hoa, thằng nhóc này, từ bé đến lớn chưa hề được về tới gia tộc, theo phụ mẫu tới tận Thái Minh trấn, lão cũng là rất nhớ tiểu tử này, dù sao cũng là dòng chính, là cháu nội của lão. Nghe được Hoàng Minh gọi một tiếng gia gia, Hoàng Thái mặt mũi tươi tắn, vỗ vai hắn bộp bộp, miệng nói mấy chữ tốt tốt.

- Tiểu tử, không làm mất mặt ta, hôm qua thi đấu quá nổi bật rồi!

Hoàng Thái cười.

Hoàng Minh nhăn mày, đây là khen ta hay là trách ta. Hắn giả bộ ù ù cạc cạc gạt đầu.

Hoàng Thái đang cười bỗng sầm mặt lại, quát:

- Tiểu tử ngông cuồng, vẫn còn chưa nhận ra cái sai?

Hoàng Minh ngẩn tò te, mịa kiếp, trò mặt còn nhanh hơn lật sách, vị gia gia này của hắn không đi đóng phim quả là lãng phí một nhân tài.

Bốp, Hoàng Thái gõ vào đầu hắn một cái, giọng lại nhỏ đi.

- Ngươi có biết như thế là rất nguy hiểm? Ngươi có biết là như thế rất nhiều thế lực đối địch sẽ hành động thế nào không?

Hoàng Thái vừa quát lại vừa lo lắng vô cùng. Con trai lão đã một lần rồi, giờ lại đến lượt cháu trai lão.

Hoàng Minh cứ ngồi im chịu trận, mặc dù bị quát te tua nhưng hắn vẫn cảm thấy vui trong lòng. Gia gia là quan tâm hắn đấy.

- Gia gia, người yên tâm, ta không sợ!

Hoàng Minh khoát tay.

Cốp!

Hoàng Minh lại ăn một cái cốc nữa, lần này còn đau hơn.

- ngươi ngựa non háu đá, ngươi chưa rõ tình hình phụ thân ngươi sao? Hắn năm xưa khác gì ngươi bây giờ?

Hoàng Thái nói đến đây mặt lại có chút buồn. Hoàng Chấn Giang ngày xưa chính là niềm tự hào của lão, ấy vậy mà bị người ta ám toán, đến nay vẫn không tìm được kẻ sau màn. Lão cực kì uất nghẹn.

- Gia gia mới là người không rõ tình hình, hừ!

Hoàng Minh hừ một tiếng, cầm lên li trà uống tự nhiên.

- Ngươi, ngươi dám nói ta như vậy?

Hoàng Thái mặt già đỏ lên, thẳng nhóc này quá bố lão rồi.

- Gia gia nên nói chuyện với phụ thân ta một chút, à mà, nói đến chuyện phụ thân ta, ta lại cơ một vật muốn cho người xem!

Hoàng Minh nhẹ nhàng nói, lấy ra từ trong giới chỉ, một viên hình thoi đá, là không gian quan sát loại nhỏ. Hoàng Thái hiếu kì, hắn muốn cho lão xem gì vậy?

Không gian quan sát chiếu lên hình ảnh, mặc dù không rõ mặt mũi đối phương, nhưng Hoàng Thái mặt đã âm trầm vô cùng. Trán lão có vài nếp nhăn bị gân xanh làm nhô cao.

- Được lắm, được lắm! Hóa ra là công rắn cắn gà nhà. Bây lâu nay ta bị lừa dối hơi lâu rồi.

Hoàng Thái cười nhạt, ánh mắt thâm thúy vô cùng. Chuyện này cũng không phải lớn, cũng không nhỏ. Chỉ là nếu tìm ra thì liên lụy rất lớn, chỉ sợ Hoàng gia cũng không đủ lực gánh vác.

Hoàng Minh nhìn biểu hiện của Hoàng Thái, hắn cũng trầm ngâm một chút. Không khó để nhận ra, nếu lần này thanh lí môn hộ, nhất định phải có kẻ mạnh chắn giữ. Kẻ mạnh, biết kiếm ở đâu ra kẻ mạnh giúp đỡ đây. Nếu nói về lực lượng cơ bản thì Thiêm sát của hắn là đủ. Nhưng vẫn phải có đầu tàu. Hoàng Minh nhíu mày đắm chiêu. Bên kia Hoàng Thái chú ý về mặt này của hắn, bỗng phì cười. Gỡ cái cốp trên đầu hắn một cái. Nhanh tay thu lấy không gian quan sát vào tay, đoạn nói:

- Tiểu tử ngươi đắm chiêu cái gì, trước tiên nên ở phủ, không nên đi ra ngoài, đừng để bị người ta ám toán. Mà đúng rồi, yêu thú của ngươi từ đâu mà có, ta rất hiếu kì, bé tí đã mạnh thế này, nó có biết tiến hóa không?

Hoàng Minh tay còn đang xoa xoa đầu, nghe Hoàng Thái hỏi trong đầu hắn lại chột lóc lên một ý nghĩ. Đúng rồi, tại sao hắn lại không nghĩ ra? Kẻ mạnh, hắn tìm được. Hoàng Minh bật dậy, phóng vút đi ra ngoài.

- Tên nhóc kia, ta vừa nói gì hả, không được ra ngoài!

Bóng dáng Hoàng Minh đã biến mất, chỉ nghe được giọng hắn quanh quẩn vang lại.

- Gia gia yên tâm, ta đi tìm cao thủ cho ngươi!

Hoàng Thái nhú mày, tìm cao thủ?

Lão đứng ngẩn ra một lúc, thân pháp tiểu tử này thật quái dị, mà thôi chết, còn chuyện quan trọng mà chưa kịp nói. Hoàng Thái lắc đầu, đi vào trong phòng, ngồi vào bàn trầm ngâm.

Hoàng Minh một mạch biến mất khỏi Hoàng gia. Hắn đã nghĩ ra cách kiếm về cao thủ, mà cao thủ hắn tìm đến, không phải nhân loại!

Một khu rừng hoang vu, cây cối tiêu điều, tiếng gió rít nghe rất tai.

- Lư Vân, chúng ta đã đi hơn một ngày rồi, sao vẫn chưa thấy cây kiếm nào cả, phải chăng đi sai hướng rồi?

Lê Dũng hai mắt nhú lại, bọn hắn đã đi cả ngày trời, đi qua 3 ngọn núi hoang vu như này rồi, vẫn chưa gặp qua cây kiếm nào trong lời nói của Thiếu gia cả.

- Đừng vội, nhất định phải kiên nhẫn, đừng đi cách xa nhau quá, nhớ để ý, yểm hộ nhau. Đừng để mất ai, Thiếu gia cần chúng ta mang kiếm về.

Lư Vân lư loát nói. Cả đám gật đầu, 14 trung đội trưởng ai lấy đều là tinh anh, rất nhanh chóng triển khai đan xen nhau cảnh giác bốn phía. Lư Vân trong lòng cũng lo lắng không thôi, nhưng bọn hắn không có bản đồ, chỉ có thể tự lần mò vậy!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144: Dương Quá, Tiểu Long Nữ

Thác nước chảy xuống âm âm tung bọt trắng xóa, chim hót líu lo vang vọng. Cảnh đẹp vô cùng. Nơi này là một thế ngoại đào viên chẳng sai. Cách thác nước một rừng trúc đan xen, không ngờ lại có một ngôi nhà nhỏ.

- Long Nhi, hôm nay thời tiết khá đẹp, ta với Điều huynh đi kiếm một ít thức ăn nhé!

Một Thanh niên hào sảng vô cùng, mặt mũi góc cạnh rõ ràng, mặc một bộ đồ giản dị, tóc để thoải mái xõa ra, cánh tay cầm theo một cây đao lớn, thế nhưng, hắn chỉ có một tay. Cánh tay bên kia là tay áo, buông thõng.

- Chàng đi cẩn thận, nhớ nói Điều Huynh lấy chút mật rắn nhé!

Nữ nhân trong nhà nói vọng ra, giọng nàng nhẹ nhàng như chim hót, vô cùng dịu dàng êm tai.

- Được rồi, ta đã nhớ, đi nào Điều Huynh!

Thanh niên nhảy nhẹ nhàng lên lưng con Điều lớn, Điều vẫy một cái, cả hai bay đi.

Trong nhà một Nữ Nhân vô cùng xinh đẹp, mặc một bộ y phục trắng như tuyết, mắt sáng như sao, nụ cười thật muốn làm lòng người say mê. Bên cạnh nàng lại là một nữ hài, vô cùng đáng yêu, lớn lên nhất định là vô cùng xinh đẹp. Nàng là Quân Nhục Lan.

- Long Tỉ tỉ, tại sao là hôm thứ 3 rồi huynh ấy vẫn chưa tỉnh?

Nhục Lan hai mắt đỏ chực là do khóc nhiều, nàng hỏi.

Vị Long tỉ tỉ cười mỉm một cái, đoạn đáp:

- Yên tâm, ta nghĩ chỉ đến trưa nay là tỉnh thôi, đợi Dương đại ca về, nhất định tiểu huynh đệ này của muội sẽ tỉnh.

Quân Nhục Lan trong lòng cũng có chút chờ mong. Nhìn Lệnh Hồ Sung trên giường thở đều đều, mặt mũi có vết sẹo dài kéo từ gần tai ngang má, lại còn cánh tay trái đã mất đi. Trong lòng nàng lại đau xót không thôi. Huynh ấy là vì mình mới thế này, Quân Nhục Lan lại thấy hai mắt nhòe đi.

- Nào nào, đừng có khóc nữa, chút nữa hẳn dậy thấy muội xấu xí thế này là không tốt đâu.

Long tỉ tỉ reu reu ghẹo.

- Muội không khóc, không khóc nữa.

Cả hai người nói chuyện vui vẻ, chỉ một thoáng đã tới trưa. Dương Quá hôm nay mang về 4 con thỏ, thêm một xâu cá to, 2 cái mật rắn.

- Tiểu tử đó chưa tỉnh hả?

Hắn vào trong phòng, nhú mảy hỏi.

- Muội xem rồi, chắc là chút nữa sẽ tỉnh thôi.

Dương Quá gật đầu, hôm trước hắn cùng Điều Huynh đi một vòng gặp ngay hai người Lệnh Hồ Sung cùng Quân Nhược Lan, cả hai đều đã ngất xỉu. Nhất là Lệnh hồ Sung. Dương quá nhìn thấy cánh tay của hắn, lại có chút chạnh lòng. Không nhận được đưa cả hai theo về. Tiểu Long nữ hai hôm nay chữa trị cùng chăm sóc, đã có dấu hiệu khỏi sắc rồi.

- ư ư...

Lệnh Hồ Sung hai mắt giật giật, miệng hơi ê a vài cái. Ngay lập tức Quân Nhược Lan vui mừng nắm lấy tay hắn, luôn miệng gọi.

- Lệnh Hồ Đại ca, lệnh hồ đại ca!!

Lệnh hồ Sung tỉnh dậy, hai mắt chớp mấy cái, con đau từ tay kéo lên, hắn nhú mảy một cái. Đau quá. Dương Quá ở một bên gật đầu, tốt lắm, đau đón như vậy mà vẫn chỉ hơi nhú mảy không kêu la. Làm được đại sự. Hắn thở dài một hơi, nhớ lại mình trước kia một thời rồi lặng lẽ đi ra ngoài.

Tiểu Long Nữ mỉm cười, lại điểm vài cái trên vai Lệnh Hồ Xung, con đau lập tức dịu lại. Lệnh Hồ Xung nhỏ nhẹ cảm ơn. Hắn không nghĩ là mình còn sống, còn sống là tốt rồi!

Hôm nay Hùng Thiên Sâm lâm lại đón chào một ngày mới như bao ngày, ánh nắng chiếu xuống chói chang, khu vực cấm vẫn yên bình như vậy, thế nhưng chỉ một lát, phía Nam vùng cấm lại tiếp đón một vị khách vô cùng không nói lí lẽ.

- Ka mê jo ko!!!

- Pi ka chu bên trái kia, điện 10 vạn von!

- Hitokage con Lợn rừng phía trước kia, hỏa diễm đạn.

- bulbasaur roi mây!

- Spyduck!

Hoàng Minh đến đây mới nhớ, con bịt béo này không thấy ghi kĩ năng gì.

- Spyduck mày đánh còn lợn kia xem nào?

Hoàng Minh rất tò te ra lệnh.

Spyduck nhìn hắn, xong lại nhìn con lợn kia, nó cứ nhìn đi nhìn lại rồi ngồi bệt xuống, ngủ mất.

Ta xxx, con vịt điên này bị ngáo đá rồi, Hoàng Minh thở hắt hắt, nhìn cái mặt đã thẩu ngu ngu rồi. Đúng là không nhờ vả được gì. Hoàng Minh mặc kệ nó, cứ thế một người ba thú càn quét khu vực rìa ngoài vùng cấm. Vừa đánh vừa lớn tiếng nói. Nhân nhất là Spyduck, con vịt này chỉ nằm ngủ mà cũng lên lever, Hoàng Minh cũng lười cho nó vào pokeball, cứ để cho nó ké kinh nghiệm đi vậy.

Sâu bên trong vùng cấm phía nam này.

- Hùng ca, tên nhóc nhân loại kia lại tới!

Con gấu lớn bô bô nói tiếng người, giọng lớn khàn khàn.

Thanh niên đang ngồi tĩnh tu bên trên lại ung dung trả lời.

- Kệ hắn đi!

- Nhưng mà hùng ca...

Con gấu lớn lại định nói gì đó.

- Làm sao?

- Hắn nói hắn muốn gặp Kê đứng đầu khu này, ý hắn là muốn gặp người á!

Thanh niên ngẩng đầu lên, không ngờ thân thể là hình người nhưng cái đầu hắn vẫn là đầy lông lá, hắn tiến hóa thất bại.

- Tìm ta? Một tên nhóc nhân loại mà muốn gặp ta? Đuổi hắn đi. Không chịu đi thì giết luôn. Đã lâu phía nam ta im ắng quá rồi.

- Hùng ca, hắn hắn còn nói, hắn còn nói hắn có vật muốn trao đổi?

Thanh niên hai mắt gấu mờ to, vật gì có thể trao đổi?

- Ngươi biết là hắn muốn đổi gì sao?

Thanh niên hừ một cái.

- Ta ta, hùng ca, để ta đi giết hắn!

- Khoan, ta lại muốn xem tiểu tử này có gan to thế nào!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 145: Ta muốn giao dịch với ngươi

P phía nam vùng cấm Hùng Thiên Sâm lâm. Hoàng Minh vẫn đang say sưa truy đuổi một con lợn rừng to, bỗng nhiên hắn khựng lại, một cảm giác nguy hiểm ập đến. Thế nhưng hắn lại mỉm cười, chính chủ, rốt cục đến.

- Tiểu tử nhân loại, ngươi là muốn tới địa bàn của ta phá phách, chán sống rồi?

Một tiếng nói đầy khí lực vang lên. Hoàng Minh ngẩng mặt lên trên nơi phát ra thanh âm. Một thanh niên đang đứng trên nhánh cây cao, mặc quần áo bằng da thú, thân hình là nhân loại, thế nhưng khuôn mặt lại là gấu.

Hoàng Minh nhìn tạo hình này lại có chút buồn cười. Hắn cố nín lại, thế nhưng làm sao thoát được ánh mắt của Hùng Phương.

- Ngươi dám cười ta?

Hùng Phương hai mắt đầy sát khí, cánh tay nâng lên, một khí tức hùng hậu ập tới mặt Hoàng Minh. Mạnh thật, Hoàng Minh tặc lưỡi. Hắn không hề sợ hãi, từ trong ba lô lấy ra một viên đá màu tím.

- Chủ nhân, đá tiến hóa là không thể giao dịch đấy!

Tiếng A Trang vang lên bên tai.

Hoàng Minh ngẩn tò te, ừ nhỉ, hắn quên mất điều này.

- A Trang có cách nào mở khóa không? Hoàng Minh hỏi nhỏ.

- Không thể! Đây là vật phẩm khóa rồi!

A Trang tiếng nói vẫn êm dịu như vậy, nhưng Hoàng Minh không có tâm trạng nghe, giờ thì làm sao?

Bên kia Hùng Phương găm gừ, ý định lao tới xé xác tên tiểu tử này, thế nhưng hất chốt khựng lại, vì hắn nhìn thấy một thứ.

- Đá Huyền Giai?

Hùng Phương hai mắt sáng lóe lên, hắn nuốt nước bọt cái ực. Đá Huyền Giai không ngờ lại xuất hiện trước mắt hắn.

Hoàng Minh nhìn biểu hiện của Hùng Phương, trong đầu hắn chợt lóe ra ý nghĩ.

- Đây, ngươi cần thứ này không nhỉ?

Hoàng Minh lớn giọng nói.

- Tiểu tử, đưa ta viên đá ấy, ta sẽ tha ngươi một mạng.

Hùng Phương ồm ồm tiếng nói. Trong lòng hắn đang rất gấp gáp.

- Ta thật sự muốn đưa ngươi thế nhưng vật này là nó dính trên người ta. Ném đi cũng không được. Hết cách.

Hoàng Minh thở dài một hơi.

Hùng Phương nhíu mày, nhảy một phát đã đứng trước mặt Hoàng Minh. Tay trái thò ra cầm lấy đá tiến hóa.

Lấy được. Hùng Phương trong lòng vui sướng, không ngờ có ngày hắn lấy được Đá Huyền Giai. Có nó rồi, việc tiến hóa của hắn sẽ vô cùng suôn sẻ, Hùng Phương tin tưởng như vậy.

Hoàng Minh đứng khoanh tay, không nói gì. Hùng Phương còn đang hí hửng quan sát thì bỗng nhiên đá tiến hóa biến mất ngay trên lòng bàn tay hắn. Bốc hơi, cực kì ảo diệu. Hùng Phương tròn mắt. Khuôn mặt gấu biểu cảm cực kì khoa trương, Hoàng Minh cũng không nhận được phi cười.

- ha ha ha...

Nhìn Hoàng Minh cười lớn, Hùng Phương hừ lạnh, ngay lập tức xuất hiện bên cạnh hắn, một tay bóp cổ Hoàng Minh nhắc lên. Hoàng Minh không hề phản ứng, bởi vì hắn biết có phản ứng cũng không kịp.

- Ngươi dám cười nhạo ta, nói mau, viên đá ấy đâu?

Hùng Phương hừ một tiếng. Hoàng Minh hai tay quơ quơ, Hùng Phương mới thả lỏng tay cho hắn rơi xuống đất cái búp.

Hoàng Minh hít hà vài hơi, chậm rãi bò dậy.

- Ta đã nói rồi, ta không có cách nào cho đi cả. Đây là sự phụ ta làm phép rồi.

Hoàng Minh biên diễn.

- Sự phụ ngươi làm phép, làm phép cái quái gì?

Hùng Phương hiếu kì hỏi.

Hoàng Minh ngồi bệt trên mặt đất, đoạn nói:

- Sự phụ ta nói chỉ có thể dành cho sủng vật của ta dùng, ta không thể vứt đi hay bị mất đi được.

Nói xong Hoàng Minh giơ tay ra, đúng là đá tiến hóa vừa nãy.

Hùng Phương sợ hãi, sự phụ tiểu tử này có bản lĩnh như vậy? Thật sự là thật sao? Nhớ lại cảnh viên đá bốc hơi Hùng Phương lại thấy quái dị. Hắn lại một chương đoạt từ tay Hoàng Minh đá tiến hóa, chăm chú quan sát. Một lần nữa, đá tiến hóa lại bốc hơi biến mất. Trong tay Hoàng Minh lại xuất hiện viên đá đó. Hùng Phương thâm trầm, thật sự là thật rồi. Sự phụ hắn là ai? Lại có phép thuật kì dị này.

- Tiểu tử, ngươi có cách nào đưa ta viên đá này sao? Ta sẽ đền bù ngươi xứng đáng.

Hùng Phương đã nói chuyện nhẹ nhàng hơn, có lẽ cũng hơi dè chừng vị sự phụ của Hoàng Minh.

Hoàng Minh lắc đầu, đoạn nói:

- Không có cách nào, trừ khi...

Hắn nói đến đây lại ngừng lại.

- Trừ khi cái gì?

Hùng Phương nhíu mày hỏi. Hoàng Minh chậm chạp đứng dậy, nói:

- Trừ khi ngươi làm sủng vật của ta!

Hoàng Minh chốt.

- Cái gì? Ngươi muốn chết?

Hùng Phương một đám tảng giữa bụng Hoàng Minh. Dù hắn chỉ dùng 2 phần lực nhưng Hoàng Minh cũng đã bay xa hơn hai mươi mét rồi. Thân hình hắn xô đổ hơn chục cái cây giữa đường. Đến cái cây cuối cùng thì dừng lại, phun ra một búng máu.

- Mợ kiếp, nhanh thật!

Hoàng Minh phải công nhận, hắn dù biết đối phương sẽ tấn công nhưng không thể tránh né nổi, vì quá nhanh. Đúng vậy, quá nhanh!

- Tiểu tử, ngươi nói lại một lần, đừng để ta phải dùng biện pháp mạnh.

Hùng Phương hừ một tiếng, chậm rãi đi bộ tới.

Hoàng Minh nuốt vào một viên đan dược, cười khỏ bám vào thân cây đứng dậy.

- Ta chưa nói hết mà, ngươi làm gì mạnh tay thế?

Hoàng Minh phản nản.

- Ô, còn nói gì sao?

Hoàng Minh lau đi vết máu ở khóe miệng, đoạn nói.

- Ta muốn giao dịch với ngươi!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 146: 3 năm thành lập

- Giao dịch? Ngươi muốn giao dịch cái gì với ta? Có tin ta một đám bẻ đầu ngươi?

Hùng Phương hừ một tiếng.

Hoàng Minh vuốt vuốt bụng, chậm rãi nói.

- Ta cần ngươi giúp một chuyện, với ngươi chỉ là việc nhỏ thôi. Ta sẽ đưa ngươi viên đá này là thù lao. Nhưng viên đá này, ta đã nói qua, ngươi chỉ có thể sử dụng khi trở thành sủng vật của ta, thế nên, ta và ngươi kí kết hợp đồng 2 tháng, thế nào?

- Hợp đồng là cái gì?

Hùng Phương cũng đã hiểu sơ sơ ý của Hoàng Minh.

- Là ta với ngươi cùng thề với thần. Ngươi với ta kí kết khế ước chủ tớ. Ngươi trở thành sủng vật của ta để có thể sử dụng viên đá này. Trong hai tháng ngươi giúp ta vài chuyện nhỏ. Sau hai tháng hai ta từ bỏ khế ước, ngươi về nơi này, ta với ngươi coi như có một đoạn tình cảm, thế đi!

Hoàng Minh nói đến đây, lấy ra một bình nước uống ừng ực.

Hùng Phương nhìn hần tự nhiên không hề có chút áp lực nào, trong lòng cũng có chút kinh ngạc.

- Đề nghị của ngươi khá hấp dẫn, thế nhưng giúp ngươi vài chuyện, ta không rõ ngươi định lừa ta sao?

Hùng Phương hừ lạnh, hai tay chấp vào nhau.

- Ta lừa ngươi làm gì, cực chẳng đã mới đến đây tìm ngươi. Ngươi suy nghĩ đi, nếu không đồng ý, chúng ta coi như chưa nói gì, ta đi tìm kẻ khác. Ta tin Hùng Thiên Sâm lắm nhất định có kẻ đồng ý chuyện này.

Hoàng Minh nói đến đây, chậm rãi quay đầu bước đi.

- Chậm đã!

Hùng Phương cất tiếng gọi. Hoàng Minh dừng lại, miệng nhếch lên nụ cười. Thắng!

Trở về phú quốc đảo nhưng phía sau hần lúc này lại có thêm một người.

- Này này, ta vẫn chưa biết tên ngươi?

Hùng Phương hỏi.

- Ta tên Hoàng Minh, còn ngươi?

- Hùng Phương!

Hùng Phương trả lời ngắn gọn. Hoàng Minh gật đầu.

- Ta gọi ngươi là Hùng ca đi!

Hoàng Minh nhận mặt làm quen. Hùng Phương rất hưởng thụ gật đầu. Yêu thú bay gần tới đảo, Hùng Phương trợn mắt há mồm. Rõ ràng là một vùng biển, ở đâu ra xuất hiện hòn đảo này, ồ, là trận pháp che giấu, thật không ngờ trận pháp hắn không phát hiện ra, người triển khai trận pháp này hẳn là siêu việt cao thủ rồi.

Yêu thú bay hai vòng trên bầu trời rồi đáp xuống. Máy trăm thiếu niên đang tập luyện bỗng chốc dừng lại toàn bộ, quỳ một chân xuống hô to đồng thanh - Thiếu Gia!

Hoàng Minh gật đầu giờ tay miễn lễ. Hùng Phương lại kinh ngạc vô cùng.

Mấy chục luyện thể kì, máy trăm luyện khí hậu kì, đây là một đám thiếu niên mà thôi, nhân loại hậu bối đã phát triển được thể này rồi sao?

- Hùng ca, bên này!

Hoàng Minh giờ tay mời. Hùng Phương gật đầu đi theo hắn lên khu chỉ huy. Hoàng Minh dẫn một người quái dị tới, thể nhưng cả đám đều không nói gì, rất chuyên tâm quay lại luyện tập. Hùng Phương vô cùng hiếu kì, đây là đám thiếu niên sao? Không hề một lời bàn tán nào.

- Hoàng Minh, dưới kia đám thiếu niên đó là người của ngươi?

- Đúng vậy, có chuyện gì sao?

Hùng Phương lắc đầu. Hoàng Minh thấy hắn không nói gì, đi qua gác tử, lôi ra một cuốn sách, không ngờ từ sách tự động tách ra bên cạnh, phía sau là một căn phòng khác. Hùng Phương tấm tắc khen hay không thôi. Hoàng Minh dẫn Hùng Phương vào trong.

- Cần bao lâu để hoàn thành?

Hoàng Minh hỏi.

Hùng Phương quan sát căn phòng. Căn phòng khá sạch sẽ, bên trong chỉ có một cái ghế tựa ngò, một cái bàn làm việc cùng một cái giường đơn. Lúc trước Điều thuyền còn hay dọn dẹp quét tước cho Hoàng Minh. Giờ nàng đi rồi, căn phòng cơ chút bụi, Hoàng Minh thờ dài.

- Nếu có đá Huyền Giai, ta chỉ cần 3 ngày.

Hùng Phương tự tin vô cùng. Hoàng Minh không nói nhiều, quảng cho Hùng Phương đá tiến hóa. Hùng Phương cùng hắn đã kí kết khế ước lúc ở Hùng Thiên Sâm lâm rồi.

- Chúc Hùng Ca thuận buồm xuôi gió!

Hùng Phương gật đầu, ngò lên giường. Hoàng Minh đi ra ngoài, không quên đóng lại từ sách.

- Lãi đại, hẳn là ai vậy?

Chu Du đứng ngoài cửa phòng hỏi.

- Trợ lực, không vấn đề gì đâu?

Chu Du gật đầu, đoạn nói:

- Lão Đại, ba hôm nữa là kỉ niệm ba năm thành lập đảo cùng đại đội. Ngươi phải cơ mặt đấy, đừng có đi đâu cả. Chu Du dặn dò, mặt mũi vô cùng hình sự hóa. Hoàng Minh buồn cười, đáp:

- Ta nhớ rồi, thế còn đám Kiều Phong, Vô Kỵ thế nào?

Chu Du thờ dài một hơi, nói:

- Vô Kỵ vẫn đang thao luyện chiến sĩ bên ngoài, đám Kiều Phong, Triệu Vân thì điên cuồng tu luyện, hôm qua còn dẫn nhau đi đánh yêu thú thì phải. Đệ cũng là lo lắng đây.

Hoàng Minh nghe tới cũng nhú mày, nói:

- Nhớ truyền tin cho bọn hắn về, ta về gia tộc một chuyến! À, đừng tới làm phiền tên này nhé!

Chu Du gật đầu, Hoàng Minh lại nhảy lên lưng yêu thú, một đường phi hành về Vân Nam thành.

Vũ gia!

Vũ Bàn tử đang nhồm nhoàm nhai hai cái bánh lớn. Chiều Hôm nay hắn cùng đi dạo phố với Đại Nhã, thật sự rất vui vẻ.

- Tiểu tử, vui không?

Một tiếng nói sang sảng bên tai làm Vũ bàn tử giật bắn mình, nhảy thốc xuống ghế. Hai cái bánh nhét cổ vào mồm, nhanh chân định chạy. Thế nhưng hắn bị nhắc cao lên hai mét.

- Tiểu tử, định chạy hả?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 147: Bị ám sát

- Gia gia, ta bị đau bụng, cho ta đi đi mà!

Vũ Bàn tử nước mắt như mưa, khóc lóc van xin. Vũ Chiến Hùng hai mắt tinh quang, miệng nhếch nụ cười. Hàng râu trắng đung đưa.

- Nhóc con, khai mau, tiểu tinh linh kia ở đâu ra?

- Ta nhất được!

Vũ Bàn tử khai toẹt, trả lời ngay lập tức.

- Nhất được, người nghĩ đâu ta bị lừa đá hả?

Vũ Chiến Hùng hừ một cái.

- Thật mà gia gia, người để ta xuống, để ta kể, ta kể mà.

Vũ bàn tử trên đời chưa sợ ai, chỉ có lão gia tử hắn là hắn sợ một vạnh. Hết sức chăm chú kể lại chuyện ngày hôm đó hắn gặp được Tiểu Nhã. Vũ Chiến Hùng ngồi xoa xoa cặp râu trắng, hai mắt có chút nhú lại. Tiểu tử này không ngờ vận may như thế.

- Sư phụ của Hoàng Minh sao? Người gặp qua hắn ta chưa?

Vũ mập mập thật thà đáp.

- Ta chưa gặp!

Vũ Chiến Thiên gật đầu. Ngẫm nghĩ một lát rồi kéo theo Vũ mập mập đi.

- Gia gia, đi đâu vậy?

- Đi sang Hoàng Gia một chuyến!

Vũ Chiến Thiên nói.

Hoàng Minh đang phi hành trên bầu trời, vừa khiển yêu thú vừa xem xét một chút thông tin cá nhân.

- Hiện tại mọi việc đều ổn định rồi, không biết các nàng giờ này như thế nào!

Hoàng Minh thờ dài một hơi. Bỗng nhiên Hoàng Minh có cảm giác rợn tóc gáy. Một mũi tên từ đâu bay tới, tốc độ cực nhanh. Bùm, yêu thú nỏ tan tành. Máu thịt bắn tung tóe trên không. Cảnh tượng cực kì kinh khủng.

- Ô, bộ cung này của Phi Chân Huỳnh lại lên một cấp bậc rồi. Hi hi!

Một giọng nữ nhẹ nhàng yêu mị cười. Nàng đứng dưới tán cây bên dưới. Mặc nguyên một bộ y phục đen, không quen đeo nạng che mặt. Bên cạnh nàng một thanh niên nghe chừng đã tầm ba mươi, hai con mắt sáng như sao. Được khen, hắn có chút nhếch miệng lên cười.

- Tiểu tử này khá đấy, vẫn trốn kịp!

Nghe hắn nói, nữ tử giật mình tay che miệng. Một bản vừa nảy cực kì chuẩn xác cùng mạnh mẽ, lại còn là ám tiễn, vậy mà vẫn trốn kịp sao?

- Bên dưới là hồ nước mà, hắn sẽ bị rơi xuống hồ thôi, vẫn thoát làm sao được!

Nữ tử ánh mắt rơi xuống hồ. Đúng là Hoàng Minh đang ở dưới nước, thế nhưng cả hai đều kinh ngạc, vì Hoàng Minh hẳn là Đứng trên mặt nước đấy.

- Ô, phép thuật gì đây? Thú vị đấy!

Nam tử mỉm cười. Con mèo có bản lĩnh, hắn rất thích.

- Không ngờ có kẻ ám sát mình!

Hoàng Minh lăm bắm, hắn có Thiên Địa Tạo Hóa công mà vẫn không nhìn ra thực lực của đối phương, chắc chắn đối phương cao hơn hắn rất nhiều. Nên chuẩn thôi. Nghĩ là làm, ba sáu kẻ chạy là thượng sách. Hoàng Minh sử dụng đa trùng ảnh phân thân thuật, phân ra 30 thân ảnh, bay về tứ phía.

- Wow, thật kinh ngạc! Thế nhưng người chạy không thoát đâu!

Nữ tử cảm thán một câu, tay phải nâng lên pháp trượng màu đỏ. Miệng nàng mấp máy, hai mắt hơi híp lại.

- Phong!

Bùm, bùm, bùm. Các phân thân không ngờ và phải một bức rào cản vô hình, tan vỡ ngay lập tức. Hoàng Minh cũng vậy. Hắn va phải rào cản, một dòng lửa bén vào quần áo. Nóng rất. Hắn ngay lập tức cầm đầu xuống nước.

Àm, Hoàng Minh thò đầu lên, đối phương có chuẩn bị mà đến sao?

Vút vút vút! Bùm 3 mũi tên bay tới nơi Hoàng Minh ở.

- Đậu xanh, không phải chứ!

Bùm, bùm, bùm, ba tiếng nổ tung dưới mặt nước.

- Oáp, nhiệm vụ này cũng không khó đâu!

Nữ tử ngáp một cái duyên dáng, sau đó tung quyền trượng xoay vòng đọc lăm bắm. Rào chắn vô hình thu nhỏ lại. Hoàng Minh né được 3 mũi tên, nhưng rào chắn này hắn không ra được. Làm sao bây giờ.

Liều thử xem!

- Ka mê jo ko!!

Hoàng Minh bắn ra kĩ năng mạnh nhất của hắn lúc này. Àm, rào chắn vỡ vụn một lỗ hổng. Hoàng Minh nhanh chóng lao ra. Hai người bên trên tròn mắt, không tin vào mắt mình nữa. Thăng nhóc này có chiến kĩ bá đạo như vậy?

- Hừ, thăng nhóc tron trượt, muốn thoát đâu dễ vậy, để người thoát thì còn gì là thanh danh của Phi Vân nữa. Nam tử cười lạnh. Đuổi theo, tốc độ vô cùng nhanh, chỉ thoáng chốc đã đuổi theo gần sát Hoàng Minh.

Chết tiệt, bọn hắn là ai chứ? Hoàng Minh còn đang chửi thầm tổ tiên mười tám đời nhà bọn hắn thì vù. Nam tử đã đứng trước mặt hắn hơn chục mét. Còn đang khoanh tay.

- Tiểu tử, đùa đến đây thôi, người ra đi được rồi!

Nam tử hai mắt híp lại đầy tự tin. Hắn đứng đấy như chắn hết một vùng không gian vậy.

- Sao các người muốn giết ta?

Hoàng Minh bình tĩnh, không chạy được thì liều một lần vậy. Nữ tử lúc này đã tới phía sau lưng hắn. Trước sau đều bị phong tỏa.

- Có người muốn người chết, được chết dưới tay Phi Vân coi như người chết không uổng!

Nam tử chậm rãi nói.

Muốn ta chết? Kẻ nào chứ, Hoàng Minh nhớ là hắn chưa đắc tội với kẻ nào ở đây mà.

- Người chỉ cần biết đến thế thôi. Tạm biệt!

Nam tử nâng lên một thanh đao, thanh đao ánh lên được bao phủ bởi một làn lửa màu xanh.

- Dị hóa?

Hoàng Minh biến sắc, hai mắt nhanh chóng đảo quanh không gian. Nơi này ít cây cối, thật là khó chạy trốn. Thế thân thuật còn 50 giây, phải kéo dài thời gian một chút.

- Dừng tay!

Hoàng Minh còn đang tính toán kế hoạch chạy trốn thì một tiếng nói khàn khàn vang lên.

- Có người khác? Cả ba đều kinh ngạc, có người thứ tư ở đây sao?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 148: Liên quan tới Hoàng thất

Hoàng Minh ngó nghiêng một chút, hắn đã thấy thân ảnh người tới.

- Là lão sao?

Hoàng Minh lảo bẫm. Người đến không ngờ là lão ăn mày từng gặp ba năm trước.

- Ngươi là ai?

Phi Chân cảnh giác vô cùng, lão nhân này xuất hiện đến chính hắn cũng không thể lường trước được. Từ từ ứng phó xem.

- Tiểu tử, chia tay ba năm, tu luyện cũng khá đấy!

Lão ăn mày mỉm cười, mỗi bước đi của lão đều mang theo áp lực nhất định. Không nhìn ra tu vi, đây là áp đảo tu vi mà ra. Phi Chân hơi sợ hãi.

- Không ngờ gặp tiền bối ở hoàn cảnh éo le này!

Hoàng Minh chấp tay chào hỏi. Lapx ăn mày gật đầu một cái.

- Phi Vân sao? Hai đứa nhóc các ngươi cũng lớn nhanh đấy, hiện nay là vương bài thứ bao nhiêu?

Phi Chân kinh ngạc, hai mắt sáng quắc nhìn về phía lão ăn mày. Tại sao lão lại biết, lão là ai? Không chỉ hắn, bên kia nữ tử cũng đã kinh ngạc vô cùng.

- Ngạc Nhiên quái gì, các ngươi không nhận ra ta?

Lão ăn mày cười mỉm, đoạn hỏi.

Phi Chân cố gắng nghĩ ngợi, không nghĩ ra.

- Tiểu tử Hoàng Minh, Kiều Phong hắn thế nào?

Lão ăn mày đã đứng trước mặt Hoàng Minh rồi. Dáng vẻ lão vẫn thông dong, quần áo có chút bẩn thỉu như vậy.

- Kiều Phong vẫn bình thường!

Hoàng Minh trả lời. Thế thân thuật đã chạy xong. Phải tính xem chạy thế nào. Lão ăn mày gật đầu, quay sang hỏi Phi Chân:

- Các ngươi nhận nhiệm vụ giết hắn?

Nhiệm vụ cấp mấy?

Phi Chân nhíu mày, lão biết nhiều như vậy? Lão ta là ai? Cánh tay hắn đã cầm chặt vũ khí.

Lão ăn mày không thấy hắn nói gì, đoạn trong tay xuất hiện một cái lệnh bài màu bạch kim, lệnh bài được lơ lửng bay trên không. Sắc mặt của Phi Chân vô cùng sợ hãi. Nữ tử phía sau cũng kinh khiếp mà run rẩy. Ngọc bài Ánh kim. Đây là lệnh bài đại diện cho kẻ đứng đầu của tổ chức sát thủ Tula. Lão nhân này nếu không sai thì chính là, chính là...

Phi Vân quỳ sụp xuống, phía sau nữ tử nhanh chóng chạy lại gần Phi Vân, cũng quỳ sụp xuống ngay sau đó.

Cả hai cùng cất tiếng.

- Phi Vân ra mắt lão tổ?

Lần này là đến Hoàng Minh kinh ngạc, đây là chuyện gì xảy ra?

- Nhiệm vụ cấp mấy?

Lão ăn mày nhẹ nhàng hỏi.

- Dạ, nhiệm vụ A!

- Hẳn là người ta cần, hủy nhiệm vụ đi!

- Rõ!

Hủy nhiệm vụ, chỉ một câu nói là hủy.

- Rồi, cho các người lui!

Lão ăn mày phát phát tay.

Cả hai như được ân xá, mau mau đứng dậy chuẩn bị đi.

- Từ đây, ta muốn biết ai muốn giết ta?

Hoàng Minh nói. Phi Chân không nói gì, lão ăn mày thì hơi suy nghĩ. Nói ra chủ thuê phía sau là tối kỵ của sát thủ. Việc này gần như là không thể. Một lúc sau lão ăn mày mới gật đầu, nói.

- Nói cho hắn biết!

Phi Chân dạ một tiếng, nói:

- Người đặt nhiệm vụ là một tên thiếu gia họ Lí tên Hùng. Vật hắn mang tới thế chấp là Kim Thiêm Chân Thụ. Tổ chức đã điều tra ra được. Kim Thiêm Chân thụ là từ Hoàng thất của Vân Nam đưa cho Lí Hùng. Người Đứng phía sau giật dây là Hoàng thất.

Phi Chân nói ngắn gọn. Hoàng Minh đã hiểu phần nào. Hoàng Thất Hoàng đế Càn Thiên Trụ sao? Thật không ngờ.

- Được rồi, lui đi. Về hủy nhiệm vụ, nói với đám nhóc trưởng lão kia, 5 tháng nữa lão phu sẽ về một chuyến.

- Vâng!

Phi Vân hai người đều nhanh chóng rời đi. Mặc dù hôm nay không hoàn thành nhiệm vụ, thế nhưng được gặp lão tổ cũng là một loại hạnh phúc đánh được khoe khoang rồi.

Còn lại Hoàng Minh với lão ăn mày mà thôi.

- Tiểu tử, 3 năm không gặp, trưởng thành khá nhanh nhé!

Lão ăn mày nói một câu không biết là khen hay chê.

- Tiểu bối tư chất thấp kém, tự bản thân biết là phải cố gắng.

Lão ăn mày gật gù. Nếu không phải có lời nói của sư phụ lão, thì người lão ưng ý nhất vẫn là tiểu tử này.

- Ta phải đi rồi, người hãy cẩn thận!

Lão ăn mày nói một câu, đoạn bốc hơi ngay tại chỗ. Hoàng Minh tắc lưỡi. Đúng là cách quá xa về thực lực. Người ta đi mà cũng khôn nhìn ra được đi như thế nào. Lần này yêu thú phi hành bị giết rồi. Còn một phần ba chặng đường, thôi chạy bộ vậy. Hoàng Minh tự nâng lượng dưới chân, phi đi.

Hoàng Gia hôm nay vô cùng bí mật, trong phòng của Hoàng Thái không ngờ có đến 6 người đang ngồi.

- Hoàng đại ca, người hôm nay là có việc gấp gì mà mời bọn ta tới vậy?

Vũ Chiến Thiên nói một câu. Bên kia mọi người cũng gật đầu. Khôi Gia, Hoàng Gia, Vũ Gia từ lâu là cùng chung hoạn nạn đấy. Hôm nay Hoàng Thái gọi bọn hắn đến đây, cũng là do Hoàng Minh nói có việc gấp. Nhận được truyền tin của hắn, lão đã cho mời hai gia tộc khác đến.

- Đợi hán đến đã!

Hoàng Thái nhâm nhi chén trà nói. Mọi người đều không rõ, hán là ai?

- tiểu tử, đi đâu phải cẩn thận. Tinh linh của ngươi cũng là miếng mồi cho đám bên ngoài đấy!

Hoàng Thái cất tiếng nhắc nhở. Vũ mập mập vâng dạ ran. Mấy nay hán chỉ có một lần ra ngoài cùng Đại Nhã, còn hầu hết không ra khỏi thành. Hoàng Minh lúc này đã tới Hoàng Gia. Hán nhanh chóng đi vào bên trong.

- Hoàng Minh đại ca!

- Hoàng Minh ca ca!

Rất nhiều thiếu niên nhìn thấy hán đều cất tiếng chào hỏi. Hoàng Minh chỉ mỉm cười gật đầu rồi đi qua.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 149: Tới Cao gia

Hoàng Minh nhanh chóng tìm được phòng của Hoàng Thái. Khi hán đi vào đã thấy có người rồi.

- Sao về muộn như vậy?

Hoàng Thái lên tiếng, mọi người đều gật đầu. Bọn hán cũng chờ từ lâu rồi.

Hoàng Minh nhìn vào trong phòng.

- Ta là bị ám sát!

- Cái gì?

- Sao cơ?

Mọi người đều giật mình, Hoàng Thái còn không tự chủ được đứng dậy. Hoàng Minh đi vào trong tự nhiên ngồi xuống. Tiểu bàn tử bên này hai ngón tay quơ quơ một chút, Hoàng Minh gật đầu.

- Gia gia cứ ngồi yên đã!

Hoàng Minh kể ra sự việc. Nếu ở đây là người Hoàng Thái gọi tới thì chắc chắn đều tin tưởng được.

Nghe xong Hoàng Minh kể, Hoàng Thái vô cùng tức giận. Ở bên Vũ Chiến Thiên cùng Khôi Long nhàu mày. Không ngờ Hoàng thất lại là chủ mưu của chuyện này sao? Nhưng vì lý do gì chứ?

- Ta nghe, chuyện của phụ thân ngày xưa sợ cũng là ở Hoàng thất mà ra.

Hoàng Minh nói.

- Được lắm, thật không ngờ!

Hoàng Thái hai tay run run, ánh mắt có chút đi rục rồi.

- Cũng may là có người cứu giúp!

Vũ Chiến Thiên thở phào. Lão rất thương thức Hoàng Minh.

- Hoàng huynh giờ tính sao?

Khôi Long lên tiếng, lão cũng rất lo lắng đây. Nếu Hoàng Thất tham dự vào chuyện này, Quân thần ắt phải có một trận chiến.

- Trước gác sang một bên đi đã, tiểu tử, hôm trước ngươi nơi tìm cao thủ làm sao?

Hoàng Thái ngồi xuống, cố gắng bình ổn lại, lão hỏi sang chuyện khác.

Hoàng Minh gật đầu.

- 3 hôm nữa, gia gia theo ta một chuyến. Nhất định người sẽ ngạc nhiên đấy. Hoàng Minh nói.

Hoàng Thái nhú này, tên nhóc này suốt ngày mập mờ úp úp mở mở. Bàn bạc mất một tiếng đồng hồ. Không ai biết đám người bên trong đã bàn luận chuyện gì.

- Mập mập, Tây đô Vân Nam thành người biết không?

Hoàng Minh cùng vũ mập mập đi ra khỏi cổng Hoàng Gia, Hoàng Minh cất tiếng hỏi. Vũ mập mập trả lời ngay.

- Biết chứ, có chuyện gì sao?

Hoàng Minh lắc đầu, hẳn cũng không biết là có chuyện gì, chỉ nghe Hoàng Thái nói lát nữa phải tới đó một chuyến.. Vũ mập mập dắt Hoàng Minh đi về Tây đô, Tây đô nằm ở phía tây Vân Nam thành, nơi đây rất ít nhà cửa cùng tiệm bán hàng. Chỉ có một vài căn nhà lớn của quan lại trong quốc gia mà thôi.

- Lão đại, chúng ta tới đây làm gì vậy?

Vũ mập mập hiểu kì hỏi. Nơi đây là phủ của quan lại trong nước, không có việc tới đây làm gì? Hoàng Minh cũng khôn biết thế nào. Hẳn chỉ biết là Hoàng Thái kêu hẳn tới đây, vào Cao gia một chuyến. Cao gia là gia tộc nào, Hoàng Minh cũng không rõ nữa.

- Cao gia sao?

Vũ mập mập nghe Hoàng Minh nói, hẳn bắt đầu lom dom nhìn ngó các biển trên phủ. Mất 10 phút bọn hắn mới tìm được phủ của Cao gia!

- Vào đi!

Hoàng Minh không ngại, Hoàng Thái kêu hẳn đến chắc là có chuyện gì đó thôi.

Cộc cộc cộc. Hoàng Minh gõ cửa chính. Gõ đến 2 lần thì cũng đã có người mở cửa. Người ra mở cửa lại là một lão nhân già. Mặt mũi hiền lành.

- Hai vị thiếu gia này, muốn tìm ai vậy?

Lão nhân chậm rãi hỏi. Trên miệng luôn treo nụ cười hiền lành.

Hoàng Minh chấp tay, đoạn nói.

- Ta là Hoàng Minh của Hoàng Gia, đến bái kiến Cao gia chủ.

Hoàng Minh của Hoàng Gia? Lão nhân cười vui vẻ, đáp lời.

- Thì ra là muốn tới tìm lão gia, trước hết hai thiếu gia cứ vào trong đã, lão gia hôm nay có đi bày một chút trận pháp cho dự án xây dựng bên thành nam. Hai thiếu gia cứ vào ngồi chơi một lát, lão gia cũng sắp về rồi.

Hoàng Minh gật đầu, hẳn vùng Vũ mập mập đi vào trong. Cao gia phủ cũng không rộng lớn lắm. Chỉ có vài nha hoàn đi lại mà thôi. Không giống Hoàng Gia hay Vũ gia, nhân khí thịnh vượng, riêng hạ nhân thôi đã đi lại nườm nượp rồi.

- Lão đại, người tới đây cần tìm thứ gì? Hay là muốn hỏi chuyện gì?

Hoàng Minh lắc đầu, đến chính hắn còn không biết nữa là..

Hoàng Minh cùng Vũ bàn tử nhâm nhi nước trà, ngồi chém gió về vài việc. Bọn hắn không biết là có một thân hình nhỏ nhắn vừa đứng sau lưng cửa phòng khách. Nàng nhanh chân chạy một mạch về sau phủ. Phía sau phủ có một mảnh vườn nhỏ, trong vườn có một chiếc bàn đá, trên bàn đặt một cây đàn tranh. Một thiếu nữ mái tóc ngắn ngang vai, được thả xuống bám lấy hai bên má. Đôi mắt trong veo như hồ nước tĩnh lặng. Nàng ngồi đó, hai tay bẽ má, không biết đang nghĩ gì, thi thoảng miệng hay mỉm cười, vô cùng xinh đẹp.

- Tiểu thư, tiểu thư!!!

Tiếng kêu rồi rít phá tan bầu không khí yên tĩnh trong sân. Một thân ảnh chạy vào, hai tay xách cặp áo hơi dài, miệng kêu dồn dập.

- Tiểu tuyết, có chuyện gì mà em như bị ma nhập vậy? Bình tĩnh xem nào!

Nàng cất tiếng nhẹ nhàng trách.

- Tiểu thư, cô gia, là cô gia tới chơi!

Tiểu Tuyết hai má đỏ bừng, mặc kệ bản thân mệt mỏi vì chạy nhanh tới, nàng nhanh chóng nói ra ý chính trong câu chuyện.

- Sao cơ, hần tới?

Cao Trang trong lòng bối rối. Không hiểu sao trong lòng có chút vui vẻ, lại có chút ngượng ngập không biết diễn tả thế nào.

- Cô gia đang ở phòng khách đó, lão gia không ở nhà, tiểu thư có muốn đi ra tiếp đón không?

Tiểu tuyết nháy mắt nhí nhảnh hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 150: Hôn ước

Cao Trang lắc đầu, nàng thấy có chút gì đó không đúng. Cái cảm giác có chút vui mừng, chút mong đợi, lại xen lẫn ngượng ngập.

- Không đi thật hà, vậy ta đi nhìn lên một chút!

Tiểu tuyết hấp háy mắt.

Hoàng Minh cũng Vũ mập mập bàn luận một nén hương thì cũng thấy có người đi vào. Một lão nhân cũng đã có tuổi đi phía trước, khoác một bộ y phục màu trắng, đầu đội một mũ quan. Mặt mũi nghiêm nghị, toát lên vẻ chính trực vô cùng. Nhìn cũng là biết là gia chủ Cao gia rồi. Phía sau là một trung niên, tuổi tác cũng ngang với Hoàng Chấn Giang mà thôi. Hoàng Minh cùng Vũ mập mập vội vàng đứng dậy hành lễ.

- Tiểu chất vẫn an Cao lão!

Cao Phong nhận ra Hoàng Minh cùng Vũ mập mập. Dù sao hôm đây buổi lễ, lão cũng là có mặt đấy. Gật đầu một cái, Lão đi lên vị trí chủ đạo ngồi. Trung niên phía sau mỉm cười với hai đứa, ngồi sang bên kia ghế.

- Hai người hôm nay tới có việc gì sao?

Cao Phong lên tiếng. Tiếng nói của lão vang lên trong trẻo. Hoàng Minh thật không ngờ một lão nhân mà giọng lại khỏe như vậy.

Hoàng Minh đang tính đáp lại thì bên kia trung niên lên tiếng.

- Chắc là tới gặp Trang nha đầu rồi. Ha ha tiểu tử, nhanh chân đấy!

Trang nha đầu? Trang nha đầu nào vậy? Hoàng Minh mặt ngơ ngác không hiểu. Nhìn cái mặt đàn thoỉ của hần, trung niên càng thấy buồn cười.

- Tiểu chất thật chưa hiểu ý của người, hôm nay gia gia sai ta đến vấn an Cao lão. Hoàng Minh vừa nói vừa lấy ra một hộp trúc nhỏ. Bên trong hần có để một lọ đan dược. Đây là lúc đi đường hần chợt nghĩ tới, đến vấn an người ta lại không có lễ là không được.

Cao Phong hơi nhíu mày một cái, lão là từ trước đến nay công chính liêm minh, chưa bao giờ nhận quà của ai cả. Thấy Hoàng Minh đưa ra hộp trúc, lão có chút không vui.

- Người chưa hiểu ý ta? Gia gia người chưa nói gì cho người biết sao? Cả tên Chấn Giang nữa, hần cũng không nói cho người??

Trung niên mặt có chút đen lại, đây là ý gì? Đám người Hoàng gia này hơi chơi xấu rồi.

- Thật sự tiểu chất không biết?

Hoàng Minh thật thà đáp.

Cao Phong nhìn Hoàng Minh thật thà đối đáp, trong lòng cũng có chút tán thành. Lão sống đến nay gần bảy mươi rồi. Mặc dù tu vi không cao, nhưng một thân trận pháp sư cấp 5, có loại người nào mà lão chưa từng tiếp xúc qua. Tiểu tử này đức tính không tồi. Đúng là gừng càng già càng cay, chỉ cần qua vài lời nói, biểu cảm cùng phép tắc đã nhận ra tính cách người khác.

- Thôi được rồi, Cao Trường dẫn hần đến gặp Trang nha đầu đi. Chuyện này cuối cùng cũng phải đi đến kết quả thôi.

Nói xong Cao Phong đứng dậy đi vào trong nhà. Cao Trường cười ha hả, nhìn con rể càng ngày càng thuận mắt, lão đi đằng trước tho tho bắt tuyệt kể lại, Hoàng Minh cùng Vũ bàn từ đi phía sau. Đi được năm phút Hoàng Minh đã hiểu rõ sự việc. Hóa ra trước đây rất lâu, Cao Gia đã từng giúp Hoàng gia tạo một trận pháp chắn gia. Năm đó bảo vệ Hoàng Gia không bị tàn phá. Gia chủ Hoàng gia cảm kích vô cùng. Đã từng hứa hẹn một hôn

ước, nếu mai này dòng chính Cao gia và dòng chính Hoàng gia sinh ra trái ngược giới tính, sẽ thực hiện hôn ước này. Đến nay đã qua 3 đời gia chủ, đến đời Hoàng Thái mới có Hoàng Minh, bên kia Cao gia có Cao Trang.

Hoàng Minh tắc lưỡi, không biết nói gì hơn. Hắn vậy là được hôn ước từ mấy đời trước để lại. Thật là vi diệu. Hoàng Minh cười khổ một cái. Cao Trường liên miên bắt tuyệt kể chuyện. Trước kia đánh với cha hắn Hoàng Chấn Giang bao nhiêu trận, cùng nhau đi tán gái ở đâu, cùng ăn trộm đồ ở đâu. Hoàng Minh cũng không ngờ, cha hắn một kẻ chính trực như vậy mà quá khứ cũng trẻ trâu ra phết. Đi thêm một đoạn nữa đã tới khu vườn nhỏ. Bên trong vườn là một ngôi nhà, cây cối xanh tốt. Có cả một vườn cỏ.

- Người vào đi, đừng có khi dễ con gái ta? Nhớ đấy! Còn tên mập này, theo ta ra ngoài một chuyến đi.

Cao Trường cười ha hả, nói mấy câu rồi kéo vù mập mập rồi đi. Hoàng Minh khờn biết nói gì, đứng trước cổng vòm nhỏ vào vườn nhìn vào trong. Thôi vào đi, đã đến đây rồi, vào xem vị hôn thê từ lúc chưa sinh ra của hắn trông thế nào.

Hoàng Minh bước vào, không khí trong vườn rất trong lành. Hoàng Minh gạt đầu, thật yên tĩnh. Khoan đã, đây là, Hoàng Minh giật mình, trong khu vườn này có rất nhiều kì quái linh lực, đây là trận pháp. Rất nhiều trận pháp chồng chéo nhau. Hoàng Minh rất kinh hãi. Mặc dù hắn không am hiểu về trận pháp nhưng hắn vẫn nhận ra được linh lực biến đổi, bên trong này phải đến hơn mấy chục trận pháp lớn nhỏ chồng lên nhau. Thật kinh khủng, Hoàng Minh tắc lưỡi. Bỗng nhiên có một tiếng đàn vang lên trong không gian yên tĩnh. Tiếng đàn trong trẻo, da diết vô cùng. Hoàng Minh không biết từ lúc nào đi theo âm thanh, đi qua một hòn giả sơn, Hoàng Minh đã thấy bóng dáng bên trong vườn. Ở một cái bàn nhỏ, một nữ nhân đang ngồi, hai tay đang nhip nhàng gảy từng nốt nhạc hoàn mỹ.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 151: Người chê ta xấu xí?

Hoàng Minh đứng yên thưởng thức, hai mắt nhắm lại, hắn như một bức tượng im lặng lắng nghe. Từng âm tiết nhẹ nhàng rót vào tai, tinh thần hắn thanh thản vô cùng. Mặc dù không biết là bài nhạc gì, nhưng hắn nghe vào tai, thể là được rồi. Một đoạn chậm rãi kết thúc. Hoàng Minh vẫn còn yên lặng, chờ đợi dư âm.

Cao Trang đã đề dây đàn, ánh mắt nàng nhìn về phía Hoàng Minh đang đứng đó. Hắn thua nàng ba tuổi, vậy mà nàng không tìm thấy chút non nớt nào, có chăng chỉ là một khuôn mặt đẹp trai, có chút phong trần. Hoàng Minh mở mắt, hắn phát hiện bản nhạc này giúp cho tinh thần của hắn nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Thức hải cũng hoạt động hài hòa hơn.

Hắn tiến về phía trước. Cong! Đầu Hoàng Minh va phải một bức tường vô hình. Đây là chuyện gì? Hoàng Minh ngăn ra.

- Lùi lại 3 bước, sang trái một bước rồi đi tiếp!

Âm thanh trong trẻo vang lên. Hoàng Minh gạt đầu, hắn biết đây là nàng đang chỉ cách cho hắn tiến vào. Hoàng Minh làm theo chỉ dẫn, lùi lại 3 bước, sau đó sang trái một bước, rồi tiếp tục tiến lên. Lâm này hắn không còn bị va phải vật gì nữa. Từng bước, từng bước tiến tới bàn đá. Hoàng Minh tự nhiên ngồi xuống ghế đối diện. Cao Trang lúc này có chút gì đó khó tả, dường như là ngại ngùng, bối rối chỉ phớt nàng.

Hoàng Minh lúc này đã nhìn rõ được nữ nhân trước mặt. Mái tóc đen tuyền, được cắt ngắn cá tính. Tóc dài đến vai, bám vào hai bên má, rất đẹp. Đôi mắt trong veo như hồ nước, hai má đỏ hồng lên ngượng ngùng, cặp môi đỏ mọng nhỏ nhắn. Hoàng Minh phải thừa nhận, nàng rất đẹp, không hề kém cạnh Điều Thuyền Hay Linh San một chút nào.

- Người nhìn đủ sao?

Cao Trang mặc dù quay ngang nửa mặt, thấy Hoàng Minh nhìn mình chăm chăm, nàng cất tiếng nói.

Hoàng Minh xấu hổ tay phải đưa lên gãi gãi mũi. Biện mình.

- Xin lỗi, nàng quả thật xinh đẹp, ta không nhìn được ánh mắt!

Cao Trang từ bé đến lớn luôn được mọi người khen xinh đẹp, nàng chỉ cười nhạt cho qua. Thế nhưng hôm nay nghe Hoàng Minh nói, không hiểu sao nàng lại thấy vui vẻ, rất vui vẻ.

- À mà, khúc nhạc vừa rồi tên gọi là gì?

Hoàng Minh chuyển chủ đề ngay lập tức. Cao Trang hai bàn tay trắng vuốt dây đàn kêu tinh tang. Nàng kéo lại cây đàn về gần lòng, nói:

- Là Nguyệt Quế khúc!

- Nguyệt Quế?

Hoàng Minh lẩm nhẩm trong miệng, không biết hẳn nghĩ gì trong đầu.

- Giá như sáng nào thức dậy cũng được nghe một lần, rất tốt!

Hoàng Minh gật đầu, đoạn nói. Cao Trang nghe hẳn nói, không hiểu sao người run lên, hẳn là đang bày tỏ với ta sao? Ý hẳn là muốn nghe nàng đàn cho hẳn mỗi buổi sáng sao?

Hoàng Minh nào biết một câu nói của hẳn mang lại ý nghĩa gì, lúc này hẳn đang ngó nghiêng xung quanh. Không gian cây cối xanh tươi vô cùng. Không khí trong lành.

- Vật vừa rồi ngăn ta lại là Trần Pháp?

Hoàng Minh phá vỡ không khí yên ắng.

- Đúng vậy!

Cao Trang trả lời. Trần pháp là nàng bày ra mà. Ngoài nàng và nha đầu Tiểu Tuyết thì chưa ai vào được đến đây. Kể cả gia gia nàng là trần pháp sư cấp 5. Hoàng Minh là người nam nhân đầu tiên đến được bàn đá này đây.

Hoàng Minh ồ một tiếng, hẳn đang nghĩ trong đầu, liệu có nên học thêm trần pháp không nhỉ?

Hai phút không ai nói gì, cả hai đang chìm vào suy nghĩ của mình.

- Tiểu thư, tiểu thư, cô gia sắp tới đây đây, mau mau chuẩn bị đi!.

Từ ngoài đã nghe được âm thanh của Tiểu Tuyết, một thân hình nhanh nhẹn chạy nhảy trong vườn, nàng rất thông thạo luồn lách qua các trận pháp mà đi vào.

- Tiểu thư, người a a?

Tiểu Tuyết hai tay che miệng, phía trước nàng là hai người đang ngồi, một đúng là tiểu thư của nàng, người còn lại không phải là Cô gia sao?

Cao Trang lúc này đứng là hận không tìm được khe nứt nào để chui xuống, nha đầu chết tiệt này, mở miệng ngậm miệng đều cô gia cô gia. Xấu hổ chết mất. Hai má nàng càng đỏ hơn. Xấu hổ quay mặt đi. Hoàng Minh bên này hẳn nghe rõ đấy, cô gia chắc là nói hẳn rồi, hẳn lại gãi gãi sống mũi.

- Ta ta chưa nói gì!! Tiểu tuyết biết mình nói sai, nàng mặt mũi đỏ bừng quay đầu chạy mất tích. Trong vườn lại chỉ còn lại hai người.

- Ủ ừm, ta quên mất, chuyện của hai ta, vốn là định hỏi ý nàng một chút. Định ước này nàng có muốn hay không?

Cao Trang nghe hẳn hỏi, có chút khó hiểu, hẳn nói vậy là sao?

- Ý ngươi là sao?

Hoàng Minh gãi đầu, đáp:

- Ta chỉ muốn biết nàng có đồng ý hay không? Nếu nàng có ý trung nhân rồi, ta sẽ nói với Cao lão cùng gia gia ta hủy bỏ giúp nàng, ý ta là vậy!

Cao Trang hai mắt mở to, nàng nhìn chăm chăm vào Hoàng Minh làm hẳn co rụt người lại.

- Ngươi không thích ta? Ta xấu xí sao?

Cao Trang hỏi, Hoàng Minh đem ngẩng lên ra, có cần phải trực tiếp vậy không?

- Không phải, ý ta là, việc này chúng ta là bị người lớn định ước, nếu nàng có ý trung nhân thì ta sẽ giúp nàng hủy bỏ, ý ta là thế!

Hoàng Minh quơ quơ hai tay cố gắng giải thích. Cao Trang không đáp lời hẳn, nàng chỉ nhìn hẳn chăm chăm, Hoàng Mìn có cảm giác sợ sợ. Không phải chứ?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 152: Tìm thấy!

- Người đang nghĩ cho ta?

Cao Trang nhẹ nhàng nói. Hoàng Minh gật đầu cái rụp. Hắn là thật nghĩ như vậy.

- Người không thích ta sao?

Cao Trang cắn môi hỏi, hai mắt nàng có chút đượm buồn. Hoàng Minh không biết trả lời thế nào. Từ khi đến thế giới này, nữ nhân xung quanh hắn liên tục liên tục xuất hiện. Hắn mặc dù cũng biết là nơi này tam thế tứ thiếp là bình thường, thế nhưng mà...

- Người đi đi!

Cao Trang lên tiếng tiễn khách. Hoàng Minh thở dài một hơi, kệ vậy, đến đâu thì đến. Hắn đứng dậy, định quay đầu bước đi thì bỗng nghĩ tới một việc.

- Này, ta hỏi chút!

Cao Trang trong lòng thất vọng vô cùng, thấy Hoàng Minh quay đi, nàng có cảm giác vô cùng khó tả. Thế nhưng Hoàng Minh đột nhiên quay lại nói làm nàng hơi nhúm mày.

- Nàng là người thiết lập tất cả trận pháp ở đây?

Hoàng Minh hỏi.

- Đúng vậy, là ta làm!

Hoàng Minh gật đầu, hắn cũng đoán vậy. Bồ cục nơi ở hiển nhiên là người chủ nhà nên là người bố trí rồi.

- Nàng có biết Tụ Linh Thiên trận không?

Hoàng Minh hỏi vào vấn đề chính. Hắn từng nhớ Chu Du đã từng nói qua với hắn. Phú Quốc đảo nếu có Tụ Linh Thiên trận thì Thiên Sát đại đội có thể tiến cảnh vô cùng nhanh.

- Tụ Linh thiên trận!

Cao Trang hơi nhúm hai hàng lông mày, nàng ngẫm nghĩ vô cùng chuyên chú. Hoàng Minh nhìn nàng biểu hiện, phải công nhận một điều, nàng rất xinh đẹp. Ở nàng toát ra sự cao quý, khí chất sang trọng.

- Có rồi, ta nhớ ra, ta đã từng đọc qua!

Cao Trang miệng nhỏ thốt ra. Hoàng Minh gật đầu, nhanh chóng hỏi lại.

- Nàng có thể bày trận sao?

Hoàng Minh vui mừng hỏi. Cao Trang lắc đầu, đáp:

- Tụ Linh Thiên trận đòi hỏi phải có Linh mạch Hoàng Cáp, còn có rất nhiều Bán Nguyệt thụ làm mắt xích, cuối cùng là cao thủ Huyền Thần mới có thể bố trí.

Hoàng Minh lắc đầu, khó như vậy. Huyền Thần cảnh giới, nếu Hoàng Minh không nhầm, Hùng Phương dường như là Huyền thần cảnh giới rồi. Bán Nguyệt thụ, hắn có nhìn thấy ở khu vực cấm Hùng thiên sâm lâm. Chỉ còn Linh mạch. Không biết Phú Quốc đảo Diệp Mặc chế tạo, liệu có linh mạch không?

- Nàng có thể tìm ra Linh mạch không?

Hoàng Minh hỏi. Cao Trang hơi ngẫm nghĩ một chút, sau đó đáp lời.

- Có thể!

Hoàng Minh mừng ron, phải về một chuyến xem thế nào.

- Theo ta đi một chuyến được không?

Hoàng Minh lên tiếng hỏi.

- Không được!

Cao Trang lắc đầu, Hoàng Minh ngẩn tò te.

- Sao mà không được?

Hoàng Minh lại hỏi.

- Người nói ta có xấu xí không?

Cao Trang nhí nhảnh hỏi. Hai mắt còn nháy một cái. Hoàng Minh như bị sét đánh đứng yên nhìn vậy.

- Không, nàng xinh đẹp, thề!

Thác nước đổ xuống âm âm, nước suối trong vắt nhìn rõ được vài con cá đang bơi. Ngang lưng thác nước, một thanh niên cao lớn, hai mắt nhìn xa xăm về phương xa.

- Người muốn học kiếm pháp của ta?

Dương Quá lên tiếng hỏi. Phía sau hắn Lệnh Hồ Xung mặt mũi đã hồng hào rồi. Chỉ là, một bên tay áo của hắn buông thõng xuống, giống y hệt Dương Quá ở phái trước, cánh tay áo của hắn cũng như vậy.

- Đúng vậy! Ta muốn học kiếm pháp!

Lệnh Hồ Xung kiên nghị đứng đấy. Hắn đã từng nhìn qua kiếm pháp của Dương Quá, kiếm pháp vô cùng lợi hại. Lực sát thương cực cao, biến hóa vô cùng.

- Người học để làm gì?

Dương Quá vẫn chậm rãi hỏi.

Lệnh Hồ Xung một chút suy nghĩ cũng không, đáp lại ngay.

- Giết kẻ thù, báo thù cho tì ti ta, cho các huynh đệ của ta, bảo vệ người thân còn lại của ta.

Lệnh Hồ Xung không biết là đám Điều Thuyền cùng Linh San đã được cứu, lúc hắn đi vẫn chưa biết tình hình thế nào.

Dương Quá đứng phía trước, không biết nghĩ gì, nhắm mắt thả hồn vào không gian. Lệnh Hồ Xung cũng rất kiên nhẫn đứng phía sau, cả hai cứ đứng như vậy cho tới tối. Dương Quá mở mắt, quay về, lúc hắn đi qua Lệnh Hồ Xung, nói nhẹ:

- Sang mai bắt đầu luyện kiếm!

Ngọn đồi toàn một màu đen, hoang vu vô cùng. Một đám thiếu niên đang lao đảo chạy, quần áo rách nát vô cùng, phía sau bọn hắn là một đám xương khô, rõ ràng là người xương mả.

- Chết tiệt, đám khốn nạn này, đánh mãi không chết, khốn kiếp thật!

Lê Hùng vừa chạy vừa chửi thề. Phía sau hắn đám còn lại cũng không kém gì. Nhất là trong đám lại có ba nữ, thể lực yếu hơn được bảo đảm bên trong.

- Chúng ta chưa mất ai, vậy là tốt lắm rồi. Thức ăn mang đi sắp hết, chết tiệt, đám kiếm mà thiếu gia nói rốt cuộc là ở đâu.

Lưu Vân mặt mũi đã đen nhem, hai chân hắn đã chạy đến cuồng rồi. Đứng lại cũng không được.

- Cố lên mọi người, phải dứt được đám người xương đáng ghét này, tìm nơi nào đó nghỉ ngơi đã.

Một thiếu nữ cất tiếng nói. Nàng lúc này đã sức kiệt rồi, nhưng không muốn ảnh hưởng tới tập thể, vẫn cố gắng kiên trì đến cùng, nghiêng răng nghiêng lợi mà chạy. Cả đám mười bốn người đã ở nơi này ba ngày ba đêm rồi. Tinh thần ai cũng căng cứng, không dám lơ là một chút nào.

- Các người xem kia, phía trước có điểm lạ.

Lê Hùng bỗng nhiên hét lên. Tay chỉ về cánh trái. Mọi người đều quay sang hướng hắn chỉ. Một tảng đá lớn vô cùng, chắn ngang một thảm cỏ. Cả đám nhanh chóng chạy qua thảm cỏ. Đám xương xẩu kia dường như sợ hãi, không dám đi qua cỏ, chỉ đứng hò hét. Càng chạy lại gần, cả đám càng kinh ngạc cùng vui mừng. Lưu Vân không nhìn được rơi nước mắt. Trước mặt bọn hắn, tảng đá lớn tách làm hai bên, một mặt đen, một mặt trắng. Hai bên đều cảm thấy thanh kiếm!!!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 153: Thu kiếm

- Lấy đi!

Lê Hùng lên tiếng, vui mừng tiến lên.

- Khoan đã!!

Lưu Vân giơ tay trước mặt ngăn lại. Mọi người ngạc nhiên. Sao lại ngăn cản. Lưu Vân mặt mũi có chút nhưng trọng. Đoạn nói:

- Đừng quên đây là ở đâu? Chỉ sợ không dễ lấy đâu. Đã đến được đây thì bình tĩnh, nên vận công hồi phục đã. Chúng ta tới chỗ này ta nghĩ là an toàn rồi. Đừng vội vàng chúng ta hi sinh cũng không sao, nhưng hồng việc của thiếu gia chúng ta thật không có mặt mũi nào nữa.

Mọi người gật đầu, đúng vậy, bọn hắn chết cũng không sao, thế nhưng hồng việc của thiếu gia thì thật sự là...

Cả bọn ngay lập tức phân ra một người canh giới, còn toàn bộ ngồi xuống vận công khôi phục thực lực. Thời gian kéo dài gần một ngày, đến người cuối cùng ổn định lại. Khôi phục hầu như chín phần. Cả bọn ăn nốt số thức ăn còn lại duy nhất. Khi ăn đều không nói chuyện gì, tâm trạng ai cũng đầy sự nghiêm túc cùng thận trọng.

- Tốt rồi, vì Thiên Sát, Vì thiếu gia, lên nào!

Lưu Vân thốt lên một tiếng, cả đoàn đứng dậy, hùng hực khí thế.

- Lê Hùng, ngươi đứng đầu đội 3, dẫn họ bên đen đi. Ta cùng đội 2 bên trắng.

Lưu Vân nói.

- Được!

Lê Hùng gật đầu. Hắn không quan tâm lắm bên nào. Bên nào cũng đều được.

- Tiến lên!

Lưu Vân lên tiếng. Mười bốn người chia làm mỗi bên bảy người, chậm rãi đi tới tấm đá. Tấm đá thật to, nó như một cái cổng thành vậy, hai bên đen trắng càng làm nó thêm phần kì bí. Đám người tới gần đều chưa có sự gì phát sinh, mặc dù ngạc nhiên thế nhưng mọi người đều thận trọng vô cùng. Khi còn cách 5 mét, Lưu Vân thở một hơi dài, sau đó nhìn qua từng người. Mọi người hiểu ý, lần lượt gần đầu tỏ vẻ đã sẵn sàng. Lưu Vân nắm tay thật chặt, hai mắt hướng về cây kiếm mà hắn đã lựa chọn. Cả đám cũng đều như vậy, con mắt đám đám nhìn về cây kiếm mà được phân công.

- Lên!

Lưu Vân hét lớn, nhảy lên, tay phải giơ cao, muốn nắm lấy chuỗi kiếm. Đám người động tác rất đều, rất giống nhau, thậm chí thời điểm tới cũng như vậy. Lưu Vân tay phải nắm được chuỗi kiếm.

- Bắt được!

Hắn lảo nhảm. Đang muốn kéo ra thì dị biến phát sinh, một luồng ánh sáng lóe lên. Hai mắt hắn không chịu nổi ánh sáng mạnh như thế, ngay lập tức nhắm lại, thế nhưng tay vẫn nắm chuỗi kiếm thật chặt.

Uỳnh, Lưu Vân mở mắt ra, hắn thật kinh ngạc.

- Đây là đâu?

Lưu Vân kinh hãi vô cùng, hắn đang đứng ở trong một không gian trống vắng, cực nhiều đám mây bay xung quanh hắn. Hắn đang đứng ở trên trời sao? Lưu Vân sợ hãi, hai chân hắn đứng trên không khí, vậy mà vững chắc như trên mặt đất vậy. Nhìn ra xa trập trùng mây trắng không điểm dừng, Lưu Vân ngưng trọng. Phụ mẫu hắn đặt tên hắn là Lưu Vân, vậy là cũng có lúc hắn thật sự lưu lại trên mây thế này. Còn đang nhìn xung quanh đánh giá, một tiếng nói làm hắn giật mình.

- Thiếu niên trẻ tuổi, ta chờ ngươi rất rất lâu rồi!

Lưu Vân kinh ngạc, hắn xoay người liên tục nhưng không nhìn thấy bất kì hình bóng của ai cả.

- Đừng kinh ngạc, đừng sợ hãi, ta bây giờ chỉ là chút tàn hồn còn lại mà thôi. Như thấy Lưu Vân động tác, giọng nói lại cất lên.

- Tiền bối, ngươi là...?

Lưu Vân rất chậm rãi, nghiêm túc nói. Hắn năm nay mới 14 tuổi, vậy mà tính tình trầm ổn không khác gì người trưởng thành.

- Tâm tính khá lắm, ta rất hài lòng, ha ha ha!!

Âm thanh già nua mang theo tiếng cười vang quanh cả bầu trời. Luru Vân vẫn đứng yên như vậy, hần đang chờ, đang chờ giọng nói kia lên tiếng.

- Thật lâu rồi mới có người đề cùng nói chuyện, chỉ là một tia tàn hồn này thật ít, haiz!

Âm thanh thờ dài, có chút mất mát!

- Tiểu tử, ngươi tên gì?

- Tiểu bối tên Luru Vân!

Luru Vân nhanh chóng đáp lời.

- Luru Vân, Luru Vân, Luru Vân! Không ngờ, không ngờ sư phụ ta ngày ấy một quẻ bói lại chính xác như vậy!

Giọng nói vang lên có chút kinh ngạc xen lẫn bi thương.

Một lúc sau, lại nói:

- Luru Vân, ngươi là kẻ hữu duyên, nếu đã tới được đây, hãy giữ nó. Nó đã theo ta ba ngàn năm chinh chiến, giết hơn mấy trăm vạn yêu ma, để nó ở đây ngủ hơn một vạn năm rồi. Hãy đưa nó trở về, giúp chính nghĩa, trừ đi tà ma ngoại đạo. Cùng nó chiến đấu thay cho ta.

Luru Vân thận trọng lắng nghe từng chữ từng chữ một.

- Thả lỏng tâm thần, để ta truyền cho ngươi chiến pháp của nó!

Luru Vân trầm tư, thả lỏng tâm thần thật sự quá nguy hiểm, nếu làm như thế sẽ rất dễ bị ám toán. Hần do dự.

- Đừng sợ hãi. Ta đã là người ra đi rồi, đây chỉ là chút tàn hồn thôi, không thể làm hại tới ngươi, đòi ta quang minh lỗi lạc, chưa bao giờ hạ thủ với tiểu bối.

Giọng nói có chút thờ dài, nói. Luru Vân xấu hổ, có lẽ hần đã quá lo lắng rồi. Hần nhắm mắt lại, thả lỏng tâm thần. Uyển, một dòng tin tức ủa vào đầu hần, vô số hình ảnh chém giết xuất hiện, làm hần đau như búa bổ, theo đó là hình ảnh chiến kê cùng đấu pháp, Luru Vân nghiêng răng kèn kẹt, hần quần quai mất hai phút mới thấy không còn gì nhói nhét nữa. Thật may là hần đã vận công hồi phục lúc chuẩn bị cầm kiếm. Nếu không vừa rồi quá nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 154: Thu kiếm 2

Xin lỗi anh em, phải để anh em chờ lâu. Thật sự công việc rất bận rộn, cũng bỏ bê viết nhiều. Mong anh em thông cảm. Sẽ cố gắng viết để anh em không phải hóng nhé. A mà đừng có dọa đốt nhà tôi. Hi he.

Phải mất đến gần năm phút con đau mới giảm dần đi. Luru Vân lúc này đã như con tôm rồi. Cả thân hình cong veo nằm bệt dưới đất.

- Khá lắm, ngày trước ta phải ngất đến 2 lần, tiểu tử ngươi cứng cỏi đấy. Ha ha ha. Giọng nói có chút tán thưởng, lão còn cười lớn vài tiếng.

- Thân Xuất Khiếu Long, Vần Vương Du kiếm! Tung Hoàn Thiên Hạ Kiếm Du Long!

Giọng lão nhân âm vang trong không gian rồi biến mất. Luru Vân lảo nhảm trong đầu. Ý thức tự nhiên thanh tỉnh. Hần đã đứng ở dưới đất lúc nào. Trước mặt vẫn là tấm bia đá lớn đấy, thế nhưng tay phải hần đã cầm một thanh kiếm. Kiếm một màu vàng ánh. Thân khắc một thân dài long tộc. Chuôi kiếm là một đầu rồng. Luru Vân nhắc kiếm lên, Kiếm rung rung như có linh tính.

- Luru ca, ngươi xong rồi!

Luru Vân giật mình bên cạnh hần mọi người đã đứng yên vị rồi.

- Nhanh như vậy?

Luru Vân giật mình, mỗi hần là thoát ra chậm nhất sao?

- Còn Sương Khu nữa, hần vẫn chưa xong!

Lưu Vân quay sang, Sương Khu vẫn đứng ở mặt đất, thế nhưng vẫn nhắm tịt mắt, tay nắm chặt cây đao lớn. Mọi người không ai dám động vào người hắn, chỉ sợ làm hỏng việc.

- Đợi đi!

Lưu Vân khoát tay. Mọi người thu truyền thừa đều mệt mỏi, ai cũng tự ngồi xuống vận công. Mất hơn chục phút nữa, Sương Khu mới phun ra một ngụm máu, hai mắt đỏ rực, ngồi bệt xuống. Cả đám lo lắng chạy lại đỡ lấy.

- Sương Khu, không sao chứ?

Lê Hùng quan tâm hỏi.

- Đệ đệ không sao, chỉ là chiến kỹ nhiều quá, đệ bị phản phệ...

Sương Khu khó khăn đáp.

- Mau ăn vào, vận công đi đã.

Lưu Vân nhanh chóng dứt vào miệng Sương Khu một viên đan dược. Đây là đan dược do thiếu úy Tiểu Ngự Nhi luyện, khả năng chữa thương rất tốt. Sương Khu nuốt vào, nhanh chóng ngồi xuống vận công. Cây đao lớn được cầm ngay trước mặt.

- Vậy là ổn rồi, trước buổi chiều này chúng ta sẽ phá vây ra ngoài, thiếu gia đang đợi chúng ta trở về đấy!

Lưu Vân nhắc nhở, mọi người đều gật đầu, nhanh chóng tu luyện.

Hoàng Cung Văn Nam quốc.

- Bệ hạ, thất bại rồi!

Một tên thái giám đã có tuổi lên tiếng. Lão đang đứng sau lưng Càn Thiên Trụ.

- Thất bại? Lí do?

Càn Thiên Trụ nhíu mày, không kiên nhẫn gõ gõ ngón tay lên bàn.

- Từ Vong hủy bỏ hợp đồng, trả lại Kim Thiêm Chân Thụ. Không nói lí do là gì?

Càn Thiên Trụ không nói gì, hai hàng lông mày nhíu chặt lại.

- Người lui xuống trước đi..

- Vâng!

Tên thái giám lui ra ngoài. Cả điện to lớn, chỉ có mình Càn Thiên Trụ ngồi đó, không ai biết hắn đang nghĩ gì.

Phú Quốc đảo.

- wow, là trận pháp! Thật to lớn trận pháp!

Cao Trang hớn hờ khi thấy trận pháp che giấu của Phú Quốc đảo. Nàng nhanh chóng nhảy xuống từ lưng yêu thú, một mạch chạy vào trong, không ai ngăn cản nàng. Vì bọn hắn đều thấy, nàng là cùng Hoàng Minh đi tới.

- Thiếu gia!

Hơn chục thiếu niên quỳ xuống một chân hành lễ, Hoàng Minh phất tay một cái ra hiệu đứng dậy, sau đó lên tiếng...

- Cứ để nàng ấy tự nhiên, đừng ai làm phiền, nếu có yêu cầu gì phải thỏa mãn..

- Vâng!

Hoàng Minh gật đầu, đi theo Cao Trang vào trong. Cao Trang lúc này như phát hiện ra một đại lực mới vậy, nàng hết ngắm nhìn thứ này, ngó nghiêng thứ kia.

- Này này, nên tập trung vào việc chính đi, giúp ta tìm xem có linh mạch không?

Cao Trang ậm ừ, hai mắt nàng lấp lánh, bắt đầu nhìn ngó xung quanh. Trong đầu nàng hình dung ra rất nhiều.

- Đưa ta lên cao nhất đi, từ trên nhìn xuống!

Hoàng Minh gật đầu, kêu người mang yêu thú tới. Hắn đỡ nàng lên yêu thú, sau đó cả hai cùng bay thẳng lên cao. Đến khi chạm vào vùng chấn của trận pháp, không thể lên cao hơn được nữa thì mới dừng lại.

- Nơi này là hết tầm rồi!

Hoàng Minh nói.

- Ủ!

Cao Trang gật đầu, nàng bắt đầu gõ nhẹ lên trận pháp. Trận pháp loang ra từng đợt như sóng biển, cực kì hài hòa. Cứ gõ như vậy đến gần tối, nàng tìm được mắt trận. Hoàng Minh là mù tịt, hắn chưa học qua trận pháp, lên cứ làm cu li đi theo thôi.

- Nếu ta đoán không nhầm, đây là Phi Sơn Trận pháp từ thượng cổ để lại!

- Phi Sơn trận pháp sao?

Hoàng Minh ngẩn tò te. Cao Trang nhìn mặt hắn phì cười.

- Nhìn cái mặt ngươi đàn thối ra kia. Phi Sơn trận pháp thượng cổ là một trong mười trận pháp che giấu hoàn hảo nhất. Nếu đã có Phi Sơn trận pháp. Khẳng định có Linh mạch, thậm chí là Thượng phẩm linh mạch.

Cao Trang chậm rãi nói ra từng chữ. Hoàng Minh chả quan tâm Phi Sơn hay Phi thủy, hắn chỉ cần lúc này là linh mạch. Nghe Cao Trang nói, hắn rất phấn khởi. Phải thế chứ, có Linh mạch, thậm chí là cao cấp linh mạch.

- Sao nàng biết được thượng cổ trận pháp?

Hoàng Minh chợt nghĩ ra một chuyện, cất tiếng hỏi.

- Vì ta là thiên tài! Hi hi.

Cao Trang rất hài lòng biểu hiện của hắn, nàng vênh khuôn mặt nhỏ nhắn lên, ra chiều đắc ý lắm.

Bỏ tay!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 155: Bi Sa vòng cổ

- Nàng xem Linh mạch ở nơi nào?

Hoàng Minh hỏi.

Cao Trang thu hồi vẻ nhí nhảnh, lập tức nghiêm túc quan sát, hai tay nàng đan vào nhau, hai ngón cái lại xoay xoay rất kì lạ. Phải mất gần năm phút, nàng mới ngừng hành động này.

- Ở khu rừng bên trái!

Cao Trang chỉ ngón tay, Hoàng Minh nhìn theo. Một khu rừng nhỏ, đây là nơi luyện tập của các chiến sĩ, không ngờ lại là nơi chôn linh mạch sao?

- Chắc chắn chứ?

Hoàng Minh hỏi lại. Cao Trang không đáp, nàng chỉ gật đầu. Hoàng Minh cho yêu thú bay xuống dưới, ngay lập tức phi về khu huấn luyện.

- Lão đại, người tới rồi!

Trương Vô Kỵ đang đứng quan sát trên đài, thấy Hoàng Minh tới liền chào đón, Hoàng Minh gật đầu. Nhưng Hoàng Minh không chỉ đến một mình.

- Lão đại, đây là...?

Trương Vô Kỵ ngạc nhiên hỏi.

Hoàng Minh chưa kịp nói, bên kia Cao Trang đã ôm lấy một cánh tay Hoàng Minh, đáp lời:

- Ta là Vợ hần!

Trương Vô Kỵ:.....!

Hoàng Minh:.....!

Lão đại đúng là lão đại, đi một chuyến về nhà mà đã kéo về một cô vợ xinh đẹp bá đạo. Trương Vô Kỵ vừa buồn cười vừa nể phục vô cùng. Hần giờ cao ngón cái lên biểu thị. Hoàng Minh mặt có chút đen lại.

- Thôi, không đùa, đệ giúp ta hai trung đội, san phẳng đảo sâu khu vực này cho ta.

Hoàng Minh vừa nói vừa chỉ chỉ vào khu rừng nhỏ trên bản đồ được dựng ở bàn. Trương Vô Kỵ gật đầu, dù hần không rõ lắm ý định của Hoàng Minh nhưng việc này vẫn đơn giản. Ngay lập tức đi ra ngoài một lúc rồi quay về.

- Chu Du đâu?

Hoàng Minh thấy Trương Vô Kỵ quay về liền hỏi.

- Hần là đi giao dịch với Phiên Ảnh hội đấu giá rồi. Hình như Hoa Anh đào có vụ gì đó cùng Phiên Ảnh hợp tác.

Mặc dù phân cấp, nhưng Trương Vô Kỵ vẫn gọi Chu Du như là bạn bè chí cốt. Cả Chu Du cũng vậy, điều này Hoàng Minh biết nên cũng không có nói gì.

- Ta nghĩ hợp tác là phụ, gặp người tình là chính đây!

Hoàng Minh chậm rãi nói. Trương Vô Kỵ không nhịn được cười. Chuyện của Chu Du hần cũng biết. Hai người là chưa giấu nhau chuyện gì cả.

- Tốt rồi, thế còn chuẩn bị cho lễ kỉ niệm thế nào?

Hoàng Minh lại hỏi. Trương Vô Kỵ là phụ trách chính trên đảo, chính hần gần như là đứng thứ hai quyền uy của đảo, chỉ sau Hoàng Minh mà thôi. Mọi sự vụ cũng một tay hần giải quyết đấy.

- Xong rồi lão đại, các đơn vị đều đã chuẩn bị tốt.

Hoàng Minh gật đầu, hần cùng Cao Trang rời đi.

- Wow, đây là vật gì? Sao nó có thể phát sáng vậy?

- Thật kinh ngạc, vật này là gì, nó có thể dùng để di chuyển sao?

Cao Trang đi cùng Hoàng Minh, trên đường kiên tục cảm thán không thôi. Nàng chưa bao giờ nhìn thấy những vật kì lạ như thế này. Thật khó tin, nơi đây như một thế giới khác lạ, xa lạ cực kì.

- Đây là làm sao làm được? Những thứ này...

Cao Trang liên tục hỏi Hoàng Minh, Hoàng Minh chỉ lắc đầu, rồi lại gật đầu. Đoạn hần không nhịn được nữa mới nói.

- Đây gọi là Khoa Học kĩ thuật!

- Lệnh Hồ đại ca! Mau về thôi, tới bữa trưa rồi!

Tiếng nữ hài lanh lảnh vang lên bên thác nước. Nữ hài xinh xắn dễ thương vô cùng, trên người mặc một bộ thanh lam toát lên vẻ thanh thuần vui tươi. Nàng nhảy nhót bên dưới thác nước, miệng liên tục gọi. Giữa thác nước, một thiếu niên đang kiên trì ngồi ở vách đá nhô ra. Nước trên thác không ngừng chảy xuống, rót thẳng vào người hần, thiếu niên cời trần, kiên trì ngồi không chịu lùi bước.

- Lệnh hồ đại ca, huynh có xuống ngay không thi bảo?

Quần Nhục Lan hai tay chống hông, hung dữ đe dọa. Vút, thiếu niên mở mắt, bật dậy, nhảy xuống vài bậc rồi cục đứng xuống đất. Tóc tai quần ướt sũng. Quần Nhục Lan lấy ra một bộ y phục, ném sang cho hần, rồi dặn dò hai câu rồi đi. Lệnh Hồ Xung mặc quần áo vào, đã 5 hôm hần ngồi dưới thức rồi, theo Dương Quá nói, hần còn phải ngồi ở đây một tháng nữa. Không biết mọi người ở nhà thế nào. Lệnh Hồ Xung chậm rãi di chuyển về nhà. Căn nhà nhỏ trong rừng trúc 4 người một mâm cơm vô cùng đầm ấm.

- Ăn đi Xung đệ, còn lấy sức mà luyện kiếm!

Tiểu Long nữ gấp một miếng thịt bỏ vào bát Lệnh Hồ Xung chậm rãi nói.

- Long Ti ti, bọn muội liệu có trở về được không?

Quân Nhục Lan tự nhiên có chút nhớ phụ thân, nhớ gia gia. Nàng xa nhà khá lâu rồi. Không có nàng ở nhà không biết phụ thân nàng, gia gia nàng ăn cơm có ngon không!

Tiểu Long nữ quay qua Dương Quá, thấy hắn gật đầu. Nàng cũng không trả lời Nhục Lan, tay nàng đưa vào cổ áo, không ngờ lôi ra một sợi dây chuyền. Điều kinh ngạc ở đây, mặt dây chuyền lại không khác mấy dây chuyền của Nhục Lan.

- Đây là?

Quân Nhục Lan kinh ngạc nàng vội lấy ra từ cổ áo chiếc vòng cổ của nàng, hai chiếc vòng không khác nhau là mấy. Chuyện này là sao?

Tiểu Long Nữ mỉm cười, nàng lại cắt đi dây chuyền, đoạn chậm rãi nói.

- Nó có tên là Bi Sa vòng cổ. Của ta và của muội đều giống nhau. Chỉ khác một chút, ta đã điều khiển được nó, còn muội thì chưa?

Là sao? Quân Nhục Lan cùng Lệnh Hồ Xung kinh ngạc, chăm chú lắng nghe.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Di Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 156: Thiên Không pháp thuật

- Bi Sa vòng cổ tương truyền có 4 cái, vô cùng trân quý. Từ mấy vạn năm trước được một vị đại năng luyện ra. Lúc ấy đã gây lên một trận chiến lớn tranh đoạt. Cũng bởi vì tác dụng của nó quá nghịch thiên.

Tiểu Long Nữ chậm rãi nói. Một bên Dương Quá đã nâng ly nước lên uống. Lệnh Hồ Xung cùng Quân Nhục Lan vẫn chăm chú nghe tiếp. Nhất Là Quân Nhục Lan, phụ thân nàng từng nói, đây là vật duy nhất mà mẫu thân nàng để lại cho nàng, từ nhỏ đến lớn nàng chưa từng tháo ra.

- Bi Sa vòng cổ, khả năng của nó là vượt thời không, chính là thời gian không gian và địa điểm. Chẳng hạn như nơi này. Đây là một đại lục nhỏ, rất ít nhân loại. Ta cùng Dương Quá tới đây, rồi bỏ chốn giang hồ thị phi. Ẩn cư sinh sống. Đến nay đã gần 40 năm rồi.

- Bốn mươi năm!!!

Quân Nhục Lan cùng Lệnh Hồ Xung tròn mắt há mồm. Đây là chuyện gì xảy ra? Thật kinh ngạc. Những bốn mươi năm.

- Long ti ti, ta có câu hỏi hơi hơi bất nhã chút, ti ti năm nay bao nhiêu tuổi?

Quân Nhục Lan mặt đỏ tới mang tai.

Tiểu Long Nữ cười nhoen một cái. Véo má Quân Nhục Lan, đoạn nói.

- Ti ti năm nay mới hai mươi sáu, hiểu không?

Hai mươi sáu? Vậy là sao?

Lệnh Hồ Xung kinh ngạc. Sao lại là hai mươi sáu. Vậy bốn mươi năm kia là sao?

Nhìn khuôn mặt hai nhóc mù tịt này. Dương quá vẫn chep chep miệng, không biết nghĩ gì.

- Đại lục chúng ta đang ở, thời gian chậm hơn ở đại lục khác. Nơi đây chậm đi mười lần đấy!

Mười lần?

Nếu mười lần thì bốn mươi năm, vậy là ở đại lục khác chỉ là bốn năm?

Lệnh Hồ Xung hiểu ra. Vậy nơi này thật kì diệu.

- Quay lại chuyện Bi Sa vòng cổ. Nếu muội muốn điều khiển được nó, muội phải đạt tới Kim Đan cảnh mới được. Lúc ấy muội mới có thể sử dụng Bi Sa hiệu quả. Đến đúng nơi muội muốn mà không bị ngẫu nhiên truyền tống.

Quân Nhục Lan gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

- Kim Đan cảnh? Kim đan cảnh là cảnh giới nào?

Lệnh Hồ Xung ngay lập tức phát hiện ra điểm lạ trong câu nói của Tiểu Long nữ.

- Là kim đan cảnh chứ sao? Đệ không sao chứ?

Tiểu Long nữ nói.

- Đệ chưa từng nghe qua Kim đan cảnh, chính xác là nơi bọn đệ ở không có Kim Đan cảnh giới!

Lệnh Hồ Xung khẳng định.

-Ồ thì ra là vậy? Nếu vậy ở nơi bọn đệ có những cảnh giới gì?

Tiểu Long nữ thú vị hỏi. Nói đến tu luyện Dương Quá có chút hứng thú nghe. Ánh mắt mới nhìn sang Lệnh Hồ Xung.

- Luyện Khí, Luyện thể, Ngân huyền, Kim thần, huyền thần, thánh thần.

Lệnh Hồ Xung kể ra một loạt.

- Hoàng Thiên Đại lục?

Dương Quá nhú mày, không nhận được nói.

- Dương Đại ca biết Hoàng Thiên đại lục sao? Hai người đã từng tới hả?

Tiểu Long Nữ nhìn Dương quá biểu cảm, không khỏi cười khở một tiếng, đoạn nói tránh đi.

- Không có vấn đề gì cả, hai đứa cứ ở đây một thời gian, khi nào Bỉ Sa vòng cổ khôi phục, ta sẽ giúp cả hai trở về!

Tiểu Long Nữ lên tiếng. Nói xong nàng đứng dậy đi vào trong nhà không biết làm gì. Một lúc đi ra, tay đã cầm một quyển sách cũ. Hai tay nàng vuốt ve một chút, mỉm cười, đưa cho Quân Nhược Lan.

- Muội chắc là Pháp sư nhỉ? Ta có một cuốn sách này, nhất định có thể giúp muội, cố gắng luyện tập nhé!

Quân Nhược Lan hai tay nhận lấy quyển sách, không nhận được nhìn mặt bìa. Mặt bìa đã cũ đi, thể nhưng rất phẳng, hiển nhiên được bảo quản rất tốt. Mặt sách ghi bốn chữ Thiên Không Pháp Thuật!

Phú Quốc Đảo.

- Nhanh tay nhanh chân lên nào, từ giờ tới trưa nay cố gắng đào thêm một trăm mét nữa.

Một thiếu niên đứng bên trên nói. Thiếu niên thân hình vạm vỡ, mặt mũi có chút hung ác. Vô cùng khỏe mạnh.

- Sơn Vọng, bên các ngươi đến đâu rồi?

Một thiếu niên khác đi tới, Thiếu niên này lại hơi gầy, mặc bộ quân phục rằn ri, trên cổ đính bộ tiết có đến hai sao. Giống như thiếu niên vạm vỡ Sơn Vọng kia cũng là hai sao.

- Mạc Chí, ngươi sang đây làm gì?

Sơn Vọng không cần quay lại cũng biết người tới là ai. Hai đứa cùng là chung một đội năm ấy, hiện nay đã là hai tiểu đội trưởng rồi.

- Tên to xác này, ta tới thăm ngươi à há!

Mạc Chí cười ha ha, đoạn tự nhiên ngồi xuống ghế, Sơn Vọng cũng không nói gì, hần đang quan sát bên dưới đội viên làm việc.

-Này, nghe nói thiếu gia muốn đào nơi này tìm linh mạch, ngươi có nghe qua?

Mạc Chí hỏi.

- Thiếu gia làm gì cũng có mục đích cả, làm gì đến ngươi quan tâm. Thần kinh.

Sơn Vọng ồm ồm đáp lại.

- Thiếu gia thật là tài giỏi. Hôm qua ta còn nhìn thấy thiếu gia có phu nhân mới, xinh đẹp vô cùng. Giá mà ta được hưởng một phần trăm khả năng tán gái của người. Hic hic. Số ta bao nhiêu nữ hài ở đây đều không lành le được nàng nào!

Mạc Chí thở dài, chân gác lên thành ghế.

- Ta đang rất bận, người sang tìm Hạ Sương nói chuyện đi.

Son Vọng nói.

- Cái gì? Tìm bà nương đấy khác gì vào miệng cọp, đừng có xúi dại ta. Tuy ngày xưa có cùng đội, thế nhưng bà nương đấy gặp người là đánh, lúc trước gờ ta hơn hai mươi cái, ta thì ta không bước qua trung đội 20 một lần nào nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 157: Cực Binh thiết, tìm thấy linh mạch

- Biết thế là tốt!

Son Vọng chốt một câu.

- Nói chuyện với người chán bỏ xừ, ta về!

Mạc Chí chán nản, đứng dậy bỏ về.

- Không tiễn!

Son Vọng đáp lời.

Keng, keng keng!

- Đội trưởng, mau mau xuống xem!

Một tên chiến sĩ hô to, Son Vọng nhảy xuống, hai ba bước nhảy hần đã xuống tới nơi đào hố.

- Tên to xác này tu luyện nhanh thật, đã luyện thể kì rồi.

Mạc Chí tắc lưỡi, chậm chạp rời đi. Vừa đi vừa huýt sáo.

- Có chuyện gì?

Son Vọng hỏi. Thiếu niên kia giờ cái cuốc chim bỏ một phát. Keng. Cuốc chim mẻ một mảng, mọi người đều giật mình. Đây là chuyện gì, ở đâu ra loại đất chắc như thế.

- Đội trưởng bên ta cũng có!

- Đội trưởng chỗ ta cũng vậy, không thể đào tiếp!

Son Vọng cúi xuống, sờ mó một hồi, đưa ra kết luận.

- Không phải đất, là kim loại! Tranh thủ nghỉ ngơi, ta đi báo thiếu gia.

Son Vọng cho bộ đội nghỉ, ngay lập tức rời đi đến khu Chi Huy.

Hoàng Minh đang ngồi chống tay lên bàn.

- A Trang, tại sao ta không thể dạy kĩ năng cho người khác vậy?

Đây là câu Hoàng Minh định hỏi từ lâu rồi, hần có ý định tạo ra một đội ninja thế nhưng tìm mãi không có cách nào. Nhất là hần định dạy cho đám tiểu đệ một vài kĩ năng, nhưng không dạy nổi.

- Kĩ năng chỉ có thể sử dụng bởi năng lượng haibi. Người khác không thể sử dụng.

A Trang trả lời nhanh gọn.

Đệch, Hoàng Minh chửi thề, hất vò đầu bứt tóc một lúc. Hiện tại kim tệ của hắn còn có ba triệu mà thôi, mặc dù có Hoa Anh Đào nhưng Hoàng Minh không có ý định sử dụng tiền của Thương hội. Dù sao Hoa Anh Đào còn phải cung cấp cho hơn một ngàn người trên đảo nữa.

- Sớm tìm cách kiếm tiền thôi!

Hoàng Minh nghĩ trong đầu như vậy. Hiện nay có rất nhiều việc làm hắn lo lắng. Thứ nhất là Quân Nhược Lan cùng Lệnh Hồ Xung chưa rõ tung tích. Thứ hai là vấn đề nợ nần cùng Hoàng Thất, nếu hắn đoán không nhầm, cha hắn ngày xưa bị hại dính dáng không ít tới Hoàng Thất đâu. Thứ ba là hướng đi của Thiên Sát sau này. Hoàng Minh thở dài một hơi, tựa ra ghế, nhắm mắt lại.

- Thiếu gia, tiểu đội trưởng trung đội 7 Sơn Vọng cầu kiến!

Một tiếng nói từ ngoài cửa vọng vào.

- Ồ, cho vào đi!

Hoàng Minh mở mắt, lên tiếng.

- Vâng!

Cửa chính mở ra, thân hình vạm vỡ của Sơn Vọng xuất hiện, chậm rãi đi vào.

- Thiếu gia!

Sơn Vọng hành lễ một chân chuẩn mực, sau đó đứng dậy.

- Có chuyện gì vậy?

Hoàng Minh hỏi.

- Thiếu gia, theo lệnh thiếu gia chúng ta đã đào xuống tới sáu mươi mét, thế nhưng đến đây không thể đào tiếp!

Không thể đào? Hoàng Minh kinh ngạc.

- Vì sao?

Sơn Vọng đáp!

- Bên dưới là kim loại, cực rắn!

- Kim loại??

Hoàng Minh nhíu mày.

- Chính là nó, thiếu gia!

Sơn Vọng chỉ xuống hố, Hoàng Minh đã theo Sơn Vọng ra ngoài. Nhảy xuống dưới, Hoàng Minh bắt đầu quan sát. Như muốn cho Hoàng Minh thấy, Sơn Vọng lấy một cái cuốc chìm bỏ mạnh xuống. Keng, lực đạo của hắn rất mạnh, thế nhưng cái cuốc đã méo xệch đi, mẻ hết đầu cuốc.

- Thật rắn chắc!

Hoàng Minh rờ rờ xuống bề mặt đen sì. Tai hắn vang lên tiếng thông báo.

- Tinh tinh, phát hiện Cực Bình Thiết.

.Cực Bình thiết.

Phẩm chất: Tuyệt hảo!

Cực Bình thiết tích tụ từ trăm ngàn năm dưới mặt đất, vô cùng rắn chắc khủng bố. Là tài liệu luyện kim cực tốt. Xác suất tạo ra thần binh tăng 15%.

- Thứ tốt!

Hoàng Minh phấn khởi. Hay lắm, Diệp Mặc ơi Diệp Mặc, cảm ơn ngươi nhiều lắm!

Hoàng Minh thì thào hai tiếng, rồi ngẩng mặt lên cười ha ha.

Phương trời xa xăm, Một thanh niên mặc bộ áo bào màu trắng, nằm dài trên một chiếc võng bằng vật liệu gì đó, vô cùng mềm mại.

- Ất xì, ai nhắc tới ta vậy?

Hắn xoa xoa mũi, lại nhắm mắt vào dưỡng thần.

Hoàng Minh rất vui vẻ. Cục Bình thiết sao? Rất rắn chắc sao? Hoàng Minh nở một nụ cười quái dị. Tay hắn xuất hiện một vòng cổ.

Kim Mang dây chuyền.

Hoàng Minh gật đầu, khá lắm, để ta thử xem.

Hắn đưa dây chuyền chạm xuống ngực Cục Bình Thiết. Chiếc vòng như có ma lực. Toàn bộ Cục bình thiết cứ vậy nhũn ra, Hoàng Minh nhanh chóng thu vào ba lô. Phải nói Cục Bình thiết khá nặng, khá nhiều, thu một nửa ba lô của hắn đã đầy một phần ba ô rồi.

- Mau chóng, đi gọi người của bên xưởng chế tạo lại.

- Vâng!

Son Vọng còn đang kinh ngạc đứng hình, một đám đen sì như vậy mà thiếu gia có thể thu đi bao nhiêu.

Nghe Hoàng Minh sai, hắn ngay lập tức chạy đi, mất một lúc, người của Xưởng chế tạo đã tới. Đi đầu không ai khác là Kim Châu. Nàng tới, Hoàng Minh gật đầu, đoạn nói:

- Nhân lúc thứ này còn đang bị hòa tan, ngay lập tức chế tạo vũ khí cho các huynh đệ.

- Vâng!

Kim Châu gật đầu, nàng chỉ huy đội ngũ đầu vào đây rất chuyên nghiệp.

Hoàng Minh nhìn thấy mọi việc đã xong. Dưới lớp cục bình thiết lúc này, không ngờ là một dòng suối nhỏ. Màu vàng nhạt, chậm rãi chảy. Hoàng Minh cảm nhận được một vị nồng đậm linh khí hấp vào mũi. Hắn lắp bắp.

- đây, đây không phải là linh mạch đây chứ?

Ngẩn ra một lúc, Hoàng Minh đưa tay chạm xuống dòng suối. Hắn chụm tay lại, vớt lên. Không ngờ những hạt nước màu vàng đỏ như có linh tính. Tron trượt từ tay hắn rơi lại xuống suối. Thật kì diệu!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 158: Đến Phú Quốc Đảo

- Thiếu gia, đây là?

Son Vọng kinh ngạc.

- Không có gì, đây là thứ ta muốn tìm, cho người canh gác cẩn thận, không ai được đến nơi này!

- Rõ!

Son Vọng hô to.

Hoàng Minh rời đi, chiều nay hắn phải về gia tộc một chuyến nữa. Đi đi lại lại riết cũng quen. Mỗi tội con yêu thú này ngồi hơi ề mông. Đến chập tối thì hắn cũng về đến.

- Thiếu gia!

Đám người gác cổng đều cúi đầu hành lễ. Uy danh của Hoàng Minh tại gia tộc như là mặt trời ban trưa, ai ai cũng nể phục. Hoàng Minh lại đến phòng Hoàng Thái, hôm trước đám người cũng đã hẹn nhau, thế nên hôm nay Hoàng Minh vẫn là kẻ đến muộn.

- Gia gia, Vũ Gia gia, Khôi gia gia!

Hoàng Minh cúi đầu vãn an.

- Tiểu tử, bọn ta đều ở đây rồi, ngươi muốn dẫn bọn ta đi đâu?

Hoàng Thái chậm rãi hỏi, hai tay nhâm nhi li trà.

- Gia gia đi sẽ biết thôi!

Khôi Phúc không ngờ hôm nay cũng có mặt, đoạn nói:

- Hoàng huynh, nghe nói hôm trước huynh bị sát thủ ám sát?

Hoàng Minh gật đầu, hai mắt có chút nhú lại.

- Hung thủ thật sự là Hoàng Thất sao?

Khôi Phúc lại hỏi.

- Đúng vậy!

Hoàng Minh khẳng định, vì dù sao cũng là chính đám sát thủ kia nói ra. Hắn không nghĩ lão già ăn mày kia lại làm trò nói dối hắn, với lại, Hoàng Minh cũng lờ mờ đoán ra được. Lão già ăn mày kia thân phận thật không tầm thường, thậm chí, nhìn hành động của hai tên sát thủ kia, có khi lão còn là người đứng đầu ấy.

- Hoàng huynh?

Khôi Phúc gọi.

- À sao?

Khôi Phúc không hiểu sao Hoàng Minh lại đứng đờ ra một lúc như vậy, tiếp tục hỏi.

- Nếu vậy, huynh tính xử lý thế nào?

Xử lý thế nào? Hoàng Minh hơi nhếch mép. Đoạn đáp.

- Nếu hắn đã không muốn làm Hoàng Đế nữa, thì ta sẽ giúp hắn!

Lời nói của Hoàng Minh làm căn phòng có chút ngột ngạt.

- Tiểu tử, ngươi có biết ngươi đang nói gì không? Như vậy là làm phản đấy!

Khôi gia chủ hai hàng lông mày dựng đứng, có chút không vui nói.

Chuyện này thật không thể nói ra như vậy, quá kinh hãi rồi.

- Khôi gia gia, ta nói không sai đâu, ta nghi ngờ tai nạn khi xưa của cha ta cũng là do hắn gây ra, thậm chí đến bây giờ ta cũng bị hắn sau lưng ám toán. Chỉ là chưa rõ lý do vì sao mà thôi!

Hoàng Minh nói.

Bên cạnh hắn, tiểu bản tử đang ôm bốn cái bánh tròn nhai nhai, Hoàng Minh nói hắn chỉ gật đầu tỏ vẻ đồng ý, chứ chả muốn nói gì.

- Chuyện này cứ từ từ nói sau, không phải nói là làm được, còn rất nhiều vướng víu.

Hoàng Thái nói, cắt đứt câu chuyện.

- Tiểu tử, bây giờ đi hay là mai đi?

Vũ Chiến Hùng bây giờ mới lên tiếng. Đừng xem lão xuề xòa mà coi thường lão. Không ai leo lên đến vị trí gia chủ mà không có đầy tinh tế cả.

- Đi luôn thôi, sáng mai là bắt đầu rồi!

Hoàng Minh nói lại.

- Vậy thì đi, để ta coi một chút tiểu tử ngươi đang làm cái gì.

Hoàng Thái nói.

6 người rời khỏi phòng, Hoàng Thái, Khôi Long cùng Vũ Chiến Hùng đều có yêu thú phi hành cực tốt. Tốc độ bay phải gấp hai lần yêu thú thông

thường. Hoàng Minh tặc lưỡi, chờ đấy, hitokage sắp tiến hóa rồi. Nhất định phải nhanh hơn mới được.

Hoàng Cung Vân Nam thành.

- Bệ hạ, tin tức báo về, gia chủ Hoàng Gia, Vũ gia cùng Khôi gia đều cùng nhau rời đi.

Tên thái giám cung kính thưa. Càn Thiên Trụ đang đọc tấu chương chậm rãi dừng lại, hai mắt rờn nhú chặt, không biết nghĩ gì. Hắn chậm chậm lấy ra một cuộn thánh chỉ, viết chữ vào đó, hắn không biết rằng, hắn đã phạm sai lầm nhất trong cuộc đời mình.

Bay mất 4 tiếng đồng hồ thì đã về tới.

- Tiểu tử, bao giờ mới đến nơi?

Hoàng Thái đã có chút không rõ. Ở đây biển lớn, không có đất thì bay đến bao giờ.

- Đến rồi gia gia! Người cho nó đứng lại.

Hoàng Minh nói xong, Hoàng Thái bèn cho yêu thua dừng lại, Hoàng Minh lấy ra một tấm lệnh bài, chưa rõ làm bằng chất liệu gì. Lệnh bài khắc hình một mặt trời, bên dưới có một đôi đao kiếm cắt chéo, lại còn có vài đám mây, cực kì tinh xảo.

Hoàng Thái còn chưa kịp nhìn kĩ thì lệnh bài phát sáng lên, Hoàng Minh dùng Linh lực truyền vào, lệnh bài sáng rực trong đêm tối đen.

Hoàng Thái còn đang chưa hiểu gì thì nghe thấy tiếng xoàn xoạt. Không ngờ bên dưới hai mảng sáng tách ra tạo thành một lối đi. Cực kì tinh vi. Đảo, một cái đảo lớn, không ngờ một cái đảo lớn được che dấu kĩ như vậy? Không chỉ Hoàng Thái, Vũ Chiến Hùng, Khôi Long Khôi Phúc đều kinh hãi không thôi. Chỉ có tên tiểu mập mập là vẫn ung dung bình thường, hai tay vẫn cầm hai cái bánh. Có gì kinh ngạc chứ, hắn ở đây cũng ba năm liền kìa.

Ba con yêu thú bay xuống dưới đảo. Trận pháp lại đóng lại, che dấu, không nhìn thấy bất kì thứ gì nữa.

- Thiếu gia!

5 tên thiếu niên gác cổng đều quỳ xuống một chân vãn an Hoàng Minh. Đây là lễ đặc biệt, chỉ có Hoàng Minh mới được nhận, chứ Chu Du cùng Đám còn lại chỉ được chào theo quân lệnh mà thôi. Kể cả cách nói, cũng chỉ có hắn được gọi là thiếu gia, những người khác đều là cấp bậc cùng chức vụ. Đây là luật do Trương Vô kỵ sắp xếp. Cũng là sự khác biệt dành cho vị trí tối cao của Hoàng Minh.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Di Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 159: Kinh Hải

- Đây là?

Hoàng Thái cùng Đám người đều kinh ngạc. Đây là chuyện gì? 5 thiếu niên này, đều là luyện khí hậu kì, đột phá luyện thể kì chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

- Đứng dậy đi, canh gác cẩn thận!

Hoàng Minh nói, dẫn theo Hoàng Thái, Vũ Chiến Hùng, Khôi Long Khôi Phúc đi vào. Tiểu mập mập cũng chậm rãi đi theo.

- Thiếu úy!

5 tên gác cổng lại hô to. Tay phải giờ ngang trán chào theo đúng điều luật. Tiểu bàn tử chậm rãi giờ tay chào lại, không nói một lời nhanh chóng đi theo đám người. Vừa rồi một màn không thoát khỏi được mắt của mấy vị gia chủ. Mập mập ở đây không ngờ chức vụ cũng cao đấy chứ.

Càng đi vào đám người càng sợ hãi, không tin vào mắt mình nữa. Cả đảo đèn điện sáng ngời, nhà cao tầng san sát nhau. Là buổi tối nên chỉ có tiểu đội đi tuần mà thôi, mỗi nhóm khoảng năm người. Đều có luyện thể kì tồn tại.

- Thật không thể tin được, Hoàng Minh, người nói ta xem, đây là đâu? Bọn hắn là ai? Ở đây là tông môn nào.

Vũ Chiến Hùng không nhận được. Lão thật không tin vào mắt mình nữa rồi, trong đầu lão có bao nhiêu là câu hỏi. Vội tóm lấy Hoàng Minh hỏi dồn dập.

- Vũ gia gia, đây là đảo của ta, cũng không phải tông môn nào cả.

Đảo của hắn? Mọi người gạt mình, thật khó tin. Tiểu tử này, còn biết bao nhiêu bí mật nữa?

Khôi Long trong lòng cực kì rung động, lão không chỉ rung động về nhân khí trên đảo, mà còn về những thứ kì lạ ở đây. Đầu tiên là cả đoạn đường thiết kế cực kì hợp lí, cứ 1 phút lại thấy một đội tuần khác nhau, toàn bộ là thanh thiếu niên. Quan trọng là tuổi đời rất trẻ nhưng thực lực thậm chí lên tới luyện thể kì. Quá quái sao? Nên nhớ là các đại thế gia, một thiếu niên đạt tới luyện thể kì thì biết bao tài nguyên của gia tộc vun vén. Mỗi gia tộc chỉ có 1 đến hai luyện thể kì thiếu niên đã là quá tốt rồi. Vậy mà, ở đây đám thiếu niên này luyện thể kì chỉ là đi tuần đường. Khôi Long mặt già có chút sợ hãi. Hai là đoạn đường này lão đã để ý kĩ, hai bên đường là nhà ở. Thật sự kì lạ trong cách xây dựng. Các toà nhà được xây cao lên cực kì nhiều tầng. Cực kì tiết kiệm diện tích, thậm chí được dựng bởi nguyên liệu mà lão cũng không rõ. Khôi Long nhận ra thì không lí nào Vũ Chiến Hùng cùng Hoàng Thái không nhận ra, chẳng qua chỉ là bọn hắn chưa nói thôi. Nhìn về mặt nhưng trọng của bọn hắn là rõ. Bên cạnh Khôi Phúc thì không thể bình tĩnh rồi. Hắn là một thiên tài của gia tộc. Hắn là đệ nhất trong Khôi gia. Mười ba tuổi luyện thể sơ kì. Lực chiến đấu hắn tự tin có thể đánh ngang tay với luyện thể trung kì. Thế nhưng hôm nay nhận thức của hắn như bị sụp đổ. Luyện thể kì sao? Thiên tài sao? Ở đây thiên tài như hắn chỉ là tuần tra buổi tối mà thôi. Khôi Phúc thật sự không chịu nổi rồi. Thảo nào, Hoàng Minh nhanh như vậy, đến một đòn hắn cũng không đỡ nổi. Thậm chí, hắn còn không biết, liệu hắn có thắng nổi tên mập mạp kia không? Nơi này, tóm lại nơi này là thể nào?

Khôi Phúc ngờ ngẩn suy nghĩ trong đầu, tay hắn không may quơ phải một cái bóng đèn. Cái bóng đèn chịu một ít linh lực không ngờ rề rề chậm chòn nổ cái bụp một cái. Dị biến xảy ra.

- ỳnh ò ỳnh ò!

Một loạt tiếng kêu ầm ầm, vang vọng cả đảo. Ngay lập tức người trong nhà ủa ra, liên tục liên tục không ngớt. Ai cũng vô cùng nghiêm túc, người bay ra đây kín con đường.

- Đây là....?

Khôi Phúc sợ hãi, không phải chứ?

6 Người lập tức bị bao vây, Hoàng Thái, Vũ Chiến Hùng, Khôi Long tròn tròn mắt.

- Ta kháo, không phải chứ, đồng thể này, luyện khí kì, luyện thể kì??

Vũ Chiến Hùng không nhận được chữ thể. Lão quá sợ hãi rồi. Luyện thể kì đồng nghị một đám.

Hoàng Thái cùng Khôi Long Khôi phúc lúc này cũng há hốc miệng rồi, không biết nói gì.

- Thiếu gia!!!

Gần ngàn người không hẹn mà quỳ một chân hành lễ. Vô cùng đồng đều, không hề có ai chậm hoặc nhanh. Mà rõ ràng không thấy ai hô ám hiệu cả.

- Lão đại, có chuyện gì báo động vậy?

Trương Vô Kỵ đi từ đám người bước ra.

-Ồ, luyện thể hậu kì, nửa bước ngân huyền?

Hoàng Thái kinh hãi. Tiểu tử này, thực lực thật không tin nổi.

Hoàng Minh lắc đầu, đoạn nói:

- Ta chỉ muốn xem phản ứng của đại đội ra sao thôi! Coi như tạm ổn rồi! Đứng dậy đi!

Một lời Hoàng Minh như thánh chỉ, đồng loạt gần nghìn người đứng dậy.

- Mọi người đi thôi!

Hoàng Minh quay qua đám người vẫy vẫy tay. Thiên Sát đại đội lập tức giải tán, nhanh chóng về phòng. Chỉ vài giây đã biến mất hết.

- Tốc độ thật nhanh, vô cùng chính quy, dường như còn ngang với mật đội của gia tộc.

Hoàng Thái trầm nghĩ trong đầu. Lão cũng có rất nhiều câu hỏi. Bây giờ lại chưa hỏi được làm lão cảm thấy vô cùng ức chế.

Hoàng Minh dẫn theo đoàn người tới khu vực chỉ huy. Đi theo dãy nhà vào trong. Đến khi vào đến phòng, Hoàng Thái mới xách tai Hoàng Minh lên, hỏi:

- Tiểu tử, trả lời ngay cho ta?

Hoàng Minh bị giật mình, la lên oai oái.

- Gia gia, có gì từ từ nói, không nên động thủ chứ, đau đau!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 160: Thiên Sát Lực Lượng

- Khai báo nhanh, nếu không đừng trách ta lột da ngươi!

Hoàng Thái hừ lạnh một câu. Bên cạnh Vũ chiến Hùng cùng Khôi Long đều gật đầu. Mấy lão đều đang hóng nghe đây. Hoàng Minh phân bua mãi, Hoàng Thái mới thả hần xuống. Hoàng Minh bẻ bẻ lưng vài cái, bắt đầu bóc phết.

- Đào này là do sư phụ ta để lại cho ta, người ở đây là do ta đưa về, có vậy thôi!

Hoàng Minh thần nhiên nói, mặt vô cùng thành thật.

- Sư phụ ngươi để lại? Thật không?

Hoàng Thái mặt mũi không có tí nào là tin tưởng, bộ râu già của lão cứ bay bay.

- Thât mà, không tin sư phụ hỏi mập mập. Hần biết mà?

Hoàng Minh nói xong quay sang mập mập gậy gật đầu. Vũ mập mập nhìn Hoàng Minh, hần cũng gật đầu. Mặc dù chuyện không phải nhưng Hoàng Minh đã giấu không muốn nói, hần cũng không nói ra.

- Gia gia phải tin ta chứ, Hoàng Minh nói, hai mắt chớp chớp.

- Tin cái đầu ngươi!

Hoàng Thái đập cái bốp vào đầu hần, Hoàng Minh loạng choạng suýt ngã.

- Tóm lại ngươi dẫn bọn ta tới đây là ý gì?

Vũ Chiến Thiên mất hỏ trừng lên, đoạn hỏi.

- Gia gia, Vũ Gia gia, Khôi gia gia, tối nay mọi người cứ nghỉ ở đây đã. Ngày mai tham gia một buổi sẽ rõ.

Hoàng Minh nói xong, cũng không để mấy lão già hỏi tiếp, hần ngay lập tức rút ra ngoài, bỏ lại đám người.

Một lát sau, có hai thiếu nữ vào dẫn mọi người đi về phòng riêng để ngủ.

- Các ngươi ở đây có bao nhiêu người?

Hoàng Thái đi sau một thiếu nữ, tuổi còn rất nhỏ.

- Xin lỗi, ta không thể trả lời, phòng của người ở trước mặt rồi. Chúc người một buổi tối vui vẻ.

Thiếu nữ nhẹ nhàng nói. Không hề trả lời Hoàng Thái.

Hoàng Thái tím mặt, từ ngày lão lên làm gia chủ đến giờ, không ngờ có một ngày vẫn bị một thiếu nữ không thèm trả lời câu hỏi của lão. May mà lão là người cuối cùng về phòng, nếu còn Vũ Chiến Hùng hay Khôi Long ở đây chắc tìm lỗi mà chui mất.

Một buổi tối lão rất khó ngủ, mặc dù là tu sĩ nhưng lão vẫn duy trì giấc ngủ đều đều. Nằm không rõ bao lâu, đang dần đo suy nghĩ, Hoàng Thái bỗng giật thót mình. Một tiếng nhạc vang vọng âm ỉ trong khi trời còn tờ mờ. Tiếng nhạc dồn dập thổi thúc. Cả đảo lạch cạch tiếng động. Người trong nhà liên tục ủa ra. Hoàng Thái đứng dậy, mở cửa sổ trong phòng. Phòng lão ở tầng 3, mở cửa sổ có thể nhìn xuống dưới khu vực dưới.

Khu chỉ huy được xây dựng ở trên cao, khá rộng rãi nhìn xuống được khoảng rộng bên khu nhà dưới.

Hoàng Thái mặc dù trời chưa sáng rõ, thế nhưng thực lực của lão rất dễ dàng nhìn thấy phía dưới.

Bên kia phòng Vũ Chiến Thiên, Khôi Long cùng Khôi phúc cũng đang nhìn xuống dưới. Dưới ánh sáng tờ mờ, Hoàng Thái kinh ngạc. Phía dưới sân hơn năm trăm thiếu niên nam nữ đều có. Toàn bộ đứng yên tại chỗ, xếp hàng cực kì nghiêm túc. Đứng yên bất động, hai chân rộng bằng vai, hai tay chấp lại sau lưng.

Làm Hoàng Thái sợ hãi nhất là, toàn bộ ở đây hơn năm trăm người đều là luyện thể kì cảnh giới. Hơn năm trăm thiếu niên luyện thể cảnh giới? Đây là chuyện gì xảy ra. Quá khủng bố, Hoàng Thái thật không tin vào mắt mình nữa. Luyện thể kì đồng như rau cải ngọt ngoài chợ thế này sao?

Một thiếu niên đứng phía trước đội hình, hai tay rất nghiêm túc đứng. Hoàng Thái nhận ra, thiếu niên này chính là thiếu niên tối qua đã xưng huynh gọi đệ với Hoàng Minh mã.

- Chín mươi tám động tác thiên địa, chuẩn bị!

Trương Vô Kỵ hô to.

Vừa dứt lời, hơn năm trăm người đồng loạt thu chân về, đứng nghiêm túc, hai tay thả theo chân đứng.

- Bắt đầu!

Trương Vô Kỵ hô lớn.

- Hãy, hãy, hãy, hãy!

Hơn năm trăm người đồng loạt thi triển một loại võ kỹ, vô cùng đồng đều, vô cùng thống nhất, vô cùng khí thế.

Cảnh tượng vô cùng rung động.

- Quá kinh khủng, kĩ thuật còn hơn cả quân đội triều đình!

Khôi Phúc cảm thán, hai tay hắn lúc này không hiểu sao đã nắm chặt lại. Hai mắt hắn hừng hực chiến ý. Tối hôm qua hắn đã nằm thức suy nghĩ cả đêm. Không ngờ đến bây giờ hắn càng thêm nhiệt huyết sôi trào.

- Còn kĩ thuật hơn cả Long Vệ của gia tộc!

Khôi Long đứng bên cạnh cũng không nhịn được cảm thán.

- Lực lượng này, nếu trưởng thành thì...

Vũ Chiến Thiên ở phòng bên cũng đang đứng bên cửa sổ ngắm nhìn. Lão cũng thầm thì nói trong miệng như thế.

Một loạt các động tác thi triển nhanh chóng. Sau khi thi triển lại đứng về vị trí như ban đầu.

- Võ kĩ thật thâm ảo, biến chuyển thật nhanh chóng. Rất phù hợp với thực chiến.

Hoàng Thái gật gù, lão cũng nhận ra rất nhiều chiêu thức trong đó rất có lợi trong thực chiến.

- Rèn luyện thân thể!

Trương Vô Kỵ hô to.

- Xây dựng quân đội!

Năm trăm người phía dưới ngay lập tức hô theo.

- Rèn Luyện thân thể!

- Bảo vệ Thiên Sát!

Tiếng hô khí thế vô cùng, vang vọng toàn bộ đảo. Phú Quốc đảo nhân số tăng dần theo thời gian. Bên dưới sân thể dục, hơn bốn trăm thiếu niên nam nữ khác đứng phía dưới, toàn bộ đều đang nắm tay thật chặt. Bọn hắn là luyện khí kì cảnh giới. Nhìn lên sân cao toàn bộ đều hừng hực khí thế, nhất định bọn hắn sẽ đột phá luyện thể kì, nhất định sẽ sớm được tham gia luyện võ kĩ buổi sáng. Nhất định, nhất định!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 161: Duyệt binh

Mặt trời lên cao, ánh nắng chiếu xuống đảo. Khác với mọi hôm, giờ này Phú Quốc đảo đang vô cùng yên tĩnh, không hề có tiếng hô hào, tiếng đánh trống luyện tập nữa. Toàn bộ đảo vô cùng yên ắng chờ đợi giây phút quan trọng.

Hoàng Thái, Vũ Chiến Hùng, Vũ mập mập, Khôi Long và Khôi Phúc được ngồi trên một hàng ghế nhỏ bên cánh trái trên khán đài. Khán đài được thiết kế ở trên vách núi nhô ra. Hai bên đều có một dãy ghế ngồi. Bên phải thì là sự xuất hiện của Kiều Phong, Chu Du, Tiểu Ngư Nhi, Triệu Vân và cả Cao Trang.

Ở giữa khán đài thì chỉ có một cái ghế duy nhất, Hoàng Minh đang đứng ở đó, bên cạnh hắn là Trương Vô Kỵ.

Hôm nay toàn bộ đảo đều mang trên người bộ quân phục. Trên hàng vai đều đeo cầu vai, hai bên cổ đeo hai bộ tiết.

- Gia gia, ta đã từng nói qua, đội quân tinh nhuệ, chính là ở đây!

Hoàng Minh nhìn Hoàng Thái nói. Hoàng Thái ngưng trọng. Nếu toàn bộ đám thiếu niên kia về dưới trướng Hoàng gia. Thật sự, thật sự Hoàng gia có thể trở thành một tông môn rồi. Tiềm năng của đám thiếu niên này quá cao..

- Lão đại, đến giờ rồi!

Trương Vô Kỵ nhắc nhở. Hoàng Minh gật đầu, hắn đứng nghiêm, cất tiếng.

- Bắt đầu đi!

Trương Vô Kỵ nghe được Hoàng Minh nói, cánh tay phải giơ cao lên trên, nắm tay lại. Ngay lập tức, bên dưới khán đài, một đội hình gồm trống kèn nổi lên. Trước đội hình âm nhạc này còn có một trận pháp tầng âm thật lớn. Khiến âm thanh vang vọng toàn bộ đảo. Tiếng nhạc dồn dập, hùng tráng, đều đều không dứt.

- Thật làm lòng người sôi trào, đây là thể loại âm nhạc gì?

Vũ Chiến Hùng ngồi trên ghế mà trong lòng sục sôi, thứ âm nhạc này làm lão nhớ về những ngày tháng lăn lộn trên chiến trường cùng tiền Hoàng khi xưa.

Cả đám người còn lại đều có suy nghĩ khác nhau.

Rầm rập rầm rập rầm rập, một đội hình từ phía trước xuất hiện, đội hình xếp theo chiều dọc là 4 hàng, gồm gần một trăm người, đang đi đều tới khán đài. Toàn bộ động tác vô cùng dứt khoát, đồng bộ, thống nhất, không hề có một động tác thừa hay chậm hay nhanh nào cả. Hơn trăm người mà như chỉ có một người vậy. Dù là gái hay trai. Đội hình nhanh chóng tiếp cận giữa khán đài. Khi còn cách chục mét người dẫn đầu hô lớn.

- Đứng lại! Đứng!

Rầm rập!

Đội hình ngay lập tức dừng động tác, nghiêm chỉnh trong hàng. Người nào cũng thẳng lưng, vô cùng trang nghiêm. Đội trưởng dẫn đầu khụy một chân xuống đất, hai tay chấp lại, ngưỡng đầu nhìn lên giữa khán đài, hô lớn:

- Đặc Công trung đội 1, quân số tham gia một trăm lẻ sáu đồng chí, mời thiếu gia kiểm duyệt!

Hoàng Minh ánh mắt nhìn xuống dưới, số lượng không sai, cả trung đội chỉ còn ba người là luyện khí kì hậu kì mà thôi.

- Được!

Hoàng Minh vừa nói xong, vị trung đội trưởng kia liền đứng dậy, tiếp tục đưa đội ngũ về sát bên trái khán đài, đứng ở vị trí đầu tiên tập kết!

- Luyện thể trung kì cảnh giới, khá tốt cho một vị trí đứng đầu.

Hoàng Thái gật đầu, lão tất nhiên nhận ra, đội ngũ này chỉ có ba người chưa đạt tới luyện thể thể kì mà thôi. Chuyện đột phá đã ngay trong tầm tay rồi.

Vũ Chiến Hùng cùng Khôi Long, Khôi Phúc thì đang chăm chăm nhìn xuống phía dưới. Nhất là Khôi Phúc, hắn đã mất đi thứ kiêu ngạo vốn có của mình, lúc này, hắn đang vô cùng sục sục ý chí. Thiên tài, nếu hắn là thiên tài, vậy ở đây phải có hơn cả ngàn thiên tài.

Đội hình tiếp theo tiến vào, vẫn là đội hình chính quy vô cùng, thống nhất, đồng đều.

- Trình Sát trung đội 6, quân số tham gia 75 đồng chí, mời thiếu gia kiểm duyệt!

Vị trung đội trưởng này, tuổi tác cũng chỉ tầm mười bảy mười tám, thể nhưng đã đạt tới luyện thể trung kì cảnh giới. Nắm trong tay hơn bảy mươi người.

Hoàng Minh chỉ nhìn qua, sau đó hài lòng nói:

- Được!.

- Hải quân trung đội 20, quân số tham gia hai trăm hai mươi sáu đồng chí, mời thiếu gia kiểm duyệt!

- Được!

- Công Binh trung đội 7, quân số tham gia một trăm ba mươi tám đồng chí, mời thiếu gia kiểm duyệt!

- Được!

- Phòng Không trung đội 9, quân số tham gia một trăm mười năm đồng chí, mời thiếu gia kiểm duyệt!

- Được!

- Hoa Anh Đào hộ vệ trung đội 23, 24, 25, ba trăm hai mươi một đồng chí, mời thiếu gia kiểm duyệt!

- Được!

Hoa anh đào hộ vệ? Hoàng Thái giật mình, Vũ Chiến Hùng, Khôi Long cùng Khôi Phúc cũng giật mình không thôi. Hóa ra, Hoa Anh Đào thương hội có liên quan tới nơi này. Có lẽ nào Hoa Anh Đào thương hội là từ đám người này tạo dựng, hay có mối liên hệ nào đó chăng?

- Quân Y trung đội 15, quân số tham gia tám mươi sáu đồng chí, mời thiếu gia kiểm duyệt!

Lần này người trung đội trưởng không ngờ là nữ, đội hình quân y này cũng toàn bộ là nữ. Hơn tám mươi thiếu nữ xinh đẹp. Quân y trung đội được coi là nữ nhi quốc, chiếm toàn bộ sự chăm sóc cùng tình cảm của toàn đảo.

- Được!

Hoàng Minh chấp thuận đội hình cuối cùng này. Bên dưới đã đứng thành hàng, hơn một ngàn ba trăm người. Toàn bộ là thanh thiếu niên. Không hề có kẻ nào từ mười chín trở lên cả. Thật kinh hãi là, thực lực cùng tiềm năng thật kinh khủng.

- Nơi đây là làm thế nào tạo ra được?

Hoàng Thái thì thào!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 162: Thập tứ kiếm xuất thế

Hoàng Minh đứng trên bục, nhìn xuống phía dưới, thân hình hắn cao ráo, mặc một bộ y phục trắng, mái tóc buộc gọn về sau, gió thổi làm y phục phấp phồng, mái tóc bay theo chiều gió. Ở hắn toát ra một sức hút kỳ dị, đầy vẻ phong trần. Ánh mắt nghiêm túc của hắn chậm rãi nhìn lướt phía dưới từ trái qua phải. Ánh mắt của hắn đi đến đâu, phía dưới bộ đội đều thẳng tắp sống lưng, vô cùng hành hiện nghiêm chỉnh. Chờ đợi tiếng nói của hắn, chờ đợi trái tim của toàn bộ đảo Phú Quốc.

- Đây là lần đầu tiên tổ chức kỉ niệm ba năm thành lập Phú Quốc Đảo, cũng là kỉ niệm ba năm thành lập Thiên Sát đại đội. nỗ lực của tất cả các người ta đều nhìn thấy. Ở thế giới này, thực lực đại diện cho tất cả, ta giúp các người mạnh mẽ. Ta giúp các người có vốn liếng để mạnh mẽ. Thế nhưng...

Hoàng Minh dừng lại, phía dưới đều nín thở, không hề có một tiếng động nào, bọn hắn đều đang cố gắng hết sức để nghe rõ những lời Hoàng Minh muốn nói.

Hoàng Minh thở ra một hơi, hắn nhớ về lúc trước còn chơi game online, hắn cũng đứng trước công hội, diễn thuyết thế này.

- Sau này các người sẽ rời đi khỏi đảo, thực hiện ước mơ của mỗi người, ta hy vọng, sau khi rời đi, các người vẫn nhớ đến nơi này, nói các người được sinh ra, và... Các người là huyết đệ tử muội của ta.

Hoàng Minh nói đến đây thì dừng lại. Trương Vô Kỵ đứng phía sau giờ cao thanh đao lên trời. Phía dưới nghe được lời của Hoàng Minh, ai cũng ghen ngào, bọn hắn sớm tối bên nhau, cùng học cùng ăn cùng tranh đấu, cùng cười đùa, cùng sinh tử. Một số kẻ đã không nhịn được rơi nước mắt. Nhất là vài thiếu nữ, không nhìn được thút thít, nước mắt rơi xuống, nhưng không hề lấy tay lau đi. Vẫn nghiêm trang vô cùng đứng vững.

Nhìn thấy Trương Vô Kỵ dang cao cây đao lớn trên tay, phía dưới không hèn mà cùng hô lớn, nhiều kẻ còn gào đến khản cả giọng:

- Nhất Niệm Thiên Sát

Quốc Đảo Là nhà

Huyết đệ ruột thịt

Kiếp này Vô Hối

Âm thanh vang vọng, như sấm rền ngang trời. Cả đảo sĩ khí dâng cao.

Điện phòng hai thiếu niên đứng nhìn ra ngoài cửa sổ, hai tay nắm chặt, bọn hắn cảm giác như máu mình đang sôi trào.

- Thật muốn ra ngoài, cùng huynh đệ hô to khẩu hiệu!

Một thiếu niên hai mắt đỏ ngầu, bịn rịn nói.

- Nhiệm Vụ còn đó, nên chú ý!

Bên cạnh hắn, thiếu niên còn lại cũng đỏ mắt, chỉ là hắn vẫn tinh táo cất lời.

Đang chăm chú nhìn ra ngoài, cả hai không ngờ được phía sau không gian vòng xoáy vụn vụn, vang lên những tiếng rẹt rẹt. Vô cùng chói tai. Cả hai hoảng sợ quay lại. Vô cùng tập trung, đã rơi vào thế thủ. Không gian vụn vụn một lúc, một thân ảnh từ trong bước ra, nhìn thấy người đi ra, cả hai thiếu niên thờ phào, lại cảm thấy vô cùng sốt sắng. Lần lượt, hai người, ba người, rồi đến mười bốn người. Không gian xoáy lại một cái, tiêu thất trong không gian.

- Các ngươi, đã trở về!

Thiếu niên kia hai mắt đầm lệ, bọn hắn là đã chờ ở đây một tuần liền rồi.

Đám người không ai khác, chính là đám người Lưu Vân cùng Lê Hùng.

Chính lúc bọn hắn người cuối cùng ra khỏi không gian, trên trời không ngờ bất chợt xuất hiện dị tượng vô cùng chấn kinh.

Tất cả mọi chủng tộc, mọi nơi trên đại lục đều ngẩng mặt lên trời. Thánh tượng.

Hoàng Minh kinh ngạc nhìn lên bầu trời, toàn bộ phía dưới cũng đều nhìn lên trên. Trên trời bỗng nhiên phân thành hai bên, một bên trời trắng sáng, một bên không hiểu sao đen ngòm lại, cực kì rung động. Quan trọng nhất là, Hoàng Minh nhìn lên biểu tượng ở cả hai bên màn trời. Một bên là bảy kí hiệu phát ra ánh sáng chói lóa đầy vẻ thần thánh trong màn đêm. Một bên lại là bảy kí hiệu đen ngòm đầy quỷ dị ở bên trời sáng. Cả hai đối lập.

Thiết sơn cao hơn bảy ngàn dặm, một ông lão mặc đạo bào trắng tinh, mái tóc cùng bộ râu dài cùng đồng màu với y phục. Ông ta đang ngồi yên tĩnh tọa phía dưới. Không ngờ bật dậy, ánh mắt nhìn lên bầu trời. Miệng lầm bầm vừa vui mừng, lại vừa sợ hãi.

- Thất Kiếm xuất thế, không chỉ thất kiếm Tiên đạo. Thất kiếm Ma Đạo cũng đồng thời xuất thế. Đây là chuyện gì xảy ra? Ông lão lấy ra ba đồng xu, tung lên trời rơi vào một cái đĩa. Dị biến phát sinh, ba đồng xu vậy mà không hề nằm ra, bọn chúng đứng dọc trên cái đĩa. Không hề ngã ra bên nào.

- Điều này,...!

Ông lão ngưng trọng, miệng lại lầm bầm gì không rõ!

.

Một nơi xa xăm tối, ánh sáng mặt trời hui hắt chiếu xuống rừng cây rậm rạp. Rừng cây thật lớn, cây to che hết cả ánh sáng mặt trời. Một đại điện nhỏ vô cùng quỷ dị. Trên tường khắc đầy hoa văn kì dị, kèm theo rất nhiều bộ xương người xung quanh. Một kẻ mặc áo bào đen, che lấp thân người. Hắn cũng đang nhìn lên bầu trời qua một khe tán cây. Cánh tay hắn vung lên một cái, cành cây rơi xuống, làm không gian nhìn lên bầu trời to hơn.

- Thất kiếm Ma xuất thế. Hay lắm, nhất định phải tìm ra bọn hắn kéo trở về. Ma Vương cần bọn hắn!

Nói đến đó, hắn chậm rãi đi vào trong điện. Mắt hút sau không gian tối om.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 163: Mang danh tạo phản

- Báo!!!!

Một giọng hô vang lớn quanh khán đài, một thiếu niên mặc quần áo bình thường, ắt hẳn là không phải vì lễ mà đến. Hắn vào được nơi này là do có lệnh bài Hoàng Minh đưa được. Nghe có báo cáo, ngay lập tức đội hình tách ra hai bên để hắn chạy tới.

Hoàng Minh trên khán đài cũng đã đoán ra việc gì. Thiếu niên còn cách khán đài bốn mươi mét, quỳ xuống chắp hai tay. Báo cáo, giọng nói không khỏi toát ra vẻ phấn khích.

- Báo cáo Thiếu gia, mười bốn vị trung đội trưởng đã trở về!

Hoàng Minh nghe được, mặc dù đã đoán ra nhưng hắn vẫn thấy vui vẻ vô cùng, đoạn nói:

- Cho bọn hắn đến đi!

Lập tức có người hô lớn, vài phút sau, Lưu Vân cùng Lê Hùng dẫn đầu sáu thiếu niên khác đi theo sau. Cả đám đi thành hai hàng, quần áo đã thay đổi xong, đang theo lối tách ra mà đi vào. Phía sau mỗi người đều đeo theo một thanh kiếm. Bắt mắt nhất phải là Lê Hùng, sau lưng hắn không rõ là đao hay kiếm. Nó được bọc lại bởi rất nhiều sợi vải màu trắng. Chỉ thò ra một cái chuôi cầm mà thôi. Hình thể to lớn mang lại sự tò mò vô cùng.

- Thiếu gia, chúng ta đã trở lại!

Lê Hùng cô cùng hưng phấn quỳ xuống, đoạn mạnh mẽ hô. Toàn bộ mười ba người sau đều quỳ một chân theo.

Đó là chuyện gì? Đám thiếu niên này là đi đâu trở về sao?

Mà vừa rồi, trên trời xuất hiện thiên địa dị tượng. Phải chăng, mười bốn biểu tượng kia. Hoàng Thái không ngốc, lão đã lờ mờ đoán ra, Thiên địa dị tượng là kì quan bí hiểm vô cùng, chỉ sợ cả đời người chắc gì đã được thấy, vậy mà hôm nay. Bên cạnh hắn Vũ Chiến Hùng cùng Khôi Long cũng vậy. Sống đến tầm này tuổi rồi, chẳng khó để bọn lão liên tưởng đến hai chuyện lại. Hơn nữa, cùng là mười bốn biểu tượng.

- Tốt lắm, các người thật không phụ kì vọng của ta, Hoàng Vân, Hoàng Hùng, Hoàng Sơn, Hoàng Liêm, Hoàng Linh, Hoàng Thu, Hoàng Phong, Hoàng Kim, Hoàng Lan, Hoàng Tín, Hoàng Khu, Hoàng Triệu, Hoàng Bình, Hoàng Mai.

Hoàng Minh đọc đến tên ai, bọn hắn đều cảm thấy sôi trào dòng máu, sống lưng thẳng tắp, trong lòng vô cùng hãnh diện. Đúng vậy, bọn hắn hãnh diện cùng tự hào. Bọn hắn là mười bốn cái danh hiệu đầu tiên, được Thiếu gia ban cho họ Hoàng. Là vinh dự tôn quý nhất. Biết bao tên trung đội trưởng khác còn chưa có vinh dự như vậy!

- Từ hôm nay, các người đã là trụ cột của Phú Quốc đảo, tính Danh của các người hôm nay ta chính thức thay đổi từ lúc này. Hãy cống hiến hết mình cho Thiên Sát, cho Phú Quốc đảo.

- Rõ!!

Hoàng Minh vừa dứt lời, cả bọn đều hô to rõ ràng. Hoàng Thái không ngờ cháu trai mình lại có thể lấy Họ Hoàng đặt cho cấp dưới.

- Nó thật ra đáng một gia chủ rồi!

Hoàng Thái vuốt nhẹ chòm râu của lão. Vừa cảm thán một câu. Còn chưa kịp nghĩ ngợi gì, không gian lại vang lên tiếng hô vang lên.

- Báo cáo!!!

Đây là chuyện gì, lại báo cái là sao?

Hàng dài lại tách ra hai bên, một thiếu niên chạy vào, hắn mặc trên người là một bộ quân phục của Hoa Anh Đào.

Thiếu niên đến đứng nơi mà Đám Hoàng Vân vừa đứng sang mà quỳ xuống.

- Báo cáo, Văn Nam vương quốc xảy ra đại sự, Hoàng Đế Cần Thiên Trụ hạ chiếu bắt toàn bộ Hoàng Gia, Vũ gia cùng Khôi gia với danh nghĩa tiêu diệt phản đồ.

Như một tiếng sét đánh giữa trời quang.

- Cái gì?

Cả ba lão già đứng bật dậy, Hoàng Thái, Vũ Chiến Hùng cùng Khôi Long Khôi Phúc bật dậy. Tin tức vừa rồi là sao?

- Thật sự?

Hoàng Minh hai hàng lông mày dựng lên, hỏi lại.

- Tin tức chính xác trăm phần trăm. Với sự giúp đỡ của Lý Gia, Hạ gia, Mạc gia. Quân đội hoàng thất đã gần như bắt được toàn bộ người trong các gia tộc.

Thiếu niên kia nhanh chóng trình bày nhanh gọn.

- Khốn kiếp!

Vũ Chiến Hùng tỉnh tỉnh nóng nảy, lão ngay lập tức vỗ nát chiếc bàn uống nước bên cạnh. Khôi Long thì hai mắt bùng bùng tức giận. Không thể tin được, chuyện này lại có thể xảy ra. Hoàng Thái cũng vô cùng tức giận. Hoàng gia từ bao đời nay, tận trung báo quốc, chưa hề lần điều gì tổn hại tới quốc gia. Chiến tranh luôn đi đầu chiến đấu. Gia huấn nghiêm khắc vô cùng. Vậy mà hôm nay lại bị chụp cho cái mũ làm phản, toàn bộ gia tộc bị bắt giữ. Đương nhiên, đây chỉ là cái mồi nhử bọn lão trở về mà thôi.

- Thật không ngờ, Hoàng Thượng của chúng ta lại cạ tình đến vậy!

Khôi Long giọng có chút lạnh lạnh nói. Hai nắm tay lão nắm lại, ánh mắt đã bắt đầu đỏ lên.

- Mau trở lại, đánh thẳng vào kinh thành, ta không tin hấn dám làm gì ta!

Vũ Chiến Hùng ồm ồm nói, trong lòng lão đã vô cùng tức giận. Thật không nghĩ Vũ gia đòi đòi trung thành, vậy mà lại bị gán cho tội danh tạo phản.

- Vũ Huỳnh, chậm đã, trước tiên không vội!

Hoàng Thái can lại, Vũ Chiến Hùng nóng tính, cứ có chuyện lớn là suy nghĩ hay loạn.

- Cò suy nghĩ gì nữa, về tới đánh vào!

Vũ Chiến Hùng hô lớn.

- Hoàng Thất còn Càn Vũ!

Hoàng Thái hô đề tiếng của Vũ Chiến Hùng. Vũ Chiến Hùng đang hưng hăng, nghe đến cái tên Càn Vũ thì lập tức yên tĩnh lại. Lão không sợ bất cứ gia chủ nào trong thất đại gia tộc. Thế nhưng, Hoàng Thất lại có một nhân vật lão tổ tông còn sống, Càn Vũ

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 164: Hấn là Cao thủ

- Đã rất lâu không có thấy lão ta, thật sự lão ta còn sống?

Khôi Long cũng đã tỉnh táo hơn, Càn Vũ. Một thiên tài của Hoàng Thất, khi xưa là vô địch cùng thời. Vô cùng mạnh mẽ. Hơn nữa tu vi của lão rất cao. Khôi Long nhớ là lần cuối cùng gặp lão ta, lão ta đang là kim thân hậu kì, chỉ sợ, hơn hai mươi năm nay, lão ta đã đột phá.

- Gia gia, có muốn lập tức quay về không?

Hoàng Minh đã đi tới, hỏi Hoàng Thái.

Hoàng Thái lắc đầu, đoạn nói:

- Bây giờ về chắc chắn Càn Thiên Trụ đã giăng bẫy đợi sẵn. Lí gia, Hạ Gia cùng Mạc gia đã tham gia trong chuyện này, nếu có đánh thì chúng ta sẽ thiệt thòi vô cùng. Hơn nữa,...

Hoàng Thái nói đến đây, trầm ngâm, không nói tiếp.

- Hoàng Thất có người mạnh hơn người sao?

Hoàng Thái gạt đầu, tu vi của lão cũng chỉ là Kim Thân trung kì, lão đã dừng ở đây lâu năm chưa có cách vượt qua.

- Hoàng Thất còn một lão bắt tử nữa!

Hoàng Thái nói.

Cao thủ sao? Lão bắt tử?

Hoàng Minh nghĩ ngợi một lúc, chợt hỏi:

- Nếu chúng ta có Huyền Thần cao thủ thì sao?

Hoàng Minh nói làm Hoàng Thái giật mình, bên cạnh Vũ Chiến Hùng cùng Khôi Long cũng ngẩng đầu lên ngạc nhiên.

- Tiểu tử, ngươi vừa nói gì?

Hoàng Thái lắp bắp hỏi.

- Ta nói nếu chúng ta có cao thủ Huyền Thần thì sao?

Hoàng Minh lập lại lần nữa. Lần này cả ba người đều tin là mình không nghe nhầm. Hoàng Thái vô cùng vui mừng, tốt rồi, nếu là có cao thủ Huyền Thần, bọn lão có nửa phần nắm chắc cứu ra người trong gia tộc mình. Gia tộc không thể bị dừng lại ở thời của bọn lão được.

- Ngươi nói là sư phụ ngươi? Hẳn chịu giúp chúng ta?

Hoàng Thái nắm lấy tay Hoàng Minh hỏi. Hoàng Minh lắc đầu. Thấy Hoàng Minh lắc đầu, Hoàng Thái có chút thất vọng, nói:

- Vừa rồi ngươi nói Huyền thần cao thủ là ai?

Hoàng Thái vừa hỏi xong, Hoàng Minh còn chưa kịp trả lời. Một tiếng nổ ầm ầm vang lên, đó là khu chi huy, hay chính xác hơn là phòng của Hoàng Minh. Ngay lập tức, toàn bộ đảo lâm vào cảnh giới nghiêm, toàn bộ đều chú ý về phía khu chi huy. Chỉ thấy một bóng người từ vụ nổ bay lên trên trời, một bóng người cao to, hần toàn thân không mảnh vải, lúc này đang ngẩng cổ lên trời gào lên một tiếng vô cùng to, vang vọng Phú Quốc đảo. Uy áp của hần tán ra, làm lẫn áp toàn bộ người ở đây. Hoàng Minh ngược nhìn về phía xa xa kia, hần nhếch môi lên, đoạn nói:

- Cao thủ Huyền Thần, chính là hần!

Hoàng Minh nói, nhưng bên cạnh hần mọi người đã đứng ngẩn ra rồi, ai cũng đang chú ý tới người trên trời kia. Hần ta đang bay, đúng là Huyền Thần cảnh giới, chỉ có Huyền Thần mới có thể ngự không phi hành mà thôi.

Chu Du đóng cửa chiếc quạt trong tay. Cây quạt của hần lấy từ Đại điện đầu phá, lúc thì mỏng manh nhẹ nhàng, lúc thì rắn chắc sắc sảo vô cùng. Không như những vị huynh đệ bên cạnh đều đứng đây ngây người nhìn, Chu Du ngồi yên tại chỗ, nhấp nhấp ngụm trà, lẩm bẫm.

- Hần thành công rồi, lão đại tóm lại là đưa cho hần vật gì?

Nam tử đầy nhanh chóng lấy ra một bộ quần áo, thay ngay trên trời luôn, mọi người đều thấy, nhưng không ai có nói gì.

Nam tử nhanh chóng phát hiện ra không khí bên dưới, hần thu liễm lại khí tức, thấy Hoàng Minh đứng ở bên kia khán đài, nhanh chóng bay tới rồi hạ xuống bên cạnh Hoàng Minh.

- Hoàng Minh!

- Hùng ca, chúc mừng ngươi đại công cáo thành!

Hoàng Minh chấp tay nói. Hùng Phương cười lớn ha ha, vô cùng phấn khởi thích chí, hần bây giờ đã tiến hóa thành công, khuôn mặt hần đã rõ ràng là khuôn mặt nhân loại, không còn là nửa dưới người nửa trên thú nữa. Hần vô cùng hào sang vô cùng ưng ý khuôn mặt mình. Khuôn mặt vuông vắn, ánh mắt sắc sảo, lông mày đen rậm, cái mũi hơi cao lại làm cho hần có vẻ nghiêm nghị. Hùng Phương vô cùng tự hào. Đoạn cười ha ha, vỗ vai Hoàng Minh nói:

- Ha ha ha, Tiểu huynh đệ, thật sự lần này phải cảm ơn ngươi rồi. Ta thật sự đã đột phá thành công rồi. Bao nhiêu năm nay, bao nhiêu năm ta chờ đợi. Ngươi thật sự là may mắn của ta, hay lắm, bây giờ ta sẽ giúp ngươi chuyện của ngươi, Hùng Phương ta luôn luôn giữ lời hứa!

Hùng Phương bô bô giọng nói, vô cùng thân thiết với Hoàng Minh. Chợt phát hiện ra bên cạnh Hoàng Minh có mấy lão già đang đứng, hần quay sang hỏi:

- Đám tiểu tử này ở đâu ra vậy?

Hoàng Thái, Vũ Chiến hùng cùng Khôi Long suýt thì té ngã ra đất. Mịa kiếp, bọn lão đã gần bảy mươi rồi, vậy mà vẫn bị người khác gọi là tiểu tử, hơn nữa, vừa tên này gọi Hoàng Minh là tiểu huynh đệ, gọi bọn lão là tiểu tử, khác gì bọn lão cùng Hoàng Minh cùng vai phải lứa. Thế nhưng nghe vậy, bọn lão vẫn phải cố gượng ra nụ cười. Người ta là cao thủ Huyền Thần đấy, một ngón tay người ta cũng có thể giết ngươi.

Hoàng Minh bên cạnh cũng suýt ngã ngã, đoạn xua xua tay!

- Hùng ca, không phải không phải, đây là mẩu vị gia gia của ta!

Hoàng Minh vừa nói vừa giới thiệu từng người một. Hùng Phương chỉ gật gù mấy cái, một lúc lại mở miệng.

- Mấy tiểu tử này chưa tới một trăm tuổi, thua lão Hùng ta hơn ngàn tuổi, không gọi tiểu tử thì gọi lù gì?

Cái gì? Hoàng Thái, Vũ Chiến Hùng cùng Khôi Long nghe mà sợ mất mật.

Chương 165: Ngân Nguyệt

Hắn hơn bọn ta cả ngàn tuổi, đây là, đây là sao? Hoàng Thái sợ hãi lùi về một bước. Vũ Chiến Hùng thì rung mình một cái trước câu nói hùng hồn của Hùng Phuong. Khôi Long thì bình tĩnh hơn, sắc mặt lão chỉ hơi tái đi chút ít.

Hoàng Minh cười khò, đoạn nói.

- Hùng ca, nếu ngươi đã đồng ý làm huynh đệ với ta, thì phải có tôn ti trật tự. Gia gia của ta, huynh phải gọi là gia gia mới đúng chứ!

Hoàng Minh chém gió mà mặt không đỏ, tim không nhanh. Hùng Phuong nghe hắn nói, ngẫm nghĩ một lúc. Hắn đã đồng ý nhận Hoàng Minh làm huynh đệ rồi, gia gia của huynh đệ ừ thì đúng là gia gia của ta. Thế nhưng mà... Hùng Phuong đầu to ra như cái đầu. Cứ gãi gãi đầu không biết nói sao cho phải.

Nhìn vẻ này của hắn rất buồn cười, nhưng chả ai dám hé miệng cười cả. Tổ sư, người ta là cao thủ Huyền thần đấy. Ngươi chán sống rồi hay sao mà dám cười.

Bên dưới Thiên sát bộ đội ai cũng vô cùng sợ hãi cùng kinh sợ. Huyền Thần, cảnh giới mà bọn hắn có mơ cũng không dám mơ, nhiều kẻ nắm chặt tay lại, đầu óc không tự chủ được thêu thảo. Nhất định sẽ có ngày bọn hắn đạt được cảnh giới này. Sẽ tự mình phi hành mà không cần yêu thú.

Hoàng Minh thấy vẻ lúng túng khó khăn của Hùng Phuong hắn cười xòa, kéo Hùng Phuong, đoạn nói:

- Huynh đến đúng lúc lắm, lúc này ta cần huynh giúp đỡ rồi.

Hùng Phuong nghe Hoàng Minh nói thì phấn khởi lắm, bắt Hoàng Minh kể ra. Hoàng Minh tóm tắt ý chính lại toàn bộ. Hùng Phuong nghe xong bùng bùng chiến ý. Hắn đột phá, đương nhiên bây giờ cần người đầu một trận để kiểm tra thực lực của mình, hắn rất nhanh chóng cười lớn đồng ý.

Được Hùng Phuong đồng ý, Hoàng Minh cũng yên tâm vô cùng. Hắn quay xuống phía dưới, dùng linh lực hòa vào âm thanh, nói:

- Toàn bộ người ở đây cũng đã nghe rõ tình hình hiện nay của gia tộc ta rồi đấy, nuôi quân ba năm dùng một giờ, chính là lúc này. Đặc công trung đội, trinh sát trung đội, phòng không trung đội. Lần này theo ta xuất phát!

- Rõ!!

Ba trung đội được nêu danh ngay lập tức quỳ một chân xuống mà hô to. Vô cùng hưng phấn cùng phấn khích vô cùng. Bọn hắn đã ba năm chưa được ra ngoài. Lần này được thiếu gia dẫn ra, vô cùng hào hứng, nhất là, bọn hắn được lập công, nhất định sẽ được lên quân hàm. Không giống như hoa anh đào đội ngũ, bọn hắn là liên tục đườn phân công ra ngoài đấy. Các trung đội khác đều toát lên ánh mắt hâm mộ. Bọn hắn cũng muốn đi, chỉ là bọn hắn đều biết, chuyến đi này nhiệm vụ chắc chắn là cứu người, không phải là nhiệm vụ của trung đội bọn hắn.

Ngay lập tức, yêu thú phi hành được điều động. Gần năm trăm yêu thú được điều động, đây là toàn bộ yêu thú phi hành của đảo. Được thu mua và thuần hóa suốt ba năm qua. Đàm Chu Du, Trương Vô Kỵ, Kiều Phong, Tiểu Ngư Nhi, Triệu Văn đều đi. Đây khẳng định, sẽ là một cuộc đầu đầy.

Triệu Văn cười trên một yêu thú, đầu óc vô cùng lo lắng. Hắn lo cho một người thiếu nữ.

Chuyến bay đi qua Hùng Thiên sâm lâm không xa. Hùng Phuong nói với Hoàng Minh.

- Để ta đi trước, kéo thêm một tên nữa!

Hoàng Minh không rõ hắn muốn gọi ai. Chỉ gật đầu. Hắn cũng không sợ Hùng Phuong trốn mất, khế ước sủng vật vẫn còn.

Hùng Phuong nhanh chóng bay mất hút. Một giờ sau đã đuổi kịp, hắn dẫn theo một người, không. Chính xác hơn lag một con yêu thú. Không thể tin được, là Bán Nguyệt Sư. Thế nhưng Hoàng Minh kinh ngạc nhất là. Con Bán Nguyệt Sư này phải lớn gấp 3 lần con Bán Nguyệt Sư mà đánh nhau với pikachu lúc trước. Hơn nữa, nó nói đười tiếng người.

- Hoàng Minh, để ta giới thiệu với ngươi, hắn là Bại tướng dưới tay ta, Hắn gọi Ngân Nguyệt!

Hùng Phuong ồm ồm giới thiệu. Vô cùng đặc ý khoe ta. Ngân Nguyệt gầm gừ một tiếng, cãi lại ngay.

- Bại tướng cái con khỉ, ngươi thắng ta bao giờ, mịa kiếp. Không hiểu sao mất hút mấy buổi lại tiến hóa thành công, dám về khiêu khích ta.

Hùng Phuong Vô cùng đặc ý, xoa coa nắm tay, vô sỉ nói:

- Làm sao? Muốn đánh một trận?

Ngân Nguyệt tức tối, ngoảnh mặt đi. Hắn biết bây giờ hắn không phải là đối thủ của Hùng Phương rồi.

Hoàng Minh cười mỉm, hắn chậm rãi đưa tay ra nói.

- Chào Ngân huynh, ta rất vinh dự được biết huynh!

Ngân Nguyệt nhìn hắn một lúc. Không rõ hắn nghĩ gì. Cái bím bị gió thổi bay tung lên, nom rất thích mắt.

- Ta nói này Tiểu Nguyệt, ngươi đừng có mà coi thường hắn, ngươi có tin là nhờ hắn ta mới tiến hóa thành công không?

Hùng Phương bô bô nói. Ngân Nguyệt chưa nghe rõ đã gầm lên.

- Ta chèo ngươi cái vòng, ngươi gọi ai là Tiểu Nguyệt, có tin ta cắn nát...

Ngân Nguyệt nói đến đây bỗng khựng lại, vì hắn nhớ ra câu phía sau Hùng Phương nói.

- Ngươi ngươi nói tiểu tử này giúp ngươi tiến hóa thành công?

Ngân Nguyệt ngay lập tức hai mắt mở to. Bốn chân thẳng đứng dậy, hắn nhìn chăm chăm vào Hoàng Minh.

- Đúng vậy! Ta lừa ngươi làm gì?

Ngân Nguyệt chậm rãi đi lại gần Hoàng Minh, đi xung quanh hắn hai vòng, rồi bỗng nhiên mở miệng.

- Tiểu huynh đệ, giúp ta đi!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 166: Cướp ngục

Càn Thiên Trụ đang ngồi trên ghế rồng, ánh mắt đang nhìn xuống đám tấu chương trên bàn. Hắn không xem, cũng không cần xem cũng biết nội dung bên trong. Mắt trái hắn nháy lên mấy cái, trong lòng lại có chút bất an.

- Hoàng Thượng, người có chuyện gì sao?

Tên thái giám phía sau lên tiếng hỏi thăm. Càn Thiên Trụ không nói gì, hai hàng lông mày nhíu lại, hắn hỏi:

- Thăm vấn sao rồi?

Tên thái giám già phía sau cúi đầu, chấp hai tay nói:

- Vẫn chưa có manh mối nào, dường như bọn hắn rất thận trọng rồi đi, không ai biết là đi đâu!

- Còn tên Hoàng Chấn Giang kia đã tìm thấy chưa?

- Vẫn đang tìm kiếm!

- Một đám ăn hại, một tên phé nhân mà không bắt được!

Càn thiên Trụ vỗ tay xuống bàn, một dấu bàn tay in hằn trên mặt bàn. Khả năng không chế lực đạo của hắn đã thuộc vào loại lô hỏa thuần thanh rồi.

- Hoàng Thượng bớt giận, thần sẽ nhanh chóng thúc dục bọn hắn.

Tên thái giám già quỳ mọp xuống, liên tục đập đầu nói.

Càn Thiên Trụ còn chưa hạ hỏa, đã thấy một tên lính từ ngoài chạy vào, vừa chạy vừa hô to.

- Báo!!

Thấy Càn Thiên Trụ, hấn quỳ xuống báo cáo:

- Bẩm Hoàng Thượng, phản tặc đã ở trước cổng thành, đại tướng quân Mạc Văn đã cho quân đội bao vây rồi.

Càn Thiên Trụ hỏi lại:

- Là kẻ nào?

- Gia chủ Hoàng Gia, Vũ Gia, Khôi gia!. Tên lính ngay lập tức nói

- Tốt, tốt, tốt lắm!

Càn Thiên Trụ vui mừng, ba tên này vẫn còn dám quay lại, ngay lập tức hấn ra lệnh:

- Lập tức triệu tập các gia chủ còn lại ra cổng thành truy bắt phản tặc.

- Rõ!

Tên lính lập tức chạy đi, Càn Thiên Trụ cũng đi ra ngoài. Hấn muốn ta cổng thành. Thái giám già phía sau cũng lật đật đi theo. Kì quái là, lão tuy già nhưng bước đi vẫn vô cùng nhanh nhẹn.

Phía nam cổng Văn Nam Thành. Hơn hai ngàn cấm quân đang vây quanh đám người bên trong. Bên trong chỉ có hơn chục người đứng đó. Hai ngàn cấm quân cũng chỉ dám bao vây, chưa hề có động tĩnh nào tấn công vì chưa có lệnh. Hơn nữa, bọn hấn cũng biết, ở đó toàn cao thủ, chỉ sợ không lập được công lại ném đi cái mạng nhỏ.

-Lão đại, bên kia đã chuẩn bị xong rồi!

Trương Vô Kỵ nói bên tai Hoàng Minh. Hấn gật đầu. Không nói gì.

Mạc Văn chậm rãi đi từ trong hàng quân đi ra.

- Các vị thúc thúc, thật sự ta rất không muốn chúng ta gặp mặt nhau thế này, nhưng thật không còn có cách nào khác.

Mạc Văn làm người chính trực. Vô cùng trung thành cùng tận tâm với quốc gia. Leo tới tướng quân bảo vệ kinh thành cũng là vô cùng gian truân.

- Mạc tiểu tử, người của gia tộc chúng ta thế nào rồi?

Vũ Chiến Hùng hỏi:

- Bọn họ hiện tại không nguy tới tính mạng, các vị thúc thúc yên tâm.

Mạc Văn chậm rãi nói.

- Hoàng Thượng giá lâm!

Một tiếng nói vang lên thật to, tiếng nói the thé không ra nam không ra nữ. Càn Thiên Trụ chậm rãi đi ra, phía sau hấn là bốn gia chủ còn lại của kinh thành.

- Chính chủ cuối cùng cũng ra rồi!

Hoàng Minh lẩm nhẩm.

Sâu trong nhà giam của Kinh thành, vài tên thiếu niên đùa cợt nhau chạy quanh khu nhà. Mấy tên lính lúc đầu còn không để ý, về sau không hiểu thế nào mà hai tên nhóc lao vào đánh nhau, sau đó đồng bọn của bọn chúng cũng lao vào nhau, đánh lộn thành một đàn trước cửa. Mấy tên lính lắc đầu, chậm rãi đi ra ý định can thiệp rồi đuổi về. Ai ngờ đâu, khi bọn hấn ra đến nơi, ý định can ngăn thì vút vút vút, bụp bụp!

5 tên gác cổng chết đi ngay lập tức. Vì đây cũng cách khá xa chợ, đây cũng là góc thành nên ít người đi lại. Ngay lập tức cửa được mở. Liên tục, liên tục từng đám từng đám thiếu niên chạy vào. Chẳng mấy chốc đóng cửa.

Bên trong ngục, tối đen như mực, chỉ có ánh sáng leo lét của vài cây đèn dầu. Một đám 4 tên cai ngục đang chém gió toi bời. Trên bàn có một đĩa gà luộc. Cả đám còn đang chén chú chén anh, tên cai ngục tên là Lão Lục vừa uống xong bát rượu, bỗng nhiên thấy không gian yên lặng. Bỏ bát rượu che tầm mắt ra. Hấn kinh hãi phát hiện, ba người bạn còn lại của mình đều đã chết. Còn chưa kịp hô lên sợ hãi. Một bàn tay từ phía sau chụp lấy miệng hấn, một giọng nói trong trẻo vang lên bên tai hấn:

- Nghe ta làm, không thì chết.

- Vâng vâng!

Lão lục gật đầu lia lịa, sợ hãi.

- Tốt lắm!

Người của Hoàng Gia, Vũ Gia, Khôi gia ở đâu?

Lão lục nghe đến đây mà hai chân mềm nhũn. Mẹ ơi, tội phạm quốc gia rồi

Hắn sợ hãi, hai chân chụm lại, chỉ vào sâu bên trong hành lang.

- Đi trước dẫn đường!

- Dạ dạ!

Lão lục sợ hãi, chậm rãi đi đến.

Hoàng Minh ngáp một cái. Gia gia hắn, Hoàng Thái đang vô cùng tức giận chửi mắng cũng bày tỏ mình vô tội rành rành.

- Vuu viuu!

Một tràng pháo bay lên trong kinh thành. Mọi người đều giật mình. Ngay lập tức một đàn yêu thú khi hàng bay tới, cứ 3 con lại có một người dẫn tới. Hoàng Minh nhìn thấy mỉm cười. Người đã cứu được. Đánh thôi.

Cần Thiên Trụ còn đang chưa hiểu chuyện gì, một con sư tử đã lao về phía hắn, tốc độ cực nhanh. Cần Thiên Trụ chỉ kịp thốt lên Kim Thần hậu kì, thì đã thấy nó cách mình còn có mấy mét.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 167: Phong Thi chặn

Hắn mặc dù bất ngờ thế nhưng vẫn nhanh chóng phản ứng. Chỉ thấy hắn lặn một vòng, không quan tâm tới Hoàng bào của mình, ngay lập tức né tránh pha vồ mỗi bất ngờ này. Cần Thiên Trụ lặn hai vòng, nhanh chóng đứng dậy.

- Hộ giá, bảo vệ Hoàng Thượng!

Tên thái giám già ngay lập tức đã chắn trước người Cần Thiên Trụ, một hàng cấm quân giơ khiên che chắn, đao khen xen kẽ nhau, dường như con muỗi cũng không lọt. Cần Thiên Trụ sợ hãi nhìn tới kẻ đã tấn công mình.

- Là Bán Nguyệt Sư, thảo nào, nó tiến tới gần như vậy mà hắn không cảm nhận được chút nào!

Bán Nguyệt Sư có kĩ năng tiềm hành, vô cùng khủng bố. Đây cũng là khả năng của yêu thú hoạt động về đêm này. Nếu mà tấn công vào ban đêm, khẳng định, một đòn vừa rồi, Cần Thiên Trụ không thể nào tránh né.

Ngân Nguyệt một đòn không được, cũng không tiến lên nữa, hắn ung dung đứng đấy, ánh mắt chăm chăm nhìn về phía con mồi.

- Hoàng Thượng, người làm ta quá thất vọng, mấy trăm năm qua, Hoàng gia, Vũ gia, Khôi gia trung thành tuyệt đối, vào sống ra chết cùng quân vương, chưa bao giờ hai lòng, vậy lý do gì mà người lại đối xử với chúng ta như thế? Lý do gì mà người lại quy cho chúng ta tội danh tạo phản?

Hoàng Thái từ xa nhìn tới cất tiếng hỏi. Giọng lão cũng có chút thổn thức.

- Hoàng Thượng, Ta là người thô lỗ, chưa bao giờ giấu điều gì trong bụng, nhưng hôm nay người làm ta thật thất vọng, người đã quá sai rồi!

Vũ Chiến Hùng giọng ồm ồm lên nói.

Khôi Long một bên còn chưa mở miệng, đã nghe bên kia Lí Sơ cất tiếng.

- Bao đời thất đại thế gia cha truyền con nối, theo quân dụng nước giữ nước, các người lại không cam lòng, lập mưu tạo phản, ý đồ rõ ràng, chỉ cần hôm nay nhìn là đã biết âm mưu từ lâu, lại còn chối cãi.

Lí Sơ lời lẽ hùng hồn, không cần chứng cứ đã tuyên bố tội danh tạo phản.

- Tạo phản hay không mọi người đều biết rõ, ta không cần phải giải thích nữa. Đi đến bước đường cùng này, Khôi gia ta há chịu đứng yên chờ bị diệt

tộc. Càn Thiên Trụ, người đi một nước cờ quá sai lầm, thật là thất vọng.

Khôi Long hàm hừ, lão không phải là ngu trung, lão nhận biết, thế giới này, kẻ nào động đến gia tộc lão, lão sẽ không chết không thôi.

Càn Thiên Trụ đứng đấy không nói, vì nguyên do gì à? Hắn chợt nhớ đến một hình bóng, một nữ nhân xinh đẹp, ánh mắt vô cùng hiền hậu, lại có lúc giận dữ vô cùng xinh đẹp. Lần đầu tiên gặp nàng, hắn đã mê say, thế nhưng, nàng lại thuộc về kẻ khác, kẻ mà được coi là thiên tài của Hoàng Gia khi ấy. Hoàng Chấn Giang.

.

Rầm rầm rầm, những tiếng nổ vang trời, tiếp theo là làn khói lớn bốc lên ngùn ngụt.

- Bên kia, không được để bọn hắn thoát, bắn tên!

Vô số mũi tên bay lên trời, ý định muốn bắn rơi yêu thú đang tiếp đón người đưa đi. Một tên mập đeo trên mặt chiếc mặt nạ vô cùng ma quái, mặt nạ màu đỏ, lại có hai cái sừng nhô cao chụm lại bám dưới một cái hình thù kì lạ. Không chỉ hắn, tất cả những tên khác mặc quần áo y hệt, đeo mặt nạ hơi nhạt hơn một chút. Hắn ngồi trên lưng yêu thú, hét lớn:

- Tiểu nhãi, Đại Hoàng Vũ Hoàn Tảo!

Trên lưng hắn, một tiểu yêu hai tay chụm lại, mồm lẩm nhẩm thần chú. Ngay lập tức cả khu vực yêu thú phi hành đều được ngăn cách ba vòng bảo vệ thật lớn. Tiểu nhãi thi triển một vùng không gian quá lớn, năng kiệt sức ngã nằm xuống vai Tiểu Ban tử. Thế nhưng nhiệm vụ của nàng đã xong rồi. Hàng ngàn mũi tên bay tới cắm vào màn bảo vệ chỉ tạo ra những vết nứt nhỏ mà thôi. Tiểu mập mập hô to:

- còn bao nhiêu người?

một thiếu niên phía sau hắn kêu lên:

- Thiếu úy, còn một đội nữa!

- Nhanh chóng lên!

Bên dưới quân đội đều là người thường, ngoài bắn tên thì bọn hắn không có cách nào khác để gây sát thương lên trời cả. Chỉ có cấm vệ quân có yêu thú phi hành hành, nhưng cấm vệ quân bị điều động ra công thành hết rồi.

Uỳnh, một vụ nổ to làm màn chắn rung động. Mập mập giật mình, ả? Ai tới? Không phải tất cả phe đối địch đã bị dụ ra ngoài sao?

Một con yêu thú phi hành màu đỏ sẫm bay bay trên không trung, cái miệng nó còn đang có khói bay ra. Phát nổ vừa rồi, chính là do nó bắn ra từ miệng.

- Kim Bảng cấp 7?

Mập mập sợ hãi. Nhưng làm hắn lo lắng hơn là, người đứng phía trên lưng nó. Phong Thi, Phong quốc sư. Vũ mập mập cắn răng, nói:

- Ngay lập tức di chuyển, ta giữ không được bao lâu nữa.

Nghe được lệnh của hắn, cả đoàn ngay lập tức kéo dây, yêu thú nhanh chóng bay, trên lưng đều có nhiều người, toàn bộ là dòng chính của Hoàng Gia, Vũ Gia cùng Khôi gia.

- Đứng hòng đi. Ở lại!

Phong Thi tay giờ lên, một đoàn hỏa diễm phá tan một lỗ lớn, ba lớp bảo vệ vậy mà bị thủng một lỗ lớn.

- Thiếu úy, để chúng ta lên!

Một Thiếu niên hô to phi yêu thú bay tới, ngay lập tức phía sau hắn một đoàn phóng theo.

- Hừ, một đám rác rưởi!

Phong Thi hừ lạnh, phía sau lưng lấy ra một thanh kiếm, ngay lập tức thanh kiếm tách làm 4, tách làm 8, tách làm 16. Ngay sau đó phá không phi tới.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 168: Đại chiến (1)

Rừng rậm yên tĩnh, ánh mặt trời chiếu xuống bình yên. Một dải bình nguyên xinh đẹp không ngờ ở sâu phía sau bên trong bốn ngọn núi sừng sững. Bên trong một chủng loài sinh sống, bọn hắn, là tinh linh tộc.

- Nữ Vương, Nữ vương bệ hạ!

Một tinh linh bay nhanh vào trong điện. Một cung điện xinh đẹp vô cùng. Hoàn toàn làm bằng một loại đá ánh vàng, nhẵn nhụi thậm chí có thể ngấm thấy bản thân. Bên trong điện, một nữ nhân xinh đẹp đang nằm dài trên giường ngọc. Nàng là nữ vương của tộc tinh linh bảo bảo. Hai bên có hai tinh linh khác đang cầm hai quạt phe phẩy hai bên.

- Có chuyện gì vậy?

Tinh linh kia đôi cánh bay nhanh, tới nơi lập tức quỳ xuống chấp tay báo cáo.

- Thừa nữ vương, đăng đèn của Thất công chúa vừa sáng rực mạnh mẽ!

Nữ Vương đang nằm uể oải bỗng giật mình ngồi hẳn dậy, hỏi ngay:

- Thật không? Khi nào?

Nàng vô cùng sốt sắng, thất công chúa là đứa con nàng yêu thương nhất, không ngờ nó đã mất tích mấy năm qua không có tin tức. Đăng đèn tối tăm không sự sống, nàng vô cùng sợ hãi, thế nhưng không tin là con gái mình đã chết, nàng không cho phá đi đăng đèn, hi vọng một ngày nó sẽ sáng trở lại. Hôm nay, thật sự điều ấy đã trở thành hiện thực.

- Vừa rồi thần đang kiểm tra đăng đèn quốc gia, bỗng phát hiện đăng đèn hoàng gia bùng sáng, thần nghi hoặc vô cùng, vì hoàng gia đâu có ai sử dụng sức mạnh lớn như vậy? Thần tới kiểm tra thì phát hiện, đăng đèn của thất công chúa phát sáng long lanh rồi chợt yếu dần, nhưng lúc này đã duy trì được, không hề có dấu hiệu tắt.

Nữ Vương vô cùng sung sướng cùng vui mừng. Nàng ngay lập tức nói:

- Tốt rồi, mau chóng điều tra, mau chóng tìm nơi công chúa đang ở, ta cho phép người sử dụng Quang Ván Kính!

- Vâng! Thần sẽ đi ngay!

Nàng nói xong, hai cánh tỏa ra, bay nhanh ra ngoài điện.

- Miên Miên à, nhất định con không được xảy ra chuyện gì đấy!

Cheng cheng cheng, Phong Thi kinh ngạc sợ hãi, hai mắt không thể tin được. Bảo kiếm pháp bảo theo lão mấy chục năm nay không ngờ bị phá hủy, thật sự là bị phá hủy. Mười mấy tên đeo mặt nạ kia, kiếm của chúng là thế nào? Tại sao có thể chém gãy pháp bảo của lão, hơn nữa, không hề có chút khó khăn nào? Nhìn mười bốn tên đeo mặt nạ đang đối đầu với mình, Phong Thi có chút ngờ vực. Bọn hắn chỉ có tu vi luyện thể kì, thế nhưng, kiếm và đao của bọn hắn vừa kì quái cùng mạnh mẽ. Có thêm chúng bọn hắn đã ngang ngửa với ngân huyền cảnh.

- Các người rất khá, thế nhưng đến đây thôi!

Trái tim cường giả lâu nay của Phong Thi trời dậy, lão đã mấy chục năm không chiến đấu rồi. Lần này thật sự muốn đánh một trận với đám người kia. Rút ra thêm ba phi kiếm nữa. Thanh danh của lão có được là nhờ bốn thanh phi kiếm này. Đây cũng là pháp bảo bản mạng của lão. Từ trước tới giờ chưa bao giờ tách rời. Không ngờ hôm nay bị đánh gãy một cái. Nhưng đó là cái yếu nhất, lão không tin ba phi kiếm còn lại của mình, không đấu lại.

- Tung Hoành Thiên Hạ!

Phong Thi chấp tay, ba phi kiếm bay xung quanh lão bỗng biến to gấp mười lần, lại tách ra làm hai. Sáu phi kiếm to vật vờ tóe lên ánh vàng cực kì chói mắt.

Hoàng Vân nhíu mày, kiểm chắc nơi tay, hẳn tin rằng, thiên kiếm của hắn sẽ không bao giờ thua được!

- Hoàng Hùng, trận đầu tiên của thập tứ kiếm, không được thua!

Hoàng Hùng bên cạnh cầm cây đao to tổ bố quần chúng chặt vải giờ lên đáp:

- Dĩ nhiên, thằng nhóc này đang hưng phấn đây!

Cây đao của hắn không ngờ vải bịt vỡ tan thành từng đoạn, lộ ra bên trong một đám lông như gai, trên cùng không ngờ cây đao còn có miệng.

- Lên thôi!

Ngoài cổng thành, một trận chiến khác còn căng thẳng hơn đang diễn ra.

Ngân Nguyệt một mình đầu hai, Càn Thiên Trun cùng tên thái giám. Thật kinh ngạc là tên thái giám già kia không ngờ cũng đi tới kim thần trung kì, nửa chân đã đặt tới hậu kì. Dao quang kiếm ánh lóe sáng.

Hoàng Thái đánh tay đôi với Lí Sơ. Vũ Chiến Hùng thì một đầu hai. Không hề rơi vào hạ phong.

- Lão đại, Lão Thất đâu rồi?

Chu Du vừa đánh ngã một tên cấm quân quay sang hỏi Hoàng Minh. Hoàng Minh lắc đầu, đá vào bụng một tên, vừa tiến tới phía trước vừa liên tục quăng ra kunai.

Trên tường thành, hai bóng đen đang đứng nhìn xuống phía dưới.

- Phụ thân, chúng ta có tham gia không?

Lão nhân cười ha ha, đáp:

- Đây là cuộc chiến của quyền lực, thế lực ngầm chúng ta đáng lẽ không nên tham dự. Thế nhưng, ai bảo thằng nhóc kia là cháu rể ta chứ.

- Xuống, đánh một trận!

Nghe Quân Chấn Sơn cười ha ha nói, Quân Chấn Long dạ một tiếng, bay xuống. Vũ Chiến Hùng giật mình khi thấy có người đỡ hộ một kẻ, kinh ngạc nhìn sang. Là Quân Chấn Sơn, sao lão lại tham gia vào chuyện này?

Không kịp suy nghĩ, lão cũng không nghĩ nữa. Nhanh chóng đánh thẳng tay với gia chủ Mạc gia còn lại.

- Quân Chấn Sơn, đây là chuyện của quốc gia, ngươi không nên tham dự chuyện này!

Hạ gia Hạ Bạch nói.

- Lí do sao? Ta thích thì ta tham gia thôi!

Quân Chấn Sơn vô si nói. Hai tay hai thanh đao lớn bỏ tới tập điên cuồng.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 169: Đại chiến 2

Hạ Bạch vô cùng tức tối, lão vừa né tránh vừa phản đòn, Quân Chấn Sơn dừng mãnh vô cùng, kèm theo đó là tính vô lại của lão, đòn nào đòn lấy đều kiểu dân liều mạng, vừa đánh vừa cười ha ha khoái chí. Hạ Bạch cắn răng, tám khiên của lão chỉ biết chắn ngang trước mặt. Lão không đại gì tay đôi với tên điên này.

- Làm sao, đánh lại đi chứ, mắt mặt quá vậy Hạ Bạch?

Quân Chấn Sơn hô to, hai đao lớn liên tục bổ, va vào tám khiên kêu keng keng. Chiến trường vô cùng hỗn loạn, tiếng kêu thảm khốc lẫn tiếng vũ khí va vào nhau kịch liệt.

Càn thiên Trụ không thể ngờ mọi chuyện lại diễn ra như thế này, hần lúc này còn đang bận tránh đòn từ con yêu thú Bán Nguyệt Sư. Thật kinh khủng, đây là con Bán Nguyệt Sư mạnh nhất mà cả đời hần từng gặp, nó đạt tới cấp 8, thậm chí nửa chân bước vào Huyền Thần cảnh giới rồi. Nếu không phải có lão Mã thái giám cùng hần đỡ lại, chắc hần đã ngóm từ lâu. Hai người cũng chỉ dám tránh né cùng tìm cách phản công, nhưng quá khó. Thân thể nó vô cùng kinh khủng, là yêu thú nên sức mạnh cùng phòng thủ của Bán Nguyệt Sư càng đáng sợ.

- Chịu chết đi!

Ngân Nguyệt mở miệng kêu to tiếng nhân loại, Càn Thiên Trụ cùng Mã Lân chưa kịp kinh ngạc đã sợ hãi. Chỉ thấy nó há to miệng, một luồng sáng lớn tụ tập, Càn Thiên Trụ biết không thể chạy được lần tấn công này, hần bóp nát một tấm phù lục, tấm phù lục phòng ngự cấp 7. Rất quý báu từ thời tiền Hoàng để lại. Hần chỉ có một tấm duy nhất, bao năm nay không dám dùng. Thế nhưng nếu hôm nay không dùng, nhất định sẽ bỏ mạng lại. Tấm phù lục ngay lập tức phát lên, bao quanh vị trí của Càn thiên Trụ cùng Mã Lân. Cũng là lúc Ngân Nguyệt bắn ra một quả cầu sáng to đùng. Ầm, một vụ nổ to khiến bụi mù cả một góc. Hoàng Minh nhìn sang cũng ngây người. Phía bên này cấm vệ quân đã được Mạc Văn cho rút về. Hần không còn cách nào khác. Bên địch toàn là tu sĩ, cấm quân là người thường. Mặc dù có mấy ngàn người nhưng không thể giết được đối phương một người. Thậm chí vừa nãy đã tổn thất mất mấy trăm tính mạng. Có tiếp tục đánh cũng chỉ là cho đối phương chém thêm mấy đao thôi.

- Lão đại, không thấy lão thất, thật sự hắn đã đi đâu?

Trương Vô Kỳ hỏi Hoàng Minh, Hoàng Minh lắc đầu, hắn cũng không rõ, khi này tới đây rõ ràng là còn thấy mà. Chu Du bước tới phía sau, miệng chậm rãi nói.

- Lão thất chắc chắn đã vào trong thành, có lẽ là đến chỗ công chúa!

Hoàng Minh ngạc nhiên, sao lại tới đó? Hắn lơ mờ đoán ra gì đó.

Bên kia cấm quân đã không còn dám tới đánh, chỉ đứng thu lại một bên, bọn hắn cũng quá sợ hãi, giờ phút này chưa phá vỡ đội hình bỏ chạy đã là tốt lắm rồi.

Đây nào phải đánh nhau bình thường, kẻ địch nhấc tay nhấc chân là bọn hắn đã ngã xuống rồi. Còn đánh đấm gì nữa.

- Tướng Quân, bây giờ chúng ta làm sao? Có tới hộ giá?

Một tên Quân Trưởng quay sang nói với Mạc Vân.

Mạc Vân lắc đầu, cấm quân là một tay hăn bồi dưỡng, dù thế nào đi nữa cũng không muốn bị diệt toàn bộ.

- Đây không phải trận chiến của người thường chúng ta!

Tên Quân Trưởng kia tiu nghỉu cúi đầu. Đối phương ở đó chưa tới hai mươi người, vậy mà mấy ngàn người đánh không lại, phải rút lui. Đây là khái niệm khác nhau giữa người thường và tu sĩ.

Phía xa xa, rất nhiều tán tu đứng xem kịch hay, tay liên tục chỉ trỏ bàn tán không ngừng, thậm chí là rất nhiều năm vùng đang nhanh tay chuyển tin bằng phương thức khác nhau về quốc gia. Văn Nam quốc có biến!

Phong Thi đang đứng trên yêu thú kim bằng, hai tay lão đang điều khiển kiếm, thế nhưng sắc mặt hắn đã tái nhợt. Ba thanh kiếm của lão, đã mất hai. Chỉ còn lại một. Mỗi thanh kiếm bị gãy là lão như mất đi một phần hồn. Đến giờ mặt lão đã mất đi vô cùng nhiều sắc khí. Bọn áo đen này, Kẻ nào cũng thực lực thấp hơn lão nhiều lắm, thế nhưng bọn hắn sinh ra như là khắc tinh của đời lão, kiếm của bọn hắn, quái dị cùng mạnh mẽ nhất từ trước tới giờ. Bảo mệnh phi kiếm của lão, chỉ cần một chém đùng độ, liền gãy. Gãy hết toàn bộ. Một đời Phong Thi thần Kiếm sư danh tiếng vang vọng các quốc gia cứ thế bị đã bại từng chút một. Đến khi phi kiếm cuối cùng bị chém gãy, Phong Thu ngã gục xuống, cả người không còn chút sức lực. Lão bại, bại triệt để.

Kim Bằng kêu lên một tiếng lớn, mang theo Phong Thi trên lưng rời đi.

Hoàng Hùng định chạy theo, Hoàng Vân kéo lại.

- Để lão đi, chúng ta còn bận!

Hoàng Hùng gật đầu, toàn bộ người được đưa đi, cũng không cần ở lại, mau chóng rời đi.

Điện Phủ. Càn Thiên Biên lo lắng đi đi lại lại, hắn vô cùng sốt sắng, khi nghe ngoài thành nổ ra vụ nổ lớn, ngay lập tức hắn lấy ra một cây dao nhỏ vô cùng tinh tế. Càn Thiên Trụ từng đưa cho hắn trước khi ra công thành. Nếu thật sự hắn không giải quyết được thì hãy bẻ gãy nó. Càn thiên Trụ đã đi hơn một rồi, vụ nổ vừa xảy ra làm hắn lo lắng. Ngay lập tức bẻ gãy cây dao nhỏ đấy!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 170: Đại chiến 3

Một lão già từ sâu bên trong lòng đất đột nhiên mở mắt. Lão đang ngồi yên vị trên một cái bàn, bỗng nhiên đứng dậy.

- Có chuyện gì?

Lão tự hỏi một câu, phóng lên trên khỏi tầng hầm. Lão đang bay, đúng là đang bay lên khỏi tầng hầm. Lão là Càn Vũ.

Càn Vũ một thân áo màu xám, khí tức rất mạnh, hai hàng tóc mặc dù đã bạc trắng rồi, nhưng thân thể vẫn hồng hào khỏe mạnh vô cùng.

Rầm, bức tường sau điện vỡ ra, Càn Thiên Biên giật mình, sợ hãi lui lại. Một thân ảnh xuất hiện trước mắt hắn. Là một ông lão. Càn Vũ cũng thấy Càn Thiên Biên, nhất là con dao đã gãy đôi trong tay hắn.

- Tiểu tử, Có chuyện gì xảy ra? Tên nhóc Thiên Trụ đâu?

Càn Vũ ngay lập tức lên tiếng hỏi. Càn Thiên Biên trả lời ngay.

- Phụ thân đang đánh nhau với kẻ địch bên ngoài cổng thành.

Kẻ địch, kẻ nào mà hần không giải quyết được mà phải gọi ta ra?

Càn Vũ nhú mày một cái, bay lên phi thẳng ra cổng thành luôn khiến Càn Thiên Biên sợ hãi. Ông ta, ông ta đang bay. Thật sự hần không có nhìn nhầm. Thật sự là tự bay. Huyền Thần cảnh giới?

Hần còn đang ngỡ ngàng, thì một bóng người chạy lướt qua điện rồi biến mất. Ai thế? Càn Thiên Biên nghi hoặc đuổi theo.

Càn Thu đang ngồi trong một mái đình nhỏ trong vườn hoa của nàng. Hai tay chống lấy má, ngồi thẩn thờ nhìn về khoảng không phía trước. Nàng đã nghe được tiếng nổ ở bên ngoài. Thế nhưng nàng vẫn không có ý gì, vẫn ngồi yên ở đó. Ánh mắt long lanh không chút gợn sóng, ánh mắt thật buồn.

- Thu nhi!

Một âm thanh trầm ấm chợt vang lên, âm thanh chứa sự ấm áp cùng chiều chuộng. Càn Thu giật mình, âm thanh này, thật giống. Nàng cảm giác như đang trong mộng. Hình ảnh một bé trai nhỏ đang hiện ra trong đầu nàng. Nàng đang nằm mơ sao?

- Thu Nhi!

Âm thanh một lần nữa vang lên, nàng ngay lập tức quay về phía sau, nơi phát ra âm thanh. Chỉ thấy ngoài cổng tròn vào điện của nàng, một thiếu niên đang đứng nơi ấy. Thiếu niên mặc một bộ y phục kì lạ, mặt mũi hòa hợp, ánh mắt kiên nghị vô cùng. Ánh mắt ấy? Thật sự là hần? Càn Thu mắt như nhòe đi, nàng đang nằm mơ sao?

Triệu Vân từng bước đi vào, mỗi bước đi như chạm vào trái tim Càn Thu vậy. Nàng chỉ biết ngồi yên nhìn mà thôi. Huynh ấy đến, huynh ấy đã trở về đón ta?

Nàng nhớ lại, một chiều mưa khi ấy, cả hai chia tay nhau. Những hạt mưa rơi xuống lạnh ngắt. Thiếu niên ấy quay mặt đi, hai tay nắm chặt chỉ để lại một câu nói:

- Ta nhất định sẽ trở lại!

Đã năm năm rồi, năm năm đằng đẵng. Triệu Vân chỉ còn cách nàng 5 bước, hai cánh tay đã giơ lên, như muốn ôm lấy thân hình nàng trong lòng. Càn Thu khóc, nàng thật sự không kìm được nước mắt. Thế nhưng nàng thật không ngờ, phía sau lại xuất hiện một người. Một người khác, một bàn tay hóa chưởng đã cách lưng Triệu Vân không xa.

- Không!

Nàng hét lên, không biết làm cách nào, trong Khi Triệu Vân còn kích động, không hề quan tâm xung quanh, không hề có chút cảnh giác nào. Càn Thu đã ở sau lưng hần, ôm lấy thân hình hần.

Ầm! Một chưởng vang lên, nàng phun ra một ngụm máu tươi, Triệu Vân cảm nhận được, hai tay hần vẫn còn đang ở tư thế giơ đến phía trước. Nhưng ở phía sau? Triệu Vân kinh hoàng quay ngược lại. Tìm hần như ngừng đập, miệng mấp máy không nói được câu nào. Đờ lấy Càn Thu đang mềm nhũn người, Triệu Vân hai mắt đỏ ngầu, nước mắt ở đầu chảy ra. Hần ôm nàng vào lòng, nhìn về phía người phía sau. Người Phía sau cũng đang ngẩn ngơ sợ hãi. Hần là Càn Thiên Biên. Thấy có kẻ lạ mặt tiến vào nơi ở của muội muội hần, hần ra tay. Thế nhưng hần thật không thể ngờ, Càn Thu không biết làm cách nào lại xuất hiện bất ngờ, đờ lấy đòn đánh của hần. Hần còn đang ngơ ngác nhìn vào bàn tay của mình. Bàn tay vừa dùng chưởng đánh vào lưng của Càn Thu.

- Muội muội...Muội.

Càn thiên Biên mấp máy môi, vừa sợ hãi vừa kinh ngạc không thôi.

Triệu Vân gầm lên, thương đã xuất hiện nơi tay, còn chưa đứng lên đã bị Càn Thu giữ lại.

- Đứng đứng, Vân ca! Huynh ấy là ca ca của ta, huynh ấy không biết!

Triệu Vân vút thương sang một bên, ôm lấy Càn Thu.

- Muội..ta?

Càn Thiên Biên tinh thần không ổn định, hần không thể hiểu sao muội muội hần lại đỡ một đòn ấy.

- Đòn này là đòn sát thủ, chỉ cần đánh trúng, nhất định mất nửa mạng!

Càn thiên Biên nhớ lại lời hoàng huynh của hần Càn Thiên Hằng từng nói. Càn Thiên Hằng được tông môn 6 sao Phân Bách Tông nhận làm đệ tử, đã

mấy năm chưa về. Trước khi đi đã dạy cho Càn Thiên Biên một chiêu này, phòng cho trường hợp đặc biệt. Vậy mà hôm nay hắn lại một chiêu đánh vào lưng muội muội sinh đôi của hắn.

- Ngươi cút!!

Triệu Vân giờ mũi thương, chỉ thẳng vào Càn Thiên Biên. Càn thiên Biên còn đang muốn chạy đến cạnh bị ngăn lại. Hắn còn định nói gì đó thì Triệu Vân dùng ngón mở khóa Thiên địa tạo hóa công. Luyện thể hậu kì đỉnh phong, nửa bước ngân huyền. Uy áp làm Càn Thiên Biên sợ hãi bước lui lại 5 bước.

- Ngươi cút, không phải ngươi là ca ca nàng, ngươi đã chết rồi!

Triệu Vân nói xong, không thèm nhìn Càn Thiên Biên, cúi xuống lau đi vết máu trên miệng Càn thu.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 171: Đại chiến 4

Như sức nhớ, Triệu Vân lấy ra trong gói chỉ một bình thuốc. Hắn nhanh chóng đổ ra tay, bên trong bình chỉ có một viên đan dược nhỏ màu trắng ngà, cực kì bắt mắt.

- Thất Ca, đây là viên đan dược duy nhất, đệ luyện không có bao nhiêu, có hai viên, huynh với Tam ca đi sâu lâm phải cẩn thận!

Triệu Vân nhớ về lời dặn của Tiểu Ngư Nhi lúc trước. Viên đan dược này Triệu Vân biết vô cùng quý báu. Nó đã ngốn mất một phần ba linh dược của Phú Quốc Đảo. Và chỉ có hai viên thành đan.

Vội dứt cho Càn Thu, Triệu Vân vừa nhanh chóng bế nàng chạy ra ngoài. Lão đại, hắn chỉ biết rằng, lão đại hắn nhất định có cách. Lão đại chưa từng làm hắn thất vọng. Sau khi nuốt viên thuốc của Triệu Vân, Càn Thu mặt mày đã có chút hồng lại, không còn trắng bệch nữa. Hoàng Cung đã loạn cả lên rồi, từ nữ thái giám chạy loạn tìm cách trốn đi. Càn Thu không hề để ý bên ngoài chút nào. Nàng nằm gọn trong lòng Triệu Vân, hai tay ôm lấy người hắn, chỉ sợ hắn biến mất. Hắn đã biến mất một lần rồi, nàng nhất định không để hắn biến mất lần nữa.

Bên Ngoài thành...

Không khí đã ngưng trọng vô cùng. Không ai dám thở mạnh, toàn bộ đã dừng đánh nhau từ bao giờ. Không khí yên tĩnh kì lạ, bởi vì. Trên trời có người đang khoanh tay đứng ở đó. Hắn, ngự khí phi hành.

- Ta không nhầm, thì đó là...!

Lí Sơ chậm chạp nói nhỏ, bình thường sẽ chẳng ai nghe được lão nói gì, nhưng với không khí yên tĩnh này, mọi người bên cạnh đều có thể nghe rõ mồn một.

- Là Càn Vũ?

Hoàng Thái cất tiếng, mặt có chút lo lắng. Người vui vẻ nhất lúc này, không ai khác là Càn Thiên Trụ. Hắn đang rơi vào hạ phong. Con yêu thú kia quá mạnh, cả hắn cùng lão thái giám cũng không cách nào dám đánh chính diện. Toàn bộ rơi vào cách rồi rầm. Thế nhưng bây giờ thì sao? Cục diện đã thay đổi lại như trở bàn tay, lão tổ Hoàng Thất đến. Hơn nữa, lão đã đột phá thành công. Vân Nam Đế quốc đã có một vị Huyền thần. Càn Thiên Trụ chỉ muốn ngoác miệng lên cười lớn ba tiếng, thế nhưng hắn vẫn phải kìm lại, đoạn lên tiếng:

- Lão tổ tông, bọn hắn là phản tặc, có ý định lật đổ triều đại, không ngờ bị ta phát hiện truy đuổi. Bọn hắn biết không thoát liền mượn trợ thủ để quốc khác, quay lại định quyết một trận.

Càn thiên Trụ không hổ là Vua một nước, chỉ ba câu đã vạch rõ tội trạng cho đám người. Câu đầu là tội làm phản, câu tiếp theo là câu kết với thế lực đối nghịch mưu toan lật đổ triều đại Càn gia.

Càn Thu nghe Càn thiên Trụ nói xong, lão không cần biết đầu đuôi câu chuyện thế nào, Càn gia mấy trăm năm huy hoàng không cho phép có chuyện tạo phản hay mưu đồ. Càn Vũ lại là kẻ không muốn dài dòng, vô cùng dứt khoát. Lão cho là đúng thì sẽ là đúng, là sai thì sẽ là sai. Nghe thấy đứa cháu chút chít của lão nói xong, Càn Vũ hừ lạnh một tiếng, khí thế từ người lão bộc phát ra. Nhanh chóng bao trùm rộng lớn, áp bức tất cả mọi người. Cẩm vệ quân một đoàn người bên dưới lão không chịu được uy áp điên cuồng phun ra máu, ngã vật xuống, không rõ là sống hay đã chết.

- Mau lui sang bên phải thành.

Mạc Văn Kinh hoàng hét lớn. Cẩm vệ quân sợ hãi, chạy nhanh về phía bên kia. Cảnh tượng nhốn nháo vô cùng. Thật kinh khủng. Hạ Bạch cũng hứng chịu uy áp, hai chân lão có chút run run, chỉ thiếu điều muốn quỵ xuống. Hoàng Thái một kiếm chống dưới đất chống cho thân người không gục. Vũ Chiến Hùng cũng thế, lão còn lâm bầm chửi thề trong miệng câu gì đó. Chiến trường như bị định đoạt từ khi Càn Vũ tới.

- Lão đại, bên kia?

Chu Du lo lắng cất tiếng. Hoàng Minh chậm rãi nhìn về phía sau lưng hắn. Một thân hình cao hơn hắn cả một nửa người. Hắn đang đứng đấy, hai mắt tỏa ra sự phấn khích.

- Hùng ca, Đến lượt ngươi lên rồi!

Hùng Phuong hai tay xoa xoa vào nhau, thân hình vận hai ba cái kêu rắc rắc. Hắn cười lớn ha ha:

- Tiểu tử ngươi bắt ta phải chờ lâu quá rồi, ha ha ha, xem Tiểu Ngân đánh mà khớp xương trên người ta ngứa ngáy quá!

Hùng Phuong nhanh chóng bước lên phía trước, ánh mắt hướng lên trời, nơi Càn Vũ đang đứng, ánh mắt không khỏi toát ra vẻ thèm thuồng như nhìn thấy con mồi. Hoàng Minh cười khò, vẫn vờ theo nói:

- Hùng ca, nhớ kĩ ước định với ta đấy!

Hùng Phuong hơi khựng lại, hắn chợt nhớ đến một chuyện, sau đó lại bước tiếp. Tiếng hắn văng vẳng bên tai Hoàng Minh.

- Yên tâm, lão Hùng ta nhất quyết giữ lời. Tiểu Huỳnh đệ, ngươi phải nắm bắt thời cơ.

Hoàng Minh không nói gì. Hắn lặng lẽ nhìn theo Hùng Phuong đi ra khỏi hàng. Chậm rãi đi tới.

Càn Vũ đã nhận ra Hùng Phuong. Đối phương là kẻ duy nhất đi động trong lúc này, hướng hắn đi tới, chính là bên này.

Càn Vũ hừ lạnh, một kim thần cảnh mà cũng định tới đây, định làm gì?

Hùng Phuong chậm chạp từng bước ổn trọng, mỗi bước chân của hắn in hằn trên mặt đất một dấu chân.

- Huyền Thần cảnh giới sao? Lão Hùng ta muốn xem, Huyền Thần cảnh, bên nào mạnh hơn!

Câu nói của Hùng Phuong không lớn, nhưng kì lạ là nó văng vẳng bên tai tất cả mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Di Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 172: Đại chiến 5

Càn Vũ hừ lạnh, một con kiến mà thôi. Uy áp của lão toàn bộ hướng về Hùng Phuong mà tới. Thế nhưng, hai mắt lão nhú lại, đây là chuyện gì? Uy áp của lão như kim chìm đáy bể. Hùng Phuong không hề có biểu hiện gì, hắn vẫn chậm rãi đi tới, hơn nữa còn mỉm cười với lão. Chuyện này, Càn Vũ thấy có chút gì đó không đúng? Thế rồi, một việc làm hắn phải kinh hãi. Toàn trường kinh hãi. Hùng Phuong lúc này chân phải của hắn vững ở trên không, tiếp đó là chân trái, rồi lại chân phải. Hắn bước lên như bước trên một cái bậc thang. Từng bước từng bước như thật sự có bậc thang vậy. Càn thiên Trụ kinh hãi vô cùng. Biểu cảm rất cứng ngắc, hắn không thể tin vào mắt mình nữa. Lí Sơ cũng thế, miệng lão há hốc ra, không nói thành tiếng. Ai cũng sợ hãi, chỉ có Ngân Nguyệt hừ một tiếng, nó ngáp một cái thật lớn, đoạn lầu bả lầu bầu:

- Con Gấu chết tiệt, lại ra vẻ trang bức, ta khinh!

Mặc kệ Ngân Nguyệt có hâm mộ hay không, Hùng Phuong vẫn rất hài lòng với cách làm của mình lúc này. Từng bước tiến lên, thực lực của hắn càng bộc phát mạnh hơn. Càn Vũ đoán được chuyện gì đang xảy ra, ai cũng đoán được. Ngự khí phi hành, Hắn cũng là Huyền Thần cảnh.

Huyền Thần cảnh, hơn nữa, khí tức này, khí tức này...

Càn Vũ nhớ lại lời Hùng Phuong vừa nói khi nãy. Muốn xem Huyền Thần nào mạnh hơn?

- Hắn là yêu thú?

Càn Vũ có chút sợ hãi. Yêu thú đạt tới Huyền Thần cảnh giới? Đây là điều kinh khủng tới mức nào. Nhân loại tu luyện tới Huyền Thần đã cực khổ tới mức nào, lão là người rõ ràng nhất, còn yêu thú, muốn tu luyện tới Huyền Thần, đó phải là bao nhiêu cái trăm năm tích lũy, hơn nữa còn phải tiến hóa, hóa hình. Nói về chiến đấu, có 10 cái nhân loại Huyền thần cũng chỉ ngang tay với một yêu thú Huyền thần mà thôi. Càn Vũ đáng chết, lão mới thoát khỏi kim thần hậu kì, bước đến cánh cửa Huyền Thần, vậy mà? Đánh hay chạy?

Càn Vũ đã nghĩ trong đầu vô số tình huống rồi. Lão hôm nay đập phải cúrt cho ra đường sao? Sao lại gặp may mắn thế này. Cũng không phải, lão bay trên trời mà, lấy đâu ra cúrt chó?

Hùng Phương đã đứng song song với Càn Vũ. Hắn khoanh hai tay, ánh mắt vô cùng hứng thú nhìn lão già tóc đã bạc này. Đoạn nói:

- Tu luyện tới Huyền Thần cảnh giới, thọ nguyên tăng lên trăm năm, thế nhưng thân thể không thể cải tạo, ha ha!

Hùng Phương liếc mắt đã nhận ra Càn Vũ đột phá không lâu, chắc chắn chỉ trước hắn một hai tháng.

Càn Vũ cất tiếng, giọng có chút hòa hoãn.

- Đạo hữu, ta biết ngươi không phải nhân loại, chuyện này là việc của nhân loại chúng ta, ngươi là cao thủ, nhưng ngươi không thể để người ta lợi dụng, xen vào việc của giống loài khác!

Càn Vũ nói, có ý nhắc nhở Hùng Phương về luật lệ của Thiên Đạo. Thiên đạo từng có luật lệ. Trừ khi hai bên xung đột mạnh nếu không tham gia bất cứ sự việc gì của giống loài khác, đều bị nhận định là kẻ gây sự, chịu sự truy bắt của giống loài đó.

Hùng Phương cười lớn ha ha, vô cùng khoái chí. Hắn còn ôm lấy bụng mình mà cười cong như con tôm.

- Ngươi cười cái gì?

Càn Vũ ngạc nhiên hỏi, lão thấy mình không hề có câu nào sai cả.

Hùng Phương cười một lúc rồi đứng yên, trên đầu hắn hiện lên một bản kế ước mờ ảo. Càn Vũ kinh ngạc. Kế ước sủng thú? Trời đất của ta ư? Càn Vũ kinh dị mở tròn mắt. Huyền Thần cảnh giới chỉ là sủng thú của người ta? Vậy còn chủ nhân sẽ là cấp bậc nào? Có nghĩ cũng không dám nghĩ, Càn Vũ đau viết rằng, chủ nhân của một tên Huyền Thần cảnh giới chỉ là một tiểu tử ngân huyền cảnh nho nhỏ mặt gian dối đứng phía dưới đang cười trộm kia.

- Ngươi biết ta lấy tư cách gì tham gia rồi chứ?

Hùng Phương bô bô nói. Tiếng nói của hắn vang ầm ầm như tiếng sấm rền.

Càn Vũ biết nếu lúc này lão không chạy, thì sẽ chẳng có thể chạy.

Nghĩ là làm, ngay lập tức Càn Vũ xoay người phóng thẳng. Không hề ngoái đầu lại. Lúc này lão chỉ còn nghĩ là phải rời đi. Nếu ở lại, chính lão cũng sợ không chạy nổi. Nói gì đến đám cháu chắt chít chít kia. Lão sống càng lâu càng sợ chết. Lão biết cái chết nó sẽ sâu thẳm cỡ nào. Lão không muốn chết, nhất là khi lão mới đột phá Huyền Thần cảnh giới.

- Đứng lại, chạy đi đâu?

Hùng Phương miệng hô lớn. Bàn tay thành trái một vả bay tới. Cánh tay hắn tạo ra một bàn tay vàng chói to như tòa nhà và về phía Càn Vũ đang quay đầu có ý định chạy.

Dưới đất toàn bộ đều ngậy ngậy nhìn một chương kia. Chỉ một cái vả đơn giản nhưng vô cùng uy lực.

Càn Vũ nghe tiếng gió rít rít bên tai, lão ngay lập tức ngoái đầu lại, thì thấy ngay sau lưng mình là một bàn tay to dùng còn có cả móng vuốt sắc nhọn. Dù chỉ là hình ảnh tạo ra những lão không dám đối đầu với nó. Càn Vũ hét lớn;

- Khu Biên Bán Giới!

Một cái chuông từ dây chuyền trên cổ của lão bay ra hóa thành to đùng. Một vả của Hùng Phương bị cái chuông đỡ lại. Cái chuông vang lên âm thanh vang dội, vang khắp kinh thành.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 173: Ta muốn last hit

Dân chúng trong kinh thành sợ hãi vô cùng, họ chỉ là người thường, khi có động tĩnh đánh nhau là ai lấy đều ở trong nhà, khóa cửa thín thít. Tiếng chuông vang lên khủng khiếp vô cùng. Rất nhiều người lập tức ngã ngựa ra bỏ mình. Nhiều người trốn trong nhà, không kịp che lỗ tai đã bị chấn văng thỏ huyết. Chứ đừng nói là trẻ con bình thường.

Cái chuông đỡ được một đòn, liền nứt nẻ, nó đã hoàn thành nhiệm vụ, đỡ được một đòn của Hùng Phương. Thật kinh khủng, cùng là một cảnh giới, thế nhưng đối phương chỉ ra một đòn mà đã lấy đi pháp bảo giữ mạng của Càn Vũ. Lão cực kì đau lòng, thế nhưng, mấy thì cũng mất rồi, vẫn phải chạy đi. Lão vô cùng ân hận, đáng ra khi trước phải giữ lại vài tấm phù độn mới đúng, mà phù độn sợ cũng không thành công. Phù lục cần có thời gian hiệu lực. Chỉ sợ còn chưa sử dụng xong đối phương đã bẻ gãy đầu lão rồi ý chứ. Càn Vũ tranh thủ lúc cái chuông đỡ được một đòn, rất quyết đoán bay đi.

- Đùng Hồng chạy!

Hùng Phuong hô to, thân hình hắn vô cùng nhanh, lóe cái đã xuất hiện cách Càn Vũ nửa quãng đường. Càn Vũ sợ hãi, đối phương di chuyển quá nhanh, thật sự thân pháp cùng khả năng phi hành đã rất lão luyện. Càn Vũ nào biết, Hùng Phuong cũng chỉ mới đột phá mấy hôm trước mà thôi.

- Đùng hồng chạy, Dời Sơn Phách!

Hùng Phuong hô to, cánh tay phải lại huy động một phát vã. Đòn đánh của Hùng Phuong rất đơn giản, chỉ có vã, vã và vã. Thế nhưng mỗi chiêu lại không giống nhau. Phát vã này, lại hình thành một uy áp, một ngọn núi to vật vờ như bay hết tốc lực đuổi theo Càn Vũ. Càn Vũ khiếp đảm, lão nâng hai cánh tay lên, hết cách, đối phương thân pháp quá nhanh, ra đòn rất chính xác, nếu cứ vậy mà đi nhất định ăn trọn đòn này, không chết cũng phải mất nửa cái mạng, thật là ép người quá đáng mà. Càn Vũ lựa chọn ngạnh kháng. Không còn cách nào khác.

- Thực mãnh Quyền!

Càn Vũ lập tức quay lại, bằng một góc tấn công cực đẹp, tay phải lão vàng chói, tương một cú đâm chói mắt, chính xác đâm vào giữa trung tâm ngọn núi đang cận kề. Bùm! Một tiếng nổ nửa vang lên, vụ nổ làm khói bay đầy trời. Hùng Phuong không làm gì hết cả, hắn chỉ đứng khoanh tay đợi. Hắn biết được kết quả. Bên dưới mọi người cũng đều nín thở chờ đợi. Lo sợ nhất lại chính là Càn thiên Trụ. Lúc Càn Vũ xoay lưng rời đi, hắn đã nghĩ trong đầu, thôi rồi, lão tổ cũng sợ hãi bỏ đi rồi. Vậy đám cháu chắt bọn hắn lấy ai mà chống lưng nữa đây. Càn thiên Trụ cảm thấy mình đã làm ra điều ngu xuẩn nhất trong cuộc đời. Thế nhưng trên đời không bán thuốc hồi hận, hắn đã phóng lao, không thể không theo lao.

Khói nổ tán đi, một thân hình xuất hiện, quần áo tả tơi, chòm râu dài cùng tóc đã cháy đem gần hết. Thảm hại vô cùng. Đó không phải Càn Vũ thì là ai nữa? Lão lúc này vô cùng chật vật, tay trái đang ôm lấy tay phải. Cánh tay phải của lão không biết còn dùng được không? Chỉ thấy máu cứ vậy rơi xuống từng giọt một.

- Thật mạnh!

Lí Sơ đáng chết thì thảo, đến cả Càn Vũ cũng đánh không lại, không phải, đây là ngược đãi mà, đâu phải là đánh nhau. Đối phương chỉ tung ra hai đòn mà thôi, thậm chí đó chỉ là hóa hình đánh tới chứ không phải là cận mặt tay đầu tay. Đối phương cứu viện quá mạnh. Hạ Bạch cũng sợ hãi, hắn cũng vô cùng lo sợ. Chuyển đi ngày hôm nay, chỉ son lành ít dữ nhiều rồi.

Hùng Phuong ngó chừng Càn Vũ một chút, khuôn mặt lão tím tái, chắc chắn một đòn vừa rồi không hề đơn giản tí nào.

- Hoàng Huynh đệ, Ta nghĩ ta đã làm tốt rồi, lúc này đến ngươi đấy!

Hùng Phuong Giọng ồm ồm, như là sợ người ta không nghe thấy vậy. Nghĩ là nghĩ như thế, nhưng không ạ dám hé răng ra nói hay phản bác câu nào.

Càn Vũ thì sùng sốt, hắn đang nói ai? Chà nhẽ là bằng hữu của hắn. Hắn còn dẫn theo bằng hữu sao? Càn Vũ cười khổ. Chỉ hai đòn, hai đòn cách không đánh tới mà lão đã mất 8 phần thực lực đón đỡ rồi. Nếu hắn lại đánh tới, lão đành nhắm mắt buông xuôi thôi.

Hoàng Minh chậm rãi đi tới, khuôn mặt hắn vô cùng tự tin, thi thoảng lại nhếch mép lên trông rất giống côn đồ. Được cái khuôn mặt hắn vô cùng cân xứng, có thể nói là đẹp trai, pha chút phong trần.

Tiểu tử này?

Càn Vũ lắc đầu, tên nhóc này là ngân huyền cảnh sao? Từng bước đi tới, Hoàng Minh dừng lại. Đối phương đã vào trạng thái yếu nhất, Hoàng Minh muốn chính là điều này, trước khi tới đây hắn đã thương lượng với Hùng Phuong rồi. Hắn muốn last hit.

Càn Vũ nhìn chằm chằm vào Hoàng Minh. Không sai, dù lão bị thương nhưng lão vẫn có thể cảm nhận được thực lực của Hoàng Minh. Với lại, Hoàng Minh cũng là không hề dùng Thiên Địa Tạo Hóa Công che đi thực lực nữa.

- Lão đại muốn làm gì? Huynh ấy mới đột phá Ngân Huyền Cảnh mà thôi?

Trương Vô Kỵ lo lắng, không rõ Hoàng Minh có ý gì. Chu du bên cạnh cũng lo lắng, hắn phải cây quạt qua lại, mắt chằm chằm nhìn theo bóng Hoàng Minh đang đi tới bên kia!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 174: Bùa nổ

- Tiểu tử này muốn gì?

Càn Vũ đã nhận ra, Hùng Phương ra tay còn giữ thực lực, hẳn không muốn lão chết, ngay lúc này tên tiểu tử kia lại tiến lên, thế nào, muốn đánh cùng lão. Càn Vũ vừa tức giận vừa khinh thường. Mặc dù lão bị trọng thương nhưng không bao giờ có chuyện một tiểu tử ngân huyền dám đọ với lão. Càn Vũ nhìn chăm chăm vào Hoàng Minh đang đi tới. Hoàng Minh miệng vẫn nhếch lên nửa vòng cong, một nụ cười đầy ý vị.

- Lão già, để ta last hit ngươi!

Hoàng Minh lên tiếng, hẳn đã chạy vụt tới.

- Đa trùng ảnh phân thân chi thuật!

Bùm bùm bùm bùm, hơn mười Hoàng Minh nhanh chóng được tạo ra, cả chiến trường đều kinh hãi. Chỉ có vài người quen biết với Hoàng Minh mới biết pháp thuật này, còn không đều kinh ngạc vô cùng.

- Tiểu tử này, còn giấu bao nhiêu bí mật nữa?

Hoàng Thái hai mắt đăm đăm nhìn về Hoàng Minh. Không biết là phía sau lưng hắn, một bóng người đang chậm chạp tiến đến.

Mười phân thân Hoàng Minh lần lượt kiêu nhau, dẫm đạp lên nhau mà đá lên, hết một lượt đã bay lên được hơn mười năm mét. Giữa không trung, một Hoàng Minh đang bay trên trời, hẳn lại tiếp tục phân thân, ngay lập tức xung quanh xuất hiện 5 Hoàng Minh, lại phối hợp lấy tay kéo rồi đẩy, đá chân, tiếp tục làm bậc đệm thứ hai. Mọi người kinh ngạc rồi, đây là cách phối hợp gì vậy? Quá sáng tạo, quá thích mắt đi. Hoàng Minh tiếp tục phát tới thứ 3, hẳn đã cao ngang với Càn Vũ. Càn Vũ nhìn từ đầu tới cuối thấy Hoàng Minh hành động, lão cũng chấn động không thôi. Tên tiểu tử này thân pháp quái dị, pháp thuật kinh khủng. Thế nhưng pháp thuật như vậy hẳn là pháp sư, tại sao hắn lại cố gắng lên tận đây để đánh với một chiến sĩ như ta.

Càn Vũ còn đang vô cùng kinh ngạc, thì Hoàng Minh bên này đã phi tới một loạt kunai, phải hơn mười cái. Mỗi cái đều phóng tới cực nhanh, Càn Vũ mặc dù bị thương nhưng một vài cái ám khí này lão không thèm để ý, thân hình uốn éo định né tránh, lão tự tin bằng thân pháp của lão né tránh đám ám khí này vô cùng đơn giản. Thế nhưng kunai bay gần tới chỉ còn cách một mét, lão thấy kinh ngạc khi phía sau chuỗi kunai, đều có bám theo một tấm giấy mỏng kì lạ màu vàng. Một cảm giác bất an từ đâu ra, lão không dám né nữa, chỉ nghĩ phải chạy xa ra đám ám khí này. Thế nhưng, nghĩ vậy nhưng đã không kịp rồi. Cầu mong lão không nhận sai. Thân hình lão uốn cong kì diệu, né vô cùng chuẩn xác, không hề một kunai nào chạm vào được vạt áo của lão. Càn Vũ miệng thở phào, cũng có chút đắc ý, hừ. Ta mặc dù trọng thương, nhưng lạc đà gầy còn hơn ngựa, tiểu tử định ám sát ta, còn lâu. Càn Vũ nghĩ trong đầu như vậy, thế nhưng khi Lão chợt hướng ánh mắt về phía Hoàng Minh, lão chợt lo lắng, vì đối phương đang nhếch mép cười. Hoàng Minh vừa trong tình trạng rơi tự do, miệng lẩm bầm.

- Bùm!

Dị biến xảy ra, Toàn bộ kunai phát nổ. Nói thì chậm xảy ra thì nhanh, Càn Vũ lúc này còn đang uốn cong tránh né kunai toàn bộ, không thể dùng cách nào để né tránh được. Mười cái lá bùa Hoàng Minh gắn ở đuôi kunai, ngay lập tức nổ tung trời. Toàn Trường Khiếp sợ!

Hoàng Minh lập tức phân thân làm theo cách cũ, vừa giảm khoảng cách rơi, vừa lấy thân hình phân thân làm đệm để hạ xuống. Chỉ hai lần hắn đã chạm được chân xuống mặt đất.

- Hay lắm Lão Đại!

Trương Vô Kỵ không nhìn được hô to, vô cùng hâm mộ. Lão đại một pháp thuật này vô cùng bá đạo, không thấy hắn hạn chế số lượng phân thân ra. Thậm chí càng ngày càng nhiều vì Hoàng Minh hắn đột phá. Chu Du gật đầu. Pháp thuật này gần như là át chủ bài của Hoàng Minh, từng có lúc Chu Du hỏi, Hoàng Minh bảo rằng. Linh lực của hắn thuộc loại biến dị, nên mới có thể sử dụng pháp thuật này, còn những người khác thì không thể. Nhiều lúc muốn dạy cho các huynh đệ mà cũng không dạy được. Vì dạy xong mọi người vẫn không thể sử dụng. Từ đó về sau, các huynh đệ đều biết, Hoàng Minh có biến dị linh lực. Cũng không ai hỏi thăm gì nữa. Đến lúc này, chỉ vài đòn cơ bản, thế nhưng hết sức hiệu quả.

Một thân hình rơi từ trên trời xuống. Khác với Hoàng Minh, Càn Vũ quần áo rách to tã. Thân hình nhiều chỗ cháy đen. Không ngờ một huyền thần cảnh lại có thể bị bùa nổ tàn phá thân thể như vậy. Hoàng Minh cũng hết sức kinh ngạc. Bùa nổ lợi hại như vậy? Vậy mà nhiều khi hắn lại chê không thêm dùng. Lần này về nhất định phải đổi thật nhiều mới được.

Càn Vũ rơi cái ầm xuống mặt đất, bụi mù bay lên, Hoàng Minh biết lão chưa chết, vì hệ thống vẫn chưa thông báo gì cả.

Càn Thiên Trụ sợ hãi, chạy ra ý định đỡ lấy Càn Vũ, ngay lập tức hắn bị Ngân Nguyệt chặn lại. Những người khác cũng bị kìm lại bởi đối phương, thế nên không ai có thể tiếp cận được. Hơn nữa, bọn hắn còn chưa quên. Kẻ mạnh nhất nơi này vẫn còn đang đứng yên trên trời ngạo nghễ kia.

- Khụ khụ khụ!

Càn Vũ bò dậy, chậm rãi đứng lên. Quá nhục nhã, quá mất mặt. Lão hai mắt đỏ rực. Không ngờ lão lại bị một tên tiểu tử tính kế như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 175: Spyduck

Càn Vũ hừ lạnh. Lão đã biết chắc tên yêu thú hóa hình kia muốn tiểu tử này ma luyện, và chính lão lại là đối tượng đấy.

- Hừ, cho dù chết, ta cũng phải kéo theo một tên tiểu tử thiên tài!

Hai tay lão chấp vào nhau, một dòng kí tự xuất hiện, không gian xung quanh biến mất.

Triều hồi xung quanh sao? Hoàng Minh nhắm mắt. Ngay lập tức bên cạnh Càn Vũ là một con rắn lớn, chiều rộng phải bằng một cái cột đình, dài hơn bốn mét. Màu đen tuyền, hai mắt đỏ lấp lóe dữ tợn.

- Xuất Âm Xà?

Hùng Phương cùng Ngân Nguyệt đồng thời nhận ngay ra con yêu thú mới xuất hiện. Xuất âm xà là yêu thú vô cùng kinh khủng cùng ác độc. Thậm chí có thể nói là vô cùng thâm độc. Xuất âm xà nếu muốn trưởng thành thì nhất định phải tiêu diệt anh em trong nhà. Tức là lúc sinh ra, hơn hai mươi quả trứng cùng nở. Xuất âm xà đã là một hung thần. Dòng máu cùng bản năng khiến chúng đều biết. Chỉ có một trong toàn bộ có thể sống. Số còn lại, phải tiêu diệt. Thế nên, Xuất Âm xà vô cùng yêu nghiệt. Mỗi một con Xuất Âm xà đều là một kẻ giết chóc kinh khủng mà thôi. Con xuất Âm xà này của Càn vũ, đã đạt tới cấp 7. Thật kinh ngạc, không hiểu sao nó có thể rơi vào tay của Càn Vũ.

Càn Vũ hai mắt đã đỏ rồi, lão biết lão không thể chạy, vậy chuyện này, lão cũng muốn kéo theo người đi cùng.

Xuất Âm xà thè cái lưỡi đỏ rực của nó ra, rung hai cái rồi lại thụt vào. Ai nhìn thấy cũng sợ hãi. Xuất âm xà có một sự khủng bố hơn, có lẽ đến Ngân Nguyệt cũng e ngại đấu với nó. Bởi vì, toàn thân nó đều có độc.

Hoàng Minh không rõ, chỉ thấy con rắn này rất lợi hại, còn có chút giống con rắn của Sasuke khi triệu hồi nữa.

- Có lẽ pikachu có thể đánh lại nó, lúc này hitokage vẫn không nên lộ ra. Quá nhiều người!

Hoàng Minh lẩm nhẩm, hẳn cần có người đánh với con rắn này, có lẽ pikachu sẽ làm được. Chỉ cần kéo nó ra khỏi bên Càn Vũ, hẳn sẽ có cách.

Không cần nhìn, Hoàng Minh lấy ra một trái pokemon, ném nhanh ra trước mặt!

- Pikachu, phải nhờ đến mày rồi!

Trái cầu bay ra trong sự kinh ngạc của mọi người. Ai cũng dõi theo quả cầu. Tiểu tử này có yêu thú đấu lại Xuất âm xà sao? Chỉ thấy quả cầu bay tới cách Xuất âm xà 10 mét thì bật mở. Một thân hình nhanh chóng hình thành. Hoàng Minh đang từ mỉm cười sang kinh ngạc, sau đó là sợ hãi.

- Chết mịa, nhằm cầu rồi!

Hoàng Minh hô to, nãy hắn lấy cầu ra, quên mất nhìn dấu hiệu. Phía trước hắn lúc này, toàn bộ người đều tập trung vào yêu thú vừa xuất hiện.

- Ta kháo! Cái gì đây?

- mịa, đây là loại yêu thú gì?

Hàng tá câu hỏi từ miệng người toàn trường.

Chu Du:....

Trương Vô Kỵ:.....

Hoàng Thái:....

Hùng Phương:....

Trước mặt Hoàng Minh, là một bóng hình tròn ú, màu vàng mập mạp. Hai mắt ngây ngô, cái mỏ bẹp xẹp nhô ra phía trước. Không ai khác chính là vịt Psyduck. Nó đang ngẩn ngơ, hai mắt chăm chăm nhìn vào con yêu thú to gấp mấy chục lần nó.

- Qaqaqaqaqaqaqa!

Psyduck hét lên sợ hãi. Thế rồi nó hai chân nhanh chóng chạy chúi chết, ở phía sau lưng nó, xuất Âm xà ngay lập tức đuổi theo. Con mới xuất hiện nó tất nhiên là không bỏ. Hoàng Minh còn đang có ý định thu con vịt ngớ ngẩn kia về, ai dè nó chạy nhanh thật, quan trọng là nó lại còn kéo theo được con rắn kia đi. Hoàng Minh phần khởi cười ha hả. Hai mắt hắn nhắm lại.

- Lão bắt từ, tiếp ta ba nghìn lẻ một chiêu!

Hoàng Minh hô to, kunai sẵn nơi tay, hấn chạy đúng theo kiểu ninja mà phóng tới Càn Vũ.

- Hừ, Không biết lượng sức mình!

Lần này Càn Vũ không hề khinh địch nữa. Lão biết tên tiểu tử này rất mưu mô xảo quyệt. Hờ ra là vô cùng thiết thời. Hơn nữa lão bây giờ chỉ còn phát huy được hai phần thực lực. Càn Vũ lấy ra cây đao to vật. Nhóc con, đến đây đi. Dù chỉ còn hai phần chiến lực, nhưng đó cũng đủ để giết ngươi rồi. Càn Vũ nâng đao đứng đón. Vô cùng tập trung. Xuất ám xà bên kia đã dành thắng lợi rồi, lão vô cùng yên tâm. Chỉ thấy bên kia Xuất ám xà vô cùng đắc ý, nện cái đuôi to dùng liên tục giã xuống đầu vịt Spyduck. Con vịt mặc dù đau nhưng vẫn vô cùng trơn trượt không hề để Xuất Ám Xà siết được. Điều kì lạ ở đây là, toàn thân Xuất Ám Xà là độc. Thế nhưng gõ lên đầu vịt thì không hề có dính được một chút độc nào. Con vịt thì cứ chạy loạn cả lên, vừa chạy vừa kêu oang oác cái mồm. Ai cũng vừa thấy buồn cười lại vừa kinh ngạc.

- Đa trùng ảnh phân thân chi thuật!

Hoàng Minh kết ấn. Hơn bốn mươi Hoàng Minh xuất hiện làm cho Càn Vũ kinh ngạc lần nữa. Thật con mẹ nó nhiều, lão cứ nghĩ mười cái bóng là giới hạn của Hoàng Minh rồi. Thật không ngờ lại có thể lên tới con số bốn mươi. Càn Vũ nâng đao lên. Hai mắt trừng trừng hô to:

- Bán Trường Liêm Đao!

Cây đao ánh lên màu vàng kim, Càn Vũ chém chéo một đường. Ánh đao lóe lên to lớn vô cùng. Một chém lao nhanh về phía trước. Chém đứt đôi toàn bộ Hoàng Minh ở trước mặt. Cảnh tượng Kinh hoàng hiện ra.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 176: Thiên Niên Sát

- Hoàng Minh!

- Lão đại!

- Cháu rể!!

Một loạt tiếng kêu thất thanh sợ hãi. Ai cũng lo lắng cùng khiếp đảm. Một chém kia quá lợi hại. Toàn bộ phân thân bị tiêu diệt trong nháy mắt. Trương Vô Kỵ lo lắng chạy tới, thế nhưng một bàn tay ngăn lại trước người hắn.

- Đùng lo, Lão đại không bị giết dễ vậy đâu?

Chu Du một tay ngăn lại, ánh mắt hắn lóe lên vài tia sáng, dường như hắn đã nhận ra chuyện gì đó.

Càn Vũ rất hài lòng về chiến kê vừa rồi, thế nhưng vài giây sau lão lại giật mình. Tại sao? Tại vị không hề có một giọt máu nào bắn ra cả. Một giọt cũng không hề thấy. Ở giữa trung tâm vừa rồi chỉ còn sót lại một khúc gỗ kì lạ nằm chổng chơ mà thôi.

- Lão đại thoát rồi, hù vớ!

Tiểu Ngư nhi vuốt má thờ hất ra. Hắn thật sự lo lắng, pha tấn công vừa rồi quá khủng khiếp.

- Ngươi đâu?

Càn Vũ nhìn ngó chung quanh, mọi người cũng đều có ý định như vậy, toàn bộ ánh mắt đều rời đi tìm kiếm, cuối cùng, ánh mắt đều nhìn về phía tảng đá cách đó không xa, khoảng hai mươi mét. Đó là nơi duy nhất có thể trốn. Tảng đá duy nhất ở nơi bằng phẳng thế này. Đúng như dự đoán, Hoàng Minh chậm chạp đi ra. Thân hình hắn chưa có một vết thương nào. Vô cùng nguyên vẹn. Hoàng Minh nhếch môi, nụ cười quen thuộc của hắn.

- Xong, lão đại tìm ra rồi!

Kiều Phong lắc đầu, nói.

- Tìm ra gì vậy Phong ca?

Tiểu Ngư Nhi thốt lên, vô cùng tò mò. Mọi người cũng quay sang nhìn về Kiều Phong. Kiều Phong cũng không giấu giếm gì, nói:

- Mỗi khi lão đại tìm được cách chiến thắng, hắn đều cười nụ cười ấy. Nhìn vô cùng âm hiểm.

Kiều Phong nói, cả bọn mới gật gù, hình như có chuyện này thật. Chu Du gật đầu, cái quạt của hắn đang phe phẩy bỗng thu lại cái quạt, hắn lẩm bẩm

trong miệng:

- Lão đại, kế hoạch hay lắm!

Hoàng Minh đứng đó mỉm cười làm Càn Vũ có chút lo lắng, tiểu tử này kì lạ pháp thuật, vô cùng trơn tuột, không ngờ một chiêu vừa nảy có thể trốn thoát. Lão còn đang nghĩ thì bên này Hoàng Minh đã lên tiếng:

- Lão già, một chiêu kinh khủng đấy, nhưng giờ đến lượt ta.

- Đa trùng ảnh phân thân chi thuật!

Hoàng Minh kết ấn, vẫn là bốn mươi phân thân, vô cùng hùng hô mỗi tên một kunai lao tới tiếp cận.

- Hừ, không biết sống chết!

Càn Vũ đao giơ lên, một chiêu này lão còn có thể dùng mấy lần, để xem ngươi phân bao nhiêu ta chém bấy nhiêu.

- Bán Trường Liêm Đao!

Càn Vũ hét lớn, lại một đao chém tới. Y như lần trước, toàn bộ bị hủy. Thế nhưng Càn Vũ còn chưa kịp đắc ý, lão đã nhìn thấy dị biến phía trước.

Toàn bộ chiến trường đều kinh hãi nhìn về phía hòn đá.

Đại gia Hoàng Minh của chúng ta, đang đứng đỉnh tấn, hai tay chụm lại thành hình, trong lòng hai bàn tay, một quả cầu trắng ngà đang từ từ hình thành.

- Là chiêu đó?

Mọi người đều nhận ra chiêu này mặc dù không biết tên là gì nhưng đều đã được chứng kiến qua sự kinh khủng của nó. Nhất là Khôi Phúc, Hắc là tự thân nếm trải mà. Giờ nhìn lại hắc càng sợ hãi. Bởi vì lúc này, quả cầu ấy còn to hơn, trong hơn, lại có chút xoay tròn nhìn đáng sợ, hắc thì thào:

- Lần đó hắc ta đã dùng bao nhiêu lực lượng?

Không khó để Khôi Phúc nhận ra, một đòn kia Hoàng Minh không hề dùng hết thực lực.

- Ka

- Mê

Hoàng Minh miệng hô lớn, bên kia bốn mươi mét, Càn Vũ đã cảm nhận được mùi nguy hiểm, lão thật sự rung động với pháp thuật của Hoàng Minh. Tên tiểu tử này, còn bao nhiêu lá bài tẩy? Lão sợ hãi lấy ra một tấm khiên che trước người. Đây cũng từng là vũ khí hộ thân của lão mấy chục năm về trước. Vô cùng kiên cố, được gia tăng thêm Hoa văn, lão cầm lấy nó, tự tin hơn mười phần.

- Đến đi!

Càn Vũ nhủ thầm, lão thật sự muốn đỡ một đòn này. Vậy mà, khi toàn trường còn kinh hãi nhìn chăm chăm vào một đòn Hoàng Minh sắp thi triển thì dị biến lại xảy ra, kinh khủng hơn nhiều.

Chính là, từ dưới đất, sau lưng Càn Vũ bay lên một bóng người. Càn Vũ kinh hãi. Nguy rồi, trúng kế!

- Ha ha ha, lão già, ăn một đòn thể thuật bá đạo nhất thiên hạ đây, Thiên Niên Sát!

Hoàng Minh cười to khoái chí, hai tay hắc chụm lại, ngón trở cùng ngón giữa hai tay thượng lên, một cách kinh khủng hắc thọc một phát.

Càn Vũ câm lặng, lão chỉ cảm thấy lúc này thiên địa điên đảo, hai tai lão ù đi, từ dưới cửa hậu kéo lên một con đầu không thể nào diễn tả. Hai mắt lão tròn tròn lồi ra. Mồm lão méo xệch. Sau một giây, lão hét lên một cách điên cuồng, cái mồm to như loa phóng thanh.

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!

Tiếng kêu của Huyền Thần cảnh giới Càn Vũ không hề kìm lại được. Tiếng la thất thanh của lão vang lên thấu tận trời xanh. Bên kia Hùng Phương trán đầy mồ hôi, Hắc không tự chủ được mà sợ hãi đưa tay sờ lên mũi mình. Không chỉ hắc, cả chiến trường ai cũng không tự chủ được mà sờ vào cái mũi của mình. Khi thấy nó bình yên không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Thật kinh khủng.

- Ha ha ha, Cháu rể, ngươi thật khôn nặn, bắt quá ta thích, ha ha ha!

Tĩnh lại nhanh nhất không ngờ lại là Quân Chấn Sơn. Lão cười ngoác mồm, lộ ra hàm răng đã vàng cả đám.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 177: Spyduck năng lực

Tiếng cười của Quân Chấn Sơn đưa mọi người về hiện thực, ánh mắt đều tập trung nhìn về phía xảy ra chuyện này. Càn Vũ hai mắt đỏ rực, lão đã điên cuồng lên rồi. Con đầu làm lão quên mất mình là Huyền Thần cảnh giới. Trong đầu lão lúc này chỉ có ý nghĩ duy nhất, giết hắn, giết thẳng ôn con vô sỉ này. Nghĩ là làm, Lão quay lưng nhìn về phía Hoàng Minh. Bốn mắt nhìn nhau, Càn Vũ vùng tâm khiến phang thẳng mặt Hoàng Minh. Hoàng Minh bay lên, văng ra xa, trên khoảng không đầy, hắn chỉ lăm nhăm một từ.

- Bùm!

Càn Vũ không thể tin được. Tại cửa hậu của lão, đã cắm một cái kunai từ khi nào. Và đuôi kunai lại có một tấm phù màu đỏ.

Bùm!

Một tiếng nổ làm lòng người bàng Hoàng. Hoàng Minh rơi xuống đất nổ cái bụp biến mất. Hùng Phương giật mình, đó là phân thân?

Càn Vũ ăn một pha nổ bụi mù bay lên, mọi người còn kinh hãi thì.

Vù vù...

Một Luồng sáng to bùng từ bên kia hòn đá bay tới. Tốc độ cực kì nhanh kinh khủng.

- Chết đi!

Hoàng Minh xụi lơ trên mặt đất, hắn đã rút hầu như toàn bộ linh lực ngân Huyền cảnh của hắn vào một đòn này. Bùm!!!

Tiếng nổ còn to hơn gấp mười lần lá bùa nổ vừa xong. Chiến trường yên tĩnh, không ai cử động. Vụ nổ vừa rồi, thật là, không thể diễn tả, chỉ có thể nói, nó quá khủng bố.

Hoàng Minh ngồi tại chỗ, rõ ràng vô cùng thoát lực, thế nhưng xung quanh hắn lại vụt lên một vòng sáng màu vàng, lóe lên rồi biến mất, sau đó lại là vòng tiến theo, vòng tiếp theo, vòng tiếp theo nữa. Bên tai vang lên tiếng thông báo liên tục, Hoàng Minh vô cùng sung sướng hưởng thụ. Hắn, lên cấp!

Hoàng Minh đứng dậy, không còn vẻ mệt mỏi nữa, hắn đã giải quyết xong một tên Huyền Thần cảnh giới. Mặc dù đã bị tròn thương, nhưng vẫn là Huyền Thần hàng thật giá thật. Hắn giết Càn Vũ, nhảy cấp liên tục. Chỉ thiếu một bước nữa, một cấp nữa là hắn đột phá Kim thần rồi. Mười ba tuổi, Ngân huyền hậu kì, nói ra ai tin? Hoàng Minh rất hài lòng, hắn đã thu liễm khí tức từ lúc thi triển xong Kamejoko rồi.

- Tiểu Huynh đệ, ngươi có sao không?

Hùng phương hạ xuống bên Hoàng Minh hỏi thăm. Hoàng Minh lắc đầu tỏ vẻ không sao, Hùng Phương định hỏi gì đó, thế nhưng nghĩ lại lại thôi.

- Lão Tổ tông bị giết? Bị một tên tiểu tử mặt búng ra sữa giết ư?

Càn Thiên Trụ hai mắt kinh sợ, không thể tin vào mắt mình nữa. Đến tận khi bụi mù tan đi. Hắn thấy một cách tay gần như nát bươm trong một cái hố, Càn Thiên Biên nhận định được, đó là tay của Càn Vũ. Hắn run lên bần bật. Hậu trường vững chắc nhất của Hoàng Thất chết rồi, hoàng thất thua rồi sao? Càn thiên Biên ngồi phệt xuống.

- Bệ hạ, hãy bình tĩnh, mau đốt tấm phù của Thái tử. Mau đốt!

Phía sau lưng hắn tên thái giám nhắc nhở.

- Đúng rồi, đúng rồi, ta còn Hắc Nhi, tông môn hắn nhất định sẽ cử người xuống giúp.

Càn Thiên Trụ nhớ ra điều đó, ngay lập tức lấy ra một tấm phù màu xanh lá cây, lá bùa cháy nhanh rồi biến mất..

Rầm rầm rầm, Hoàng Minh xong rồi nhưng bên này Vịt Spyduck vẫn chưa xong. Nó cứ chạy vòng tròn, sau đó là zic zac, sau lại vòng tròn. Hai tay nó ôm đầu, miệng không ngừng kêu quang quác. Xuất ám xà liên tục gõ vào đầu nó không bắt được nó thì nó lại lấy đuôi gõ lên đầu. Con yêu thú chết tiệt này đầu còn cứng hơn đá. Nó già phải mấy chục phát rồi mà không hề hấn gì, vẫn chạy vẫn hô. Chủ nhân chết, xuất Ám xà càng hung hăng hơn, nó liên tục và nhanh hơn, Hoàng Minh thấy không ổn, lấy ra quả cầu pokeball định thu nó về. Thế nhưng lúc này, tự nhiên Spyduck nó không chạy nó. Hai tay nó vẫn ôm đầu. Ầm Một cú nện trời giáng xuống đầu nó, kẻ ra tay không ai khác chính là Xuất ám xà. Nó khè ra cái lưỡi, ánh mắt đỏ rực điên cuồng. Vịt Spyduck vẫn đứng yên, ăn một nện mạnh như thế mà nó không hề hấn gì, cũng nhón gào thét chạy nữa. Bỗng nhiên nó xoay người. Mọi người giật mình, con yêu thú này?

Spyduck lúc này hai mắt nó đột nhiên chuyển sang màu xanh thăm nhìn rất quý dị, hai tay mặc dù vẫn ôm đầu, thế nhưng nó quay lại, trừng trừng nhìn

vào mắt Xuất Âm xà. Xuất âm xà rõ ràng đag hung hăng vô cùng, không hiểu sao hai mắt đỏ rực của nó tự nhiên xoay tròn xoay tròn. Ngay lập tức điều khiển cả chiến trường sợ hãi. Xuất Âm xà tự nhiên cuộn mình lại, tự thắt nút mình, sau đó nó dùng hàm răng của mình, cắn vào thân thể nó. Nó dùng sức rất mạnh, cắn vỡ màng da của nó. Máu đen phun ra, từng miếng vảy rơi xuống đất. Xuất Âm Xà liên tục cắn thân thể mình, sau đó nó lại thắt nút cái đuôi lên cổ mình. Cứ như ai đó sai khiến nó, bắt nó phải làm vậy!

Cảnh tượng kinh hoàng này trước nay chưa từng có, ai cũng mở căng mắt, chỉ sợ bỏ lỡ hình ảnh kinh dị này. Không khí yên tĩnh, chỉ có tiếng kêu kinh khủng của Xuất Âm Xà trong không gian. Rầm, Xuất Âm Xà lăn ra đất, nó đã tự giết chết bản thân. Vịt Spyduck lúc này ánh mắt đã trở lại bình thường. Nó ngo ngắc đứng đó, không hiểu chuyện gì xảy ra? Hoàng Minh đứng chết chần nãy giờ, đến khi hệ thống thông báo bên tai hắn mới sực tỉnh lại.

- Tỉnh tỉnh, Pokemon Spyduck tiêu diệt một yêu thú cấp 7. Kinh nghiệm đạt được 40000!

- Tỉnh Tỉnh, Chúc Mừng chủ nhân đạt cấp 10, chủ nhân đột phá!

- Tỉnh tỉnh, pokemon Spyduck đạt đến cấp 5.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 178: Nguy cấp

- Đây là chuyện gì xảy ra?

Hoàng Minh trợn mắt khó tin. Hắn thật không ngờ, một đòn vừa rồi là làm thế nào xảy ra? Hắn vội mở bảng kỹ năng của con vịt Spyduck này.

- Trống không?

Hoàng Minh kinh ngạc, bảng kỹ năng của Spyduck là trống không? Vừa rồi chuyện gì đã xảy ra? Nó đã làm thế nào? Hoàng Minh ánh mắt là nhìn về con vịt ngộ kia. Nó vẫn đang ngây ngô, hai mắt tròn xoe ngó ngó xung quanh. Nhận ra tất cả mọi người đang nhìn nó, nó lấy hai tay ngăn cùn của mình, che đi hai mắt, thì thoảng he hé ra một chút rồi lại che đi. Hoàng Minh nhìn một lúc phì cười, lấy ra pokeball thu nó vào..

- Thật không ngờ, lão đại biến thái thì không nói rồi, vậy mà yêu thú của hắn, con nào cũng biến thái như nhau?

Kiều Phong lắc đầu cảm thán. Cả đám cũng gật đầu đồng ý.

- Lão đại có con yêu thú này từ bao giờ nhỉ? Ta nhớ hắn chỉ có hai con yêu thú mà?

Trương Vô Kỵ lẩm bẩm

- Con yêu thú này nhìn hơi ngộ nhưng cũng kinh khủng không kém hai con còn lại.

Kiều Phong gật gù, đoạn nói:

- Đáng nói ở đây là chúng ta không hề thấy nó làm gì cả, chỉ có chạy và chạy? Quái lạ!

Một bên phe phản quật, Chu Du không nói gì, không ai rõ hắn nghĩ gì cả.

Bên này Hoàng Thái đã thờ phào nhẹ nhõm, tôn tử của lão đã trưởng thành thật kinh khủng. Lão cũng không thể tin được đứa cháu của mình có thể giết một huyền thần cao thủ. Tiểu tử này mới bao nhiêu tuổi chứ? Hoàng Thái mê man nghĩ ngợi nào biết nguy hiểm bên cạnh lão một bóng người đang sát đến chứ. Một cây đao đâm tới thật nhanh, trong khi Hoàng Thái không hề để ý, lão còn đang choáng ngợp trong suy nghĩ, lúc chợt phát hiện ra thì dường như đã muộn.

- Hoàng Huỳnh!

- Gia gia!

Những tiếng kêu sợ hãi vang lên. Bên này cây đao đã đâm tới, Hoàng Thái thờ thẩn người nhìn về lưng mình. Lão không thấy một giọt máu nào bắn ra, thậm chí lão cũng không thấy một chút đau đớn nào hết.

- Tiểu tử.... À không gia.. À không người người khôn sao chứ?

Hoàng Thái nhận ra người đang đứng sau lưng hắn, là Hùng Phuong, tay phải hắn đang cầm lấy chuôi đao của kẻ kia. Lí Sơ sợ hãi, lão không tin là một đòn vừa rồi vẫn bị chặn lại. Kẻ này đã làm thế nào mà đột ngột xuất hiện ngăn cản được một đao đánh lên của lão. Hùng Phuong bên này có chút rối rắm. Hắn không rõ nên gọi Hoàng Thái là gì, bị Hoàng Minh lừa lọc, hắn cứ khó khăn trong việc suy nghĩ, cuối cùng vẫn nên gọi là người với ta cho dễ.

Hoàng Minh ngay lập tức xuất hiện bên cạnh, đỡ lấy người Hoàng Thái, lo lắng nhìn ngó.

- Cảm ơn tiền bối cứu giúp!

Hoàng Thái được Hoàng Minh đỡ lấy, lão lắp bắp lên tiếng cảm ơn Hùng Phuong. Hùng Phuong gật đầu, đoạn hắn quay lại nhìn Lí Sơ. Lí Sơ lúc này đã quá sợ rồi, đôi phương quá mạnh, lão không cách nào chống lại, tay buông đao, lão lùi lùi mấy bước rồi bỗng ngồi bệt xuống đất. Hùng Phuong hừ một tiếng:

- Dám trước mặt ta động thủ, muốn chết?

Tiếng nói của Hùng Phuong không lớn, nhưng nó vang lên vô cùng kì quái, ai cũng nghe rõ mồn một trong tai.

- Tiểu huynh đệ, ngươi muốn làm gì hắn không?

Hoàng Minh hai mắt nhú nhú một lúc, đoạn hắn cười cười, chạy đến nói nhỏ vào tai Hùng Phuong gì đó. Hùng Phuong gật đầu, rất vui vẻ. Hắn gọi tất cả đám gia tộc còn lại, bắt xếp hàng thành một đoàn. Sau đó đi vào trong thành, làm gì không ai rõ. Bốn gia chủ đường đường là cao quý thân phận cứ thế mà bị bắt xếp hàng đi vào trong thành. Càn Thiên Trụ thì ngoại lệ, hắn vốn là đầu sỏ trong vụ này, Hùng Phuong chỉ làm cái rầm một phát. Một tay phá vỡ đan điền của Càn Thiên Trụ, làm hắn mất đi tất cả, hắn trở lại thành người bình thường. Tên thái giám già mặc dù muốn cũng không cứu được hắn. Hoàng Minh cũng không bỏ lỡ, một đao đâm chết tên bán nam bán nữ này, kiếm thêm chút kinh nghiệm. Mặc dù hắn bây giờ. kim thân cảnh giới chỉ tăng giúp hắn một chút vạch kinh nghiệm, cơ mà có còn hơn không. Thịt muỗi cũng là thịt. Nhất là kẻ thù của mình, hắn không bao giờ nương tay.

Càn Thiên Trụ được Hoàng Minh ra lệnh đưa về Hoàng Gia, nhốt vào nhà lao của gia tộc.

Xong xuôi đầu đuôi, hắn phui phui tay, một chuyện này coi như xong. Đang bàn giao với Hoàng Thái xử lí nốt thanh lí gia tộc, lời tên khốn kiếp đã hại cha hắn thì trên trời một yêu thú đáp xuống.

Triệu Vân hốt hoảng, hai mắt đỏ rực, hai tay bế xuống một người. Một thiếu nữ xinh đẹp, thế nhưng lúc này nàng đã ngất đi. Khuôn mặt hơi tái đi. Triệu Vân chạy băng băng lại chỗ Hoàng Minh, hét lớn:

- Lão đại, cứu mạng nàng giúp ta!

Hoàng Minh kinh ngạc vô cùng. Lúc Triệu Vân tới nơi Hoàng Minh đã nhận ra, đây không phải là con gái của Càn Thiên Trụ sao? Là Càn Thu?

Triệu Vân hai mắt đã không nhìn được hai hàng nước, khi nãy rõ ràng uống viên đan dược kia đã có chút tiến triển tốt, không hiểu sao, bây giờ Càn Thu lại rơi vào tình trạng xấu hơn. Cả đám xúm bầu vào lo lắng. Hoàng Minh bàn giao công việc lại cho Chu Du. Hắn kéo theo Triệu Vân chạy ngay vào thành.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 179: Không gian lưu lại

- Lão đại, nàng sao rồi?

Triệu Vân lo lắng hỏi. Trong một căn phòng nhỏ của Hoàng Gia, Hoàng Minh đang chăm chú nhìn về phía Càn Thu. Triệu Vân ngồi cạnh nàng. Đôi mắt kiên nghị của hắn đang bao trùm toàn bộ nét mặt nàng. Chỉ một chút nhẩn mặt của Càn Thu thôi cũng làm hắn đau xót vô cùng.

Hoàng Minh đang ngồi đó, hắn sử dụng Bách Hiểu.

Tìm Hiểu Thành công!

Đoạn Phách Chương. Là chiến kĩ tàn độc của Âm Minh Phái, vô cùng tà ác. Người trúng phải chương này, nhẹ thì rơi vào hôn mê cả đời, nặng thì bỏ mạng tại chỗ.

Hoàng Minh vô cùng sợ hãi, ra tay độc ác như vậy, là kẻ nào?

Hắn chửi đổng trong lòng, bắt đầu nhìn xuống dòng chữa trị. Nhìn vào Hoàng Minh ngưng trọng. Thứ này....

- Lão đại, ngươi sao rồi?

Hoàng Minh thở hắt ra, đoạn trả lời.

- Cách trị duy nhất, chúng ta cần có nước mắt của Phượng Hoàng.

Triệu Vân nghe tới đây thì thờ người ra, hần chậm rãi quay lại nhìn về phía Càn Thu.

Phượng Hoàng, Linh Thú Phượng Hoàng biết ở đâu mà tìm ra, hơn nữa còn là lấy nước mắt. Triệu Vân hai hăng nước mắt lại không nghe lời rơi xuống.

- Lão thất, trước tiên chăm sóc nàng ấy, hiện nàng ấy rơi vào hôn mê sau, chúng ta sẽ nghĩ cách.

Triệu Vân nghe Hoàng Minh nói xong, gật đầu không trả lời. Hoàng Minh thấy cảnh này, thở dài ra một hơi, hần đành đi ra ngoài, để lại không gian riêng cho cả hai người.

Ra bên ngoài, Hoàng Minh đã thấy đám tiểu đệ còn lại đang ở bên ngoài chờ. Ai cũng vô cùng lo lắng.

- Lão đại, tính hình sao rồi?

Kiều Phong nhanh chóng hỏi thăm. Hoàng Minh thở dài, thuận kể lại một chút cách chữa. Trương Vô Kỵ cùng Chu Du nghe Hoàng Minh nói cách chữa thì bốn mắt nhìn nhau, Chu Du cất tiếng:

- Lão đại, ta biết một nơi có Phượng Hoàng.

Hoàng Minh nghe xong hai mắt sáng rực, gấp gáp định hỏi thì một tiếng nói khác từ phía sau hần đã hô lên, Triệu Vân không biết là đã ra từ lúc nào. Nghe được Chu Du nói, hai mắt bắn ra lửa nóng. Vô cùng bất chấp dồn dập hỏi Chu Du.

- Tam ca, nói cho ta biết, Ở đâu có Phượng Hoàng.

Giọng Triệu Vân hưng phấn, xen lẫn một chút lo lắng.

- Tinh Thú môn!

Chu Du gấp quạt lại nói. Hai mắt lóe lên ánh sáng kì lạ. Trương Vô Kỵ cũng gật đầu xác nhận. Việc Tinh thú môn có Phượng Hoàng chỉ là tin đồn mà thôi, Nhưng chu Du lại có cơ sở vững chắc để tin rằng, biết rằng, Tinh thú môn thật sự có Phượng Hoàng.

- Lão đại, ta ta...

Triệu Vân quay đầu nhìn về Hoàng Minh. Hoàng Minh lắc đầu, nói:

- Bây giờ chưa phải là lúc. Để hãy chờ mấy tháng nữa. Hiện tại nàng ấy tính mạng không vấn đề gì. Nhất định mấy tháng sau, ta cho đệ gia nhập Tinh thú môn.

- Vâng!

Triệu Vân vâng dạ một câu, lại đi vào trong phòng nhỏ.

Hoàng Minh cho cả đám tản ra làm chút việc. Khi còn lại một mình, hần mới lẩm bẩm nói.

- A Trang, có món đồ nào giúp mang giữ người bị hôn mê không?

Hoàng Minh cất tiếng hỏi A Trang. Giọng A Trang vô cùng trong trẻo, trong khi nói Hoàng Minh nghe rõ có một nụ cười vang lên khe khẽ cợt.

- Chủ Nhân có thể mua một chiếc Không Gian Lưu lại. Không gian lưu lại có thể mang theo một người nếu người ấy không kháng cự. Hiện được bán trong shop.

Hoàng Minh vui mừng, ngay lập tức mở Shop ra. Hần kinh ngạc.

- Mười Bảy triệu?

Hoàng Minh tắc lưỡi. Mười bảy triệu là số vốn cuối cùng của hần. Dường như hệ thống chết tiệt này biết được trong người hần có bao nhiêu kim tệ, bèn ra giá lột hết tiền của hần vậy. Hoàng Minh thở dài, mua, nhất định phải mua rồi. Không thể để tiểu đệ của ta phải lo lắng. Hoàng Minh ngay lập tức mua về. Đoạn lại chạy sang mang cho Triệu Vân không gian này.

Triệu Vân nghe Hoàng Minh nói thủ bán tính bán nghi, ngay sau đó nhận từ tay Hoàng Minh một cái vòng tay, vô cùng kì lạ. Vòng tay vừa đặt vào cánh tay, nó đã tự bám chặt vào cổ tay Triệu Vân như không muốn thoát ra..

Triệu Vân nhủ thầm trong lòng, liền muốn thu Thân thể Càn Thu vào, ngay lập tức, Càn Thu biến mất, ngay sau đó Triệu Vân dùng thần thức kiểm tra, ngay lập tức phát hiện Càn Thu đang nằm trong một không gian vừa phải. Nàng nằm trên một cái giường, hai mắt nhắm nghiền. Miệng vẫn có một chút vui vẻ hơi cong môi.

- Đa tạ lão đại!

Triệu Vân vui mừng nói lời cảm ơn. Hoàng Minh xua xua tay, đáp:

- Giữa ta và đệ không xó gì phải cảm ơn, chỉ ngày nào còn ta thì không ai có thể bắt nạt đệ. Việc của đệ cũng chính là việc của ta.

Triệu Vân cảm động gật đầu với Hoàng Minh.

- Không rõ Hùng ca làm đến đâu rồi.

Hoàng Minh chậm chạp bước ra đường, không khí trong thành hôm nay vô cùng loạn. Nhất là khi người dân truyền tai nhau thông tin.

Bốn gia tộc bị một cao thủ thần bí, một lời mạng theo bốn vị gia chủ. Đến gia tộc nào đều cướp đi gần chết kim tệ của gia tộc đó, sau đó mới thả. Cười rồi đi.

Mất đến gần hết buổi chiều, Hoàng Minh mới thấy Hùng Phương quay lại trên mặt đầy vẻ đắc ý vì đại công cáo thành.

- Huynh đệ, chuyện của ngươi ta làm tốt rồi, hay là ta nên về Hùng Thiên sâm lâm thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 180: Tụ Linh Thiên Trận

- Ngươi muốn về luôn sao?

Hoàng Minh sững sờ hỏi. Hùng Phương gật đầu, ném cho Hoàng Minh bốn cái không gian giới chỉ. Hoàng Minh không nhìn, đoạn thu về ba lô. Nhìn Hoàng Minh không cần xem xét, đã thu vào, Hùng Phương gật đầu. Tiểu thư này không cần xem mà thu vào ngay, đây là sự tín nhiệm tuyệt đối. Hùng Phương đâu biết Hoàng Minh cách nghĩ. Yêu thú cần gì dùng kim tệ, hãn không cần kiểm tra. Với lại hãn còn có việc muốn hỏi Hùng Phương.

- Hùng ca, ta muốn hỏi một chút!

Hùng Phương ngồi xuống ghế trước mặt, hai tay nắm lấy hai bên ghế nói.

- Chuyện gì nữa sao?

Hoàng Minh mỉm cười hỏi:

- Hùng Thiên Sâm lâm, Hùng ca biết ở đâu có Bán Nguyệt Thụ không?

- Bán Nguyệt thụ sao?

Hùng Phương nhíu mày một chút, hỏi lại:

- Bán Nguyệt thụ rất ít. Ngươi cần bao nhiêu cây?

- Một Ngàn!

Hoàng Minh chắc nịch.

- Một ngàn?

Hùng Phương giật mình, bỗng mặt hãn đang từ cau có chuyển sang hớn hở. Hãn cất tiếng:

- Ta biết một nơi có một ngàn cây như vậy, nhưng ta sợ hãn không cho ngươi mang đi đâu?

- Thật sự có?

Hoàng Minh hớn hở đứng bật dậy.

- Đúng vậy!

Hùng Phương đáp.

- Vậy chúng ta mau đi, đi đến thương lượng.

Hoàng Minh nhanh chóng kéo Hùng Phuong đi ra ngoài. Hùng Phuong cười ha hả, nói:

- Không phải đi, hán ở đây mà!

Hoàng Minh ngưng lại, hán ở đây, hán là ai?

Hùng Phuong bước ra ngoài cửa phòng, hét lên một tiếng vang vọng cả Vân Nam Thành.

- Tiểu Nguyệt, mau tới đây, có việc!

Giọng nói ồm ồm của Hùng Phuong làm cả vân nam thành sợ hãi. Hoàng Minh cười khò, không biết làm sao, đây là cách gọi của yêu thú trong sâm lâm mà. Hùng Phuong quen thói không nghĩ nhiều. Chỉ vài phút sau, một bóng to lớn nhảy thoăn thoắt trên mái nhà, di chuyển vài bước đã tới phòng của Hoàng Minh. Ngân Nguyệt tới.

- Tên khốn kia, đừng có mở mồm là Tiểu Nguyệt Đại Nguyệt. Có tin ta cắn nát ngươi ra không?

Ngân Nguyệt bộ cánh hung dữ gào to. Bộ bờm của hán hán dựng lên, vô cùng dọa người.

- Hắc hắc, ta gọi ngươi đến là có việc gấp mà!

Hùng Phuong miệng cười đều nói.

- Việc gấp quái gì, gia gia ngươi đang uống rượu, có gì nói nhanh!

Hoàng Minh không ngờ một con yêu thú lại mê rượu sao? Rượu ở thế giới này, Hoàng Minh đã uống qua bao lần, chả khác gì nước ngọt. Quá tệ.

Hoàng Minh mau chóng mời cả hai vào trong, vào trong Hùng Phuong mới lên tiếng nói ra việc của Hoàng Minh.

- Bán Nguyệt thụ?

Ngân Nguyệt hơi mở to con mắt của hán, vô cùng biểu cảm. Hoàng Minh gật đầu.

- Ngươi cần bao nhiêu cây, mười hay hai mươi?

Ngân Nguyệt lại hỏi.

- Một nghìn!

Hoàng Minh lại một lần nữa khẳng định chắc nịch.

- Cái gì?

Ngân Nguyệt nhảy căng lên. Hai mắt trừng to, mồm há rộng lộ cả hai hàm răng to chi chít, vô cùng sắc nhọn.

Hùng Phuong cười lớn hô hô, ôm bụng mà cười.

Hoàng Minh nhìn biểu hiện của Ngân Nguyệt, không rõ mình đã nói sai chuyện gì? Hán thấy ngân nguyệt phản ứng mà có chút dūr dôi.

- Sao vậy Ngân ca? Quá nhiều sao?.

Hoàng Minh nhỏ nhẹ hỏi. Ngân Nguyệt trừng mắt, đáp lời.

- Quá nhiều cái vòng vòng, ngươi có biết cả lãnh địa của ta cũng chỉ có một ngàn lẻ tám cây không?

Hoàng Minh lúc này mới ồ lên, hóa ra lãnh địa của Ngân nguyệt chính là toàn bộ Bán Nguyệt thụ. Hóa ra có mối liên kết này. Giờ xin một ngàn cây, khác gì nhổ cả nhà ngòi ta mang đi. Hoàng Minh cười khò. Không biết nói gì thêm.

Ngân Nguyệt bỗng nhiên hỏi:

- Tiểu huynh đệ, rốt cuộc ngươi cần nhiều Bán Nguyệt thụ như vậy để làm gì?

Hùng Phuong cũng rất tò mò nhìn về phía Hoàng Minh. Hoàng Minh cũng không giấu, hán kể ra việc kiến tạo Tụ Linh Thiên trận!

- Tụ Linh Thiên trận?

Cả Hùng Phuong và Ngân Nguyệt đều há hốc mồm kinh ngạc đồng thanh hô lớn. Hoàng Minh cũng giật mình, hỏi:

- Sao mà hai huynh biểu cảm thế?

Hùng Phương với Ngân Nguyệt nhìn nhau một lúc, Ngân Nguyệt lên tiếng đáp lời:

- Người có biết Tụ Linh Thiên trận không bố cớ nào không?

- Không bố cớ nào?

Hoàng Minh nhìn về mặt của cả hai, có chút tò mò.

- Tụ Linh thiên trận rất khủng bố, ta nghe các lão quái vật trong thâm lâm từng kể. Tụ Linh thiên trận cần một trận pháp sư thiên tài mới có thể thiết kế. Bởi vì sự khó khăn của nó, cùng hàng tá các trận pháp nhỏ liên kết. Chỉ một sai lầm cũng có thể hỏng cả đại trận.

- Khó khăn như vậy?

Hoàng Minh khó tin hỏi lại.

Ngân Nguyệt gật đầu, cái gật đầu của một con sư tử trông rất buồn cười, thế nhưng Hoàng Minh lại không hề để ý. Đầu óc hắn chỉ đang kinh ngạc về Tụ Linh Thiên trận.

- Đúng là khó khăn cùng cực, hơn nữa tài liệu lại thất truyền mấy ngàn năm nay.

Hùng Phương lại một lần nữa khẳng định.

- Thất truyền mấy ngàn năm?

Hoàng Minh như nhận ra điều kì lạ. Thất truyền mấy ngàn năm nay, vậy tại sao? Tại sao Chu Du lại biết đến Tụ Linh Thiên Trận. Càng đáng kinh ngạc hơn là, Cao Trang. Đúng vậy, Cao Trang lại biết đến Tụ Linh Thiên Trận, hơn nữa nàng ấy còn biết nguyên liệu, cùng cách tạo trận pháp. Hoàng Minh đầu có chút ong ong lên. Đường Như cái đầu hắn lúc này không đủ để dùng vậy.

- Tụ Linh Thiên trận, nếu được dựng thành công thì...

Hùng Phương lẩm nhẩm nói.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 181: Vân Nam đổi vua

Giọng của Hùng Phương tuy bé nhưng phòng yên tĩnh, Hoàng Minh vẫn là nghe rõ mồn một.

- Dựng thành công thì thế nào?

Hoàng Minh không nhịn được hỏi.

- Thì sẽ là một nơi Kinh thiên!

Ngân Nguyệt trả lời hộ Hùng Phương.

Hùng Phương gật đầu, tò ý đồng ý với lời nói của Ngân Nguyệt.

- Tiểu huynh đệ, Người tại sao biết được Tụ Linh Thiên trận?

Ngân Nguyệt ngay lập tức hỏi. Hoàng Minh cũng không giấu giếm, hắn nói ra chuyện của Đảo, thậm chí là Cao Trang hắn cũng không giấu.

Hùng Phương hai tay vắt chéo, rơi vào suy nghĩ. Ngân Nguyệt cùng thế, hắn cũng rơi vào trầm tư, căn phòng bỗng nhiên tĩnh lặng.

- Vị Hôn thê của người có chắc chắn không?

Ngân Nguyệt Bỗng chốc lên tiếng, phá tan không khí trầm mặc trong phòng.

Hoàng Minh không rõ là có hay không. Hắn chỉ biết đôi mắt của Cao Trang. Đôi mắt tự tin, vô cùng tinh tế cùng một nét gì đó hắn không nhận ra. Thế nhưng Hoàng Minh gật đầu.

Ngân Nguyệt Cùng Hùng Phuong nhìn nhau.

- Ngươi thấy sao?

- Ngươi thì sao?

Cả hai nhìn chăm chăm vào nhau một lúc lâu rồi bỗng nhiên cười phá lên. Hoàng Minh còn đang không hiểu bọn hắn cười vì chuyện gì, đã thấy cả hai quay sang nhìn hắn..

- Ngươi có biết trong Hùng Thiên Sâm lâm, bọn ta được gọi là gì không?

Hoàng Minh lắc đầu, làm sao mà hắn biết được hai tên dở hơi này ở Hùng Thiên Sâm lâm được gọi là gì..

Ngân Nguyệt tiếp lời Hùng Phuong, giải đáp nghi vấn.

- Chúng gọi hai bọn ta là Đồ Liễu Mạng!

Đồ Liễu Mạng!

Hoàng Minh hơi ngẩn ra, đây là ý gì.

- Tiểu Huynh đệ, Bán Nguyệt Sư của ta đã rơi vào sự bấp bênh cùng tuyệt chủng giống loài. Như ngươi thấy, ta mặc dù là vương, thế nhưng tu vi thì sao? ta chỉ là Kim thân hậu kì. Ha ha ha.

Ngân Nguyệt cười lớn. Thế nhưng Hoàng Minh cảm nhận được trong lòng hắn một nỗi buồn, một niềm không cam lòng. Ngân Nguyệt cùng Hùng Phuong, Hai vương của một bầy đàn lớn. Thế nhưng đang rơi vào khủng hoảng, dần dần bị đào thải. Vậy thì sao không thử một lần, không thử một lần liễu mạng, chơi một ván cược lớn nhất của đời bọn hắn.

- Tiểu Huynh đệ, tới lấy đi, ta giúp ngươi lấy. Chỉ cần ngươi tạo dựng thành công, ta mong ngươi cho chúng ta tới nơi đó sống.

Hoàng Minh hai mắt sáng ngời. Quá tốt. Không chỉ tạo dựng được mối quan hệ, thậm chí nếu thành công, hắn còn có cả một đội quân yêu thú cùng sống trên đảo nữa. Tội gì không nhận. Cao Trang, tất cả chỉ còn đợi nàng thôi!

Hoàng minh nhủ thầm trong lòng.

Phục Giang phái.

Một tiểu tử chạy từ ngoài vào, miệng lắp bắp kêu lớn!

- Sư huynh, sư huynh! Có chuyện rồi!

Trong điện nhỏ một thanh niên đang nằm dài trong điện, mắt đang hé hé, không rõ ngủ hay chưa. Nghe tiếng gọi, hắn lồm bồm bò dậy, thấy người vào hắn lâu lâu nói:

- Có việc gì mà âm ỉ cả lên vậy?

Thiếu niên kia quên cả hành lễ, vội nói lớn:

- Vân Nam đế quốc xảy ra chuyện, có truyền tin khẩn cấp lên cho huynh!

- Cái gì?

Thanh niên hai mắt trừng to, đứng bật dậy, trong đầu hắn như có tiếng sét đánh giữa trời quang. Hắn khựng lại một lúc rồi cất tiếng hỏi.

- Tình hình thế nào rồi?

Thiếu niên kia lắc đầu, đáp:

- Đệ không rõ, đệ đang ở ngoài điện canh gác, không ngờ có truyền tin loại gấp. Nhận ra là từ Vân Nam quốc nên đệ ngay lập tức chạy đến báo cho huynh.

Thanh niên kia không ai khác đó là Càn Thiên Hằng, thái tử của Vân Nam quốc. Hắn hiện tại còn đang bị cấm túc vì tội tranh chấp trong môn phái, không thể ra khỏi.

- Ta còn chịu cấm túc ba tháng nữa, thật không ngờ. Đệ giúp ta xuống điều tra một chút được chứ?

Càn Thiên Hằng hạ giọng xuống. Thiếu niên kia gật đầu, đáp:

- Đệ biết rồi, ngay chiều nay đệ sẽ nhận nhiệm vụ để tranh thủ đi xuống xem giúp huynh.

- Tốt, cảm ơn đệ, ta sẽ không quên ơn đệ!

Cần Thiên Hằng nói.

- Vậy đệ đi nhé!

Thiếu niên quay lưng chạy đi.

Cần Thiên Hằng nhìn bóng thiếu niên kia rồi đi. Hắn lẳng lặng đi ra ngoài vườn phía sau, ánh mắt có chút sắc lạnh.

Vân Nam quốc xảy ra biến cố làm hàng chục quốc gia xung quanh nghe tin, hơn nữa quan trọng nhất là trận đấu giữa hai cao thủ Huyền Thần xuất hiện. Đáng kinh ngạc nhất là một màn phía sau được truyền đi. Đệ nhất thiên tài của Hoàng Gia, lấy tu vi ngàn huyền cảnh giết chết huyền thần cảnh làm các nước rung động. Giang hồ xôn xao bàn luận. Miệng lưỡi thiên hạ thì độ phong phú thì vô cùng. Từ một chuyện có thể chế biến xào xáo ra hàng chục diễn biến khác nhau vô cùng li kì. Thế nhưng tất cả đều biết, Hoàng Gia đã nắm quyền của Hoàng Thất, xưng vương chỉ còn là vấn đề thời gian. Mặc dù Vân Nam quốc đang hỗn loạn vô cùng, nhưng không có quốc gia nào có động tĩnh. Nhất là khi nghe tin, Huyền Thần cảnh xuất hiện. Huyền thần cảnh là cao thủ bậc nào. Chỉ có bốn năm quốc gia có huyền thần cảnh giới. Một cao thủ huyền thần đã có thể hủy diệt một quốc gia rồi.

Một quán trọ nhỏ vô cùng huyền ảo. Lữ khách đi qua lờ mờ. Cái nóng oi ả khiến mọi người đều muốn ghé qua làm bát nước mát. Bàn tán câu chuyện nóng nhất hiện nay. Truyện về một thiên tài của Vân Nam quốc.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 182: Tôn Bình

Một thiếu niên anh tuấn ngồi góc trong cùng sau tấm màn che. Hắn đang nâng một li rượu lên môi, mỉm cười một cái đoạn uống cạn li rượu.

- Lão đại hắn lại mạnh hơn nhiều rồi!

Thiếu niên thờ dài, gọi tiểu nhị tới tính tiền rồi bước đi. Bước chân hắn vô cùng nhẹ nhàng, bộ y phục màu trắng phát phơ bay trong gió. Rất nhiều người đều chú ý tới hắn, nhưng hắn đi thật sự quá nhanh, gần như là bay trên mặt đất vậy, thoáng cái đã biến mất. Sau một ngày đường, hắn đã đi tới một cánh rừng lớn.

- Haiz, tối nay có lẽ nghỉ ở đây rồi!

Bóng tối bao trùm khu rừng, khu rừng ngay lập tức hiện lên vẻ âm u tịch mịch. Thiếu niên ngồi trong một hang động nhỏ, hai tay mân mê một đôi bao tay màu trắng, miệng nhai nhai một miếng thịt thỏ.

- Haiz, không biết còn cách nào tăng lên độ bền của nó không nhỉ?

Đang loay hoay đôi gang tay, thiếu niên bỗng giật mình.

Àm!

Một vụ nổ to lớn làm hang động rung lên, đá con rơi xuống là tả. Thiếu niên nhanh chóng lao ra cửa hang, đẩy viên đá chắn cửa hang ra, tìm kiếm chuyện gì vừa xảy ra. Nhìn ngó một hồi, thiếu niên giật mình, hắn ngưng trọng nhìn lên trên trời. Có ba bóng người đang ở đó.

- Ngươi khí phi hành?

Thiếu niên trầm giọng làm bầm, hắn núp lại sau tảng đá. Ngay lập tức vận Thiên Địa tạo hóa công, ẩn đi linh lực của mình. Trên trời ba cao thủ không hề biết đến có kẻ đang theo dõi bọn hắn.

- Tôn Bình, ngươi cũng có ngày này, ha ha ha!

Một tiếng cười sáng khoái kêu lên, phá tan không gian yên lặng.

- Tôn Bình, danh tiếng Phong lưu Tôn Lang quân của ngươi hôm nay đến đây chấm dứt rồi.

Nam tử bên cạnh cất tiếng.

Đoàn Dự ngồi núp phía dưới, bắt đầu nghe hiểu câu chuyện. Thì ra hai người kia muốn truy đuổi người còn lại. Vì lý do gì, chờ xem.

Tôn Bình hai vai đã đầm máu, hấn đứng đó mà máu cứ rơi từng giọt từng giọt.

- Không nghĩ có ngày ta lại bị chính nữ nhân của mình hại, ha ha ha!

Tôn Bình cười, tiếng cười của hắn mang theo một nỗi căm hờn, thêm vào đó là sự mất mát gì đó.

- Tôn Bình, ngươi tưởng ta si mê ngươi sao? Ngươi quá tự tin rồi, ngươi còn nhớ đứa bé gái mười năm trước ở Biên giới Sa Han không?

Tôn Bình hơi nhăn mặt, không rõ hắn đang nhớ lại gì hay là con đau ập đến từ hai cánh tay.

- Thì ra là nàng!

Tôn Bình chậm rãi nói. Nữ tử kia cười lớn lần nữa, hai mắt tuôn ra hai dòng lệ, nói:

- Ngươi nhớ ra rồi chứ, ngươi đã giết cả nhà ta, giết cha mẹ ta, giết tí muội của ta. Ta đã từng thề, sẽ có ngày, sẽ có ngày ta giết chết ngươi.

Tôn Bình lặng đi, hắn đã hiểu ra, vội nói:

- Yến Tử, nàng sai rồi, ta không hề giết hại cha mẹ nàng!

- Ngươi cảm miệng, đến nước này rồi ngươi còn chối cãi, chính mắt ta, chính mắt ta nhìn thấy ngươi đẩy cha mẹ ta xuống dưới con sông. Cũng chính ngươi ném tí ti cùng muội muội của ta xuống sông. Nếu không phải hôm đó ta ra ngoài có việc thì làm sao nhìn thấy kẻ sát hại cha mẹ ta, sát hại tí muội của ta.

Tôn Bình lặng người, không cam lòng, hấn đánh chính lại.

- Yến tử, nàng phải nghe ta, cha mẹ nàng khi đó bị dính độc của Thượng Nghi, ta sau khi nắm lấy họ bèn đẩy họ xuống sông, vì nước sông có thể giải độc này. Thế nhưng ngay sau đó ta bị Thượng Văn truy đuổi. Trước khi đi, ta có ném xuống một pháp bảo hình thuyền nhỏ rồi.

Tôn Bình cố gắng giải thích, thế nhưng bên này Yến Tử không tin, nàng tin vào hai mắt mình, chính kẻ kia, nàng nhìn rõ ràng khuôn mặt ấy, kẻ đã đẩy cả nhà nàng xuống sông.

- Đừng bao biện, hôm nay chính tay ta sẽ giết ngươi, báo thù cho gia đình ta!

Nói rồi nàng kéo ra một cây roi lớn, ngay lập tức lao lên quật tới tấp.

Tôn Bình cố gắng né tránh, thế nhưng hắn đã trọng thương, cố gắng lết từ Trung vị điệ. chạy đến đây, không ngờ hai người này bám theo dai như đũa, đuổi tận đến đây, theo hắn tới hạ vị diện này.

- Đừng hòng thoát!

Nam tử kia cũng lao tới, hai tay hắn cầm hai nhị khúc côn, hấn lao tới quật túi bụi. Cả hai phối hợp khá ăn ý, Tôn Bình khuôn mặt đẹp trai đã bị đánh cho sưng vù. Trung vị diện chắc không ai còn nhận ra Phong Lưu Thiên hạ đệ nhất Tôn Bình mất thôi.

Tôn Bình không biết rằng, từ khi hấn vào quán tron đó, hấn đã rơi vào bẫy của Yến Tử, rơi vào bẫy của người hắn yêu nhất. Kể cả việc hấn sử dụng phù lục để chạy xuống Hạ vị diện cũng nằm trong kế hoạch của Yến tử. Vậy mới biết lòng dạ đàn bà thâm độc đến cỡ nào.

Hai đánh một, mà một lại còn bị trọng thương nặng. Cuộc chiến chỉ nghiêng về một bên, đơn phương đàn áp. Tôn Bình đã bị nện roi xuống dưới. Cây cối ngã rạp, một mảnh rừng hỗn loạn vô cùng. Yêu thú chạy trốn biệt, trong đồng cỏ nát, Tôn Bình nằm bất động, hai mắt nhắm lại, đã ngừng thở.

Yến tử cùng nam tử kia roi xuống, kiểm tra một lúc, sau đó lấy đi không gian giới chỉ của Tôn Bình rồi rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 183: Trường Ảnh Thân Pháp

Đoàn Dự ngồi đợi gần nửa tiếng nữa, thấy không còn động tĩnh nào, hấn mới bắt đầu lò mò đi ra. Nhìn thấy cây cối nát bấy, đồ gục cả mảnh rừng mà hấn thấy kinh sợ.

- Huyền Thần cảnh giới thật mạnh!

Đoàn Dự lẩm nhẩm trong miệng. Hắn cố tìm tòi, phải mất gần hai mươi phút nữa hắn mới tìm thấy thi thể Tôn Bình. Tôn Bình lúc này quần áo đã rách nát, máu me đầm cả người, không còn nhìn rõ mặt mũi nữa. Đoàn Dự thờ dài, nói nhỏ:

- Dù là Huyền Thần, trước sau gì cũng trở về đất cả!

Hắn buông một câu cảm thán như vậy, sau đó xốc cả thân thể của Tôn Bình chạy về phía hang động. Về đến hang, hắn mới thở hắt ra một hơi, máu từ người Tôn Bình chảy xuống làm vấy hết bộ y phục trắng của Đoàn Dự.

- Dù là không quen biết, nhưng đã có duyên phận gặp nhau, cũng không đành lòng để tiền bối ngoài kia để yêu thú làm bậy. Ta sẽ giúp người an táng tại nơi này!

Đoàn Dự nói. Ngay sau đó hắn lấy ra bao tay, lập tức xuất hiện trong tay hắn là một cây đao to cùng một khiên chắn lớn. Các bộ lão chiến sĩ sẽ tức giận học máu mồm mà chết nếu chứng kiến cảnh này mất. Chỉ thấy Đoàn Dự mang đao đao đất, lấy khiên làm xúc, xúc từng ụ đất hất lên. Đao cùng khiên là vật linh thiêng, là sinh mạng thứ hai của chiến sĩ. Chỉ dùng cho chiến đấu, ấy vậy mà Thái Tử của chúng ta lấy nó đi đào mộ cho người chết. Haiz.

Mất gần tiếng Đoàn Dự mới thở phào nhẹ nhõm, nhìn về thành quả của mình. Một cái hô sâu hai mét, rộng mét rưỡi. Vừa vận thân hình của Tôn Bình thoải mái. Rất ưng ý với thành quả của mình, Hắn xắn ống tay áo, xốc người Tôn Bình lên, chuẩn bị quăng người xuống hố thì.

- Bịch!

Một vật từ trên người Tôn Bình rơi xuống, Đoàn Dự giật mình thả cái rằm người Tôn Bình ngay cạnh mép hố, không nghĩ là khi chạm đất thân hình hắn lăn một vòng tự nhiên rơi đẹp xuống hố vừa vụn.

Đoàn Dự cũng không để ý, ánh mắt hắn rơi vào vật vừa rơi xuống kia. Một quyển sách nâu cũ kĩ.

- Kì quái, ở đâu ra quyển sách này?

Đoàn Dự tò mò, hình như từ người Tôn Bình rơi ra. Thế nhưng trên người hắn làm gì có chỗ nào để được đồ. Không gian giới chỉ cũng không có, hơn nữa khi nãy hắn xốc ngược người này lên chạy về hang, sao nó không rơi ra, mà bây giờ lại xuất hiện. Mặc dù một đồng câu hỏi tò mò chưa lời giải đáp, thế nhưng hắn vẫn chậm rãi cầm quyển sách lên.

Quyển sách đã ngả vàng, hơi ố, chắc là có niên đại vô cùng lâu năm rồi. Bìa đã mờ đi rất nhiều. Đoàn Dự nhanh chóng mở ra trang thứ nhất. Trước mắt hắn một dòng chữ vô cùng đẹp, nét bút vô cùng bá đạo, lại có chút mềm mại. Hắn không rõ phải diễn tả như nào.

- Phong Lư Huyền Phái!

Phong Lư Huyền Phái?

Đoàn Dự lẩm nhẩm đọc mấy lần, vẫn chưa rõ lắm. Hắn tiếp tục mở sang trang thứ hai. Trang thứ hai đã nói lên tất cả những nghi ngờ ấy.

- Thật không ngờ!

Đoàn Dự lẩm bầm. Hai mắt hắn sáng rực. Hắn lật trang thứ ba, trang thứ tư. Hắn đã hiểu được toàn bộ nội dung rồi.

Phong Lư Huyền Phái là một môn phái chân truyền, mỗi đời chỉ có một đệ tử nối tiếp. Khởi đầu là tổ sư Huyền Lâm. Từ một ngàn năm trước, đến nay đã trải qua sáu trăm lẻ năm đời, Tôn Bình chính là đời thứ sáu trăm lẻ năm. Tên môn phái đã nói lên tất cả, Phong Lư phái, Đoàn Dự mỉm cười. Trang thứ sáu, Đoàn Dự lưỡng lự, nếu đã là duyên phận, hắn có nên hay không?

Đoàn Dự nhìn vô số tên tuổi cùng năm sinh, sau đó là một vệt ngón tay bằng máu. Đoàn Dự nghĩ ngợi một chút, hắn ngồi đọc hết toàn bộ mấy trăm cái tên, sau đó phía sau hoàn toàn là giấy trắng. Đoàn Dự trầm ngâm.

- Đây có phải là cơ duyên của mình không?

Đoàn Dự lẩm nhẩm một câu. Trong lúc do dự ấy, hắn chợt nghĩ đến một thân ảnh, một thân ảnh hắn vô cùng tin phục.

- Đôi khi phải làm theo suy nghĩ của mình, không cần do dự!

Đoàn Dự hai mắt sáng lên, liêu, ông đây sợ gì!

Nghĩ là Lâm, Đoàn Dự rút ra một cây bút lông trong không gian giới chỉ. Hắn là Thái tử, bút lông không bao giờ thiếu.

- Đoàn Dự

Sinh: xx/xx/xxxx

Cuối cùng là hắn cắn tay, chấm ngón cái của mình xuống. Đánh dấu vị trí sáu trăm lẻ sáu.

Vết máu ngay lập tức khô lại, tên của hắn như sống động hẳn lên. Đoàn Dự kinh ngạc. Chỉ có tên của hắn là rung động. Như một cộng rong biển đang đưa trong nước vậy. Kinh ngạc hơn là quyển sách sau vài giây liền biến mất. Biến mất ngay trước mắt Đoàn Dự làm hắn kinh ngạc.

- Đâu đâu rồi?

Hắn ngó nghiêng xung quanh, vô cùng kinh hãi. Bỗng nhiên thức hải hắn như bị ai gõ vào. Hắn vội vàng kiểm tra lại, hóa ra quyển sách đang hiện hữu trong thức hải của hắn. Đoàn Dự vừa kinh ngạc lại vừa tò mò vô cùng. Hắn thử dùng ý nghĩ của mình, quyển sách thật sự lật từng tờ theo ý nghĩ của hắn. Bỗng Đoàn Dự kinh ngạc. Phía sau vài tờ hắn chợt thấy có chữ, rất nhiều chữ.

- Trường Ảnh thân pháp!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 184: Lão bà của ta gấp mười lần hắn

- Trường Ảnh thân pháp?

Đoàn Dự ồ lên một tiếng. Hắn bắt đầu đọc, bắt đầu suy ngẫm. Hóa ra đây là thân pháp chân truyền của Phong Lưu Huyền Phái. Thật kì lạ..

Đoàn Dự vừa lẩm bẩm trong miệng, hai mắt nhắm lại, chân di chuyển theo những bước trong đầu. Thân hình hắn trở nên linh hoạt vô cùng, mỗi bước đi chuyển càng ngày càng nhanh. Thậm chí còn để lại chút tàn ảnh. Nếu Hoàng Minh mà có mặt ở đây, sẽ không khó để hắn nhận ra, đây là Lăng Ba Vi Bộ..

- Hay lắm, thật kì lạ thân pháp!

Đoàn Dự tập cả đêm, hầu như đã nắm giữ toàn bộ. Bộ thân pháp này cách đột phá lại càng quái dị hơn. Việc hắn cần làm, đó là phá được thân xử nữ. Càng nhiều hắn càng tăng trưởng được thân pháp này. Đoàn Dự gãi gãi đầu, cười khổ.

- Bảo sao lại là Phong Lưu, cả môn phái cũng có tên Phong Lưu còn gì.

Sau khi chôn cất Tôn Bình xong xuôi, Đoàn Dự bước ra khỏi hang, trời đã sáng rồi, một đêm không ngủ nhưng hắn vẫn thấy rất là tốt, không có chút mệt mỏi nào.

- Lão đại, ta có lẽ đã bước vào đại đạo riêng của ta rồi. Mặc dù thực lực ta không bằng ngươi, nhưng lão bà của ta nhất định sẽ nhiều hơn ngươi. Ngươi có một ta lấy mười. Ngươi đang có ba lão bà, nhất định ta sẽ lấy ba mươi lão bà. Đại đạo của ta, là Phong Lưu tên tuổi. Ha ha ha

Tiếng cười của Đoàn Dự hắn vang vọng khắp cánh rừng. Thay một bộ y phục mới, hắn nhanh chóng biến mất vào rừng rậm, mục tiêu của hắn chính là Vân Nam vương quốc đã không còn xa nữa.

- Sư Phụ, một kiếm này độ xoáy đã rất mạnh, ngươi coi!

Một thiếu niên nắm chắc thanh kiếm, hắn nhảy lên một vòng, kiếm theo cổ tay cùng cánh tay xoáy một vòng. Nghe rõ được tiếng xé gió.

Bụp, thiếu niên đứng vững trên hòn đá to. Thiếu niên chỉ có một tay cầm kiếm.

Trước mặt hắn, một nam tử trẻ tuổi khác đang đứng gập gù, kì lạ là, hắn cũng chỉ có một tay.

- Dương đại ca, Lệnh Hồ đại ca, Long ti ti cho gọi hai người về ăn cơm!

Tiếng thiếu nữ lạnh lạnh như chim hót, vang cả một bên suối.

Hai người đều gập đầu, đứng dậy nói nhau đi về. Căn nhà nhỏ trong rừng trúc lúc này đã vô cùng ấm áp. Bốn người vây quanh một bàn cơm bằng trúc nhỏ, trên bàn đều đặt vài món ăn còn nóng đang bốc hơi.

- Ồ, hôm nay ngày gì mà nhiều món quá!

Lệnh Hồ Xung hít lấy hít để hương vị thơm ngon của món ăn. Hắn rất hưởng thụ, vô cùng vui sướng.

- Sư nương, hôm nay ngày gì ta?

Lệnh Hồ Xung theo Dương Quá học kiếm, đã gọi là Sư phụ, gọi Tiểu Long Nữ là Sư Nương. Hắn thấy vậy là vô cùng hợp lí. Dù sao dạy một chữ cũng là thầy, nửa chữ cũng là thầy. Không có gì sai cả. Nhiều lần Tiểu Long nữ nhắc hắn không cần gọi như vậy, thế nhưng hắn vẫn gọi, nhiều lần rồi quen,

nàng cũng không để ý nữa.

- Hôm nay cho đệ ăn một bữa ngon, nhất là muốn báo tin cho đệ. Ta đã lấy được tài liệu tái tạo lại tay cho đệ rồi!

Tiểu Long nữ nói, hai mắt hấp háy.

- Có tài liệu rồi?

Lệnh Hồ Xung ngăn ra. Vui nhất lại chính là Quân Nhược Lan rồi. Nàng vô tay hoan hô, miệng líu ríu.

- Tốt quá, tốt quá, Lệnh Hồ Đại ca lại lành lặn rồi.

Lệnh hồ Xung lắc đầu, hỏi:

- Sao sư nương tìm được tài liệu không tái tạo lại cho sư phụ?

Dương Quá mỉm cười, xoa đầu hắn.

- Không phải là không làm, mà là ta không muốn!

- Sao lại không muốn?

Lệnh Hồ Xung ngăn ra, vô cùng hiểu kì.

- Cánh tay ấy là ta kỉ niệm lại cho một người, người không cần để ý đâu!

Lệnh Hồ Xung hơi ngăn ra một chút khó hiểu.

- Thôi ăn đi, chiều nay ta sẽ giúp đệ tái tạo lại!

Cả bốn người vừa ăn vừa hỏi chuyện rôm rả. Bên ngoài gió thổi rừng trúc lao xao.

Phú Quốc đảo. Hôm nay vô cùng long trọng, toàn bộ người đều vô cùng khấn trương. Ai cũng biết hôm nay Thiếu Gia xây dựng một cơ quan trận pháp. Nhất là, sự xuất hiện của hơn hai nghìn yêu thú vừa mới chuyển tới. Là Bán Nguyệt Sư cùng Hữu Hùng. Phú Quốc đảo trở lên náo nhiệt cùng đồng đúc lên trong thấy. Mặc dù không gian đảo còn rất rộng, bằng ấy là chưa đủ, nhưng ai cũng biết rằng. Phú Quốc đảo vẫn chỉ là khởi đầu màu thôi.

Khu vực Linh mạch lúc này đã được vây kín lại. Một ngàn cây Bán Nguyệt Thụ được chuyển vào vị trí như hình vẽ treo trên cao. Cao Trang đang đứng chỉ huy bên trên, phía dưới ai cũng đều nghe theo, không thắc mắc một lời. Đến gần trưa thì mới hầu hết chuẩn bị xong.

- Tình hình thế nào rồi?

Hoàng Minh cùng Hùng Phuong và Ngân Nguyệt vừa đến hỏi

Cao Trang khẽ vuốt vài lọn tóc rối vì gió thổi về sau, vài giọt mồ hôi lấm tấm trên trán nàng làm Hoàng Minh có chút cảm động.

- Đã xong phần bố trí rồi. Chiều nay chỉ còn dựng trận cùng phân bố mà thôi.

Nàng trả lời gọn gàng, vô cùng tự tin.

- Nhất định phải thành công nhé!

Hoàng Minh nắm lấy tay Cao Trang nói, vô cùng khấn trương.

- Không vấn đề gì, chỉ cần mọi người nghe theo ta nói là được!

- Yên tâm, nhất định nghe theo nàng.

Hoàng Minh chắc nịch.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 185: Tụ Linh Thiên Trận 1

- Vậy là tốt rồi!

Cao Trang gật đầu.

Đến bữa trưa thì mọi chuyện đã đâu vào đấy, chỉ còn đợi chiều đến bắt đầu mà thôi.

- Hùng Ca, lần này thành bại đều là nhờ Huỳnh rồi!

Hoàng Minh lên tiếng nói, Hùng Phuong gật đầu, vỗ vai Hoàng Minh hai cái, đáp lời:

- Không vấn đề gì, giúp đệ cũng là giúp lão Hùng ta mà!

- Con Gấu kia, cẩn thận một chút!

Ngân Nguyệt cũng lên tiếng nhắc nhở.

- Hừ, xuống tu vi mà thôi, không vấn đề gì, nhất định Hoàng đệ sẽ cho ta một viên khác, chỉ là làm lại một lần thôi, không sao hết..

Hùng Phuong hùng hồn nói. Thấy Hoàng Minh gật đầu, hấn tự tin vô cùng.

Chiều đến, Phú Quốc đảo đã chuẩn bị xong tinh thần rồi. Hoàng Minh đứng trên bực cao, hai mắt ánh nhìn nóng rực. Trời quang mây tạnh, rất thích hợp cho việc bày trận này.

- Hùng Ca, người tới mất xích ở giữa kia!

Cao Trang lên tiếng, Hùng Phuong ngay lập tức nhảy lên giữa một tảng đá trong lòng Linh mạch. Tiếp đó nàng lại giơ cao một cây cờ nhỏ trắng, ngay lập tức toàn bộ tám chân ở dưới mặt đất được nhắc lên. Linh mạch thoát ra, chảy đều vào từng mạch nhỏ, mỗi mạch đều chảy vào một cây Bán Nguyệt thụ. Tổng cộng là một ngàn mạch như vậy. Mọi người đều nín lặng chờ đợi. Không gian tĩnh lặng vô cùng. Hơn mấy ngàn cặp mắt đang chăm chăm nhìn vào thời khắc lịch sử này. Khi mạch nước suối nhỏ chạm đến gốc cây, biến dị xảy ra. Ngay lập tức Bán Nguyệt Thụ xảy ra đột biến. Chỉ thấy Bán Nguyệt Thụ bình thường cũng không cao lắm, lá cây có chút rậm. Vậy mà khi linh mạch chạm đến, Bán nguyệt thụ lập tức tăng trưởng, thân cây to lên gấp ba lần, rễ cây bám chặt xuống mặt đất, nhiều đoạn còn lồi cả lên trên đất mà phát triển. Những đoạn rễ cây này ngay lập tức che đi mạch linh mạch chảy vào. Không nhìn thấy nữa. Cành lá xum xuê vô cùng. Những cánh hoa lập tức xuất hiện, nở rộ một vùng. Hoa của Bán Nguyệt thụ lại có hình cánh trắng lưỡi liềm. Thật bắt mắt. Cảnh tượng này làm cho tất cả ai ở đây chứng kiến cũng vô cùng khiếp sợ.

- Thật kinh ngạc!

Hoàng Minh thốt lên lời. Phía sau hấn đám Kiều Phong, Trương Vô Kỵ cũng sợ hãi mở to mắt hết cỡ, sợ bỏ lỡ chuyện thần kì này.

Chu Du lắc lắc cổ tay, cái quạt của hấn khép lại, miệng hấn lẩm bẩm.

- Đúng như những gì mình biết!

Hùng Phuong có lẽ là khản trương nhất, hấn sống đã hơn ngàn năm, vậy mà chưa trải qua chuyện thần kì như thế này. Thế nhưng hấn vẫn ngồi yên ở đó chờ đợi, chờ đợi thời khắc của hấn. Một thời gian ngắn sau trên trời đã xuất hiện thiên địa dị tượng. Thiên địa dị tượng cực kì kì ảo. Chỉ thấy trời quang mây tạnh bỗng đen kịt lại. Không gian một màu đen. Không chỉ Phú Quốc đảo. Mọi nơi trên đại lục đều một màu đen như vậy.

- Chuyện gì đã xảy ra? Tại sao trời đất lại chuyển sang màu đen!

Toàn bộ người đều ngẩng lên trời theo dõi.

- Tông chủ, phó tông chủ, trên trời bỗng chuyển toàn bộ thành màu đen, vô cùng quỷ dị!

Một đệ tử chạy vào thông báo, vẻ mặt hốt hải.

Trong phòng ngay lập tức hai bóng người biến mất, cả hai đã xuất hiện bên ngoài.

- Tông chủ, Chuyện này là...

Người kia tay phải giơ lên bấm đốt ngón tay, một lúc sau thốt lên kinh ngạc:

- Là Tụ Linh Thiên Trận!

- Sao cơ?

Người kia sợ hãi kêu lên!

- Tụ Linh Thiên Trận sao? Không ngờ mấy vạn năm lại một lần nữa xuất hiện. Ma vương, kẻ được chọn thật sự xuất hiện rồi!

Bóng người lấp ló sau bộ áo choàng đen, hần chậm rãi đi vào trong điện. Nơi này vốn dĩ đã âm u, nay trời không một tia sáng lại càng kì bí, đáng sợ.

Trong lúc thiên hạ còn đang ngẩng mặt lên trời, màn trời đen bỗng xuất hiện một vầng trăng khuyết, vầng trăng đỏ như máu, vô cùng thê lương cùng kì ảo. Hơn một ngàn Bán Nguyệt Sur tại Phú Quốc Đảo đang gầm lên, hai mắt đăm đăm nhìn về vầng trăng máu kia. Ngân nguyệt cũng không ngoại lệ, hần ngay lập tức quỳ xuống, một ngàn Bán nguyệt Sur cũng quỳ xuống. Vầng Trăng khuyết là tín ngưỡng lớn nhất của Bán Nguyệt Sur, là điều thiêng liêng nhất. Ngân Nguyệt không biết là, ngoài bọn hần. Xa xa hàng vạn dặm đường cùng thời gian. Một thế ngoại đảo viên vô cùng rộng lớn, như một cái lồng chảo, bên trong toàn bộ đều là Bán Nguyệt thụ. Hàng Vạn Bán Nguyệt Sur cũng đang quỳ mọp hai chân xuống trước Vầng trăng trên trời kia. Bán Nguyệt sur số lượng ở đây, thật sự là không đếm nổi.

Một lúc lâu sau, vầng trăng biến mất, ánh sáng lại trở về bình thường. Chết trừ một nơi, Phú Quốc đảo.

Nơi này vẫn một màu đen kịt, không dừng lại ở đó. Hoàng loạt lôi vân đang va vào nhau kèn kẹt. Tiếng sấm chớp đi đùng làm lòng người sợ hãi. Hùng Phuong đứng dậy, hần biết đây là lúc hần ra trận rồi. Theo Cao Trang nói, lôi kiếp lần này là của Tụ linh Thiên trận, sẽ có tới 7 hoặc 10 đạo lôi điện. Chỉ có tu sĩ từ huyền thần cảnh trở lên mới có khả năng đỡ lại được. Nếu đỡ không được, trận pháp sẽ bị phá.

Sấm chớp lóe sáng, báo hiệu thời gian sắp đến rồi.

- Mở Trận pháp phòng ngự, đảo rơi vào trạng thái giới nghiêm!

Hoàng Minh hô to. Ngay lập tức Phú Quốc đảo mở đại trận ẩn giấu cùng phòng ngự. Một hòn đảo xuất hiện kì bí giữa đại dương. Phía trên là lôi vân đen sì, vô cùng khủng bố.

- Đến đi, lão Hùng ta chưa từng sợ!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 186: Tụ Linh Thiên Trận 2

Hùng Phuong hét to một tiếng, thân hình thẳng tắp, vô cùng nghiêm nghị. Bầu trời sấm chớp đi đùng, như chứng kiến sự hùng hổ của Hùng Phuong, một đạo lôi vân phá không mà xuống. Đạo lôi vân này to bằng một thân thể người trưởng thành, một màu tím lóe loẹt bỏ thẳng xuống đúng vị trí Hùng Phuong đang đứng.

- Đến đây!

Hùng Phuong thân hình bao quanh một vầng ánh sáng, hần giờ cao nắm đấm của mình, bay lên đón đầu một đạo kia.

Ầm ầm!

Tiếng nổ vang khuấy động cả không gian. Sóng biển đập dềnh vô cùng khủng bố. Đạo lôi vân thứ nhất. Đỡ được. Mấy ngàn cặp mắt đang dõi theo thân ảnh kia. Một nam nhân quần áo đã nát bươm, thân thể có chút cháy khét. Mùi thịt cháy thoang thoang quanh không khí. Hùng Phuong mặt mũi đen nhem, vô cùng thảm hại. Chưa dừng lại ở đó, đạo thứ hai đã bỏ xuống lần này có to hơn chút. Hùng Phuong vẫn kiêu giao đầu như vậy, một quyền mạnh nhất đón đỡ, thành công. Đạo thứ ba, đạo thứ tư, đạo thứ năm. Mỗi lần Hùng Phuong đều có cảm giác ruột gan lộn tung phèo cả lên. Thân thể hần đã tê dại hết mức rồi. Quần áo đã chẳng còn miếng nào, toàn bộ đã bị nát bét.

Đạo thứ tám. Uyển.

Cả không gian sợ hãi, đạo thứ 8 này to như cái thùng đựng nước lớn của đảo vậy. Giáng xuống khủng khiếp.

- Ha ha ha, đến đi, lão Hùng ta còn sợ cái chim!

Hùng Phuong đã điên cuồng rồi, hai mắt long sông sọc, ánh mắt đỏ rực, một lần nữa bay lên đấu tranh. Uych. Hần bị đánh cho nhà bẹp xuống đất. thân thể hần làm lõm cả phiến đá ở chính giữa.

- Đã hết chưa?

Hoàng Minh lo lắng nhìn lên, thật sự là chưa thấy dấu hiệu nào của việc mây đen tản đi cả.

Ngân Nguyệt ở dưới càn thấy khâm phục, nói;

- Con gấu này quả thật điên cuồng, ha ha ha, rất giống ta!

Nói xong đoạn hần cười ha ha.

Ai cũng lo lắng cho người ở giữa kia. Người ta là cao thủ huyền thần đấy, vậy mà tám đạo lôi vân đã nằm bẹp dí rồi.

- Còn một đạo nữa chẳng?

Chu Du chậm chậm ngược nhìn. Trời đen kịt vẫn đang lập lòe lôi điện.

Hùng Phương lồm cồm bò dậy, thân thể hắn đã vô cùng đau đớn. Đau đến cắt da cắt thịt. Chẳng biết sức lực ở đâu, và nhờ lí do gì, hắn vẫn nỗ lực bò dậy. Từ từ bò dậy, chống tay chậm chạp rồi đứng lên. Hắn một bên mắt đã sưng húp không nhận ra mặt mũi nữa. Khuôn mặt tiêu sái đã biến dạng rồi.

- Cố lên Hùng ca!

Hoàng Minh hô to. Mọi người bùng tỉnh, cùng nhau hô to.

- Cố lên Hùng lão đại!

- Cố lên Hùng tiền bối!

- Uuuuuuuuu!

Tiếng hô cổ động vang vọng biển.

Người thì hô tiếng người. Yêu thú thì gầm rú kêu lên. Hùng Phương lắng nghe những âm thanh đó, trong lòng hắn lại vô cùng ấm áp, cảm động. Động lực của hắn lại tăng lên mạnh mẽ.

Trời cao như muốn dập tắt hi vọng của hắn hay sao, trên trời đã thấy hình thành đạo lôi vân thứ chín. Một đạo lôi vân to bằng tòa nhà.

- Hít!!!

Cả không gian như hít vào một ngụm khí lạnh, rung động vô cùng.

Hùng Phương đã trông thấy nó, máu trong người hắn lại nóng chảy, thú tính trong người bộc phát.

Thú hóa!

Hùng Phương thân thể nhân loại bỗng nhiên mọc ra toàn bộ lông. Thân hình ngay lập tức trở lại thành một con gấu. Tu vi của hắn lập tức dâng cao khủng khiếp.

- Hắn sử dụng thủ đoạn này?

Ngân Nguyệt sợ hãi. Đây là Thú Hóa của yêu thú. Chỉ những yêu thú đã hóa hình mới có thể sử dụng. Khi sử dụng thú hóa. Cảnh giới sẽ nâng cao gấp đôi. Thế nhưng di chứng để lại quá dữ dội mất mát. Trở lại thành yêu thú. Phải một lần nữa tu luyện để hóa hình trở lại. Mà hóa hình, nói thì dễ nhưng biết bao nhiêu yêu thú có thể hóa hình chứ.

Hùng Phương không nghĩ nhiều như vậy, hắn tin, Hoàng Minh nhất định sẽ giúp hắn Hóa Hình lần nữa. Nhất định.

Uỳnh!

Đạo lôi vân cuối cùng cũng đã đánh xuống.

-Aaaaaaaa!

Con gấu khổng lồ bay lên cao, gào lên, hai tay nó đỡ lấy đạo lôi vân to lớn kia. Ầm ầm ầm!

Không gian như vỡ vụn. Bốn xung quanh linh mạch nổ to. Nước bay tung tóe...

Trời quang mây tạnh.

Một thân hình to lớn chậm chạp rơi xuống. Hùng Phương rơi đúng vào vị trí ban đầu của hắn.

- Xog rồi sao? Mau mau đi xem Hùng Ca thế nào?

Hoàng Minh nói, nhanh nhẹn chạy.

- Khoan, tất cả đứng yên!

Cao Trang hô lớn, giọng nàng lang lạnh vang vọng. Hoàng Minh cũng phải giật mình.

- Sao thế?

Hoàng Minh sửng sò.

Mọi người cũng đều ngơ ngác.

- Trận pháp chưa xong. Nếu xuống ngay sẽ hỏng hết!

Cao Trang nói, vẻ mặt nghiêm túc.

- Nhưng Hùng ca, huynh ấy!

- Hùng ca không sao, đừng làm hỏng hết công sức của huynh ấy.

Cao Trang lại nói. Hoàng Minh gật đầu. Cao Trang giờ cao lá cò màu đỏ.

Rầm rầm rầm rầm

Hơn năm trăm viên đá tròn bóng được tung vào linh mạch. Ngay lập tức linh mạch như ẩn hiện, lập tức biến mất đầy kinh ngạc.

- Đâu rồi?

Trương Vô Kỵ hô lên!

- Linh Mạch đã được ẩn giấu, thật ra nó vẫn ở đây thôi.

Cao Trang trả lời. Không gian bỗng nhiên trong lành vô cùng. Dường như linh khí trong không gian đậm đặc lên rất nhiều.

- Tốt rồi! Đóng tất cả trận pháp về như cũ!

Toàn bộ trận pháp che dấu cùng phòng ngự lại được đóng lại.

- Thành công rồi!

Chu du nhếch miệng vui vẻ nói.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 187: Gặp Hoa Anh Đào thương hội

Phú Quốc Đảo thành công dựng lên đại trận, linh khí vô cùng đậm đặc. Hoàng Minh nghe Cao Trang nói đến lúc này mới hiểu. Bán nguyệt thụ chính là loại cây làm dẫn, có khả năng hấp thụ và sinh sôi linh khí. Mỗi cánh hoa của Bán Nguyệt Thụ rơi xuống đều hóa thành linh mạch tinh khiết như ban đầu. Thậm chí là có phần gia tăng thêm nồng độ.

Chỉ trong một ngày, vô số thiếu niên đang đứng ở bình cảnh, ngay lập tức đột phá. Tiếng reo hò vang khắp đảo. Kể cả yêu thú cũng như thế, Hoàng Minh thì lại có chút tiếc rẻ. Mĩa nó, hần lại không thể nào hấp thụ linh khí, bực thế không biết.

Lúc này cả đám cao tăng đang vây quanh Hùng Phương, Hùng Phương thân hình gấu to lớn, đang chậm rãi thở đều. Thân hình hần đã được băng bó lại, hần vẫn thờ ơ, Hoàng Minh không tiếc một lần dùng Bách Hiệu để kiểm tra. Phát hiện thân thể hần lúc này tuy suy yếu, cảnh giới sút giảm nhưng không ảnh hưởng đến tính mạng. Hần cũng thăm thò ra một hơi nhẹ nhõm. Bách Hiệu có nói vài ngày nữa hần sẽ tỉnh lại. Hoàng Minh nói xong, mọi người cũng không ai nghi ngờ. Ở đây Hoàng Minh lời nói vô cùng có trọng lực.

- Tất cả mau chóng về tu luyện, tận dụng thời gian đi, nhất là các đệ.

Mọi người gật đầu, ai về nhà lấy.

- Lão đại, người không về tu luyện sao?

Chu Du nán lại hỏi. Hoàng Minh cười khò, hần cũng muốn tu luyện lắm chứ, thế nhưng hần tu luyện có được đâu.

- Ta còn nhiều việc bận rộn, đệ cứ về trước đi.

Chu du gặt đầu, đoạn đi được mấy bước, hấn đề lại một câu nói:

- Lão đại, người nên tìm Phụ Mẫu người. Họ từ hôm kia chưa thấy!

Hoàng Minh giật mình, hấn thẳm trách mình sao lãng, mãi mê việc công mà quên mất việc tư.

Biên giới Vân Nam Quốc. Một chiếc xe ngựa chậm rãi đi tới cổng thành, sau một hồi kiểm tra thì đi qua chậm rãi tiến vào Vân Nam quốc.

- Công chúa, chúng ta tới Vân Nam quốc rồi!

Một thiếu nữ nhỏ tuổi thò đầu ra, riu rít nói.

- Nha đầu này, be bé cái miệng thôi!

Một giọng nói nhẹ nhàng nhưng có chút lạnh lùng.

- Hi hi, ta quên mất, tiểu thư à, chúng ta đến nơi rồi!

Phía trước xe ngựa, một người trung niên đánh xe, giọng nói vô cùng trầm.

- Tiểu thư, hiện tại vẫn là cách Vân Nam kinh thành khá xa, hiện tại chúng ta cần đi nhanh hơn, tốt nhất là đến kinh thành sớm.

- Ừm, làm phiền tướng quân rồi!

Giọng nói nhẹ nhàng thốt ra.

- Cha!

Trung niên quát roi vào mông ngựa, thúc cho hai con ngựa chạy nhanh hơn. Đi nửa ngày đường đã bắt đầu thấy có những thôn xóm nhỏ.

Nha hoàn trong xe vô cùng thích thú, mở rèm xe tay chỉ lung tung, vô cùng vui vẻ.

- Tiểu thư, lần này đi theo Thái... À không thiếu gia, liệu có tìm được ngài ấy!

Nha hoàn này miệng cứ lú lo, vô cùng vui vẻ nói.

Thiếu nữ kia hơi bặm môi, đôi môi anh đào vô cùng tươi tắn. Nàng hơi nhúu đôi lông mày xinh đẹp, nói nhỏ:

- Huynh ấy có nói, Vân Nam là nhà thứ hai của huynh ấy, còn có Thiên Sát, chính là nơi huynh ấy sẽ đến. Đó là một ngôi nhà.

- Thiên sát?

Nha hoàn kia tò mò nhắc lại. Bỗng nhiên quay ra nhìn trung niên đánh xe hỏi:

- Chu thúc thúc, Thiên Sát là ở đâu?

Chu An lắc đầu, tỏ ý không biết. Hấn từng đến Vân Nam rất nhiều lần, thế nhưng chưa từng nghe qua địa điểm hay tên tuổi ai như vậy. Xe ngựa đi nhanh thì thấy phía trước, một đoàn người đang di chuyển.

- Là một thương đội?

Chu An lẩm nhẩm, xe ngựa tiến lại gần hơn, lá cờ thương đội đã rõ hơn, Chu An đã nhận ra, hấn thốt lên:

- Hoa anh đào thương hội?

Bên Trong thiếu nữ kia nghe thấy vậy, trong đầu nàng hiện lên một thế lực mới nổi cách đây vài năm. Ở tại vương quốc của nàng, Hoa Anh đào thương hội phát triển nhanh chóng, giờ đã là một thế lực rất mạnh.

- Đây chắc là thương hội chi nhánh tại Vân Nam, Chu thúc, chúng ta thử đến hỏi thăm một chút, họ có biết Thiên Sát là địa điểm nào không?

Chu An gặt đầu, hấn cũng định có ý đó, chiếc xe ngựa đi tới đã rơi vào tầm mắt của thương hội phía trước. Hoa Anh đào thương hội này có tầm bốn mươi người. Hầu hết là thanh thiếu niên. Thế nhưng bọn hấn đều vô cùng có ki cương, thấy có người đến vẫn không phá bỏ đội hình, trong lòng có chút đề phòng. Hoa Anh đào thương hội tiếng tăm vang xa, không dám cướp nào dám đánh chủ ý. Trước kia từng có bốn năm toán cướp toàn trên một trăm người, đánh đồng chủ ý lên Hoa Anh Đào thương hội. Vì Hoa Anh Đào thương hội toàn là thiếu niên. Thế nhưng đây chính là mấu chốt. Những lần đánh cướp như thế, tên tuổi của Hoa Anh đào thương hội vang xa vô cùng. Chỉ thấy kết quả người ta truyền lại, những băng cướp này, toàn bộ bị diệt, không ai sống sót.

Từ đó đến nay, không có băng cướp nào dám đánh chủ ý đến Hoa Anh đào thương hội cả. Trừ khi chúng đủ tự tin.

- Biên Ca, Phía sau xuất hiện một xe ngựa!

Người được gọi Biên ca kia gật đầu. Hắn là Trần Biên, năm nay đã hai mươi. Vì tuổi lớn, lại có chút bản lĩnh, nên được cất cử cầm đầu một đội của thương hội.

Trần Biên dong ngựa ra phía sau, ý định đón đầu xe ngựa.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 188: Ta là Đoàn Mỹ Mỹ

- Các vị, các vị là ai? Tại sao đường lớn không đi, lại đi sau lưng thương hội chúng ta?

Trần Biên mở giọng nói trước. Hắn chặn đầu xe ngựa. Phía trước đoàn đã dừng lại chờ đợi.

Chu An khách khí chấp tay, đoạn hỏi:

- Làm phiền chư vị huynh đệ, chúng ta từ phương xa tới, muốn tìm một nơi mà chưa rõ vị trí, định tới đây nhờ mọi người chỉ cho.

Trần Biên nghe vậy mỉm cười hỏi.

- Vị đại ca này muốn đến nơi nào?

Chu An nghe vậy gật đầu, lại đáp:

- Chúng ta muốn đến một nơi gọi là Thiên Sát!!

Lời Chu An vừa nói dứt, hắn lập tức kinh hãi. Vì câu nói hắn vừa dứt, phía trước hơn bốn mươi thanh thiếu niên kia đã rút đao kiếm cung thương ra. Ánh mắt chăm chăm nhìn về phía họ. Ánh mắt của Trần Biên có chút lạnh lẽo. Khí thế hắn dâng cao, đạt tới luyện thể hậu kỳ.

Chu An sợ hãi, đám thanh thiếu niên này toàn là tu sĩ, tên nào cũng là luyện thể cảnh giới. Có chút lo lắng, hắn không rõ là mình nói sai câu nào.

Trần Biên giọng nói có chút lạnh lẽo:

- Ngươi biết Thiên Sát? Ai nói cho ngươi chuyện này?

- Ta ta...

Chu An có chút lung tung, hắn không ngờ một tên thanh niên mà sát khí lại nhiều như vậy. Đang không biết trả lời thế nào, trong kiểu một giọng nói nhẹ nhàng thốt ra.

- Là ta nói!

Trần Biên mới nhận ra bên trong không ngờ lại là một giọng nữ rất dễ nghe, có đôi chút cao ngạo lạnh lùng.

Thế nhưng hắn vẫn không hề lùi bước, lại cất tiếng:

- Tại sao ngươi biết tới Thiên Sát, nếu không trả lời thích đáng, hôm nay các ngươi chết chắc!

Hai từ chết chắc của Trần Biên gần lên, ý tứ cảnh cáo của hắn đã vô cùng rõ ràng.

Bên trong xe ngựa yên tĩnh một lúc, thế rồi giọng nói cũng vang lên lần nữa.

- Ta có một vị ca ca, hắn nói cho ta biết về một nơi gọi là Thiên sát!

Một vị ca ca, vị ca ca nào, kẻ nào đã bán đứng thiếu gia? Không phải chứ?

Trần Biên trong đầu đã ủa đến bao nhiêu giả thuyết, thế nhưng hắn đều phủ nhận tất cả.

- Vị ca ca của ngươi tên là gì?

Trần Biên lên tiếng dò hỏi.

- Đoàn Dự!

Bên trong xe ngựa, giọng nói cất lên có chút kiêu hãnh.

Keng keng keng, vài chiếc kiếm rơi xuống. Một vài thiếu niên hơi chững lại, cây kiếm rơi xuống đất. Một thiếu niên thì thào.

- Là Thiếu úy Đoàn sao?

Giọng nói của hắn làm cả bọn có chút hồi tỉnh lại.

Trần Biên Cũng kinh ngạc, hắn có chút tin tưởng, nhưng vẫn hỏi tiếp, phải chắc chắn hơn.

- Người bên trong là ai? Người có chắc chắn người với Đoàn Dự có quan hệ?

Bên trong xe lại im lặng một phút nữa. Một lúc sau, tấm rèm được mở hé hé, rồi một thiếu nữ bước ra, là một nha hoàn mà thôi, Trần Biên nhận ra ngay, thế nhưng vật làm hắn giật mình là, hắn nhận ra đôi bao tay màu trắng kia. Đôi bao tay ấy từng đâm cho hắn mấy cái, thậm chí còn chém hắn hai đao vào lưng. Đúng là của Thiếu Úy Đoàn Dự.

Trần Biên lúc này đã tin tưởng hoàn toàn rồi, giọng hắn có chút nhún nhường lại:

- Vị Tiểu thư này, người rất cục là...

Như hiểu được ý của Trần Biên, bên trong tiếng nói nhẹ nhàng kia lại cất lên:

- Ta là muội muội của Đoàn Dự, Đoàn Mỹ Mỹ!

Trần Biên nghe xong liền xuống ngựa, quỳ một chân, tay phải đặt ngang ngực, hắn cúi đầu nói:

- Xin thứ lỗi tiểu thư, mong tiểu thư bỏ qua!

Phía sau hắn bốn mươi người kia cũng đồng loạt hành lễ hô to:

- Xin tiểu thư bỏ qua!

Chu An cùng Đan Đan ngơ ngác nhìn, vô cùng rung động. Tại sao khi này đám người này còn vô cùng cảnh giác, sát ý đậm đặc mà bây giờ lại chịu cúi đầu xin lỗi.

Bên trong xe Mỹ Mỹ cũng kinh ngạc không kém. Nàng vô cùng tò mò, tóm lại Thiên Sát là gì? Tại sao Ca ca nàng lại có danh vọng ở đó như vậy. Nàng không ngờ chút nào. Một công chúa sống trong hoàng cung, nhìn nhận biết bao âm mưu chước quỷ, khi thấy huynh trưởng rời đi, nàng cũng bỏ đi theo. Phát hiện đám người kia là vô cùng chân thành tỏ ý xin lỗi, thậm chí vô cùng hối hận. Mỹ Mỹ càng rung động hơn. Nàng cố giữ bình tĩnh nói:

- Các vị đứng dậy đi, ta không cùng ca ca tới, nên không biết đi lối nào. Các vị có thể giúp ta đi đến Thiên Sát không?

Trần Biên chậm rãi đứng dậy, cất tiếng:

- Tiểu thư yên tâm, đích thân tôi sẽ dẫn người đi!

Sau một hồi phân công, Trần Biên cùng một vị thiếu niên khác tách đoàn, dẫn theo xe ngựa của Đoàn Mỹ Mỹ rời đi.

Trên đường đi, Mỹ Mỹ mới được kể cho biết, hóa ra Thiên Sát không phải là địa điểm nào cả, mà đó là một đại đội. Đoàn Dự cũng là một trong những người đứng đầu ở đó.

Mất hơn hai ngày đi đường bộ cùng nửa ngày đường biển thì Đoàn Mỹ Mỹ mới đến được Phú Quốc đảo.

- Trần Biên, sao hôm nay quay lại sớm vậy? Chưa đến cuối tuần mà?

Một thanh niên đứng gác cất tiếng hỏi. Trần Biên dẫn theo Chu An, Đan đan cùng Đoàn Mỹ Mỹ đi lên đảo, đoạn đáp:

- Ta gặp người nhà của Đoàn Thiếu úy, nên nhanh chóng đưa về đảo.

Thanh niên kia hiểu kì, thấy một cô gái nhỏ, một trung niên mặt mũi chân chất, một thiếu nữ còn lại mang nặng che mặt. Thế nhưng nhìn vóc người cùng đôi mắt cũng có thể đoán ra, đây là mỹ nữ.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 189: Động tâm

Đến chap này, mình cũng xin cảm ơn toàn bộ mọi người đã theo dõi và ủng hộ bộ truyện. Hiện nay mặc dù đã không còn là truyện hot nữa, rất nhiều đạo hữu đã drop nhưng mình vẫn tiếp tục chặng đường. Con đường vẫn mới chỉ là bước đầu gian nan. Đưa con đầu lòng của mình sẽ vẫn trên đà tiến tới tu đạo, bước đến thế giới mà hần phải đến. Gặp gỡ chúng tộc khác, chiến đấu cùng huynh đệ bằng hữu, hồng nhan tri kỉ. Mình đang ở độ tuổi bắt đầu sự nghiệp, công việc bận bịu, mong mọi người hiểu cho. Hơn nữa là, mình mong tất cả mọi người, dù là ở web truyện nào, vẫn mong nhận được những cái like, những đề cử, nhưng cmt và quan trọng nhất là... Cảm nhận của mọi người về câu truyện này, mọi người có thể góp ý, có thể trực tiếp liên hệ với mình nếu có khúc mắc gì khó hiểu. Thậm chí là, mọi người có biết, câu chuyện đến nay đã có bao nhiêu đạo hữu được xuất hiện bên trong hay không? =>))

Nhóm facebook hệ thống game tại dị giới hiện nay đã có hơn 20 đạo hữu. Lớn có nhỏ có, nam nữ đều rất vui vẻ. Cùng nhau chia sẻ mọi chuyện trong cuộc sống, nhất là tâm đắc của bản thân trong việc tu luyện. Còn chần chờ gì mà không liên hệ với mình, sau đó là tham gia vào thế giới Hoàng Thiên ngay thôi!!!!

Đoàn Mỹ Mỹ đã tới đây được ba ngày, thế nhưng hầu hết là không ai tiếp đón. Nàng cảm thấy ở đây không khí hơi kì lạ. Toàn bộ đảo vô cùng yên tĩnh. Trừ những người canh gác, còn toàn bộ nhà cửa đều đóng chặt.

- Nơi này là thế nào đây?

Đoàn Mỹ Mỹ không hề biết là cách đây 4 ngày, Hoàng Minh đã ban bố lệnh khổ tu toàn đảo. Trong một tuần phải có tiến triển nhất định. Kẻ nào đứng chót sẽ phải hạ cấp bậc. Một lần sóng điện cường ập đến toàn bộ đảo. Các thanh thiếu niên hùng lực khí thế, điện cường bế quan hấp thu linh khí. Không hề ăn uống gì cả, một lòng khổ luyện. Thậm chí những kẻ đến phiên canh gác hay đi tuần cũng rảnh một hai phút là nắm bắt thời cơ vận công.

Đám Đoang Mỹ Mỹ được chuyển tới ở căn nhà dành cho khách. Đây là một căn nhà vô cùng tiện nghi, kì lạ. Nàng rất ngạc nhiên và thích thú với những vật dụng kì lạ mà vô cùng hữu dụng kia. Nhất là chiếc gương soi ở cuối giường của nàng. Nó thật trong, trong như mặt suối vậy. Nàng có thể ngắm nhìn mình rõ ràng vô cùng. Thậm chí đến cả nốt ruồi nhỏ ở cổ mình nàng cũng phát hiện ra.

- Nơi này, tóm lại là sao?

Bao nhiêu câu hỏi vây quanh trong đầu nàng mà không hề có đáp án. Nàng chậm rãi đi ra ngoài hít thở không khí trong lành. Nơi này linh khí thật đậm đặc, Mỹ Mỹ gật đầu. Từ khi bước chân lên đảo nàng đã nhận ra điều này rồi. Bỗng nhiên nàng để ý bên trái mỏm đá kia, có một bóng dáng thấp thoáng. Tò mò, nàng từ từ bước tới. Đi gần ba mươi mét, nàng đã nghe thấy những tiếng rầm rồ rõ mồn một. Rồi tiếng rào rào. Nghe như có vật gì đó bị phá vỡ, sau đó là rơi xuống vậy. Bước thêm một chút, ghé nhìn qua mỏm đá. Nàng kinh ngạc phát hiện một thiếu niên. Hần mái tóc thả tung bay, gió làm tóc xù lên trong gió. Thân hình hần mặc một bộ đồ màu đen, khuôn mặt trẻ lại có chút lạnh lùng. Hai tay hần thay nhau vịn vào tảng đá lớn phía trước. Đáng sợ là tảng đá bị vỡ ra từng mảng trước những phát đánh của hần. Mỹ Mỹ khuôn mặt có sợ hãi, có thán phục, lại có chút hồi hộp. Nàng không rõ cảm giác lúc này của nàng là sao.

Thiếu niên kia mồ hôi nhễ nhại, hai tay có chút chậm lại. Thế nhưng ánh mắt vẫn kiên cường. Mỹ Mỹ không hiểu tại sao nàng lại như bị hút hồn vậy.

- Hần, hẳn thật nam tính!

Không hiểu sao nàng lại có thể thốt ra một câu như vậy. Chính nàng cũng không phát giác ra tại sao miệng nàng lại buột ra một câu như thế. Giọng nói của nàng tuy nhỏ nhưng không ngờ thiếu niên kia lại phát hiện ra. Hần ngay lập tức ngoảnh mặt lại, phát hiện ra một nữ tử đang lấp ló sau tảng đá, bốn mắt nhìn nhau. Đoàn Mỹ Mỹ khuôn mặt đỏ rực. Nàng không hiểu tại sao mặt nàng nóng như có lửa đốt vậy. Ngay lập tức nàng xoay người, một mạch chạy về nhà. Ngay lập tức chạy vào phòng cuộn tròn trong chăn. Trong đầu vẫn không nhịn được nhớ lại khuôn mặt kiên nghị ấy. Ánh mắt sáng rực ấy. Trái tim nàng đập nhanh, rạo rục vô cùng.

- Ta, ta bị làm sao đây?

Kiều Phong phát hiện có người nhìn lên mình, lại là một nữ tử lạ mặt. Hần nhíu mày hai cái, cũng không đuổi theo. Hần đoán là một tân binh nào đó chắc đi lạc đến đây. Quay lại nhìn tảng đá đã bị bào mòn một phần tư, hần thở ra một hơi. Quay đầu bước về phòng. Ý định ngày mai tiếp tục..

Tối đến, Đoàn Mỹ Mỹ như người mất hồn, thi thoảng lại khẽ mỉm cười một mình, đôi lúc lại lẩm bẩm hai ba câu gì đó mà không ai nghe rõ. Đan đan kì lạ, cố gắng gắng hỏi mà nàng không chịu nói.

- Tiểu thư, ngươi bị bệnh sao? Đừng làm ta sợ a!

Mỹ Mỹ trừng mắt, quát khế:

- Bệnh cái đầu ngươi ấy, thích ăn đòn hả?

Nghe tiếng quát quen thuộc này, Đan Đan mới thở phào nhẹ nhõm. Tiểu thư của nàng vẫn bình thường mà. Vậy tại sao?

Chu An ở một bên, nhìn nhìn Mỹ Mỹ không hiểu hắn đang nghĩ gì trong đầu.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 190: Tới núi Bạch Ngọc

Kiều Phong hai hôm nay đều không biết là có người âm thầm quan sát hắn, hắn vẫn như bình thường, sáng sớm ra luyện chương, trưa về bế quan tu luyện. Địa điểm hắn luyện chương vẫn là tại bãi đá đó.

Đến ngày thứ ba, hắn chợt phát hiện ra, một tiếng động lạ ở phía tảng đá không xa. Hiểu kì, hắn chậm rãi đi tới. Đoàn Mỹ Mỹ không ngờ mình bị phát hiện, nàng không may va phải một viên đá, viên đá này không ngờ lăn ra va vào một vài viên khác gây ra tiếng động.

- Không ổn rồi!

Nàng ý định toan chạy đi thì không ngờ, cánh tay nàng bị kéo lại. Một bàn tay rắn chắc kéo cánh tay nàng kéo lại. Mỹ Mỹ bị mất đà, ngay lập tức bị ngã về phía sau. Cả thân hình nàng dựa vào một thân hình rắn chắc phía sau. Hai mắt nàng mở to, ngẩng đầu nhìn lên, chính là khuôn mặt ấy, ánh mắt ấy. Xuất hiện trong tâm trí nàng hai hôm nay rồi.

- Người là ai?

Một giọng nói trầm ấm vang lên. Giọng nói làm Mỹ Mỹ bị kéo về hiện thực. Nàng lúng túng thoát khỏi vòng tay của Kiều Phong. Lui lại hai bước, nàng không dám nhìn hắn, chỉ đứng đó, tay vẫn vơ vài ngọn tóc rồi khỏi mái tóc của mình. Đoàn Dự mà nhìn thấy cảnh này chắc há hốc mồm mà kinh ngạc mất thôi. Vị muối muối lạnh lùng cũng kiêu kì của hắn, vậy mà lại có những hành động này.

Kiều Phong hơi nhú mày, lại hỏi lại một lần:

- Người là ai?

Đoàn Mỹ Mỹ lúc này mới bình tĩnh lại, nàng cố nén cái cảm giác nhộn nhịp trong lòng, khề đáp!

- Ta là Đoàn Mỹ Mỹ!

Mỹ Mỹ đáp!

- Đoàn Mỹ Mỹ?

Kiều Phong hơi kinh ngạc, trong đầu hắn tự nhiên hiện ra một thân ảnh. Một thân ảnh có nụ cười tiêu sái vô cùng. Nhìn kĩ vào thiếu nữ này, hắn phát hiện ra vài nét tương đồng. Đoàn Mỹ Mỹ bị hắn nhìn như vậy, mặt cứ cúi gằm xuống, cảm giác như sắp chạm xuống ngực rồi vậy.

- Người là gì với Đoàn Dự?

Kiều Phong hỏi.

- Ta là muội muội của huynh ấy!

Mỹ Mỹ nhỏ nhẹ đáp. Kiều Phong ồ lên một tiếng, hắn đoán trúng phóc rồi.

Không khí tự nhiên có chút quái lạ, Kiều Phong không biết tại sao lại vậy, hắn lên tiếng phá vỡ sự tĩnh lặng này.

- Dự ca đâu? Huynh ấy không đến cùng nàng sao?

Đoàn Mỹ Mỹ nghe Kiều Phong đôi từ Người sang nàng thì lòng vô cùng rạo rức. Hai má đỏ hây hây. Nàng cố gắng lắm mới lí nhí ra câu chữ:

- Huynh huynh ấy đi đi trước ta ta, không hiểu vì vì sao lại không không thấy!

Nói hết câu không chịu được nàng chạy một mạch về nhà. Kiều Phong cũng không có can. Hắn còn đang không hiểu nàng ta bị làm sao? Chỉ là nói mấy câu sao mà...

Lắc đầu hai cái hắn lại quay lại tảng đá, tiếp tục công tác luyện chương của mình.

Hoàng Minh lúc này đang ở Hoàng gia, đối diện hắn là Hoàng Thái.

- Gia gia, phụ mẫu ta hiện tại đang ở đâu?

Hoàng Minh sốt sáng hỏi.

Hoàng Thái mấy nay bận rộn việc giải quyết vô số việc. Hoàng Minh năn nỉ lắm lắm mới chịu ngồi cùng Hoàng Minh một lúc.

- Phụ mẫu nguoi, bọn hần là đi đến chỗ Phúc Khải thần y!

Phúc Khải thần y, Hoàng Minh lúc này mới sực nhớ, hần còn có một vị muối muối mang bệnh tương người mà. Thì ra phụ mẫu hần là tới thăm nàng.

- Nhà thần y đó ở đâu gia gia?

- Một ngàn dặm về phía tây, trên Bách Ngọc núi!

Hoàng Thái đáp.

- Bách Ngọc núi?

Hoàng Minh gật đầu, một mạch chạy ra ngoài, không quên nói lại một câu.

- Gia gia, nhớ thanh lí môn hộ!

Hoàng Thái nhìn về vội vàng của hần chợt mỉm cười. Lão chậm rãi đi về phía sau phòng, lấy ra một quyển sách trong giá sách. Giá sách chậm rãi lui ra, một cửa phòng kì lạ xuất hiện. Hoàng Thái đi xuống, bên dưới không ngờ là một bàn gia hương, có rất nhiều bài vị, trên bàn còn có đĩa đồ, một thanh kiếm. Một thanh trường kiếm, thanh kiếm này rất kì lạ. Nó khá dài, chuôi kiếm làm bằng một loại kim loại gì đó, được phác họa một cái đầu rồng. Hoàng Thái rút kiếm ra. Khôi vó, ánh kiếm lóe lên sáng choang. Một luồng khí lạnh bao trùm không gian. Lưỡi kiếm bén nhọn vô cùng. Hoàng Minh mà ở chỗ này nhất định nhận ra đây là kiếm gì! Nó là Katana!

- Các vị tổ tiên, Hoàng Thái gia chủ đời thứ chín mươi tám, lần này quyết định dùng Thiên kiếm của gia tộc, thanh lí môn hộ. Quyết một lòng giữ vững gia tộc, giữ vững cho đời sau!

Hoàng Thái quỳ xuống, lão dập đầu ba cái, nâng thanh Katana kia lên, quay đầu bước đi. Căn phòng đóng lại. Không ngờ khi căn phòng đóng lại, toàn bộ các bát hương trong căn phòng đều bùng cháy, nhưng ngay sau đó tắt lịm.

Hoàng Minh lúc này đang vắt vẻo trên lưng yêu thú phi hành, hần đang dùng hệ thống, điều tra bên trong mấy chiếc giới chỉ mà Hùng Phương đưa cho hần hôm trước.

- Ồ, bảy mươi triệu kim tệ, tốt tốt!

- Ồ, tám mươi triệu kim tệ, ha ha ha!

- cái này chỉ có sáu mươi, nhà nào kém chất lượng vậy?

- Bảy mươi mốt, tạm tạm!

Hần màu bàu một chút rồi chậm rãi tính toán trong đầu.

Bất ngờ hần cất tiếng hỏi:

- A Trang, rõ ràng lúc trước ta nhớ là có bán pokemon mà. Bây giờ đâu hết rồi?

A Trang giọng nói trong trẻo vô cùng:

- Hệ thống không còn bán nữa rồi!

- Cái gì?

Hoàng Minh hét lên, tí ngã lộn cổ khỏi yêu thú đang bay trên trời.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 191: Đoàn tụ

Mất một lúc hấn mới vững lại, con yêu thú kêu hai ba tiếng trách móc, đôi cánh nó xòe rộng ra. Hoàng Minh ngồi vững lại, vỗ nhẹ lên người nó trấn an. Sau đó hấn mới nói:

- Tại sao không bán? Tự nhiên lại không bán nữa vậy?

A Trang giọng có chút vui vẻ khi thấy Hoàng Minh tức tối, giọng nằng trong trẻo vô cùng, lại pha thêm chút thích thú:

- Hệ thống tự động cập nhật, xoay chuyển liên tục. Sẽ có thời gian bán lại mà thôi!

Hoàng Minh chả hiểu gì sất. Rõ ràng hệ thống là chỉ riêng hấn, tại sao lại cập nhật!

- Tại sao lại cập nhật, ta thật không hiểu?

A Trang nói:

- Dữ liệu này ta cũng không rõ. Cần thời gian tìm hiểu.

Hoàng Minh gật đầu. Đoạn hấn mở shop ra. Nhìn ngó một lúc, hấn lại khỏ sở hời:

- Những con mắt khác đâu rồi?

A Tràn nghe hấn hỏi, lại đáp:

- hiện tại chúng không được bán, trừ khi chủ nhân giải trừ được phong ấn con mắt sharingan!

Hoàng Minh tắc lưỡi. Trong đầu thầm nghĩ: " Mịa, hệ thống chết tiệt này, càng ngày càng khó hiểu ". Chợt hấn nhận ra một việc. Rõ ràng càng ngày A Trang giọng nói càng có thêm cảm xúc thì phải. Hấn rõ ràng cảm nhận được nằng có vẻ vui vẻ, thích thú khi hấn bị ăn hỏ.

- A Trang, sao ta thấy ngươi càng ngày càng có cảm xúc như người thật vậy!

Một khoảng yên lặng, Hoàng Minh cảm thấy kì lạ. Một lát sau hấn nghe được tiếng nói của A Trang.

- Ta không biết, ta được lập trình không hề có cảm xúc!

Nói xong câu này nằng cũng biến mất. Hoàng Minh gọi mấy lần cũng không thấy trả lời. Hấn vô cùg tò mò, cuối cùng cũng bỏ qua.

Con kim bằng cấp ba này, phi hành trên trời tuy không nhanh nhưng cũng khá ổn. Hoàng Minh ngắm nhìn khung cảnh trời mây, cây cối, hấn bỗng cảm thấy mình như một thần tiên vậy. Mới ngày nào hấn chỉ là một tên sinh viên nghèo, kiếm chác từng đồng để ăn học và chăm em gái. Vậy mà bây giờ, hấn ở nơi này, bận rộn vô cùng, không ngờ ở một nơi thế này, hấn có pháp thuật, có yêu thú, có sức mạnh. Và quan trọng nhất, hấn còn có một gia đình nữa.

Kim Bằng bay mất nửa ngày, phía xa xa Hoàng Minh đã thấy một ngọn núi cao. Ngọn núi này hình thù khá kì lạ. Rõ ràng là núi cheo leo vách, thế nhưng bên dưới nhỏ kéo lên, càng lên càng lớn. Hoàng Minh có cảm giác nó như một hình tam giác bị úp ngược xuống vậy. Mây đen bao phủ khắp đỉnh núi. Kim Bằng được Hoàng Minh cho bay quanh núi tìm kiếm. Mất hơn một tiếng hấn mới tìm được một ngôi nhà nhỏ. Ngôi nhà nằm rất sâu bên trong một dải cây cối. Hoàng Minh cho Kim Bằng bay xuống, đáp trước sân ngôi nhà. Ngôi nhà này nằm bên dưới một vòm đá, bên dưới là những rễ cây to. Nhà dựng nom cũng khá là kiên cố, mái nhà lợp hoàn toàn bằng rom.

Khi hấn đáp xuống sân nhà, cửa nhà đã mở ra rồi. Một đôi Nam nữ đi ra, Hoàng Minh nhìn thấy hai người thì rất vui mừng. Đây không phải là Hoàng Chấn Giang và Trần Thị sao?

- Phụ Thân, mẫu thân, hai người ở nơi này!

Hoàng Minh vội vã chạy lại. Cả Hoàng Chấn Giang cùng Trần Thị đều vui mừng, chào đón Hoàng Minh.

Hoàng Minh còn cách hai người ba mét thì chợt nhận ra, phía sau Trần Thị có một cái đầu nhỏ nhún khể ló ra. Một đôi mắt to tròn đang nhìn về phía hấn. Trong đầu Hoàng Minh chợt xuất hiện một hình ảnh quen thuộc. Một bé gái dễ thương, vô cùng đáng yêu.

- Tiểu Minh, con đến tìm chúng ta về sao?

Hoàng Chấn Giang cười nói. Trần Thị cất tiếng trách mắng.

- Mau mau để hấn vào, ai lại chặn nhĩ tử ngoài cửa chứ. Tiểu Minh, mau mau vào nhà đi.

Hoàng Chấn Giang cười lớn, kéo Hoàng Minh vào phòng.

- Ca ca!

Hoàng Minh đi qua Trần thị, nghe được tiếng gọi nhỏ xíu thì ngay lập tức quay lại. Hấn không có một chút ngưng ngừng nào, đi đến phía sau Trần Mẫu

xoa đầu thiếu nữ.

- Tiểu Di ngoan, có nhớ ca ca không?

Thiếu nữ được Hoàng Minh xoa đầu, hai mắt ngập nước chảy ra hai hàng lèn. Nàng khóc nức nở, ôm lấy Hoàng Minh. Miệng ồ lên nói:

- Ca ca, Tiểu Di rất nhớ người!

Trần Thị nhìn cảnh này mà không kìm được nước mắt, nàng thương con gái, vì mắc bệnh mà phải ở tận nơi này sống cùng thân y chữa trị. Bốn năm nay, mặc dù Hoàng Chấn Giang vẫn chịu khó lên thăm nàng, thế nhưng nàng một mực đòi ca ca, tình cảm huynh muội bọn hắn làm Trần Mẫn cũng không kìm được nước mắt.

Hoàng Chấn Giang chỉ biết mỉm cười, không nói gì. Hoàng Minh lúc này ôm lấy thân thể bé nhỏ kia, hắn rõ ràng cảm nhận được thân thể gầy yếu nhỏ bé của nàng. Hắn có cảm giác như chính em gái hắn ở địa cầu đang ôm hắn khóc. Lúc mà bố mẹ bọn hắn mất đi. Cảm giác này, Hoàng Minh sống mũi cay cay.

- Thôi mau mau vào nhà, ai lại đứng ngoài cửa mãi thế này!

Trần mẫn lên tiếng phá vỡ không khí này. Hoàng Minh gạt đầu, nắm tay Tiểu Di vào nhà. Bốn người hôm nay coi như đã đoàn tụ.

Hoàng Minh vào nhà mới phát hiện ra, bên trong có một ông già đang ngồi thiền, hắn vô cùng kinh ngạc. Rõ ràng là hắn không cảm nhận được chút linh khí nào phát ra từ trong nhà. Đây có lẽ là Phúc Khải thân y?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Di Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 192: Tiên thiên mộc linh thể chất

Bốn người chậm rãi ngồi xuống một thanh ghế dài trước bàn. Hoàng Minh nhìn xung quanh, ngôi nhà này chỉ có một gian, có kê hai chiếc giường. Có lẽ muội muội hắn cùng vị lão thân y này sống ở đây. Không thấy lão thân y kia động đậy, Hoàng Minh cũng không nói gì, đoạn quay ra hỏi phụ mẫu.

- Phụ thân, mẫu thân, bệnh tình của muội muội thể nào rồi?

Hoàng Minh hỏi.

Hoàng Chấn Giang thở dài một hơi. Bên kia Trần mẫn thì im lặng một lúc.

Không thấy ai nói gì, Hoàng Minh cũng không hỏi nữa, hắn quay sang hỏi:

- Tiểu Di, muội ăn uống thế nào, thân thể có tiến triển khỏe mạnh không?

Hạ Di hơi chững lại, đoạn nhỏ giọng đáp;

- Muội ăn không nhiều, thân thể vẫn vậy, chỉ là nhiều khi vô cùng chóng mặt, khó thở!

Hoàng Minh nghe đến đây bỗng lo lắng. Vị thân y này không hiểu có chữa được bệnh của muội muội hắn không. Mà mấy năm liền rồi vẫn không thấy có chuyển biến tốt hơn.

Hoàng Minh không nhìn được, hắn sử dụng Bách Hiểu. Hắn nhìn chăm chăm vào Hạ Di làm nàng vô cùng lúng túng.

- Tiểu Minh, con làm sao vậy?

Trần mẫn thấy kì lạ hỏi. Hoàng Minh cũng không đáp lời, mất mấy phút hắn mới nhìn thấy thông báo.

Tìm Hiểu Thành công.

Hoàng Hạ Di.

Tiên thiên Mộc thể chất.

Tiên Thiên Mộc thể chất là một trong ngũ hành thần thể chất. Vô cùng khan hiếm. Người sở hữu Tiên thiên Mộc thể chất từ khi sinh ra đã vô cùng yếu ớt. Có nguy cơ chết yếu. Thế nhưng nếu được gột rửa bởi Tiên Thiên Linh mạch, sẽ trở thành Tiên Thiên Mộc thể chất cao quý nhất. Tuổi thọ tăng cao. Tư chất vô đạo cùng luyện đan vô cùng lớn.

Hoàng Minh đọc đến đây, ánh mắt sáng lên. Hắn vô cùng kinh ngạc. Miệng thốt lên.

- Tiên Thiên thân thể?

Câu nói của hắn không lớn, thể nhưng trong không gian nhỏ bé yên tĩnh này thì lại vô cùng lọt tai.

Trần Mầu cùng Hoàng Chấn Giang kinh ngạc, còn chưa hiểu Hoàng Minh nói vậy có ý gì thì bên kia giường. Lão thần y kia chợt mở mắt ra. Ánh mắt lão nhìn chăm chăm vào Hoàng Minh.

- Tiểu tử, ngươi biết Tiên thiên linh thể?

Giọng nói trầm trầm vang lên. Hoàng Minh nghe thấy thể liền quay qua nhìn lão ta. Lão thần y này tóc tai cũng bạc hết rồi, thân thể thì gầy hờ. Mặt đã có rất nhiều nếp nhăn. Thể nhưng ánh mắt rất thâm thúy.

- Tiểu bối có đọc qua một chút!

Hoàng Minh chấp tay, lão ta dù sao cũng là ân nhân cứu mạng muội muội hắn. Mấy năm nay giúp đỡ, hắn tất nhiên phải vô cùng tôn trọng.

Phúc Khải lại chậm rãi nhìn Hoàng Minh. Đoạn hỏi:

- Đã đọc qua ở đâu?

- Một cuốn sách cổ của sư phụ ta!

Hoàng Minh đáp ngay.

- Muốn cuốn sách cổ, sư phụ ngươi?

Phúc Khải vô cùng kinh ngạc. Cuốn sách cổ nào mà có thể viết về Tiên thiên Mộc linh thể chất, vậy cuốn sách đó phải cổ đến thể nào?

Lão vô cùng tò mò, lại hỏi tiếp:

- Cuốn sách có ghi cách giải trừ hạn chế của Mộc Linh thể không?

Lão vô cùng mong đợi, mong đợi đáp án của Hoàng Minh. Hoàng Minh giả vờ suy nghĩ, một lát thấy nói ra chắc cũng không vấn đề gì, bèn đáp.

- Cần Tiên Thiên Linh mạch gột rửa.

Nghe Hoàng Minh nói đến đây, hai mắt Phúc Khải mở to. Rồi lão yên lặng một lúc lâu. Bỗng nhiên lão lại đứng bật dậy, cười lớn:

- Ha ha ha, hóa ra là như vậy, hóa ra là như vậy! Thật không ngờ, thật không ngờ.

Phúc Khải như tìm ra một thể giới mới, một bài thuốc mới. Lão vô cùng vui vẻ. Hành động của lão khiến mộ người ngạc nhiên. Cái gì mà tự nhiên kêu ầm lên là tìm ra hay không tìm ra.

Mất một lúc, Phúc Khải mới yên tĩnh lại, lão trầm ngâm, nói:

- Sư phụ ngươi chắc chắn là một cao nhân, cuốn sách đó thật sự là một bảo bối quý giá nhất thể gian.

Hoàng Minh không biết nói sao, thì lão ta lại tiếp tục.

- Bao năm qua ta cố gắng tìm ra biện pháp để kéo dài tính mạng cho nha đầu này, vô số lần thử được để tìm ra cách chữa. Vậy mà chỉ kéo dài tuổi thọ ra được vài năm. Thật không ngờ, thật không ngờ thuốc chữa lại là tiên thiên lỵ mạch. Ha ha ha.

Phúc Khải cười to như điên dại, Hoàng Minh chau mày. Lão này không phải là điên rồi chứ.

- Tiên thiên lỵ mạch, ta biết kiếm ở đâu ra tiên thiên lỵ mạch đây!

Phúc Khải chán nản ôm đầu, lão vô cùng rối loạn.

- Phúc thần y, người không nên như vậy, người đã cố gắng rất nhiều, ta vô cùng cảm tạ người.

Hoàng Chấn Giang quỳ xuống, Trần mầu cùng Hạ Di cũng quỳ xuống theo. Hoàng Minh thấy vậy cũng làm theo. Dù sao lão cũng là người giúp đỡ muội muội hắn, hay nói cách khác là kéo tính mạng muội muội hắn đến bây giờ.

- Ta không chữa được cho nha đầu này, ta rất xin lỗi!

Phúc Khải mặt mũi có chút buồn chán. Ánh mắt lão lại trầm đục ra trông thấy.

- Tiền bối, lần này ta muốn đón muội muội trở về. Mong rằng người chấp thuận!

Hoàng Minh nói làm cả hai người Hoàng Chấn Giang kinh ngạc. Tại sao lại đón về lúc này, để nàng ở lại với thần y đáng ra là tốt nhất.

Phúc Khải cũng ngạc nhiên nhìn Hoàng Minh. Lão cũng có chút không muốn để nha đầu này rời đi. Bốn năm sống chung, lão đã coi nàng như cháu gái. Thật sự không nỡ...

Nhận ra vẻ mặt của Phúc Khải, Hoàng Minh nói:

- Ta có Linh mạch!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 193: Lão đại có muội muội

- Người có linh mạch?

Phúc Khải thần y giật mình, hai mắt mở to kinh ngạc. Lão thật sự nghe nhầm không?

Bên cạnh Hoàng Chấn Giang cùng Trần thị cũng ngạc nhiên vô cùng, lại còn có thêm chút sợ hãi.

- Tiểu Minh, không nên nói lung tung, người thật sự biết nơi có Linh mạch?

Trần mẫu không nói, nhưng ánh mắt đã nhìn vào Hoàng Minh như dò xét câu trả lời rồi. Hoàng Minh xoa xoa đầu Hạ Di. Hạ Di năm nay mới mười một tuổi. Chỉ đứng đến ngực Hoàng Minh.

Hạ Di lên tiếng hỏi:

- Ca ca, bệnh của muội có chữa được không?

Hoàng Minh nhìn nha đầu này, một tình cảm trong lòng dâng trào, hần đáp:

- Muội yên tâm, cho dù là muội mắc bệnh khó chữa nhất trên thế gian này, ta cũng vẫn sẽ chữa khỏi cho muội. Hơn nữa, đây không phải là bệnh, thậm chí đây còn là may mắn của muội, là tạo hóa của muội.

Nghe Hoàng Minh nói vậy, Hạ Di mới thấy thân thể mình dường như cũng không đáng ghét như vậy. Vậy mà bao năm nay nàng oán trách bản thân mình, than thở mình tại sao số mạng lại khốn khổ. Sinh ra đã không được ở cùng gia đình, phải lên núi sống cùng vị thần y. May mà Phúc Khải thần y thương nàng như cháu gái, chăm sóc nàng mấy năm nay.

- Ca ca, không được lừa ta!

Hoàng Minh cười phá lên, bẹo cái má phúng phính của nàng, đáp lời.

- Muội muội ta xinh đẹp thế này, nhất định đám tiểu đệ của ta sẽ tranh đoạt nhau đấy!

Không khí vui vẻ bao trùm, Hoàng Chấn Giang cùng Trần mẫu cũng không thất sắc nữa. Nhi tử của bọn hắn từ khi được một sư phụ thần bí thu nhận, vô vàn điều thần kì đều xảy ra. Từ chuyện hắn tiến vọt về thực lực cảnh giới. Sau đó lại là chuyện hắn khôi phục thân thể cho Hoàng Chấn Giang. Tiếp đó là có theo một đám thiếu niên theo sau, tiểu tử nào cũng là một thiên tài.

Kim Bằng bay vun vút về Phú Quốc Đảo. Đã bốn ngày Hoàng Minh rời khỏi rồi. Trên lưng Kim bằng, Hoàng Minh kể lại toàn bộ sự việc cho Phụ mẫu nghe. Từ việc Điều Huyền rời đi, sau đó lại là việc Hoàng Thất định trừ bỏ Hoàng Gia, Khôi Gia, Vũ gia. Tiếp đó là Văn Nam thời gian bấy giờ.

Hoàng Chấn Giang vô cùng kinh ngạc, không ngờ lại xảy ra nhiều chuyện kinh thiên như vậy. Khi biết Hoàng Thái vẫn bình an thì hắn cũng thở phào nhẹ nhõm. Chỉ có Trần mẫu khi nghe thấy Hoàng Minh kể về chuyện của Điều Huyền thì nàng chậm rãi lắm bầm. Một lúc lại nhíu hai hàng lông mày lại. Hoàng Minh cũng không để ý, chỉ là hần nghĩ Trần Mẫu là lo lắng cho Điều Huyền, vì dù sao Điều Huyền cũng ở cùng Trần mẫu ba năm. Hơn nhất là, Trần Mẫu đã coi Điều Huyền là con dâu rồi. Trên lưng Kim Bằng, Hạ Di ríu rít hỏi Hoàng Minh về vô số chuyện, trên trời dưới biển, nàng đều tò mò tất cả mọi thứ. Hoàng Minh cũng kiên nhẫn ngồi trả lời không có chút khó chịu nào cả. Phía trên là Phúc Khải thần y. Hoàng Minh đã mất gần ba tiếng đồng hồ, năn nỉ i ôi cùng hết lời nịnh nọt mãi thì ông ta mới chịu đi theo hắn về đảo. Có một thần y đi theo, Hoàng Minh rất an tâm. Hắn đâu biết rằng, chính Phúc Khải cũng là muốn theo hắn, thứ nhất lão muốn chứng kiến Tiên Thiên Linh mạch trong truyền thuyết kia, cả đời lão chưa từng diện kiến. Thứ hai là lão rất muốn chế vài phương thuốc mà sư phụ lão từng chưa hoàn thành, bởi vì thiếu một vài giọt Linh mạch. Thứ ba là, lão cũng không muốn phải xa nha

đầu kia. Từ ngày nha đầu kia lên ở cùng lão, lão đã coi như một cô cháu gái, hết mực thương yêu.

Kim Bảng bay hơn một ngày cũng đã thấm mệt, nó phải vất vả lắm mới đến được đảo. Đến đảo, trời đã chập tối rồi. Chứng kiến một hòn đảo bất ngờ xuất hiện giữa biển cả bao la, Hoàng Chấn Giang, Trần Mầu, Phúc Khải thần y cùng Hạ Di đều rất kinh ngạc.

- Oa, Hòn đảo thật xinh đẹp!

Hạ Di cất tiếng nói vui vẻ.

- Linh khí thật nồng đậm, thật khó tin!

Hoàng Chấn Giang hai mắt đậm nét sợ hãi.

- Trận pháp ẩn giấu cù phòng ngự quá cao!

Trần mầu thốt lời, Hoàng Minh kinh ngạc nhìn qua mầu thân mình, hán không ngờ mầu thân hán lại nhận biết ra trận pháp. Mầu thân hán không phải là người thường sao? Hoàng Minh nhú mày thấy kì lạ.

- Canh phòng sâm nghiêm như vậy?

Phúc Khải cũng nhận ra sự cẩn mật ở đảo.

Kim Bảng đáp xuống mặt đất. Đội ngũ canh gác hơn mười thiếu niên ngay lập tức hành lễ.

- Thiếu gia!

Hoàng Minh gật đầu, đoạn dẫn đoàn người đi vào trong. Cũng như Hoàng Thái, Vũ Chiến Hùng, đoàn Hoàng Chấn Giang cũng là một mặt kinh ngạc mà tiến vào..

Trương Vô Kỵ đã xuất hiện, hán cúi đầu chào mộ người, đến khi nhìn thấy Hạ Di thì gật đầu một cái.

Hạ Di ngây ngô mỉm cười, theo Hoàng Minh đi vào trong. Trương Vô Kỵ thì hơi ngẩn ra, miệng lẩm bẩm:

- Nha đầu này nhìn thật giống lão đại!

Hán không biết là Hoàng Minh có muội muội đấy..

Trời đêm mặt trăng sáng tỏ. Hôm nay là ngày mặt trăng to và sáng hơn mọi khi. Là ngày rằm. Một đôi thiếu nữ đang bế má bên cửa sổ tầng hai. Ánh mắt nhìn lên bầu trời. Bên dưới nhà không gian có chút ồn ào. Đường như là sắp sửa có một đại lễ nào đó.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 194: Đừng sợ, ta đưa đi đánh người!

Hai Thiếu nữ này vô cùng giống nhau, thật sự là một cặp đôi xinh đẹp, đáng yêu. Hai nàng mặc trên người hai bộ y phục cũng giống nhau, chỉ khác là hai màu. Một màu hồng, một màu trắng.

- Tỉ tỉ, ta thật sự không muốn một chút nào, ta không muốn a!

Thiếu nữ y phục màu hồng hai mắt đỏ hoe từ lúc nào. Đôi môi mọng đỏ cắn chặt vào nhau.

- Tiểu Mễ, đừng như vậy, phải ráng lên! Phụ mẫu cũng chỉ có chúng ta mà thôi!

Thiếu nữ áo trắng kia hai mắt cũng đỏ, lại còn có chút sưng lên. Chứng tỏ nàng cũng khóc khá nhiều rồi. Thế nhưng đứng trước muội muội mình, nàng vẫn phải cố gắng ẩn uì.

Gia đình hai nàng vốn là một tiểu điểm khá giả, thế nhưng một thời gian gần đây, tiểu điểm làm ăn thua lỗ, bị người ta ép giá đến mức phá sản. Phụ thân nàng phải ôm số nợ to lớn.

- Tỉ tỉ, muội tin chắc chính lão ta là người chèn ép gia đình mình!

Tiểu Mễ lên tiếng, giọng tức giận.

Thiếu nữ kia gật đầu, nàng sao lại không biết chứ, lão ta là kẻ háo sắc. Chỉ trách lúc đó, hai nàng để lão đi qua nhìn thấy. Lão là Bách Vương, một lão già thương gia nổi nhất vùng này, thậm chí là Hung Ly vương quốc. Thế thiếp hàng đàn, vô cùng háo sắc.

- Chỉ trách muội không có khả năng lấy ra số tiền kia. Muội chỉ muốn lấy cái găng tay này tát vào mặt lão già ấy. Tiểu Mễ hung ác nói. An An mỉm cười, muội muội mình vẫn ngây thơ trong sáng, tính cách trẻ con. Còn nàng thì lại khác, nàng nói lạnh lùng, sống nội tâm nhiều hơn. Đang định ôm lấy muội muội mà an ủi nàng thì một giọng nói vang lên làm cả hai đều giật mình.

- Ta sẽ giúp nàng tát!

An An kinh ngạc nhìn qua, bên kia mái nhà đối diện, một thiếu niên vô cùng tuấn tú đang đứng đấy. Thân hình hắn đứng thẳng trên mép mái ngói. Khuôn mặt khôi ngô, tóc hắn buộc lại gọn gàng phía sau. Bộ y phục màu trắng bị gió thổi lay động dưới ánh trăng lại vô cùng huyền ảo.

- Ti ti, hắn là ai?

Tiểu Mễ vô cùng rung động, miệng nàng thì thảo nhỏ xú. An An cũng không rõ người đến là ai, nàng cũng vô cùng rung động. Đây không khác gì một vị anh hùng xuất hiện như trong mọi câu chuyện sao. Bỗng nhiên bất thành linh, An An thấy bóng hình người đó thấp thoáng lóe lên, nàng đã nhận ra thân thể mình đã được ai đó nhắc lên khỏi mặt đất. Tiểu Mễ cũng thế, nàng vô cùng sợ hãi. Lúc kịp nhận ra thì đã thấy hai nàng đang bay cao hơn cả các mái nhà. Thiếu niên kia vậy mà hai tay ôm eo hai nàng, nhảy cao trên không trung, liên tục dùng các nóc nhà làm điểm chạm, bay những bước cao.

- Người, người là ai?

Tiểu Mễ tuy có sợ hãi, nhưng cảm giác cái ôm này thật sự quá kì lạ. Nàng không hề có ý phản kháng.

- Ta sao? Ha ha ha

Tiếng cười sáng khoải của thiếu niên vang lên, ngay sau đó hắn lại buông lời:

- Ta là phu quân của hai nàng!

Câu nói bá đạo của hắn vang kên trong tai hai nàng. An An nhú mày, thân thể nàng bị hắn ôm chặt cứng, không thể giãy giụa được. Nàng lúc này mới để ý, hắn ta còn rất trẻ, đúng vậy, tuổi chắc cũng chỉ ngang bằng hai tí muội nàng thôi.

- Người là ai, đừng buông lời xàm ngôn, mau thả chúng ta ra!

Thiếu niên kia nghe xong, chẳng những không tức giận lại còn cười vui vẻ, hắn càng ôm nàng chặt hơn, đáp lời:

- Đừng có sợ, ta đưa hai nàng đi đánh người!

Câu nói của hắn lại vang lên, An An mới để ý, hiện tại hai nàng đang đứng trên nóc nhà to lớn nhất kinh thành. Nhà của Bách Vương. Tiểu Mễ kinh ngạc, người này vậy mà bế hai nàng một mạch bay nhảy một chút thời gian đã tới nơi đây.

Thiếu niên kia vui vẻ mỉm cười. Hắn nói:

- Đến rồi thì xuống thôi, đánh hắn đến cha mẹ hắn không nhận ra thì thôi!

Nói dứt, chỉ thấy thiếu niên đạp một cước, mái nhà vỡ nát một khoảng lớn.

Bách Vương đang mây mưa với một tiểu thiếp trong phòng. Trong đầu lão đang hưng phấn vô cùng. Ngày mai lão sẽ rước hai tí muội sinh đôi kia về làm tiểu thiếp thứ mười tám mười chín của lão. Nghĩ đến cảnh được ôm hai thân thể giống nhau y đúc mà rong ruổi, thân thể lão lại rạo rực, càng đẩy nhanh hơn. Khởi phải nói, lão tuy đã hơn sáu mươi nhưng thân thể vẫn dẻo dai vô cùng. Từng đợt cao trào làm tiểu thiếp của lão kêu lên những tiếng mê mẩn trong không gian. Không khí vô cùng mê hoặc. Bỗng nhiên, rầm một tiếng. Mái nhà vỡ tan một mảng lớn. Ba thân hình từ trên nhảy xuống làm hai người đang hành sự trên giường giật nảy mình sợ hãi. Bụi mù tán đi, Bách Vương nhận ra hai người vừa có mặt trong phòng.

- Tiểu An, Tiểu Mễ!

Nghe giọng lão nói, Tiểu Mễ tròn trĩnh đôi mắt xinh đẹp của mình, nàng hét lớn:

- Tiểu Mễ không phải để cho người gọi!

Nàng vừa dứt lời thì bặt!.

Một tiếng kêu vang lên trong phòng. Mọi người chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì đã thấy trên mặt Bách Vương một vết bàn tay đỏ rằn in trên mặt. Lão còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra trên mặt mình, một con đầu rắn đã làm lão bừng tỉnh, ở phía kia còn một người nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 195: Gọi Phu Quân

- Ngươi là ai?

Bách Vương dường như có điểm không lành, lão lên tiếng hỏi.

Thiếu niên kia mặt mũi tuấn tú, anh khí bừng bừng. Lão không ngốc, thiếu niên này chính là kẻ gây ra cái tát vừa rồi vào lão. Thiếu niên kia hai tay phũ phũ như vừa chạm vào vật gì đó bẩn thỉu lắm, sau đó cất tiếng nói:

- Nương tử của ta nói phải tát ngươi đến chết!

Thiếu niên kia chính là Đoàn Dự. Hắn thừa dịp giờ lên một cái gắng tay mềm mại, nhìn là biết của nữ tử. Tiểu Mễ nhận ngay ra nó, nói:

- Là gắng tay của ta!

Đoàn Dự mỉm cười, hắn đưa ánh mắt về phí ma Bách Vương. Bách Vương cảm nhận được sự việc chẳng lành, miệng lão lắp bắp:

- Không, không, đừng...

Tiểu thiếp của lão đã run sợ chui vào trong chăn run rẩy. Đoàn Dự lên tiếng nói:

- Nương tử của ta muốn tát ngươi, rất xin lỗi!

Nói xong bóng dáng hắn biến mất tại chỗ.

Tét, một âm thanh vang lên trong phòng, chỉ thấy Bách Vương bay một đường parabol cực đẹp vào góc trái nhà, ngã lộn cổ.

- Đây là cái tội ngươi dám đánh chủ ý đến nữ nhân của ta!

Đoàn Dự cất tiếng nhẹ nhàng nói. Hắn chậm rãi đi bộ đến. Bên ngoài đã thấy tiếng người la ó, dường như có người sắp xông vào. Bách Vương chưa kịp đứng dậy thì.

Tét! Rầm!

Một cái giáng trời nữa làm lão bay ngược về phía bên phải góc nhà.

- Đây là cái tội ngươi dùng thủ đoạn chèn ép nhạc phụ ta!

Bách Vương lúc này mặt đã sưng vù lên rồi.

Ầm ầm ầm, tiếng phá của bên ngoài cùng tiếng kêu vọng vào.

- lão gia, có chuyện gì vậy, lão gia!

Đây chắc là gia đình trong phủ của Bách vương nghe âm thanh kì lạ mà đến.

- Cứu taaaa!

Chữ ta vừa nói xong lão lại ăn một cú tát khác. Lão lại bay sần sật dưới đất, rẽ một đường va phải thành giường thì dừng lại.

- Đây là tội ngươi nhìn trộm cô hàng xóm tằm!

Đoàn Dự lại lên tiếng vu khống. Bách Vương rất muốn hét lên rằng lão không hề nhìn lên ai tằm cả. Thế nhưng miệng lão lúc này vô cùng đau rát, máu răng lẫn lộn. Nhếch miệng lên đã đau vô cùng rồi. Thiếu niên này nhất định là tu sĩ, nếu không thì tại sao lão không thể thấy hắn di chuyển chút nào mà đã đánh lão đau như vậy!

- Này, hình như đủ rồi đấy, có người sắp vào!

An An phía sau lo lắng nói. Nàng vừa nói xong thì cửa chính phòng đã bị đập đổ, một đoàn người chạy vào. Kẻ nào kẻ lấy vô cùng sốt sắng. Thế nhưng...

Ầm ầm ầm, chỉ thấy một đoàn người bay ra khỏi phòng cũng từ cửa chính. Kẻ nào cũng ôm mặt kêu như chết cha chết mẹ.

- Các nàng muốn lão sống hay chết.

Đoàn Dự chỉ vào Bách Vương nói. Lúc này mặt lão đã sưng vều lên. Chắc đến phu nhân của lão, sống với lão ba mươi năm nay cũng sẽ không nhận ra mặt.

- Bỏ đi, không nên giết người!

An An vẫn là lên tiếng như vậy. Hiện tại nàng cũng không biết nên làm như thế nào. Thiếu niên này xuất hiện làm đảo lộn tất cả mọi thứ. Nàng vô cùng bối rối không biết giải quyết như thế nào.

Đoàn Dự thấy vậy cũng không hỏi gì nữa. Hắn một tay túm cổ áo Bách Vương lên, nhấc lão lên khỏi mặt đất, nói như ra lệnh:

- Giấy nợ, xé! Giao ra một nửa tài sản nếu không chết ngay bây giờ!

Ánh mắt sắc lạnh của Đoàn Dự làm Bách Vương kinh khiếp. Lão gật đầu rồi rít. Không chết là được rồi, tiền tài mà mua lại được cái mạng của lão là đã đáng giá lắm rồi. Đoàn Dự thả lão xuống đất. Bách Vương ngay lập tức bò về phía giường, lấy ra một sấp giấy nợ cung kính đưa cho Đoàn Dự. Ngay sau đó lấy ra giấy tờ của hàng của Bách gia.

- Các nàng xem đi. Cầm mấy mạng về cho phụ thân các nàng!

An An lưỡng lự nhưng Tiểu Mễ thì không, nàng nhanh tay cầm lấy sấp giấy tờ. Mặt mũi vui mừng.

- Hôm nay đến đây thôi, tạm tha cho cái mạng chó của ngươi, nếu còn dám gây ra cơ sự gì cho nhạc phụ đại nhân của ta, thì coi chừng ta diệt tam tộc của ngươi. Bản thái tử chưa từng nói đùa!

Đoàn Dự nói đến đây, cũng không thèm nhìn thân thể trần truồng đang cong lại như con tôm vì đau của Bách Vương. Hắn lại ôm lấy hai mỹ nữ biến mất.

Nhìn ba người biến mất, Bách Vương thở phào nhẹ nhõm. Lão vô cùng sợ chết, mặc dù lão háo sắc thật, nhưng lão vẫn biết chuyện gì nên làm chuyện gì không nên làm. Hơn nữa lão cũng không ngu, lão nhớ thiếu niên vừa rồi có để lại một lời cảnh cáo.

" Bản thái tử chưa từng nói đùa "

Tiểu tử kia là Thái tử một nước nào đó. Chắc chắn là vậy, nếu không một thiếu niên bình thường không thể là tu sĩ kinh khủng như vậy được. Lão không dám nghĩ đến việc báo thù rửa nhục. Thận chí mất một nửa tài sản. Lão còn cảm thấy may mắn khi kẻ kia không làm hỏng chân giữa của lão. Kẻ này còn lương tâm mà.

Lão chậm rãi bò ra ngoài, bên ngoài đám gia đinh đang ôm người lăn lộn đau đớn. Chỉ một số người đỡ hơn thì mau chóng khiêng Bách Vương đi khám y sư..

Đoàn Dự lúc này đã bế hai mỹ nhân trở về. Trên đường trở về, Tiểu Mễ vụ về hỏi:

- Ca ca này, ngươi tên là gì?

Đoàn Dự đang nhảy bổ nhú mảy, tay trái vỗ cái bốp vào mông nàng, hung hăng nói:

- Ca ca gì, gọi phu quân!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 196: Phòng tập kỹ năng

Mặt trời chiếu xuống căn nhà dưới rừng trúc. Ánh sáng chan hòa ấm áp. Một thiếu nữ đi đi lại lại trước cửa nhà, miệng lầm bầm điều gì đó. Khuôn mặt vô cùng lo lắng. Đằng sau nàng là một nam tử một tay, hắn đang dựa vào cột trước lan can. Tay cầm một bình rượu uống chậm rãi. Không biết bao lâu sau, cánh cửa mở ra. Một nữ tử xinh đẹp, khuôn mặt vẫn còn lấm tấm mồ hôi, tóc nàng hơi bết lại với nhau. Nàng chậm rãi đi ra, miệng nở một nụ cười.

- Xong rồi!.

Nam tử kia chỉ hỏi thế, hắn không hỏi có được không hay là thế nào, hắn chỉ hỏi Xong rồi?

Tiểu Long Nữ gật đầu. Nhìn thấy nàng gật đầu, thiếu nữ kia ngay lập tức chạy vào, khuôn mặt vui vẻ. Dương Quá ngồi đó nhìn về phương xa. Bỗng nhiên lại cất tiếng:

- Ta bỗng nhớ một người!

Tiểu Long Nữ như hiểu được lòng hần, vỗ vỗ vai như an ủi.

Bên trong nhà, Quân Nhược Lan đang chăm chú quan sát Lệnh Hồ Xung. Hần lúc này cánh tay mới kia đã hoàn toàn tái tạo lại. Tuy có chút trắng hơn bởi huyết sắc chưa đi vào hết.

- Lệnh Hồ đại ca. Huynh mau tỉnh dậy nhé, Linh ti ti nói huynh tỉnh dậy là chúng ta có thể về nhà rồi!.

Hoàng Minh đang đi lại bên trong không gian hệ thống. A Trang thì rất hưởng thụ, đang nằm tắm nắng bên kia đảo. Chốc chốc lại quan sát Hoàng Minh bên này. Hoàng Minh lúc này đang lo lắng đây. Hitokage hôm nay được hần cho sử dụng đá tiến hóa, vậy mà nó đã ở trong không gian hơn nửa ngày rồi. Liệu việc tiến hóa có thành công hay không đây. Hần vô cùng lo lắng. Được một lúc, hần lại ngồi xuống, mở ra không gian trang chủ của hệ thống. Trong lúc chờ đợi, hần muốn kiểm tra lại xem hần có bỏ sót chuyện gì không.

Hiện tại vượt phó bản là không thể. Hoàng Minh đã rất sợ con Bách tuộc kia rồi. Hần đã quyết định khi nào đạt đến huyền thần cảnh giới thì mới đi qua đó. Về phần pokemon thì hiện tại hần đang chờ hitokage tiến hóa. Pikachu và spyduck hần không có ý định cho hai đứa nó tiến hóa. Còn Bulbasaur vẫn còn cấp 3. Hiện tại shop lại không bán pokemon hần đành gác lại. Về phần nhiệm vụ, Hoàng Minh cũng chỉ nhìn qua. Nhiệm vụ chính tuyến thì vẫn treo ở đây, nhiệm vụ phụ hàng tháng thì hần không muốn làm. Vì có làm cũng không có tích sự gì. Chỉ là vài đồng kim tệ, không đáng để hần mất thời gian. Hần mua ở shop một viên đá tiến hóa. Vậy là có hai viên. Một thời gian nữa Hùng Phương bình thực, hần sẽ đưa cho Hùng Phương và Ngân nguyệt để tiến hóa đột phá. Dấu sao bây giờ bọn hần cũng là đứng trên một cái thuyền. Đồng thời cũng coi như bằng hữu thật sự.

Hoàng Minh kéo một bên, hần nhìn vào phần chức nghiệp phụ. Hiện tại hần chỉ là luyện đan sư cấp 3. Hiện tại còn mấy nghề nghiệp khác hần cũng định học mà chưa có thời gian như là Trận pháp sư, luyện khí sư, luyện phù sư, ma văn sư...

Hoàng Minh tặc lưỡi, thôi cứ gác lại đã. Hần lại kéo thêm một đoạn. Bỗng nhiên hần thấy một dấu cộng khác ở cuối khu góc phải.

- Đây là cái gì?

Hoàng Minh thấy kì lạ bấm vào. Một hình ảnh hiện ra trước mắt hần. Một không gian căn phòng rộng lớn vô cùng. Bên trên có ghi ba chữ.

"Phòng luyện tập"

Hoàng Minh kinh ngạc, hần vội kêu lên.

- A Trang. Mau mau tới xem đây là cái gì?

A Trang chậm rãi đứng dậy, nàng lắc lắc cái eo rồi chậm rãi đi tới. Hoàng Minh nhìn vóc dáng mà quý kia tiến đến mà lại nuốt nước bọt. Mịa kiếp, đã thế lại còn đang mặc bikini nữa. Hần cố vui dập ý nghĩ đen tối trong đầu, tự thuyết phục mình, nàng ta chỉ là một hệ thống số liệu thôi, không phải người thực. Mất mấy lần dần mình mới bỏ đi được ý nghĩ bậy bạ trong đầu. A Trang đến nơi, nàng nhìn vào màn ảnh, hơi cúi xuống làm Hoàng Minh không muốn nhìn cũng phải nhìn. Cái khe sâu hun hút kia thật sự mê người mà.

- Đây là phòng tập kĩ năng, hệ thống mới cập nhật cho chủ nhân

A Trang nói xong mới ngẩng đầu lên, nàng phát hiện ra tên ngọc này đang nhìn chăm chăm vào cặp núi của mình, ánh mắt dờ dẩn đi, nước miếng chảy ra. Bỗng không hiểu vì sao, nàng lại muốn trêu hần. Nàng lấy hai tay khoanh lại trước ngực, làm cho hai trái bưởi kia như được nâng cao hơn, đồ sộ hơn, giọng nàng ngọt lịm

- Chủ nhân thấy ta có đẹp không?

- Đẹp!

Hoàng Minh vô thức trả lời, bỗng hần giật mình, nhận ra mình quá thất thố rồi. Không ngờ lại bị một cái số liệu máy trêu đùa. Hần vội đứng dậy chuồn ra bên kia đứng. A Trang vui vẻ cười khúc khích, nàng nháy mắt hai cái với hần rồi lại chậm rãi đi về phía màn hình cái đảo, tiếp tục công tác tắm nắng của mình. Hoàng Minh lúc này đã bật lên phòng tập kĩ năng. Hần nhấp vào màn hình, ngay lập tức không gian thay đổi. Hần đã xuất hiện trong một căn phòng to vô cùng không thấy điểm dừng.

- Mịa, phòng tập gì khủng bố thế này, to hơn cả sân bóng đá!

Hần cảm thán như vậy, ngay sau đó hần nhìn qua bảng chỉ tiết.

- Phòng tập kĩ năng, thời gian 7:1

Hoàng Minh thấy kì lạ, ấn tìm hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 197: Rasengan, chidori

Vừa ấn vào chi tiết hơn, Hoàng Minh đã hiểu ra, hóa ra tỉ lệ 7:1 này là thế nào. Nếu ở trong hệ thống thời gian gấp hai lần bên ngoài hiện thực thì ở phòng tập lại càng khủng bố hơn, gấp bảy lần. Hoàng Minh kinh ngạc. Nếu có phòng tập này, hẳn thật sự rút ngắn được rất nhiều thời gian rồi.

Vội mở màn hình phòng tập, hắn bắt đầu quan sát. Bên dưới màn hình chính là một mô hình người nhỏ nhắn, đó chính là biểu tượng của hắn. Phía dưới đó là các kỹ năng của hắn.

- Kamejoko (full)
- Đa trùng ảnh phân thân chi thuật(full)
- Bách Hiểu (93 lần)
- Thế thân thuật(Full)
- Dịch chuyển tức thời(Sơ cấp)
- Hòa độn, hòa chi thuật(Sơ cấp)

Hoàng Minh hơi nhíu nhíu mày. Đây là, hắn ngẫm nghĩ cũng đúng. Kamejoko thì ước lượng theo số linh lực mà hắn muốn dùng. Thế nên càng dùng nhiều thì nó càng mạnh. Vốn không cần luyện tập để tăng tiến. Phân thân thuật cũng thế, hắn càng lên cảnh giới cao hơn thì số lượng phân thân càng nhiều hơn, cũng không cần luyện tập. Bách hiểu cùng thế thân thuật cũng vậy. Chỉ còn có dịch chuyển tức thời cũng hòa độn thuật mà thôi. Càng nghĩ hắn càng thấy mình có quá ít kỹ năng. Có lẽ nên học thêm vài cái. Nghĩ một lúc thấy quá đúng hắn bắt đầu mở shop tìm kiếm kỹ năng. Không uổng phí thời gian, hắn đã tìm được thứ hắn muốn.

- Rasengan!

Hoàng Minh hai mắt có chút nóng lên. Hắn quên mất vụ này. Nói đến naruto, sao có thể quên được đòn này, hơn nữa rasengan lại có khả năng biến hóa khôn lường thành khá nhiều loại. Lúc trước cũng bởi vì không có kim tệ nên hắn không mua được, đành cho vào lãng quên. Hiện tại tìm thấy, hắn thật sự muốn gõ vào đầu mình hơn chục cái vì tội ngu. Nói đến rasengan lại nhớ tới một chiêu khác. Hoàng Minh vội kéo thêm một đoàn nữa. Một lúc sau đã thấy nó. Hắn thầm thở phào, may mà hệ thống vẫn không làm biến mất mấy đám kỹ năng này. Hắn vội ấn to màn hình.

- Chidori!

Giá bán 50 triệu kim tệ!

Hoàng Minh không tiếc ấn mua. Quay ngược lại màn hình hắn mua tiếp rasengan với giá tám mươi triệu kim tệ. Mua xong hắn vội mở màn hình kỹ năng của mình.

- Rasengan cấp 1(sơ cấp)
- Chidori cấp 1 (Sơ cấp)

Hoàng Minh gật đầu. Hắn lại tiếp tục kéo màn hình kỹ năng, hắn muốn. tìm một kỹ năng hệ thổ để phòng ngự, cùng một kỹ năng hệ thủy nữa. Đạo quanh tìm kiếm một vòng, hắn cũng tìm thấy.

- Thổ thuật: Thổ Lưu Bích
- Thủy thuật: Sa ngư vũ trận

Hoàng Minh khá ấn tượng với hai loại thuật này. Không chút đau lòng mua lấy hai loại. Mất toi thêm bốn mươi triệu.

Làm xong mọi việc, nhìn lại hơn ba chục triệu còn lại, hắn khẽ thở phào một hơi. Đúng lúc này ở bên ngoài bỗng vang lên một cột năng lượng, Hoàng Minh bên tai vang lên tiếng thông báo.

- Chúc mừng chủ nhân, pokemon hitokage tiến hóa thành Lizardo thành công. Sức mạnh tăng lên thật lớn!

Hoàng Minh nghe xong thông báo thì vô cùng sung sướng. Hắn chạy vội ra hệ thống, thấy lizardo đang chậm chạp bước đi, nó đang nhìn quanh thân thể mình, ra chiều ngạc nhiên lắm.

- Tốt rồi tốt rồi!

Hoàng Minh mỉm cười. Hắn lấy pokeball ra thu nó vào. Hiện tại hắn cần thu xếp một vài việc. Sau đó là hắn quyết định sẽ bế quan một thời gian dài.

Trước khi Sinh vân tuyến diễn ra, hấn cần có đủ thực lực để tiến vào cái gọi là trung vị diện kia.

Hoàng Minh thức dậy, hấn tiến ra ngoài, bây giờ đã là tờ mờ sáng rồi. Hấn ngó ra ngoài. Ngay lập tức cho người đi gọi Ngọc Mĩ tới. Từ ngày Linh San không ở, Ngọc Mĩ quản lí Hoa Anh Đào thương hội vô cùng tốt. Thậm chí hiện tại Hoa Anh đào đã có một vài chi nhánh rất nhỏ tại trung vị diện rồi. Mặc dù không có đủ nhân lực cùng tài lực. Thế nhưng nhất định ngày Hoa Anh đào tiến tới Trung vị diện sẽ không xa.

Ngọc Mĩ tiến vào hành lễ với Hoàng Minh một cái. Sau đó đứng chờ Hoàng Minh mở lời.

- Hiện tại Hoa Anh Đào thủ kho còn bao nhiêu kim tệ!

Hoàng Minh lên tiếng.

Ngọc Mĩ nghe xong rất nhanh trả lời.

- Hiện tại số tiền trong kho của Hoa Anh Đào là bảy trăm triệu kim tệ!

Hoàng Minh nghe mà tròn tròn mắt. Hấn trước nay chưa từng quan tâm đến Hoa Anh đào, một mực cho Linh San và Ngọc Mĩ một tay điều khiển. Hấn cũng chưa từng lấy ra một đồng kim tệ nào. Hôm nay hỏi thăm mới biết, hóa ra Hoa Anh Đào thật sự kiếm không ít.

Hoàng Minh làm sao biết, nuôi hơn một ngàn tu sĩ, số lượng tiêu dùng là bao nhiêu. Hấn chỉ biết vung tay làm lão bản mà đâu quan tâm. Hiện nay nghe tới số kim tệ này, rất nhanh hấn rơi vào suy nghĩ. Một lát hấn cất tiếng.

- Nhanh chóng dùng toàn bộ mua giúp ta ở hán vị diện, có bao nhiêu thảo dược, linh dược, kim thiết, phù bùa, đá quý mua tất về. Ta đang cần!

Ngọc Mĩ nghe vậy cũng không hỏi thêm một câu nào. Nàng ngay lập tức thi hành.

Ngay sau đó, một trận sồi trào vang lên tại hạ vị diện. Hoa anh đào thương hội dùng toàn bộ thực lực, quan hệ, tiền tài bắt đầu càn quét toàn bộ mọi thứ trên thị trường. Lâm đầy lên một hồi điên đảo thụ trường.

Mà kẻ đầu sỏ gây ra việc này đang rất nhàn nhã đi quanh đảo một vòng. Hai tay chấp sau đít y như một vị cấp trên đi quan sát cấp dưới làm việc vậy!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 198: Thu đồ đệ

- Thiếu gia!

Ai thấy hấn cũng đều dừng lại mọi hoạt động, nhanh chóng hành lễ. Hoàng Minh rất nhanh ra hiệu đứng dậy. Hấn đi một vòng quanh đảo, quan sát một chút các đội ngũ, sau đó là tìm hiểu tình hình công tác tư tưởng của bộ đội.

Bát Huy hôm nay vẫn cặm cụi nấu nướng như mọi khi, hấn là con người hết sức đơn giản. Sau khi sống sót tại lần loại bỏ ấy, hấn vô tình gặp một chuyện rất không bình thường. Kể cả Trương Vô Kỵ đã nhìn qua. Hấn không thể tu luyện. Toàn bộ nam thiếu niên đều tu bộ công pháp Thiên Long Nhất Bằng. Đây vốn là công pháp Hoàng Minh mua từ hệ thống dành cho nam hài. Với nữ hài thì là Thanh Yên Vũ quyết. Thế nhưng Bát Huy hấn lại không thể nào tu luyện được. Mặc dù hấn đã rất cố gắng hơn bất cứ ai. Đã hai năm nay, ngày nào hấn cũng không từ bỏ việc luyện tập. Thế nhưng kết quả vẫn như vậy. Thiếu úy Trương Vô Kỵ cũng không trách cứ hấn, bèn cho hấn thu xếp vào làm bếp cho đảo. Bát Huy cũng rất vui vẻ nghe theo. Hấn vốn hiền lành, tính cách hoạt bát nên ai cũng yêu quý. Chỉ tiếc là không thể tu luyện mà thôi. Đang lúi húi cho thêm củi vào bếp thì bên cạnh vang lên tiếng nói:

- Tiểu Huy, hôm nay có món gì đó?

Một thanh niên đi qua vui vẻ nói. Bát Huy cười vui, đáp:

- Linh ca đấy hả? Hôm nay bếp nấu món cá Chép om đấy!

Linh ca kia nghe xong rất vui vẻ, lại nói:

- Hay lắm, nhất định hôm nay sẽ có một bữa trưa ra trò đấy. À mà việc tu luyện của ngươi thế nào rồi?

Bát Huy nghe tới việc này mặt mũi có chút chán nản, đáp:

- Vẫn như vậy, không có tiến triển gì!

Linh ca kia nghe vậy, vẫn là thờ dài một hồi, lại cất một tiếng nói rồi bước đi:

- Đừng bỏ cuộc, cố gắng lên!.

Bát Huy nghe Linh ca nói vậy, mặt mũi hắn lại có chút ướt át. Linh ca mặc dù cùng hắn tổ đội trước kia. Bây giờ đã tiến chức thành tiểu đội trưởng rồi. Vậy mà hắn thì sao, chỉ là một tên nấu bếp. Bát Huy có chút thất vọng về bản thân vô cùng. Hắn không nhịn được nữa. Lúc đầu vô cùng có ý chí, muốn sống sót đến cuối cùng. Học tập thành tài. Sau đó trả thù cho phụ mẫu, vậy mà!

Sau vòng loại bỏ đó, hắn lại phát hiện ra, mình không thể tu luyện. Hắn rất thất vọng về bản thân mình. Dường như cả đảo chỉ có mình hắn là không thể. Cả người hắn chỉ có một thân khí lực mà thôi. Cả đảo ai cũng biết hắn. Vì hắn là kẻ duy nhất không thể tu luyện, nhưng bù lại hắn có một khí lực rất mạnh.

- Đàn ông ai lại khóc như vậy?

Một tiếng nói vang lên phía sau lưng hắn. Tiếng nói trầm trầm vô cùng quen thuộc, lại vô cùng lạ lẫm. Bát Huy chậm rãi quay lại nhìn về phía sau. Phía sau hắn xuất hiện hai thân ảnh. Một là vị Linh ca kia. Hắn không ngờ quay lại, hơn nữa lại còn dẫn theo một người. Mà người này cả đời Bát Huy sợ là không bao giờ nghĩ đến. Khuôn mặt kia, bộ quần áo kia. Hắn sợ hãi quý ngay xuống, miệng hô to:

- Thiếu gia!

Người kia không ai khác chính là Hoàng Minh. Hắn xuất hiện ở đây là do hắn có ý định quan sát khu nấu ăn của đảo. Vừa bước tới gần đây thì nghe qua cuộc nói chuyện của Bát Huy và Linh ca. Ngay sau đó, khi Linh ca vừa đi ra, hắn đã xách cổ lên hỏi. Vị Linh ca này lúc đầu còn không rõ là ai, ý định gân cổ lên mắng. Dù sao hắn cũng là một tiểu đội trưởng, kẻ nào dám làm càn như vậy. Thế nhưng khi nhìn thấy Hoàng Minh, hai chân hắn như nhũn ra, miệng lắp bắp không ra tiếng. Hoàng Minh cũng lười nói nhiều, đi luôn vào vấn đề hắn vừa tình cờ nghe được. Khi Linh ca kể lại chuyện này, Hoàng Minh rất tò mò, cuối cùng lười theo linh ca kia tới chỗ bát Huy.

- Người không tu luyện được?

Hoàng Minh hỏi. Bát Huy ngay lập tức gật đầu thưa:

- Bẩm thiếu gia, thân thể ta rất kì lạ, hai năm nay ta rất khắc khổ tu luyện nhưng không hề tạo được một tia linh khí nào.

Bát Huy rất thật thà trả lời. Hoàng Minh thấy vậy rất kì lạ. Hắn mở ra Bách Hiếu. Một lần kiểm tra tên này.

Tim hiểu Thành Công

Khương Bát Huy

Đạt được vô hữu thể chất. Sức mạnh to lớn. Không thể tu luyện. Thích hợp thể tu công pháp!

Hoàng Minh ồ lên một tiếng. Đây quả là thể chất kì lạ. Hắn chăm chú nhìn một chút. Đoạn mở ra công pháp tu luyện của shop. Hắn trầm ngâm. Hay là cho hắn tu luyện thứ này. Hoàng Minh kéo xuống, một lát đã thấy. Đây rồi.

- Bát Môn Độn Giáp!

Hoàng Minh gật đầu, chính là nó. Hắn ngập ngừng một chút, không hiểu sao lại có một ý nghĩ trong đầu, liền cất tiếng nói:

- Người có muốn bán ta làm sư phụ?

Câu nói này của Hoàng Minh như sét đánh giữa trời quang. Linh ca ở một bên như khiếp sợ ngã ngửa ra. Hắn nghe làm sao, Thiếu gia muốn nhận Bát Huy làm đồ đệ sao? Bát Huy lúc này cũng ngẩn ngơ luôn rồi. Hắn cũng không tin vào tai mình nữa. Thấy Bát Huy ngơ ngáo như vậy, Hoàng Minh lấy móng tay út ngoáy ngoáy lỗ tai, nói:

- Hình như người không muốn, vậy ta đi trước!

Hắn vừa nói xong, còn chưa xoay người xong thì đã thấy dưới chân mình có người ôm chặt lấy rồi. Không ai khác chính là Bát Huy. Hắn đang ôm lấy chân Hoàng Minh mà gào.

- Thiếu gia, ta nguyện ý, à không, sư phụ, sư phụ, ta nguyện ý mà!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 199: Huynh đệ tương phùng 1

Hoàng Minh mỉm cười, hần chỉ giả vờ quay đi vậy thôi. Tên Bát Huy này tiềm lực khá tốt. Nếu thể tu Bát Môn Độn giáp này hần tu luyện được thì hần sẽ có một độ đệ khá ấn tượng rồi. Hoàng Minh cũng không biết rằng, hần lần này đã tạo nên một truyền kì của thể tu trong đại lục này. Một nhân vật mà vô vàn người kính sợ, bắt đầu từ một tên phụ bếp!

Hoàng Minh đang dẫn Bát Huy về khu chỉ huy thì một thiếu niên chạy nhanh tới, hành lễ sau đó lên tiếng.

- Thiếu gia, thiếu úy Vô Kỵ nói Hùng tiền bối đã tỉnh, muốn người đi qua!

Hoàng Minh gật đầu, hần ngay lập tức đến phòng nghỉ của Hùng Phuong. Phía sau hần Bát Hùng mặc dù không có tu luyện được nhưng thể lực rất tốt, vẫn bám theo Hoàng Minh mặc dù đôi lúc hơi chậm lại.

Hoàng Minh theo dõi cũng gật đầu, không hồ là vô hữu thể chất, thể lực rất tốt. Sau khi về đến phòng Hùng Phuong, Hoàng Minh tiến vào. Bên trong đã có nhiều người rồi. Phụ mẫu hần, Ngân Nguyệt, Phúc khải thần y, Chu Du, Trương vô Kỵ, Kiều Phong, Tiểu Ngư Nhi, Triệu Vân, Cao Trang, Hạ Di. Hần gật đầu, hầu như mọi người đều có mặt cả.

Hùng Phuong đã ngồi dậy được. Một con gấu to lớn ngồi trên giường của nhân loại. Cái giường tuy chắc chắn nhưng với cân nặng của hần thì giường như nó sắp không chịu được bao lâu nữa rồi.

Hoàng Minh gật đầu với mọi người, đoạn đi tới hỏi thăm Hùng Phuong:

- Hùng ca, ngươi cảm thấy thân thể mình thế nào rồi?

Hùng Phuong mặt gấu đen nhem, hần nói mà đội hàm răng cứ va vào nhau cầm cập.

- Ta không sao? Hầu như thân thể cùng cảnh giới khôi phục khá ổn rồi. Ngươi mang ở đâu tới một Y sĩ nhân loại rất giỏi.

Hùng Phuong đây là nhận xét thật lòng, hần cũng không nghĩ nhân loại y sĩ lại có tay nghề tốt như vậy. Chỉ vài toa thuốc hần đã thấy trong người khá tốt rồi.

- Huynh không sao là tốt rồi, nhân thời gian khôi phục thực lực. Ta đã xin sư phụ ta đủ hai viên đá rồi. Chỉ cần huynh khôi phục hoàn toàn, để cho huynh và Ngân Nguyệt huynh sử dụng. Nhất định lần này lại nhảy qua long môn, hóa hình một lần nữa. Hùng Phuong nghe hần nói vậy thì mừng lắm, không uổng công hần liều mạng như vậy. Ngân Nguyệt khi nãy cũng đã nói, tộc Hùng và Tộc Sư của bọn hần đàn con cháu đang liên tục đột phá, vô cùng phấn khởi. Hùng Phuong bỗng nhiên cảm thán trong đầu, nhớ lại cái quyết định lúc trước là gặp mặt Hoàng Minh là quyết định khá đúng đắn.

Hoàng Minh kêu hần nghỉ ngơi rồi cùng toàn bộ mọi người ra ngoài. Hiện nay đoàn người này toàn bộ là chính thức nòng cốt của đảo. Ai cũng là người hần tin cậy.

Chu Du nhìn thấy Bát Huy đi theo, hần cất tiếng hỏi:

- Lão đại, người này?

Hần lên tiếng làm mọi người mới chú ý, không ai rõ đây là ai. Bát Huy lần đầu tiên tiếp xúc với toàn nhân vật cấp cao trên đảo thế này, vô cùng lúng túng chỉ biết đứng gãi đầu, mặt lại đỏ bừng lên. Trương Vô Kỵ hình như có chút đề ý, bỗng nhiên nhớ ra:

- Ngươi là tên không thể tu luyện?

Bát Huy gật đầu. Hần lúc này chắc chỉ có thể gật hoặc lắc thôi. Miệng đã không mở lời được rồi. Hoàng Minh mỉm cười, giới thiệu:

- Đây là đồ đệ của ta, mau mau bái kiến mọi người!

Hoàng Minh nói xong thì mọi người đều kinh ngạc. Hoàng Minh giới thiệu đến ai, Bát Huy lại cúi đầu hành lễ một lần. Mà ở đây bao nhiêu người. Cúi đầu hành lễ thôi cũng làm hần hoa cả mắt.

Tốt rồi, Phụ thân, Mẫu thân, Hạ Di. Mọi người đi theo vô Kỵ cùng Cao Trang. Đến linh mạch giúp muối muối gột rửa thân thể đi.

Hoàng Chấn Giang gật đầu, Trần Mẫu cũng gật đầu, giờ hai người quan tâm nhất chính là bệnh trạng của nữ nhi nhà mình. Hạ Di thì bám lấy Vô Kỵ hỏi thăm vô số chuyện, làm tên Vô Kỵ vốn ít nói lại phải mở miệng trả lời liên tục. Cao Trang thì Hoàng Chấn Giang cũng Trần Mẫu không lạ gì, đây vốn là còn dâu có hôn ước của Hoàng Minh mà. Trần Mẫu cũng rất yêu thích Cao Trang. Cô gái này vừa giỏi, vừa nghe lời, lại biết ý thích của nàng, nên nói chuyện rất nhẹ nhàng, lễ phép. Năm người bước đi xuống phía Linh mạch. Hoàng Minh gật đầu. Tiếp tục nói.

- Lão cửu, sắp tới sẽ có một lượng lớn linh thảo, linh dược được mua về. Đệ hay cố gắng học luyện đan, cũng cố gắng đột phá cảnh giới.

Tiểu Ngư Nhi vâng dạ một tiếng rồi trở về.

Triệu Vân cũng xin phép về để luyện thương. Kiều Phong đứng đó một chút, do dự. Hoàng Minh thấy thế hỏi.

- Đệ có chuyện gì sao?

Kiều Phong gật đầu, hần nói:

- Muội muội của nhị ca đã đến đây!

Hoàng Minh ồ lên một tiếng, hỏi:

- Thế còn lão nhị đâu?

Kiều Phong lắc đầu.

- Nhị ca chưa đến, nàng ta nói nhị ca đã đi trước nàng rất lâu, nhưng đến giờ vẫn chưa tới!

Hoàng Minh gật đầu, Đoàn Dự chắc không có chuyện gì đâu. Nếu có hần đã biết ngay rồi.

- Đệ chịu khó tiếp đãi nàng ta, muội muội của lão nhị thì là công chúa rồi. Mà công chúa chắc chắn là xinh đẹp. Biết đâu.

Hoàng Minh không nói hết, nhưng Kiều Phong có ngốc đâu mà không hiểu ý Hoàng Minh. Hần cũng không có ý định giải thích gì, chỉ gật đầu rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 200: Huynh đệ tương phùng 2

- Tình hình đến đâu rồi?

Chu Du gật đầu, đáp:

- Đệ chuẩn bị xong rồi, cũng không có gì khó lắm!

Hoàng Minh vỗ vai hần hai cái, nói tiếp:

- Tất cả nhờ vào đệ thôi, ngày mai ta sẽ bế quan một thời gian. Đệ giúp ta giải quyết công việc nhé.

- Đệ biết rồi!

Chu Du ngay lập tức trả lời.

Hoàng Minh dẫn theo Bát Huy rồi đi. Về đến phòng hần, hần lấy ra một bộ công pháp đưa cho Bát Huy. Chính là Bát Môn Độn giáp.

- Ở đây có cách thức tu luyện rất rõ ràng. Thời gian này ta sẽ bế quan, không biết là bao lâu. Người phải chịu khó rèn luyện. Đến lúc ta xuất quan mà không có tiến triển tốt gì thì đừng trách ta đá ra khỏi môn hạ!

Hoàng Minh lên tiếng đe dọa. Bát Huy vội quỳ xuống dập đầu.

- Sư phụ yên tâm, nhất định ta sẽ không phụ lòng người!

Mặc dù tính ra Hoàng Minh còn thua Bát Huy một tuổi, thế nhưng trong lòng Bát Huy, hần coi Hoàng Minh như cha mẹ đẻ của mình vậy. Còn hơn thế, Hoàng Minh chính là mục tiêu sáng nhất trong lòng mọi nam hài nữ hài trên đảo này. Là một mục tiêu dõi theo cả đời.

Hoàng Minh gật đầu cho hần rồi đi. Hai ngày sau Hoàng Minh nhận được sổ thảo dược, linh dược, kim loại, bùa phù hần đã bắt đầu tuyên bố bế quan. Vừa ngày hôm hần bế quan. Trên đảo đã bắt đầu xôn xao. Thứ nhất là tin tức Thiếu gia nhận đệ tử. Lại chính là tên Bát Huy không thể tu luyện kia. Mọi người đều kinh ngạc khi thấy hần luyện tập ở đoạn đồi bên trái đảo. Nào là chống đẩy, bê đá, chống cây chuối leo núi, luyện quyền dưới thác nước. Thậm chí Hoàng Minh đã cho làm vô số đồ sắt tăng trọng lượng cho Bát Huy đeo. Và dần, đến khi nào hần xuất quan mới có thể tháo ra. Bát Huy rất nghiêm túc nghe lời. Hần kể cả khi đi tắm hay đi ngủ cũng không bao giờ tháo ra chỗ sắt ấy.

Vân Nam thành, một thiếu niên vô cùng anh tuấn, đang thành thoi đi trên phố phường. Hai bên tay hần là hai thiếu nữ vô cùng xinh đẹp. Đáng chú ý hơn là, hai thiếu nữ này sinh đôi, giống nhau y đúc.

- Tì Tì, bên kia có tiệm lụa lớn quá!

Tiểu Mễ vui vẻ chỉ vào một tiệm vải lụa to lớn vô cùng. Vô số tấm lụa nhiều màu rất bắt mắt. Đoàn Dự nhìn thấy tấm biển thì bất giác mỉm cười.

- Đi, ta mua cho hai nàng y phục!

Hắn dẫn cả hai người vào trong, bên trong vô cùng nhộn nhịp, kẻ ra người vào nườm mượm. Rất có sinh ý.

- Hoan nghênh quý khách!

Chủ quầy là một trung niên, tuổi tác chắc cũng đã trên năm mươi rồi. Thấy ba người đi vào, lăm lăm đi ra chào hỏi.

- Hai muội cứ đi chọn đi, yêu thích tấm nào, cứ mang đi.

An An thấy vậy cũng không biết nói sao thì một bên Tiểu Mễ đã kéo nàng đi lựa vải rồi.

Đoàn Dự không nói một lời nào, đi theo chủ quán vào trong phòng phía sau nhà.

- Số 87 tiệm vải Vân Nam bài kiến thiếu úy!

Trung niên kia không ngờ hành lễ chào hỏi. Đoàn Dự chỉ gật đầu. Bắt đầu hỏi thăm những chuyện thời gian qua! Trung niên kia cũng kể hết mọi chuyện. Nghe đến đoạn Đám Hoàng Minh ăn quả đắng thì vô cùng tức giận. Hắn nghiến răng ken két.

- Dám tổn thương huynh đệ ta, dám khi dễ đại tẩu ta, làm huynh đệ ta chia lìa, ta nhớ rất kỹ.

Hắn lăm bắm trong miệng, tiếp tục nghe tiếp lời trung niên kia nói.

- Vậy là thời gian ta trở về cũng xảy ra nhiều chuyện!

- Vâng! Mọi người vẫn đang chờ thiếu úy trở về đảo.

Trung niên gật đầu lên tiếng.

- Tốt rồi, ta bây giờ trở về đảo, người tiếp tục!

- Rồi!

Đoàn Dự đi ra đã thấy An An cùng Mễ Mễ đã chọn xong vải, thấy hắn đi ra thì vui mừng kêu hắn ôm lấy cho hai nàng.

- Ta đã trả tiền rồi, chúng ta có thể đi được!

Bao nhiêu vải lựa vào tay Đoàn Dự đều biến mất làm cho Mễ Mễ thót lên!

- Phu Quân, người giỏi quá!

An An cũng vui vẻ. Từ ngày Đoàn Dự đưa hai nàng từ nhà Bách Vương về, hắn đã xin phép phụ mẫu hai nàng đưa hai nàng đi theo. Phụ mẫu nàng đương nhiên không đồng ý. Thế nhưng sau một hồi hắn dùng từ miệng lưỡi không được lại dùng vũ lực cùng tiền tài. Phụ thân nàng bèn thở dài đồng ý. Dù sao cũng là hai nàng đồng ý đi theo hắn. Thà hai ti muội hà cho một thanh niên tài tuấn còn hơn là một lão già thê thiếp thành đàn.

- Đi, ta đưa hai nàng về ngôi nhà thứ hai của ta!

Nói xong hắn nắm tay dẫn hai nàng ra ngoài. Đến cuối thành mua một con yêu thú phi hành. Nhanh chóng bay về phía Phú Quốc Đảo.

Rừng trúc hôm nay trời quang, khá nhiều đám mây bay trên trời làm râm mát vô cùng. Một con Điều lớn bay trên trời, vang kên tiếng kêu vang cả rừng trúc. Đứng trước cổng nhà là bốn người đang đứng nhìn nhau xúc động.

- Long ti tỉ, muội trở về rồi, nhất định ngày muội điều khiển được vòng cổ này, muội sẽ thường xuyên đến thăm ti.

Quân Nhược Lan nước mắt lưng tròng mếu máo nói. Tiểu Long nữ hai mắt cũng hơi ướt át, mỉm cười nói.

- Nha đầu ngốc này, ti vẫn sẽ ở đây, nhất định tới thăm ta đấy!

Hai người lại không nhịn được ôm lấy nhau.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 201: Huynh đệ tương phùng 3

Bên kia hai nữ thì ôm nhau khóc, bên này thì hai nam nhân lại đứng nhìn nhau không nói câu nào. Một lúc sau Quân Nhục Lan đi tới bên Lệnh hồ Xung, nàng đã khóc đỏ cả mắt rồi. Lệnh hồ Xung bỗng nhiên quý xuống, hấn đập đầu chín lần, sau đó cất tiếng:

- Công ơn của sư phụ sư nương cả đời này con sẽ không bao giờ quên!

Tiểu Long Nữ lại rơi xuống hai hàng lệ, tiểu tử ngọc.

Dương Quá vẫn đứng yên như vậy, ánh mắt nhìn Lệnh hồ Xung đúng là có chút thương thức.

- Hãy nhớ, Cảnh giới cao nhất của kiếm đạo là gì, một mực trung thành với kiếm đạo của mình!

Hắn cất tiếng nói, như nhắc nhở Lệnh Hồ Xung một lần nữa.

- Đồ đệ đã rõ, sư phụ, sư nương, đồ đệ chuẩn bị xong rồi!

Lệnh Hồ Xung nói xong, hai tay ôm lấy Quân Nhục Lan vào lòng. Tiểu Long nữ gật đầu. Hai tay nàng tạo thành một vòng sáng. Chiếc vòng cổ nàng đeo phát sáng lên rực rỡ. Lệnh Hồ Xung cũng Quân Nhục Lan đã được dẫn trước, cả hai người đều cùng nghĩ đến một nơi, nơi mà hai người biến mất lần đầu tiên. Roẹt, roẹt, một không gian được mở ra. Bốn cặp mắt nhìn nhau lần cuối, cùng gật đầu. Lệnh Hồ Xung ôm lấy Quân Nhục Lan nhảy vào không gian đó. Cả hai biến mất. Không gian kia cũng biến mất. Dương Quá thở dài một hơi, không biết trong lòng đang nghĩ gì.

Vân Nam thành bên ngoài, một không gian kì lạ xoáy không khí tạo thành một lỗ hồng. May mà khu này là phần đồi núi nên không có ai nhìn thấy. Hai bóng người rơi xuống mặt đất. Hai người nay chính là Lệnh Hồ Xung cùng Quân Nhục Lan.

- Đây chính là nơi chúng ta biến mất!

Quân Nhục Lan nói.

Lệnh Hồ Xung gật đầu đồng ý, hắn cũng nhớ rõ nơi này, làm sao quên được. Không rõ mấy tháng rồi đi, ở đây đã xảy ra những chuyện gì.

- Chúng ta mau đi, Vân Nam thành ngay phía trước!

Lệnh Hồ Xung nói. Hai người rất nhanh di chuyển vào thành. Không khí trong Vân Nam thành vẫn như thế, chỉ là có vài điểm kì lạ mà thôi.

- Lệnh Hồ đại ca, ta muốn về nhà!

Quân Nhục Lan hai mắt mở to, nàng rất nhớ nhà. Nhớ phụ thân nàng nhớ gia gia nàng.

- Được!

Lệnh hồ Xung cũng gật đầu đồng ý ngay.

Quân gia từ ngày tham gia trận chiến kia, thể lực bành trướng hơn thấy rõ. Nhất là về nhân lực. Mặc dù là thể lực ngầm nhưng hiện nay bắt tay với Hoàng Gia, một sáng một tối rất lẫn lộn.

Đứng trước cửa lớn của phủ. Quân Nhục Lan nước mắt chảy xuống, nàng hô ầm lên, sau đó chạy ào vào trong. Vừa chạy vừa hô ầm lên:

- Phụ thân, Gia gia, ta trở về rồi!

Tiếng nàng lanh lảnh vang vọng cả Quân phủ. Quân phủ ngay lập tức ầm ỉ lên, rất nhiều người áo đen chạy ra hô hào.

- Tiểu thư về rồi!

- Tiểu thư quay về rồi!

Quân gia ngày hôm đó mở tiệc linh đình. Quân Chấn Sơn miệng lớn ồm ồm nói. Một bên Quân Nhục Lan đầm bóp vai cho lão, vừa kể lại mọi chuyện. Hơn bốn mươi tráng hấn nghe mà kinh sợ. Đến khi nghe thấy Lệnh Hồ Xung không màng tính mạng mà cứu nàng bao nhiêu lần. Ai lấy đều khâm phục, đi qua chúc rượu hấn tới tấp. Lệnh Hồ Xung nào có uống được nhiều, tiếp hơn hai chục bát là nằm chết ngất ra đấy rồi.

- Lan nhi, gia gia hỏi, người thích tên Hoàng Minh kia hơn hay là tiểu tử này hơn!

Quân Chấn Sơn lên tiếng hỏi. Quân Nhục Lan đỏ mặt nói.

- Hoàng Minh ca ca vốn dĩ chỉ coi ta như muội muội, còn...

Quân Chấn Sơn cười lớn. Giọng lão ồm ồm:

- Không có vấn đề gì hết, tên nhóc Hoàng Minh kia vốn dĩ ta cũng rất thích hắn, thế nhưng hắn không coi trọng cháu gái ta, hấn nhất định sẽ hối tiếc. Hiện tại cháu gái ta có ý trung nhân rồi. Tiểu tử Lệnh Hồ Xung này cũng rất có đảm lược. Ta cũng rất thích.

Cái Chất giọng ồm ồm của lão cũng rất khác biệt với mọi người. Quân Chấn Long ở một bên lên tiếng:

- Lan Nhi, ta rất lo lắng cho con!

Quân Nhượng Lan hai mắt cũng đầm lệ. Chạy qua ôm lấy phụ thân mà khóc.

- Thôi nào, ngoan ngoan!

Quân Chấn Long vỗ lưng Quân Nhượng Lan mà an ủi.

Sáng hôm sau, Lệnh Hồ Xung cùng Quân Nhượng Lan lên lưng yêu thú phi hành tiến về Phú Quốc Đảo.

Hoàng Minh lúc này cũng không rõ bên ngoài các tiểu đệ của hắn đã trở lại. Hắn đã bế quan bốn năm ngày rồi.

Ở phòng luyện tập, một tập đoàn Hoàng Minh đang vô cùng nhộn nhịp. Kẻ sử dụng kỹ năng, kẻ thì luyện đan, kẻ thì luyện khí, kẻ thì vẽ bùa, kẻ khắc mình văn. Hoàng Minh có lợi thế phòng tập, hơn nữa hắn có lợi thế lớn nhất, đó chính là Đa Trùng ảnh phân thân chi thuật. Thuật này sau khi phân thân ra. Mỗi phân thân đều có thể làm một việc. Sau khi biến mất lại có thể khiến chính bản thân hắn nhận được kinh nghiệm của việc phân thân vừa làm. Nên thể hắn liên tục phân thân, sau đó là dùng kỹ năng, rồi luyện đan luyện bùa. Khi nào cạn kiệt linh lực, hắn lại nuốt linh đan vừa luyện được cho vào miệng nhai, khôi phục thực lực. Hắn cũng không rõ lần thứ bao nhiêu. Chỉ biết là rất lâu rồi.

- Một lần này nữa thôi là full hóa chi thuật!

Hoàng Minh lẩm nhẩm trong miệng.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 202: Huỳnh đệ tương phùng 4

Hoàng Minh bế quan đã là hai tháng rồi. Một chuyến bế quan này hắn đã nhốt mình trong phòng đúng sáu mươi mốt ngày. Hắn rất yên tâm công việc bên ngoài. Hiện tại vậy là hắn đã trải qua hơn bốn trăm ngày tại phòng tập. Lúc này thân hình hắn quần áo đã rách nát không thể tả, hai mắt toàn là tơ máu. Hai tháng không tắm rửa không ăn uống. Chỉ ăn đan dược. Hắn cắm đầu vào luyện kỹ năng, luyện các chức nghiệp phụ. Đến khi một cái lò đan được cấp sáu thành công. Hắn mới thở ra một hơi.

- Con mịa nó, cuối cùng cũng đạt được!

Nói đến đây hắn lăn ra ngủ quèo. Toàn bộ phân thân biến mất. Hoàng Minh trong giấc mơ, hắn mơ thấy mình đang đi trong một vườn hoa màu vàng vô cùng bạt ngàn. Hắn giơ tay ra ngắt đóa hoa đưa lên mũi ngửi. Một hương thơm nhàn nhạt hòa quyện vào gió rất thanh nhã. Bỗng hình ảnh biến đổi, hắn thấy mình đang nằm trên một chiếc giường vô cùng êm ái. Kinh ngạc nhất là, trên người hắn đang là một nữ tử. Nữ tử này hắn không thể nào nhìn rõ được khuôn mặt, chỉ thấy nàng ta đang rong ruổi trên người hắn. Đôi gò bồng liên tục chao đảo trước mắt hắn vô cùng sinh động. Thứ âm thanh rên rỉ như có ma lực làm hắn nhắm mắt hưởng thụ. Hắn cứ mê mẩn như vậy đến khi có một cái xích tua to lớn từ đâu che hết cả một khoảng không gian. Xích tua nện một cái thật mạnh. Hoàng Minh hét lên:

- Khôngggggg!

Hắn chợt choáng tỉnh. Ngồi bật dậy thờ đốc. Hắn cứ ngồi thờ như vậy đến chục phút sau mới hoàn hồn. Nhận ra khung cảnh phòng ngủ của hắn. Hoàng Minh mới thở phào nhẹ nhõm. Hóa ra là một giấc mơ mà thôi. Hắn lẩm bẩm trong miệng:

- Mịa nó, con bạch tuộc chết tiệt, làm hồng mộng đẹp của ông đây!

Hắn thầm chửi bới mười tám đời tổ tông nhà con bạch tuộc kia. Đến mơ cũng không tha cho hắn mà xuất hiện. Đứng dậy, đang định xuống giường thì hắn bỗng cảm thấy kì lạ. Thăng đệ bên dưới có gì đó nhấp nháy. Kiểm tra một chút hắn bỗng lạng đi mấy chục giây. Rồi bỗng cười khổ:

- Mộng Tỉnh rồi!

Không biết là nên vui hay nên buồn. Không ngờ cuối cùng hắn cũng có dấu hiệu trưởng thành. Cũng bắt đầu có khả năng làm vài chuyện. Dẫu sao thân thể hắn cũng chẳng khác gì người lớn cả rồi.

Tắm rửa một chút hắn thay bộ y phục mới.

- Bế quan hai tháng, không biết Hùng ca, Ngân ca đã tiến hóa chưa.

Hoàng Minh lách cách mở cửa, tiến ra ngoài.

- Thiếu gia!

Hai thiếu niên gác cửa vội hành lễ. Hoàng Minh chỉ gật đầu, đang tính bước đi thì thiếu niên bên trái kia đã cất tiếng.

- Thưa thiếu gia, Chu thiếu úy đã dặn dò, nếu thiếu gia xuất quan, ngay lập tức phát tín hiệu báo động tập trung toàn đảo.

Hoàng Minh ngẩn ra, xuất quan thôi mà cần gì báo động.

- Có chuyện gì sao?

Hoàng Minh hiểu kì hỏi.

- Thưa Thiếu gia, Đoàn thiếu úy cùng Lệnh Hồ thiếu úy đã trở lại vào hai tháng trước. Sau khi thiếu gia bế quan hai ngày!

Thiếu niên kia nhanh chóng trả lời.

- Cái gì?

Hoàng Minh kinh ngạc, trong lòng hấn vô cùng rung động bởi những gì hấn nghe được. Hai tiểu tử kia vậy mà quay về rồi. Hoàng Minh không nói thêm gì, đi vào phòng. Ngay lập tức ấn còi báo động.

Một âm thanh nào đó sôi sục toàn đảo. Toàn bộ mọi người đều biết, đây là âm thanh báo động cao nhất. Vô cùng nhanh chóng, tất cả mọi hoạt động đều được bỏ lại. Toàn bộ di chuyển về phía sân lớn của khu chỉ huy. Không những là nhân loại, mà ngay cả yêu thú cũng thế. Một quang cảnh vô cùng tập nập.

- Lão đại xuất quan rồi!

Một thiếu niên hô lớn, ngay lập tức mấy bóng người biến mất, di chuyển về phía khu chỉ huy.

Hơn mấy ngàn tính mạng, vậy mà tập trung tại nơi này không hề có ồn ào. Không hề có mất trật tự. Ai nấy đều rất mong chờ điều gì đó. Bên trên khán đài, lượng cao tăng của đảo đã tề tựu đầy đủ. Đứng đầu phía trên chính là hai nam tử nhìn vô cùng hăm hồ. Một nam tử mặc bộ đồ trắng, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc. Một nam tử còn lại mặc bộ màu đen, hấn có đôi lông mày màu đỏ rất bắt mắt. Lại thêm một bộ tóc xoắn cũng màu đỏ.

Toàn bộ đảo vẫn đang chờ đợi.

Chỉ vài phút sau, một thân hình xuất hiện từ trên nóc khu chỉ huy, một cước nhảy xuống. Người này mặc một bộ y phục màu bạc. Tóc dài bay theo gió. Mặt mũi tuấn tú vô cùng. Đây không phải Hoàng Minh thì là ai nữa. Toàn đảo cúi đầu hành lễ. Chỉ có một vài người là đứng yên mà thôi.

Đó là Phụ mẫu hấn, muôi muôi Hạ Di, Thần Y Phúc Khải, Cao Trang, và Hai nam tử kia.

Hoàng Minh giờ tay tỏ ý miễn lễ. Hấn lúc này mới nhìn xung quanh. Hấn trong thấy Đoàn Dự đang vô si đứng đó nhìn hấn cười, Hoàng Minh gật đầu, đoạn nhìn xuống sâu hơn. Hấn thấy Lệnh Hồ Xung. Hoàng Minh nhìn không được, hai mắt hấn đỏ lên. Lệnh Hồ Xung đứng đó cũng không tốt hơn chút nào. Hấn hai hàng nước mắt chảy dài. Hấn biết là vị lão đại này của hấn đã mất bao nhiêu công sức đi tìm hấn. Thấy hấn trở về, nhất định lão đại hấn sẽ vui phát khóc mà.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 203: Huynh đệ tương phùng 5

Lệnh Hồ Xung đi tới, hấn không hề ngại ngần ôm lấy Hoàng Minh. Hoàng Minh vui vẻ vô vô sau lưng hấn, nói:

- Lão bát, đệ không sao là ta mừng rồi!

Lệnh Hồ Xung hai mắt đầm lệ. Hấn buông Hoàng Minh ra, rồi lại quỳ phục xuống.

- Lão đại, đệ có chuyện này muốn thỉnh cầu!

Lệnh Hồ Xung làm toàn bộ mọi người giật mình. Hoàng Minh kinh ngạc định kéo hấn lên, dù sao chuyện gì cũng có thể nói, sao phải làm hành động này.

- Mau đứng dậy, đệ định làm ta tổn thọ à!

Hoàng Minh kéo Lệnh Hồ Xung đứng dậy, thế nhưng tiểu tử này nhất quyết không chịu. Thậm chí còn dùng linh mực bám hai đầu gối xuống đất.

- Lão đại, đệ và tiểu Lan muốn xin huynh tác thành cho bọn đệ!

Lệnh Hồ Xung vừa nói xong, Quân Nhục Lan ở bên kia nhanh chóng chạy tới, nàng cũng theo Lệnh Hồ Xung mà quỳ xuống. Mọi người đều yên lặng. Mọi người đều biết, trước kia Quân Nhục Lan không khác chính là cùng Hoàng Minh có một đoạn nhân duyên đấy. Hoàng Minh không nói gì, hắn chậm rãi nhắm mắt. Hắn yên lặng cũng không ai nói gì. Trần Mẫn có chút nhíu mày. Nhưng cũng không lên tiếng.

- Vô Kỵ ở đâu?

Hoàng Minh mất một phút, sau đó mở mắt hô lớn.

Trương Vô Kỵ đang yên lặng theo dõi bỗng nghe gọi tên thì ngay lập tức đáp:

- Có!

Hoàng Minh nghiêm mặt nói:

- Ngay bây giờ, lập tức chọn cho ta một cây cỏ thụ lớn nhất ở đảo. Sau đó lập rào. Tại đây chuẩn bị chuông cùng dây đỏ.

Trương Vô Kỵ mặc dù không hiểu nhưng cũng ngay lập tức dạ một tiếng ngay sau đó cho người đi tìm.

Mọi người đều kinh ngạc không hiểu chuyện gì. Hoàng Minh đã quay lại nhìn hai người đang quỳ trên mặt đất.

Hắn chậm rãi đi lại, nâng cả hai đứng dậy. Lệnh Hồ Xung giật mình. Hắn đã dùng tới tám phần lực mà bị lão đại đơn giản nhắc lên như thế sao.

Còn đang kinh ngạc đã nghe Hoàng Minh hỏi.

- Đệ thật lòng thương yêu Nhục Lan?

Lệnh Hồ Xung gật đầu không chút do dự. Bao ngày tháng ở bên nhau, tình cảm hai người dành cho nhau thật sự là vô cùng to lớn.

Hoàng Minh lại quay sang hỏi Quân Nhục Lan:

- Muội cũng thật lòng yêu thương Xung đệ?

Quân Nhục Lan tránh ánh mắt của hắn những vẫn bối rối gật đầu. Hoàng Minh mỉm cười, nói rất nhẹ nhàng.

- Ta rất hạnh phúc khi thấy cả hai người đều lành lặn trở về. Chuyến đi vừa rồi nhất định thập tử nhất sinh.

Nói đến đây, hắn vội quay xuống hơn mấy ngàn tính mạng bên dưới, nói:

- Hiện tại, ta tác thành cho Thiếu Úy Lệnh Hồ Xung cùng Tiểu thư Quân Nhục Lan thành một cặp, có ai có ý kiến gì không?

Tiếng nói hắn vang lên vắng vắng.

- Không có!

Đáp lại hắn là một tiếng đáp rầm rộ. Toàn bộ phía dưới đều vui mừng nói. Lệnh hồ Xung cùng Quân Nhục Lan hạnh phúc ôm lấy nhau. Hoàng Minh mỉm cười, ngay sau đó hắn lại tiếp tục nói.

- Không chỉ hai người họ, ta ở đây cũng tuyên bố, sẽ xây dựng một thiên thụ tình yêu. Tất cả những đôi thiếu nam thiếu nữ nào có tình cảm với nhau, có thể đến đây để kết đôi. Tuyên bố với toàn đảo tình yêu của mình. Ta sẽ là người chứng giám cho mối tình ấy!

Hắn vừa dứt lời, tiếng hô vang lên ầm ĩ.

- Thiếu gia anh minh!

- Thiếu gia vạn tuế!!

Bên dưới thiên sát đại đội vô cùng vui vẻ. Tại đảo thiếu niên thanh niên nam nữ đều đang tuổi trưởng thành, chuyện yêu đương là không thể tránh khỏi, dù thế nào đi nữa. Thường thường đều là lén lút gặp nhau, không dám công khai chỉ sợ vi phạm quân chế. Hiện tại thì tốt rồi, thiếu gia cho phép đường đường chính chính bày tỏ tình cảm. Lại còn được mọi người cùng thiếu gia chứng giám. Đây dường như là một niềm hạnh phúc to lớn. Vô số đôi nam nữ đang đưa mắt nhìn nhau, ánh mắt tràn đầy tình cảm nồng cháy.

Tối hôm đó, Hoàng Minh cùng cao tăng vô cùng vui vẻ ăn tối. Hắn uống cùng Ngân Nguyệt một bát lớn, Ngân Nguyệt đã hóa hình thành công. Hắn hóa hình thành nhân loại, thế nhưng vẫn giữ sắc thái của yêu thú. Điển hình là bộ lông mày cùng mái tóc đỏ rực kia. Còn Hùng Phương thì vẫn là khuôn mặt

khi trước mà thôi.

- Uống uống nào, tiểu huynh đệ, ta phải nói thật là rượu của ngươi quả là tiên rượu, quả là đệ nhất thiên hạ!

Ngân Nguyệt mê rượu uống như uống nước lã. Hoàng Minh thầm nói trong lòng. Mịa, đây mới chỉ là rượu trắng mà thôi. Đợi ta có thời gian rảnh, để ta cho ngươi biết thế nào mới là rượu ngon nhất thiên hạ.

Hắn quay nhìn một vòng. Đợi đến cuối bữa ăn, Hoàng Minh gật đầu với Chu Du một cái. Chu Du hiểu ý, hắn đứng dậy đi trước về phòng lấy vật gì đó. Tàn bữa tối, mọi người đều đi về nghỉ ngơi. Chỉ còn lại chín người ở lại.

Hoàng Minh, Đoàn Dự, Chu Du, Kiều Phong, Trương Vô Kỵ, Vũ Văn Thành Đồ, Triệu Vân, Lệnh Hồ Xung, Tiểu Ngư Nhi.

- Thật lâu rồi huynh đệ chúng ta chưa được bên nhau yên tĩnh như lúc này.!

Trương Vô Kỵ nói. Ai lấy đèn gạt đầu đồng ý.

- Lão bát, đệ kể ta nghe một chút xem. Mấy tháng qua đệ đã đi đến đâu?

Hoàng Minh vẫn chưa biết cuộc hành trình của Lệnh Hồ Xung, hắn cất tiếng hỏi.

Lệnh Hồ Xung cũng chậm rãi trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 204: Thế lực Trung Vị diện

Lệnh Hồ Xung chậm rãi kể lại thời gian hắn cùng Quân Nhục Lan trải qua. Từ xa mạc khô khan đến thế giới của Dương Quá và Tiểu Long Nữ. Hoàng Minh cực kì kinh ngạc đến há miệng. Về mặt của Hoàng Minh làm mọi người hiểu kì. Lệnh Hồ Xung cất tiếng hỏi.

- Lão đại, ngươi làm sao vậy?

Hoàng Minh biết mình hơi thất thố. Hắn chậm rãi lắc đầu. Chỉ hỏi thêm qua một chút rồi bỏ qua.

- Bây giờ vào việc chính đi!

Hắn nói khiến cả bọn gật đầu. Bọn hắn cũng đoán qua được ý của buổi hôm nay.

- Cũng rất may là chúng ta đã trở về đoàn tụ đầy đủ. Nếu không kế hoạch trước kia đã phải sửa lại. Bây giờ thì để lão tam nói đi.

Hoàng Minh nhường lại sân khấu cho Chu Du. Dẫu sao Chu Du vẫn là người từ Trung Vị diện. Còn hắn thì chưa biết gì về nơi đó cả.

Chu Du gật đầu, lấy ra một khối vuông ở trong không gian giới chỉ, hắn ném ra trước mặt đất. Một không gian mờ ảo dần dần xuất hiện. Mọi người đều trầm trồ kinh ngạc.

Chu Du bắt đầu lên tiếng.

- Trung Vị diện liên kết với Hạ vị diện và Thượng vị diện. Hiện tại chỉ có một lối là truyền tống trận ở vị trí này.

Chu Du lấy quạt chỉ vào một điểm ở phía trái cuối. Mọi người đều nhìn theo.

- Ở đây là vị trí của Bách Vô Biên diện.

Bách Vô Biên diện là một diện thờ thần của các vị pháp sư. Nơi đây đặt truyền tống trận. Mỗi lần truyền tống đều cần số lượng linh thạch nhất định. Mấy ngàn năm qua các vị đại năng đã ra một luật lệ. Trung vị diện không được phép can thiệp vào việc chính trị hay tranh cướp gì của hạ vị diện. Thượng vị diện cũng thế. Việc di chuyển đều được các thế lực lớn ràng buộc nhau. Thế nên nếu có thế lực nào mang nhân lực đi qua quá nhiều sẽ bị các thế lực khác công kích. Đây là luật lệ rừng. Có đôi khi cũng có vài thế lực tìm ra một không gian khác để lên đi xuống được hạ vị diện, nhưng cũng không dám làm bậy bạ hay lộ liễu quá. Nếu không sẽ bị phát hiện, gây ảnh hưởng lớn đến tông môn.

- Giống như tên thiếu chủ kia?

Kiều Phong lên tiếng hỏi.

- Không hẳn, lúc đó hạ vị diện có việc tranh đấu mua pô về bên. Cho nên các thế lực đều xuất hiện. Không hẳn coi là lên lút.

- Nói một chút về các thế lực tông môn đi!

Hoàng Minh hỏi. Chu Du gật đầu. Hắn khẽ vẩy một chút, lần lượt tên các tông môn xuất hiện. Những tông môn lớn kèm theo những ngôi sao trên đầu.

- Trên đây là mười tông môn lớn nhất, sau đó là các tông môn thấp hơn một hai sao.

Chu Du chỉ vào tên từng tông môn.

- Liên Minh chi đoàn

- Tinh Thú Môn!

- Lưu Vân Tông

- Lôi Chấn Tông

- Ba Quang Tông

- Phi sát tông

- Âm Thiên Tông

- Thái Ất Kim Tông

- Thiên Đông Lan tông.

- Hoành Bát Tông

- Ở đây Liên Minh Chi đoàn chính là thế lực lớn mạnh nhất. Đây vốn dĩ không phải là tông môn.

- Sao lại không phải tông môn?

Tiểu Ngư nhi lên tiếng hỏi.

Chu Du đang nói nghe thấy Tiểu Ngư Nhi hỏi hắn cũng chậm rãi trả lời.

- Liên Minh chi Đoàn. Tên cũng đã nói ra nơi này. Đây vốn là ba thế lực tạo thành một liên minh. Ba thế lực ấy là chiến sĩ hội, pháp sư hội, và Thuần thú sư hội. Đương ra bọn họ chỉ có vị trí ngang hàng với những tông môn còn lại nếu như không phải mấy chục năm về đây xuất hiện một hội nữa. Chính là Đan sư hội.

- Đan sư hội?

Triệu Vân ngạc nhiên hỏi.

- Đúng vậy, đan sư hội. Chính là một hội toàn bộ là luyện đan sư. Ngay lập tức khi xuất hiện đan sư hội. Liên minh chi đoàn đã vươn lên đạt tới vị trí cao nhất của Trung vị diện.

Cả đám đều gật gù. Có một hội luyện đan sư, quá kinh khủng. Nên biết là để dựng một đan sư thì tốn bao nhiêu tài nguyên và công sức. Thậm chí đan sư đây phải có thiên phú mới được. Không phải ai cũng có thể trở thành đan sư. Một đan sư đỉnh cấp nói một tiếng, biết bao tu sĩ giả liều mạng giúp hắn.

Chu Du lại tiếp tục nói về vị trí của các môn phái lớn, sau đó lại là môn phái thấp hơn. Cứ như vậy, một đêm qua đi, không rõ bọn hắn đã bàn bạc với nhau những gì. Chỉ biết một đêm đó, cả đám không ngủ.

Thượng vị diện!

Vĩnh Hằng Chi Khung!

Một lão thái bà đang ngồi trong phòng lớn. Lão thái bà này tuổi cũng đã hơn bảy mươi. Đã mang theo một gậy bên cạnh rồi. Những nếp nhăn đã xuất hiện khá nhiều trên khuôn mặt. Trên tay lão thái bà này đang cầm một ly trà, chậm rãi vừa thổi vừa thưởng thức.

Bỗng một gia nhân chạy vào, nhanh chóng quỳ xuống, hai tay dâng lên một bức thư. Miệng lắp bắp nói:

- Lão thái gia, có có một truyền tin khẩn!

Lão thái bà dừng uống, hai mắt chậm rãi nhìn về truyền tin ẩn. Màu đỏ. Lão thái bà nhíu mày, tại sao lại có màu đỏ. Màu đỏ là loại chỉ người trong gia tộc mới có. Để ly trà xuống bàn, lão thái bà cầm lấy truyền tin ẩn màu đỏ chậm rãi mở ra xem. Bỗng nhiên sắc mặt lão bà này thay đổi liên tục. Lúc mỉm

cười, lúc tức giận, lúc hài lòng, lúc trầm ngâm!

- Ngay lập tức gọi Trần Vô Thường vào đây!

Lão thái bà lạnh lùng ra lệnh.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 205: Là cháu dâu của ngươi!

Người kia ngay lập tức lui ra.

Lão thái bà miệng mỉm cười thì thào:

- Nha đầu này cuối cùng cũng chịu nhờ vả cái thân già này!

Phải mất mấy phút sau, một nam tử trên bốn mươi chạy vào. Nam tử này khuôn mặt chữ điền, ánh mắt có phần chính trực. Hắn đến nơi chỉ cúi đầu lên tiếng:

- Mẫu thân, có chuyện gì vậy?

Lão thái bà chậm chậm uống nốt ly trà, một lúc sau mới lên tiếng.

- Thiên Băng cùng Thủy Tiên cùng ở đâu?

Giọng lão thái bà khàn khàn lại. Nam tử trở lên sợ hãi. Mỗi lần mẫu thân hắn có biểu hiện này là nhất định có kẻ xui xẻo. Hắn vội vàng đáp.

- Là hai tông môn hạng hạ ở phía bắc.

- Tông môn hạng hai?

Lão thái bà miệng nhếch lên nụ cười khinh thường. Sau đó lại lên tiếng:

- Ngươi của ta ở đây có bao nhiêu?

Nam tử kia lại trả lời.

- Thiên Băng cùng chúng ta có bốn trăm người. Trong đó trưởng lão chiếm ba phần 4.

- Thủy Tiên cùng có năm trăm người. Trong đó phó tông chủ cùng trưởng lão cũng là ba phần tư.

Lão thái bà nghe nam tử nói, giọng đã đỡ khàn khàn hơn vừa nãy. Chúng tỏ đã bớt tức giận.

- Ngay lập tức ra lệnh cho toàn bộ bọn chúng, từ bây giờ giúp ta bảo vệ hai nữ tử. Duy nhất nhiệm vụ, kể cả hy sinh tính mạng.

Lão thái bà nói xong, nam tử kia giật mình kinh ngạc.

- Mẫu thân, hai nữ tử kia là ai? Tại sao cần phải như vậy?

Lão thái bà chỉ mỉm cười, hai mắt lóe lên tinh quang.

- Điều Thuyền, Linh San! Bọn chúng đều là cháu dâu của ngươi!

Nam tử kia kinh hãi. Mặt mũi có chút khó tin vô cùng. Cháu dâu, chẳng lẽ, hắn đang nhớ về một người, đúng vậy, hắn có một muội muội.

Phú Quốc đảo.

Bóng dáng chín thiếu niên đứng ở bên đình đồi. Làm rất nhiều người hiếu kì, không rõ bọn hắn ở nơi này làm gì.

- Lão đại à, nhất định lần này ngươi sẽ thua.

Đoàn Dự lên tiếng nói.

- Chưa biết được đâu, lần này toàn bộ là lực thân thể, không được dùng một chút linh lực nào.

Chu Du lên tiếng. Hấn cũng vô cùng tinh tường.

- Ha ha ha, chuẩn bị nào, ta đã rất không chờ đợi được!

Kiều Phong bẻ ngón tay răng rắc, hào hứng nói.

Hoàng Minh vui vẻ, đã lâu rồi bọn hắn chưa từng thi đấu thể này. Hấn lên tiếng.

- Đỉnh đồi bên kia đảo. Chuẩn bị!

Chín thiếu niên, trên người vác theo một tảng đá tròn vo. Phải to gấp mười lần thân thể của bọn hắn. Ai lấy đều hùng hực chiến ý, lấy đà chờ lệnh!

- Chạy!

Hoàng Minh hô to, mở đầu cho cuộc đua này. Phú Quốc đảo sôi trào. Toàn bộ đều ủa ra quan sát trận đấu có một không hai này. Chưa bao giờ bọn hắn chứng kiến một cuộc đấu thể này, hơn nữa đó lại toàn là nhân vật cấp cao của đảo.

- Người xem kia, là thiếu gia dẫn đầu, thiếu gia vẫn là nhanh nhất.

Một thiếu nữ hai tay chấp vào nhau, mơ mộng nói với thiếu nữ bên cạnh.

- Không chắc được, dù sao bọn họ đều không sử dụng linh lực, toàn bộ là thân thể di chuyển.

Một thiếu niên khác kinh hãi. Hô lớn:

- Mọi người nhìn xem, Một tảng đá lớn như vậy, thật không ngờ họ không dùng linh lực, toàn bộ là sức mạnh thân thể.

Mọi người xung quanh nhìn hấn về xem thường. Người nghĩ chúng ta mù chốc mà cần người giải trình.

- Ta kháo, Tiểu Ngư Nhi thiếu úy cũng thật nhanh. Rõ ràng là luyện đan sư, vậy mà sức mạnh thân thể cũng thật kinh khủng.

Một thanh niên bên rìa gốc cây lên tiếng nói. câu nói của hắn đều được mọi người hưởng ứng.

- Lại coi nữa kia, vũ thiếu úy, oa ha ha! Thật Khâm phục.

Đoàn người lại quay qua nhìn thấy Vũ mập mập. Hấn vốn béo tròn rồi, vác thêm cục đá lớn đội trên đầu chạy, nom chẳng khác gì một cục đá nhỏ bẻ một cục đá lớn chạy rầm rầm trên mặt đất vậy. Mồ hôi mồ kê hấn ướt đầm áo. Tiểu nhĩ thì ngồi trên vai hấn mà vỗ tay cổ vũ không ngừng, bộ dáng vô cùng thích thú.

Cứ thế, cả đám bám nhau chạy ào ào qua từng vùng trên đảo tiến về phía ngọn đồi làm đích.

- Tiểu Nguyệt, Người xem bọn hắn kia!

Bên trên sườn núi, Hùng Phương cười ha hả nói với Ngân Nguyệt bên cạnh.

Ngân Nguyệt hừ một tiếng:

- Ta chèo người cái vòng vòng, người thử gọi lại một tiếng nữa!

- làm gì mà nóng thể tiểu Nguyệt, nào, Đánh với ta một trận!

Hùng Phương thấy đám Hoàng Minh thi đấu, cũng quay sang mở lời với Ngân Nguyệt.

-Được, ta hiện tại rất muốn đánh người!

Rầm rầm rầm, cả hai lao vào nhau đâm đá túi bụi, chả có tí kĩ xảo nào, bọn hắn cũng không dùng linh lực, chỉ đánh bằng sức lực bình thường. Không ai nghĩ đây là hai vị huyền thần cả. Trông bọn hắn khác gì hai tên lưu manh đầu đường xó chợ lao vào oánh lộn đầu.

Phú Quốc đảo ngay mấy hôm sau, rộ lên khoản thi chạy bằng thể lực so tài. Đến tận sau này, truyền kì về cuộc thi chạy này vẫn làm cho những thế hệ về sau bàn tán.

Nửa tháng nữa là sinh viên tuyển. Các thể lực tông môn bắt đầu xôn xao. Một là các vị trưởng lão nhận nhiệm vụ tuyển bạt. Hai là các đệ tử tông môn, ngóng trông các tiểu đệ đến để bắt nạt, đúng như cái câu nói, ma mới bắt nạt ma cũ mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 206: Nỗi Lòng

Chỉ còn ba ngày nữa là tới Sinh Văn Tuyền. Toàn bộ hạ vị diện đã xôn xao cách đây cả tháng rồi. Mấy năm qua đi, đến hẹn lại đến. Thập đại tông môn của Trung vị diện lại một lần nữa bắt tay xuống hạ vị diện tìm kiếm một vài nhân tài. Mặc dù hạ vị diện là nơi thấp kém, linh khí yếu ớt, tỉ lệ xuất hiện thiên tài là rất ít. Thế nhưng cứ cách vài năm bọn họ lại tổ chức một lần, nếu không có thiên tài, cũng có thể kiếm về một ít tiểu thiên tài làm đệ tử kí danh hoặc đệ tử ngoại môn, thay máu đi những kẻ không chút năng lực nào của tông môn. Mấy trăm năm nay đây cũng là quy luật tất yếu của hai vị diện. Theo chân Thập đại tông môn cũng có hơn mười mấy tông môn bảy sáu sao đi theo, tiếp đó cũng là rất nhiều tông môn thấp hơn, đông như trẩy hội. Họ cũng muốn tìm một vài thiếu niên, biết đâu tìm được thiên tài nào đó.

Hạ vị diện thiếu niên anh tài vô cùng hào hứng, thậm chí thiếu niên thiếu nữ người phàm thậm chí còn chiến gấp ba lần. Căn bản Sinh văn tuyền, chỉ là tìm kiếm những thiếu niên có tư chất tốt, thân thể tốt. Chứ không nhất thiết là tu sĩ mới được tham gia. Hàng vạn người tiến về nơi tổ chức Sinh Văn tuyền năm nay được thông báo. Sinh Văn tuyền năm nay được diễn ra tại Hoa Sơn.

Nói về Hoa Sơn, nơi này nghe nói hàng vạn năm trước chỉ là một mảnh đồng bằng, thế nhưng có hai vị đại năng, đánh một trận toi bời, đất trời rung chuyển. Không ai rõ trận chiến ấy ai là người thắng, chỉ biết sau trận chiến ấy, núi Hoa Sơn bỗng chốc hình thành. Núi Hoa Sơn cũng như tên gọi, nơi này ẩn chứa rất nhiều vết tích mà cuộc đại chiến để lại. Người ta còn nói những vết nứt ngang núi, hay những vực thẳm sâu hun hút kia đều là do vũ khí của hai vị đại năng đó đánh nhau để lại. Núi Hoa Sơn cực kì rộng, thế nhưng ở chính giữa núi lại có một mặt phẳng kì quái dựng đứng. Cũng không ai có can đảm đứng đến nó hay dám khắc lên đó dấu vết gì. Nghe nói trước kia từng có một vị thánh thần cảnh dùng kiếm định khắc một dấu chém. Thế nhưng ngay lập tức bị phản chấn đánh cho phun huyết tại trận. Đến Thánh thần cảnh giới còn như vậy, kẻ nào dám liều mạng. Truyền kì cứ lưu lại đến bây giờ, cũng không ai dám có ý nghĩ gì khác cả. Tất nhiên là cũng có vài kẻ không sợ chết nói sẽ chém vào. Thế nhưng người ta đều chứng kiến sự bỏ mạng mà thôi.

Trong Khi vạn người đang hướng về Hoa Sơn thì tại Phú Quốc đảo, một bữa tiệc khá linh đình đầu tiên được diễn ra tại đảo. Hôm nay toàn đảo tổ chức liên hoan một chút, nếu không muốn nói là tiệc chia tay. Một bữa ăn mà không hề có phân cấp. Chỉ cần là người ở đảo đều được đi lại nói chuyện rôm rả. Chỉ thấy Trương Vô Kỵ hàng ngày mặt mũi như sát thần chỉ hướng tây không ai dám nhìn hướng đông. Bây giờ hắn đang tùm cả đám cấp dưới mà chơi trò uống rượu oán tù tù. Không chỉ hắn, Đến cả Chu Du cũng ra sức hô hào bên góc cuối sảnh. Đoàn Dự còn hưởng thụ hơn, hai tay hắn ôm hai mỹ nữ, chính là Mễ Mễ cùng An An ra sức trêu đùa cùng ăn hoa quả. Hoàng Minh lắc đầu. Hắn uống vào một ngụm rượu nho. Đây có lẽ là loại rượu hắn bỏ công ra nhất cả tuần nay. Vị nho rất tuyệt. Hắn sinh thời đều thích ăn nho. Nho xanh hay nho chín hắn đều thích. Đến rượu hắn cũng chọn là rượu nho. Ở bên cạnh hắn là Cao Trang đang chậm rãi bóc vỏ một trái cây màu xanh. Hoàng Minh cất tiếng hỏi:

- Phụ mẫu rồi đi có nói gì với nàng không?

Nghe Hoàng Minh hỏi, Cao Trang ngẩng lên mỉm cười.

- Ai bảo huynh bế quan cho lắm vào, phụ mẫu thấy Huỳnh bế quan hơn nửa tháng nay, lo lắng chuyện gia tộc nên đã rồi đi rồi.

- Vậy à!

Hoàng Minh gật đầu. Cũng tốt, trước khi đi cũng nên quay lại vấn an hai người cùng gia gia một lần. Chuyến này đi không biết là bao lâu mới trở lại.

- Mẫu Thân có nói cho ta về Điều thuyền cùng Linh San!

Cao Trang bỗng lên tiếng, giọng nàng có chút gì đó hơi khác.

- Vậy à, nàng thấy sao?

Hoàng Minh chậm rãi thăm dò.

Đút miếng hoa quả nhỏ vào miệng, khẽ nhai một chút rồi nuốt xuống, nàng chậm rãi nói nửa thực nửa đùa.

- Ta rất muốn xem hai nàng đẹp hay không?

Hoàng Minh có chút hơi run da đầu.

- Tại sao lại đẹp hay không?

Đáp lại hắn là một ánh mắt đầy ý tứ của Cao Trang, nàng nhìn hắn một lúc rồi quay mặt sang hướng khác nói:

- Ta biết nam nhân ưu tú đều sẽ có rất nhiều hồng nhan, thế nhưng, ta là vị hôn thê của huynh, ta cũng không rõ huynh coi ta là gì, một vị hôn thê hay một công cụ tùy ý sai bảo!

Hoàng Minh hơi ngần ra, hần nghe trong đó có chút buồn bã, có chút trách cứ, một chút cô đơn. Hần đúng là thật sự không hề để ý cảm nhận của nàng thời gian qua. Hần chỉ bận rộn vào mọi việc mà quên đi, người con gái này ở bên hần, âm thầm giúp đỡ hần xây dựng một đại trận. Để dựng đại trận này chắc hẳn nàng đã mất rất nhiều công sức thu xếp mọi việc. Vậy mà hần vẫn chưa nói một tiếng cảm ơn nàng, thậm chí là một lời hỏi thăm nàng có ổn không?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 207: Truyền thừa Cao gia

Hoàng Minh không ngăn được ý nghĩ xúc động trong lòng mình. Hần giang hai tay, bỗng nhiên ôm lấy nàng vào lòng. Cái ôm bất ngờ làm Cao Trang sững sờ không hề dự tính trước hần sẽ làm như vậy. Hơn nữa ở đây có rất nhiều người mà. Nàng còn đang thơ thẩn thì bên tai đã vang lên tiếng nói ám áp của hần.

- Ta xin lỗi, ta xin lỗi thời gian qua đã không quan tâm tới nàng. Ta nhận lỗi, thật lòng ta rất cảm ơn nàng. Cảm ơn nàng đã vì ta mà tốn bao nhiêu công sức. Không phải ta không biết, ta xin lỗi!

Từng câu nói của Hoàng Minh nhue vô ma lực, những câu nói đầy vẻ ăn năn hối lỗi cùng giọng nói ám áp thủ thi vào tai nàng. Khiến một nữ tử đang yêu vô cùng rung động cùng hạnh phúc. Nàng không sợ vất vả, nàng chỉ sợ hần không nhớ tới, không nghĩ tới nàng mà thôi. Cao Trang như muốn khóc vậy, hai mắt nàng đỏ lên quay đầu lại nhìn hần. Bốn mắt nhìn nhau, Hoàng Minh thở dài một hơi, miệng nở một nụ cười, ôm nàng chặt hơn. Cao Trang lúc này cũng không nhận được nữa, nàng ôm lấy hần mà người cứ run lên, hình như nàng khóc. Hoàng Minh cảm nhận được những dòng nước ấm khi chúng thấm từ áo hần chạm vào da thịt.

- Nào nào, sao lại khóc rồi?

Hần lên tiếng trêu chọc, tay khẽ vỗ vỗ vào vai nàng.

- Ta biết, ta biết huynh rồi cũng sẽ có rất nhiều Hồng Nhan. Huynh là một nam nhân ưu tú, nhất định sẽ vươn ra biển lớn. Ta cũng không oán trách gì điều đó. Ta ta nhất định cũng sẽ không chịu thua. Ta có truyền thừa, ta nhất định sẽ đuổi theo được huynh. Sánh bước cùng huynh.

Hoàng Minh nghe nàng nói trong lòng có chút vui mừng, lại kèm theo chút kinh ngạc.

- Nàng nói nàng có truyền thừa gì cơ?

Hoàng Minh lấp bắp hỏi.

Cao Trang đã nín khóc rồi, nàng vô cùng mạnh mẽ, chỉ rất nhanh đã trở về vẻ yêu kiều bình thường. Cái mũi nàng héch lên, miệng chu chu lên vô cùng đắc ý.

- Ta nhận được truyền thừa của tổ tiên. Tổ tiên ta từng là trận pháp sư thần thoại đó.

Hoàng Minh nghe đến đây thì ồ lên vẻ hiểu ra. Hóa ra đây là lí do vì sao nàng lại biết dựng trận như vậy, trong khi nàng không hề tu luyện hay học tập. Hóa ra nàng nhận được truyền thừa từ tổ tiên. Nếu vậy tổ tiên nàng nhất định là bậc cao thủ trong trận pháp. Nhìn Hoàng Minh suy nghĩ ngẩn người, Cao Trang tỉnh ngộ lấy tay véo cái mũi của hần, giọng đe dọa:

- Huynh coi chừng đấy, dù sao ta cũng là vị hôn thê của huynh, là chính thất. Huynh có bao nhiêu nữ nhân, ta không quan tâm. Chỉ cần Huynh mà dám phụ ta. Ta sẽ nhốt huynh vào sát trận, cho huynh chết trong đấy. Còn tất cả nữ nhân của huynh ta sẽ để họ rơi vào huyền trận, cả đời không thoát ra được.

Vừa buông lời đe dọa, Cao Trang còn giơ giơ nắm đấm nhỏ xinh lên quơ quơ trước mặt Hoàng Minh.

Hoàng Minh nghe được mà bất giác rung mình, khuôn mặt hần bất giác kinh khiếp. Thật là độc nhất lòng dạ đàn bà. Hoàng Minh nuốt ực một ngụm nước bọt, cười mà nom như khóc.

- Ha ha ha ta ta làm gì có!

Nhìn vẻ mặt hần như thế, Cao Trang hừ một tiếng nói:

- Tốt nhất là biết điều như vậy!

Thoát ra khỏi lòng Hoàng Minh, nàng vội chỉnh lại tóc tai, bất giác nói.

- Ta biết huynh còn việc phải làm, ta về trước. Nhớ lúc nào quay về nhà, nhớ mạng ta theo. Ta cũng nhớ gia gia ta nữa!

Nói đến đây, nàng chậm rãi đi về. Hoàng Minh dõi theo bóng nàng biến mất khẽ thở dài. Buổi tiệc cũng đã tàn, ai cũng về nhà lấy. Trên sân chỉ còn lại một trăm người. Những người này mặt mũi lại vô cùng tinh tảo. Hai phần ba là nam, ai lấy đều chấp tay sau lưng, đứng nghiêm theo hàng chờ đợi. Bọn họ đang chờ một người lên tiếng. Hoàng Minh đứng ở đó, khuôn mặt vô cùng nghiêm túc. Về mặt này của hắn làm phía dưới ai cũng gần như nín thở. Chỉ nghe thấy tiếng ngáy khò khò của Vũ bàn tử ở cái bàn bên trái kia mà thôi.

- Các ngươi biết hôm nay tại sao ta lại triệu tập các ngươi chứ?

Hoàng Minh cất giọng nói.

- Không biết!

Ngay lập tức trăm người đáp trả.

Hoàng Minh chậm rãi đưa ánh mắt đến từng người, mỗi người bị hắn nhìn đến đều chảy mồ hôi, không rõ thiếu gia muốn nói điều gì. Nhìn hết một lượt, Hoàng Minh mới cất giọng.

- Các ngươi là khóa thứ hai của Đảo, được đánh số từ bốn mươi tám đến hai trăm ba. Các ngươi hiện tại là đơn vị duy nhất không chịu quân hạt của ai, biết vì sao không?

Hoàng Minh hỏi.

Trăm người ngơ ngác, đúng vậy, bọn hắn cấp bậc đã là Trung sĩ toàn bộ, thế nhưng vẫn tự tập luyện cùng nhau, không hề có phân ra ai quản lý đội hình. Thậm chí nhiều lúc đều tự hỏi, tóm lại bọn hắn thuộc phân đội nào. Đáp án không ai có.

Hoàng Minh nhìn một đám mặt mũi, hắn mỉm cười, bắt đầu nói:

- Nuôi quân ba năm, dùng một giờ. Hiện tại, đã đến lúc ta dùng đến các ngươi!

- Nguyên thiếu gia phân phó!

Toàn bộ trăm người đều đồng lòng quỳ xuống không chút do dự. Ai ai cũng hừng hực chiến ý. Vô cùng sung mãn. Đúng, bọn hắn vô cùng kích động.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Di Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 208: Akatsuki

Hoàng Minh ánh mắt nhìn xuống phía dưới. Đội hình này hắn đã chậm rãi nói với Trương Vô Kỵ từ lâu rồi. Bọn hắn mặc dù không có phân đội, không có chủng loại. Thế nhưng, bọn hắn lại được quan tâm và huấn luyện kỹ càng nhất. Quan trọng là, bọn hắn có rất nhiều kẻ là nhân tài.

Phía bên dưới, hơn trăm người quỳ ở đó, không ai phát ra một tiếng động nào. Bọn hắn đang vô cùng mong chờ, mong chờ nhận được một nhiệm vụ, thậm chí có là giết người đi nữa, bọn hắn cũng sẽ ra tay. Đây là lần đầu tiên thiếu gia cho gọi bọn hắn. Bấy lâu nay bọn hắn như những kẻ vô danh, không có phân loại. Như một đám vô tên tuổi trong quân đội. Nhìn đám đồng bạn ai lấy đều có quân hàm, ai lấy đều có chức vụ cùng binh loại. Thế nhưng bọn hắn thì không. Bọn hắn chỉ có quần áo màu trắng, không hề có chút nào biểu tượng. Đôi khi còn bị phân biệt đối xử. Thế nhưng trăm người vô cùng đoàn kết, vô cùng quan tâm chăm sóc nhau. Cũng bởi vì đó, bọn hắn điên cuồng tu luyện, điên cuồng lập luyện, bọn hắn đâu biết rằng những bài tập của bọn hắn là gấp ba gấp bốn lần những phân đội khác. Bọn hắn chỉ khao khát thể hiện, thể hiện thực lực của mình để thiếu gia chú ý, để thiếu gia không quên bọn họ. Một trăm con người này.

Hoàng Minh nhìn xuống đám người, trong lòng có chút thỏa mãn cùng hài lòng. Hắn cất tiếng tiếp tục:

- Các ngươi có nghĩ tại sao ba năm qua ta không phân loại các ngươi không? Thậm chí là không quan tâm tới một trăm người các ngươi?

Tiếng Hoàng Minh như đâm sâu vào trong lòng đám người. Bọn hắn ai trong người mà không tự hỏi câu này đến trăm lần đâu, nhưng không ai có câu trả lời. Nếu mà có câu trả lời, bọn hắn đã không phải khổ sở nhìn nhin tới bây giờ. Chịu vô vàn sự chê bai của các phân đội khác.

- Không biết đúng không?

Hoàng Minh thấy đám đông im lặng thì mỉm cười hỏi tiếp. Hắn chậm rãi lấy hai ngón tay tạo ra một tiếng búng tay khá to. Lập tức hai thiếu niên từ bên ngoài đi vào, bê vào một lò lửa nhỏ, bên trong có khoảng chục cái que sắt, đầu que đã cắm xuống lớp than nóng. Lửa tí tách từ bếp bốc ra. Đặt lò lửa xuống giữa sân, hai thiếu niên kia đứng yên tại chỗ, nghiêm túc như đang chờ lệnh.

Khi mọi người đều không hiểu chuyện gì, tại sao lại bê một cái bếp lò mang đến đây.

Hoàng Minh nhìn cái bếp lò, sau đó lại nhìn về phía đám người. Hấn cất giọng:

- Như lúc này ta đã nói qua, bây giờ là đến lúc ta cần tới các người, và cũng chính giờ phút này, các người, một trăm người ở đây sẽ có danh hiệu cho chính mình. Danh hiệu cao quý nhất, bí ẩn nhất.

Lời Hoàng Minh vừa nói xong. Một trăm cặp mắt cùng hướng về hấn mà kinh ngạc. Ngay sau đó là sự phấn khởi cùng sự điên cuồng xuất hiện trong mắt mỗi người.

Hoàng Minh chính là muốn cảm giác này.

- Từ nay các người là duy nhất Trung đội. Tên gọi Akatsuki!

- A cát xu ki?

Trăm người cùng lẩm nhẩm trong miệng. Mặc dù không hiểu ý nghĩa là gì, thế nhưng bọn hấn đều tin rằng, đó là cái tên hùng hồn nhất, mạnh mẽ nhất. Ngay lập tức đều đồng thanh hô:

- Đa tạ thiếu gia ban tên!

Hoàng Minh giơ tay lên, lập tức trăm người đứng dậy. Chờ cho bọn hấn ổn định hơn. Hấn lên tiếng tiếp tục câu chuyện.

- Ba ngày tới là Sinh Vân Tuyển, đây cũng là mục tiêu mà ta dành cho các người từ ba năm trước.

Trăm người mới vỡ lẽ ra, hóa ra thiếu gia không quên bọn họ, mà từ ba năm trước thiếu gia đã chuẩn bị đường đi của bọn họ rồi! Tất cả đều kinh ngạc cùng rung động.

- Sinh Vân tuyển sẽ diễn ra, và đây cũng là bước đầu tiên của Thiên Sát tiến tới Trung vị diện. Akatsuki là lực lượng duy nhất, đầu tiên tiến vào các tông môn. Nhiệm vụ duy nhất của các người là gia tăng thực lực, lớn mạnh từng ngày, gây được sức ảnh hưởng to lớn với tông môn. Ta tin các người sẽ làm được. Ra ngoài thế giới kia, sinh tử khó đoán. Các người được tự do hoạt động, làm những gì mình thích tùy ý các người. Điều ta quan tâm nhất là các người phải sống, phải sống để ngày nào đó, ta sẽ cần đến các người. Cần đến Akatsuki trung đội.

Lời Hoàng Minh vừa xong đã kích động vô vàn cảm xúc của đám người. Bọn hấn không nghĩ rằng, chính bọn hấn sẽ có một sứ mệnh như thế, một sứ mệnh cao cả, dường như là xương cốt trong kế hoạch tranh bá của thiếu gia.

- Nguyên vì thiếu gia, tranh bá thiên hạ!

Một thanh niên đứng ở hàng đầu, hấn ngay lập tức chấp hai tay, hô lớn rồi quỳ xuống. Ngay lập tức phía sau lưng hấn chín mươi chín người còn lại lập tức làm theo.

- Nguyên vì thiếu gia, tranh bá thiên hạ!

Hoàng Minh gật đầu. Vô cùng hài lòng. Ánh mắt hấn nhìn về phía bếp lò đang cháy kia.

Hai thiếu niên kia hiểu ý, bắt đầu rút ra một thanh sắt. Đầu thanh sắt là một miếng khuôn đỏ, có hình một đám mây. Không biết làm từ vật gì mà nhiệt độ cao như vậy lại không hề bị tan chảy.

Hoàng Minh gật đầu, đáp:

- Akatsuki là hoạt động riêng biệt, sẽ không ai tiết lộ bản thân. Đây là quy tắc. Chỉ có dấu hiệu nhận biết mà thôi. Đây là dấu hiệu duy nhất của akatsuki. Là đám mây đỏ đã được ta làm phép, không ai có thể giả mạo được. Chỉ có thành viên của akatsuki mới cảm nhận được nhau.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 209: Đánh lên truyền kì

Hoàng Minh nói xong bên dưới đều nhìn về hình vẽ còn nóng kia. Thanh niên quỳ gối hàng đầu kia bỗng đứng dậy, kiên quyết đi tới bên bếp lò. Hoàng Minh ánh mắt rất thưởng thức.

Chỉ thấy hai thiếu niên kia nói một câu gì đó, thanh niên kia bèn vén cánh tay áo lên lộ ra một bắp tay rắn chắc. Thanh sắt trên đầu có hình đám mây đỏ rực kia ngay lập tức được ấn vào trên bắp tay. Tiếng xèo xèo kêu lên, mùi thịt nướng bay khắp nơi khiến nhiều người nuốt nước bọt. Thế nhưng thanh niên kia lại rất kiên cường, không kêu rên một tiếng. Chỉ thấy hai mắt hấn hơi trợn lên, răng nghiến chặt chịu đựng. Ngay sau khi thanh sắt được rút ra vết

bồng ngay lập tức phát sáng sau đó tự chữa trị. Vết bồng ngay lập tức biến mất, thay vào đó là một hình đám mây đỏ rực, vô cùng sinh động.

Hoàng Minh gật gật đầu, trận pháp của Cao Trang quả thực cao, có thể dựng một tiểu trận pháp đặc biệt như vậy!. Thanh niên kia ngay sau đó đi đến trước mặt Hoàng Minh.

- Bắc Âu, người lớn tuổi nhất trong một trăm người này, tâm cảnh cũng là cao nhất, là người luôn tiên phong trong mọi việc, biết bảo ban huynh đệ. Ta rất yên tâm về người!

Hoàng Minh vừa nói vừa vỗ vào vai hắc nấy cái. Lấy ra một lọ đan dược đưa vào tay hắc.

Bắc Âu không ngờ thiếu gia lại nhớ rõ tên hắc, nhớ rõ tuổi hắc, những việc hắc làm thiếu gia đều biết. Hắc vô cùng cảm động quý xup cả người xuống hô lớn:

- Thiếu gia!

Hoàng Minh vội đỡ hắc dậy, lại nói.

- Đây là Vũ Kim đan, nó có công hiệu giúp người đã kích tới kim thần cảnh nâng cao bốn lần xác suất. Cầm lấy, say này sẽ phải dùng tới!

Bắc Âu sợ hãi, loại đan dược trân quý như thế mà thiếu gia không ngần ngại đưa vào tay hắc. Hoàng Minh chỉ mỉm cười, vỗ vào vai hắc hai cái nữa như động viên. Tiếp theo, từng người, từng người tiến đến. Hoàng Minh đều đọc vanh vách tên của bọn hắc làm ai cũng vui mừng đến phát khóc. Nề nhất là những thiếu nữ, các nàng khi bị in ấn đều nước mắt như mưa thế nhưng cũng không ai kêu rên một tiếng. Khi hoàn toàn xong hết, Hoàng Minh mới gật đầu. Trung đội này là trung đội hắc trông mong nhất.

- Chỉ còn ba ngày, hãy từ biệt mọi người, ba ngày tới các người sẽ bắt đầu một sứ mạng mới.

Hoàng Minh cất giọng. Trăm người đồng lòng hô rõ rồi rời đi.

Khi toàn bộ đã đi rồi, nơi đây cũng chỉ còn chín người bọn hắc. Toàn bộ lại kê hai cái bàn, ngồi xung quanh nhìn nhau. Kiều Phong cảm thán:

- Thời gian thật nhanh, mới ngày nào chúng ta cũng là ngồi chung một bàn làm quen với nhau, ấy vậy mà ba năm trôi qua rồi!

Cả đám đều vui vẻ, nâng chén rượu lên hô hào. Chén lên chén xuống đã có chút ngà ngà. Chu Du mỉm cười lên tiếng:

- Như những gì đã lên kế hoạch, hôm nay li này ta kính huynh đệ của ta. Từ giờ đến khi chính thức tụ họp, nếu có gặp nhau, mong các huynh đệ nhẹ tay cho!

Lời hắc vừa nói xong toàn bộ đều cười lên ha ha. Không khí vui vẻ vô cùng. Đợi Chu Du uống hết li rượu, Hoàng Minh cũng đứng dậy, thân là lão đại cũng lên nói vài lời mới phải lễ.

- Chỉ vài hôm nữa thôi, chúng ta cũng chính thức lại chia xa lần nữa, cũng không biết là bao lâu có thể tụ họp, hơn nữa bao lâu mới có thể cùng ngồi uống rượu. Ta chỉ mong, xông lên trung vị diện, huynh đệ ta sẽ mặc sức vẫy vùng, mặc sức dâng cao tên tuổi. Nhất định có một ngày chúng ta làm điền đảo trung vị diện, trùng kích tới thượng Vị diện, đánh lên một truyền kì lớn nhất của đại lục này. Ta chỉ muốn nói một câu duy nhất mà thôi, " Ta không muốn trên đường đánh lên truyền kì ấy, chúng ta thiếu một ai trong các đệ!"

Lời Hoàng Minh vừa hào hùng, vừa mang lí lẽ vô cùng. Một mặt muốn cổ vũ, một mặt khuyên nhủ bọn hắc nhất định phải sống sót. Ai lấy đều hiểu, đều trầm mặc, không khí vô cùng tĩnh lặng. Không biết liệu rằng mình có thể làm được hay không. Trong cái không khí yên tĩnh ấy, một tiếng kêu kì lạ vang lên.

Bùm!

Một âm thanh vô cùng lọt tai vang lên, ngay sau đó là một mùi thối bốc lên xộc thẳng vào mũi cả đám. Hoàng Minh tay nâng chén rượu tới miệng, chỉ còn thiếu đổ vào mà thôi. Bỗng dưng ngửi thấy mùi lạ này bất giác lão đảo. Hắc quăng cái li sang một bên, trừng mắt nhìn xem kẻ nào vừa thả bom liều chết.

Ai cũng né tránh ánh mắt hắc, toàn bộ đều dồn vào một chỗ, một người đang vô cùng lúng túng không biết nên chạy hay ở.

- Tiểu bàn tử, người muốn chết rồi!

Hoàng Minh gật lên một tiếng, ngay lập tức cả đám đều bầu vào đám đá vũ bàn tử túi bụi. Vũ bàn tử vừa là hét cầu xin, vừa lăn lộn trên mặt đất.

Chu Du chỉ đứng xa ra một bên, mỉm cười vui vẻ. Đây có lẽ là một trong những niềm vui lớn nhất của đời người. Tình huynh đệ!.

Hoàng Minh hôm sau đã trở về gia tộc. Hắc không quên dẫn theo Cao Trang trở về. Nàng đã rất lâu không có về nhà rồi, chính xác là ba tháng. Nay trở về nhà rất vui mừng nói năng vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 210: Quỷ Kiếm hiện

Vân Nam Quốc từ ngày Hoàng Gia thống nhất, binh quyền toàn bộ ở trong tay Hoàng Gia. Mặc dù chưa xưng đế nhưng ai cũng biết đó chỉ là điều sớm muộn mà thôi. Sau khi đưa Cao Trang trở về, vấn an gia gia nàng, ăn một bữa cơm, về đến Hoàng Gia cũng là đầu giờ chiều rồi.

Hoàng Minh trở về khiến ai cũng vui mừng. Từ ngày hắn cứu toàn bộ gia tộc, trên dưới vô cùng đồng lòng, vô cùng biết ơn hắn. Không ai còn dám mắng hắn là phế vật hay con của phế vật nữa. Miệng lưỡi thiên hạ ở đâu cũng vậy. Hoàng Minh không quan tâm. Hoàng Thái sau khi nói chuyện với hắn về việc thu xếp gia tộc cùng việc Vân Nam Quốc, Hoàng Minh chỉ lắc đầu. Hắn không có hứng thú quan tâm tới mấy chuyện này nữa rồi.

- Gia gia à, việc này người tự sắp xếp đi, hiện tại ta đã không quan tâm nữa rồi, ta đã sắp rời đi!

Hoàng Minh cất tiếng nói. Hoàng Thái nghe hắn nói vậy, có chút thờ dãi. Lão rất mong đứa cháu này sẽ nối nghiệp lão, thế nhưng lão biết rằng đứa cháu của lão bây giờ không phải tu sĩ bình thường nữa rồi, hắn đã là rồng. Mà rồng, phải bay cao, bay ra thế giới rộng lớn kia.

Thấy Hoàng Thái thờ dãi, Hoàng Minh cũng hiểu ra chuyện lão nghĩ trong đầu. Hắn bèn chuyển đề tài.

- Gia gia đã thanh lý gia tộc chưa?

Hoàng Thái gật đầu, lão đã làm xong hết rồi. Chợt lão nghĩ ngợi chuyện gì đó, quay sang nói với Hoàng Minh.

- Đi theo ta!

Hoàng Minh thấy Hoàng Thái kêu hắn đi theo thì chậm rãi phía sau. Hai người đi vào phòng của Hoàng Thái. Chỉ thấy lão rút ra một cuốn sách trên giá sách. Mật thất kia lại một lần nữa mở ra. Đi vào trong Hoàng Minh vô cùng kinh ngạc. Hắn không tin là nơi đây lại có mật thất thế này. Đi một quãng hắn đã thấy phía trước đã là điểm dừng. Một bàn gia hương lớn, phía trên là rất nhiều bài vị. Hoàng Minh kinh ngạc nhìn những dòng tên tuổi phía trên vô cùng rung động.

- Mau quỳ xuống!

Hoàng Minh bất tri bất giác quỳ xuống. Hoàng Thái gật đầu. Ngay sau đó lão đi lên phía trước đốt hương cắm vào từng bát trước bàn. Khá là nhiều lên lão cũng mất hai ba phút mới đi hết một vòng. Ngay sau đó lão cũng quỳ xuống. Miệng lão bắt đầu lầm bầm khấn vái điều gì đó. Hoàng Minh không rõ lão đang làm gì, hắn chỉ biết chấp tay gờ gờ nhìn Hoàng Thái rồi lại nhìn trên bàn hương. Hắn chợt giật mình, này giờ không để ý đấy. Trên bàn còn có một giá đỡ, trên giá là một thanh kiếm hình dáng vô cùng quen mắt. Hoàng Minh không nhận được thốt lên:

- Katana?

Hoàng Thái lúc này đã khấn vái xong. Lão tiến lên phía trước hai tay tịnh trọng nâng cao thanh kiếm lên, sau đó quay người lại nhìn Hoàng Minh nói:

- Đây là bảo kiếm của Hoàng Gia từ mấy trăm năm trước, từ trước tới nay chỉ dùng để thanh lý gia tộc. Chưa bao giờ tiết lộ ra bên ngoài. Thế nhưng hôm nay ta đã xin phép toàn bộ chín mươi bảy gia chủ đời trước, cho phép người mang theo bảo kiếm của gia tộc, mong rằng người sẽ sử dụng nó, phát dương quang đại. Ta chỉ có thể giúp người đến đây thôi!

Hoàng Thái giọng nói đã vô cùng cảm thán. Đây là chuyện cuối cùng mà lão có thể giúp hắn. Hoàng Minh cũng đã nhận ra ý định của Hoàng Thái, hắn lại thấy trên vai mình có thêm một trọng trách. Hoàng Minh nhìn thanh Katana này mà lòng cũng thấy quen thuộc. Hắn không nghĩ là trên đại lục này lại xuất hiện vũ khí của Địa cầu, truyện này là sao? Nghĩ vậy nhưng hắn vẫn tịnh trọng gờ hay tay đỡ lấy thanh kiếm này. Kiếm rơi vào tay Hoàng Minh, hắn đã nghe được tiếng thông báo bên tai.

- Tĩnh Tĩnh!

Quỷ Kiếm Trần Trời.

Phẩm chất: Huyền Thoại

Kỹ năng:

- Trần trời (Chủ động)

- Xuất huyết(Bị động)

Được rèn đúc từ hắc sắc kim thiết ba vạn năm. Xuất xứ từ Ionia, từng là bảo kiếm của Thiên hạ nhất kiếm Yasuo. Quỷ Kiếm

Trần Trời là một thanh Katana nhẹ và cực kì sắc bén, có thể cắt qua gần như mọi thứ trên chiến trường.

Hoàng Minh hai bên tai vẫn ong ong tiếng nói của hệ thống. Hắn còn chưa kịp hoàn hồn thì lại vang lên một tiếng thông báo khác.

- Tinh tinh, xuất hiện bị động nhiệm vụ, phải chăng tiếp nhận!

Hoàng Minh miệng không tự chủ nói có.

Tinh, nhận nhiệm vụ thành công.

Phát động nhiệm vụ ẩn.

Kiểm trong kiếm.

Tìm kiếm Thần kiếm kusanagi!

Kusanagi là Thần kiếm ngang trời xuất thế bởi bàn tay của sáng thế Huani, hiện tại đã bị phong ấn.

Hoàng Minh ngẩn ra, trong tay đã nắm giữ katana. Hắn lúc này đã không còn để ý tới Hoàng Thái nữa. Ánh mắt của hắn lúc này toàn bộ chú ý vào Quỷ Kiếm này. Hoàng Minh không nghĩ đây là kiếm của Yasuo. Hắn vô cùng chậm rãi nắm vào chuôi kiếm. Ánh mắt chậm rãi thưởng thức thanh kiếm này.

- Quỷ Kiếm Trần Trời sao?

Hoàng Minh lẩm bẩm.

Thanh kiếm khá dài, chuôi kiếm tạo hình một đầu rồng. Trong miệng con rồng lại ngậm một thứ gì đó như một viên ngọc. Hoàng Minh rút kiếm ra, một luồng sát khí bộc phát, Hoàng Minh lông tóc dựng đứng. Lưỡi kiếm sắc bén dần dần được kéo ra khỏi vỏ. Ánh sáng những ngọn nến chiếu vào lưỡi kiếm lóe lên những tia mờ ảo quang mang.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 211: Lệnh Bài Trần Gia

Hoàng Minh thử vận chuyển một chút linh lực vào kiếm. Dị biến xảy ra, chỉ thấy Quỷ Kiếm bỗng chốc phát ra ánh sáng đen quỷ dị. Ngay sau đó là một luồng ánh sáng đen cuộn cuộn xoay chuyển vờn quanh lưỡi kiếm. Trông không khác gì một con rồng đen đang quấn quanh kiếm vậy. Dị biến này khiến Hoàng Thái cũng sợ hãi lắm. Lão đã dùng bao nhiêu lần cây kiếm này, vậy mà chưa bao giờ thấy hiện tượng này cả. Kể cả lão có dùng linh lực truyền vào đi nữa. Hoàng Minh lúc này đã cảm thấy sự liên kết giữa hắn và kiếm. Đường như có mối liên hệ nào đó rất sâu xa.

- Sau này ta sẽ gọi ngươi là Tiểu Hắc!

Hoàng Minh nhỏ nhẹ nói. Thanh kiếm như run lên nhẹ nhẹ trong tay hắn. Không rõ nó vui mừng vì được hắn đặt tên, hay là bất mãn vì cái tên hắn đặt quá tệ nữa. Hoàng Minh tra kiếm vào vỏ. Ngay sau đó thu vào ba lô. Hắn dập đầu mười lần trước bàn, sau đó đứng lên. Hoàng Thái nhìn hắn gật đầu, cả hai rồi đi khỏi mặt thất. Khi hai người đi khỏi, lại một lần nữa các bát hương bùng cháy rồi nhanh chóng tắt lịm, y hệt giống những lần trước.

Hoàng Minh đã chuẩn bị tất cả trước khi rời đi rồi. Hắn đã nhắc nhở Hoàng Thái về việc xưng đế, ngay sau đó là đưa cho lão chục lọ đan dược. Tối hôm ấy Hoàng Minh cùng Hoàng Thái và Phụ mẫu hắn ăn bữa cơm rất vui vẻ. Hoàng Chấn Giang hỏi thăm hắn về chuyện hắn dự định:

- Tiểu Minh, ngươi đã chuẩn bị tham gia Sinh Vân tuyển rồi?

Hoàng Minh gật đầu đáp:

- Đúng vậy!

Trần mẫu ở một bên nhẹ nhàng nói:

- Trung vị diện thiên tài lớp lớp, cao thủ như mây, đến cả tán tu cũng vô cùng yêu nghiệt, phải hết sức cẩn thận. Mẫu thân rất lo cho ngươi!

Hoàng Minh nhìn Trần mẫu gật đầu mỉm cười:

- Mẫu thân, người đừng lo lắng, ta đã trưởng thành rồi!

Trần Mẫu nhìn hắn thật lâu sau đó nói:

- Đúng vậy, nhi tử của ta đã trưởng thành rồi, mới ngày nào còn bám lấy ta đi trồng rau cuốc đất, vậy mà, haiz!

Nàng thở dài một hơi, Hoàng Minh trong lòng ảm áp vô cùng. Hắn chậm rãi bước đến sau lưng Trần Mẫn, bóp bóp bả vai nhẹ nhàng nói:

- Mẫn thân à, nhi tử lớn rồi, phải ra ngoài thế giới vẫy vùng một hồi, không thể ở nơi đây ếch ngồi đáy giếng được. Mẫn thân ở nhà phải giữ gìn sức khỏe, mấy hôm nữa muội muội khỏe lại, sẽ về chăm sóc với người!

Nghe Hoàng Minh nói, Trần mẫn cũng chỉ biết gật đầu, sau đó kéo hắn sang bên cạnh. Chợt rồi nàng lấy ra một tấm lệnh bài. Ở giữa có khắc một biểu tượng. Hoàng Minh hơi ngần ra thì đã nghe Trần Mẫn nói.

- Đây là vật đã theo ta ba mươi tám năm. Vốn dĩ sẽ luôn mang bên người, thế nhưng chuyến này con đi xa, ta lại không yên lòng. Con đường tu luyện vô cùng khắc nghiệt, ta rất sợ có một ngày kẻ đầu bạc tiền kẻ đầu xanh. Con hãy cầm lấy nó, mặc dù nó không có khả năng gây ra chút sát thương nào, cũng như là phòng ngự nào, nhưng nó có có khả năng mang đến cho con một vài trợ thủ.

Hoàng Minh nghe Trần Mẫn nói thì vô cùng kinh ngạc. Hắn không nghĩ là mẫn thân hắn lại am hiểu về tu sĩ. Hắn đã nhiều lần nghi ngờ về việc này rồi. Đến cái lệnh bài này. Hoàng Minh thấy Trần Mẫn đặt vào tay hắn, bên tai lập tức vang lên tiếng thông báo.

- Tĩnh tĩnh.

Trần gia lệnh bài

Phẩm chất: Tuyệt vời

Lệnh bài của Trần gia tộc, được đúc bởi Vũ Mật kim thiết, thủy hỏa bất xâm. Đã thiết lập trận pháp, có khả năng phát ra tín hiệu phát động.

Hoàng Minh kinh ngạc, lệnh bài của Trần gia sao? Hắn nắm lấy lệnh bài trong tay, mẫn thân hắn không nói rõ là tác dụng cùng cách sử dụng thế nào. Hắn chỉ nhìn nàng, muốn hỏi rất nhiều điều hắn còn thắc mắc. Nhưng Trần mẫn chỉ cười, gật đầu với hắn.

Hoàng Minh bất giác hiểu ra, mẫn thân hắn muốn hắn tự tìm ra lời giải.

Bữa cơm thân mật diễn ra hết sức ảm áp. Hắn ở lại đến hôm sau thì rời đi sớm. Hắn không muốn nói lời chia tay, tốt nhất là chậm rãi rời đi.

Hoàng Minh quay về đảo đã là buổi trưa, không khí trong đảo vẫn như mọi ngày, nên tu luyện thì tu luyện, nên tập kĩ thì tập kĩ. Chỉ là từ ngày mai, chắc chắn Phú Quốc đảo sẽ biến mất toàn bộ thiếu úy, thay vào đó sẽ là một lớp mới. Hoàng Minh chậm rãi quan sát toàn bộ đảo một lần nữa. Hắn thở ra một hơi.

Ánh nắng chan hòa bắt đầu chiếu sáng xuống mặt đất. Khắp nơi bắt đầu cuộc sống nhộn nhịp bình thường. Thế nhưng hôm nay, hạ vị diện có một nơi không bình thường. Đó là núi Hoa Sơn.

Núi Hoa Sơn quanh năm không mấy ai đặt chân tới, vô cùng yên tĩnh địa phương, cho dù là người thì cũng lác đác vài thợ săn hoặc người đốn củi. Thế nhưng hôm nay Hoa Sơn người đông như trẩy hội, không khí ồn ào náo nhiệt. Từ mấy ngày trước nơi đây đã tập nập người rồi. Thậm chí còn có các quốc gia đến sớm trước nửa tháng cho người chọn vị trí trước. Cảnh tượng đông đúc như vậy tất nhiên là sẽ phát sinh vô số chuyện, thế mà không, nơi đây lại vô cùng yên ổn, không ai dám làm náo động một chuyện gì, vì họ sợ!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 212: Tham gia Sinh Viên Tuyển

Đúng vậy, là sợ các tông môn lớn kia tước bỏ chuyện họ tham gia dự tuyển. Thế nên, ai cũng rất dĩ hòa vi quý.

Đám Hoàng Mịn đến đây đã là qua trưa rồi. Hoàng Minh nhìn tới người ở phía xa, không nhìn được lác đác. Người thật là đông.

Trung đội Akatsuki đã tập hợp đầy đủ. Hoàng Minh cũng không nói thêm lời nào, chỉ nhìn bọn hắn một lát rồi bật đầu. Hơn trăm người tản ra, bắt đầu đánh lên một tổ chức ngấm huyền bí trong thế giới. Còn lại Hoàng Minh cùng đám Chu Du, Trương Vô Kỵ, Kiều Phong, Đoàn Dự, Lệnh Hồ Xung, Tiểu Ngư Nhi và Vũ bản tử. Chín người chậm rãi di chuyển vào. Không mấy ai để ý tới bọn hắn. Cũng bởi vì ở đây đông lắm, thiếu nam thiếu nữ đi ứng tuyển quá là nhiều. Đoàn Dự vừa đi vừa nói.

- Ôi chao, thật không ngờ lòng nào mà, lại phải để tiểu An cùng Tiểu Mễ ở lại đảo, quá là buồn chán!

Đoàn Dự than vãn. Hắn mấy ngày nay, tinh lực đều dồn trên người hai tí muội song sinh kia. Mặc dù nhớ nhung nhưng vẫn phải đi đấy. Không chỉ hắn, đám người Chu Du, Trương Vô Kỵ Kiều Phong toàn bộ cũng là tạm biệt ra đi. Để họ ở lại đảo để làm chuyện chính sự quan trọng hơn, sau này sẽ đoàn tụ.

Đỉnh Hoa Sơn, trên núi cao ấy. Vị trí tuyển chọn lại là trước mặt phiến đá bằng phẳng kia. Mỗi Tông Môn đều chọn cho mình một vị trí để tuyển bạt. Việc tuyển bạt cũng rất đơn giản. Phía trước mỗi tông môn sẽ là một bục đứng, trên bục có một vật hình tròn. Người tham gia tuyển bạt sẽ đứng lên bục, đưa tay đặt lên vật hình tròn kia. Nếu có tư chất tốt, vật hình tròn sẽ phản ánh thành một màu quang mang sáng trên đầu người đó. Tư chất chia thành Trắng vàng Cam xanh đỏ tím.

Tư chất càng mạnh chứng tỏ khat năng phát triển càng mạnh. Thế nhưng ở hạ vị diện này, chưa từng thấy tư chất màu xanh nào trở lên. Màu cam thì đã thấy qua nhưng rất khan hiếm. Hầu hết là màu vàng. Còn có thể chấp nhận được. Chỉ tiêu của các tông môn không khác lắm là tầm năm trăm người mà thôi. Ấy vậy mà trong số hàng vạn thiếu nam thiếu nữ này thì rốt cuộc kiếm nổi được bao nhiêu người thích hợp.

Hoàng Minh đứng phía dưới đã bắt đầu quan sát. Hắn đã thấy có thành viên Akatsuki tham dự. Mục tiêu của akatsuki vốn là các tông môn bảy sao, sáu sao. Chỉ có hai mươi người tham gia thập đại tông môn mà thôi.

- Màu cam, khá tốt!

Một người thanh niên hô lên. Hắn là đệ tử của Lưu Vân Tông nhận nhiệm vụ cai quản vị trí kiểm tra lần này. Hiện nay màu cam có lẽ là tư chất tốt nhất từ sáng đến giờ rồi.

Các tông môn khác đều quay sang trầm trồ. Lưu Vân Tông chiếm được đệ tử màu cam tư chất.

- Người tên gì?

- Ta là Bắc Âu!

Người đáp vô cùng tự tin. Thanh niên kia gật đầu, cho người dẫn Bắc Âu rời đi. Hoàng Minh ở dưới chứng kiến, hắn gật đầu, akatsuki được tu luyện công pháp của hắn, lại được tu luyện trong Trận pháp cao cấp, tư chất của bọn hắn chính xác là được cải thiện rất tốt. Mục tiêu của Akatsuki hôm nay chính là gia nhập toàn bộ. Sinh Văn tuyển xác thực là diễn ra trong ba ngày.

Tiếp tục đến xế chiều, người được chọn thì vui mừng phát khóc, người tư chất không có chỉ biết thất vọng quay về. Cũng không biết là qua bao nhiêu. Bỗng nhiên một sự xôn xao không hề nhẹ. Tư chất màu xanh.

Toàn bộ núi nghe tin đều nhao nhao chạy ra quan sát. Thậm chí các vị trưởng lão của thập thế lực cũng đã xuất hiện. Vị trí xuất hiện tư chất màu xanh lại là một tông môn cấp 5 mà thôi. Vị trưởng lão của tông môn này vô cùng tiếc nuối. Lão biết nếu tông môn thu được đệ tử này, nhất định sẽ xuất hiện một đệ tử ưu tú. Thế nhưng thập đại tông môn kia lại chịu từ bỏ sao. Trừ khi vị đệ tử kia muốn ở lại, nếu không lão cũng không có cách nào giữ. Lan Mai chính là vị thiếu nữ có tư chất màu xanh kia. Tư chất hiện tại là đứng nhất đến lúc này. Xung quanh nàng lúc này là mười mấy lão trưởng lão, đang liên tục đưa ra lời mời chào.

- Tiểu bối, gia nhập Tinh thú môn đi, ta sẽ giúp ngươi có một thân phận đệ tử nội môn, thậm chí ngươi có thiên phú tốt thì đệ tử hạch tâm cũng không là vấn đề gì!

Một lão già lên tiếng. Ngay sau đó lại là một tiếng nói khác phản bác ngay.

- Ngươi lão ngoan đồng này, tiểu bối này có tư chất màu xanh, lại là nữ tử. Thích hợp nhất là trở thành pháp sư. Tiểu Bối, hay gia nhập Ba Quang tông đi. Ta cam đoan sẽ giúp ngươi có một vị sư phụ là pháp sư mạnh nhất.

Lão vừa nói xong, lại có một lão bà khác lại cất giọng.

- Hai lão đầu chết tiệt, tránh sang bên cho lão nương. Tiểu bối à, đừng có nghe hai lão ta nói bậy. Ngươi thiên phú có lẽ là đứng đầu hạ vị diện đến bây giờ rồi, hãy tham gia Thiên Đông Lan tông phái của ta. Thiên Đông Lan là nơi nữ tử tu luyện, là nơi ngươi nên đến.

Liên tục những tiếng mời chào, ngay sau đó thậm chí là cãi và nhau. Hoàng Minh cười khò. Hắn cũng rất kì vọng xem bản thân hắn sẽ là màu gì?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 213: Chấn Kinh

Phải mất gần tiếng thì vụ việc kia mới chấp dứt. Nữ tử kia cuối cùng chọn Thiên Đông Lan tông mà tới. Làm cho lão bà trưởng lão của Thiên Đông Lan tông hớn hờ vui sướng vô cùng. Chuyến đi này thật không ngờ lại thu được một đệ tử có tiềm năng. Hoàng Minh nhìn trời, đã là gần tối rồi. Akatsuki đã hoàn thành trót lọt không thiếu một ai. Mặc dù tư chất không cao nhưng thực lực của bọn hắn đều bị nhìn ra. Không tông môn nào muốn bỏ phí nhân tài như vậy. Một ngụm lấy tất, còn hơn để tông môn khác thu được.

- Lão Cửu, đệ hãy đi đi!

Hoàng Minh cất tiếng nói. Đám người đều chậm rãi nhìn về phía Tiểu Ngư Nhi, theo kế hoạch, hắn là người đầu tiên xuất phát. Hoàng Minh tới ôm hân một cái, lần lượt toàn bộ đều đi tới ôm lấy vị tiểu đệ bé nhất này. Tiểu Ngư Nhi sứt sứt quỵến luyến vô cùng.

- Nào, đi thôi, đừng có như nữ nhân vậy chứ!

Đoàn Dữ vỗ vào vai hắn ba cái động viên. Tiểu Ngue Nhi mới gạt đầu, vừa đi được mấy bước lại quay đầu đi lại, hắn dúi vào tay mỗi người một lọ đan được ghen ngào nói.

- Ta đi rồi, không ai luyện đan cho mọi người nữa, mọi người phải cẩn thận. Đây là Dưỡng tâm đan. Mọi người hãy giữ lấy!

Nói xong hắn quay đầu lầm lũi bước đi. Lệnh Hồ Xung hai mắt đỏ hoe như sắp khóc. Ai cũng buồn rầu. Tiểu Ngư Nhi xếp vào đoàn người, lúc đó cũng gần muộn rồi nên ít người từ bỏ, đầu sao ngày mai lại đến cũng được.

Đến lượt mình, Tiểu Ngư Nhi bước lên bục của Liên Minh chi đoàn, hắn nín thở, đặt tay lên vật hình tròn kia, ngay lập tức Thiên Địa tạo hóa công vận chuyển, trên đầu hắn xuất hiện kim quang chói mắt. Cả bục phát sáng kim quang rực rỡ thu hút toàn bộ ánh mắt.

Gã trông coi bục kiểm tra của Liên Minh Chi đoàn há hốc mồm kinh hãi, lắp bắp được vài chữ:

- Song...song Sắc?

Trời đã gần tối cho nên ánh sáng hai màu kia vô cùng chói sáng. Nó tựa như viên minh châu phát sáng giữa không gian vậy. Toàn bộ trường lão của ba mươi mấy tông môn đều sợ hãi, vùn vụt phi tới. Trước mặt bọn hắn là một thiếu niên trẻ tuổi vô cùng. Mặt mũi vẫn còn nét ngây ngô, tuổi tác chắc chắn chưa tới mười năm. Trên đầu thiếu niên lúc này là hai sắc màu vô cùng chói mắt phân thành hai bên. Màu đỏ và màu Xanh.

- Là lưỡng sắc, thật không thể tin được!

Các vị Trường lão kinh hãi hô lớn. Chuyện này bây giờ không phải trường lão bọn hắn có thể định đoạt được rồi. Nếu là màu xanh hoặc màu đỏ đã là trân quý đệ tử. Bọn lão có đánh nhau đỏ mắt để tranh giành cũng được, nhưng nếu là song sắc cả xanh lẫn đỏ. Đó là biến dị tư chất, chuyện này cần phải có tông chủ bọn hắn đến. Ngay lập tức các trường lão này ai cũng nhao nhao lấy ra truyền tin khẩn cấp, ngay lập tức đốt lên. Truyền tin khẩn cấp là truyền tin vô cùng quý báu, nó như là vật hiếm vô cùng. Mỗi tông môn chỉ có vài tấm. Loại truyền tin này rất khó có thể phá hủy hay chặn lại, tốc độ vô cùng nhanh, chỉ cần hai ba phút là đã tới địa điểm cần đến. Thế nên độ quý giá khỏi phải bàn cãi. Lần này các tông môn lớn đều nhin đau đưa ra một tấm cho các trường lão, cũng bởi vì phòng trường hợp thế này. Mặc dù không nghĩ là hạ vị diện sẽ tìm thấy trân quý đệ tử, thế nhưng chuẩn bị kỹ một chút cũng không có sai. Và lần này, sự chuẩn bị đó hoàn toàn đúng. Ngay sau đó nửa tiếng chờ đợi, đã bắt đầu xuất hiện phi hành bảo khí xuất hiện. Các tông môn lớn đã tới, chính xác là toàn bộ tông chủ.

- Ở đâu?

Một vị tông chủ ngay lập tức xuất hiện. Vị trường lão kia thấy hắn tới lập tức chỉ vào Tiểu Ngư Nhi đang đứng trên bục. Vị tông chủ kia là tông chủ của Hoành Bát Tông.

- Tiểu bối, ta là Tông chủ của Hoành Bát Tông, thật không ngờ ngươi lại trẻ tuổi mà thiên phú lại cao như vậy. Hãy theo ta về đi, ta nhất định sẽ nhận ngươi vì đệ tử, đích thân dạy dỗ. Nghe hắn nói như vậy, bên dưới sôi trào sợ hãi. Nhất là những thiếu niên của hạ vị diện, bọn hắn cả đời chỉ sợ không bao giờ được thấy tông chủ của các tông môn huyền thoại kia. Vậy mà hôm nay lập tức chứng kiến thấy. Không chỉ một, mà còn liên tục xuất hiện.

- Ha ha ha, Thiết Tông chủ, thật sự là lời mời chào hấp dẫn đấy!

Một trung niên cười trên lưng yêu thú bay tới. Yêu thú này thật sự là làm cho người ta kinh khiếp. Chỉ thấy nó to lớn không ngừng, toàn thân một màu vàng kim rực rỡ.

- Kim bằng Vương, ha ha ha, hóa ra là Vũ Tông chủ, tinh thú môn tới cũng thật nhanh!

Vũ tông chủ không khách khí đáp.

- Làm sao có thể nhanh bằng Thiết huynh đây!

Hai người đồng thời cười lớn. Ngay lập tức từ trên trời lại xuống theo mấy thân ảnh. Pháp bảo phi hành ngự không trên trời. Cảnh tượng quả là làm cho người tại hạ vị diện mở rộng tầm mắt. Càng làm cho những thiếu niên kia hai mắt tỏa sáng, chỉ mong mình sẽ có thiên phú, mượn bước chân lên con đường tu đạo này!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 214: Ta là luyện đan sư

- Hai vị tông chủ thật là nhanh, không nghĩ là ta lại tới chậm chân rồi!

Một giọng nói hơi khàn khàn vang lên. Ngay sau đó là thân ảnh đột nhiên xuất hiện ngay cạnh hai vị Thiết Tông chủ cùng Vũ tông chủ kia. Xuất hiện lại là một lão đầu râu tóc đã bạc. Ánh mắt hơi đục chứa đựng vài nét tang thương của thời gian. Lão đầu đứng đó mà không ai cảm nhận được chút khí tức nào.

Thiết Tông chủ cùng Vũ tông chủ nét kiêu kị đã hiện ra nhưng ngay lập tức tỏ ra vui vẻ, chấp tay kính lễ.

- Ha ha, Lam Thành lão tổ, thật không ngờ tiền bối người cũng tới!

- Lam Thành lão tổ cũng đại giá chứng tỏ liên minh chi đoàn rất coi trọng sự việc này.

Lam Thành lão tổ cũng không nói gì, lão chỉ nhìn về phía Tiểu Ngư Nhi, ánh mắt phát ra quang mang mong chờ. Tiếp tục các Tông chủ cùng các phó tông chủ xuất hiện. Quang cảnh vô cùng đặc sắc.

Phía bên dưới Chu Du hai mắt tinh quang, hẩn nhìn về phía một người. Đúng vậy, chính là hẩn. Người mà hẩn hận nhất lúc này.

- Đệ đang nhìn gì sao?

Hoàng Minh để ý ánh mắt của hẩn, nghi hoặc hỏi.

- Chu Du nhìn được mối hận thù ấy, hẩn bất giác mỉm cười. Đoạn nói:

- Lão đại, hiện tại sức cốt công của đệ đã luyện thành viên mãn, khuôn mặt đệ có khác với lúc xưa không?

Hoàng Minh gật đầu. Sức cốt công là công pháp làm thay đổi xương cốt, hiệu quả cho việc biến đổi một chút khuôn mặt. Từ ngày hẩn đổi lấy một bộ, cho Chu Du cùng Trương Vô Kỵ. Đã ba năm tu luyện, Khuôn mặt của cả hai đã biến đổi khá rõ rệt. Mặc dù không biến đổi hoàn toàn, vẫn còn vài nét chính giữ lại, nhưng không thể phủ nhận, kẻ thù nhất định không nhận ra được bọn hẩn. Đây là công pháp của hệ thống, Hoàng Minh hoàn toàn yên tâm

- Lão đại, người xem kia!

Kiều Phong nhanh chóng chỉ tay về phía trước. Chỉ thấy lúc này Tiểu Ngư Nhi một lần nữa đặt tay lên vật hình tròn kia. Ánh sáng lần này còn rõ hơn, sáng chói hơn. Không biết là do Tiểu Ngư Nhi vận chuyển Thiên địa tạo hóa công nhanh hơn, hay là do trời đã tối dần đi. Mà ánh sáng lại phát ra quang mang vô cùng chấn động lòng người. Lam Thành Lão tổ chính là người kinh hãi cùng chấn động nhất. Song tư chất, là tư chất biến dị. Hơn ai hết lão nhận ra tư chất màu đỏ rực kia. Lão vô cùng chấn động. Ánh mắt chiếu lên những tia hạnh phúc. Đúng vậy, lão hạnh phúc. Vì lão không nghĩ là trước khi lão chuẩn bị ra đi. Lão lại tìm thấy lí do để dừng lại, đúng vậy, chính là đứa bé này. Đứa bé này nhất định có thể kế thừa y bát của lão. Nó sẽ là Luyện đan sư có thiên phú nhất.

Lam Thành lão tổ nhận ra điều này, đương nhiên các vị tông chủ cũng nhận thấy điều này. Họ vô cùng tiếc hận, thật sự không ngờ. Thật sự không ngờ lại có một ngày xuất hiện một thiên tài có thiên phú luyện đan như vậy. Nếu như tông môn bọn hẩn xuất hiện một tư chất thế này, nhất định sẽ không từ bất cứ giá nào mà bồi dưỡng. Chỉ cần mấy chục năm mà thôi, nhất định sẽ có một vị đan vương, thậm chí là đan đế.

Ánh mắt chín vị tông chủ đều tỏ ra không cam lòng. Đúng vậy, bọn hẩn là không cam lòng. Bởi vì một người xuất hiện ở đây, mà bọn hẩn không ai dám đắc tội. Là Lam Thành lão tổ. Vị trưởng lão thứ hai này của liên minh chi đoàn thật sự không phải người bọn hẩn có thể tranh đấu. Bởi vì lão là một vị đan Thánh. Đúng vậy, lão già Lam Thành này là một vị đan thánh. Không những thực lực viễn siêu, lại một thân đan thánh nghề nghiệp. Cao thủ vây quanh lão như mây. Chỉ cần lão nói một câu, vô số những lão bất tử khác sẽ vì câu cạnh đan được của lão mà xuất thủ.

Thế nên chín vị tông chủ kia chỉ biết nuốt hận lại mà không ai nói gì. Lam Thành lão tổ lên tiếng.

- Tiểu bối, người hiện tại là sơ cấp ngân huyền cảnh sao? Năm nay người bao lớn?

Tiểu Ngư Nhi ánh mắt trong sáng ngây thơ nói.

- Năm nay ta mười ba!

Câu trả lời không hề có chút kính thưa nào, nhưng không ai trách cứ hẩn chút nào. Đúng vậy, thật không ngờ ở hạ vị diện, một thiếu niên mười ba tuổi đã đạt tới ngân huyền cảnh, khá là có triển vọng. Không hổ cho tư chất của hẩn.

- Người có biết đến luyện đan sư không?

Lam Thành lão tổ lại hỏi câu nữa. Các vị tông chủ khác thờ dài. Chính là câu hỏi này. Bọn hẩn biết rõ lão ta sẽ hỏi câu này, nhưng đến khi lão ta hỏi rồi, bọn hẩn lại cảm thấy mất mặt. Lam Thành lão tổ chăm chú nhìn vào Tiểu Ngư Nhi. Chỉ mong hẩn gật đầu, thậm chí nói là yêu thích nghề nghiệp này. Phía sau lưng hẩn, một đám tông chủ đều thầm mong tiểu tử kia không ham mê luyện đan, chỉ cần hẩn yêu thích luyện võ, bọn hẩn nhất định có cơ sở mời chào tiểu tử này. Giữa lúc toàn bộ mọi người nín thở chờ câu trả lời, Tiểu Ngư Nhi mặt mũi tình bơ nói.

- Cha ta từng là luyện đan sư! Ta cũng là luyện đan sư!

Câu trả lời của hẩn như một con dao đâm vào lòng của các vị tông chủ kia. Lam Thành lão tổ lại cất tiếng cười to sáng khoái!

Chương 215: Luyện đan

- Hay lắm, tiểu bối, ngươi hiện tại là đan sư cấp mấy. Hai hay ba?

Lam Thành lão tổ vui mừng hỏi tiếp. Ánh mắt đục ngầu dường như trong hơn.

- Ta là luyện đan sư cấp năm!

Tiểu Ngư Nhi thật thà đáp.

- Cái gì?

Toàn bộ các vị tông chủ cũng trưởng lão có mặt ở hiện trường đều ngoác miệng sợ hãi. Bọn hắn nghe làm sao, mười ba tuổi luyện đan sư cấp năm. Đây là thật sao? Nếu là thật thì tiểu tử này không phải dừng ở hai chữ thiên tài nữa, mà phải gọi là yêu nghiệt mới đúng. Kinh hãi nhất khéo là Lam Thành Lão tổ rồi. Lão thật không thể tin được. Mười ba tuổi luyện đan sư cấp năm. Ngày lão mười ba tuổi, lão chỉ là luyện đan sư cấp ba mà thôi. Hơn nữa, lão còn là người ở Thượng Vị diện. Lam Thành lão tổ dường như bắt được khối vàng lớn, thật muốn một ngụm cắn lấy, không cho ai sờ vào.

- Tiểu bối, ngươi nên nói năng chính xác, không nên lừa dối chúng ta!

Một vị trưởng lão có chút không tin hừ lạnh. Nhưng lời lão nói lại khiến mọi người gật gù đồng ý. Điều này thật không phải chuyện đùa. Cần phải chứng thực mới đúng.

- Hay là ngươi hãy luyện ngay tại đây một lò đan được đi. Chứng tỏ mọi chuyện ngươi nói là đúng sự thật!

- Đúng lắm, Thiết tông chủ nói vô cùng chuẩn xác!

Vũ Tông chủ Tinh thủ môn ngay lập tức hưởng ứng ý kiến của Thiết tông chủ kia. Mọi người đều đồng ý. Lam Thành lão tổ không biết nghĩ ngợi sao, cũng nhẹ nhàng lên tiếng:

- Tiểu Bối, ngươi tên là gì?

- Tiểu Ngư Nhi!

Tiểu Ngư Nhi vẫn không siểm nịnh, thật thà nói.

Lam Thành gật đầu, lão rất thích tính cách của tiểu tử này. Thậm chí lão còn thấy hình dáng kiên cường của lão hồi còn trẻ. Giống ý hệt.

- Chuyện chứng minh này, ngươi không nhất thiết phải làm, ta tin tưởng ngươi, hãy theo ta về liên minh chi đoàn. Ta sẽ nhận ngươi làm đệ tử chân truyền.

Lam Thành đã tung ra quả bom cuối cùng này. Toàn bộ khán đài kinh sợ. Cuối cùng thì lão bắt tử này cũng đã lên tiếng mời chào rồi. Bọn hắn cũng không cần lên tiếng nữa.

Tiểu Ngư Nhi đứng đó, ánh mắt kiên định. Hắn không muốn người khác coi thường hắn. Hắn là lão cừu của Thiên Sát. Không ai được hoài nghi Thiên Sát. Hắn sẽ làm cho lão đại thấy, hắn thực sự khiến đám người này kinh sợ.

Tiểu Ngư nhi không trả lời Lam Thành lão tổ. Hắn lấy ra một lò luyện đan. Chính là lò luyện đan mà Hoàng Minh đã đưa cho hắn ba năm trước. Từ trước đến giờ hắn chưa từng sử dụng lò luyện đan nào khác. Sau đó hắn lại lấy ra các dược liệu, linh thảo. Hành động của hắn đã khiến toàn trường hiểu ra, hắn muốn chứng tỏ hắn là luyện đan sư cấp năm thật sự. Lam Thành lão tổ càng nhìn càng yêu thích. Tiểu tử này thật bạo gan, thật có胆 lược. Ha ha ha. Lão cũng rất mong chờ hắn thể hiện.

Tiểu Ngư nhi đặt lò luyện đan lên cái bàn mà hai người đệ tử khác vừa được lệnh mang tới. Hắn chậm rãi nhắm mắt định thần. Ai cũng hồi hộp chờ đợi.

- Hay lắm, tình tởa trước khi luyện, vô cùng có bài bản.

Một số trưởng lão cất tiếng. Bọn hắn cũng là luyện đan sư. Chỉ thấy mắt nhắm phút trôi qua.

- Lão đại, lão cừu liệu có run quá mà luyện hỏng không?

Đoàn Dự lo lắng hỏi. Hoàng Minh lắc đầu, hắn cũng không rõ. Từ trước tới giờ hắn cũng chưa coi Tiểu Ngư Nhi luyện đan. Hơn nữa tiểu tử này luyện

đan luôn ở trong mặt thất riêng của hắn, chưa bao giờ hiển lộ bên ngoài.

Đúng lúc này, Tiểu Ngư Nhi mở mắt, hai mắt lóe lên. Hai tay liên tục lấy được thảo trước mắt ném vào lò luyện đan. Hai tay bung ra hòa điểm hùng hực đi vào lò.

- Đùa ta à, đây là chuyện gì? Tiểu tử này muốn hủy được thảo à?

Một vị trưởng lão là luyện đan sư hô lên. Ai cùn biết luyện đan là phải khống chế hòa hâu trước, sau đó là chậm rãi phân loại được thảo, sau đó là lần lượt trích từng loại, chậm rãi hòa tan được liệu. Ấy vậy mà tiểu tử này một loáng quăng gần hết được thảo vào, ngay sau đó mới khống chế hòa tinh luyện. Thật quá quái rồi!

Lam thành lão tổ hai mắt lại kinh ngạc sợ hãi, không muốn bỏ lỡ một chi tiết nào.

Tiểu Ngư Nhi lúc này mồ hôi đã ướt hết tóc tai, ánh mắt kiên định không thôi. Hai tay không hòa, trước mắt hắn lúc này, chỉ có lò luyện đan, không gian xung quanh dường như biến mất hoàn toàn. Chỉ còn hắn và lò luyện đan đang bùng bùng sức nóng kia.

- Cảnh giới vô ngã?

Lam Thành lão tổ sợ hãi, lão thật không thể tin vào mắt mình nữa. Cảnh giới vô ngã xuất hiện trên một tiểu tử đan đồ cảnh giới.

Nghe lão nói, rất nhiều người kinh hãi. Nhất là luyện đan sư các trưởng lão. Cảnh giới vô ngã khi luyện đan không phải ai cũng có thể rơi vào được. Thậm chí chính bọn hắn luyện đan mấy chục năm nay, còn có người chưa từng được trải qua cảnh giới vô ngã.

Lam Thành hai mắt càng nhiều tia sáng, lão thật vô cùng, vô cùng hoan hỉ. Không còn từ ngữ nào để miêu tả được tâm trạng của lão nữa.

Phía trong sân, Tiểu Ngư Nhi đã bước vào giai đoạn quan trọng cuối cùng. Ngưng đan!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 216: Tiểu Ngư Nhi rời đi

Không khí vô cùng yên tĩnh, ai cũng chậm rãi hít thở, chẳng ngờ một tiểu tử luyện đan, vậy mà khiến cho toàn bộ cao thủ đều chú tâm theo dõi. Nhất là hơn ngàn người xung quanh, ai cũng mở to mắt, chăm chú quan sát, chỉ sợ bỏ mất một chi tiết nào.

Tiểu Ngư Nhi lúc này phi thường bình tĩnh, hắn đánh ra vài đạo chân khí của Thiên Địa tạo hóa công. Từng đạo chân khí như sợi tơ nhỏ, phối hợp nhịp nhàng hòa vào lửa mà tiến hành ngưng đan. Ngọn lửa như pha lẫn màu xanh từ chân khí của hắn, tạo thành một màu lạ lẫm. Đột nhiên Tiểu Ngư Nhi hét lớn:

- Ngưng cho ta!

Lửa bỗng nhiên bốc cao, lò luyện đan rung lên từng hồi. Nó lung lay mấy lần, sau đó yên tĩnh lại. Lửa đã tắt. Tiểu Ngư Nhi lấy ống tay áo quét ngang qua trán, lau đi những giọt mồ hôi.

- Thành công hay không?

Một vị Tông chủ lẩm bẩm.

Mọi người cũng đều hỏi trong lòng như vậy.

Một mùi hương thoang thoang lan ra bốn phương như muốn thông báo sự việc này. Lam Thành lão tổ hai mắt tỉnh quanh. Lão nhanh chóng đi tới, tay nhanh chóng cầm lấy lò luyện đan, nhẹ nhàng đỡ ra.

- Mười viên!

Lão kinh hãi hô lên! Hiện trường sôi trào. Mười viên đan dược, không phải đây là muốn nói, tỉ lệ luyện đan của tiểu tử kia là xác suất trăm phần trăm không hề mất đi chút dược lực nào hay sao? Các vị Tông chủ ánh mắt đều có chút điên cuồng. Lam Thành lão tổ lập tức cảm thấy không ổn. Khí tức lão bỗng nhiên tăng vọt, một luồng khí tức bao trùm toàn bộ khu vực. Các vị Tông chủ giật mình sợ hãi. Lão bắt từ này, khí tức này, toàn bộ đều rung mình, không ngờ tới, ánh mắt đều toát lên vẻ không cam lòng cùng tiếc hận.

Các vị tông chủ đều cảm nhận được khí tức của lão mà còn rung mình, vậy đám người hạ vị diện làm sao mà chống đỡ. Mặc dù khí tức của Lam Thành lão tổ tập trung nhắm vào chín vị tông chủ kia, thế nhưng dư chấn cũng làm vô số kẻ yếu hơn phun máu mà ngã đi tại chỗ. Cảnh tượng đồ ngã khắp nơi.

- Lam Thành tiền bối, xin tiền bối bớt giận!

Vũ Tông chủ ngay lập tức hô lên. Lam Thành hừ một tiếng, thu miến lại khía tức. Toàn bộ đều thấy tảng đá nặng kia được tháo xuống, ai cũng thờ phào nhẹ nhõm, sau đó lại kinh sợ không thôi. Thức lực của lão bất tử này thậm chí đã vượt qua bọn hắn quá nhiều rồi.

- Lão đại, lão nhân kia thật là mạnh, khí huyết của đệ gần như sôi lên, có cảm giác như muốn phun ra vậy!

Triệu Vân mặt có chút hơi tái, kinh sợ nói.

Hoàng Minh gật đầu, hắn cũng có cảm giác như vậy, nhưng hắn vẫn chịu đựng được. Cảm giác này không khác gì khi đối diện với lão ăn mày lần trước.

- Tiểu bối, theo ta rời đi!

Tiểu Ngư Nhi hơi do dự, ánh mắt hơi buồn. Một lát sau hắn gật đầu, Lam Thành lão tổ cười lớn ba tiếng. Ánh mắt lão nhìn về vị trưởng lão của Liên Minh chi đoàn có ý khen ngợi, sau đó nắm tay Tiểu Ngư Nhi, kéo hắn một cách nhẹ nhàng, cả hai bay lên trời, tiến vào một phi hành pháp bảo rồi đi mất. Dưới đất đám người thờ dài, tiếc hận nhất chính là bảy vị tông chủ kia. Thiên tài ở trước mặt mà không thể tranh đoạt, chỉ có thể đứng nhìn người khác tới dẫn đi.

- Vũ tông chủ, có lẽ chúng ta cũng lên rồi đi thôi!

Vị Thiết tông chủ lên tiếng nói. Vũ tông chủ cũng có ý này, chuẩn bị rời đi. Thế nhưng một giọng nói vang lên.

- Các người đi thật tốt, nếu có nhân tài khác xuất hiện, nhất định không có phần các người!

Một Nữ tử lên tiếng.

- Linh Tông chủ, người nghĩ ở hạ vị diện có nhiều nhân tài như thế sao? Biến dị tư chất, gần một ngàn năm nay chưa từng xuất hiện, còn có thể xuất hiện cái thứ hai?

Vũ Tông chủ cười ha ha, lên tiếng nói. Linh tông chủ mặc dù đã trung tuổi, thế nhưng nét duyên dáng vẫn chưa mất hết. Nhìn đã biết khi xưa nhất định là một tuyệt thế mỹ nữ.

- Vũ Tông chủ nói đúng, thế nên các người có thể rời đi rồi.

Linh Tông chủ ánh mắt vui vẻ nói.

- Ha ha ha, thật lâu rồi bảy chúng ta một lần nữa tụ họp, có thể ngồi đây bàn tán quan sát chút hay sao?

Một vị tông chủ mặc trên người bộ y phục màu lam lên tiếng.

- Buồn cười, Lôi Chân Tông người lại dám mở miệng nói bàn tán!

Một trung niên ở cuối lên tiếng, ánh mắt toát lên ý cười.

- Hàng Vô Ưu, Lưu Vân Tông người lại muốn gây sự. Trận đấu bốn năm trước người đã quên sao?

- Hừ, nói ra mới thấy độ vô sỉ của Lôi Chân tông người, đánh không lại dùng ám khí, thật không biết nhục nhã mà còn nói ra!

Hàng Vô Ưu khinh khinh đáp lại.

- Người muốn chết!

- Động thủ sao?

Cả hai đều lớn tiếng quát.

- Nào nào, hai vị tông chủ, đây là hạ vị diện, hai người giữ thể diện một chút đi. Đây là tông chủ môn tông môn lớn, tại sao lại cãi nhau như con nít vậy?

Một trung niên khác mặt mày có chút hiền lành, vội vàng chạy vào ngăn hai người. Cả hai đều có chút e dè, vội lui lại. Kiểm tra lại thân thể mình một chút.

- Lão Thổ kia, lại dám quăng độc lên người ta?

Hàng Vô Ưu gầm gừ. Bên kia Bát Sùng cũng trợn mắt nói.

- Thổ tả chết tiệt, còn không mau đưa ra giải dược.

Trung niên kia cười hề hề, gãi gãi đầu miệng thốt ra câu nói làm người ta không biết trả lời sao cả:

- Ha ha, ta quen tay, xin lỗi, xin lỗi!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 217: Tư chất đỏ

- Tên Khốn nhà ngươi còn không đưa ra giải được!

Hàng Vô Ưu hừ một tiếng. Thổ Bắc nhanh chóng ném tới hai viên giải được cho hai người.

Tối đến cả bọn ngồi yên tĩnh dưới ánh lửa. Toàn bộ đều có chút buồn rầu. Nhưng cũng không ai nói gì. Hoàng Minh cũng nhận thấy vậy, lấy ra mấy vỏ rượu nho hắc đưa cho mỗi tên một vỏ.

- Uống đi!

Cả đám đều gật đầu, vài lần cụng nhau, cũng chậm rãi đi vào giấc ngủ. Đêm tối ở núi Hoa Sơn, vô số ánh lửa trại bập bùng.

Sáng hôm sau, khi mặt trời mới mọc, không khí lại sôi nổi vô cùng. Kẻ thất vọng rời đi, kẻ từ xa mà đến. Dòng người vẫn tấp nập như vậy. Sáng hôm nay, sau khi ăn xong chỗ thịt mạng đi. Hoàng Minh vỗ vai Trương Vô Kỵ cùng Lệnh Hồ Xung.

- Hai đệ đi thôi!

Cả Trương vô Kỵ cùng Lệnh Hồ Xung gật đầu. Cùng nhau xếp hàng đi tới. Đã mất hai tiếng, cuối cùng Lệnh Hồ Xung cũng đã bước lên bục kiểm tra tư chất. Hắc chậm rãi đặt tay lên. Không ngờ vừa đặt lên, thiên địa tạo hóa công tự động vận chuyển. Trên đầu hắc phát ra một luồng ánh sáng chói mắt, khiến cả khu kiểm tra này náo động. Ngay lập tức vô số tiếng kêu than sợ hãi vang lên. Vù vù vù, một loạt thân ảnh xuất hiện ngay lập tức. Đó không phải ai khác mà chính là bảy vị tông chủ ngày hôm qua. Bọn hắc sau một hồi đàm tiếu, không ai chịu rời đi. Dù sao cũng đã tới đây, ở lại một hai ngày, thật sự có thiên tài thì tốt, không có cũng không sao. Những tưởng là vậy, thế nhưng kì tích lại xuất hiện. Mặc dù ở trên Phi Hành Pháp bảo thế nhưng thần thức của bọn hắc đều tập trung vào các đài kiểm tra. Ngay khi ánh sáng trên đầu Lệnh Hồ Xung phát lên, toàn bộ đều không kìm được sợ hãi, ngay sau đó là phá không mà lao xuống.

- Màu đỏ, ta không nhìn nhầm đi, thật sự là màu đỏ!

Thiết Tông chủ kinh hô, ánh mắt nóng bỏng vô cùng. Bảy vị tông chủ ánh mắt đều chăm chú nhìn chăm chăm vào Lệnh Hồ Xung như nhìn thấy trân bảo ngàn năm vậy! Nên nhớ là tư chất màu đỏ mặc dù không bằng biến dị tư chất của Tiểu Ngư Nhi. Thế nhưng ở trung vị diện, màu đỏ cũng là phượng mao lân giác rồi. Thế nhưng sự việc chưa dừng ở đây. Ngay bên cạnh bục của Lệnh Hồ Xung. Một ánh sáng màu đỏ chói chang khác lập tức chói lọi, cả hai màu đỏ như đầu đá nhau, cùng nhau tỉ thí xem ai sáng hơn, lấp lánh hơn.

- Thiên.. Thiên của ta ơi, lại.. Lại một màu đỏ nữa!

Thiết Tông chủ lại một lần nữa hô lên. Nhưng lần này giọng hắc đã lắp bắp vô cùng. Toàn trường hàng ngàn hàng vạn ánh mắt đều khiếp sợ.

Trong Trường Lệnh Hồ Xung nhìn sang bên cạnh, bên kia bục chính là Trương Vô Kỵ. Ánh mắt chạm vào nhau có chút lóe sáng.

- Ta là Lệnh Hồ Xung!

- Ta Trương Vô!

Cả hai chấp tay chào hỏi. Lệnh Hồ Xung ánh mắt có chút hiếu thắng, cất tiếng:

- Không nghĩ chỉ mình ta tư chất màu đỏ, ngươi cũng thế?

- Ta không nghĩ là ta sẽ có màu đỏ!

Trương Vô Kỵ bên này thờ dài nói.

- Đánh một trận?

Lệnh Hồ Xung lên tiếng hỏi.

- Có thể!

Trương Vô Kỵ lại đáp!

Toàn trường còn đang kinh ngạc, bảy vị tông chủ còn đang kinh ngạc. Chưa mở miệng nói một lời nào, đã thấy hai tiểu tử kia đấu khẩu nhanh chóng đưa ra một trận chiến.

- Đây, hai tiểu tử kia...

Linh Tông chủ vừa kên tiếng đã bị Hàng Vô Ưu giữ lại, ánh mắt có chút vui vẻ.

- Đề bọn hán đấu một hồi đi!

- Hay lắm, hai thiên tài của hạ vị diện!

Thiết Tông chủ cùng Vũ tông chủ đều lên tiếng. Linh Tông chủ thấy vậy cũng không nói gì nữa, ánh mắt tập trung vào trong tràng.

Bên trong mọi người đã tự giác tránh ra thành một không gian rộng rãi. Các trưởng lão cùng đệ tử không thấy các tông chủ nói gì, thậm chí còn chấp tay đứng xem bên ngoài. Bọn hán đều biết ý mà để lại không gian cho cả hai.

- Lão đại, người nói lần này ai sẽ thắng?

Chu du gấp quạt lại, ngay lập tức hỏi một câu.

Hoàng Minh trả lời.

- Khó nói, thời gian ở đảo Vô Kỵ mất rất nhiều thời gian quản lý quân đội, thế nhưng đệ ấy vẫn rất chăm chỉ tập luyện kỹ năng, tu luyện tiến triển rất tốt. Lão bát thì gặp cơ duyên, bài được cao nhân làm thầy, tiến triển thần tốc. Thậm chí có thể đánh với ta một trận. Dương Quá quả là không phải là hư danh đại hiệp!

Nghe Hoàng Minh nói, xung quanh đều gật đầu hưởng ứng.

- Lão đại người biết Dương Quá?

Hoàng Mịn gật đầu, rồi lại lắc đầu. Hắn không rõ lắm Dương Quá ở đại lục này, liệu có hệt Dương Quá Trong tiểu thuyết kia của Kim Dung?

Lúc này trong trường. Lệnh Hồ Xung đứng đó, ánh mắt lấp lánh tinh quang. Đối diện hắn, Trương Vô Kỵ bình tâm như vậy, thân thể thẳng như tượng. Ánh mắt còn có chút nhu hòa.

Reng, Lệnh Hồ Xung lấy ra một thanh kiếm. Thanh kiếm chính xác là kiếm của hắn lấy ra ở Đại Điện Đầy phá. Thanh vỏ kiếm đỏ rực chói sáng trong ánh mắt trời. Kiếm chưa rút ra đã khiến người ta áp lực vô cùng. Nếu rút kiếm ra khỏi vỏ thì sao?

- Kiếm tốt!

Bảy vị tông chủ kia đều kinh ngạc thốt lên.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 218: Trương Vô Kỵ vs Lệnh Hồ Xung 1

- Ít nhất là bảo khí cấp bốn!

Thiết Tông chủ lên tiếng nói. Những người còn lại gật đầu đồng ý. Nếu bọn hán mà biết kiếm của Lệnh Hồ Xung là bảo kiếm có thể tiến hóa, không khéo có thể giết người đoạt kiếm cũng nên.

Khi mọi người bên này còn đang trầm trồ trước kiếm của Lệnh Hồ Xung thì bên này Trương Vô Kỵ cũng đã lấy ra bảo đao của hắn. Một cây đại đao bản lớn. Thân đao thẳng tắp thon về trước, tay cầm khá dài, cũng có vỏ đao. Trông không khác gì đại đao bình thường, thậm chí còn có chút cũ kỹ, cục mịch.

- Hạ thủ lưu tình!

- Xin chỉ giáo!

Cả hai cùng đưa ra lời lẽ khách sáo, ngay sau đó, vận Thiên Địa tạo hóa công. Ngay lập tức xuất hiện linh lực bao phủ vũ khí. Keng! Bảo kiếm xuất vỏ.

Lệnh Hồ Xung chìa mũi kiếm xuống đất. Linh lực làm thanh kiếm càng rực rỡ hơn với màu đỏ yêu dị. Một tia sáng kì lạ xuất hiện trong không gian.

- Kiếm ý?

Một trung niên sợ hãi cất tiếng.

- Mai tông chủ, người nói là kiếm ý sao?

Mai Tông chủ hai mắt lóe lên sợ kinh hi cùng vui mừng khôn xiết. Kiếm ý, ha ha ha, thật không ngờ tiểu tử này đã có thể lĩnh ngộ được kiếm ý rồi. Thậm chí sắp đột phá nhị tầng kiếm ý. Đúng là thật khó tin, hẳn mới bao tuổi chứ?

Không chỉ Mai Tông chủ nhận ra, người khác cũng nhận ra điều này. Kiếm ý không phải là bất kì ai tu kiếm đạo cũng có thể lĩnh ngộ. Ngàn người tu kiếm chắc chỉ đếm được trên đầu ngón tay những kẻ lĩnh ngộ được kiếm ý. Có kẻ cả đời chủ tu kiếm đạo, thế nhưng trước khi chết vẫn không chạm đến được kiếm ý. Toàn trường truyền tai nhau, vô số kẻ hâm mộ, vô số kẻ ghen tị.

Trước sự kinh ngạc ấy của toàn trường, Trương Vô Kỵ cũng rút đao khỏi vỏ. Linh lực truyền vào bảo đao. Bảo đao sáng lên, một màu bạc bao phủ lấy đao. Trương Vô Kỵ vác đao đặt lên vai. Sóng lưng hắn vẫn thẳng tắp như thế. Thần thái hắn đứng vững như thái sơn, dường như không chuyện gì có thể làm lay động hắn.

- Ta kháo... Lại là Đao ý?

Mai tông chủ lại hô lên, toàn trường lại một lần nữa kinh sợ. Nhất là Thần Tông chủ. Hẳn chủ tu đao. Vốn thấy Trương Vô Kỵ lấy đao ra, hẳn đã vô cùng hứng thú. Thế nhưng khi phát hiện ra đao ý xuất hiện, hai mắt cũng tỏa sáng không ngừng. Như là thấy được mỹ nữ vậy.

- Thật không ngờ một trận đấu này lại khiến ta sôi máu.

Vũ Tông chủ vô cùng hào hứng nói. Trên đầu hắn lúc này không ngờ có một con mèo màu vàng nằm bên trên. Đôi mắt tròn đen láy cứ nhìn chăm chăm vào trận đấu.

- Sao tự nhiên ta lại có cảm giác như là thấy Mai Tông chủ cùng Thần tông chủ đấu với nhau vậy nhỉ?

Linh tông chủ nhủ mảy nói. Câu nói này làm mọi người giật mình. Đúng thế, nhắc mới nhớ, hai thiếu niên này, không khác mấy mấy chục năm về trước, có hai thiếu niên chủ tu kiếm và đao. Cả hai đều là đệ tử hạch tam của hai tông môn. Trận chiến ấy vô cùng đặc sắc, phát huy toàn bộ sức mạnh của hai phái đao cùng kiếm.

- Ha ha, Mai Siêu Long, ta cũng hào hứng muốn đấu với người một trận.

Thần Tông chủ cười ha hả nói.

- Rất sẵn lòng, nhưng trước tiên theo dõi trận đấu này đi đã.

Mai Tông chủ cười nhếch môi nói.

- Ta rất muốn biết, giữa hai tiểu tử này kẻ nào mạnh hơn.

Một vị tông chủ có dáng dấp mập ú lên tiếng nói.

- Hoan tông chủ, người nói xem ai sẽ là người thắng?

Hoan Tông chủ hai mắt nhỏ hí hí, hắn không trả lời mà chỉ lắc lắc đầu cười. Tien tay ném một vật gì đó vào miệng nhai tóp tép.

Trong sân khí thế cả hai dâng cao, dâng cao đến ngang bằng nhau. Ngân huyền trung kì. Lệnh Hồ Xung một thời gian được Dương Quá chỉ điểm, tu luyện thần tốc. Hơn nữa thời gian tu luyện ở đại lục kia nhiều hơn. Hiện tại đã ngang bằng với Trương Vô Kỵ rồi.

- Thật không nghĩ hạ vị diện linh khí thừa thớt, không ngờ thật là nhiều thiên tài vẫn tu luyện tới ngân huyền cảnh ở tuổi tác thế này!

Lịn Tông chủ thờ dài. Có chút gì đó cảm thán.

Mọi người đều không kịp nói gì, bởi vì trong sân, trận đấu đã bắt đầu.

Chỉ thấy Lệnh Hồ Xung nhất kiếm lao tới, kiếm nhanh như điện, lập tức xé không kêu lên những tiếng rẹt rẹt. Trương Vô Kỵ lấy thủ thế. Sóng đao chấn ngang. Chông một tiếng, binh khí va chạm, lập tức cả hai bắn ra. Vừa tiếp đất, cả hai lại lao vào, chưa ai dùng tới chiến kĩ, đơn giản là đang trao đổi chiêu thức, thăm dò đối phương. Trải qua gần hai mươi chiêu, lúc này cũng đã thấy chiến kĩ đầu tiên được tung ra.

- Kiếm Phá Thương Khung!

Lệnh Hồ Xung vùng kiếm lên trời, lập tức thanh kiếm đã đỏ rực càng rực rỡ vô cùng, thậm chí có thể nhìn thấy đám lửa nhỏ như đang nhảy múa. Trương Vô Kỵ cũng không dám sơ sài. Hai tay quay đao một vòng từ trên xuống dưới:

- Đao Chấn Giang son!

Đao của Trương Vô Kỵ vang lên tiếng kêu trầm thấp, nghe như âm thanh từ xa xôi vọng về. Một kiếm kinh trời từ trên chém xuống, ánh lửa thiêu cháy không gian. Một đao từ dưới chém lên, không gian như bị kéo theo.

Đùng một tiếng, không gian va chạm của hai đao chiến kỹ phát nổ, bụi bay mù mịt.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Di Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 219: Trương Vô Kỵ vs Lệnh Hồ Xung 2

Toàn trường còn chưa nhìn thấy gì, bụi mù còn chưa biến mất đã thấy bên trong đó, đao quang kiếm ảnh ngập trời.

- Thật không tin được, hai tiểu tử này kiếm pháp cùng đao pháp vô cùng tốt. Là mầm non cực kì tuyệt vời.

Vũ Tông chủ thật lòng khen ngợi.

- Tiểu tử dùng kiếm kia ta muốn!

- Tiểu tử dùng đao kia ta muốn!

Ngay lúc đó cả Thần Tông chủ cùng Mai tông chủ cùng lên tiếng, mà câu nói không khác nhau là mấy. Ánh mắt chợt quay sang nhìn nhau tóe lửa.

- Ha ha ha, hai vị tông chủ, ta biết các ngươi là thấy được mầm non này, nhất định sống chết đến cùng. Ta sẽ rút lui, ba trăm thượng phẩm linh thạch, ngươi thấy sao?

Vũ Tông chủ cười nói.

- Biến ngay, ngươi ăn cướp sao?

- Đúng thế!

Ngay lập tức Thần Tông chủ cùng Mai tông chủ lại đứng trên một con thuyền, cùng nhau đối địch.

- Ai za ai za, thật là không thể thương lượng mà, ta mà thu được một trong hai tiểu tử kia, hai vị tông chủ đừng trách nhé!

Vũ Tông chủ cười gian xảo.

- Ngươi dám, có tin ta sẽ kể cho Phấn Linh muội việc ba mươi năm trước ngươi làm ra không?

Thần tông chủ miệng cứ bô bô nói, không kiêng nể gì.

Vũ Tông chủ nghe tới đó, mặt biến sắc, vội vàng nói.

- A ha ha, Thần huynh, Thần Tông chủ, đừng nóng, ta là trêu đùa, trêu đùa thôi!

Thần tông chủ hừ lạnh, ánh mắt ra vẻ cảnh cáo vô cùng.

- Tiểu tử kia, nhất định phải theo ta, kẻ nào muốn tranh đoạt, ta quyết đấu với hắn!

Mai tông chủ kiên nghị nói. Ánh mắt tóe ra lửa đầy cảnh cáo.

Trong sân cả hai đã quần với nhau gần như đã đến hồi kết, chỉ thấy quần áo cả hai đã rách nát vô cùng. Thân thể khá nhiều chỗ đã bị thương. Tuy không ảnh hưởng đến tính mạng nhưng trông khá thảm hại.

- Thời khắc quyết định đây rồi!

Hoàng Minh đứng bên dưới lẩm nhẩm nói.

Chỉ thấy lúc này Lệnh Hồ Xung khí thế dâng cao, kiếm lại một lần nữa rực cháy, ánh mắt kiên định. Kiếm vung lên phía trước, ánh sáng kéo tà tà đè lại một bóng kiếm. Rõ ràng là chậm mà lại mờ ảo như quá nhanh mới để lại tàn ảnh vậy.

- Kiếm Ngạo Thiên Hạ!

Lệnh Hồ Xung dâng kiếm lao tới.

Bên Kia Trương Vô Kỵ cũng đã chuẩn bị một đòn cuối này. Một tay cầm đao, tiếng vang trầm thấp của đao lại vang lên lần nữa. Hấn gầm lên một tiếng, gân xanh nổi lên:

- Đao phá Thương Khung!

Trương Vô Kỵ cũng phóng tới. Đao kiếm một lần nữa va vào nhau. Lần này là mũi đao cùng mũi kiếm. Xung quanh hai người, toàn bộ không gian bị khí tức làm vụn vụn. Đùng đùng đùng. Một loạt tiếng nổ xung quanh cả hai. Đây hoàn toàn là do đầu khí va vào nhau làm chấn động không gian xung quanh.

Những người quan chiến ở gần đều sợ hãi mà lùi lại khẩn cấp. Lần này bụi đất tan hết mới thấy hai thân ảnh đứng đó. Cả hai đều nhìn nhau không nói gì. Kiếm và Đao đều đang ở dưới đất. Cả hai cánh tay đều run run, không cảm nổi vũ khí.

- Bộp bộp!

Một tiếng vỗ tay vang lên, thế rồi toàn bộ không gian như bị lay lan bởi tiếng vỗ tay. Mất một hồi, tiếng vang đầu tiên làm toàn trường ngừng lại là của một vị Tông chủ.

- Tiểu tử, ta muốn nhận ngươi vì đồ đệ, theo ta về Thái Ất kim Tông!

Người nói chính là Mai tông chủ.

- tiểu tử ngươi là Trương Vô sao? Ta nhận ngươi làm đồ đệ, truyền cho ngươi đao pháp, theo ta về Ba Quang tông đi!

Cả hai tông chủ đều không nhận được, đều lao tới kéo tay hai người Trương Vô Kỵ cùng Lệnh Hồ Xung.

- Khá lắm huynh đệ, chúng ta nhất định sẽ đấu lại!

Trương Vô Kỵ cười nói.

- Rất sẵn lòng!

Lệnh Hồ Xung đáp!

Rất nhanh cả hai đều được chính hai vị tông chủ áp tải lên pháp bảo phi hành mà biến mất. Chỉ muốn mau chóng rời đi, sợ những kẻ khác tranh giành.

- Ta kháo, hai tên vương bát đần này quá là nhanh mà!

Thiết tông chủ hô lớn một tiếng nói.

- Rõ ràng là ngươi không ngăn cản, tại sao lại là trách người ta đi nhanh.

Hàng Vô Ưu hấp háy mắt. Ý cười càng đậm.

- Ta ta...

Thiết tông chủ không nói gì nữa.

- Thật không ngờ hạ vị diện lại xuất hiện nhiều thiên tài như vậy.

Linh tông chủ thở dài. Vậy mà bấy lâu nay nàng ta rất ít quan tâm dưới hạ vị diện. Nếu quan tâm từ trước biết đâu tìm được rất nhiều thiên tài.

- Đúng vậy, đáng ra chúng ta nên để ý từ trước rồi.

Hàng Vô Ưu cũng gật đầu.

Bọn hán đâu biết, hạ vị diện vốn là linh khí không đủ, bao năm qua thiên tài vốn ít đến thảm thương. Chỉ là năm này, xuất hiện biến cố nhiều thiên tài như vậy là do một người mà có.

- Lão đại, hai người nữa lại đi rồi!

Triệu Vân thở dài.

Hoàng Minh chỉ cười một cái, không nói gì.

Bên cạnh Chu Du lên tiếng:

- Chiều nay đến đệ cùng lão tứ đây!

Cả hai gật đầu. Bổng Đoàn Dự hô lên:

- Lão ăn mày kia có đến đón lão tứ như đã nói không?

Hoàng Minh nghe hần nói mới nhớ đến. Cái thân ảnh hơi gầy gò kia. Bộ quần áo rách nát nhưng đôi mắt vô cùng có thần. Thực lực cực cao cùng sát khí kinh khủng.

- Đến, nhất định lão sẽ tới! Thậm chí lão đã đến rồi cũng nên!

Hoàng Minh lẩm bẩm nói.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 220: Vua sát thủ xuất hiện

Buổi chiều ánh mặt trời đã dần dịu lại, không còn cái nắng gắt làm người ta nóng nực nữa. Trên khán đài dòng người vẫn tấp nập, tiếng nói huyền nào vô cùng. Xuất hiện nhiều tư chất khá ổn, các tông môn vẫn là dùng lời lẽ để tranh đoạt đây.

- Kiều Phong, đệ lên trước đi, xem lão ăn mày kia có đến không?

Hoàng Minh nói. Kiều Phong gật đầu. Hần chậm chạp xếp hàng vào một tông môn cấp 6. Nơi này hiện không có nhiều người kiểm tra lắm. Thế nên, chỉ một chốc, đã đến lượt Kiều Phong tiến lên rồi. Kiều Phong chậm rãi tiến lên. Hần đặt tay lên vật tròn kia, bỗng chốc kinh ngạc khi thiên địa tạo hóa công tự động vận chuyển. Ngay sau đó một màu đỏ chói trên đầu hần lại xuất hiện, toàn bộ cảnh huyền ảo lại một lần nữa mất đi. Toàn bộ người ở xung quanh sợ hãi vô cùng. Có kẻ không nhận được mà thốt ra.

- Ta xxx, ngày hôm nay lại xuất hiện kẻ thứ ba tư chất màu đỏ?

Câu nói này khiến toàn bộ những người xung quanh quay về hiện thực.

Bịch bịch bịch, ngay lập tức nhiều bóng người từ đâu bay tới, hạ xuống ngay cạnh bụi kiểm tra này. Những bóng người này, không phải ai khác chính là các tông chủ của các phái lớn còn lại chưa rời đi. Bọn hần vẫn đang hi vọng lại có kì tích xuất hiện. Và đúng là kì tích lại xuất hiện rồi. Buổi chiều hôm nay lại xuất hiện một thiếu niên tư chất màu đỏ nữa. Thật sự các vị tông chủ này còn không thể tin vào mắt mình. Hạ vị diện thật sự biến đổi rồi sao? Xuất hiện thiên tài lớp lớp như vậy?

- Thiếu niên, ngươi tên gì?

Hàng Vô Ưu lên tiếng hỏi.

- Ta là Kiều Phong!

Kiều Phong trả lời.

- Kiều Phong sao, ngươi đã thấy rồi đây. Ngươi là một nhân tài, vốn dĩ chúng ta sẽ tranh thủ nói ra lợi ích lớn nhất của tông môn chúng ta, cố gắng đón ngươi về. Thế nhưng, trưa nay chúng ta đã có giao ước, nếu xuất hiện thiên tài nữa. Chúng ta sẽ để cho hần tự chọn lựa. Thế nên bây giờ, ngươi có thể chọn lựa một tông môn!

Thiết tông chủ nói. Ánh mắt có chút mong chờ.

Đúng vậy! Trưa hôm nay bọn hần đã bàn bạc qua rồi. Hiện tại nếu tranh chấp thì sẽ vô cùng hỗn loạn. Thế nên thông qua bỏ phiếu, đã đồng ý cách là để bọn hần tự lựa chọn tông môn.

Mặc dù không nghĩ là sẽ có kì tích, xuất hiện thêm thiên tài, thế nhưng bọn hần vẫn trông mong. Vậy mà, thật sự chiều hôm nay lại xuất hiện một thiếu niên tư chất màu đỏ nữa.

- Nói đi, ngươi muốn tới tông môn nào?

Linh tông chủ mặc dù tông môn nữ tử, thế nhưng cũng không nhận được ý muốn mời chào.

- Ấy ấy, Linh tông chủ, đây là nam hải mà, Tông môn ngươi không phải là nữ tu sao?

Thiết Tông chủ lên tiếng hỏi. Linh tông chủ ngay lập tức lên tiếng nói.

- Hừ, ai nói là không có nam tử. Đệ tử kí môn cùng ngoại môn của chúng ta vốn rất nhiều.

- Ngươi không định để thiếu niên này thành đệ tử ngoại môn đấy chứ?

Thiết tông chủ lại lên tiếng trêu tức.

- Ngươi, tên họ Thiết kia, muốn chọc tức bốn tông chủ?

Linh tông chủ hừ lạnh một tiếng nói.

- Không dám, không dám, ta chỉ là hơi thắc mắc thôi!

Thiết Tông chủ tỏ ra vô cùng vô ý, vô ý mà thôi.

- Tiểu bối, hiện tại ngươi có thể cân nhắc, nếu không rõ các tông môn thế nào, chúng ta có thể nói cho ngươi hay. Mỗi tông môn đều có thế mạnh riêng.

Thỏ tông chủ mặt mày hiền lành nói. Toàn bộ những người khác đều gật đầu. Các tông môn thấp hơn đều không dám lên tiếng. Bọn hắn biết, nơi này nếu có thiên tài, chỉ sợ không đến lượt bọn hắn.

Kiều Phong đang định mở miệng, thì một tiếng nói vang vọng Hoa Sơn núi. Âm thanh khàn khàn, thế nhưng vô cùng lọt tai. Dường như tiếng nói phát ra ở một nơi xa xôi nào đó vậy, ai ai cũng nghe rõ từng từ, như là được ai đó nói ngay sát bên cạnh vậy!

- Tiểu Tử, đến lúc theo ta bá sư rồi!

Âm thanh vang vọng, toàn bộ các vị tông chủ đều biến sắc. Mồ hôi lạnh chảy ra, thật không ngờ bọn hắn lại có vẻ mặt như vậy. Vẻ mặt của sự sợ hãi. Đúng vậy, là sợ hãi. Vì giọng nói kia, thật sự mang đến cho bọn hắn nỗi sợ hãi kinh hoàng.

- Lão bát tử đó, lão còn sống?

Hoan tông chủ hít hai mắt nhỏ lại, gương mặt hơi tái đi.

Đám tông chủ khác trong đầu cũng là câu hỏi này. Thế nhưng không ai dám buột miệng nói ra. Không chỉ bọn hắn, những vị trưởng lão của các tông môn khác cũng sợ hãi không thôi, nhiều người còn run run ngã ngồi xuống mặt đất.

Giọng nói này đã từng vang một lần. Toàn bộ Trung Vĩ Diện đều được nghe qua. Tiếng nói mà không ai dám quên. Tiếng nói của tử thần!

Ngay sau đó, một khí tức bao trùm toàn bộ núi Hoa Sơn, sát khí bao phủ toàn bộ đỉnh núi. Một bóng dáng xuất hiện trên trời. Bóng dáng ấy chậm chậm bay xuống, không gian như chìm vào tĩnh lặng. Vô số người ở hạ vỹ diện đã bất tỉnh nhân sự. Đối đầu với sát khí hung mãnh như, có lẽ ngất đi là sự lựa chọn đúng đắn. Bóng người kia càng gần càng rõ hơn, là một lão nhân đã có tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 221: Tư Chất tím

Lão nhân quần áo rách nát, gương mặt già nua, những nếp nhăn đã nhiều theo năm tháng tang thương. Thế nhưng ánh mắt xuất thần, sáng ngời ngời. Mỗi cái nhấc tay nhấc chân đều mang phong phạm cao thủ. Lão nhân chậm rãi bước, mỗi bước không hề gây ra tiếng động, nhưng lại như găm vào mỗi vị cao thủ ở đây một sự áp bức vậy.

- Tiểu tử mập kia? Ngươi gọi ai là lão bát tử?

Giọng nói khàn khàn của lão làm cho Hoan Tông chủ kinh hãi. Hắn vội vàng nở nụ cười nịnh nọt nói:

- Ấy ấy, lão nhân gia, ta không hề có ý đó, ta ta là ta lỡ miệng, lão nhân gia người xin đừng chấp ta. Ta xin nhận lỗi.

Vừa nói Hoan Tông chủ vừa tát liên tục lên má mình, thành ý mười phần. Những tông chủ khác thấy tên mập gặp nạn, đều tỏ ra đồng cảm, thậm chí có chút vui sướng khi thấy người gặp nạn. Cho tên mập chết tiệt nhà ngươi chừa cái thói mồm mép không biết an phận đi.

Lão nhân kia chỉ hừ nhẹ một tiếng, thế rồi không nói thêm gì nữa. Lão chậm rãi đi đến chỗ Kiêu Phong.

Bên dưới đã vô số người xì xào bàn tán, không ai rõ lão nhân kia là ai. Tại sao các tông chủ các tông phái lớn kia lại phải sợ hãi như vậy.

Không sợ hãi được sao? Lão nhân này nhìn thân hình có vẻ yếu nhược, một con gió đi qua cũng có thể quán bay lão. Ấy vậy mà, người tin vào mắt mình thấy sao? Lão là một con yêu quái, là một tên kinh khủng sát thần. Đến cả lão tổ của bọn hắn còn phải e sợ bảy phần. Bọn hắn là đám hậu bối, dám ho he câu nào sao?

Đệ nhất vua sát thủ của đại lục. Niên kỉ so với Lam Thần lão tổ có hơn chứ không có kém. Vua sát thủ, nghe danh đã biết sự khủng bố đến cỡ nào. Giới sát thủ không ai không kinh hãi khi nhắc đến lão. Một sát thủ chưa từng thấy bại.

Lão nhân bước tới cạnh Kiều Phong còn nằm mê. Chậm rãi nhìn lên tư chất trên đầu hắn, gật đầu nói:

- Tư chất không sai, không ngoài ý định của ta. Mau đi thôi!

Lão nói xong, không để Kiều Phong nói một lời nào, hất tay một cái, cả lão và Kiều Phong cùng ngự không bay lên, sau một thoáng đã biến mất ở phía chân trời.

Lão nhân đi rồi, sát khí cũng dần dần biến mất. Các vị tông chủ lúc này mới thở dài một hơi nhẹ nhõm. Thật khó. Không ngờ một nhân tài lại bị cướp đi mất. Thậm chí bọn hắn một câu cũng không dám nói.

- Thật không thể tin được, ta nghĩ sắp có một tân Vua Sát thủ rồi!

Vũ Tông chủ thở ra một hơi, khó khăn nói.

Toàn bộ mọi người gật đầu. Ai cũng cảm thấy trầm trọng. Bọn hắn tuy tu vi cao. Thế nhưng đối với sát thủ thì thật sự hết cách. Những kẻ chuyên ẩn nấp xuất hiện này thật là nỗi đau đầu.

Hạ vị diện sau hồi phong mang cảm thán, thấy các cao thủ trong truyền thuyết bay tới bay lui. Vô số kẻ ước ao, vô số kẻ mong chờ. Cuộc kiểm tra vẫn tiếp tục.

- Lão đại, lão tứ đi rồi. Lão ăn mày kia thật mạnh. Sát khí đó quá làm lòng người nôn nao chóng mặt.

Chu Du lên tiếng nói. Hoàng Minh gật đầu. Kiều Phong đi rồi, người tiếp theo là Triệu Vân. Triệu Vân ánh mắt kiên định, hần chấp tay với mọi người, sau đó lên tiếng nói:

- Lão đại, các vị huynh đệ, ta đi trước! Hẹn ngày tái ngộ!

Nói xong hắn quay đầu bước đi, ánh mắt có chút uồn uồn. Khó khăn nhất của nam nhân chính là chia xa. Triệu Vân sờ sờ vào vòng tay, hắn dùng thần thức nhìn vào. Thiếu nữ xinh đẹp vẫn đang hôn mê. Nhịp thở vẫn đều đặn. Triệu Vân càng nhanh chóng tiến tới. Hắn không đi xa, trực tiếp đến bực của Kiều Phong khi nãy. Tiếp tục chờ đợi tầm hai mươi phút. Triệu Vân anh tư phi phạm, khi bước lên bực đã khiến nhiều người chú ý. Hắn chậm rãi đặt tay lên. Ngay lập tức Triệu Vân phát hiện Thiên Địa tạo hóa công tự động vận chuyển. Ánh sáng chiếu sáng không gian. Dù là ban ngày, thế nhưng màu sắc chói lóa này thật sự là kinh thể hãi tục. Quảng trường âm thanh hô hét vang vọng. Tiếng kêu sợ hãi đinh tai nhức óc.

Vũ Tông chủ hai mắt mở to hết cỡ. Thân thể biến mất ngay trong phi hành pháp bảo. Không chỉ hắn, các tông chủ khác cũng như thế. Nơi bọn hắn tập trung lại là bực kiểm tra khi nãy. Nơi đây lại xuất hiện thiên tài. Thậm chí là vô địch thiên tài tư chất.

Ánh mắt ai cũng chăm chăm nhìn vào Triệu Vân. Hắn lúc này chẳng khác gì một nữ nữ trần trụi trước mặt vô số sắc lang. Triệu Vân chậm rãi nhìn lên trên trán hắn. Đinh đầu hắn là một màu sắc huyền ảo, vô cùng thần bí. Màu tím!

Tư chất cao nhất của đại lục. Tư chất mà mấy trăm năm qua cũng chưa từng xuất hiện.

- Thật không ngờ, Triệu Vân lại có tư chất cao như thế?

Hoàng Minh kinh ngạc cảm thán.

Chu Du gõ gõ cây quạt lên bàn tay còn lại, chợt mỉm cười lên tiếng nói:

- Lão đại có nhớ, khi rời đại diện đấu phá, thất đệ lấy ra món đồ gì?

Hoàng Minh nghe vậy liền nhớ lại. Dường như, mà đúng vậy, là Máu của Chu Tước, Phượng Hoàng.

- Ý đệ là?

Hoàng Minh hỏi lại.

Chu Du gật đầu, nói:

- Thất đệ chắc chắn đã dung hợp thành công máu của Chu Tước!

Chu Du ánh mắt sắc bén, khẳng định nói.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 222: Tư chất đen

Hoàng Minh chợt đã hiểu ra, hóa ra là vậy. Đó là lí do vì sao tư chất của Triệu Vân tăng cao như thế. Hoàng Minh chợt nghĩ đến một việc, quay sang nhìn Chu Du, chưa kịp nói thì Chu Du đã cất tiếng:

- Lão đại muốn nói Triệu Vân luyện hóa thánh công liệu có thể truy cầu Chu Tước?

Hoàng Minh kinh ngạc, cười khở:

- Tam đệ à, đệ như con giun trong bụng ta vậy!

Chu Du mỉm cười, gấp lại quạt, không nói gì thêm.

Dưới Quảng trường lúc này hàng ngàn thậm chí hàng vạn ánh mắt đã chú mục trên người Triệu Vân. Các tông chủ ánh mắt đã vô cùng khâm trọng. Chỉ hận không thể lao lên tóm lấy tiểu tử kia mà bay về tông môn ngay lập tức. Cũng tại ước định trưa nay mà bây giờ phải chờ đợi. Dù sao cũng không ai muốn làm công địch với toàn bộ.

- Tiểu bối, có lẽ ngươi cũng đã nhận ra tư chất của mình. Ta chỉ muốn nói là, nếu ngươi về Tinh thú môn, nhất định ta sẽ nhận ngươi vì chân truyền đệ tử. Dạy ngươi ngự thú thuật. Hàng vạn yêu thú cả Tinh Thú môn cho ngươi chọn lựa.

Vũ Tông chủ không nhịn được cất tiếng mời chào. Các tông chủ khác nghe vậy liền kinh hãi. Không ngờ Vũ tông chủ chịu bỏ ra dụ hoặc lớn như vậy. Nghĩ cũng phải. Một thiếu niên chưa tới mười bảy. Tu vị có thể thấy là ngân huyền cảnh. Ở hạ vị diện đã là ngân huyền cảnh. Nên biết là hạ vị diện linh khí yếu ớt, ít đến thảm thương. Hơn nữa quan trọng nhất là. Thiếu niên này tư chất màu tím. Mấy trăm năm qua chưa từng xuất hiện màu tím. Nếu không đưa ra được cái giá mà thiếu niên này muốn, lấy gì thu mua nhân tâm. Nghĩ thế, ngay lập tức Hàng Vô Ưu cười lớn, sáng khoái nói:

- Tiểu bối, Lưu Vân Tông ta chủ tu chiến sĩ. Thế nhưng tông môn bề dày lịch sử là lớn nhất. Nếu ngươi tới Lưu Vân Tông, ta sẽ đề cử ngươi với sự phụ của ta, nhận ngươi vị đệ tử. Ngươi sẽ nhận được tài nguyên lớn nhất của tông môn.

Các tông chủ khác kinh hãi, không nghĩ Hàng Vô Ưu cùng lên tiếng mời chào hấp dẫn như vậy. Thiết Tông chủ đang định lên tiếng nói thì Triệu Vân đã giờ tay lên tiếng:

- Đa tạ các vị tông chủ ưu ái. Triệu Vân ta vô cùng cảm tạ. Ta sẽ gia nhập Tinh thú môn!

Câu nói của Triệu Vân làm mọi người kinh ngạc. Vũ Tông chủ nghe thấy được, hai mắt sáng lên cười ba tiếng lớn. Ngay sau đó lập tức phi thân bay đến. Kéo cánh tay của Triệu Vân cười:

- Hay lắm tiểu bối, ta rất yêu thích ngươi. Cùng ta về Tinh Thú môn đi thôi!

Vũ Tông chủ ngay lập tức đưa Triệu Vân rời đi trong nỗi tiếc hận của các vị Tông chủ khác.

Hoàn Tông chủ hai mắt bé híp vào đầy trầm tư.

- Hoàn Tông chủ, ngươi suy nghĩ gì vậy? Đang tiếc nuối sao?

Linh Tông chủ thấy kì lạ hỏi. Hoàn Tông chủ lắc đầu nói:

- Ta chỉ ưa thích một tên pháp sư mà thôi, tiểu bối kia, nhìn một chút là biết hẳn là chiến sĩ. Ta đây là đang cảm thấy kì lạ. Tại sao hạ vị diện bỗng chốc xuất hiện nhiều thiên tài như vậy? Phải chăng là xuất hiện thế lực nào đó bồi tài hay chăng?

Câu nói của hắn làm các vị tông chủ còn lại rơi vào trầm tư. Điều này cũng có khả năng, thế nhưng không ai nói gì. Vô cùng yên tĩnh. Ngay sau đó lần lượt cáo từ rời đi.

Hoàng Minh nhìn theo, mỉm cười. Chưa hết đâu. Chúng ta vẫn còn người.

- Chu Du, gần hết giờ, đệ lên đi!

Chu Du hơi ngần ra, lão đại đây là tại sao lại muốn hắn lên trước. Khép quạt lại, hắn cũng không nói gì. Chỉ gật đầu. Bỗng chiều đã hết, ánh mặt trời cũng

sắp tắt. Không gian đã sẫm tối rồi. Ngày thứ hai kiểm tra cũng đã chuẩn bị kết thúc. Chu Du mỉm cười, gật đầu với Hoàng Minh, sau đó hắn bước đi. Đứng vào hàng, Chu Du anh tư tuần dật, khí độ phi phàm ngay lập tức thu hút vô số ánh mắt. Nhất là các nữ hài. Ánh mắt vô thanh vô tức nhìn chăm chú vào hắn. Chu Du mặt mũi thanh tú, hắn rất nhanh lại nở nụ cười trên môi khiến bao nữ hài trở nên ngơ ngẩn, sau đó là thẹn thùng vô cùng.

- Người tiếp theo!

Tên đệ tử của tông môn lên tiếng. Chu Du chậm rãi bước lên. Hắn chưa kiểm tra cũng đã thu hút vô số ánh mắt rồi. Lúc này xuất hiện chuẩn bị kiểm tra, lại thêm rất nhiều ánh mắt chú mục lại. Chu Du lại mỉm cười, dường như không có chuyện gì làm hắn bận lòng vậy. Hắn đặt tay lên kiểm tra, cũng như bao huynh đệ khác, Chu Du phát hiện hắn không hề vận khí, vậy mà thiên địa tạo hóa công tự động vận chuyển. Ngay lập tức, trên đầu hắn phát ra một màu sắc. Màu sắc này làm ai cũng ngơ ngác há mồm. Không ai có vẻ gì là kinh ngạc cả. Chỉ có kinh hãi. Đúng vậy, là kinh hãi. Chỉ thấy Chu Du mặc bộ y phục trắng, vô cùng tiêu sái. Thế nhưng trên đầu hắn. Màu sắc xuất hiện lại vô cùng đối lập. Tư chất biểu hiện trên đầu hắn, là màu đen!

Cũng như bao lần, chỉ vài giây sau, các vị tông chủ lại lần nữa xuất hiện. Nhìn về Chu Du, một lần nữa chấn động. Thiếu niên này, lại là biến dị tư chất!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 223: Quang Ảnh Thân pháp

Thỏ tông chủ là người âm trầm, ngoài mặt vô cùng hòa nhã, lúc nào cũng cười hề hề. Thế nhưng lần này, hắn lại vô cùng nhanh nhẹn. Khi các tông chủ khác còn chưa lên tiếng, hắn đã lao tới nắm tay Chu Du.

Các tông chủ khác đều kinh ngạc, cho rằng hắn ý muốn cướp người cất tiếng quát to.

- Tên không Thỏ Bắc người muốn nuốt lời giao ước?

Thiết tông chủ vô cùng bất mãn hô to.

Bát Sùng cũng hô lớn. Hai mắt trợn lên vô cùng tức giận:

- Thỏ tả chết tiệt, còn không mau ra đây, trưa nay người đã nói gì?

Thỏ Bắc không nói gì, mặt hắn vô cùng nghiêm túc, tay phải nắm lấy bàn tay Chu Du, một luồng chân khí chạy tới, nhanh chóng bao phủ toàn bộ kinh mạch hắn. Chu Du chỉ thấy một lượng lớn linh lực ngao du trong người hắn, giống như tìm kiếm thứ gì, thế như g tuyết nhiên không gây cho hắn chút thương tích nào. Một phút sau, Thỏ Bắc cười lớn, hai mắt tràn ngập sự sung sướng cùng vui mừng.

- Tiểu Bối, người là thân thể độc tiên linh thể, đúng là trời cao có mắt, thật sự trời cao ưu ái Âm Thiên Tông ta!

Các vị tông chủ khác nghe Thỏ Bắc nói, lại giật mình kinh hãi. Độc tiên linh thể sao? Thật sự là quá, quá con mịa nó kinh khủng rồi.

- Tiểu Bối, người tên gì?

Thỏ Bắc cất tiếng nói, ánh mắt vô cùng nhu hòa.

- Tiểu bối họ Chu, tên hai chữ Công Cẩn!

Chu du chấp tay thưa.

- Chu Công Cẩn?.

Thỏ Bắc lẩm nhẩm đọc hai ba lần, sau đó cười lớn.

- Người nguyện ý theo ta báỉ sư, trở về Âm Thiên Tông sao?

Thỏ Bắc lên tiếng hỏi.

Chu Du không nói, ngay lập tức Quỷ xuống dập đầu chín lần. Đây là lễ báỉ sư đấy. Toàn bộ hàng ngàn ánh mắt đều theo dõi, lăm lẹ đều khen ngợi không dứt miệng về sự quyết đoán của thiếu niên kia. Sau khi dập đầu chín lần. Chu du đứng dậy, lên tiếng:

- Đệ tử Chu Công Cẩn, ra mắt sư phụ!!

Thỏ Bắc lại cười lên ba tiếng khoái chí, hắn vô cùng yêu thích tên đồ đệ này. Vô cùng dứt khoát, thông minh vô cùng. Hắn biết rõ rằng hành động của Chu Du. Tiểu tử này dứt khoát như vậy là tỏ ý theo hắn rồi đi. Quan trọng nhất là giúp hắn giải bỏ sự thất lễ của hắn khi nãy, đã vội vàng lao lên đến

cạnh Chu Du.

- Đa tạ các vị tông chủ đã nhường nhịn, ta vô cùng biết ơn, ngày sau gặp lại!

Buông lại một câu khách sáo, Thổ Bắc lại đưa Chu Du rời đi.

Phía dưới Bát Sùng hơi nhủu mày, hắn thấy bóng dáng của Chu Công Cẩn kia có chút quen quen. Nhưng rõ ràng là hắn chưa gặp qua mà. Buổi đêm đã chiếu xuống. Bên đồng lửa bập bùng. Chỉ còn lại ba bóng thiếu niên ngồi quanh đồng lửa.

Vũ bàn tử đang gặm miếng thịt gà, rất nhanh chóng ăn hết. Bên cạnh Đoàn Dự có chút buồn bã. Hoàng Minh thấy vậy, vỗ vào vai hắn ba cái. Đoàn Dự lên tiếng nói:

- Lão đại à, biết đến bao giờ chúng ta lại tụ hợp?

Hoàng Minh mỉm cười, hắn nói:

- Đừng u sầu, nhất định sẽ có ngày đó.

Đoàn Dự gật đầu, không biết hắn nghĩ gì.

- Đoàn Chông vó, đừng có đau buồn, mau mau ăn miếng thịt này!

Vũ Bàn tử lên tiếng nói, ném qua cho Đoàn Dự một xiên thịt nướng. Đoàn Dự đỡ lấy, miệng hừ lạnh:

- Mập mập, ngươi vẫn còn dám gọi ta như vậy?

Vũ mập mập gật đầu, ra vẻ đương nhiên. Đoàn Dự ngay lập tức biến mất, ngay lập tức xuất hiện đằng sau Vũ mập mập, liên tục búng tai, bẹo má, đấm đá hắn. Vũ mập mập kêu đau liên hồi. Hoàng Minh ngồi xem, cảm thán vô cùng. Lãng ba vi bộ, quả lợi hại!

Hoàng Minh chợt ngẩn ra. Đúng rồi, hắn không hề để ý, hắn chưa có thân pháp. Đúng vậy, hắn có nhiều kỹ năng đào mạng, thế nhưng thân pháp hắn lại chưa có. Hoàng Minh trầm ngâm một hồi, ngay sau đó hắn bắt đầu tìm kiếm. Hắn mở bằng kỹ năng công pháp ra, tìm tòi hoài mà chưa thấy. Hắn cất giọng hỏi:

- A Trang, có thân pháp nào phù hợp với ta không?

A Trang lập tức lên tiếng:

- Có hai loại thân pháp phù hợp với chủ nhân. Một là Phiến xà thân pháp, hai là Quang Ảnh thân pháp.

Hoàng Minh ngay lập tức ấn vào hai biểu tượng công pháp trước mặt mình.

Phiến xà thân pháp dựa theo nguyên tắc di chuyển của xà mà di động. Vô cùng trơn trượt, né tránh kì diệu, khả năng đột biến cao.

Quang Ảnh thân pháp là thiên về tốc độ như ánh sáng. Di chuyển liên tục, nếu luyện tới đại thành, thậm chí có thể để tạo tàn ảnh.

Hoàng Minh gật gù, đây rồi, Quang ảnh thân pháp nếu luyện đại thành, chắc chắn không thua kém gì Lãng Ba Vi bộ của Đoàn Dự. Hoàng Minh lập tức ấn mua. Quang Ảnh thân pháp chỉ có mười triệu kim tệ. Hoàng Minh trước kho đi có mang theo năm mươi triệu. Hắn không muốn mang theo nhiều, vì Chu Du đã nói qua với hắn. Kim tệ ở Trung vị diện không được ưu ái nhiều. Ở Trung vị Diện, người ta thường dùng linh thạch để mua bán. Kim tệ cũng dùng, nhưng chỉ để mua các vật dụng hay thức ăn mà thôi.

Hoàng Minh kiểm tra ba lô, đã thấy Quang Ảnh thân pháp nằm gọn ở đấy, hắn bèn lấy ra ấn sử dụng. Ngay lập tức hắn cảm nhận như thân thể có chút bay bổng, phiêu dật.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 224: Ta chỉ thích mỹ nữ

Ngày thứ ba ở Hoa Sơn núi. Cũng là ngày cuối cùng của Sinh Vân tuyến. Nhóm Hoàng Minh lúc này chỉ còn ba người. Khi mặt trời đã lên cao, cả ba mới bắt đầu đi tới quảng trường kia. Quảng trường vẫn đông như vậy, có lẽ đây là ngày cuối, cho nên số người chỉ có tăng lên chứ chưa giảm đi.

- Đoàn Dự, Mập mập. Cùng đi đi!

Hoàng Minh nói, cả hai đều nhìn hấn gật đầu. Vị trí hai người xếp hàng cũng xa nhau. Bọn hấn đều chọn các tông môn thực lực thấp mà kiểm tra.

- Ngươi tiếp theo!

Vũ mập mập bước lên bục kiểm tra. Thân hình hấn chiếm gần hết cái bục. Nhanh chóng đưa tay lên bộ đá tròn. Ngay lập tức thiên địa tạo hóa công tự động vận chuyển, màu đỏ rực ngay lập tức xuất hiện trên đầu hấn. Ngay lập tức, đoàn người xung quanh ồ lên, hình như người ở đây đã quen với tư chất cao. Không mấy ai kinh ngạc nữa, chỉ có hăm mộ mà thôi. Vẫn như mọi lần, một lần nữa các tông chủ lại xuất hiện. Lần này thời gian cũng không mất bao nhiêu thời gian. Vì mập mập là pháp sư, thế nên Hoan Tông chủ nhí nhảnh cái miệng rộng lên, đôi mắt híp như không thấy đầu nữa. Trông vũ mập mập đứng cạnh Hoan Tông chủ chẳng khác gì hai phụ tử cả. Linh Tông chủ mặc dù tu dưỡng cao, thế nhưng khi nhìn hai thân ảnh mập mập mũm mĩm này lại chỉ phì cười không nói được lời nào.

Hoan Tông chủ nhanh chóng kéo tên đệ tử vô cùng vừa ý này về. Hoàng Minh nhìn vũ mập mập được đưa đi, lòng cũng hơi buồn. Vũ mập mập dù sao cũng là người bạn đầu tiên của hấn ở nơi này.

Đoàn Dự sau khi thấy Vũ mập mập rời đi, hấn cũng đã đến lượt lên kiểm tra. Đoàn Dự cũng không kém Chu Du một chút nào. Vốn là Thái tử một nước, trên thân vốn mang khí tức cao quý. Hiện tại tu luyện công pháp của Phong Lưu Huyền Phái. Trên người khí chất nam tử toát ra khiến vô số thiếu nữ tim đập thình thịch, vô cùng xuất sắc. Hấn tiến lên kiểm tra, khi đặt tay lên, thiên địa tạo hóa công lập tức vận chuyển. Trên đầu hấn, một màu đỏ rực lại xuất hiện. Dưới ánh mắt ngưỡng mộ của chúng nhân, các tông chủ còn lại đã xuất hiện. Hiện tại chỉ còn vị tông chủ:

Thiết Tông chủ, Vũ Tông chủ, Hàng Tông chủ, Bát tông chủ, Linh Tông chủ.

- Tiểu bối, Ngươi cũng là một thiên tài, chúng ta thật không ngờ hạ vị diện lại xuất hiện nhiều thiên tài như thế, ngươi muốn tiến nhập môn phái nào?.

Thiết tông chủ lên tiếng hỏi. Mọi người đều gật đầu trông chờ. Đoàn Dự mỉm cười, hấn quay mắt nhìn về phía Linh tông chủ, hỏi:

- Linh tiên bối, liệu tiểu bối có vinh hạnh được tới Thiên Đông Lan tông không?

Đoàn Dự cất tiếng nói làm cho đám người giật mình. Không nghĩ là tên tiểu tử này lại có ý định đến Thiên Đông Lan tông!.

- Tiểu Bối, Thiên Đông Lan tông toàn là nữ nhân, ngươi là nam nhân, tới đó học được bản lĩnh gì, nếu muốn trở thành kẻ mạnh, hãy đến Lôi Chấn tông ta!

Bát Sùng lên tiếng nói, vô cùng hàm ý.

Linh tông chủ vô cùng giận dữ, tên Bát Sùng lại dám khinh thường Thiên Đông Lan tông, mắt phượng trừng lên, nàng đang định lên tiếng mắng lớn thì bên này Đoàn Dự đã cất tiếng hỏi:

- Lôi Chấn Tông có nữ tử sao? Ta bình sinh không yêu thích gì ngoài Mi nữ!

Câu nói của hấn làm toàn bộ các tông chủ đều nín lặng. Tên tiểu tử này, không ngờ, không ngờ là một tên phong lưu hảo sắc. Linh Tông chủ nửa muốn, nửa không muốn trả lời Đoàn Dự! Thấy vẻ lúng túng của nàng, Đoàn Dự cất tiếng nói:

- Tiên bối, văn bối bình sinh yêu thích cái đẹp, tu vi của ta đều là tự thân yêu thích vẻ đẹp mà tiến bộ. Người yên tâm, ta không phải là kẻ hảo sắc đề hèn, ta là Thái tử một nước, luôn biết nghe lời!

Linh tông chủ còn lưỡng lự, nàng không muốn bỏ lỡ một thiên tài, từ hai hôm nay nàng đã bỏ lỡ quá nhiều rồi. Lần này là nhân tài trực tiếp tìm đến, nếu không chấp nhận chỉ sợ... Còn đang lưỡng lự thì bên cạnh Thiết Tông chủ đã lên tiếng.

- Thiên Đông Lan tông chủ nữ tu, Linh tông chủ không nhận ngươi đâu, theo ta về Tông Môn, nữ tử ngươi muốn tông môn ta đều có.

Linh tông chủ lúc này hừ lạnh, thấy hai tên chết tiệt kia công kích, ă nói hàm hồ, không coi Thiên Đông Lan tông vào mắt, lên tiếng:

- Các ngươi định cướp đi thiên tài của bốn tông. Nói về nữ tử, Thiên Đông Lan tông ta đệ nhị, không nơi nào dám xưng đệ nhất. Tiểu Bối, ta chính thức nhận ngươi vì đệ tử của ta. Là nam đệ tử duy nhất của tông môn.

Lời nói của nàng vừa xong, cả đám tông chủ còn lại trợn mắt, không ngờ Linh tông chủ này lại bá đạo như vậy. Đoàn Dự mỉm cười đắc thắng, nhanh chóng quỳ xuống dập đầu y như Chu Du hôm qua. Ngay lập tức dập xong chín cái, như kiểu sợ Linh tông chủ thay đổi ý kiến. Hấn đứng dậy thưa:

- Sư phụ, đệ tử ra mắt người!

Đoàn Dự nói xong, thân pháp phiêu dật bay xuống khỏi bục. Các tông chủ kinh hãi phát hiện thân pháp hấn vô cùng hoa mỹ, vô cùng biến ảo. Đoàn Dự chỉ dùng một ít của thân pháp, thế nên không ai nhận ra hấn thân pháp thần phận của hấn. Linh Tông chủ gật đầu hải lòng. Nàng chậm rãi đưa một luồng chân khí đưa Đoàn Dự đi theo lên pháp bảo phi hành.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 225: Phá vỡ bộ kiểm tra

Hoàng Minh nhìn theo bóng dáng Đoàn Dự rồi đi, hần lặng lẽ nhìn theo. Vậy là đã đi hết rồi. Hần thở dài một hơi. Bắt đầu chậm rãi xuống xếp hàng. Cứ đà này thì chỉ khoảng nửa tiếng nữa sẽ đến lượt hần mà thôi. Hoàng Minh chậm rãi di chuyển từng bước một. Đúng như dự đoán, nửa tiếng sau đã đến lượt hần lên tới kiểm tra. Trời lúc này đã ngả về chiều, cũng không còn bao nhiêu thời gian lắm. Hoàng Minh bước lên bục, bộ dáng thanh tú của hần cũng khiến nhiều người để ý tới. Đặt tay lên, Hoàng Minh lập tức cảm nhận được Thiên Địa tạo hóa công lập tức vận chuyển. Thế nhưng thật không ngờ, khí haibi lập tức như sóng cuộn biển gầm, lập tức sôi trào, phiến đá trên bục lập tức vỡ vụn.

Hoàng Minh kinh ngạc, không hiểu chuyện gì xảy ra. Vị đệ tử phụ trách kiểm tra nơi này cũng kinh hãi. Hần thật không thể tin là vật rắn chắc như vậy mà lại có thể bị phá hủy. Chúng nhân kinh ngạc. Vị đệ tử kia lập tức đi mời Trưởng Lão đến xem xét. Thôn Trưởng lão đang ngồi tĩnh tu thì nhận được báo cáo. Lão nhanh chóng tiến ra hiện trường. Sau khi nhìn bộ kiểm tra đã vỡ vụn, lão quay qua Hoàng Minh nghi vấn hỏi:

- Tiểu tử, ngươi đã làm gì với vật này?

Hoàng Minh lắc đầu, chính hần cùn không rõ việc gì xảy ra. Thiên Địa tạo hóa công tự động vận chuyển, ngay cả hần cũng không thể thao túng được. Nhìn Hoàng Minh không có vẻ gì là nỏ dối. Ngay lập tức Thôn Trưởng lão kéo hần qua bục của tông môn bên cạnh.

- Ngươi tới kiểm tra bên này xem nào? Thôn Trưởng lão đẩy Hoàng Minh lên bục kiểm tra. Hoàng Minh cũng không nói lời nào. Hần chậm rãi đặt lên bộ kiểm tra. Cũng y hệt như lần trước. Bộ kiểm tra ở bục này cũng tự động vỡ tan thành nhiều mảnh trước sự chứng kiến của nhiều người. Thôn Trưởng lão kinh ngạc. Ngay sau đó phát tín hiệu cho Hàng Vô Ưu. Hàng Vô Ưu tâm tình hai hôm nay cũng không có gì vui vẻ. Rất nhiều thiên tài đều không mời chào được. Hần vô cùng vô cùng cảm thấy đáng tiếc. Định bụng đợi nốt mấy giờ nữa sẽ rời đi. Thế nhưng một truyền tin thông báo lập tức xuất hiện. Trong pháp bảo phi hành, Hàng Vô Ưu đang ngồi trong một gian phòng không khác lắm với gian phòng bình thường. Tuyệt nhiên có thể thấy, pháp bảo phi hành lợi hại thế nào. Khi nghe được báo cáo của Thôn Trưởng lão, Hàng Vô Ưu hai hàng lông mày nhíu nháu lại. Hần ngay lập tức rời phi hành pháp bảo bay xuống phía dưới. Địa điểm chính là nơi Hoàng Minh đang đứng. Hần vừa xuất hiện bên dưới, lại có các bóng người khác xuất hiện bên cạnh. Chính là ba vị tông chủ khác. Hóa ra, không chỉ Hàng Vô Ưu nhận được tin, mà các tông môn khác cũng đã chú ý đến bên này.

- Thôn trưởng lão, tình hình là thế nào?

Hàng Vô Ưu lên tiếng hỏi. Thôn Trưởng lão nhanh chóng kể lại sự tình lão vừa chứng kiến trước mắt. Các vị tông chủ nghe xong không hện mà cùng một loạt nhìn về Hoàng Minh. Tiểu tử này chỉ kiểm tra tư chất mà làm vỡ nát hai phiến đá kiểm tra. Điều này nói lên chuyện gì.

Hoàng Minh chứng kiến nhiều ánh mắt nhìn về hần như vậy, có chút không tự nhiên, thế nhưng hần vẫn mỉm cười không nói gì.

- Tiểu bối, ngươi qua bên này bục, kiểm tra một lần nữa đi!

Bát tông chủ lên tiếng nói. Hoàng Minh nhìn kỹ gã này thêm một chút. Tông chủ Lôi Chấn Tông đây sao? Hoàng Minh không nói gì, nhẹ gật đầu rồi đi xuống. Tiến tới cái bục phía bên cạnh mà đi lên. Lên tới bục, tay phải hần lại đặt lên bộ kiểm tra. Một lần nữa, bộ kiểm tra vỡ nát trước mặt các vị tông chủ. Hàng tông chủ chấn động. Trong đầu không khỏi đưa ra rất nhiều giả thiết. Bộ kiểm tra không ngờ không kiểm tra nổi tư chất của tiểu tử này, thậm chí tự vỡ vụn ra. Có khi nào, tiểu tử này tư chất quá mạnh, phá vỡ quy luật của bộ kiểm tra, cho nên khiến bộ kiểm tra vỡ nát. Nghĩ tới khả năng này, Hàng Vô Ưu có chút bồn chồn trong lòng.

- Tiểu bối, có lẽ tư chất của ngươi có gì đó không bình thường. Hay là theo ta về Phi Sát tông đi, ta sẽ giúp ngươi giải đáp vấn đề!

Hàng tông chủ nghĩ như vậy, đương nhiên những người khác cũng nghĩ được. Thiết tông chủ tiên hạ thủ vi cường, ngay lập tức lên tiếng mời chào.

- Tiểu bối, mặc dù tư chất ngươi chưa rõ ràng, thế nhưng chắc chắn sẽ không yếu kém. Lôi Chấn Tông ta tiên học trăm năm, gia nhập Lôi Chấn Tông, ta sẽ giúp ngươi trở nên cường đại.

Bát tông chủ Bát Sùng cũng lên tiếng mời chào.

Hàng Vô Ưu còn chưa lên tiếng nói, đang chuẩn bị mời chào, nhân tài kì lạ này nhất định không thể bỏ qua. Chỉ là nên mời chào hần thế nào để hần quan tâm đây.

- Tiểu bối có nghe qua Lưu Vân Tông từ một vị trưởng bối trong nhà, hiện tại không biết ở đây có vị tiên bối nào là người của Lưu Vân tông môn?

Hoàng Minh chấp tay, nhẹ nhàng hỏi thăm. Hàng Vô Ưu hai hàng lông mày lo lắng đã dần ra. Lão vô cùng vui vẻ cười lớn, miệng nói:

- tiểu bối, Ta chính mà tông chủ Lưu Vân Tông đây!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 226: Tới Lưu Vân Tông

Thiết Tông chủ một bên không nhịn được nói:

- Tiểu Bối, ngươi hãy suy nghĩ một chút a, Phi Sát Tông ta Chiến Sĩ hay Pháp Sư đều mạnh. Ngươi nên suy nghĩ a!!

Một bên Bát Tông chủ cũng lên tiếng:

- Đúng vậy, tiểu bối, ngươi thật nên xem xét lại, Lôi Chấn Tông ta kiếm tu hay Đạo tu đều mạnh, pháp sư cũng toàn bậc cao thủ. Nếu ngươi gia nhập, ta sẽ nhận ngươi vì đồ đệ!

Hoàng Minh lại chấp tay, nhẹ nhàng thưa:

- Xin Đa tạ hai vị tiền bối, tiểu bối không nghĩ tiểu bối gia nhập Lưu Vân Tông. Hàng tông chủ sẽ bạc đãi ta!

Hàng Vô Ưu nghe đến đây, biết hắn phải ra mặt rồi, tiểu tử kia đã muốn hắn phải tỏ thái độ, nếu hắn không đưa ra được hợp lý, có lẽ hắn sẽ đi theo tông môn khác.

Hàng Vô Ưu ánh mắt lóe lên tia thương thức. Tiểu tử này ăn nói nhỏ nhẹ, tâm kế đơn giản mà lại hiệu quả. Nhất định là hạt giống tốt. Nghĩ vậy, hắn bật cười sáng khoái.

- Ha ha ha, tất nhiên, tất nhiên là ta sẽ không bạc đãi nhân tài rồi!

Hắn chỉ nói lấp lửng đến đây, dù không tin chắc nhưng Hoàng Minh vẫn đồng ý. Dẫu sao, hắn vẫn muốn đến Lưu Vân Tông!

Hoàng Minh nhanh chóng được Hàng Vô Ưu đưa lên phi thuyền, ngay lập tức rời đi. Khi Hoàng Minh đi rồi, hắn không hề biết, sau một tiếng lại có tư chất đỏ xuất hiện, là một thiếu niên anh tuấn, thân thể rắn rỏi. Và quan trọng là, người này hắn đã tìm bấy lâu mà không được.

Hoàng Minh quan sát phi hành pháp bảo một hồi, nhận thấy vô cùng thú vị, hắn không ngờ bên trong không khác gì một khách sạn 5 sao. Hoàng Minh chăm chú nhìn ra cửa sổ. Bỗng Hàng Vô Ưu xuất hiện bên cạnh hắn. Cánh tay nắm lấy tay phải của hắn. Hoàng Minh cảm nhận được một luồng chân khí mạnh mẽ di chuyển toàn bộ thân thể hắn. Luồng khí này đi một vòng, sau đó biến mất. Hàng Vô Ưu nhú nhú mày, hắn không hề nhận ra một chút gì đó như thân thể xuất sắc hay tư chất mạnh mẽ gì cả. Hoàng Minh cũng không rõ Hàng Vô Ưu đang nghĩ gì. Một hồi Hàng Vô Ưu cất giọng nói:

- Tiểu bối, ngươi tên gọi là gì?

- Ta là Hoàng Chấn Minh!

Hoàng Minh nhẹ nhàng trả lời. Hàng Vô Ưu gật đầu. Đoạn yên lặng một chút, cất tiếng nói:

- Ta vẫn chưa rõ thể chất cùng tư chất ngươi có là gì, có lẽ cần một thời gian quan sát. Ngươi chậm rãi nhận làm đệ tử nội môn? Hiểu ý ta không?

Hoàng Minh ồ một tiếng, hắn hiểu lời Hàng Vô Ưu nói, Hàng Vô Ưu muốn theo dõi hắn một thời gian, sau đó từ từ có thể tài bồi.

Hoàng Minh đang suy nghĩ thì bên tai đã vang lên tiếng thông báo.

- Tĩnh tĩnh, khởi động nhiệm vụ mới!

Tiến tới Trung Vị diện!

Gia nhập trung vị diện, hoàn thành toàn bộ các mục tiêu đệ tử từ bậc thấp nhất.

Hoàng Minh ồ lên một tiếng.

- Ngươi sao vậy?

Hàng Vô Ưu lên tiếng hỏi. Hoàng Minh lắc đầu, lên tiếng:

- Tông chủ không cần phải lo lắng cho ta. Ta sẽ bắt đầu từ đệ tử kí danh.

Câu nói của Hoàng Minh làm Hàng Vô Ưu giật mình. Tiểu tử này nói gì vậy? Tại sao lại muốn bắt đầu từ đệ tử kí danh. Cấp bậc thấp nhất?

Thế nhưng nhìn khuôn mặt của Hoàng Minh có nét khẳng định, hắn lại không tự chủ được gật đầu.

Hoàng Minh chỉ đi lại một hồi, Hàng Vô Ưu gọi hắn ra ngoài. Hắn đi ra ngoài phi thuyền. Trước mặt hắn là một đại trận kì lạ. Ở giữa là một vòng tròn lớn, xung quanh có năm ụ to như năm u pháo. Chỉ thấy Hàng Vô Ưu đi tới đặt vào mỗi ụ nhiều viên đá. Hoàng Minh dám chắc đó là Linh thạch. Hắn đã

đoán ra đây có lẽ là trận pháp liên kết giữa hai vị diện. Hắn lại nhìn ra xung quanh. Xung quanh không ngờ có rất nhiều nhà, nhiều người canh gác. Linh gác đi lại khá cẩn thận, đan xen.

Còn đang trong cơn cảm thán, hắn đã thấy đại trận sáng rực lên, sau đó Hàng Vô Ưu thu phi hành pháp bảo lại. Lập tức kéo Hoàng Minh vào giữa đại trận. Đại trận hóa một đoàn quang mang, hai bóng người liền biến mất. Hoàng Minh hai mắt mơ hồ cảm nhận được gió rít, không tài nào mở mắt ra được. Chỉ vài hơi thở, hắn đã cảm nhận được chân mình chạm đất. Hắn mau chóng mở mắt ra. Trước mắt hắn lúc này là một đại điện to lớn. Người đi lại lờ mờ. Vô số pháp sư đi lại trong đại điện.

- Nơi này, linh khí thật nồng đậm!

Hoàng Minh cảm nhận rất rõ linh khí trong không gian này. Nếu hắn có thể vận khí tu luyện, nhờ vào sự khủng bố của thiên địa tạo hóa công, nhất định tiến bộ vượt bậc, làm cho ăn thật.

Hàng Vô Ưu không cho hắn thời gian thưởng thức cảm thán, kéo hắn ra khỏi đại điện, ngay lập tức lấy ra phi hành pháp bảo, một đường bay về Lưu Vân Tông. Hoàng Minh ngẩng nhìn mây xanh, ngẩng nhìn cây cối xanh biếc phía dưới qua ô cửa sổ. Hắn cảm thấy trong lòng vô cùng hào hứng. Trung vị diện sao? Hoàng Minh ta tới rồi. Nhất định Trung vị diện sẽ có dấu ấn của ta. Sẽ là nơi tiếp theo ta nắm giữ toàn bộ.

Hoàng Minh tâm tình hơi thái quá, ngay lập tức ỵ ỵ nhiều lần. Chỉ mất thêm một tiếng nữa. Hoàng Minh đã thấy phía trước xuất hiện rất nhiều ngọn núi lớn.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Di Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 227: Khang Long

Lưu Vân Tông là một trong những tông môn tám sao đứng đầu. Trải qua hơn tám trăm năm lịch sử. Danh khí cực thịnh, đệ tử trải dài hơn vạn. Tông môn ngự trên năm ngọn núi cao, mây mờ vờn quanh năm. Mặc dù là đỉnh núi thế nhưng lại không hề có tuyết. Đây cũng chính là sự kì bí của Lưu Vân Tông. Hoàng Minh theo Hàng Vô Ưu đi tới Cổng đại sơn, nơi đây có đại trận bảo hộ, thế nên phi hành pháp bảo không thể nào bay vào. Phải đi đường bộ tiến vào. Hàng Vô Ưu đi trước, Hoàng Minh chậm rãi theo sau. Phía trước là một cổng lớn, toàn bộ là làm từ loại đá thô to dựng lên. Vô cùng chắc. Ở giữa có Khắc ba chữ lớn "Lưu Vân Tông"

Dấu khắc vô cùng sắc sảo, nét thanh nét đậm, rõ ràng mềm mại như cầm bút viết. Toàn bộ toát lên vẻ khí khái, hùng mạnh vô cùng, làm cho người ta có sự sợ hãi muốn quỳ xuống bái lạy.

- Tông chủ!

Một hàng bảy cao thủ trung niên quỳ xuống hành lễ. Hàng Vô Ưu phát tay, sau đó dẫn Hoàng Minh đi vào. Bảy cao thủ kia là Kim thần sơ kì, thậm chí có hai người là kim thần trung kì. Hoàng Mìn bắt giác tắc lưỡi. Kim thần Trung kì mà chỉ là gác cổng thôi sao?.

Hàng Vô Ưu đưa Hoàng Minh lên một ngọn núi, dẫn hắn vào một đại điện. Một vị trưởng lão đi tới, Hàng Vô Ưu nói với lão vài câu, vị trưởng lão gật đầu, sau đó nhìn về phía Hoàng Minh có chút kì quái. Hàng Vô Ưu dặn dò xong xuôi, nói với Hoàng Minh.

- Ta đã dặn người đưa ngươi tới nơi nhập môn như ngươi muốn. Cố gắng phát huy, ta sẽ theo dõi ngươi, có gì khó khăn cứ tìm tới vị trưởng lão này, lão sẽ đưa ngươi tới gặp ta.

Hoàng Minh gật đầu nói. Hàng Vô Ưu rất ưa thích vẻ tự tin không siểm nịnh này của hắn. Những kẻ khác trước mặt hắn ai không khúm núm sợ hãi. Vậy mà thiếu niên này một chút run sợ cũng không có. Hàng Vô Ưu rời đi. Hoàng Minh theo sau vị trưởng lão kia. Vị trưởng lão này không rõ bao nhiêu tuổi, tóc tai đã bạc hết rồi. Hàng râu già nom vô cùng nghiêm túc.

- Tiền bối, không biết nên xưng hô với người như thế nào?

Hoàng Minh đi phía sau nhẹ nhàng lên tiếng. Vị trưởng lão cất giọng khàn khàn nói.

- Cứ gọi ta là Vân trưởng lão đi!

- Vâng, Hoàng Chấn Minh ra mắt Vân Trưởng lão!

Hoàng Minh chấp tay lên tiếng. Vân Trưởng lão chỉ gật đầu, sau đó mang hắn tới một đại điện rộng lớn. Ở đây đã có gần bốn trăm thiếu niên nam nữ rồi.

- Tới đó đi, đây toàn bộ là đệ tử kí danh tuyển hạt trong lần Sinh Vân tuyển này.

Vân Trưởng lão cất tiếng nói. Hoàng Minh gật đầu, thi lễ một lần nữa rồi bước tới. Hắn nhanh chóng dung nhập vào đoàn người. Bắt đầu tham gia báo

danh.

Vân Trường lão nhìn theo bóng hấn một lát rồi quay mặt rời đi. Hoàng Minh đứng trong đám đông quan sát một chút. Sau đó là xếp hàng rất quy củ. Rất nhanh đến lượt hấn.

- Tên gì?

Tên đệ tử đứng làm nhiệm vụ hỏi. Hoàng Minh thưa:

- Hoàng Chấn Minh!

Hoàng Minh lên tiếng nói. Tên đệ tử kia dường như có một trận pháp kì lạ, hấn cho một tấm lệnh bài nhỏ vào trong, sau đó huy động ma pháp một chút rồi lại lấy ra. Đưa cho Hoàng Minh tấm lệnh bài nhỏ này, Hoàng Minh liền nhận lấy rồi lui ra. Nhìn vào tấm lệnh bài, hấn liền phát hiện ra tên của hấn trên đầu tấm lệnh bài. Bên dưới là một không gian có số ba mươi. Hoàng Minh chưa hiểu gì. Bỗng nhiên một âm thanh vang lên bên cạnh hấn:

- A huynh đệ, ngươi ở nơi nào vậy?

Hoàng Minh quay lại, một thiếu niên mặt mũi khá anh tuấn, có vẻ tiêu sái mỉm cười đứng bên cạnh. Hoàng Minh mỉm cười đáp:

- Ô, vị huynh đệ này, ta là chưa có hiểu lắm về chuyện này!

Thiếu niên kia cười ha hả, hấn thấy Hoàng Minh anh tuấn tiêu sái, ý định đến kết giao. Khang Long hấn là kẻ thích kết giao bằng hữu.

- Huynh đệ, để ta chỉ ngươi thấy. Ngươi có thể nhìn vào số thứ tự mặt sau của tấm lệnh bài. Đó là vị trí phòng ở của ngươi. Tấm lệnh bài này là đại biểu thân phận của đệ tử Lưu Vân Tông.

Hoàng Minh nghe hấn nói liền quay mặt sau tấm lệnh bài ra, hiển nhiên có số 8ab.

Hoàng Minh gật đầu, thì ra là vậy.

- Đa tạ huynh đệ, ta là Hoàng Chấn Minh!

Hoàng Minh cất lời cảm ơn. Khang Long cũng lên tiếng nói:

- Không vấn đề gì. Ta là Khang Long. Để ta giúp huynh đệ tìm phòng là được rồi, số của huynh đệ là bao nhiêu?

Hoàng Minh đưa cho hấn coi phía sau tấm lệnh bài. Khang Long nhìn qua, hai mắt sáng lên, cười lớn ba tiếng rồi nói:

- Thật là hữu duyên, huynh đệ, hai chúng ta chung phòng rồi!

Sau đó hấn lấy ra tấm lệnh bài của mình cho Hoàng Minh coi. Đúng là 8ab.

Hoàng Minh vui vẻ, có lẽ tên này vô cùng am hiểu một số chuyện, việc này cũng đỡ cho hấn phần nào. Cả hai vừa đi vừa nói chuyện làm quen, tiện thể giao lưu một chút. Hoàng Minh qua nói chuyện đã biết, Khang Long có một vị thúc thúc đã làm tới cấp bậc Chủ điện ở đây, thế nên được thúc thúc dẫn tới. Hấn đã ở đây một năm thời gian, chờ đợi sinh viên tuyển diễn ra để gia nhập tông môn. Thế nên một số chuyện nhập môn này, hấn rất rành rọt.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 228: Sở Vân

Hoàng Minh theo Khang Long một đường đi lên đầu núi, trên đây đã có rất nhiều người đệ tử kí danh đang bàn tán xôn xao, nhiều người thì đang tìm phòng của mình. Hoàng Minh để ý ở đây số lượng phải hơn ba trăm chứ không ít.

- Yên lặng đi!

Một tiếng quát lớn làm đám đệ tử kí danh giật mình, quay đầu chú ý về phía phát ra tiếng nói. Trên cao của một tảng đá, một thanh niên mặt mũi có chút gian trá đang đứng chấp tay sau lưng. Trên người hấn là một bộ thanh sam vô cùng tốt. Khang Long bên cạnh thì thâm vào tai Hoàng Minh:

- Đó là Cầu ca, đệ tử ngoại môn. Lần này hấn phụ trách quản lí đệ tử kí danh chúng ta đấy!

Hoàng Minh nghe mà phì cười. Mịa nó, hết tên rồi hay sao mà tự nhận là Cầu. Hoàng Minh cố lắm mới nín nhịn lại được, cũng chậm rãi nhìn xem vị Cầu ca này có gì muốn nói.

Chỉ thấy Cầu ca ánh mắt gian tà nhìn ngó một hồi đám kí danh đệ tử, ánh mắt đôi lúc lóe lên ánh sáng mỗi khi thấy một nữ đệ tử nào đó có chút nhan sắc. Hắn nuốt một ngụm nước bọt, ngay sau đó ra về lãnh đạo nói:

- Ta là Viên Thiên, có thể gọi ta là Cầu ca. Là ngoại môn đệ tử có danh khí. Từ hôm nay trở đi. Nơi này do ta lãnh đạo. Được sự ủy thác của trưởng lão, ta sẽ chăm sóc các người từ tế. Liệu mà tuân theo luật lệ của tông môn. Kẻ nào không phục đừng trách ta hung ác.

Cầu ca hùng hồn tuyên bố xong, nghênh ngang rời đi. Toàn bộ kí danh đệ tử có chút hơi ngu ngơ. Ở đây kí danh đệ tử toàn là những đệ tử tư chất bình thường. Cả đời chỉ sợ không có cách nào trở lên cường đại. Hầu hết kí danh đệ tử chỉ chăm lo các nhiệm vụ dọn dẹp, chăm sóc thực vật động vật. Mỗi tháng đều có thể tham dự một lần kiểm tra. Nếu có thể đạt đến luyện khí cảnh, lập tức có thể thăng tiến lên ngoại môn đệ tử. Thế nhưng biết bao nhiêu người cả đời không lên tới ngoại môn đệ tử. Chỉ còn cách bị đá xuống khỏi tông môn. Thay một nhóm máu đệ tử kí danh khác. Hoàng Minh theo Khang Long tiến về căn phòng của bọn hắn. Mở gian phòng ra, bên trong đó thấy một thân hình ngồi bên giường sắp xếp quần áo. Thấy hai người vào, người kia chậm rãi đứng dậy, cất tiếng chào hỏi.

- Ô, hai vị huynh đệ, tại hạ là Sở Vân, sau này là huynh đệ một phòng, xin chiếu cố nhiều hơn!

Âm thanh nhỏ nhẹ, vô cùng lọt tai. Khang Long cũng vui vẻ chấp tay giới thiệu bản thân. Hoàng Minh thì hơi ngạc nhiên. Mặ, đùa bố à, rõ ràng là giọng nữ nhân mà. Tuy có chút hơi khàn khàn nhưng hẳn đâu có nghe lầm. Hoàng Minh quan sát một hồi vị thiếu niên trước mặt. Hai mắt nhỏ đẹp, hàng lông mi cong vút. Lông mày mỏng. Cái mũi nhỏ hơi cao lên, đôi môi mặc dù không có son phấn nhưng rõ ràng là có hơi hồng nhuận. Thân hình nhỏ nhắn sau lớp y phục thùng thình. Hoàng Minh thấy rõ ràng hẳn không có ngực, nhưng mà hẳn là người của thể ki hai mốt. Chuyện nữ đóng giả nam này làm sao qua được mắt của một thanh niên hiện đại, đã xem quá nhiều bộ phim kiếm hiệp thời xưa. Mà cũng khó hiểu, Hoàng Minh không hiểu sao ánh mắt của người nơi này không phát hiện ra là nữ cải trang nam nhỉ. Rõ là buồn cười.

- Đây, Hoàng huynh, người sao vậy?

Khang Long lúc này mới thúc tay vào người Hoàng Minh làm cho hắn chợt tỉnh lại. Hoàng Minh ậm ừ, nói:

- À, ta không sao. Ta nằm đâu nhỉ?

Sở Vân kì quái nhìn nam nhân này, tên này một câu chào hỏi với mình cũng không có. Nhìn chăm chăm vào mình một hồi rồi quay đi mất. Đây là có ý gì?

Khang Long vội cười tài bồi với Sở Vân, sau đó chỉ vào chiếc giường bên trong cùng nói:

- Hoàng huynh nằm ở đây đi. Phòng có ba chiếc giường. Sở huynh nằm ở giữa, để đó ta nằm ngoài cùng.

Hoàng Minh không nói gì bèn gật đầu. Hắn cũng có sở thích nằm gần tường, đôi khi là ngồi dựa lưng vào tường trông ra cũng là một sở thích vui của hắn. Chậm rãi đi tới giường. Ở đó đã thấy xếp sẵn hai bộ y phục màu trắng, khá mềm mại, không rõ làm từ chất liệu gì. Bên cạnh là một hòm đồ nhỏ, Một cây kiếm gỗ cũng hai quyền sách.

Hoàng Minh cầm hai quyền sách lên xem.

Ngay lập tức bên tai hắn vang lên tiếng thông báo.

- Tỉnh tỉnh.

.Cơ sở kiếm pháp.

Kiểm pháp nhập môn cho người mới.

. Văn Lam pháp quyết.

Công pháp nhập môn.

Khởi động tụ tập chân khí yếu kém, thích hợp cho người tư chất kém tu luyện.

Hoàng Minh gật đầu. Cầm lên hai quyền ngắm nghía. Sách không dày lắm, mặt bìa có mấy chữ. "Kiếm pháp cơ sở". Quyền còn lại là Văn Lam pháp quyết. Hoàng Minh đoán ra đây là pháp quyết cũng kiếm đạo cơ sở cho đệ tử kí danh của Lưu Vân Tông. Hắn thấy thích thú, chậm rãi mở từng trang ra đọc.

Hắn tự lẩm nhẩm đọc một chút. Cảm thấy diễn giải cũng khá hay. Một tiếng keng vang lên vài nhịp.

- Hoàng huynh, tới giờ cơm rồi, đi thôi!

Chẳng biết từ lúc nào Khang Long đã xuất hiện gọi Hoàng Minh. Hoàng Minh gật đầu, theo Khang Long và Sở Vân đi ra khỏi phòng. Bên cạnh những người khác cũng chậm rãi đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 229: Luru Vân Tông rộng lớn

Hoàng Minh, Khang Long, Sở Vân đi tới khu vực ăn uống. Nơi đây cách khu hắc ở cũng không xa. Ở khu nhà bếp này có đến mấy trăm bàn ăn, mỗi bàn có thể ngồi nhiều nhất đến sáu người. Hoàng Minh nhận chỗ thức ăn của mình, thức ăn của hắc chỉ là chén cơm, một bát canh nóng cùng ít rau và thịt. Chậm rãi hắc tiến tới một bàn trống, ngồi xuống. Không khí nhà bếp vô cùng huyền ảo, người người bàn tán nói chuyện tấp nập. Một lát sau Khang Long cùng Sở Vân cũng xuất hiện ngồi cạnh hắc. Ba người một chỗ nói chuyện vui vẻ. Hoàng Minh tranh thủ hỏi thăm về Luru Vân Tông. Khang Long như được gãi đúng chỗ ngứa. Hắc ở đây một năm đã tìm hiểu được rất nhiều điều. Vừa ăn vừa kể, cũng phải nói tên này rất có khiếu kể chuyện, câu chuyện hắc kể đầu ra đầu, rất rõ ràng. Hoàng Minh ăn chậm rãi, bên tai vẫn nghe không bỏ sót một chữ nào.

Luru Vân Tông, lịch sử gần ngàn năm. Tông Môn đặt tại phía Tây Trung vị diện. Gần ngàn năm qua thiên tài xuất thế liên tục. Luru Vân Tông gồm năm ngọn núi chính cùng một ngàn ngọn núi phụ. Trong đó một núi chính giữa là Trung tâm, nơi đó là nơi ở của các vị Lão tổ tông, Tông chủ, phó tông chủ, các vị trưởng lão có danh vọng lớn.

Ngọn núi thứ hai là thánh địa tu luyện của Chiến sĩ hệ. Số lượng đông đảo vô cùng.

Ngọn thứ ba là Thánh địa của Pháp sư hệ. Nơi đây pháp sư được học tập và huấn luyện ma pháp.

Ngọn thứ tư là Thánh địa của Thuần thú sư. Mặc dù quân số không nhiều, nhưng toàn bộ đều là tinh anh. Quan trọng nhất là số lượng yêu thú rất đông đảo.

Ngọn thứ tư là Đại điện của Tông sư chức nghiệp. Ở đây tập hợp toàn bộ đan sư, luyện khí sư, luyện phù sư, trận pháp sư, các chức nghiệp phụ trợ.

Nơi Hoàng Minh đang ở có thể gọi là một ngọn núi nhỏ trong một ngàn ngọn núi nhỏ mà thôi. Hoàng Minh thật không thể tin nổi. Nếu nói như vậy, Luru Vân Tông thật là to lớn. Nếu Luru Vân Tông to lớn thế này, vậy các thế lực ngang ngửa kia, cũng là to lớn như thế?

- Hoàng huynh đừng có giật mình, chúng ta ở đây kí danh đệ tử toàn bộ là chiến sĩ hệ. Còn có hai ngọn núi khác cũng có kí danh đệ tử như chúng ta, bọn họ là pháp sư hệ cùng thuần thú sư đấy!

Hoàng Minh lại kinh ngạc lần nữa. Hóa ra là như thế. Hắc bỗng chốc hỏi.

Một ngàn ngọn núi nhỏ kia thì sao?

Khang Long nhai nhai miếng rau trong miệng nói.

- Biết là huynh sẽ hỏi mà, một ngàn ngọn núi, thay nhau là của đệ tử hạch tâm và đệ tử nội môn nắm giữ đấy!

Hoàng Minh lại kinh ngạc. Hắc không hề để ý bên cạnh hắc Sở Vân lại không hề có nét kinh ngạc nào, dường như đã biết trước vậy.

Hoàng Minh lại hỏi tiếp, hắc muốn biết rõ thêm về vấn đề này.

- Làm thế nào mà đệ tử nội môn lại có thể có núi riêng của mình?

Khang Long gió hết bát canh, cười ha ha nói:

- Huynh thật là, mấy việc này chỉ sợ biết cũng không có ích lợi gì, chúng ta tiến vào được đệ tử ngoại môn hay không còn chưa biết. Nhưng mà thôi, để ta kể cho huynh nghe, không lại nói ta không nghĩa khí.

Hắc đặt bát canh xuống khay của mình, sau đó nhìn Hoàng Minh tiếp tục nói.

- Luru Vân tông quy củ tranh đoạt rất được coi trọng. Chỉ cần huynh tiến cấp nội môn đệ tử, huynh ngay lập tức có quyền tới núi thách đấu. Mỗi ba tháng có một lần thách đấu. Nếu đánh bại đệ tử đó, huynh sẽ trở thành người sở hữu ngọn núi ấy!

Hoàng Minh kinh ngạc, quả là luật lệ hay. Điều này làm cho đệ tử nội môn rất có ý chí chiến đấu đấy. Hoàng Minh hai mắt lóe tinh quang.

- Đừng nói với ta huynh có ý định chiếm núi làm vua nhé, ha ha ha. Việc thách đấu ấy rất nguy hiểm đấy, nếu đã quyết đấu, thì phải xác định lấy tính mạng ra để đặt cược. Vì thách đấu ấy không quan sống chết. Mà thôi, ta nói với huynh làm gì không biết. Chúng ta không biết có thể tiến cấp ngoại môn đệ tử hay không còn chưa biết!

Khang Long thở dài một hơi. Hắc tự hiểu bản thân mình. Hắc vào đây được là nhờ quan hệ, chứ tư chất của hắc tệ hại vô cùng, không biết làm sao đây!

Hoàng Minh không nói gì, chỉ cười trừ.

Sở Văn yên lặng nãy giờ, đột nhiên cất tiếng hỏi, giọng nói làm Hoàng Minh cứ rùng mình không thôi. Rõ ràng là gái mà cứ phải lờ đi coi như là trai. Hắn có cảm giác đang như đang ở cạnh một kẻ giới tính thứ ba vậy.

- Phải đạt đến cảnh giới nào mới có thể tiến cấp ngoại môn đệ tử?

Hoàng Minh ồ lên một tiếng, hắn quên mất việc này. Khang Long hai tay chấp vào nhau, bẻ ngón tay kêu mấy tiếng răng rắc, đoạn nói:

- Luyện thể kì. Trong vòng một tháng đạt tới luyện thể kì sơ kì. Có thể khảo hạch tiến cấp. Nếu ba tháng không đạt tới luyện thể kì, sẽ bị đẩy ra khỏi tông môn. Trở về thành người bình thường.

- Ồ!

Hoàng Minh chỉ kịp cảm thán như vậy. Nếu vậy hắn có một tháng để làm kí danh đệ tử rồi. Hoàng Minh thầm cảm thán hệ thống chết tiệt.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 230: Lại cứu người

Rõ ràng là bắt hắn phải tham gia từ đệ tử kí danh trào lên. Mà cái hắn khó chịu nhất là không rõ phần thưởng hay trách phạt như thế nào. Chỉ có mỗi nhiệm vụ ban bố mà thôi.

Ba người ăn uống xong xuôi, lại chậm rãi đi về phòng. Khi đi qua một đoạn đường lối về chỗ ở. Hoàng Minh bất giác hơi chậm lại. Hắn bây giờ là Kim thân Cảnh giới sơ kì. Thế nên thính giác của hắn rất nhạy bén. Hắn phát hiện ra phía trong rừng kia có âm thanh ai đó đang kêu cứu. Trời đêm đã tối rồi. Không gian cũng khá tĩnh mịch. Tại sao bên trong đó lại phát ra tiếng kêu cứu?

Hoàng Minh dừng lại khiến hai người đi trước ngạc nhiên quay lại hỏi:

- Hoàng huynh, có chuyện gì vậy?

Khang Long lên tiếng hỏi. Sở Văn cũng khó hiểu nhìn hắn. Hoàng Minh không nói gì, hắn đã tập trung hơn, khi hắn nghe rõ có tiếng la của người thật thì vọt chạy vào phía bên rừng đó. Khang Long cùng Sở Văn không hiểu chuyện gì, thế nhưng cũng chạy theo hắn.

Bên trong rừng, Hoàng Minh thân pháp quý mị nhanh chóng tiến đến nơi phát ra tiếng kêu. Chỉ một thoáng hắn đã nhìn thấy phía trước có người. Hoàng Minh nhíu mày, cảnh tượng phía trước làm hắn hơi điên cuồng.

Trước mặt hắn, một nam nhân đang cố gắng xe từng miếng quần áo của một thiếu nữ. Ánh mắt dâm tà nhìn khắp thân thể trắng nõn nà của nàng. Ánh trăng rọi xuống xen qua lá cây chiếu xuống càng làm thêm nét mờ ảo. Thiếu nữ đã sợ hãi vô cùng, miệng chỉ có thể kêu lên những tiếng kêu thất thanh, thế nhưng giọng nàng đã khàn lắm rồi, nước mắt đã ướt đầm khuôn mặt nhỏ nhắn. Nàng không thể nào chống lại thân thể to lớn mạnh mẽ kia, chỉ có thể dùng sức lực nhỏ bé mà cố gắng đẩy tên nam nhân bản thủ trước mặt mà thôi. Tình cảnh này khiến Hoàng Minh nhớ lại thời gian trước, khi người con gái của hắn bị kẻ khác làm nhục. Hoàng Minh hai mắt đỏ lên, tay xuất hiện kunai, chuẩn bị lao đến. Bỗng một bàn tay đặt lên vai hắn, kéo hắn lại. Hoàng Minh giật mình quay lại nhìn, hóa ra là Khang Long. Khang Long nhìn hắn lắc đầu. Phía sau Sở Văn hai mắt cũng đã đỏ lên rồi.

- Đẻ ta!

Khang Long nói xong, khuôn mặt nghiêm túc lại đột nhiên tươi cười, cất tiếng nói:

- Ồ, ai đây nhì, hình như là Cậu ca??

Giọng của hắn không ca nhưng trong không gian yên tĩnh này thì như tiếng sấm đánh ngang tai. Cậu ca giật mình, buông thiếu nữ kia ra, lui lại nhìn những kẻ xuất hiện phá đám.

Nhìn thấy ba người, hắn ánh mắt gian tà đột nhiên trở ngược, quát lớn.

- Các ngươi muốn chết sao mà chĩa vào chuyện của ta?

Khang Long mặt vẫn tươi như hoa nói.

- A a Cậu ca, chúng ta là vô ý đi qua thôi. Không nghĩ là phá mất truyện tốt của người. Ta, ta thật sự có lỗi quá!

Hắn vội vàng cúi người, hai tay chấp vào nhau tạ lỗi.

Cậu ca tâm tình như muốn điên lên, đám tôm tép này không ngờ lại phá hỏng chuyện của hắn, hôm nay chuyện này đồn ra ngoài hắn sẽ không có chỗ

dung thân mất. Phải biết luật lệ của Lưu Vân Tông cũng rất nghiêm khắc. Trong lòng hắn đã dâng lên ý định giết người diệt khẩu rồi. Ánh mắt lóe lên tia hung mang, hắn bên tay chọt xuất hiện một thanh kiếm. Xử lý ba tên kí danh đệ tử này, với hắn là một chuyện quá đơn giản. Khang Long thấy Cầu ca ánh mắt, ngay sau đó kiếm xuất hiện nơi tay. Hắn vội hừ lạnh. Trên tay chọt xuất hiện một lệnh bài. Trên lệnh bài có một chữ bồng phát sáng. Một chữ Thiên sáng làm Cầu ca chột dừng lại một chút. Hắn hai mắt có chút e ngại. Thế nhưng một lát lại hừ lạnh một tiếng nói:

- Giết hết các người, ai có thể nhận ra là ta làm việc này!

Cầu ca ánh mắt lại điên cuồng. Sở Vân cũng hừ lạnh một tiếng. Từ trong người lấy ra một tấm lệnh bài. Tấm lệnh bài này cũng ánh lên một chữ. Là chữ Phong.

Cầu ca nhìn thấy tấm lệnh bài này thì lại sững ra một lúc nữa. Hai tên oắt con kí danh đệ tử này hóa ra đều có chỗ dựa. Một kẻ hắn có thể đắc tội, thế nhưng hai kẻ thì hắn có chút khó làm rồi.

- Cầu ca, việc ngày hôm nay, chúng ta nhất định không nói ra bên ngoài! Mỗi người lui một bước, trời đất âm êm, thế nào?

Khang Long ngay lập tức nắm bắt thời cơ nói. Sở Vân lúc này đã đi tới còi chiếc áo khoác của mình che lên người thiếu nữ kia, rồi đỡ nàng dậy. Cầu ca biết hôm nay nếu ra tay, thành công thì không sao, nếu thất bại thì thanh danh của hắn sẽ bị hủy. Nếu vậy thì...

- Các người nói là sự thật?

Cầu ca lên tiếng hỏi. Khang Long ngay lập tức trả lời.

- Cầu ca yên tâm, chuyện hôm nay một lời chúng ra cũng không nói ra. Chúng ta còn chịu sự quản hạt của Cầu ca mà.

Khang Long lời nói vừa có ý bảo đảm. Lại có ý nịnh nọt.

Hoàng Minh không khỏi bội phục hắn. Cầu ca hừ một tiếng, ánh mắt đảo qua đám người một vòng. Khi hắn nhìn thấy Hoàng Minh, hắn lập tức như tìm thấy kẻ trút giận. Hai tên nhóc kia đều có chỗ dựa, đã thế tên còn lại kia, nhất định ta sẽ chơi hắn một vố.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 231: Chấn Mã Ngư

Khi bốn người rời đi, thiếu nữ kia mới chậm rãi kể lại sự tình. Hóa ra Cầu ca này giả bộ lừa nàng cách đột phá tu luyện. Thiếu nữ này không nghĩ là vị sư huynh lại có ý lừa mình, nghe theo hắn rời đi. Vì đây là bí quyết nên phải không có người chứng kiến, sợ bị người trên trách phạt. Nàng bán tính bán nghi thế nhưng một lòng mong mỏi trong tu luyện thế nên đồng ý đi theo hắn. Thế rồi mọi chuyện phía sau ba người đã rõ rồi. Khang Long cùng Sở Vân hết lời khuyên bảo, sau đó dặn dò nàng, nếu có chuyện đến tìm hai người. Thiếu nữ vâng dạ rồi trở về phòng. Mang theo áo của Sở Vân.

Một đường rời đi, Hoàng Minh vẫn nhớ ánh mắt của vị Cầu ca này, lúc nhìn về phía hắn lóe lên vẻ thâm độc. Hoàng Minh nhếch môi, nở một nụ cười. Nếu người muốn đụng đến ta, ta không ngại cho người biến mất đâu. Trở về phòng, ba người cũng không nói với ai câu gì. Hôm nay hai người đã bại lộ thân phận để cứu thiếu nữ kia. Còn Hoàng Minh cũng không muốn hỏi, bọn hắn nếu muốn nói thì tự thân nên nói với hắn. Màn đêm tĩnh lặng, Hoàng Minh tiến vào hệ thống. Hắn bắt đầu luyện kĩ năng. Với thân pháp mới, hắn phải rèn luyện liên tục để nâng cấp. Quan trọng nhất là, hắn đã có vũ khí của mình. Thế nên việc luyện kiếm của hắn đã bắt đầu triển khai mấy ngày nay. Kiếm pháp của hắn đơn giản chủ trọng vào đâm, chém, quét. Hắn chưa hề muốn dùng tới kĩ năng nào, trước hết hắn muốn tự thân luyện kiếm, cảm nhận kiếm, sử dụng kiếm cho thuần tay. Thời gian sau khi đã cảm thấy hài lòng thì mới bắt đầu tìm kiếm quyết cùng kĩ năng.

Một buổi tối trôi qua, hôm nay tiết g gà gáy là toàn bộ đã thức dậy, Hoàng Minh cũng được Khang Long lay dậy, hắn li khai phòng tập, thoát khỏi hệ thống. Theo cả hai rời phòng. Hôm nay là buổi đầu tiên của hắn với chức danh đệ tử kí danh.

- Hôm nay chúng ta làm gì?

Hoàng Minh cất tiếng nói. Khang Long nghe hắn hỏi, nói:

- Chúng ta ăn sáng xong, sẽ được phân công tác. Từ giờ đến khi rời khỏi, chỉ làm công tác đó mà thôi!

- Thế à?

Hoàng Minh ậm ừ. Sau khi ăn sáng tại nhà bếp xong. Hoàng Minh, Khang Long và Sở Vân cùng nhau theo đoàn kí danh đệ tử ra sân lớn.

Ở đây khá rộng rãi. Cả ba đều nhìn thấy thiếu nữ hôm qua. Nàng có chút mệt mỏi, có lẽ cả đêm ngủ không ngon giấc. Nàng khẽ gật đầu với ba người. Cả ba cũng gật đầu đáp lễ. Phía trên, cầu ca với bộ dáng đường hoàng lại xuất hiện, miệng nói một tràng gì đó mà tu luyện với cả lao động. Hoàng Minh ở một bên ngoáy ngoáy lỗ tai. Cảm thấy càng nhìn hắn càng ngứa mắt. Sau đó một hồi, vị Cầu ca này đã bắt đầu phân việc. Nào là quét lá, chặt củi, xách

nước, vân vân. Quá hai phần ba người là đã bị điều đi rồi. Sở Vân cũng đã theo đội quét lá. Chỉ còn Khang Long và Hoàng Minh còn tại.

- Ngươi!

Cầu ca ánh mắt nhìn về phía Hoàng Minh, cánh tay chỉ vào hắn, ngay sau đó hắn nở nụ cười âm hiểm, nói:

- Ngươi đi chặn Mã Ngư!

Hoàng Minh còn chưa hiểu Mã Ngư là gì, một bên đã thấy Khang Long sợ hãi lo lắng cất giọng:

- Cầu ca, người có thể cho hắn công việc khác sao? Mã Ngư nghe nói mấy nay vô cùng hỗn loạn, hắn chưa tu luyện chút nào, làm sao có thể chặn được Mã Ngư!

Cầu ca nghe Khang Long nói thì vô cùng giận dữ, hai mắt trừng lên quát lớn:

- Ta nói hắn đi là hắn phải đi. Hiện tại mã ngư không có người chặn. Công việc nhẹ nhàng chỉ có trông coi mà thôi, còn không chịu?

- Nhưng mà...

Nhanh Long còn chưa nói xong, Hoàng Minh đã giơ tay kéo hắn lại, nói:

- Không vấn đề gì, chặn thì chặn!

Khang Long lo lắng nói:

- Hoàng huynh đệ à, đây không phải chuyện đùa đâu, đám Mã Ngư đó không bình thường đâu.

Hoàng Minh không nói gì, chỉ mỉm cười với hắn. Sau đó theo người dẫn đường rời đi. Khang Long ở đằng sau lo lắng không thôi, nét mặt vô cùng không an lòng.

Hoàng Minh đi theo người dẫn đường. Người kia đưa hắn xuống núi, sau đó dưới chân núi thì dừng lại. Hóa ra ở dưới chân núi là một con sông khá lớn. Nước sông chảy cuộn theo những dãy núi. Trông cứ như một con đại xà lớn đang trườn qua chân các ngọn núi vậy.

Người dẫn đường kia là một thanh niên có lẽ là đệ tử kí danh của khóa trước. tu vi đã tới luyện khí tầng 3. Không hiểu sao được giữ ở lại. Người này nhìn Hoàng Minh giọng nói thông cảm:

- Tiểu huynh đệ, ngươi thấy bên kia có con thuyền nhỏ sao. Đó là vật di chuyển của ngươi. Công việc của ngươi là mỗi sáng đưa đàn Mã Ngư này đi một vòng sông. Con sông này đi qua toàn bộ Lưu Vân Tông. Một ngày đi ngươi sẽ quay trở về đúng địa điểm này. Sau đó hãy khóa đoàn Mã Ngư lại bằng lưới kia. Không cho chúng nó chạy loạn. Mã Ngư này có linh tính đấy. Không rõ tại sao mấy tuần này mã ngư nổi loạn, tấn công người, đã ba người bỏ mạng ở nơi này rồi. Tiểu huynh đệ, ta rất lo lắng cho ngươi. Không hiểu ngươi làm sao lại đắc tội tên Cầu ca kia nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 232: Mã Ngư Vương

Hoàng Minh nghe lời vị sư huynh này nói, có chút cảm động. Vị sư huynh này thân hình hơi gầy, mặt mũi hiền lành. Hoàng Minh vội vàng nói lời cảm tạ. Dặn dò Hoàng Minh một hồi, vị sư huynh này mới lo lắng rời đi. Hoàng Minh nhìn bóng hắn đi khuất, hắn chậm rãi đi tới phía cây cầu. Nơi đó có tám lưới bao trùm. Bên trong là một đàn cá lớn. Con nào con ấy to như con ngựa. Thân hình một màu đen, vô cùng khỏe mạnh bơi qua bơi lại. Ít nhất phải có tới bảy tám trăm con. Hoàng Minh ước lượng như vậy. Đàn Mã Ngư này phát hiện có người tới, con nào con đấy như phát điên. Liên tục bay lên trên không, sau đó san tô vài vòng rồi rơi xuống. Lắm con còn bay qua đầu Hoàng Minh, bay qua cây cầu mà sang bên kia mặt nước. Trông bọn chúng không khác gì cá heo đang làm xiếc cả. Nhờ bay lên mặt nước, Hoàng Minh mới có thể nhìn rõ hình dáng chúng. Thân hình màu đen xám, nhiều còn thì màu đen nhạt hơn. Đầu như đầu ngựa, không hề khác chút nào. Có khác thì chính là bọn chúng có đuôi của cá mà thôi. Bộ vây sắc bén tỏa ánh sáng rực rỡ mỗi khi ánh nắng mặt trời chiếu vào. Hoàng Minh dường như bị bọn nó công kích, lần lượt né tránh đám cá như đang nổi điên bay lên này. Hoàng Minh vừa né vừa quan sát. Bỗng hắn nhìn thấy một điều kì lạ. Đó chính là giữa một đàn Mã ngư đen sì này, không ngờ có một con Mã Ngư toàn thân trắng toát. Không hề có một chút màu đen nào. Thế nhưng nó ở rất sâu, nếu không phải Hoàng Minh là kim thần cảnh giới cùng thần thức nhạy bén thì đúng là không có cách nào nhận ra cả.

Liên tục né tránh rất nhiều lượt tấn công, Hoàng Minh phải lui ra tận bờ. Hắn không thể đánh chết bọn chúng được, nhưng cũng không thể đứng yên cho bọn chúng công kích hắn được. Cuối cùng hắn đành phải chạy lên bờ. Đàn cá thấy hắn lên bờ thì không công kích nữa. Hoàng Minh ở trên bờ không có cách nào, cứ ngồi đờ ra không biết làm thế nào. Bỗng nhiên hắn phát hiện một vài con Mã Ngư rõ ràng là trên người vị thương. Một số tia máu bắn ra trên người chúng. Hoàng Minh ồ lên một tiếng, bọn chúng là bị làm sao vậy? Hoàng Minh không rõ tình hình, hắn đột nhiên nghĩ ra một chuyện. Hắn lấy từ ba lô ra mấy lọ đan dược Hồi thể đan. Ngay lập tức đổ cả ra tay ném xuống nước. Mùi đan dược tỏa ra làm đàn cá rung động lao tới ăn lấy ăn để.

Thậm chí là tranh nhau. Hoàng Minh không nghĩ là đám cá này lại có hứng thú với đan dược như vậy. Hắn làm sao biết đan dược quý giá đến cỡ nào. Chỉ có tên khốn hán chế ra đan dược ăn không hết mà thôi. Đây vốn là đan dược hồi phục cấp 2 mà hán chế tạo khi trước thôi. Loại đan dược này ăn vào bổ sung máu, chậm rãi chữa trị thân thể bị thương. Hoàng Minh thấy đàn cá ở đây bị thương khá nhiều, hắn chợt nghĩ ra ý tưởng này, thế nên ném một đám đan dược xuống. Ai dè có công hiệu thật. Hoàng Minh lập tức lấy ra từ ba lo một đồng chai lọ. Đây là đồng đan dược mà hắn luyện chế khi trước. Hắn không hề dùng đến, để đây chỉ tổ chật ba lô. Lần này ném đi cho lũ cá này ăn chơi chơi vậy!

Nếu để Hàng Vô Ưu nhìn thấy cảnh này. Hoàng Minh ném một đồng đan dược cấp hau cấp ba xuống cho đàn Mã Ngư này ăn thì hẳn chắc một chương đập chết Hoàng Minh mất. Bao nhiêu đan dược này là thế nào trân quý. Lưu Vân Tông đan sư không nhiều, số lượng đan dược vô cùng trân quý. Luôn phân phát chia chác có để từ có công hay có tiềm chất. Dù là cấp hai cấp ba đi nữa cũng không thể ném đi như ném rác như Hoàng Minh được.

Ở bên này Hoàng Minh cứ như đang chơi trò ném bi trúng cá. Hắn cứ ném hết đám này đến đám khác. Đám chai lọ đựng đan dược đã tụ thành đồng rồi. Bây giờ ở bên bờ, đàn Mã Ngư đã tụ tập cả đàn lại, con nào con nấy đều nhếch cái đầu trên mặt nước, miệng há to như đợi vật gì đó bay vào miệng vậy. Hoàng Minh nhìn cũng vui vẻ. Hắn có cảm giác như cho đàn trẻ con chơi vồ lè vậy.

Bỗng nhiên đàn Mã Ngư kêu loạn lên, ngay lập tức tách ra làm hai bên. Hoàng Minh hiểu kì. Chỉ thấy ở giữa đám Mã Ngư ấy tách ra, một con Mã Ngư màu trắng như tuyết xuất hiện. Hai mắt nó màu xanh biếc. Nó cũng ngẩng cao đầu lên chậm rãi bơi về phía Hoàng Minh. Đám Mã Ngư kia đều cúi đầu như bày tỏ lòng thuần phục.

- Không phải chứ, Mã Ngư Vương sao?

Hoàng Minh ngay lập tức đoán ra thân phận của con Mã Ngư màu trắng duy nhất này. Con Mã Ngư màu trắng kia cách bờ còn hơn ba mét thì dừng lại. Cái miệng nó há ra rồi ngậm vào như đang muốn nói gì đó. Hoàng Minh chả hiểu nó nói gì. Cứ ngẩn ra ngồi nhìn nó. Một hồi vất vả nói mà tên nhân loại kia cứ đần độn không hiểu gì, Mã Ngư Vương hết sức ức khuất. Nó kêu lên hai tiếng y y nha nha. Sau đó hất hất cái đầu về phía Hoàng Minh.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 233: Ra khơi

Hoàng Minh ngẩn ra một lúc lâu, khi thấy Mã Ngư Vương hất hất đầu, hắn bèn nhận ra hình như nó ý chỉ vào mấy bình đan dược trên tay hắn. Hoàng Minh bèn giọng lên nói:

- Ý ngươi là thứ này?

Mã Ngư Vương vui vẻ gật đầu, nó còn kêu lên mấy tiếng như vui mừng vì tên đàn nhân loại kia rốt cục đã hiểu.

Hoàng Minh mới à lên một tiếng. Sau đó hắn lại thấy Mã Ngư Vương lệch một bên cổ ra, cố ý cho Hoàng Minh thấy một vết thương ngay dưới cổ mình. Hoàng Minh nhìn thấy vết máu đỏ đấy, hắn đã hiểu chuyện. Chậm rãi đứng dậy, hắn nói:

- Ngươi muốn ta giúp ngươi chữa trị?

Mã Ngư Vương gật đầu lia lịa. Khẳng định lời Hoàng Minh nói chính là ý của nó. Hoàng Minh lúc này nghĩ nghĩ một hồi, sau đó tiến đến đi lên cầu. Làn này không có con Mã Ngư nào tấn công hắn nữa. Toàn bộ bọn chúng đều chậm rãi nhìn theo Hoàng Minh. Hoàng Minh đã ở trên cầu, Mã Ngư Vương chậm rãi bơi đến. Nó không sợ Hoàng Minh một chút nào, rất tự nhiên dụi dụi đầu vào chân hắn. Hoàng Minh không nghĩ là nó lại thân thiện với hắn như vậy. Hắn cũng vui vẻ lấy tay vuốt ve bộ lông bòm của nó. Rõ ràng là ở dưới nước, vậy mà bộ lông của nó vô cùng khô ráo, không hề có chút ẩm ướt nào cả. Hắn chậm rãi quan sát vết thương trên cổ Mã Ngư Vương. Đây là do một thứ gì đó sắc như là móng vuốt cào vào. Lại vô cùng sắc bén. Hơn nữa vết cào vô cùng âm hiểm, miệng vết thương vô cùng thâm trầm lở loét. Rõ ràng là không thể tự lành được. Nếu cứ tiếp tục như vậy, không lâu nữa vết thương sẽ lan ra, sau đó là sẽ mất quá nhiều máu mà chết. Hoàng Minh kinh ngạc, đây là con yêu thú gì làm ra chứ. Hoàng Minh chậm rãi xem xét kĩ, sau đó lấy ra một lọ đan dược màu trắng tinh. Đây là Nguyên Vũ đan cấp năm. Vô cùng trân quý. Hoàng Minh cũng chỉ có một viên duy nhất mà thôi. Cũng bởi vì nó hoàn toàn là dùng các loại tài liệu hiếm. Hoàng Minh rõ ràng là làm hỏng mấy lò, sau đó chỉ được một viên như thế này. Hắn có chút không nỡ, thế nhưng chỉ một chút mà thôi, ngay lập tức hắn mở nắp, đổ viên đan dược ra. Nguyên Vũ đan một màu bạc vô cùng đẹp mắt. Hoàng Minh cất giọng nói:

- Ta biết ngươi hiểu những gì ta nói đúng không?

Mã Ngư vương gật đầu rất có linh tính. Hoàng Minh cũng gật đầu, hắn nói tiếp:

- Đây là Nguyên Vũ đan vô cùng trân quý, ta cũng chỉ có một viên phòng thân thôi. Hôm nay gặp ngươi ở đây, ta làm sao có thể thấy chết mà không cứu. Nếu ngươi tin tưởng ta, hãy ăn nó, nó sẽ cứu ngươi!

Mã Ngư Vương không hiểu sao rất có thiện cảm với Hoàng Minh, nó cũng không có sợ hãi hay nghi ngờ gì hắn. Chỉ gật đầu một cái, ngay sau đó là há miệng ra chờ đợi. Hoàng Minh mỉm cười, nó đã tin tưởng hắn, cố sao hắn còn chần chừ. Ngay lập tức ném đan dược vào miệng Mã Ngư Vương. Hắn chậm rãi chờ đợi. Mã Ngư Vương sau một hồi nhai nhóp nhép thì mấy phút sau, cả người nó ánh lên ánh sáng màu bạc. Vết thương trên cổ nó không

ngờ đóng vảy đến mắt thường có thể thấy được. Sau đó vài phút, những cái vảy ấy tan vỡ ra từng mảng rơi xuống. Bộ lông màu trắng lại xuất hiện, cổ của Mã Ngư Vương lại trở lại như chưa có vết thương nào vậy.

Đến Hoàng Minh cũng kinh ngạc về công hiệu của Nguyên Vũ đan. Hắn chỉ có một viên nên chưa bao giờ dùng thử. Hôm nay thấy công hiệu của nó, không khỏi thờ dài khen thần đan.

Mã Ngư Vương thấy thương thể khỏi hẳn, hơn nữa linh khí của đan được chưa tan hết, dường như thân thể nó đang hấp thu chỗ linh được còn lại. Thân thể nó phát sáng không ngừng. Không ngờ ngay sau đó, trên đỉnh đầu nó lại mọc lên một chiếc sừng dài, vô cùng xinh đẹp. Nguyên một màu trắng, Hoàng Minh kinh ngạc son hải. Mấy trăm mã ngư xung quanh kêu lên những âm thanh kì lạ, thể nhưng động tác cúi đầu thần phục làm Hoàng Minh có thể nhận ra bọn chúng đang bày tỏ sự thần phục với Vương của chúng.

Sau một hồi nữa thân thể Mã Ngư Vương đã hết phát sáng. Nó quật nước nhảy cao lên hơn mười mét. Sau đó ầm một tiếng, nó tiếp nước tạo lên một vùng bọt nước trắng xóa bắn tủa tung. Hoàng Minh ở bên cạnh ngay lập tức hứng toàn bộ. Cả thân hình hắn ướt sũng. Hắn lắc đầu cười khổ. Ngay sau đó hắn vận Thiên Địa tạo hóa công lập tức quần áo hắn bốc ra hơi nước. Vài phút sau thì quần áo hắn đã khô.

Mã Ngư Vương đã thò đầu lên kêu y y nha nha với Hoàng Minh, bộ dạng như đứa trẻ con, cái đầu nó hất hất ra phía sông. Hoàng Minh lần này đã hiểu ý nó. Có lẽ nó đã biết Hoàng Minh đến đầu lần này chính là người dẫn chúng ra sông. Hoàng Minh gật đầu, nhảy tiếp ba bước ra con thuyền nhỏ, hắn kéo phăng tấm lưới ra, tấm lưới nhỏ nhưng khá chắc chắn. Dường như có đặt cả cấm chế lên lưới. Hoàng Minh rõ ràng cảm nhận được năng lượng ba động từ đám lưới này. Hoàng Minh kéo nó sang một bên, hắn lúc này cất tiếng nói to:

- Ra khơi nào!!!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 234: Thế lực

Hoàng Minh cùng đàn Mã Ngư một lúc ào ra sông lớn. Riêng chiếc thuyền nhỏ của hắn. Mọi khi những người trông nom Mã Ngư đều là dùng tay chèo lái, đuổi theo đám Mã Ngư đấy. Thế nhưng Hoàng Minh thì không. Hắn được Mã Ngư Vương ưu ái vô cùng. Cứ hắn ra hai con mã ngư khỏe mạnh, nâng thân hình bơi phía dưới thuyền, đẩy thuyền của hắn đi theo đoàn đội. Mã Ngư Vương bơi ở phía trước, Hoàng Minh thì theo ngay phía sau. Đàn Mã Ngư như đang hành quân, trải dài mặt sông mà tiến lên. Hoàng Minh được xuôi theo mặt sông. Hắn rất thoải mái nằm dài trên thuyền mà ngắm cảnh vật xung quanh, vô cùng nhàn hạ. Không có chút bận rộn lo lắng nào. Mã Ngư Vương đôi khi lại quay lại đến bên cạnh hắn kêu lên mấy tiếng y y nha nha. Hoàng Minh rất cố gắng lắng nghe, tập trung theo dõi động tác cùng ánh mắt của nó mà suy đoán. Một ngày hôm nay, hắn ăn toàn là hoa quả mà Mã Ngư mang về cho hắn. Rất nhiều loại quả thơm ngon dọc bờ sông. Đi qua bao nhiêu ngọn núi, Hoàng Minh cũng phát hiện ra rất nhiều đệ tử kí danh như hắn đang làm việc. Kẻ đồn cùi, kẻ múc nước. Đám đệ tử kia ai nấy thấy hắn đều kinh ngạc vô cùng. Trong đầu đều nghĩ hắn là thuộc thế lực lớn nào đó, mới có công việc nhàn hạ thế này. Hoàng Minh mặc kệ, hắn cứ nằm dài, đôi lúc lại thấy trên trời có bóng người bay qua. Hoàng Minh tặc lưỡi.

- Không hổ là Tông Môn siêu cấp, cường giả huyền thần lại nhiều như vậy!

Trong khi Hoàng Minh đang hành quân trên sông thì ở ngọn núi chính giữa Lưu Vân tông. Hàng Vô Ưu đang ngồi nghe một người áo đen bẩm báo. Ánh mắt hắn vô cùng kinh ngạc, đôi khi lại phát ra tia hứng thú không thôi.

- Ngân huyền cảnh lại có thể đánh chết Huyền thần cảnh? Tiểu tử này thật đáng kinh ngạc đây!

Người áo đen phía sau hắn lại nói thêm một số việc. Hàng Vô Ưu mỉm cười, vẫy tay cho hắn ra hiệu. Người kia liền biến mất. Hàng Vô Ưu hai tay chống dưới mặt bàn, ngón tay đan xen nhau, miệng hé nụ cười lầm bầm:

- Hoàng Minh ơi Hoàng Minh, người đứng là cho ta kinh hi mà! Ha ha ha.

Hoàng Minh lúc này đâu biết là thông tin về hắn đã bị điều tra cận kề rồi. Hắn lúc này đã cập bến an toàn. Trời đã tối, hắn vội lấy tấm lưới kéo lại vị trí ban đầu, chào Mã Ngư vương một tiếng, hẹn ngày mai tới rồi rời đi. Mã Ngư vương trông thân ảnh hắn rồi đi mất hút. Lúc này ánh mắt nó mới sáng lên hai màu xanh biếc, trong không gian tối đen lại thấy vô cùng yêu dị.

Hoàng Minh trở về đã là lúc cơm tối rồi. Hắn một mạch đi về phía nhà bếp. Ở đây đã thấy Khang Long cùng Sở Văn đứng chờ. Thần tình lo lắng không thôi. Hoàng Minh trong lòng có chút âm ảm. Hai người này mặc dù chỉ mới quen, thế nhưng làm người không tệ, tính cách khá trượng nghĩa. Thân ảnh Hoàng Minh xuất hiện, cả hai đều thở phào nhẹ nhõm, Sở Văn còn vỗ vỗ tay vào bộ ngực của mình mà thở phào. Hoàng Minh có chút quái dị nhìn về phía bộ ngực của hắn. Khang Long thì không để ý như vậy, hắn đi tới trước mặt Hoàng Minh nhìn khắp người hắn, không thấy gì khác lạ mới vỗ vai Hoàng Minh hỏi:

- Hoàng huynh hôm nay đi chăn Mã Ngư có vấn đề gì không? Làm ta thật lo lắng mà.

Hoàng Minh mỉm cười nói:

- Làm gì có chuyện gì, ta rất ổn, bọn chúng rất nghe lời!

- Rất nghe lời?

Khang Long kinh ngạc. Hắn rõ ràng không tin. Mới tuần trước hắn còn biết rõ đám Mã Ngư ấy đã làm càn, giết hại thêm một vị đệ tử kí danh nữa. Trước đó đã có hai người khác cũng bị như vậy rồi. Sao Hoàng Minh nói chúng nghe lời được chứ.

Hoàng Minh nhìn phản ứng của hắn cũng hiểu ra phần nào. Đàn Mã Ngư đó có lẽ là do bị yêu thú nào đó tấn công, Mã Ngư Vương bị thương cho nên đàn cá này có lẽ bị kích phát tính hiếu chiến. Hoàng Minh chỉ nghĩ vậy, mà không hề biết là suy nghĩ của hắn hoàn toàn chính xác không sai một chút nào.

- Thôi, vào ăn cơm đi!

Hoàng Minh lên tiếng nói. Cả ba chậm rãi đi vào trong dùng bữa tối. Ở phía xa có hai thân ảnh đang đứng nhìn về phía bọn hắn. Trong đó có một người hai mắt gian xảo, chính là vị cậu ca kia.

- Người nói hắn hôm nay không hề bị đám cá kia tấn công, thậm chí còn sди hết một vòng?

Cậu ca ánh mắt kinh ngạc cùng tức giận hỏi. Thiếu niên kia cúi đầu vâng dạ một tiếng nhỏ. Hắn rất sợ vị sư huynh này tức giận lại giận cá chém thớt.

- Hừ, được rồi, ngày mai ta sẽ tự theo hắn. Người đi trước đi.

- Vâng, vâng!

Thiếu niên kia vâng hai tiếng sợ sệt lui đi. Cậu ca ánh mắt thâm độc, lóe lên tia sát khí rồi cũng rời đi. Hoàng Minh sau khi ăn uống xong, cùng hai người kia trở về. Về đến phòng, hắn ngồi dựa lưng vào tường, nhìn ra phía ngoài cửa sổ trên đầu giường của Khang Long. Khang Long thấy hắn như vậy, không hiểu hắn nghĩ gì, chậm rãi đi sang bên giường Hoàng Minh. Miệng cười hề hề, khuôn mặt tuấn tú của hắn cười thế này lại có chút làm người khác khó dần nổi mà cười theo.

- Có chuyện gì hả?

Hoàng Minh lên tiếng hỏi. Khang Long gãi gãi tai, hắn lên tiếng:

- Hoàng huynh, thật ra ta nghĩ ta nên nói với người một chuyện!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Di Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 235: Theo sau

Hoàng Minh gật đầu. Ngồi yên nghe. Khang Long bắt đầu nói:

- Thật không muốn giấu giếm người, nhưng chắc Hoàng huynh hôm qua đã thấy rồi. Để ta kể cho huynh nghe!

Khang Long hơi dừng lại, dường như muốn sắp xếp câu chữ cho phù hợp. Sau đó thở ra một hơi nói tiếp:

- Lưu Vân Tông có năm thế lực lớn, do năm đệ tử Hạch tâm nắm quyền. Trong đó ta chính là phụ trách của Thiên hạ. Nếu ta không làm thì Sở Vân cũng là phụ trách của Phong hạ.

Sở Vân bên kia cũng không che giấu gì nữa, gật đầu.

Khang Long thấy vậy lại tiếp tục:

- Lúc đầu trông thấy Hoàng Huynh ta đã để huynh tư thái bất phàm, thật không giống người thường, nên có ý kết giao lôi kéo. Thế nhưng không nghĩ là bạn cùng phòng luôn, ha ha.

Hoàng Minh thấy hắn nói mãi chưa vào vấn đề chính, lên tiếng:

- Huynh nói ta nghe xem năm thế lực ở đây là do ai thành lập?

Khang Long nghe Hoàng Minh hỏi thì lên tiếng trả lời:

- Thiên Hạ do Vũ Văn Sơn sáng lập.

- Phong Hạ do Hàng Thanh Nhi sáng lập.
- Bích Hạ do Ngọc Yên Mĩ sáng lập.
- Ứng Hạ do Cửu Long sáng lập.
- Chiến Hạ do Lã Cuồng sáng lập.

Năm người này đều là hạch tâm đệ tử của tông môn. Trong đó Hàng Thanh Nhi là con gái của Hàng Tông chủ. Bốn người còn lại đều là đệ tử của bốn vị trưởng lão quyền cao chức trọng của tông môn. Mỗi Thế lực đều có hơn ngàn đệ tử theo nhau.

Hoàng Minh kinh ngạc. Đùa sao? Tông môn lại chia ra thế lực như này nữa á, khác gì xã hội đen.

Khang Long cười nói:

- Ta là thấy Hoàng huynh có tiềm năng trở lên mạnh mẽ cho nên... Ha ha ha, ta thấy lẽ quá!

Khang Long miệng nói ra ý của mình có chút ngượng ngùng. Hoàng Minh nhìn hắn, hắn biết rằng Khang Long này không hề đơn giản, hắn nói ra việc này không phải là bình thường, hắn đây tỏ ý xin lỗi cũng thân thiện, ý kết giao lôi kéo càng cao. Hoàng Minh cũng vô cùng hứng thú với mấy thế lực này. Nếu không vấn đề gì, hắn cũng có ý lập một cái thế lực của mình đây. Đây không phải là hắn vui chơi, mà đây chính là cách hắn cần làm để trở thành nhân vật quan trọng của tông môn này. Hắn có hai năm để hoàn thành chuyện này. Hắn cần Lưu Vân Tông làm chỗ dựa vững chắc. Nếu vậy, hắn càng phải bộc lộ tài năng của mình.

Khang Long thấy Hoàng Minh suy nghĩ, hắn chậm rãi nói nhỏ:

- Hoàng huynh, huynh tính sao? Hay là...

Khang Long còn chưa nói xong ý định mời chào Hoàng Minh thì đã bị hắn cắt lời:

- Hiện tại ta chưa muốn gia nhập thế lực nào cả. Cứ để từ từ theo tự nhiên đi!

Khang Long thấy Hoàng Minh nói vậy, có chút ngượng ngùng, thế nhưng hắn không hổ là tâm tư ổn định, hắn chậm rãi cười tài bồi, sau đó nói:

- Hoàng huynh cứ suy nghĩ ha, ta chờ người mà!

Hoàng Minh không nói gì, chậm rãi nằm xuống. Một bên Sở Vân cũng hiếu kì nhìn Hoàng Minh một chút rồi cũng nằm xuống.

Sáng hôm sau, Hoàng Minh sau khi ăn cơm xong thì đã bắt đầu chậm rãi xuống núi, tiếp tục công việc chặn Mã Ngư của hắn. Thế nhưng, khi đi được mấy trăm mét, thần thức của hắn đã nhận ra có người bám theo. Hoàng Minh kinh ngạc, thế nhưng cũng không có làm gì, cứ thế một đường đi tiếp. Sau khi xuống tận dưới chân núi, con sông lớn đã xuất hiện trước mắt, Hoàng Minh mới mỉm cười. Cầu ca rất chăm chú cẩn thận đi theo Hoàng Minh, hắn rất tự tin rằng hắn theo dõi vô cùng bí mật. Thế nhưng, xuống tới chân núi, đột nhiên bóng dáng Hoàng Minh biến mất, biến mất ngay trước mắt hắn. Hắn dụi dụi hai mắt kinh ngạc, tại sao lại có thể như vậy? Tiểu tử kia đột nhiên biến mất ngay trước mắt hắn. Đang trong lúc kinh sợ này, bỗng nhiên một bàn tay đập lên vai hắn, một giọng nói vang lên:

- Ô, đây không phải là cầu ca sao?

Cầu ca sợ hãi quay ngoắt lại, phía sau lưng hắn. Hắn thật không thể tin được, Hoàng Minh đã đứng ở phía sau hắn từ lúc nào. Hoàng Minh đứng đó, hai tay chấp sau lưng, ánh mắt có chút hài hước nhìn cầu ca. Cầu ca có cảm giác hắn như là kẻ yếu đuối trước mặt đối phương vậy. Thậm chí một ngón tay của đối phương cũng có thể định đoạt tính mạng của hắn. Thế nhưng làm sao có thể, hắn là luyện thể kì cảnh giới cơ mà. Tên tiểu tử này chỉ là đệ tử kì danh mới ngày thứ hai, làm sao có thể có chuyện đó xảy ra được. Lấy lại vẻ cao cao tại tại thượng hàng ngày, hắn quát lên:

- Tiểu tử, ngươi dám hù dọa ta?

Hoàng Minh có chút buồn cười, tên này đại nào có vấn đề thì phải.

- A ta nói này cầu ca, rõ ràng là ngươi bám theo ta mà!

Cầu ca nghe Hoàng Minh nói thì kinh hãi. Tại sao tên tiểu tử này lại phát hiện ra hắn đi theo. Khoan đã, vừa này tiểu tử này biến mất sau đó lại xuất hiện phía sau hắn. Lẽ nào.

Cầu ca có chút sợ hãi, hắn dường như đã nắm bắt được điều gì đó. Thế nhưng.

Rầm! Cầu ca bay một vòng trên không, cả người san tô một vòng rất đẹp sau đó cả thân hình nằm dài trên mặt đất. Hoàng Minh vẫn giữ nguyên tư thế, một chân hắn vẫn đang còn đang trên không. Ánh mắt nhìn theo cầu ca đầy nét cười.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 236: Ta đang cần người

Cầu ca chặt vật nằm trên mặt đất. Mặt in rõ một dấu giày còn bám đầy đất cùng một số rêu phong. Hắn còn đang ngơ ngác chưa hiểu làm thế nào mà hắn lại ăn một cước nhanh như vậy. Con đầu từ mặt tề rần làm hắn nhận ra sự thật, hắn không hề mơ, hắn bị người ta đá thật sự. Cầu ca vô cùng điên tiết. Hắn lồm cồm bò dậy, kiểm đã xuất hiện nơi tay, ánh mắt hắn sát khí vô cùng. Cầu ca quát lớn:

- Tiểu tử, ngươi chết chắc rồi!

Nói xong, một kiếm lao lên, kiếm quang lóe sáng. Hắn thấy rõ ràng Hoàng Mẫn đứng ngay ngóc nhìn hắn đâm tới, dường như là đã sợ mất mặt mà không động đậy được rồi. Dấu sao hắn cũng là luyện thể trung kỳ cảnh giới. Thế nhưng khi kiếm đâm tới trước mặt Hoàng Mẫn, hắn kinh ngạc khi chỉ một cái lắc đầu sang bên cạnh đã né được một đòn của hắn. Cầu ca kinh hãi thất sắc.

- Quá chậm!

Hoàng Mẫn nhếch môi nói. Cầu ca kinh hãi thế nhưng hắn bậm môi, ngay lập tức lật cổ tay, chém chéo xuống thắt lưng của Hoàng Mẫn. Nhất định đòn này Hoàng Mẫn không thể tránh né. Thế nhưng làm hắn kinh hãi lần nữa, lần này trước mắt hắn, Hoàng Mẫn hai ngón tay kẹp lấy đầu kiếm của hắn, sau đó hắn xoay cổ tay. Mũi kiếm của Cầu ca bị bẻ gãy. Chính xác là cường hãn bẻ gãy. Cầu ca lúc này hai mắt đã cực độ sợ hãi rồi. Miệng thì mở to nhét được quả trứng gà mất. Kẻ này còn là người sao?

Cầu ca trong lòng đã mất hết ý chí chiến đấu rồi, đối phương nhất định là cao thủ, nếu không làm sao có thể cường hoành bẻ gãy kiếm của hắn. Kiếm của hắn tuy không phải thần binh bảo kiếm gì, thế nhưng cũng làm từ kim thiết rắn chắc đấy. Vậy mà tên quái vật này lại dùng hai ngón tay bẻ gãy kiếm. Đúng vậy, phải gọi hắn là quái vật mới đúng. Hoàng Mẫn lúc này chỉ nhếch môi cười. Hai tay hắn khoanh trước ngực, thích thú nhìn cầu ca. Cầu ca chỉ thấy uất nghẹn, kiếm rơi xuống đất kêu lên một tiếng leng keng. Đánh sao, làm sao đánh được đây!.

- Ta nhận thua, ta không đấu lại ngươi!

Cầu ca lên tiếng nói. Ánh mắt buồn thảm. Đối phương quá mạnh, hắn không thể nào đánh lại.

Hoàng Mẫn hừ một tiếng, nói:

- Sai rồi, ngươi tư cách đấu với ta cũng không có!

Cầu ca nghe thấy lời này, mặt mũi càng đen hơn. Thế nhưng lời nói của hắn là sự thật. Hắn, tư cách đấu cũng không có.

Giao đấu chỉ diễn ra mấy giây mà thôi, Cầu ca đã đứng chết trân chờ đợi cái chết rồi. Hắn không tin là Hoàng Mẫn sẽ tha cho hắn, vì nếu là hắn, hắn sẽ không tha cho đối phương.

Thế nhưng không thấy Hoàng Mẫn nói gì. Chỉ thấy hắn tiến lên, bóp mồm Cầu ca, nhét vào một viên trong tròn. Cầu ca giật mình cố gắng chống lại, thế nhưng không thể nào đẩy ra được. Hai tay Hoàng Mẫn như hai cái kim sắt rắn chắc, cứ thế cường hoành đâm vào miệng cầu ca, sau đó vẩy một chưởng vào lưng hắn làm cầu ca nuốt cái ực. Cầu ca sợ hãi ngồi bệt xuống. Đối phương tu vì gì, mà hắn, một luyện thể kì không thể nào giãy giụa, chỉ có thể mặc cho đối phương đâm vật vào miệng.

- Ngươi cho ta ăn thử gì?

Cầu ca sợ hãi nói.

Hoàng Mẫn hai hàng lông mày đầy ý cười, gian tà nói:

- Độc đan!

Cầu ca kinh hoàng bật vía. Tên khốn kia lại cho hắn ăn độc đan.

- Khốn kiếp, ngươi giết ta đi, sao phải hạ độc ta làm gì?

Cầu ca hét lên trong tức giận, vô cùng phẫn nộ. Hắn thà bị giết còn hơn là bị đối phương hạ độc.

Hoàng Mẫn ánh mắt đầy vẻ hờ hững, nói:

- Ta đang trong lúc cần người, nếu ngoan ngoãn nghe lời, ngươi có thể sẽ đạt đến độ cao mà không bao giờ ngươi nghĩ đến! Còn nếu không, ngươi có thể tự xác định đi. Độc đan vừa rồi là bí thuật của ta, nếu không có thuốc giải, sau một tháng, thân thể ngươi sẽ nhũn ra như mật. Phát ra hương thơm mê hoặc. Ha ha ha, ta nghĩ các loại côn trùng sẽ rất hứng thú đấy!

Nụ cười gian trá của Hoàng Minh làm Cầu ca sợ run lên bần bật. Phía sau lưng hắn, y phục đã ướt đầm. Chỉ nghĩ đến lời Hoàng Minh nói mà tâm trí hắn đã nhũn ra rồi. Tưởng tượng tới cảnh hàng trăm hàng ngàn con côn trùng lao tới hắn mà cắn xé. Cầu ca thần kinh căng cứng ngắt xù.

Nhìn Cầu ca ở trên mặt đất sợ quá mà ngắt đi, Hoàng Minh lắc đầu, miệng lẩm bẩm:

- Đúng là không có tiền đồ mà.

Sau đó hắn lấy ra một đoạn dây thừng, treo ngược Cầu ca lên, để hắn đung đưa trên cây. Hoàng Minh cũng không lo hắn bị ngược máu mà chết. Luyện thể cảnh giới mà chết như vậy thì cũng quá vô dụng đi. Thiết lập một chút, Hoàng Minh ung dung đi ra phía sông.

Đàn Mã Ngư thấy hắn đến thì vô cùng hưng phấn, chúng cứ bay nhảy lên không trung không thôi, nhiều con còn đập đập vây vào nhau kêu lên ten tét. Hoàng Minh nhìn chúng phì cười. Tận tay lấy ra một nắm đan dược ném xuống cho chúng ăn. Hắn phát hiện ra Mã Ngư Vương đang chậm rãi bơi lên. Ánh mắt nó có vẻ mệt mỏi nhưng tràn đầy vẻ hạnh phúc. Hoàng Minh kinh ngạc, có chuyện gì sao?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 237: Chậm rãi phát triển

- Có chuyện gì đó?

Hoàng Minh ngạc nhiên, lên tiếng hỏi.

Mã Ngư Vương hai mắt chớp chớp, nó kêu lên y y nha nha vài tiếng, sau đó lắc lắc đầu lên phía sau lưng của mình. Hoàng Minh nghĩ một lúc thì hiểu ra, nó muốn hắn trèo lên lưng nó. Không tỏ ra ngần ngại, Hoàng Minh trèo lên. Hắn bây giờ là kim thần cảnh sơ kì, có khả năng nín nhịn dưới nước phải hơn mười phút. Nên hắn không hề lo lắng. Thế nhưng, Hoàng Minh không ngờ là, khi hắn trèo lên lưng Mã Ngư Vương. Mã Ngư Vương thân hình trắng như tuyết ngay lập tức được bao bọc lại trong một cái bong bóng to. Sau đó bong bóng thu lại chỉ còn trên người Hoàng Minh. Hoàng Minh ồ lên một tiếng nhận ra, nó đây là giúp hắn nén khí để xuống dưới nước. Hoàng Minh vui vẻ gật đầu, bám vào vây trước lưng của nó. Mã Ngư Vương thấy Hoàng Minh đã ổn định, ngay sau đó phi xuống dưới, tốc độ vô cùng nhanh. Hoàng Minh không ngờ bên dưới sông lại sâu như vậy. Mã Ngư Vương di chuyển rất nhanh chóng, một thời gian đã đưa hắn đến đáy sông rồi. Nó chậm rãi dừng lại phía sau một cái hang, trong hang không hề tối, có ánh sáng phát ra từ những viên ngọc. Hoàng Minh vô cùng kinh ngạc. Phía bên trong có lẽ là hang động trú ngụ của Mã Ngư Vương. Sau một thời gian ngắn nữa, Hoàng Minh đã phát hiện phía trước là một cái ổ. Bên trong hóa ra có hai quả trứng màu trắng như tuyết, vô cùng nổi bật. Hoàng Minh kinh ngạc, quay sang nhìn Mã Ngư Vương. Mã Ngư Vương ánh mắt yêu thương nhìn về phía hai quả trứng, sau đó quay sang phía Hoàng Minh mà kêu lên y y nha nha vài tiếng. Hoàng Minh tuy không hiểu nó nói gì, thế nhưng cũng đoán ra vài phần.

Hắn vuốt ve hai quả trứng vài lần, sau đó vỗ tay hai cái ra chiều khen ngợi. Mã Ngư Vương dương dương tự đắc, hai vây nó chổng lên, kêu vài tiếng khoái chí rồi sau đó lại đưa Hoàng Minh lên bờ. Lên tới bờ Hoàng Minh mới có thể lên tiếng, hắn khen ngợi.

- Hay lắm, người có thể sinh ra hai tiểu bảo bối như vậy, sau này nhất định chúng sẽ khỏe mạnh mà nổi theo người!

Mã Ngư Vương vui vẻ với lời khen của Hoàng Minh. Nó ngẩng đầu lên hí một tràng dài. Xung quanh mã ngư đều kêu lên hưởng ứng. Hoàng Minh nhìn xung quanh, trong lòng cũng lay lan cảm giác mong chờ. Hắn bay lên thuyền nhỏ, sau đó mở lưới, tiếp tục một ngày chần mã ngư của mình.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, Hoàng Minh đã làm đệ tử kí danh gần một tháng rồi. Hiện tại chỉ còn hai ngày nữa sẽ tới lễ kiểm tra tiến hành trở thành đệ tử ngoại môn. Các đệ tử kí danh đều ồn ào. Kẻ thì vui sướng vì có thể đi tiếp lên con đường tu luyện, kẻ đau khổ vì không thể tu luyện thành công. Những điều này, Hoàng Minh không quan tâm lắm. Cả tháng này hắn đều làm công việc nhân hạ của hắn, đó là chăn mã ngư. Tối tối sau khi ăn cơm xong, hắn sẽ đi tới phía sau rừng của núi, nơi mà cầu ca đã mang đến những tin tức mà Hoàng Minh cần.

Cầu ca từ ngày bị Hoàng Minh bán hành đến nay thì lại vô cùng tận tâm làm theo lời Hoàng Minh. Bởi vì sau khi sợ chết, hắn chấp nhận sự sai khiến của Hoàng Minh. Thế nhưng, hắn càng ngày càng sợ hãi cùng khâm phục Hoàng Minh. Hoàng Minh liên tục chỉ điểm cho hắn về tu luyện, kiếm pháp, cũng cho hắn đan dược tu luyện. Đến nay, ngày đột phá luyện thể hậu kì cũng không xa là mấy. Đổi lại tin tức hắn mang về cho Hoàng Minh toàn là các thể lực đệ tử, cũng các nhân vật có tiếng tăm trong tông môn. Cầu ca có thể nhận ra, Hoàng Minh dường như có ý đồ gì đó rất lớn.

Hoàng Minh đang chậm rãi tìm hiểu lực lượng nòng cốt của năm thế lực kia. Cầu ca không nghĩ ngờ là có thiên phú tình báo khá tốt. Hoàng Minh rất hài lòng về tên này. Mặc dù tính cách có vô liêm sỉ một chút, thế nhưng cũng không thể trách hắn. Dầu sao, muốn sống sót ở tông môn kiểu này, chỉ có gian trá mới sống sót nổi. Nếu người quá hiền lành, tu vi lại kém cỏi, nhất định sẽ bị thiên hạ vùi dập dưới chân mà thôi.

Trong Khi Hoàng Minh đang chậm rãi tìm hiểu thế lực bên này, thì...

Liên minh chi đoàn!

Một dãy nhà nối tiếp nhau, thế nhưng ở đây không có ai qua lại. Dường như đã bị cấm túc rồi. Phía bên ngoài, một đám lão già đang đứng bên người chờ đợi. Ai nấy đều lo lắng không thôi. Toàn bộ ánh mắt đều chăm chú nhìn vào một ngôi nhà ở chính giữa. Ngôi nhà duy nhất đang phát ra khí tức

không lồ.

- Lam Thành trưởng lão, liệu tiểu tử đó có thành công không? Đó là đan dược cấp bảy đó.

Một vị trưởng lão lên tiếng, ánh mắt đầy lo lắng.

- Không ổn rồi, Lam Thành trưởng lão, khí tức đó không đúng, ba động đã quá mạnh rồi, chỉ sợ...

Lam Thành lão tổ, tóc tai bạc trắng lên tiếng:

- Không có vấn đề gì, chỉ là một vụ nổ mà thôi, tiểu tử đó nhất định không hề hấn gì!

Lam Thành nói làm cho toàn bộ các trưởng lão khác kinh ngạc. Sao lại không có vấn đề gì chứ?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 238: Lớn mạnh

Mọi người còn đang lo lắng, thì điều không muốn đúng là vẫn xảy ra. Chỉ nghe thấy đùng một tiếng, căn phòng ấy nổ tung, kéo theo cả dãy nhà xung quanh thi nhau đổ ầm ầm xuống. Bụi bay mù mịt. Một làn khói trắng bay cao lên trời.

Các vị trưởng lão sợ hãi, nhiều người đã muốn lao lên cứu người, thế nhưng Lam Thành lại giơ tay ngăn cản. Cả đám trưởng lão đều đứng lại. Có thể thấy uy vọng của Lam Thành lớn đến mức nào.

- Không cần lo lắng, tiểu tử ấy không vấn đề gì?

Mọi người còn kinh ngạc vì câu nói của lão, thì bên kia căn phòng đồ nát, đám gạch đá đều bị đẩy ra, một thân hình nhỏ nhắn xuất hiện. Quần áo hắn đã rách nát toàn bộ. Chỉ còn lại vài mảnh tả tơi. Trên người nhiều nơi máu đã chảy ra, từng giọt từng giọt tí tách rơi xuống mặt đất. Thế nhưng thiếu niên đứng đó, ánh mắt đăm chiêu, không hề quan tâm tới thân thể mình. Một phút sau hắn ngẩng đầu la lớn, tiếng la hét vang cả một khoảng không:

- Ta hiểu rồi, ta tìm ra rồi!!!!!!!!!

Lam Thành ánh mắt lóe lên tia thương thức. Lão đang rất hài lòng.

Thái Ất Kim tông.

Bên một mảnh sơn cốc tĩnh lặng, năm lão già đang xếp bằng trên năm tảng đá, tạo lên một hình trận pháp. Bên dưới là ba người đang đứng chờ đợi, ánh mắt lo lắng vô cùng.

- Tông chủ, liệu hắn có thể nghiệm được sao?

Một vị trung niên ánh mắt lo lắng hỏi. Hắn vừa nhìn vào trận pháp bên trên, hai tay nắm chặt thành nắm đấm.

Tông chủ Thái Ất Kim Tông Mai Hạ Thiên đáng người cao gầy, lưng thẳng đứng đấy, ánh mắt hắn sắc bén vô cùng:

- Tiểu tử này là một thiên tài kiếm đạo. Không thể nghi ngờ. Khi xưa ta chỉ có thể trụ ở đó hai ngày, hai ngày mà thôi. Người nói xem, tiểu tử kia thậm chí là đã năm ngày rồi chưa bị đẩy ra khỏi thiên biến kiếm trận, đó là ý gì?

Phó Tông chủ Húc Man nhớ lại mà lòng run lên:

- Đúng vậy, khi đó tông chủ chỉ trụ được hai ngày, tiểu tử này...

Hắn chưa nói hết, thế nhưng ý tứ đã rõ ràng.

- Ha ha ha, đúng vậy, năm tháng sau, nhất định phải cho tên họ Thần Kia biết thế nào là đệ tử đắc ý của ta.

Húc Man hai hàng lông mày hơi nhíu, đoạn nói:

- Nghe nói Thần Tông chủ cũng mang về được một thiên tài đạo pháp?

Mai Hạ Thiên hừ một tiếng, không thấy nói thêm điều gì...

Ba Quang Tông.

Một đại điện sừng sững, bên ngoài mây mù lượn lờ như tiên cảnh. Từng đàn hăm trắng bay trên không, cảnh vật vô cùng ưu nhã. Trong đại điện, hàng ngàn cây đao được dựng thẳng đứng, mũi đao hướng lên trời, vô cùng sắc nhọn. Hàng ngàn hàng vạn cây đao như vậy, thật khiến người ta rung động. Thế nhưng làm người ta sợ hãi rùng mình nhất, đó là phía trên đó, lại đang có một thiếu niên, hai chân hấn đề trần, chậm rãi từng bước một, hấn bước trên mũi đao mà di chuyển. Mỗi cây đao mà hấn bước qua đều để lại máu dính trên mũi đao. Hai chân hấn vốn đã đầy máu me rồi. Thế nhưng thiếu niên thần tình vô cùng hờ hững, trước mắt hấn chỉ có những mũi đao, mồ hôi đã ướt đầm y phục từ lúc nào. Chỉ một chút sơ sẩy mà thôi, nhất định vạn kiếp bất phục..

- Tông chủ, đã qua hai phần ba rồi!

Một tiếng nói nhẹ nhàng vang lên.

- Ủ, tiếp tục quan sát đi!

Lại có tiếng người khác vang lên, sau đó không gian lại rơi vào tĩnh lặng.

Đêm tối, không gian tĩnh lặng vô cùng. Gió mát trăng thanh, vô cùng thích hợp để giết người phóng hỏa. Một đạo bóng đen tà tà xuất hiện, bước chân nhẹ nhàng bay nhảy trên không trung. Không hề phát ra một tiếng động nào. Bóng đen chậm rãi bay vào một căn phòng lớn. Bên trong phòng, một đôi nam nữ đang quấn vào nhau, tiếng kêu dục vọng, hương diễm vô cùng. Bóng đen hờ hững ánh mắt, một chưởng đánh tới vô cùng dứt khoát, nhanh đến chóng mặt. Nam tử kia không hổ là bậc cao thủ, trong lúc tâm trí dục vọng lên cao như thế vẫn có thể nhận ra nguy hiểm, lập tức xoay người, kéo theo nữ nhân bên dưới lên che bên trên. Chỉ nghe tiếp bụp một tiếng, chưởng lực đánh lên thân thể trần trụi của nữ nhân. Thân thể kia liền nát bấy, vô cùng thê thảm một tiếng cũng không thể kêu lên.

Nam tử sợ hãi vô cùng, nhanh chóng lăn ra hai vòng sau đó lên tiếng:

- Kê nào, dám đến hành thích ta, ăn gan hùm mật báo rồi sao?

Người áo đen kia một câu cũng không nói, ánh mắt lấp lóe tinh quang, hai tay hóa chưởng đánh tới. Phòng ốc đồ đạc vỡ tan, vô số chưởng ảnh cũng kiếm khí tủa tung trong phòng. Thế nhưng trận đấu đã rất nhanh kết thúc. Nam tử kia tay ôm bụng, máu từ miệng phun ra liên tục, miệng hấn vẫn lảm bảm, thốt ra mấy từ:

- Tại... Tại sao...giết..ta..ta!

Bóng đen đang rời đi, bỗng không hiểu sao hấn lại quay lại, nhìn chằm chằm vào nam tử, cất tiếng nói. Tiếng nói trầm âm vô cùng có lực hút:

- Ngoài người thân, huynh đệ, và nữ nhân của ta, toàn bộ ta đều có thể giết!

Nói xong câu này, bóng đen đi ra bên ngoài, một chưởng đập vào cột nhà, cả căn nhà sập xuống. Bóng đen rời đi, lúc này mới thấy có người lao đến hô to.

- Tông chủ, tông chủ bị hành thích rồi, tông chủ chết rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 239: Lớn mạnh 2

Tĩnh Thú Môn.

Phía trước một không gian xoắn ốc, Vũ tông chủ cùng bảy vị trưởng lão đang kiên nhẫn đứng chờ. Đã ba ngày nay bọn hấn đứng chờ bên ngoài này, không hề nôn nóng, mà vô cùng kiên nhẫn chờ đợi. Ánh mắt cả đoàn người đều nhìn chằm chằm vào không gian kia. Một lát sau, vị trưởng lão đứng sau Vũ Tông chủ không nhìn được, lên tiếng hỏi:

- Tông chủ, liệu tiểu tử này có chuyện gì không? Đã ba ngày nay rồi không hề có chút tin tức nào. Nếu lỡ hấn bị thần thú giết chết rồi, chúng ta thật sự là mất đi một thiên tài tư chất tuyệt thế!

Vũ tông chủ không nói gì, ánh mắt vẫn đắm đắm nhìn vào không gian xoắn ốc kia. Một lát sau cũng lên tiếng nói:

- Ta phát hiện tiểu tử này có chảy một loại huyết mạch vô cùng thần kì. Mặc dù không biết là phúc hay họa, thế nhưng, hấn rất kiên quyết, chỉ mong hấn không làm ta thất vọng!

Một vị trưởng lão khác bên cạnh lại cất tiếng:

- Năm tháng nữa là đến ngày bí cảnh mờ ra, Tinh thú môn thật là ngóng chờ vào hần. Chỉ mong hần có thể làm được.

Nhiều người khác gật đầu, người thứ ba lại lên tiếng:

- Tinh thú môn ta mấy trăm năm nay, mặc dù có Chu Tước, thế nhưng chỉ có thể nhìn, không thể làm được gì nó, haiz. Chỉ mong tiểu thử này thành công!

Đám người đều thở ra một hơi, ánh mắt ai cũng đầy vẻ mong chờ.

Ám Thiên tông.

Nằm trong một khu rừng vô cùng âm u, đây là góc cuối của hạ vị diện, thường nhân không thể sống tại nơi này, cũng bởi vì nơi đây yêu thú quá nhiều, mà hầu hết toàn là độc thú. Phương viên ngàn dặm khu rừng, cây cối tuy tươi tốt thế nhưng đều phủ một lớp không gian tà tà, yêu thú nào cũng tràn đầy vẻ quý dị. Ám Thiên Tông ngự tại nơi này cũng gần ngàn năm, căn cơ vững chắc, đệ tử mấy ngàn, tuy ít nhưng đều là cường giả. Vô cùng đáng sợ. Ám Thiên Tông đáng sợ, người người trong thiên hạ đều biết, ai cũng coi Ám Thiên Tông như cấm địa, các tông môn khác không ai không kiêng kị.

Thánh địa của Ám thiên tông. Hàng ngày đều mở rộng, thế nhưng một tháng nay đã bị nghiêm cấm. Tông chủ ban hành cấm luật, không ai được ra vào thánh địa, duy nhất một người không bị ngăn cấm. Hần là kẻ duy nhất được ra vào trong thánh địa, một tháng nay cấm địa bị khóa lại, đều là do hần đến nơi này mà tạo ra. Tông chủ đã ưu ái vô cùng, vì hần mà cấm toàn bộ mấy ngàn tông môn đệ tử tiến vào thánh địa.

Lúc này thân ảnh một thiếu niên đang di chuyển trong Thánh Địa, y phục màu đen tung bay trong gió. Thánh địa cũng là một cánh rừng mà thôi, thế nhưng cánh rừng này lại vô cùng âm u, không hề có ánh sáng mặt trời. Khắp nơi thực vật đen ngòm, yêu thú đều vô cùng đáng sợ. Thiếu niên ánh mắt vô cùng sáng, hai mắt liên tục lướt qua yêu thú. Nơi hần đang đứng là vị trí cách xa cửa vào hơn ngàn dặm. Từ trước đến nay chưa đệ tử nào dám đặt chân đến đây, mà không phải, là bọn hần không tới được. Nơi này độc khí phát tán toàn bộ không gian. Yêu thú tập kích liên tục. Không ai sống sót mà trở về nổi. Thế nhưng thiếu niên này thì khác. Đường như mọi loại độc đều không ảnh hưởng đến hần. Trên vai hần lúc này có một yêu thú nhỏ đang đứng, kì lạ là yêu thú này cũng không hề bị ảnh hưởng bởi độc khí một chút nào. Thậm chí là còn đang ra sức khịt khịt cái mũi, cứ một lúc nó lại sủa lên ba tiếng, sau đó hất hất căng chân về phía mà nó muốn. Thiếu niên ngay lập tức nhảy chuyển cành mà tiến tới phía được chỉ. Một lát sau, đã xuất hiện một hang động. Bên trong hang động, vô số cánh bướm chập chờn bay. Ở đây bướm vô cùng nhiều, như là vô cùng vô tận. Đều là một hình thái, thế nhưng màu sắc đều vô cùng đa dạng. Xanh đỏ tím vàng đen trắng. Thiếu niên ánh mắt lóe tinh quang, chậm rãi lấy ra trong không gian giới chỉ một vật hình tròn, hần nhếch môi nở một nụ cười vô cùng thỏa mãn:

- Ta đến đón ngươi, xuất thế đi thôi!

Hoàn Bát Tông

Hoan Tông chủ đứng trên bực đài cao, thân hình mũm mĩm của hần vô cùng nổi bật. Ánh mắt híp của lão đang quan sát trong một không gian quan sát. Ánh mắt vô cùng tán thưởng, đôi khi là nhếch môi cười vô cùng gian trá. Trên màn hình, một thiếu niên mập mạp đang gào thét, điên cuồng hét lớn. Cây đuũa trong tay hần không ngừng vung vẩy, liên tục ma pháp từ cây đuũa bắn ra. Nào là lửa, nào là nước, phong nhận, thương băng liên tục. Bên trên vai hần, một tiểu tinh linh cũng vô cùng sáng chói, liên tục chấp tay niệm những câu chữ khó hiểu.

Xung quanh thiếu niên mập mạp kia, hàng ngàn hình nhân liên tục đánh tới, không khí vô cùng ngột ngạt.

- Ta xxx chết con mịa chúng bay, ta ném ta ném, ta bắn, ta xxx! Ta đói quá rồi!

Thiếu niên liên tục gào thét, hét lên ầm ĩ. Tay hần không ngừng bắn ra các loại pháp thuật. Thiếu niên này không thể ngờ, hần lúc này có thể tùy ý bắn ra ma pháp, tùy ý triển khai phép thuật mà không cần niệm chú. Quả là đáng kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 240: Lớn mạnh 3

Thiên Đông Lan tông!

Thiên Đông Lan tông nằm ở phía Nam của Trung vị diện. Nơi này toàn bộ là biển, Thiên Đông Lan Tông chính là nằm tại một quần đảo, nơi này có hàng ngàn đảo lớn nhỏ. Trên đảo hầu hết toàn là trồng đào. Hoa đào quanh năm nở rộ, cảnh đẹp vô cùng. Thiên Đông Lan tông là tông môn mà nam nhân toàn bộ vị diện đều ao ước được đến. không chỉ là vì cảnh đẹp quanh năm hoa đào nở rộ, tông môn hùng mạnh danh tiếng mấy trăm năm. Mà điểm chính ở đây đó chính là, chín mươi tám phần trăm tông môn là nữ giới. Hai phần trăm nam giới kia đều là đệ tử kí danh phần nhỏ là được nuôi dưỡng từ bé. Thế nhưng từ mấy trăm năm từ trước tới nay, Thiên Đông Lan tông lần đầu tiên phá bỏ quy củ, nhận một thiếu niên nam tử là đệ tử.

Thiếu niên này vô cùng tuấn mĩ, hai mắt rờn sáng lạng, hàng lông mày đen nổi bật, sống mũi cao, đôi môi luôn nở nụ cười rạng rỡ. Khí chất của thiếu niên tỏa ra khiến ai cũng vô cùng muốn thân cận. Một tháng nay, thiếu niên này trở thành đệ tử nội môn, làm dậy lên bao sóng gió, rất nhiều thế lực trường lão đều phản đối, thế nhưng dưới sự phát triển của hần, cảnh giới liên tục đột phá, Trường môn cũng hết sức chiều chuộng hần, thiếu niên nhanh chóng

trở thành ngôi sao sáng nhất của Thiên Đông Lan tông. Hàng ngàn thiếu nữ đều rất có hảo cảm với hắn. Không chỉ do hắn là nam nhân duy nhất của Tông môn, là hàng hóa thuộc loại quý hiếm. Quan trọng là hắn vô cùng biết cách ăn nói, mỗi câu nói có cánh của hắn đều làm mọi thiếu nữ ở đây vô cùng khản trương rung động. Thậm chí cả trưởng lão của tông môn cũng có chút ý tứ. Ngày nào cũng sư ti này, vị sư muội kia, trưởng lão xinh đẹp đó!

Mỗi câu nói của hắn đều có lực sát thương vô cùng. Nhất là các thiếu nữ đang tuổi trưởng thành này, đều ao ước có một tình lang trong tâm trí. Người ta nói nam nhân yêu bằng mắt, nữ nhân yêu bằng tai quả không sai.

Lúc này trong một căn phòng ẩm cúng, thiếu niên hai tay ôm hai nữ tử trong lòng, hai thiếu nữ xinh đẹp này cũng là xinh đôi, hai nàng đều vô cùng xinh đẹp, hai má hồng hồng, đang chậm rãi dùng chiếc lưỡi nhỏ nhắn ướt át hôn lên hai bên ngực của hắn. Phía dưới một nữ tử khác không ngừng vuốt ve, cái miệng nhỏ nhắn của nàng liên tục ra vào theo nhịp, ánh mắt nàng long lanh, mê đắm trong không khí hoan lạc này.

- Phu quân, chàng có yêu thích chúng ta không?

Một thiếu nữ bên trái chợt lên tiếng nói, giọng nàng nhỏ nhẹ thủ thỉ, nàng như một con chim non, nép vào người hắn mà nũng nịu.

Thiếu niên bàn tay vòng qua đầu nàng, đi xuống phía dưới nhẹ nhàng mon trón, sau đó là xoa nắn đều đặn.

Hắn thủ thỉ vào tai nàng, giọng nói nam nhân trầm áp đầy lực hút:

- Cả đời này, không bao giờ ta quên nàng!

Thiếu nữ ánh mắt ướt át, nàng dụi đầu vào người hắn chặt hơn như muốn hòa vào làm một với hắn vậy! Thiếu niên nhẹ nhàng kéo nàng dậy, thiếu nữ như hiểu ý, chậm rãi bước ngang người hắn, hai mắt nàng nhòa đi trong hạnh phúc, nàng không hề hối hận, chậm rãi ngồi xuống. Con đau nhói khiến nàng trút xuống giọt nước mắt, sau đó nàng như u mê đi trong nhục dục, không ngừng uốn éo thân thể vô cùng nhịp nhàng. Hai thiếu nữ còn lại đều không chịu ngồi yên, một người đưa tay thiếu niên lên ngực mình mặc cho hắn nhào nặn, người còn lại còn bạo dạn hơn, trực tiếp ngồi lên trên mặt hắn, áp vùng son thốn nguyên thủy của mình mặc cho hắn thăm hiểm. Một không gian xuân sắc dī thường bao phủ. Bên ngoài căn phòng, rất nhiều cặp mắt theo dõi, ánh mắt ai cũng đầy vẻ sợ hãi cùng hâm mộ. Nhiều người đều không tự chủ được sợ vào hạ thân của mình mà tự an ủi. Bốn phía vang lên tiếng kêu trầm thấp mà mê mẩn lòng người.

Lưu Vân Tông.

Hôm nay là ngày cuối cùng mà Hoàng Minh theo sinh hoạt đến chốn Mã Ngư. Ngày mai hắn đã phải tiếp nhận khảo hạch tấn cấp ngoại môn đệ tử rồi. Không biết khi nào có thời gian quay lại cùng Mã Ngư Vương hay không. Thế nên hôm nay hắn tới rất sớm, trò chuyện cùng đàn Mã Ngư. Thời gian qua hắn và đàn Mã Ngư này vô cùng thân thiết, thậm chí chúng coi hắn như đồng bạn vậy. Nhất là Mã Ngư Vương, nó rất tin tưởng Hoàng Minh. Cứ vài ngày nó lại dẫn hắn đi thăm hai quả trứng của nó, sự sống của hai quả trứng này càng ngày càng mãnh liệt. Hoàng Minh cũng rất vui, có lẽ vài tháng sau, con sông này lại xuất hiện hai tiểu Mã Ngư Vương rồi. Nhảy lên trên con thuyền nhỏ nhắn, Hoàng Minh chậm rãi dẫn theo đàn cá đi ra sông. Kết thúc buổi làm cuối cùng của đệ tử kí danh. Hôm nay trời đẹp vô cùng, mây nhiều che đi ánh nắng chói chang, xung quanh cây lá tươi tốt, chim hót cả bơi, không gian phải dùng hai từ hải hòa để diễn tả mới đúng.

Trời đã về chiều, tại một lầu nhỏ dưới chân núi. Nơi đây hôm nay lại có khá nhiều người tụ tập. Nơi này là Khuất Thiên Các.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 241: Tụ hợp Khuất Thiên Các

Khuất Thiên Các đã có từ ba trăm năm trước, nơi này nghe nói là từ thời các vị đồ đệ ngày trước lập ra. Khuất thiên các không gian tuy không rộng lắm, nhưng sức chứa có thể lên tới ba mươi người. Chính diện hướng ra dòng sông, xung quanh cây cối che đi theo hướng kì lạ. Có lẽ một nhân vật đệ tử thiên tài nào đó khi xưa đã dựng lên một trận pháp tuyệt vời. Từ Khuất Thiên các có thể nhìn ra ngoài con sông trước mắt, cây cối sông nước vô cùng hữu tình. Thế nhưng từ bên ngoài lại bị cây cối che giấu, không thể nhìn vào được Khuất Thiên Các. Đó là sự tình đáng nói.

Hôm nay Khuất Thiên Các theo lịch, cứ ba tháng lại một lần các đệ tử hạch tâm tụ hợp. Cho dù là ghen ghét nhau, đối địch nhau, ngày nay nhất định sẽ tụ lại. Đây là quy luật của các đệ tử đời trước để lại, ai ai cũng biết. Thế nên dù không muốn, trừ trường hợp bất khả kháng, nếu không, đều phải có mặt.

Ngày trước, Khuất Thiên Các là nơi tụ hợp, trao đổi công pháp, tâm đắc lĩnh ngộ của các đệ tử. Ngày nay xuất hiện các thú vui tao nhã khác, đó là thi ca và âm luật.

Lúc này trong Khuất Thiên Các, hơn ba mươi người, không ai không phải là đệ tử kiệt xuất của Lưu Vân Tông. Đệ tử hạch tâm đã có mười người, hơn hai mươi đệ tử nội môn. Toàn là người có danh tiếng cùng thực lực mạnh mẽ. - Ồ, là Thanh Nhi muội muội đến sao? Thật là tốt quá, vậy là lại có thể nghe được tiếng đàn của muội ấy!

Một nam tử thân hình cao ráo, khí chất mỹ mạo, tiếng nói vô cùng nhẹ nhàng cất tiếng nói. Bên cạnh hắn là ba nam nhân khác. Tất cả đều tỏ ra vui mừng vỗ tay hoan hô. Khuất Thiên Các bên trong bày biện tám chiến bàn, phía sau là rất nhiều vị trí ngồi. Bên trên sảnh chính là một chiếc bàn, dường như là

dành cho người tiến lên phát biểu vậy.

Sau câu nói của nam nhân kia, mọi người đều đưa ánh mắt nhìn về phía ngoài, hai thân ảnh xinh đẹp đang từ từ tiến vào. Hai nữ nhân này tuổi tác không quá hai mươi, nhan sắc phải gọi là mỹ nữ trong mỹ nữ. Chim sa cá lặn có lẽ là miêu tả tốt nhất về hai nữ nhân này. Mỹ nữ đi phía trước y phục màu trắng, từng bước chân của nàng như đang phiêu du trên không trung vậy, không hề vang lên một tiếng động. Nàng không khác gì một vị tiên tử không nhiễm bụi trần nơi tục thế.

Phía sau mỹ nữ còn lại mặc một bộ y phục màu xanh lam. Khí chất của nàng lại toát lên vẻ thanh cao, ưu nhã. Khiến người ta chỉ dám nhìn mà không dám khinh nhờn. Hai người, mỗi người một vẻ, đều là mỹ nữ vạn người có một, không hề nói quá.

Một nam tử thân hình khôi ngô, vô cùng cường tráng, hần cất tiếng nói ồm ồm đầy sức mạnh mà nói:

- Thanh Nhi sư muội cùng Yên Mĩ sư muội cuối cùng cũng đến, chúng ta đã mong chờ rất lâu rồi!

Mĩ nữ y phục màu trắng cất tiếng đáp lời, giọng nàng ôn nhu nhẹ nhàng, vô cùng mềm mại:

- Để các vị sư huynh chờ đợi, Thanh Nhi vô cùng có lỗi! Chỉ tại muội cùng Yên Mĩ sư tỉ có chút sự cố trên đường thế nên tới chậm, mong các vị sư huynh lượng thứ cho!

Hóa ra vị mỹ nữ này là Hàng Thanh Nhi. Lời nói của nàng nhẹ nhàng, đầy vẻ có lỗi. Mọi người ai nghe được đều cảm thấy không hề có chút giận nào cả.

- Thanh Nhi, muội đến là tốt rồi, mau mau tới đây, ta đã dành vị trí này cho muội!

Một thanh niên tuổi mới lên tiếng, bên cạnh hắn một chiếc bàn vẫn còn trống, hiển nhiên hắn đã dành trước cho nàng. Ý tứ vô cùng rõ ràng. Hàng Thanh Nhi chậm rãi lắc đầu, từ chối:

- Đa tạ Vũ sư huynh, ta muốn ngồi cạnh Yên Mĩ sư tỉ hơn!

Nói xong nàng chậm rãi kéo Yên Mĩ ngồi xuống hai chiếc bàn còn trống. Vị Vũ sư huynh kia chỉ có thể cười ngượng ngùng, hần tư tâm đều đã bộc lộ nhiều lần, thế nhưng Hàng Thanh Nhi vẫn chưa một lần đáp trả hần. Hàng Thanh Nhi, chỉ cần nghe từ họ của nàng, cũng đã đoán ra phần nào thân phận của nàng. Nàng là con gái duy nhất của tông chủ Hàng Vô Ưu. Thân thế vô cùng hiển hách, thế nhưng khiến người ta sợ nhất chính là tu vi của nàng. Mười bảy tuổi đã là kim thân sơ kì cảnh giới. Thiên phú vô cùng khủng khiếp này khiến người ta nghe mà đã khiếp sợ. Cộng thêm nhan sắc mỹ mạo như tiên tử, nàng là nữ thần trong tâm của hàng ngàn, thậm chí hàng vạn đệ tử Lưu Vân Tông. Bên cạnh nàng, Ngọc Yên Mĩ, là cháu gái của vị Ngọc Trưởng lão, người có quyền uy nhất của Lưu Vân Tông. Sắc đẹp của nàng không hề thua kém chút nào Hàng Thanh Nhi. Từ nhỏ cả hai nàng đã là tỉ muội lớn lên cùng nhau, cả hai đều là thiên tài kinh điển. Ngọc Yên Mĩ năm nay mười tám, đạt tới kim thân sơ kì cảnh giới. Cả hai nàng, đều là hai viên ngọc quý, là hai tiên tử của Lưu Vân Tông. Là ước mơ của hàng ngàn nam đệ tử trong tông môn.

Khuấy Thiên Các diễn ra trong không khí vô cùng vui vẻ. Đường như rất hòa hợp.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 242: Cầm nghệ

Thời gian trôi qua, trời đã về chiều tối. Khuất Thiên Các cũng sắp sửa tan tành. Vũ Văn Sơn bỗng nhiên đứng dậy, khí độ bất phàm hiện ra. Hần chấp hai tay, lên tiếng nói:

- Thanh Nhi sư muội, hiện tại cũng sắp hết buổi tụ họp lần này, ta mạo muội bày tỏ giúp toàn bộ các vị ở đây, mong muốn được nghe thấy muội đàn một khúc, liệu có thể chăng?

Câu nói của hần như có lực hiệu triệu, quả thật làm toàn bộ đều vui mừng cất tiếng nói:

- Đúng vậy, thật mong được thưởng thức một khúc của Hàng Sư muội!

- Hàng Sư tỉ, Vũ sư huynh nói đúng đó, đã rất lâu rồi chúng ta chưa được thưởng thức tiếng đàn thần thánh của tỉ.

Người người đều nhao nhao, vô cùng mong chờ, ánh mắt trông ngóng vô cùng. Hàng Thanh Nhi chậm rãi chớp hai hàng lông mày hai lần, vẻ mặt suy nghĩ gì đó, nàng không nói gì, biểu lộ này lại càng làm người ta yên lặng. Đúng là mỹ nữ, cho dù một cái nháy mắt cũng toát ra vẻ yêu kiều khiến người ta say mê. Bên cạnh Hàng Thanh Nhi, Ngọc Yên Mĩ miệng nhỏ không ngừng mở lời, từ đầu buổi tối giờ nàng rất ít khi nói. Không nghĩ là lần này lại lên tiếng với Hàng Thanh Nhi.

- Thanh Nhi à, nếu mọi người đều mong chờ thì muội lên đàn một khúc đi, dẫu sau tỉ cũng rất lâu rồi chưa được nghe muội đàn.

Giọng của Ngọc Yên Mĩ trong trẻo vô cùng cuốn hút, chỉ một câu đã làm lòng người phấn chấn, nhất là nàng đã lên tiếng giúp họ. Hàng Thanh Nhi tâm tư có hơi chút không muốn, thế nhưng Ngọc Yên Mĩ đã nói như vậy, nàng không thể từ chối được rồi. Chậm rãi lấy ra một cây đàn, không khác đàn tranh là bao nhiêu. Hàng Thanh Nhi lên tiếng nói:

- Nếu chư vị đã muốn nghe, Thanh Nhi đành bêu xấu vậy!

Nàng giọng nói nhẹ nhàng, bước chân chậm rãi đi lên phía bàn trên cùng. Bóng hình yếu điệu nhẹ nhàng ngồi xuống, đàn đặt trước mặt. Hàng Thanh Nhi nhắm mắt lại, dáng vẻ thật làm người ta mê mẩn. Một lát sau, ngón tay nàng bắt đầu di chuyển trên dây đàn, những âm thanh trong trẻo nấn nót đi vào trong không gian. Không gian yên tĩnh, từng âm điệu du dương đi vào lòng người. Ánh mắt mọi người đều như say mê, nhiều người như đi vào cõi nhân gian, nhiều người thì nhắm mắt tâm tình thả theo những âm thanh của tạo hóa. Một khúc này chỉ có vài phút, thế nhưng khi kết thúc, không ngờ đã khiến vài người ngộ ra vô đạo. Ngay lập tức đột phá khỏi khốn cảnh vây lấy bản thân bao lâu nay. Thật không thể tin vào mắt, nhưng đó lại là sự thật.

Vũ Văn Sơn đứng dậy, ngay lập tức lên tiếng khen ngợi:

- Tiếng đàn của Thanh Nhi sư muội quả là nhân gian tạo hóa, âm thanh du dương đi vào lòng người. Khiến người ta không thể cảm khái nhân sinh, mang theo tính cảm đi vào từng âm điệu. Chỉ một khúc này, muội đã có thể xứng với thiên hạ bậc tông sư rồi!

Câu nói của Vũ Văn Sơn không hề nói quá, cảm nghệ của Hàng Thanh Nhi thật sự có thể đạt tới cấp tông sư. Mỗi thanh điệu đều toát lên được khí chất của nàng.

- Ha ha ha, Thanh Nhi sư muội, ta đây tính cách đơn giản, mặc dù không thể hiểu được như tên chết tiệt Văn Sơn kia, nhưng có thể khẳng định một chữ tuyệt. Ta nghe xong thần trí vô cùng thanh thản.

Một nam tử lên tiếng nói. Hắn thân hình cao lớn, bắp tay cuộn cuộn sức mạnh. Mặt mũi vô cùng nghiêm túc, nhưng khi cất tiếng cười lại vô cùng hào sảng, không câu lệ tiêu tiệt. Hắn thuộc loại người mang đến cho người ta sự thân cận ngay từ lần đầu tiên gặp mặt.

- Đa tạ Vũ sư huynh, đa tạ Lã sư huynh. Tiểu muội chỉ có chút tài mọn này, không dám tự cao tự đại!

Hàng Thanh Nhi vô cùng khiêm tốn nói. Hai tay hơi ẩn vào dây đàn. Đây là cây đàn mà khi xưa mẫu thân nàng để lại, vật tuy không quý giá, nhưng nó chính là theo nàng lớn lên. Là kỉ vật duy nhất còn lại của mẫu thân nàng. Vũ Văn Sơn không thêm đề ý những lời Lã Cuồng nói, tên này chỉ là kẻ đầu óc đơn giản, không có khả năng tranh chấp với hắn. Hắn chỉ e ngại một kẻ khác, kẻ đó cũng theo đuổi Hàng Thanh Nhi, chính là Cửu Long. Thế nhưng tên Cửu Long này đã bế quan một tuần liền, thế nên buổi hôm nay, hắn không có mặt. Vũ Văn Sơn ngay lập tức thể hiện vẻ mặt âm luật mà hắn đã cố học bấy lâu nay để theo đuổi Hàng Thanh Nhi. Hắn đã tìm hiểu ra, Hàng Thanh Nhi yêu âm luật, yêu Cảm nghệ. Chỉ cần hắn xuất sắc về khoản này thì có thể khiến nàng chú ý tới hắn. Thế nhưng bấy lâu nay Hàng Nhi vẫn chưa từng tỏ ra khâm phục hắn, vì với nàng, kiến thức của Vũ Văn Sơn còn thua kém nàng, làm sao khiến nàng chú ý. Thậm chí nàng còn có chút ghét bỏ. Nàng không phải kẻ ngốc, nàng vẫn nhận ra những kẻ tiếp cận nàng có ý gì. Thân là con gái của Tông Chủ Hàng Vô Ưu, nàng không khác gì một đích đến của vô số nam đệ tử.

Một bên đoàn người xì xào bàn tán, Hàng Thanh Nhi chậm rãi đi về chỗ ngồi của nàng. Ánh nắng chiều đã gần như heo hút. Không gian đã bắt đầu chuyển dời màu sắc.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 243: Cô độc

Hoàng Hôn xuất hiện, mặt trời đỏ rực như hòn than. Ánh nắng yếu ớt còn lại chiếu xuống mặt sông vô cùng lấp lánh. Hàng Thanh Nhi nhìn ra sông mà ánh mắt vô cùng xao động. Mặt sông có chút sóng nước lăn tăn, vô số lá cây rơi xuống mặt nước, tạo thành không gian đẹp đẽ. Ngọc Yên Mĩ thấy nàng chăm chú nhìn ra ngoài, ánh mắt nàng cũng dõi theo ngắm nhìn khung cảnh hữu tình ấy. Đúng lúc ấy, không ngờ lại xuất hiện một con thuyền nhỏ từ xa xa đi lại. Con thuyền di chuyển rất chậm rãi, xung quanh thuyền, mã ngư di chuyển cũng chậm, dường như chúng cũng không muốn đi nhanh. Đúng vậy, mã ngư không muốn đi nhanh, vì chúng biết, thiếu niên này chỉ còn buổi hôm nay cùng bọn chúng rong ruổi con sông này mà thôi. Hoàng Minh thân hình thẳng tắp, đứng trên con thuyền. Bộ y phục trắng của đệ tử kí danh làm hắn càng nổi bật giữa không gian đang giao hòa này. Mái tóc buộc về sau, những ngọn tóc rối được thả tự do bay theo ngọn gió. Cảnh tượng hân trên sông như một bức tranh tuyệt mĩ.

Nhiều người đã phát hiện ra ánh mắt của hai vị nữ đệ tử đều đang hướng ra sông, ai nấy đều không tự chủ được nhìn theo.

- Là một tên đệ tử kí danh, chặn mã ngư đấy!

Một người ngay lập tức cất tiếng nói. Nhiều người khác đều gật đầu, họ không lạ gì chuyện này.

- Tên đệ tử này, cũng thật có khí chất!

Một vị nữ đệ tử nội môn hai mắt nhìn ra, không nhận được thốt lên tiếng nói. Mọi người đều nhận ra điều này. Mặc dù không nhìn rõ khuôn mặt người kia, vì khoảng cách khá xa, thế nhưng khí chất của hắn toát ra thật sự không ngờ được.

Hoàng Minh lúc này không hề hay biết có hơn ba mươi cặp mắt đang chú ý hần. Hần đang đứng trên thuyền, hai tay chấp lại ở phía sau. Con thuyền nhỏ chậm rãi theo chiều nước mà chậm chạp trôi. Hoàng Minh nhìn về Hoàng Hôn, trong lòng hần bỗng nhiên có chút cô đơn. Hần không phải là người của thế giới này, mặc dù thời gian qua hần đã cố gắng hòa nhập. Thế nhưng tận sâu trong đáy lòng hần, hần vẫn biết, hần thuộc về địa cầu. Nơi ấy hần có em gái, hần có bạn bè, cũng có những chiến hữu chiến đấu bên cạnh. Một chiếc lá rơi xuống, Hoàng Minh đưa tay đón lấy nó. Một cảm giác đơn độc vô cùng. Hoàng Minh không nhận được, lấy ra trong ba lô một cây sáo. Cây sáo này vốn là Chu Du tặng cho hần khi trước, Hoàng Minh cũng đã nhiều lần thổi mỗi khi có tâm trạng. Hần chạm môi vào sáo, một loạt âm điệu trầm ấm đầy thu hút. Nó mang theo một nỗi buồn man mác làm ai nghe cũng phải xao động. Hơn hết, Hoàng Minh không hề hay biết có người đang theo dõi hần. Hần lúc này tâm trí như hòa vào đáy trời, hần muốn thả hết tâm tư vào âm nhạc. Hần sử dụng linh lực khiến âm thanh vang hơn, lớn hơn. Hầu như xung quanh khúc sông đều có thể nghe thấy.

Âm thanh chỉ có hai đoạn ngắn ngủi, thế nhưng trong lòng Hằng Thanh Nhi như rung động vạn lần. Nàng chưa từng nghe qua đoạn âm luật này. Những nốt nhạc rất mới lạ, phối hợp cực kì nhẹ nhàng nhưng đầy sức hút không thể cưỡng lại. Chỉ nghe qua một chút này mà nàng đã cảm nhận được sự cô độc trong đó. Khi âm thanh kết thúc, rõ ràng ngắn ngủn như vậy, nàng vô cùng thất lạc, ánh mắt tràn về không cam lòng. Bên cạnh nàng, Ngọc Yên Mĩ hai mắt cũng lóe lên về kinh ngạc, không biết nàng đang nghĩ gì.

Những người còn lại thậm chí đã bị ngây ngẩn hết cả người rồi, đoạn âm điệu kia thật sự khiến người ta rơi vào cảm giác cô tịch không thể thoát ra.

- Tại sao lại dừng rồi, sao không thổi tiếp?

Một người hai mắt thất lạc lăm bầm nói. Không khí yên tĩnh nên tiếng nói của hần đều rơi vào tai của những người khác. Ai nấy đều gật đầu, dường như đúng là tiếng lòng của họ.

Hoàng Minh vừa thổi dc một chút, hần xúc động vô cùng, đây là bài hát hần yêu thích nhất, hơn nữa, Không gian thời gian, cảnh vật trước mắt cùng cảm xúc của hần vô cùng hòa hợp với bài hát. Hoàng Minh muốn hát, hần muốn hát.

Nghĩ là làm, Hoàng Minh thu lại sáo vào ba lô. Ngay lập tức lấy ra đàn guitar. Nhẹ nhàng ngồi xuống, Hoàng Minh thở ra một hơi dài. Ngay sau đó là từng âm tiết vang lên, từng nốt nhạc vang lên, dài ngắn khác nhau. Hằng Thanh Nhi tâm tình rung động không thôi. Đây là loại âm tiết gì, là loại âm điệu gì? Sao có thể ghép vào với nhau hài hòa và tuyệt mỹ đến thế.

Toàn bộ người tại Khuất Thiên Các đã ngây ngẩn rồi, ai ai cũng thần thờ mà tập trung nghe, chỉ sợ bỏ sót một âm tiết nào.

- Há ha hà, hà á á à! Ha hà ha há hà, há ha á à..... =))

Giọng hát trầm ấm của Hoàng Minh vang lên, ngây lập tức như một viên đá rơi vào mặt hồ tĩnh lặng. Làm cho tâm hồn Hằng Thanh Nhi rung động. Trái tim nàng đập mạnh liên hồi, hai mắt to tròn mở ra, chăm chú nhìn về thân ảnh đó. Nàng nhận ra vật trong tay hần vô cùng kì lạ. Thiết kế chính là một cảm, thế nhưng hình thù kì lạ. Hần, hần thật sự là người ta chờ đợi sao?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 244: Lạc trôi

Người theo hương hoa mây mù giăng lối

Làn sương khói phôi phai đưa bước ai xa rồi

Đơn côi mình ta vẫn vương hồi ức trong men say chiều mưa buồn

Ngăn giọt lệ ngừng khiến khoé mi sầu bi.

Đường xưa nơi cổ nhân từ giã biệt li

Cánh hoa rụng rồi

Phận duyên mong manh rẽ lối trong mơ ngày tương phùng.

Từng câu hát của Hoàng Minh chan chứa bao nhiêu tình cảm, bao nhiêu điều nuối tiếc. Giọng hần trầm ấm, cũng do hần tu luyện nên giọng của hần rất khỏe, hơi cũng rất dài. Chỉ sợ son tùng nghe được chắc cũng phải cam bái hạ phong. Từng câu hát vang vọng xung quanh khúc sông. Mãi ngư nghe được bài hát của Hoàng Minh, chúng chậm rãi bơi thành vòng tròn, bơi xung quanh thuyền nhỏ của Hoàng Minh, tạo lên những tính róc rách mỗi khi có một cái vảy rẽ nước mà đi.

Hằng Thanh Nhi hai mắt đã không thể rời ra khỏi thân ảnh kia. Bao nhiêu năm, nàng đều có một mơ ước rất lạ lùng. Nàng muốn tìm thấy một người hơn nàng về cảm nghệ. Một người thanh niên có thể khiến nàng kinh phục. Thế nhưng bao lâu nay, nàng chưa từng tìm thấy một người như vậy. Trên đời này

người ta chỉ chăm chú vào tu luyện, chỉ muốn có lấy sức mạnh, chỉ muốn là thành người mạnh nhất. Không mấy nam tử chú trọng vào cảm nghệ. Vậy mà hôm nay nàng thật không ngờ, xuất hiện trước mắt nàng một nam tử thần kì như vậy. Cảm nghệ của hắn chính xác là đạt tới đỉnh cao. Âm tiết trong đó nàng chỉ xác nhận được một số mà thôi, cả cách kết hợp lại cũng vô cùng thần kì. Chưa dừng lại ở đó, Hoàng Minh lại đọc những câu rap, kết hợp âm nhạc trở thành điệu kì diệu. Ở đại lục này, chưa bao giờ người ta kết hợp âm nhạc cùng những lời đọc nhanh kiểu như vậy. Thế nên tuy nghe rất kì lạ thế nhưng nếu tìm lỗi sai, một cái sạn cũng không ai có thể tìm ra được.

Tiếng khóc cuốn theo làn gió bay

Thuyền ai qua sông lỡ quên vớt ánh trăng tàn nơi này

Trông vắng bóng ai dần hao gầy.

Lòng ta xin nguyện khắc ghi trong tim tình nồng mê say

Mặc cho tóc mây vuron lên đôi môi cay

Bâng khuâng mình ta lạc trôi giữa đời

Ta lạc trôi giữa trời.

Há hà há a hà, há á aaaaaa!

Đến đoạn điệp khúc, Hoàng Minh không nhịn được mà đứng hẳn dậy, đàn guitar vang lên những âm điệu dồn dập. Hoàng Minh vừa đệm vừa gõ thân đàn. Âm thanh lên tới độ cao khiến máu người sôi trào.

Đàn mã ngư đến đây cũng sôi động hẳn lên, chúng lần lượt bay lên không trung, sau đó là ầm ầm từng đợt xuống mặt nước, liên tục đối nhau làm ra những tư thế vô cùng đẹp mắt, đan xen hài hòa với điệu nhạc.

- Ta đang lạc nơi nào

Ta đang lạc nơi nào

Lối mòn đường vắng một mình ta

Ta đang lạc nơi nào

Nắng chiều vàng ủa nhuộm ngày qua

Ta đang lạc nơi nào.

Từng câu hát ta lạc nơi nào của Hoàng Minh càng làm người ta thấm đậm cảm giác cô độc của hắn, ngay sau đó âm thanh chấm dứt, tiếng hát chấm dứt, báo hiệu bài hát cũng đã kết thúc.

Hoàng Minh theo con sông, mã ngư đưa thuyền của hắn lao nhanh về phía trước, chẳng mấy chốc đã chỉ còn là một chấm nhỏ trước mắt bao nhiêu con người. Trong đầu bọn hắn chỉ còn thấy một thân ảnh cô độc, đứng trên con thuyền nhỏ, tay phải cầm cây đàn kì lạ đặt trên vai, ánh mắt hướng về phía Hoàng Hôn mà biến mất.

Phải mất một vài phút sau, đám người mới từ trong con mê ngáy ngồ tỉnh lại. Ngay lập tức hơn một nửa số đệ tử nội môn ở đây lệ rơi đầy mặt, vô cùng không thể tin được. Bọn hắn đột phá. Chính là bị thu hút bởi bài hát kia mà lọt vào cảm nghĩ nhân sinh, vô cùng cảm khái mà lần lượt đột phá cảnh giới. Đạo tâm tiến tới vững chắc vô cùng.

- Thanh Nhi, muội sao rồi?

Ngọc Yên Mĩ vỗ vỗ lên vai Hàng Thanh Nhi, ánh mắt lo lắng. Hàng Thanh Nhi lúc này mới bừng tỉnh, ánh mắt không ngờ vô cùng thất lạc.

- Muội bị hắn ta làm rung động rồi?

Ngọc Yên Mĩ nhí nhảnh hỏi. Hai mắt nàng hấp háy tinh nghịch. Phong thái này khiến vô số nam đệ tử ngây ngốc. Thật là quá đẹp, bọn hắn chưa từng nhìn thấy Ngọc Yên Mĩ với vẻ mặt này bao giờ.

- Tỷ tỷ, ta đâu có, thật là...

Hàng Thanh Nhi mặt đỏ chông chế. Thế nhưng trong đầu không ngừng nhớ lại thân ảnh kia. Dường như đã khắc sâu trong tâm trí nàng. Không thể phai mờ.

Ngọc Yên Mĩ cũng không nói gì nữa, cả hai đều nói mấy lời cáo biệt xã giao. nhanh chóng rời đi.

Vũ Văn Sơn vẫn luôn chăm chú nhìn về bên này, thế nên hắn đã nhận ra vẻ mặt kì lạ của Hàng Thanh Nhi. Trong lòng hắn tư vị vô cùng. Lòng ghen ghét

trỗi dậy. Hắn ngay lập tức kéo một tên đệ tử nội môn phía sau lại, nói mấy câu gì đó. Tên kia nhanh chóng rời đi. Trời đã tối Khuất Thiên Các cũng nên giải tán rồi.

Hoàng Minh sau khi về tới nơi, hắn thật không ngờ Mã Ngư Vương lại muốn hắn một lần nữa tiến xuống dưới ổ của nó. Lần này hắn không hề tay không lên bờ. Chính xác là trong tay hắn đã có thêm một quả trứng màu trắng, vô cùng bắt mắt. Mã Ngư Vương hí lên vài tiếng lớn, toàn bộ mã ngư đều đồng thanh hí lên theo. Hoàng Minh biết đây là chúng đang tạm biệt hắn. Điều này khiến hắn vô cùng cảm động.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Di Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 245: Lưu Vân Thuần Cầm Mã Ngư

Hoàng Minh cũng xúc động, hắn hứa hẹn sẽ đến thăm chúng, sau đó rời đi. Chậm rãi về đến phòng. Khang Long cũng Sở Vân đang nói chuyện gì đó, Hoàng Minh tiến vào làm cả hai dừng lại, quay sang nhìn về hắn. Thời gian một tháng ở cùng nhau, tình cảm cũng có chút thân thiết. Khang Long đi tới bá vai Hoàng Minh nói:

- Hoàng huynh, sao rồi. Ta biết chắc ngày mai ngươi sẽ dễ dàng vượt qua khảo nghiệm. Thế nên đã quyết định tham gia trận doanh nào chưa?

Hoàng Minh chỉ cười, không nói gì, hắn gỡ tay của Khang Long ra, đi về giường. Sau khi ngồi dựa vào tường, Hoàng Minh mới lên tiếng hỏi:

- Lên Ngoại môn nhất định phải tham gia trận doanh sao?

Khang Long trả lời:

- Tất nhiên, chỉ một số bộ phận không chịu ước thúc nên không tham gia thôi. Còn hầu hết tham gia đều có được đãi ngộ thật tốt. Tại sao lại không tham gia?

Hoàng Minh một bên không rõ suy nghĩ gì, hắn thật không muốn có dây dưa gì với năm thế lực đệ tử này. Nếu có, hắn tự mình thành lập còn hơn.

Nhìn Hoàng Minh như thế, Sở Vân cũng lên tiếng nói:

- Ta nói này Hoàng huynh, ngươi vẫn nên là tham gia đi. Để tiến thêm thực lực cần rất nhiều tài nguyên. Mà không tham gia thế lực nào, rất dễ bị khi dễ, sau đó là tài nguyên nhận được thậm chí không có bao nhiêu. Một mình hành động sẽ rất khó khăn.

Hoàng Minh nghe hai người này nói, hắn chỉ mỉm cười không nói gì. Khang Long cùng Sở Vân đúng là nói hết nước bọt rồi mà tên cứng đầu này vẫn thế. Bọn hắn đều nhận ra tiềm lực của Hoàng Minh, nhất định sau này sẽ không phải kẻ tầm thường. Thế nhưng tên khốn này nặng nề đều không chịu. Thật là muốn người ta tức điên mà. Mặc dù cả hai đến từ hai trận doanh khác nhau thế nhưng lúc này đều cảm thấy tâm tình tương liên, vô cùng bất lực. Nhiệm vụ của bọn hắn là tìm kiếm và chiêu mộ các đệ tử nếu có tiềm chất. Và Hoàng Minh chính là kẻ có tiềm chất nhất trong đám đệ tử kí danh bên chiến sĩ này. Thế nhưng tên này đúng là....haiz. Thật là hết cách mà. Chắc phải để hắn lên đệ tử ngoại môn, ném trái qua cảm giác bị cô lập kia thì mới thức thời. Lúc ấy bọn hắn lại sẽ xuất hiện ném ra cảnh ô liu. Quyết định như vậy, cả hai cũng không nói thêm gì, về giường chậm rãi nghỉ ngơi.

Hoàng Minh lúc này đã đăng nhập hệ thống rồi. Khi này hắn cầm lấy quả trứng này, lúc ấy ở dưới nước nên không hề xem thông báo. Bây giờ hắn mới nhàm nha coi lại thông báo từ hệ thống.

Ấu trùng Mã vương

Tư chất: Tuyệt hảo

Mã Vương là truyền thuyết kì thú. Mã vương có thể tự chọn cho mình thân hình phù hợp với không gian nó muốn. Khả năng thích nghi vô cùng cao.

Hoàng Minh ồ lên kinh ngạc. Hóa ra Mã Vương này có thể nhiều chủng loại như vậy. Hoàng Minh kéo qua các hình ảnh tham khảo mà hệ thống đưa ra của Mã Vương.

- Hệ thủy thi ta không cần rồi, phi hành thi sau này đã có Lizadon.

Hắn kéo qua vài hình, bỗng chốc hắn dừng lại ở bức ảnh cuối cùng. Hai mắt hắn tỏa sáng không ngừng. Trên ảnh là một chiến mã độc giác màu đen tuyền vô cùng ma mị. Thân người nó nổi lên những đường lồi năng vô cùng chói mắt. Những đường lồi kia như có linh tính, di chuyển không ngừng.

- Là nó, ta chọn nó đi!

Hoàng Minh ngay lập tức mở ra không gian sủng vật. Nơi đó có một không gian áp trứng ảm trước nay hắn chưa bao giờ sử dụng qua. Không có quả trứng này có lẽ hắn không bao giờ nhớ ra mất. Hoàng Minh chậm rãi đưa quả trứng vào. Sau đó chọn hình ảnh mà hắn vừa chọn lựa. Quả trứng ngay lập tức được bao phủ một lớp khí màu đen vô cùng quái dị. Chốc chốc lại có lói vụ vờn quanh. Hoàng Minh kinh hãi không thôi. Thật không ngờ Hệ

thống này lại bá đạo như vậy, thật là có thể chuyển hóa hình dạng mong muốn cho yêu thú. Nếu vậy hắc mà cướp được một quả trứng long tộc thì sao nhỉ?

Hoàng Minh hắc hắc cười, tự yy trong đầu như vậy, nhưng hắc biết, Long tộc đâu phải là thứ muốn có thể thấy, lại còn mơ tưởng đến trứng của nó.

Sau khi sắp xếp xong xuôi, Hoàng Minh lại triệu hồi toàn bộ pokemon của hắc, hắc muốn thử xem pokemon liệu có thể luyện tập trong phòng tập hay không? Nếu có thể, thì đây thật là kinh hỉ vô cùng lớn.

Kinh hỉ thật sự xảy ra, hắc thật không ngờ ý nghĩ của hắc lại thành sự thật, phòng tập này pokemon của hắc cũng có thể luyện tập chiêu thức. Nhanh chóng nâng cao kĩ năng của chúng. Hoàng Minh cũng không chịu thua, ngay lập tức sử dụng đa trùng ảnh phân thân sau đó ra sức luyện tập.

Cứ thể một người bốn pokemon điên cuồng xả kĩ năng trong không gian rộng lớn của phòng tập.

Sáng sớm ngày hôm sau, Hoàng Minh cùng hai người Khang Long và Sở Vân theo đoàn người do Cầu ca dẫn đầu, đi tới nơi khảo nghiệm. Không khí vô cùng nhộn nhịp. Rất nhanh đã thấy nơi đây tụ tập rất đông đệ tử kí danh. Thì ra là cả bên pháp sư cùng thuần thú sư cũng tham gia khảo hạch ở đây.

Trong lúc Hoàng Minh đang chuẩn bị khảo hạch tấn cấp, thì bên trong nơi ở của đệ tử nội môn. Một tin tức đã lan rộng ra từ sáng sớm hôm nay rồi. Tin tức vô cùng nổi bật, được truyền ra vô cùng nhanh chóng.

- Xuất hiện một vị sư đệ chân Mã Ngư, kĩ tài cầm nghệ, tài hoa vô song. Chỉ đàn một khúc, khiến mười ba đệ tử nội môn đột phá, cảnh giới đại tăng. Thậm chí một khúc này nhiều đệ tử tại hiện trường còn nhận xét. " Tuyệt mỹ hơn cả một khúc của Hàng Tiên tử".

Cả Lưu Vân Tông đẩy lên một phong ba, ai ai cũng muốn tìm gặp vị sư đệ đệ tử kí danh này! Có người còn đặt danh hiệu cho hắc là Lưu Vân Thuần Mỹ Mã Ngư.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 246: Tìm kiếm

Hoàng Minh lúc này không hề biết một bài của hắc lúc này đã khiến danh tiếng hắc vang khắp Lưu Vân Tông. Lúc này hắc đang triển khai linh khí trước mặt một vị chấp sự trẻ. Hắc đương nhiên dùng Thiên Địa tạo hóa công áp súc linh khí đến luyện khí tầng 3. Vị chấp sự này tu vi chỉ mới là ngân huyền hậu kì mà thôi. Thế nên không thể nào phát giác ra Hoàng Minh lừa dối hắc. Hoàng Minh thuận lợi vượt qua khảo hạch mà không tốn tia thời gian hoang phí nào. Ngay sau đó, hắc lập tức được Cầu ca dẫn đi, hai người Khang Long cùng Sở Vân sau khi khảo hạch xong thì đã không thấy Hoàng Minh đâu cả rồi.

Hoàng Mìn theo cầu ca đi đến một ngọn núi, trên đường đi Cầu ca kể một hồi sự việc hôm nay hắc nghe thấy. Hắc thật cũng khó thể tin Hoàng Minh lại là người mà ai cũng đang quan tâm hôm nay.

Hoàng Minh cũng không thể ngờ, hắc chỉ nổi hứng hát một bài, ấy vậy mà bị người ta nghe được. Thậm chí là cả một đội hình nghe được. Hoàng Minh lắc đầu không thôi. May là hắc đã dự tính từ trước, không muốn tham gia các loại phiên toái, hắc chỉ muốn yên yên ổn ổn đợi kì khảo hạch sau đó tấn cấp mà thôi. Thế nên trước lúc khảo hạch hắc đã kêu cầu ca chuẩn bị cho hắc một nơi yên tĩnh rồi. Đích xác Cầu ca này làm việc rất tốt, lúc này hắc đang dẫn Hoàng Minh đến một ngọn núi nhỏ. Nơi này không ngờ cảnh vật vô cùng thơ mộng. Mặc dù ngọn núi không cao mấy, thế nhưng mây mù vẫn là vờn quanh khá ổn. Lại nằm ở xa khu đệ tử ngoại môn. Khá là ít người để ý đến nơi này. Ở đây lại có một căn nhà gỗ nhỏ. Hoàng Minh kinh ngạc, lên tiếng hỏi:

- Nơi này, trước kia là của ai?

Cầu ca lắc đầu, đáp:

- cách đây hai năm ta tìm thấy nơi này, lúc đến căn nhà đó đã có rồi. Ta từng ở đây một năm để tu luyện, không hề có ai tới quấy rầy cả.

Hoàng Minh gật đầu, cầu ca này nói đúng. Nếu không phải hắc đưa Hoàng Minh đi thì thật ít ai để ý đến nơi này. Hoàng Minh lên đến đây mới để ý, ngọn núi này là bị kẹp bởi hai ngọn núi cao hơn. Mây mù che đi thế nên nó dường như khó bị phát hiện.

Hoàng Minh khá thích nơi này, khen ngợi Cầu ca. Sau đó đưa cho hắc hai bình đan dược, dặn dò hắc một chút rồi kêu hắc rời đi. Hai bình đan dược kia một là giải dược theo tháng của Hoàng Minh. Loại còn lại là Cuồng thể đan. Có công dụng giúp luyện thể cường giả tu luyện bội tăng gấp ba lần. Cầu ca vui mừng rời đi. Hắc một tháng nay đã tự dẫn dò bản thân, nếu đã đến nước này, chỉ có tận lực nghe lời. Hơn nữa, thậm chí hắc còn thấy bị Hoàng Minh sai khiến lại là cơ duyên của hắc. Hiện tại nhờ Hoàng Minh cho hắc đan dược, cảnh giới của hắc tăng cường nhanh chóng hơn rất nhiều. Cứ đà này, chẳng mấy chốc hắc sẽ đột phá Ngân huyền cảnh.

Cầu ca đi rồi, Hoàng Minh đi vào trong căn nhà gỗ. Căn nhà này không rộng lắm. Có ba phòng. Một phòng chính chỉ có một cái bàn nhỏ đọc sách, bên cạnh là một cái giường đơn. Phòng bên là phòng vệ sinh. Phòng còn lại dường như là phòng bếp. Hoàng Minh mỉm cười. Căn nhà này tuy đơn sơ thế

nhưng khá vừa ý Hoàng Minh. Lúc này hắn chỉ cần một không gian yên tĩnh, ngày ngày luyện tập kỹ năng, vui chơi chậm rãi đợi ngày tháng đi qua mà thôi.

Hoàng Minh thì an nhàn vui chơi, thế nhưng ở khúc sông thì khác, từ ngày hôm ấy, liên tục có các đoàn đệ tử nội môn, ngoại môn kéo nhau tới muốn gặp mặt vị sư đệ đệ tử kị danh trong lời đồn kia. Thế nhưng ai đến cũng thất vọng rồi đi. Nghe người ta nói, vị sư đệ kia sau hôm đó đã khảo hạch tiến thăng đệ tử ngoại môn rồi. Hiện tại tung tích ở đâu, không ai rõ. Hắn ta như tan vào không khí vậy. Phiên muộn nhất là câu ca, ai cũng biết hắn là người quản lý trực tiếp của vị sư đệ kia. Thế nhưng câu ca một lời cũng không hé ra. Hắn chỉ có bộ mặt khổ sở nói:

- Ta thật sự không biết, hắn khảo hạch thành đệ tử ngoại môn là ta đã không còn quản lý hắn nữa rồi!

Từng đoàn từng đội tìm đến hỏi thăm, thế nhưng đều thất vọng quay về. Trong đó không thiếu nữ làm câu ca chỉ biết nuốt nước bọt mà không dám có ý bậy bạ nào.

- Hoàng Minh sao? Tra, tra ngay cho ta, dùng toàn bộ lực lượng tìm ra hắn, nếu không các người sẽ biết tay ta!

Vũ Văn Sơn hai mắt tròn ngược quất. Ba vị đệ tử nội môn kia sợ hãi, liên tục rút người lại, ngay sau đó nghe được lời nổ cuối kia đều ba chân bốn cẳng chạy đi kêu người tiếp tục tìm kiếm. Vũ Văn Sơn nhìn ba người rời đi, ánh mắt hắn bỗng nhiên trở lại bình thường ngay lập tức. Thay đổi sắc mặt nhanh chóng này, nếu là Hoàng Minh nhìn thấu có thể hắn sẽ gợn ngón tay cái mà ngợi khen:

- Huynh đệ, người không đi đóng phim quả là một việc đáng tiếc. Ta không nói sai đâu, người mà đi đóng phim, nhất định là diễn viên xuất sắc nổi tiếng nhất Châu Á.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 247: Ở đâu

Hai ngày trôi qua, tại một căn biệt viện vô cùng xinh đẹp. Muôn hoa đua sắc, vô cùng rực rỡ, ong bướm bay lại đùa giỡn vô cùng. Ở một mái đình nhỏ giữa vườn, hai thân ảnh xinh đẹp, thánh khiết vô cùng. Vẻ đẹp của hai nàng đều khiến cảnh sắc trong vườn hoa xinh đẹp này phải chịu cúi đầu. Hai thân ảnh này chính là Hằng Thanh Nhi và Ngọc Yên Mĩ.

- Yên Mĩ tí ti, bên tí có tìm ra chút tin tức nào không?

Hằng Thanh Nhi hai mắt hơi đờm buồm lên tiếng hỏi. Giọng nàng có chút mệt mỏi. Đã ba hôm rồi nàng đều thờ thần, ăn uống khó vào. Ban đêm đều trần trọc không ngủ. Chẳng biết từ khi nào hình bóng ấy như khắc sâu vào tâm trí nàng. Cứ nhắm mắt lại, bóng dáng cô độc ấy lại xuất hiện cho nàng trái tim rộn ràng, cảm giác ấy trước nay chưa từng có.

Ngọc Yên Mĩ lắc đầu, biểu hiện của Hằng Thanh Nhi cũng khiến nàng vô cùng lo lắng. Nàng trước nay cùng Hằng Thanh Nhi mọi chuyện đều nói ra, có thể nói là tâm ý tương thông.

- Bích Hạ hơn ba ngàn người ta đều cho đi tìm kiếm, thế nhưng vị sư đệ đó dường như tan biến vào không gian vậy!

Ngọc Yên Mĩ lên tiếng đáp. Nàng cùng Hằng Thanh Nhi đều đã đưa nhân lực của mình đi tìm kiếm, thế nhưng kết quả đều không có chút tiến triển nào. Thật không ngờ tìm một người lại khó đến như vậy.

Hằng Thanh Nhi hai mắt u sầu, nàng nằm bò ra chiếc bàn bằng bích ngọc, miệng cũng nói, giọng điệu có chút hờn dỗi vô cùng:

- Tên chết tiệt Câu ca gì đó, muội cũng cho người tìm tới hắn hỏi thăm. Hắn chỉ nói không biết, sống chết không nói. Thậm chí hôm qua đã biến mất không thấy đâu. Nhất định là hắn đã nói dối!

Ngọc Yên Mĩ nhìn Vị muội muội này mà phì cười, gõ lên đầu nàng một cái mà nói:

- Muội xem, một vị đệ tử chân truyền mà lại đi so đo với một tên đệ tử ngoại môn, nói ra không sợ người ta lại cười cho rụng răng à!

Hằng Thanh Nhi kêu ái một cái, xoa xoa đầu tỏ vẻ không vui, nàng phụng phịu:

- Hừ, tên ngoại môn đệ tử đó lại dám trốn, ở mấy cái ngọn núi đó làm gì có chỗ nào chúng ta không biết chứ, vậy mà hắn vẫn trốn được!

Ngọc Yên Mĩ mỉm cười, bắt chợt nàng hơi sưng lại làm cho Hằng Thanh Nhi hiểu kì:

- Tí ti, người sao vậy?

Ngọc Yên Mĩ bỗng nhiên nở một nụ cười, nụ cười của nàng như khiến không gian tỏa sáng, tràn ngập sức sống:

- Ta biết một nơi, có thể chính là nơi hấn đang ở!

Câu nói của Ngọc Yên Mĩ là Hằng Thanh Nhi hai mắt bùng sáng, hai mắt long lanh.

Một cane phòng tối đen, ánh sáng heo hắt của vài ngọn nến khiến người ta cảm thấy sợ hãi, mấy bóng người chiếu lên tường dài ngoằng, không khí hơi âm thấp, nhất định là không phải trên mặt đất.

- Chát!

Một tiếng bạt tau vang lên thô lỗ, một thanh niên thân hình bị buộc chặt lên một thân gỗ. Cả hai tay hai chân hấn đều bị buộc lại. Hiện tại ăn một cái tát trời giáng nổ đom đóm mắt. Thanh niên khề kêu lên vài tiếng thông khổ.

- Nói mau, tên chần chía kia ở đâu?

Một Thanh niên mặc bộ y phục màu vàng, thân hình khô vĩ cất tiếng quát lớn. Hiển nhiên hấn chính là một tên đệ tử nội môn hàng thật giá thật. Ánh mắt lúc này vô cùng hung ác nhìn thiếu niên đang bị trói buộc kia mà cất tiếng quát lớn. Thanh niên kia đáng người tuy không to lớn, thân hình mặc một bộ thanh y đã rách nát vô cùng. Tóc tai hấn lúc này đã rũ rượi, khuôn mặt bị đánh cho sưng vù, một mắt thâm như gấu trúc. Thân thể đầy những vết máu, hiển nhiên là đã bị hành khá lâu. Người này chính là cầu ca.

Hấn ngày hôm qua sau khi đi ra ngoài đã bị một đám người tấn công bắt lấy mang về đây. Lúc tỉnh lại đã thấy mình bị trói buộc, vô cùng kinh hãi. Khi thấy lần lượt xuất hiện ba bốn tên đệ tử nội môn, liên tục đánh đập hành hạ hấn, bọn hấn đều muốn Cầu ca khai ra nơi của Hoàng Minh. Thế nhưng cầu ca chỉ liên tục nói không biết. Đã một ngày một đêm rồi, hấn vô cùng kiệt quệ, chỉ sợ thân thể không chịu được bao lâu nữa. Cầu ca tuy là lưu manh vô lại, không việc gì không dám làm, thế nhưng việc phản bội lại người khác, ham sống sợ chết thì hấn vô cùng khinh thường. Hơn nữa hấn biết, nếu Hoàng Minh có mệnh hệ gì, hấn cũng sẽ nổi gót đi theo Hoàng Minh mà thôi. Độc được trên người hấn, hấn đã nhờ nhiều y sư kiểm tra. Thế nhưng đều không hề phát hiện ra được. Cho nên, có thể thấy độc được Hoàng Minh cho hấn là cỡ nào khủng bố.

- Ta không biết mà, ta thật không biết....

Cầu ca miệng chỉ lẩm bẩm nói được mấy câu như thế. Tên đệ tử nội môn kia ánh mắt vô cùng bắt đắc dĩ. Bọn hấn hành hạ tên này một ngày một đêm rồi, thế nhưng tin tức hữu dụng thì không có một chút nào. Hấn quay đầu đi ra khỏi phòng.

- Vũ Sư Huỳnh, tiểu tử này vẫn không nói. Có khi nào hấn không biết thật không?

Vũ Văn Sơn ngồi trên ghế, tay đặt cốc trà xuống bàn, ngẫm nghĩ một hồi nói:

- Thả hấn ra, cho người theo dõi hấn, nhớ phải bí mật!

- Vâng!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 248: Mĩ nữ tìm đến 1

Hoàng Minh hai hôm nay không thấy cầu ca mang thức ăn đến, hấn tuy có không vui thế nhưng nghĩ lại chắc tên kia bận việc. Thế là hấn đành đại khai sát giới, chạy quanh núi rượt thỏ vồ gà. Khiến cho ngọn núi này bao nhiêu năm thanh bình bây giờ các loại thú vật đều kinh hãi không dám ra ngoài.

Ánh sáng mặt trời đã lên cao hơn đỉnh đầu, hai bóng hình xinh đẹp đã xuất hiện tại núi mà Hoàng Minh đang ở. Hai người đứng trên một đài sen màu trắng, vô cùng tinh khiết. Tòa sen tỏa ra từng tia thánh khiết vô cùng. Hai người nhanh chóng nhảy xuống dưới, y phục thướt tha.

- Tì tì, nơi này đúng là nơi Thiết Trường lão từng tu luyện sao?

Hằng Thanh Nhi lên tiếng hỏi, nàng hiếu kì nhìn về phía trước. Nơi đó có một căn nhà nhỏ. Nàng và Ngọc Yên Mĩ đang cách ngôi nhà hơn trăm mét.

Ngọc Yên Mĩ gật đầu nói:

- Đúng vậy, đây chính là nơi Thiết Trường lão mười năm trước từng tu luyện. Nơi này vị trí vô cùng ảo diệu, bị hai ngọn núi hai bên che lấp trong mây mù. Nếu không phải trước kia ta có dịp tìm Thiết Trường lão thì không thể biết đến nơi này rồi. Nếu nơi về nơi bí mật nhất của ngoại môn thì có lẽ chính là nơi này không sai!

Hằng Thanh Nhi hai mắt long lanh, chậm rãi tiến về phía ngôi nhà kia. Nàng và Ngọc Yên Mĩ khi chỉ còn cách nhà mười năm mét thì một bụi cây bên cạnh, bỗng nhiên xuất hiện một con vật. Cả người nó đều một màu vàng chủ đạo, đan xen là màu đen nhiều chỗ. Đôi mắt to trong, cái miệng nhỏ nhắn,

hai má có hai chấm hồng hồng. Tay chân nhỏ xinh, một cái đuôi dài hình sóng gấp phía sau, vô cùng dễ thương. Đúng là pikachu rồi. Hoàng Minh từ khi ở đây ban ngày đều thả cho đám pokemon của mình ra ngoài. Bọn chúng không đi đâu xa, chỉ chơi với nhau xung quanh nhà mà thôi.

- Oa, đây là con thú gì, thật là đáng yêu quá đi mất!

Hàng Thanh Nhi hai mắt tỏa sáng, vô cùng yêu thích mà kêu lên, hai cánh tay giơ ra như muốn ôm pikachu vào lòng. Ngọc Yên Mĩ cũng gật đầu, quả thật con thú này vô cùng đáng yêu, đến nàng cũng phải rung động, có xúc cảm muốn ôm vào lòng. Pikachu giật mình, nó nhảy lui về sau, vô cùng cảnh giác. Hai má nó rờ rờ phát sáng.

Ngọc Yên Mĩ cảm thấy không ổn, định nhắc nhở Hàng Thanh Nhi không nên vội vàng. Thế nhưng điều kinh hãi xảy ra, một chuỗi lá cây bén nhọn từ trong lùm cây bay ra, mỗi chiếc lá cây đều nhanh như phong nhận, tốc độ cực nhanh bắn tới hai người. Ngọc Yên Mĩ cùng Hàng Thanh Nhi không hổ một thân Kim thân sơ kị, tuy bất ngờ nhưng không loạn, kiếm đã xuất hiện nơi tay từ lúc nào, chỉ thấy keng keng keng mấu tiếng. Đám lá cây kia bị chém rách rơi xuống đất. Cả hai đều cảnh giác vô cùng. Ánh mắt hai nàng đều nhìn chăm chăm vào bụi cây kia. Bụi cây rung lên, một thân ảnh thấp, mập mạp bò ra. Thân trên nó có một vật nhìn như nụ hoa chưa nở, phía dưới bốn chân mập mạp. Cái đầu to tròn vô cùng đáng yêu. Thế nhưng ánh mắt màu xanh của nó đầy vẻ kiên định cùng nghiêm nghị.

Cả hai người còn chưa kịp cảm thán thì bụi cây lại rung động lần nữa, Ngọc Yên Mĩ cùng Hàng Thanh Nhi giật mình, kiếm thủ sẵn trên tay. Bụi cây rung rung, một con thú kì lạ bước ra. Một thân hình béo ú, hai chân hai tay mập mạp nhưng ngắn cùn. Cái mỏ dài bè bè ra trước, mặt mũi trông vô cùng ngốc nghếch, lúc này hai tay nó đang giơ lên đầu mà gãi gãi. Hàng Thanh Nhi nhìn thấy nó mà không nhịn được bật cười. Ngay cả Ngọc Yên Mĩ cũng không nhịn được mà cười theo. Bộ dạng của Spyluck đúng là khiến người ta không cười không được, nhất là nữ hài, thiên sinh có tính yêu thích động vật. Thế nhưng khi hai nàng vừa thả lỏng một chút thì kinh biến xảy ra. Một đoàn lửa lớn âm âm phóng tới. Khí tức nóng bỏng kinh khủng. Ngọc Yên Mĩ kinh hãi, hét to:

- Tránh ra Thanh Nhi, không được đón đỡ!

Hàng Thanh Nhi cũng sợ hãi, không cần nghe Ngọc Yên Mĩ cảnh báo, nàng đã nhanh chóng phi thân tránh đoàn hỏa diễm này. Đoàn hỏa diễm nóng rực, bán kính phải gần ba mét, ngay lập tức phóng đến vị trí hai người vừa đứng. Hai người Ngọc Yên Mĩ và Hàng Thanh Nhi thoát được. Thế nhưng phía sau hai nàng, ba bốn cây gỗ to thì không may mắn như thế. Chỉ thấy đoàn hỏa diễm bay qua ngay lập tức đem ba thân cây khoảng cách gần bốn mét đốt thành tro bụi không để lại chút gì. Thân cây và ngọn cây thì ngay lập tức đổ xuống âm âm vang lên. Cảnh tượng kinh hãi ấy khiến Ngọc Yên Mĩ và Hàng Thanh Nhi khô khan cả cổ. Tiếng nuốt nước bọt nhẹ của Hàng Thanh Nhi. Hai người không hèn mà quay lại nhìn về phía bụi cây. Một thân hình màu đỏ rực bước ra. Lại là một con thú, không, đích xác là yêu thú mới đúng. Chỉ yêu thú mới có thể có sức mạnh như vậy. Chỉ thấy con yêu thú kia bước ra khỏi lùm cây. Thân hình cao mét rưỡi, hai chân đứng thẳng, hai tay hai chân đều có móng vuốt sáng loáng. Trước bụng là một mảnh màu vàng. Trên đầu có một sừng nhỏ lên. Phía sau là một cái đuôi dài, cuối đuôi có một đốm lửa đang cháy hừng hực. Nó đứng khoanh tay nhìn hai người lạ này, ánh mắt cao ngạo vô cùng. Nó là lizardo!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 249: Mĩ nữ tìm đến 2

Hitokage từ ngày tiến hóa thành Lizardo thì thực lực đại tăng, lửa của nó bây giờ vô cùng mạnh mẽ. Đến Hoàng Mịn cũng không dám đối đầu với ngọn lửa này. Thế nhưng thực lực tăng, tính cách của nó cũng biến hóa vô cùng. Nó ít chơi với đám pikachu hơn mà chỉ thích nằm dài ra phơi nắng. Hiện tại gặp hai kẻ lạ xâm nhập, tất nhiên nó muốn ra mặt.

Ngọc Yên Mĩ cùng Hàng Thanh Nhi qua sự kinh ngạc cùng sợ hãi, cả hai đều đã cẩn thận hơn, sợ rằng lại xuất hiện một con yêu thú kinh khủng hơn. Thế nhưng lúc này, trong nhà bỗng có tiếng nói vọng ra:

- Đây pikachu, Lizardo, các người lại phá phách cái gì đó hả?

Một tiếng nói vừa lạ vừa quen khiến cho cả hai người Hàng Thanh Nhi và Ngọc Yên Mĩ kinh ngạc.

- Chính là giọng nói này!

Hàng Thanh Nhi không nhịn được lên tiếng nói nhỏ.

Cả hai đều đưa mắt nhìn về ngôi nhà kia. Cửa phòng mở ra, một Thiếu niên xuất hiện, hắn mặc một bộ thanh lam y phục, đại biểu cho đệ tử ngoại môn của Lưu Vân Tông. Mái tóc tùy ý để tung bay, khuôn mặt anh tuấn vô cùng cuốn hút. Hai tay còn đang cầm hai xiên gỗ đang có hai con gà nướng thơm phức tỏa mùi trong không gian.- Ta nói này, các người không thể yên tĩnh....

Hoàng Minh đang nói đến đây thì ánh mắt đã nhìn thấy hai thân ảnh. Hắn kinh ngạc vì trước mắt hắn là hai nữ tử cực kì xinh đẹp. Phải nói là trong vạn người có một. Thế nhưng hắn từ lúc xuyên việt đến nay đã chứng kiến qua Mĩ nhân vô số. Thậm chí ba người nữ nhân của hắn ai không phải là nữ nữ khuyển quốc khuyển thành. Thế lên mặc dù hơi kinh ngạc một chút, thế nhưng hắn rất nhanh lấy lại bình tĩnh. Điều này đều lọt vào mắt Ngọc Yên Mĩ. Trong đầu nàng ra chỉ nghĩ, Thiếu niên này tuyệt đối không phải người bình thường. Người bình thường nhìn thấy hai nàng đều kinh ngạc sau đó là mê

đắm ngấm nhìn không biết buồn chán. Thế nhưng thiếu niên này chỉ hơi kinh ngạc một chút, sau đó không hề có chút gì cảm xúc gì nữa. Nàng còn nghi ngờ, thiếu niên kia chỉ kinh ngạc vì không nghĩ có người xuất hiện, chứ không phải kinh ngạc vì dung mạo của nàng. Suy nghĩ này làm cho một vị mỹ nữ phong hoa tuyết nguyệt như Ngọc Yên Mĩ cảm thấy không khỏi có chút không thích ứng được.

Bên cạnh Hàng Thanh Nhi thì hai đã như ngẩn ngơ rồi. Hai mắt to ngập nước của nàng cứ nhìn về người thiếu niên kia không chớp mắt. Nàng nghe được giọng nói của hắn, mặc dù hắn y phục đã thay đổi nhưng phong thái của hắn vẫn không hề khác đi. Nàng biết hắn chính là người hôm đó, một bài hát đã làm nàng rung động.

Hoàng Minh kinh ngạc thật sự là do hắn không nghĩ có người tìm được đến đây, lại còn là nữ tử. Hơn hết là y phục trên người hai nàng, màu tím chứng tỏ là đệ tử hạch tâm.

Đám pikachu chạy tới bên hắn, không có vẻ gì ngại ngần lao tới cướp hai con gà nướng trên tay hắn mà chạy sang bên cười nói, chia phần nhau. Hoàng Minh cười khổ, đoạn quay sang chấp tay nói:

- Hai vị sư tỉ, không biết tùy tiện đi qua hay có ý tìm ta?

Lúc này tiếng nói của Hoàng Minh làm Hàng Thanh Nhi giật mình thoát ra khỏi ý nghĩ lung tung trong đầu. Hai má nàng ửng hồng từ khi nào, đầu còn chút hăm dờng như tiên tử mọi ngày. Ngọc Yên Mĩ cười khổ, lên tiếng nói:

- Hoàng Minh sư đệ, chúng ra nổ chuyện ngoài này sao.?

Ngọc Yên Mĩ đã biết tên của Hoàng Minh sau khi cho người điều tra, thế nên nàng gọi ngay tên hắn mà không khách khí. Hoàng Minh ồ một tiếng, nói hai tiếng thất lễ thất lễ rồi lên tiếng mời hai người vào nhà. Ba người vào nhà, Hoàng Minh có chút xấu hổ, căn phòng này không có bàn ghế, hắn hơi lúng túng.

Ngọc Yên Mĩ có lẽ nhận ra điều này, nàng kéo Hàng Thanh Nhi ngồi xuống giường, Hoàng Minh thấy vậy lại ngồi xuống cái ghế ở bàn đọc sách. Hắn lên tiếng:

- Thật không nghĩ có người tới, cho nên không có chuẩn bị bàn ghế, mong hai vị sư tỉ bỏ qua cho!

Hàng Thanh Nhi lúc này như con chim non ngưng ngừng vô cùng. Nàng có rất nhiều điều muốn nói, muốn hỏi Hoàng Minh nhưng lại không thể mở miệng. Trong lòng nàng như có con nai nhảy loạn, vô cùng bối rối. Ánh mắt nhìn về Hoàng Minh một chút thì lại cúi gầm xuống ngưng ngừng, hai má đỏ hây hây, vô cùng xinh đẹp quyến rũ.

Hoàng Minh chỉ biết cười khổ mà thôi, hắn không rõ đây là chuyện gì xảy ra. Ngọc Yên Mĩ biết Hàng Thanh Nhi lúc này hơn nửa là không thể nhờ vả được gì rồi, nàng nhẹ nhàng lên tiếng nói:

- Hoàng sư đệ, ngươi có biết tại sao chúng ta tìm tới ngươi không?

Giọng nàng nhẹ nhàng đi vào tai Hoàng Minh. Hoàng Minh cười khổ, lại giả ngu lắc đầu.

Ngọc Yên Mĩ thấy hắn như vậy, biết hắn muốn giấu giếm không hiển lộ việc gì.

- Không chỉ chúng ta, mà toàn bộ Lưu Vân Tông đệ tử đều muốn gặp ngươi đấy. Một bài chiều hôm đó của ngươi, cả hai chúng ta đều có mặt.

Hoàng Minh nghe đến đây lại thờ dài, hắn cười khổ không thôi. Rõ ràng là tức cảnh sinh tình. Hát một bài chơi thôi mà lại nổi lên danh tiếng như vậy, thật bất khả tư nghị!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 250: Ta muốn đốt nhà rồi!

Hoàng Minh nói chuyện cùng hai nữ một hồi, sau đó tiễn hai vị này rời đi. Toàn bộ cuộc nói chuyện chỉ hỏi thăm xã giao, vô cùng bình thường không có vấn đề gì cả. Thế nhưng Hoàng Minh không biết, những ngày sau hắn lại có thêm một cái đuôi rồi.

Cầu ca được thả ra, thân hình như một con chó bị đánh te tua. Linh lực trong thân thể chạy tán loạn. Hắn khổ sở lê lét cái thân tàn tạ về phòng của mình.

- Ôn giới, may mà còn giữ được cái mạng quèn này!

Ngay sau đó một con đầu nhói từ thắt lưng hắn kéo lên, cầu ca đau đến mặt mũi tím tái lại. Hắn không nhịn được chửi đồng lên:

- Mịa, bọn khốn, nếu không phải cầu ca ta là lưu manh còn đồ chịu đau bao nhiêu năm thì chắc đã bị các ngươi đánh chết từ lâu rồi. Aaaaaaa!

Cầu ca kêu thêm một tràng nữa, sau đó chậm rãi còi bỏ y phục đã rách nát, thay bằng một bộ đồ mới. Sau đó ngồi điều tức một thời gian, kéo linh lực lại thành chiều hướng bình thường, cơn đau ngay lập tức bớt dần đi. Sau khi thân thể đỡ hơn, hắn bỗng chốc mở mắt ra, hai mắt lảo liên tinh quang gian xảo, hắn thì thầm:

- Mịa Thiên Hạ chết tiệt, tưởng cái trang giấu giếm thì ta không nhận ra các ngươi chắc, các ngươi quá coi thường một tên lưu manh rồi. Muốn theo dõi ta, nằm mơ!

Cầu ca nói xong, thân thể hắn bèn lên giường, nằm xuống đắp chăn, thân thể như đã ngủ.

Cách nhà cầu ca không xa, hai bóng hình yên lặng chờ đợi. Không hề hay biết, trong nhà cầu ca đã biến mất từ bao giờ.

Cầu ca mò mẫm trong đêm tìm đến Hoàng Minh, Hoàng Minh lúc này chưa ngủ, hắn đang ngồi xem xét hệ thống, chưa có ý định ngủ sớm. Bỗng có tiếng nói bên ngoài vang lên:

- Hoàng Lão đại, mở cửa cho ta!

Hoàng Minh nghe thấy giọng cầu ca, đứng lên mở cửa cho hắn đi vào. Nhìn thấy bộ dạng cầu ca khó khăn đi vào nhà, Hoàng Minh nhíu mày, lên tiếng hỏi:

- Ngươi bị đánh?

Cầu ca hai mắt nhoe đi, hắn òa lên khóc rống, vô cùng khoa trương kể về chuyện mấy ngày qua hắn bị hành hạ như thế nào, bọn người kia độc ác ra sao, bắt hắn nói ra chỗ ở của Hoàng Minh, nhưng hắn vô cùng kiên cường, quyết không thể bán đứng Hoàng Minh.

Hoàng Minh đá cho hắn cái làm hắn lộn một vòng ngã ra phía sau, cất tiếng:

- Bớt chém gió đi ông tướng, nói sự thật đi!

Cầu ca cười khổ một tiếng, chậm rãi bò dậy tựa vào giường của Hoàng Minh bắt đầu kể đầu đuôi câu chuyện. Hắn cũng không có thêm nếm gì cả, thế nhưng cũng khiến Hoàng Minh nhíu hai hàng lông mày lại.

Hoàng Minh hỏi:

- Thiên Hạ hội làm sao lại tìm ta? Ta có ân oán gì với chúng đâu?

Cầu ca phìu phìu bụi ở quần áo, cất tiếng nói:

- Hoàng lão đại à, ngươi thử nghĩ lại xem, có khi nào ngươi đắc tội với tên nào đó mà không biết không? Chỉ khổ ta, tự nhiên bị đòn!

Hoàng Minh lắc đầu, biểu hiện không có.

Cầu ca thấy vậy trầm ngâm nghĩ. Một lát sau hắn chợt vỗ tay cái đét một tiếng làm Hoàng Minh nhíu mày lại.

Cầu ca sợ Hoàng Minh lại đá hắn cái nữa, thế nên hắn vội vàng nói ngay:

- Ấy ấy, Hoàng Lão đại, ngươi nghe ta nói, nghe ta nói đi!

- Nói đi!

Hoàng Minh đáp.

Cầu ca ra chiều nghĩ ngợi một lát, lên tiếng hỏi:

- Lão đại ngươi có quen biết một nữ tử nào là Hàng Thanh Nhi không?

Hàng Thanh Nhi? Hoàng Minh ồ lên một tiếng, hắn rõ ràng là vừa gặp nàng ta sáng hôm nay mà. Hoàng Minh cũng không ngốc, hắn ngay lập tức nắm bắt được điều gì đó.

- Ý ngươi là sao, nói rõ đi!

Hoàng Minh lên tiếng. Cầu ca cũng ngay lập tức nghiêm túc hỏi:

- Lão đại ngươi đã gặp qua Hàng Thanh Nhi chưa?

Hoàng Minh gật đầu, đáp:

- Vừa gặp sáng nay, nàng ta đến đây tìm ta!

Nghe Hoàng Minh nói, Cầu ca vỗ tay cái đét lần nữa, nói tiếp:

- Vậy là rõ rồi, Thiên Hạ là của Vũ Văn Sơn, mà Vũ Văn Sơn truy cầu Hàng Thanh Nhi. Điều này tông môn ai cũng biết. Mà Hàng Thanh Nhi là Lưu Vân Tông đệ nhất cầm nghệ. Chiều theo lão đại người nói thì nàng ta rõ ràng đã thấy người thi triển thần uy cầm nghệ trên sông hôm đó. Nàng ta không bái phục người mới là lạ. Hiên nhiên đã khâm phục, tất nhiên sẽ dần dần thích người, sau đó là yêu người. Thế nên, Vũ Văn Sơn nhất định không để điều ấy xảy ra..!

Hoàng Minh nghe đến đây cũng đã hiểu ra. Cầu ca suy luận khá là chặt chẽ. Hoàng Minh nhớ lại biểu hiện của của Hàng Thanh Nhi sáng hôm nay. Có lẽ thật sự là như thế đấy!

Hoàng Minh không nói gì, hần cứ đứng đấy một lúc. Cầu ca cũng không dám nói gì thêm, hần cứ ngồi yên bóp bóp cái chân đau của mình, kêu lên vài tiếng khe khẽ.

Hoàng Minh nghĩ nghĩ một hồi, nở một nụ cười nói:

- Ta chỉ muốn yên bình, thế nhưng một số kẻ lại cố tình quấy phá, ha ha ha, có lẽ không cho chúng ném chút lợi hại thì không được rồi!

Cầu ca nghe Hoàng Minh nói vậy, hai mắt sáng lên hô hào:

- đứng đứng, Hoàng Lão đại, cho bọn chúng ném mùi đi, trả thù cho ta. Bọn hần đánh ta không khác gì đánh vào mặt lão đại người!

Hoàng Minh hừ lạnh một tiếng. Thấy mình lỡ lời, cầu ca vội lấy hai tay che miệng. Bộ dạng khá sợ hãi. Hoàng Minh lên tiếng nói:

- Người có danh sách đệ tử của Thiên Hạ hội không?

- Có! Ta có!

Cầu ca lấy ngay ra trong lòng một cuốn sách, bên trong ghi mấy chục cái tên cũng địa điểm nơi ở.

Hoàng Minh nhú mày nhìn hần. Cầu ca cười giả lả:

- Ha ha, Hoàng Lão đại, ta ta là thói quen, ha ha.

Hoàng Minh cũng không bắt nạt hần thêm nữa. Miệng nhếch lên nụ cười làm cầu ca rùng mình không thôi:

- Đêm mai, ta muốn đốt nhà rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 251: Tập kích 1

Buổi sáng hôm sau, nhà Hoàng Minh bất ngờ xuất hiện một vị khách. Hoàng Minh mở cửa dậy đón ánh sáng mặt trời. Thế nhưng xuất hiện trước mắt hần lại là một thân hình mảnh mai, một bộ y phục màu hồng vô cùng khả ái. Bóng dáng yêu kiều thướt tha, chính xác là Hàng Thanh Nhi.

Hàng Thanh Nhi một đêm ngủ cực kì ngon giấc, thậm chí lúc ngủ nàng còn mỉm cười ngọt ngào, không rõ là mơ thấy chuyện gì. Buổi sáng hôm nay nàng dậy rất sớm, cứ thấp thỏm đợi cho mặt trời lên một chút đã sử dụng pháp bảo phi hành để đến chỗ Hoàng Minh. Nàng đã ở đây gần hai canh giờ rồi. Hoàng Minh ánh mắt cũng có chút thất thần. Người con gái kia khuôn mặt như tiên tử, cả người toát ra những tia tiên khí, nàng như một tiên nữ hạ phàm vậy. Ánh nắng càng làm cho thân thể nàng như bừng sáng, hòa vào không gian yên bình.

- Ô, Hàng Sư tỉ sáng sớm đã ngắm bình minh rồi?

Hoàng Minh cố thu lại ánh mắt, cất tiếng phá đi bầu không khí này. Hàng Thanh Nhi quay người lại. Dù ở cách xa hai mươi mét, nhưng với Hoàng Minh một chút sắc mặt của Hàng Thanh Nhi làm sao thoát được ánh mắt hần. Hàng Thanh Nhi khuôn mặt ửng hồng, càng làm cho nàng thêm kiều diễm, Hoàng Minh tặc lưỡi, nữ nữ đúng là nữ nữ, toàn bộ các biểu hiện đều làm cho người ta rung động.

- Ta ta đến thăm đám yêu thú kia!

Hàng Thanh Nhi lấy ra một cái cốc ngó ngắn, tuy nhiên cũng có chút thỏa đáng. Hoàng Minh ồ lên một tiếng, hần cũng không có ý trêu ghẹo gì nàng. Quay đầu vào bên trong, Hoàng Minh nói:

- Pikachu, Lizardo, Spyduck, bulbasaur. Dậy đi, hôm nay có người tới thăm các người này!

Ngay sau lời hấn nói, mấy tiếng kêu trong phòng vang lên, pikachu nhảy ra đầu tiên, nó đứng trên vai Hoàng Minh ngó nghiêng nhìn Hàng Thanh Nhi. Đôi mắt to tròn liên tục chớp chớp. Hàng Thanh Nhi không có chút địch ý nào bước đến, hai tay giơ ra. Nàng biết Hoàng Minh nhất định sẽ không để chúng làm tổn thương nàng. Pikachu thấy Hoàng Minh gật đầu, nó nhảy xà vào lòng Hàng Thanh Nhi, không có chút nào ngại ngùng cả. Hoàng Minh mỉm cười, nhìn thân ảnh nhỏ nhắn đang vui đùa cùng đám pokemon, Hoàng Minh chỉ lắc đầu, hấn chậm rãi đi xuống núi bắt đầu công cuộc tìm kiếm vài con thú xui xẻo.

Ban ngày trôi qua nhanh chóng, bóng tối đã bao trùm xuống Lưu Vân Tông. Hiện tại đã là nửa đêm rồi, Hai đạo bóng đen nối đuôi nhau di chuyển nhẹ nhàng trong rừng, bóng đen di chuyển nhanh chóng đến một ngọn núi khá kín đáo. Hai người đều dừng lại, ánh sáng của mặt trăng chiếu xuống mờ ảo. Hai người này chính là Hoàng Minh và Cầu ca. Cả hai đều mặc đồ đen, thậm chí là cả khăn che mặt. Lúc này Hoàng Minh đang cầm một quyển sách, bên trong có hơn trăm cái tên, mỗi dòng là tên, cảnh giới, nơi ở vô cùng chi tiết. Thậm chí tên cầu ca này còn ghi rõ có bốn tên đã đánh hấn bao nhiêu cái tát, bao nhiêu cái đập, bao nhiêu củ đâm. Hoàng Minh vừa bực mình vừa buồn cười. Tên Cầu ca này cũng quá thù dai mà. Nhưng phải công nhận một điều, tên cầu ca này năng khiếu trinh thám điều tra thật là bá đạo đấy. Hoàng Minh đang suy nghĩ, có nên cho tên này về thiên sát, lập ra một tổ chức tình báo không?

Nghe cũng khả thi đấy, Hoàng Minh gật gù hai cái. Cầu ca thấy Hoàng Minh ra chiều suy nghĩ, ngạc nhiên hỏi:

- Hoàng Lão đại, người đang nghĩ gì đấy? Bây giờ chúng ta xử lý mấy tên đây?

Hoàng Minh không nói gì, Cầu ca lặng yên chờ đợi, một lát sau Hoàng Minh mỉm cười, nói:

- Tối nay một trăm tên!

Cầu ca ngẩn ra, tối nay một trăm người, làm thế nào xử lý một trăm người đây. Còn chưa nói vị trí của đám người này toàn là đệ tử nội môn đứng đầu, kẻ nào cũng một ngọn núi. Chỉ việc đi thôi cả đêm đã không đủ thời gian rồi. Hấn thật không hiểu Hoàng Minh nói vậy là có ý gì. Còn đang nghi hoặc vô cùng, nhìn đôi theo Hoàng Minh. Ngay sau đó hấn kinh hãi há hốc mồm. Không biết Hoàng Minh làm cách gì mà trước mắt hấn lúc này đã xuất hiện vô số Hoàng Lão đại. Mồm Cầu ca lúc này đã há to hết cỡ, vô cùng khoa trương, hai mắt hấn trợn lên, không thốt được lời nào.

Hoàng Minh đích xác là đã sử dụng đa trùng ảnh phân thân chi thuật. Vì có năng lượng haibi, thế nên thời gian duy trì của hấn là dài vô cùng, có thể lên tới một canh giờ. Hoàng Minh cười mỉm cất tiếng:

- Các cậu có một canh giờ, địa điểm theo danh sách nhé!

Đám Hoàng Minh kia gật đầu, có một người còn lên tiếng:

- Số thứ tự đã định đi, chúng ta đều nắm bắt được, cậu yên tâm!

Cả đám đều gật đầu, ngay lập tức đều sử dụng Quang ảnh thân pháp tản ra mọi hướng, tiến về vị trí đã chọn. Tổng cộng có hơn một trăm Hoàng Minh.

Cầu ca lúc này mồ hôi đã ướt nhẹp, hấn vô cùng kinh hãi, thậm chí là sợ Hoàng Minh vô cùng. Không ngờ vị Hoàng Lão đại này lại thần thông như vậy, thậm chí là có thể biến ra vô số người giống y đúc. Hấn thầm may mắn là lúc trước Hoàng Minh không ra tay giết hấn. Thật sự vị lão đại này là đại thần bậc nào?

- Chúng ta cũng đi thôi!

Hoàng Minh kéo cầu ca đi về phía nam.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 252: Tập kích 2

Thù Đa là đệ tử nội môn tư chất vô cùng tốt. Hấn năm nay đã hai mươi tuổi, một thân tu vi ngân huyền đỉnh phong, một chân đã đặt tới kim thần không xa. Trong Thiên hạ hấn là nhân vật có số má, chỉ dưới Vũ Văn Sơn. Có thể coi hấn chính là phó hội trưởng của Thiên Hạ cũng không sai. Đã nửa đêm, hấn vẫn chưa ngủ, ngồi yên lặng trong phòng mà ngẫm nghĩ. Hấn muốn dành thời gian nhiều hơn để cảm ngộ đột phá, tiến tới kim thần cảnh. Chỉ còn vài tháng nữa là diễn ra tranh đoạt vị trí top mười. Xa xa hơn đó chính là đại lễ tranh đoạt danh ngạch vào bí cảnh năm mươi năm một lần. Hấn rất muốn đến lúc ấy hấn sẽ phải tham gia, một lần chứng tỏ thực lực của mình. Đang lúc này hấn bỗng phát hiện ra có linh lực ba động. Có người đến.

Ngay lập tức đứng dậy, mở cửa đi ra ngoài. Bên ngoài là hai thân ảnh áo đen, thân hình không cao lớn là mấy. Thù Đa có dự cảm không tốt, đang nửa đêm, đôi phương đến ắt hấn không có ý tốt.

- Các người là ai? Tối tìm ta có việc gì?

Thủ Đa lớn tiếng phủ đầu.

Hoàng Minh cùng Cầu ca không nói gì. Vừa khi tới đây, cả hai đều rất ngang nhiên chậm rãi đi đến trước nhà của Thủ Đa, không hề có ý lên lút gì cả. Hoàng Minh không nói, cầu ca cũng không dám nói gì. Trước mặt hắn là Thủ Đức a, một tên bán Kim thần cảnh giới, phạm vi đột phá kim thần cảnh không còn bao lâu. Thế nhưng hắn lại càng ngóng chờ Hoàng Minh, hắn cảm nhận được. Hoàng Minh còn mạnh hơn, mạnh hơn Thủ Đa rất nhiều. Chính xác như cầu ca dự đoán. Chỉ thấy Hoàng Minh không nói câu nào, lập tức hắn biến mất tại chỗ làm cả hai người đều kinh hãi không thôi, cứ như tan vào không khí vậy.

- Người đâu?

Cầu ca sợ hãi lắm lắm, Thủ Đa cũng về mặt kinh hãi, không biết đối phương làm sao có thể biến mất ngay trước mắt hắn như vậy. Bỗng nhiên hắn phát hiện phía sau hắn có dao động, một thân tu vi ngân huyền đỉnh phong toàn bộ xuất ra, Thủ Đa ngay lập tức muốn xoay người né tránh thế nhưng, hắn đã không kịp.

Một cú đâm móc từ dưới cằm hắn mà kéo lên. Thủ Đa bay lên không trung hơn mười mét. Miệng thổ ra máu tươi. Hoàng Minh không hề tu luyện quyền pháp nào cả, thế nhưng lực đâm tay của Kim thần cảnh cũng không phải là đơn giản. Thủ Đa mặc dù đã là ngân huyền cảnh đỉnh phong, bán kim thần cảnh thế nhưng ăn một đòn nặng này của Hoàng Minh, gần như hàm răng của hắn đã vỡ vụn rồi. Nói thì chậm nhưng diễn ra thì nhanh, chỉ thấy Thủ Đa chưa tiếp đất đã bị Hoàng Minh đập thêm một cước giữa thắt lưng. Thủ Đa kêu lên một tiếng đau đớn, cả thân hình bay vào một thân cây vang lên tiếng kêu trầm thấp. Thủ Đa xụi xuống phun ra một ngụm máu, mấy cái răng theo ngụm máu mà rơi ra đất. Cả thân hình hắn vô lực nằm trên mặt đất. Hắn thật sự giận dữ vô cùng, thế nhưng ngay sau đó lại sợ hãi, tiếp đến là bất lực. Đối phương là ai, tại sao lại kinh khủng như vậy. Rõ ràng hắn một thân ngân huyền đỉnh phong vậy mà bị đối phương đơn giản nghiền ép như vậy. Một chút phản kháng yếu ớt cũng không thể. Hơn nữa, đối phương chỉ là một đám một đá. Không hề có chút chiến kỹ hay pháp thuật nào. Điều này càng làm cho Thủ Đa kinh sợ. Lực phủ ngũ tạng của hắn như sôi lên, ngay lập tức phun ra một ngụm máu nữa.

Cầu ca đứng đó mà chết trân rồi, hắn lúc này lại trùng to cái bộ mặt kinh hãi như ban nãy. Như kiểu Hoàng Minh làm chuyện gì cũng khiến hắn trung ra cái bộ mặt này vậy. Thật sự Hoàng Minh trong mắt hắn càng ngày càng thần bí, càng ngày càng khủng khiếp, hắn như một tên chiến thần biến thái vậy.

Hoàng Minh không hề tỏ thái độ gì, cũng không lên tiếng nào. Ngay lập tức quay về phía ngôi nhà của Thủ Đa. Hai tay kết ấn liên tục:

- Hòa độ, hòa chi thuật!

Một đoàn lửa nóng rực từ miệng Hoàng Minh phun ra, ngay lập tức lao về phía ngôi nhà. Ngọn lửa tuy không lớn nhưng vô cùng khủng bố. Cả căn nhà ngay lập tức đỏ ầm ầm, lửa cháy bùng lên. Một căn nhà cỡ trung trung như vậy lại cháy dữ dội chỉ một lát còn lại có một đám than còn đỏ rực.

Thủ Đa hai mắt kinh hãi, đau đớn vô lực mà ngất đi. Cầu ca đã ngồi bệt xuống đất từ bao giờ, miệng còn lắp bắp mấy từ:

- Không thể nào, không thể nào, thật đáng sợ...

Hoàng Minh kéo khăn xuống che lại miệng, quay đầu đi lại gần Thủ Đa. Đưa vào miệng hắn một viên Phục Vô Đan. Hắn đem nay chỉ muốn phá nhà, không muốn giết người.

Xong xuôi, Hoàng Minh kéo lê Cầu ca còn đang thất thần rồi đi. Cả hai đi chưa được bao xa, tại cạnh khu nhà của Thủ Đa xuất hiện một bóng dáng. Người này thân hình cũng một bộ màu đen, cả người phát ra khí tức âm lãnh. Mọi hành động của Hoàng Minh hôm nay đều lọt vào mắt hắn. Hoàng Minh thật không có phát hiện ra người này, chứng tỏ đối phương tu vi cao thâm mật trắc, hoặc có thể là khả năng ẩn nấp siêu cường. Người áo đen này phi thân lại gần Thủ Đa, kiểm tra một hồi không thấy nguy hiểm gì thì biến mất trong màn đêm, chỉ còn lại ánh trăng mờ mờ chiếu xuống.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 253: Sôi sục

Hàng Vô Ưu gõ gõ ngón tay xuống mặt bàn, dường như với hắn đây là thói quen mỗi khi suy nghĩ chuyện gì.

- Tông chủ, chúng ta có nên ra mặt không?

Người áo đen đứng phía sau lên tiếng hỏi. Ánh mắt lạnh lùng chờ đợi. Hàng Vô Ưu một lúc sau mới cười lên tiếng:

- Không làm gì cả, Lưu Vân Tông yên bình quá lâu rồi, cứ để tiểu tử đó quậy phá, dẫu sao mấy tên nhóc này càng ngày càng tự phụ. Nên để cho bọn hắn ném chút thảm họa đi!

- Vậy còn chuyện của Tiểu thư?

Người kia lại lên tiếng hỏi. Hàng Vô Ưu lại trầm ngâm một chút. Tình quang hai mắt lóe lên:

- Cứ theo dõi, nếu tiểu tử đó thật sự mạnh mẽ như vậy, ta cũng không ngại giao Thanh Nhi cho hắn!

Hàng Vô Ưu mỉm cười. Một hình bóng lại xuất hiện trong đầu hắn. Hai mắt Hàng Vô Ưu trở nên nhu hòa hơn, miệng lẩm bẩm:

- Lệ Vân à, Thanh Nhi đã có ý trung nhân rồi. Con gái lớn rồi, ta thật nhớ nàng, thật sự rất nhớ!

Hàng Vô Ưu rơi vào hồi ức, bóng đen phía sau dần dần lùi ra, lẫn vào bóng đêm biến mất.

Lưu Vân Tông ngày hôm sau vô cùng náo động. Một tin tức động trời lan truyền chóng mặt. Tin tức khiến ai nghe xong cũng giật gân vô cùng. Thiên Hạ hội nửa đêm hôm qua, một trăm vị đệ tử nội môn đứng đầu bị người ta đến đánh bầm dập, nhà cũng bị đốt thành tro bụi, thậm chí đến một mảnh than cũng không thấy. Hoàn toàn là bị đốt thành tro. Thế lực bìa mặt nào có thể làm được như vậy, ai ai cũng bàn tán. Người ta đều nghĩ ngay tới Ứng Hạ hội hoặc Chiến hạ hội. Không ai nghĩ ngờ đến Phong Hạ hội hay Bích Hạ hội cả. Tất cả đều biết Phong Hạ hội và Bích Hạ hội đều là do hai vị nữ tiên tử cầm quyền, việc này nhất định không thể do hai nàng làm hay tham dự. Người ta chỉ nhận thức một là Ứng Hạ hội, hai là Chiến hạ hội, ba là cả hai trận doanh này cùng làm. Một số đệ tử nội môn càng đào sâu hơn, cho rằng ý kiến thứ ba là khả quan nhất. Dù sao một trăm vị đệ tử nội môn của Thiên Hạ hội đều là cao thủ, không phải quả hồng mềm cho ai muốn nắn thì nắn. Thế nhưng vì sao? Chỉ vèn vèn một canh giờ, một trăm người bị đánh cho bầm dập, nhà cũng bị đốt luôn. Tuy Thiên Hạ hội không nói nhưng ai cũng phỏng đoán rằng, ít nhất là cần hai đến ba cao thủ ngang cấp thì mới làm được chuyện này. Vậy khả năng thứ ba là cao nhất.

Trong khi bên ngoài đang sục sôi ban tán, đầu đầu cũng vô cùng náo nhiệt thì tại Thiên Hạ hội. Trụ sở của Thiên Hạ hội nằm ở một đại sơn khá lớn. Nơi đây được coi là nơi tụ tập của Thiên Hạ hội mỗi khi có sự kiện lớn cần bàn bạc. Lúc này Vũ Văn Sơn hai mắt đang đỏ rực lửa giận. Một trăm tên đệ tử nội môn dưới tay hắn, không ngờ chỉ một đêm bị người ta ám toán, tuy không ảnh hưởng đến tính mạng, tính dưỡng nửa tháng một tháng là có thể bình thường trở lại, thế nhưng đây đúng là cái tát vô cùng đau vào bộ mặt của Thiên Hạ hội. Một cái tát vào mặt Vũ Văn Sơn hắn.

Đám đệ tử xung quanh không ai dám nói gì, toàn bộ đều sợ hãi. Vị hội trưởng này của bọn chúng đã không giận thì thôi. Nếu mà điên lên thì đúng là không thể biết hắn sẽ làm gì.

- Thủ Đa, người nói đi, có biết kẻ đó là không? Bọn chúng có bao nhiêu người, thực lực thế nào?

Vũ Văn Sơn liên tục hỏi. Thủ Đa hôm nay đã được đưa về nơi này tĩnh dưỡng. Nhà của hắn thì đã bị người ta đốt rồi, hiện tại thân thể lại bị thương. Thủ Đa hai mắt nổi lên tức giận, lại có chút sợ hãi, run rẩy nói:

- Bọn hắn có hai người, thực lực quá kinh khủng, dường như, dường như...

Thủ Đa khó khăn nói, đầu sao hắn cũng không rõ đối phương thực lực ra sao?

- Thế nào? Nói đi!

Vũ Văn Sơn lại lên tiếng hỏi. Xung quanh đám người đều nín thở chờ đợi. Thủ Đa trong đầu nhớ lại cảnh tượng hôm qua, thất thần một lúc mới lên tiếng:

- Đối phương dường như là kim thần cảnh, ta không hề có khả năng chống lại, chỉ một đám một đá, ta đã mất đi sức chiến đấu rồi!

Hít!!

Đám người kinh hãi. Một đám một đá đã bệt đất. Đối phương kinh khủng như vậy? Phải biết là Thủ Đa đã là ngân huyền đỉnh phong, đột phá kim thần đã là chuyện ngay trong tầm tay, vậy mà một đám một đá đã đi tong, không thể phản kháng?

Vũ Văn Sơn mặt mũi vô cùng âm trầm, không ai rõ là hắn đang nghĩ gì. Vài người đã chạy tới, đám người này đều là từ các phòng bên cạnh tới, kết quả cũng không khác lắm. Chỉ là các nơi khác, người đến cũng chỉ có một kẻ áo đen. Không ai qua được một đám của hắn. Một đám đã gục.

Vũ Văn Sơn nghe được hai hàm răng nghiến ngấu. Rõ ràng đây nhất định là hai kẻ kia hợp lại, nếu không bọn chúng không thể đủ nhân lực mạnh mẽ mà một đêm tấn công toàn bộ người của Thiên Hạ hội.

Vũ Văn Sơn gầm lên một tiếng:

- Cửu Long, Lã Cuồng, nhất định Vũ Văn Sơn ta sẽ không bỏ qua chuyện này đâu!!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Di Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 254: Càn Thiên Hằng trở về

Hoàng Minh, kẻ đầu sỏ của chuyện này thì đang nhón nhờ nướng thịt thỏ. Bên cạnh hắn lúc này chính là Hàng Thanh Nhi, Ngọc Yên Mĩ, Cửu ca.

Cầu ca không hổ là một tên lưu manh, mặc dù lúc đầu còn sợ hãi hai nữ tử như thần tiên này, nhưng chỉ một thời gian ngắn đã vô cùng trơn trượt cười nói vui vẻ. Cứ một tiếng Hằng đại tẩu, hai tiếng Ngọc đại tẩu khiến cả hai nàng đều ngượng chín mặt. Hằng Thanh Nhi thì không sao, nhưng Hoàng Minh cũng không ngờ là Ngọc Yên Mĩ cũng không hề tỏ ra thái độ khó chịu nào.

Hoàng Minh trở tài nướng thịt của mình, hương thơm ngào ngạt tỏa ra vô cùng hấp dẫn. Đàn yêu thú của hắn đều ngồi châu chực, nước miếng chảy ra ồ ạt. Khoa trương nhất là con vịt Spyduck. Nó lấy hai tay đỡ lấy cái mỏ vịt của mình, thế nhưng nước miếng của nó càng ra càng nhiều ướt đầy đất. Ai nhìn thấy nó mà không phì cười thì đúng là có siêu cường lực.

Ngọc Yên Mĩ hai tay xé nhỏ miếng thịt thỏ cho yêu thú của nàng. Nàng có một con Linh miêu trắng như tuyết, nó nằm trong lòng nàng, lười biếng mà nhai những miếng thịt nhỏ. Hằng Thanh Nhi thì ở bên ôm lấy pikachu, bên chân nàng là bulbasaur, nó cũng đang nhai ngấu nghiến đồ ăn. Hình như Hoàng Minh nướng không kịp với số đông này rồi.

- Hoàng Minh, ngươi có biết chuyện xảy ra hôm qua không?

Cầu ca có chút khựng lại, sáng sớm hôm nay hắn đã biết chuyện này rồi, mấy tên theo dõi hắn dường như đã bỏ đi. Thiên Hạ hội hôm nay chắc chắn gà bay chó chạy.

Hoàng Minh mặt mũi vẫn bình thản như thường, thậm chí còn hơi ngạc nhiên hỏi:

- Ngọc Sư tỷ muốn nói tới chuyện gì?

Ngọc Yên Mĩ nghĩ Hoàng Minh không biết, thế nên chậm rãi kể cho hắn nghe. Cầu ca ở một bên nín nhịn cười, nhiều lúc muốn lăn ra mà cười cho sung sướng mà lại không dám. Một lát sau hắn mới lên tiếng hỏi Hoàng Minh:

- Hoàng Lão đại à, ngươi nói xem Vũ Văn Sơn có tìm ra được hung thủ không?

Hằng Thanh Nhi cùng Ngọc Yên Mĩ đều quay sang nhìn Hoàng Minh, nghe ý kiến của hắn.

- Không được!

- Vì sao?

Cả ba người đều lên tiếng hỏi một câu. Hoàng Minh lắc đầu, đoạn sờ sờ lớp da vàng ươm của một con thỏ nướng, mỉm cười nói:

- Vì phụ thân hắn hút rất nhiều thuốc!!

Cả ba người ngẩn ra, không hiểu ý Hoàng Minh là gì.

Hạ vị diện, Văn Nam đế quốc.

Hôm nay Văn Nam đế quốc có sự kiện vô cùng lớn. Hoàng Gia chính thức lên ngôi xưng Vương. Chấm dứt bốn trăm ba mươi sáu năm trị vì của Càn gia. Hoàng Chấn giang chính thức lên ngôi Hoàng Đế, chư hầu cùng các cường quốc tại Hạ Vị diện đều cử sứ giả đến tham gia đại lễ lên ngôi. Trong không khí tràn đầy vẻ trang nghiêm của Hoàng cung, Hoàng Chấn Giang uy nghi vô cùng. Thân mặc Long bào, ngồi trên ghế rồng, một thân toát lên khí tức cường giả. Bên cạnh là Trần mẫu, một thân y phục cao cao mũ mào. Vô cùng xinh đẹp tuyệt trần. Trần mẫu lúc này chính là Hoàng hậu. Bên dưới vô số văn võ bá quan đại thần và các tộc trưởng gia tộc còn lại.

Hoàng Chấn Giang mặt mũi uy nghi, cất tiếng nói:

- Hoàng Gia vâng theo mệnh trời, thống nhất quốc gia, vì dân làm gốc. Nay ta đăng cơ trị vì Quốc Gia, trước là mong đất nước thống nhất không còn phân loạn, sau là mong dân chúng an cư lập nghiệp, quốc thái dân an!

Lời vừa nói xong, toàn bộ văn võ bá quan đều quỳ lại xuống, các chư hầu sứ giả đều hành lễ, tiếng hô vang vọng đại điện:

- Hoàng Thượng Vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!

Âm thanh vạn tuế hùng hồn vang vọng Hoàng Cung. Thế nhưng ngay sau đó, một tiếng nổ vang trời tại bên ngoài Hoàng Điện. Tiếng nổ vô cùng lớn, làm chao đảo mặt đất. Mọi người đều kinh ngạc mà đi ra ngoài. Bên ngoài lúc này đã thấy quân sĩ kẻ chết kẻ bị thương, la liệt nằm trên mặt đất, một cái hố to và sâu, không biết bao nhiêu quân sĩ đã táng mạng vô đây. Hoàng Chấn Giang ánh mắt hơi dưng lên. Không ngờ ngày đăng cơ lại có kẻ đến quấy phá. Trong vòng vây của hơn ngàn binh sĩ, chỉ có hai bóng người. Hai thanh niên. Một người thân hình cao ráo, mặt mũi anh tuấn vô cùng. Mái tóc màu vàng cam, ánh mắt đỏ lên đầy vẻ căm hận. Thanh niên còn lại thì mặt mũi bình thường, tuy không anh tuấn thế nhưng phong thái ung dung vô cùng, trên miệng luôn nở một nụ cười vô cùng tà dị.

- Các ngươi là ai?

Hoàng Chấn Giang sử dụng linh lực vào giọng nói, tiếng nói của hắn vang vọng không gian cấm thành. Toàn bộ quân lính binh sĩ đều vô cùng khản trương, cảnh giác vô cùng.

Người thanh niên anh tuấn kia, hai mắt đầy những tia máu đỏ, mặt mũi vô cùng dọa người, hấn lớn tiếng quát:

- Hoàng Gia các người có gan tạo phản, quên mất thân phận từ mấy trăm năm qua. Hôm nay ta Càn Thiên Hằng nhất định sẽ đòi lại tất cả. Toàn bộ Hoàng gia các người nhất định sẽ phải đền tội.

Âm thanh vang vọng khắp xung quanh. Quân Thần đều kinh hãi vô cùng. Đại Hoàng tử của Hoàng Thất, Càn Thiên Hằng trở về sao?

Giữa lúc này, một thân ảnh vun vút lao nhanh đến. Thanh niên có nụ cười ta dí kia ngay lập tức để ý, ánh mắt lộ lên tia nghi hoặc. Miệng lẩm bẩm:

- Sao lại có chút quen thuộc?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 255: Thể Tu

Thật ra có nhiều người hỏi rằng sao ta viết hôm đực hôm cái. Chả biết lịch ra chap thế nào. Ta xin thừa là ban ngày ta vẫn phải đi làm nhé. Ban đêm về rảnh rồi ta mới viết. Ta nói rất nhiều lần rồi. =))

À mà các vị đạo hữu nào có tâm cứ mỗi ngày gửi cho ta ít tiền ăn vặt. Biết đâu ngày ta ra 20 chap =)).

Nói thế để các đạo hữu biết, đừng có đốt nhà ta, thế nhá =))

- Càn Thiên Hằng, ha ha ha, rốt cục cũng có ngày ngươi trở về!

Thân ảnh kia dừng lại, bóng dáng cũng hiện ra trước mặt mọi người. Căn bản khi nãy tốc độ của hắn quá nhanh, không ai có thể bắt kịp theo. Trừ một người, đó chính là thiếu niên mặt mũi bình thường kia.

Càn Thiên Hằng ánh mắt hơi lóe lên, hấn nhìn về người thiếu niên trước mắt mà không hề rõ ràng, đối phương nhận ra hắn? Thậm chí ánh mắt đầy sát khí kia, nhất định là phải có mối thâm thù đại hận.

Thiếu niên hai mắt đỏ rực, mặt mũi trông vô cùng hung hãn. Càn Thiên Hằng có chút ngờ ngợ, lên tiếng hỏi:

- Ngươi là Bát Huy?

- Ha ha ha ha....

Đáp lại Càn Thiên Hằng là một chuỗi cười dài. Bát Huy hai mắt chảy ra hai dòng lệ, gằn từng từ một:

- Càn Thiên Hằng, ngươi hãm hiếp tí ti ta, ngươi tru giết gia đình ta, ngươi đẩy ta vào kiếp nô lệ. Thế nhưng, ngươi không thể ngờ rằng ta vẫn còn sống đúng không? Hôm nay ngươi đã quay trở về đây, đúng là ông trời có mắt mà.

Càn Thiên Hằng trong tâm trí bỗng nhớ lại một hình ảnh. Một tên tiểu tử mặt còn búng ra sữa, vô cùng lì lợm. Thật không nghĩ sau lần hấn giờ thủ đoạn ấy, tên tiểu tử này lại còn sống. Hấn hừ lạnh, nói:

- Tiểu tử, không nghĩ ngươi lại dám xuất hiện, tốt lắm, ta càng không cần đi đâu xa tìm kiếm nữa.

Càn Thiên Hằng hai mắt lóe lên hai đạo hàn quang, ngay lập tức lao tới Bát Huy. Toàn bộ binh lính trước mặt hắn đều bị hấn đẩy ngã. Người bình thường trước mắt tu luyện giả đúng là không có cách nào làm tổn thương bọn họ cả. Hoàng Chấn Giang ra hiệu, ngay lập tức có lệnh cho cấm vệ quân tản ra xung quanh. Trên sân lớn này chỉ còn lại ba người. Càn Thiên Hằng, Bát Huy và thiếu niên kia.

Càn Thiên Hằng một thân ngân huyễn đỉnh phong, tay cầm một trường kiếm phóng tới, tốc độ nhanh khủng khiếp, sát chiêu đã tung ra rồi. Chỉ thấy ánh kiếm sáng rực, không gian như bị chém rách thành hai. Lưỡi kiếm chỉ còn cách Bát Huy không xa. Bát Huy lúc này ánh mắt đỏ ngầu đầy sát khí, khuôn mặt gân xanh nổi lên. Vụt một tiếng, Bát Huy biến mất tại chỗ, ngay lập tức xuất hiện bên phải người Càn Thiên Hằng, một đám tung ra, Càn Thiên Hằng tư thế đang lao đến phía trước thế nhưng bị người ta một đám đâm bay. Càn Thiên Hằng lộn ba vòng trên đất, vô cùng sợ hãi. Hấn thật không thể ngờ, kẻ địch lại có thể biến mất, trong khi không hề có chút dao động nào của linh lực. Đây là chuyển gì xảy ra?

Thiếu Niên đứng bên ngoài quan sát kia hai mắt vẫn đầy vẻ nghi hoặc, không dám phủ nhận gì cả!

Bát Huy lúc này đã liên tục biến ảo vị trí, quyền cước liên tục tung ra cuộn cuộn như sóng lớn. Liên tục đánh vào người Càn thiên Hằng. Càn Thiên Hằng vừa đỡ chiêu vừa âm thầm kêu khổ. Tên tiểu tử này vô cùng quái dị. Càn Thiên Hằng chưa bao giờ gặp một kẻ thù quái dị thế này, rõ ràng là không hề có linh lực dao động. Hấn đã di chuyển kiểu gì, tại sao lại như vậy?

Không ai đưa ra cho hắn đáp án. Liên tục hứng chịu vô số quyền cước, lúc đầu hắn còn đỡ được không ít. Thế nhưng rõ ràng là hắn không thể cảm nhận được từ đối phương chút xao động lực nào. Đây là chuyện quái quỷ gì. Những cú đấm của Bát Huy như những cái chày to tổ bố đang nện vào người hắn vậy. Thật không ngờ một ngân huyền cảnh đỉnh phong lại bị đánh cho không có lực hoàn thủ. Thân hình bẽ bết. Toàn bộ ánh mắt đương trường đều kinh hãi mà nhìn vào. Đây đâu phải là quyết đấu, là đơn phương hành hạ mà. Trần mẩu lên tiếng nói với Hoàng Chấn Giang:

- Phu Quân, đó chính là đệ tử của Tiểu Minh sao?

Hoàng Chấn Giang gật đầu, ánh mắt có chút thương thức, lại có chút lo lắng nhìn về thiếu niên đang đứng khoanh tay kia. Hắn có cảm giác, thiếu niên kia mới là kẻ đáng sợ. Rõ ràng là không cảm nhận được tu vi của thiếu niên đó.

Trong sân lớn, Càn Thiên Hằng đang vô cùng khó khăn, hắn thật không rõ đối phương tại sao lại có thể quái dị như vậy, không sử dụng linh lực, hay hắn chỉ là võ giả bình thường mà thôi?

Trong lúc Càn Thiên Hằng đang suy nghĩ, thiếu niên này giờ đứng một bên quan sát kia cất tiếng:

- Hắn ta tu luyện thể thuật? Thật hiếm lạ đây!

Càn Thiên Hằng lúc này nghe thấy như vậy, đã hiểu ra trong lòng. Thật khó tin, lại có người tu luyện thể thuật đạt tới tốc độ và sức mạnh như thế này?

- Khốn kiếp, đồ của ta một kiếm!

Càn Thiên Hằng hô lớn, kiếm nơi này toát lên một ánh sáng màu xanh lam, ngay sau đó, cả thân hình hắn xoay trên không, kiếm quang bay đầy trời, vô cùng chói mắt.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 256: Bát Môn Độn Giáp khủng bố

Kiểm ánh trần ngập nhanh chóng bủa vây Bát Huy vào trong làm toàn trường khiếp sợ. Ai cũng kinh hãi không thôi. Trong giây phút ai cũng nghĩ rằng Bát Huy khó có thể tránh thoát thì đúng lúc này. Bát Huy thân thể biến mất, tốc độ thật không thể tin được. Tại vị trí của hắn vừa đứng, kiếm quang ngập trời chém xuống ầm ầm, bụi mù bay lên. Thế nhưng ai cũng không nhìn vào nơi đó, vì toàn bộ ánh mắt đều đang tập trung vào một cây cột bằng đá khá cao, trên cột có điêu khắc hình một con rồng đang quấn lấy cây cột ngụ ý muốn bay lên. Cây cột bằng đá này cao chừng bảy mét, ấy vậy mà lúc này bên trên cột đá, Bát Huy đang đứng nơi đó. Hai tay chậm rãi tháo những dải băng ở cổ chân, sau đó là cổ tay. Cuối cùng là cởi áo trên người xuống. Một đám đồ được hắn giơ lên không trung. Toàn bộ ánh mắt đều chăm chú nhìn vào hành động kì lạ của Bát Huy.

Thiếu niên mặt mũi bình thường kia có chút giật mình, cảnh tượng này hắn thật sự rất quen thuộc, hai mắt hắn vô cùng kinh ngạc.

Bát Huy ngẩng mặt lên trời, nước mắt tràn ra ngoài, hắn cười lớn mấy tiếng vô cùng rung động, không hiểu sao ai cũng thấy một cảm giác tê lương. Bát Huy gào lên:

- Sư Phụ, hôm nay con sẽ phá bỏ rào cản thứ nhất, nhất định sẽ giết chết kẻ thù, không phụ lòng của người!

Từ ngữ cuối cùng mà Bát Huy nói xong, hắn buông toàn bộ đám đồ trên tay ra. Những vật kia nhanh chóng rơi xuống phía dưới, đến khi chạm đất thì Ầm!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa, mặt đất như chao đảo, vô số người đứng không vững ngã ngửa ra sau. Chấn động kịch liệt này làm ai cũng khiếp đảm. Vừa rồi là chuyện gì, kẻ ngốc cũng có thể đoán ra. Chính là đám đồ đặc của thiếu niên kia. Thật là kinh khủng, rơi từ độ cao kia xuống mà rung động mặt đất. Có thể thấy sức nặng của chúng. Nặng, vô cùng nặng. Vậy mà thiếu niên kia đã đeo trên người, khi này còn đánh nhau một đoạn.

Thiếu niên quan chiến kia đã rung động rồi. Giống, quá giống, chẳng lẽ đây là...

Càn Thiên Hằng nhìn đám bụi mù còn chưa biến mất, lòng đã run rẩy vô cùng. Đối phương khi này còn đeo đám sắt thép kia trên người hắn đã ăn hành toàn tập, bây giờ nếu cởi ra thì... Càn Thiên Hằng nuốt nước bọt ừng ực. Sợ hãi mà nhìn về phía Bát Huy.

Bát Huy lúc này như một con quái thú, ánh mắt hắn đỏ rực, hai tay bám xuống đầu cột đá, cả thân hình rơi vào động tác như muốn nhảy xuống. Thịnh linh hắn hô lên

- Cổng Thứ ba, sinh môn mở!

Rào rào rào, xung quanh Bát Huy linh lực bao trùm toàn bộ người hắn, một đoàn linh khí màu xanh lá cây. Toàn trường há hốc miệng sợ hãi. Linh khí xuất ngoại. Ta đang làm mơ sao?

Hoàng Chấn Giang kinh hãi không nhận được nói:

- Là Linh khí Phóng xuất, sao có thể như vậy?

Trần mẩu đứng bên cạnh cũng ngạc nhiên không kém, thế nhưng rất nhanh nàng đã nhận ra, đây mặc dù giống linh khí phóng xuất của Huyền Thần cảnh giới, thế nhưng không phải.

Thiếu niên đứng ngoài kia kinh hãi mà hô lên:

- Không sai, chính là Bát Môn Độn Giáp!

Thế nhưng lúc này Bát Huy đã điên cuồng rồi, miệng hân lại hét lớn:

- Công thứ tư, Thương môn mở!

Khí thể của hắn lại cuộn cuộn dâng cao vô cùng, chưa dừng lại ở đó:

- Công thứ năm, Xà môn mở!

Tiếng hét vang trời, gân xanh trên người Bát Huy nổi lên cuộn cuộn, mái tóc hắn bị linh khí làm cho bay dựng lên, khí thể càng dâng cao hơn gấp chục lần.

Cần Thiên Hằng biết đại sự không ổn, vô cùng sợ hãi, quay lại mong sự trợ giúp:

- Việt Anh huynh đệ, cứu ta!

Thiếu niên kia tên là Việt Anh. Lúc này đang kinh ngạc cùng suy nghĩ vô cùng. Hắn thật không thể tin là mình lại gặp Bát Môn Độn Giáp ở đây. Thế giới này thật điên cuồng. Sau bao nhiêu chuyện xảy ra, hắn thật khó tin vào đôi mắt của mình nữa.

Ầm ầm ầm, Việt Anh ngay lập tức được bao phủ bởi một đoàn linh khí, hắn chậm rãi bước lên phía trước từng bước, khí thể không ngừng tăng lên. Hoàng Chấn Giang sợ hãi. Huyền Thần cảnh giới, thật sự là Huyền Thần cảnh giới. Việt Anh cứ thế bước tới, khi còn cách Bát Huy trên cột không xa, hắn cất giọng hỏi:

- Sao ngươi học được Bát Môn Độn Giáp?

Bát Huy ánh mắt đỏ rực, thế nhưng không hề mất đi ý thức, hắn rõ ràng cảm nhận được khí tức của đối phương. Rất mạnh, mạnh hơn hắn nhiều lắm. Thấy đối phương lên tiếng hỏi, lại hỏi đúng tên công pháp của mình. Bát Huy cũng kinh ngạc không thôi, ánh mắt có tia cảnh giác vô cùng.

- Nói đi, ai dạy cho ngươi môn công pháp này?

Việt Anh lần nữa nói, khí thể dâng cao, áp lực càng lớn.

Bát Huy cũng chẳng cần giấu giếm. Hừ lạnh nói:

- Tất nhiên là sư phụ ta!

Việt Anh chờ chính là câu nói này, hắn lại hỏi:

- Sư phụ ngươi tên là gì?

Bát Huy ánh mắt có chút hòa hoãn lại, hắn nói với giọng điệu vô cùng tự hào:

- Sư phụ ta chính là Hoàng Chấn Minh!

Việt Anh giật mình, một tiếng sét vang lên bên tai, hắn hô hấp vô cùng nhanh, thái độ vô cùng kì lạ, trong đầu nhớ lại toàn bộ sự kì bí của Hạ vị diện. Từ pokeball, sau đó là Hoa Anh đào thương hội, sau đó ở đây là Bát Môn Độn Giáp. Liệu hắn thật sự tìm được hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Di Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 257: Khảo hạch

- Việt Anh huynh đệ, Ngươi làm sao vậy?

Càn Thiên Hằng nhìn vẻ mặt của Việt Anh có chút lo sợ, không rõ người này bị làm sao. Rõ ràng là mời hấn đến đây để giúp đỡ một tay. Không hiểu tại sao tên này lại dờ dẩn ra như vậy.

Việt Anh lẩm nhẩm trong miệng, sau đó lại hỏi:

- Hiện nay sư phụ ngươi ở đâu?

Bát Huy chiến ý hùng hực tăng cao, lên tiếng quát lớn:

- Ngươi có ý đồ gì với sư phụ ta?

Việt Anh chỉ cười nói:

- ta nghĩ, ta chính là bằng hữu duy nhất của hấn tại nơi này!

- Ý Ngươi là sao?

Bát Huy khó hiểu, Càn Thiên Hằng cũng không hiểu, tại sao tên Việt Anh này lại nói như thế, rõ ràng là...

- Ngươi là bằng hữu của sư phụ ta?

Bát Huy ngờ vực.

- Đúng vậy!

Việt Anh trả lời chắc chắn.

- Sư phụ ta đã tới Trung vị diện rồi!

Bát Huy trả lời.

Việt Anh nghe xong thì xoạt một tiếng, thân ảnh bay lên không trung. Càn Thiên Hằng kinh hãi lên tiếng kêu lên:

- Việt Anh huynh đệ, ngươi đi đâu thế?

Việt Anh không trả lời hấn, thân hình được bao bọc bởi một màu vàng kim, nhanh chóng phi hành bay đi, xa xa để lại câu nói:

- Tiểu tử, phân cấp bậc thì ngươi phải gọi ta là sư thúc đấy. Tên khốn này dành cho ngươi, ta đi tìm sư phụ ngươi trước!

Việt Anh biến mất trong sự kinh hãi của Càn Thiên Hằng, hấn tuyệt vọng vô cùng, đồng minh mà hấn tìm đến, không thể ngờ là có quan hệ với Hoàng gia. Thật là không thể tin được. Hôm nay nhờ vào Việt Anh mà hấn mới dám đến đây phá đại lễ này. Giờ chủ lực đi rồi, hấn phải làm sao? Hấn không nghĩ là với thực lực của hấn lúc này có thể chạy thoát. Hơn nữa...

Càn Thiên Hằng quay về phía Bát Huy, trong lòng sợ hãi đến cực điểm. Bát Huy ngẩng đầu lên cười lớn ba tiếng, cất giọng:

- Càn Thiên Hằng, nạp mạng đi!

Vù, Bát Huy biến mất, ngay lập tức Càn Thiên Hằng liên tục bị đẩy lên không trung. Tốc độ của Bát Huy khá nhanh, không ai trông thấy hấn, chỉ thấy Càn Thiên Hằng liên tục bị văng ra khỏi tay, mồ hôi huyệt, liên tục bị bay lên trên cao. Cảnh tượng vô cùng quỷ dị. Giống như hấn bị một kẻ tàng hình nào đó đang liên tục đánh tới vậy. Thế nhưng ai cũng biết đó là do Bát Huy tốc độ quá kinh thế hãi tục mà tạo thành.

- Liên Hoa Phong Vũ!

Rầm một tiếng, cả sân lớn nổ ầm một tiếng. Không gian chìm vào tĩnh lặng!

Hoàng Minh một tháng nay có người bầu bạn. Ngày nào Hằng Thanh Nhi cũng có mặt, đòi hấn dạy nhạc, dạy hát, sau đó là kể chuyện. Hoàng Minh cũng vui vẻ chiều theo ý nàng. Ở với nữ tử bao giờ cũng vui mà. Ngọc Yên Mĩ thì một tuần đến hai ba lần. Mọi người khá thân thiết hơn. Cả hai không vì coi Hoàng Minh là Đệ tử ngoại môn mà có ý khinh thường. Còn chưa nói, cả hai đều có tình cảm với thiếu niên này. Câu ca thì đang bế quan chuẩn bị đột phá ngân huyệt cảnh. Nhờ sự chỉ dẫn của Hoàng Minh và đan dược hấn đưa cho, câu ca đã sắp đột phá thành công. Hai hôm nay hấn đã bế quan không hề ra ngoài.

Hôm nay là ngày Hoàng Minh có thể khảo hạch trở thành đệ tử nội môn. Hấn sáng sớm đã dậy, sau đó sửa soạn một chút bèn mở cửa ra ngoài.

- Hoàng Minh, đã ra rồi à!

Bên ngoài tiếng nói trong trẻo của Hằng Thanh Nhi vang lên, kèm theo đó là một nụ cười làm mê đảo chúng sinh. Hoàng Minh lắc đầu cười nói:

- Tiểu Nhi à, ta đã nói rồi, đừng có sáng sớm đã chạy sang rồi chứ. Nghi ngơi đầy đủ mới đúng!

Hàng Thanh Nhi nghe Hoàng Minh gọi hai chữ tiểu Nhi. Người nàng như mềm nhũn ra, trái tim đập rộn ràng không thôi. Thiếu nữ lần đầu biết yêu quá đúng là mê muội. Dù người trong mộng có làm gì, nói gì cũng đều khiến nàng mê đắm. Đúng là yêu ai yêu cả đường đi, ghét ai ghét cả tông... À mà thôi =)))

Hoàng Minh đứng trên đài sen của Hàng Thanh Nhi tiến tới nơi khảo hạch đệ thăng tiến đệ tử nội môn. Nơi này đã có hơn trăm người đứng chờ rồi, còn không ngừng có người tiến tới. Hoàng Minh đứng trên đài sen của Hàng Thanh Nhi đến đúng là nở ra một con địa chấn cấp 12, hàng trăm người kinh hãi khó tin mà nhìn chăm chăm hai người. Cả hai vô cùng cân xứng mà. Nam anh tuấn tiêu sái, khí tức thông dong vô cùng. Nữ thì xinh đẹp tuyệt trần, khí tức thoát tục như tiên tử giữa nhân gian, không nhiễm bụi trần.

- Nhìn kia, kia không phải là Hàng Tiên từ sao?

Một người chỉ tay lên trên mà hô to.

Ngay lập tức mọi người nhìn lên, ai ai cũng bàn tán xôn xao. Phần lớn là đoán già đoán non thân thế của Hoàng Minh. Không biết hần ai mà lại có thể đi cùng Thánh nữ trong lòng toàn bộ nam đệ tử.

Tin tức này nhanh chóng lan truyền đi một cách chóng mặt. Còn có kẻ cao thủ hơn, đã sử dụng không gian quan sát ghi lại được. Đây chính là tin động trời đấy. Hơn nữa trong không gian quan sát ghi lại được rõ ràng Hàng Tiên từ thân mật dựa vào người nam tử kia mà vô cùng nhu thuận. Thân phận của thanh niên kia ngay lập tức như một con sốt vô cùng nóng bỏng.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 258: Vượt tháp 1

Tin tức lúc này lan truyền như sóng dữ, vô số người đã tràn về khu vực khảo hạch tiến cấp đệ tử nội môn. Vũ Văn Sơn cũng như vậy, hần vô cùng kinh ngạc khi nghe được tin này. Thật khó có thể tin, nhưng sau khi chứng kiến tại không gian quan sát ghi lại. Hần đã nhận ra Hoàng Minh. Chính là thiếu niên chăn Mã Ngư hôm đó. Máu nóng truyền lên người, Vũ Văn Sơn mang theo một đoàn người mau chóng đi tới khu vực khảo hạch. Khảo hạch tấn cấp nội môn đệ tử là một tháp trận. Tháp trận này đã có từ khi Lưu Vân tông lập phái cho đến nay. Nói đúng ra tháp trận chính là nơi vô cùng huyền bí của Lưu Vân Tông. Tháp trận có mười năm tầng. Mỗi tầng lại có không gian riêng biệt. Đệ tử ngoại môn chỉ cần có thể vượt qua ba tầng có thể chính thức trở thành nội môn đệ tử.

Từ trước đến nay cũng có rất nhiều thiên tài vượt qua tầng năm, thậm chí ba trăm năm trước Lưu Vân Tông có đệ tử đi đến tầng chín của tháp. Chẳng nói đâu xa, Hàng Thanh Nhi với Kim thân cảnh sơ kì cũng chính là có khả năng đi đến tầng bảy rồi.

Hoàng Minh mặc cho người khác bàn tán, Hần không hề quan tâm, vẫn thông dong chú ý vào tháp trận. Hần vô cùng hiểu kì. Tháp trận mười năm tầng, mặc dù không cao nhưng lại có cảm giác vô cùng cổ xưa, không hề rõ là có từ bao giờ. Hoàng Minh đã được nghe Hàng Thanh Nhi nói qua từ lúc trên đường tới đây. Hiện tại đã chuẩn bị đến hần đi vào rồi.

- Ô, các ngươi nhìn kia, lại có một người xông qua tầng ba rồi, dường như muốn khiêu chiến tầng bốn!

Một đệ tử lên tiếng kêu lên, ánh mắt người xung quanh đều ngay lập tức nhìn lên, vô cùng trông chờ. Hoàng Minh ánh mắt cũng dõi theo. Chỉ thấy một ánh đèn sáng đang ở tầng thứ tư của tháp, ánh đèn nhấp nháy báo hiệu chính là có người đang khiêu chiến. Hoàng Minh gật gù, trong đó vốn là có đám quái vật, cơ giới sao?

Trong lúc hần đang nghi ngờ thì roet một tiếng, bóng đen kia tắt ngấm, một bóng người bị đẩy ra khỏi tháp. Trên người vô số vết thương lớn nhỏ, máu thấm đầy quần áo. Vị trưởng lão già nua lên tiếng:

- Hần Tiểu, thông qua khảo hạch!

Thanh niên kia chậm rãi cúi đầu tạ lễ, nhận lệnh bài rồi đi.

- Người tiếp theo!

Trưởng lão nhắm mắt lại lên tiếng. Hoàng Minh tiến lên đặt lệnh bài đệ tử ngoại môn của mình vào bàn, lên tiếng nói:

- Đệ tử ngoại môn Hoàng Chấn Minh, xin phép khảo hạch!

Báo xong Hoàng Minh tiếp tới tháp trận. Trưởng lão nghe thấy Hoàng Minh báo danh, khi hần vừa đi, hai mắt mở ra, tinh quang lóe lên, không biết đang nghĩ gì.

Lúc này Vũ Văn Sơn đã đến nơi, chậm rãi tìm kiếm thân ảnh của Hằng Thanh Nhi cùng Hoàng Minh. Thế nhưng nhìn một thoáng hần chỉ thấy Hằng Thanh Nhi đang ngóng trông lên tháp trận. Chẳng lẽ tên kia đã lên tháp trận khảo hạch rồi?

Hoàng Minh tiến vào tầng thứ nhất. Ngay lập tức cửa tháo đóng lại, không gian biến đổi, ngay lập tức Hoàng Minh kinh ngạc. Trước mặt hần lúc này chính là một rừng cây nguyên thủy, vô số yêu thú đang di chuyển bỗng nhiên phát hiện người lạ, ngay lập tức lao đến tấn công. Hoàng Minh không nghĩ là tháp trận lợi hại như vậy. Hần suy đoán trong đầu, Tháp trận có khi là một thần bảo khủng bố có từ rất lâu rồi. Nhưng hần không nghĩ nhiều nữa, yêu thú đã đến nơi rồi. Quý kiếm ngay lập tức xuất hiện nơi tay, Hoàng Minh bắt đầu lấy đám yêu thú cấp thấp này luyện kiếm. Đây là cơ hội thực chiến khá tốt. Đã hai tháng nay hần chưa từng được đánh nhau rồi.

Kiểm quang đầy trời, Quý Kiếm sắc bén kinh khủng, không yêu thú nào có thể đủ cứng để chống chọi lại được. Kiếm đã xuất ra xác định thấy máu mới thôi. Hoàng Minh liên tục chém giết, máu của yêu thú thấm đầy quần áo hần. Hoàng Minh kinh ngạc phát hiện, kinh nghiệm của đám yêu thú này nhiều quá. Thật không thể tin được. Mặc dù chỉ là yêu thú cấp ba cấp bốn thế nhưng kinh nghiệm hần nhận được lại nhiều gấp đôi yêu thú hần giết bên ngoài. Hoàng Minh kinh ngạc nhưng ngay sau đó là phấn khởi. Hần điên cuồng chém giết một hồi. Rất nhanh chóng toàn bộ yêu thú hơn trăm con bị Hoàng Minh thử kiếm thuật giết sạch.

- Hai phút ba mươi giây?

Bên ngoài toàn trường kinh hãi, rõ ràng là Hoàng Minh đã tiến vào tầng hai. Tầng một hần chỉ mất hai phút ba mươi giây mà thôi. Tốc độ trăm quái cũng quá nhanh đi.

Nếu để bên ngoài biết, Hoàng Minh đây là còn muốn thử kiếm pháp của hần. Chứ nếu hần dùng một đòn nhẫn thuật thì chắc không đến ba mươi giây tại tầng một đâu.

Hằng Thanh Nhi hai mắt mở to, yên lặng theo dõi.

Hoàng Minh lúc này đang ở tầng hai. Nơi này là một cái sa mạc không lồ. Vô số Hạt Kim độc cấp năm đang phóng tới chỗ hần đứng. Hoàng Minh ánh mắt vô cùng hàn Quang. Một kiếm nơi tay, hần lao đến cùng đánh một hồi. Không cần dùng đến nhẫn thuật gì cả. Đơn giản là chém tới. Kinh hãi nhất là hần chỉ dùng kiếm chặt chém bình thường, không hề có kỹ xảo hay chiến kỹ nào cả. Thế nhưng Quý kiếm chém sắt như chém bùn này như một tu la khát máu. Lớp vỏ của Hạt Kim độc cứng như sắt thép vậy mà Hoàng Minh cầm quý kiếm, chém xuống như đao thái rau. Vô cùng đáng sợ!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Di Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 259: Vượt tháp 2

Bên ngoài lại xuất hiện một trận kinh hãi rồi. Tầng thứ hai lại còn nhanh hơn, rõ ràng hai phút đã vượt qua. Tốc độ thật khủng khiếp. Bên ngoài lại náo động bàn tán không thôi. Rõ ràng là hần vượt tầng hai còn nhanh hơn tầng một. Bây giờ đã tới tầng thứ ba rồi.

Hoàng Minh không biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì. Hần bây giờ chỉ có một ý nghĩ đó là vượt tháp. Chém giết toàn bộ. Hần chỉ mới qua hai tầng mà thôi, thế nhưng khoảng kinh nghiệm của hần đã tăng một lượng đáng kể, sắp đột phá tầng thứ hai rồi. Bước vào tầng thứ ba. Hoàng Minh đã thấy trước mặt hần là một hang động sâu hun hút. Khí tức âm lãnh từ sâu bên trong ủa ra làm người ta ớn lạnh. Ngay lập tức vô số tiếng xì xèo vang lên, Hoàng Minh nắm chặt kiếm chờ đợi. Chỉ một lúc sau, vô số kim xà ủa ra, số lượng khủng khiếp đến kinh người. Hoàng Minh cũng phải tắc lưỡi, quả là kinh khủng rồi. Kim xà ủa ra không chờ một kẻ nào, Hoàng Minh lần này không dùng đến quý kiếm, hần đeo quý kiếm ngang hông. Hái mắt lóc lên tia tàn nhẫn cùng tham lam. Đám kim xà này mặc dù cấp bậc không cao nhưng số lượng quá kinh người. Hần chấp tay, kết ấn:

- Hòa độn, Hòa chi thuật!

Một đoàn hỏa diễm nóng rực phun ra. Hoàng Minh đã luyện tới đại viên mãn hỏa thuật. Một chiêu này bán kính to lớn, hỏa diễm vô cùng đáng sợ. Kim xà kêu lên những tiếng không cam lòng. Toàn bộ không chịu nổi một đòn. Xác chết cháy đen, la liệt nằm trên mặt đất. Hoàng Minh khoe miệng nhếch lên. Đi sâu hơn vào trong, bên trong ắt hẳn vẫn còn yêu thú. Hang sâu hun hút, gió lạnh thổi lên rất chân thật. Nhiều khi Hoàng Minh còn nghĩ mình đang ở nơi thâm sâu cùng cốc thật sự, chứ không phải là do Tháp trận làm ra nữa. Đi vào hơn năm mươi mét, chỉ còn lại ánh sáng mờ mờ. Hoàng Minh chứng kiến một con kim xà cực to. Phải dài đến mười sáu mét. Thân thể kim sắc chói mắt, một cái đầu to vô cùng đáng sợ. Ánh mắt xanh biếc nhìn về phía Hoàng Minh. Hoàng Minh rút kiếm ra, thân hình hơi cúi xuống, tư thế chuẩn bị chiến đấu.

Kim xà không hổ là xà vương. Tuy mới chỉ là cấp bảy, thế nhưng sức mạnh cường hần vô cùng. Hoàng Minh sử dụng Quang Ảnh thân pháp né tránh sau đó tấn công liên tục. Mỗi lần chém tới là máu trên người Kim xà Vương phun ra vô cùng kinh hãi. Xà Vương cũng không chịu thua, nó liên tục phun ra độc khí làm Hoàng Minh phải thôi lui, đuôi rần rần mấy lần nên gần sát Hoàng Minh làm cho hần phải rung mình.

Đúng lúc xà vương còn đang xoay người, chuẩn bị tung ra cái đuôi lần thứ hai nên xuống thì Hoàng Minh biến mất. Ngay lập tức hần xuất hiện trên đỉnh đầu xà vương. Xà vương kinh hãi không thôi, nó không hiểu sao kẻ địch lại có thể trèo lên đỉnh đầu nó. Thế nhưng xà vương muốn phản kháng thì đã muộn. Hoàng Minh cầm ngược tay, một kiếm chém chéo xuống vô cùng hung mãnh. Nhắm cái cổ nó mà chém xuống. Quý Kiếm kinh thể hải tục một đường ngọt như chưa từng ngọt hơn. Theo đà rơi của Hoàng Minh mà kéo một đường xuống tận dưới. Cái đầu của Xà vương ngay lập tức rơi xuống, cả thân hình của nó đổ ập vang lên tiếng động rung trời. Hoàng Minh bên tai vang lên tiếng thông báo hần đã lên một tiểu cấp bậc. Vô cùng khoan khoái.

Thân thể xà vương biến mất, trước mặt Hoàng Minh là một cánh cửa, hắn không do dự, ngay lập tức tiến vào.

Bên ngoài lúc này đã tập trung hơn ngàn người. Một là do thông tin lan truyền, Hàng tiên tử cùng một nam nhân cười ngọc tiên đài làm ai cũng chạy đến. Hai là có người xông phá qua tháo trận rất nhanh.

- Các người xem kia, đã vượt qua tầng bốn rồi!

Một người hô lên.

Hai mươi phút sau lại tiếp tục.

- Lại tới tầng bảy rồi! Thiên của ta ơi, hắn là ai vậy? Hắn có thực lực gì chứ, đây đâu phải khảo hạch đệ tử nội môn. Khảo hạch tấn cấp đệ tử hạch tâm thì có.

Lời của hắn nói ngay lập tức được số đông hưởng ứng. Hàng ngàn cặp mắt đang dõi theo ánh sáng tại tầng thứ bảy. Nhưng ánh sáng không tồn tại lâu đã biến mất, ngay lập tức tầng thứ tám sáng lên. Xung quanh tháp trận tiếng la hét thất thanh sợ hãi, ồn ào vô cùng.

- Ta ngất, vậy mà vượt qua, vậy mà vượt qua tầng bảy, tới tầng tám rồi!

Tròng mắt của đám đệ tử nội ngoại môn đã mở to hết cỡ rồi. Liên tục có người nghe tin mà chạy đến đây, càng ngày càng đông. Không chỉ có đám đệ tử. Các trưởng lão, chấp sự cũng liên tục chạy đến. Một lát sau, Hàng Vô Ưu cũng đến. Hắn tới làm cho không khí càng sôi sục. Bao nhiêu lâu rồi chưa có thiên tài nào đi đến tầng tám của tháp trận chứ.

Hoàng Minh lúc này không hề hay biết bên ngoài xảy ra chuyện gì, trước mặt hắn lúc này là ba con Vũ Dực Sư vô cùng to lớn. Toàn bộ đã là cấp tám. Vô cùng đáng sợ. Quan trọng nhất là, sau lưng chúng đều có một đôi cánh. Làm cho khả năng chiến đấu của chúng đều tăng cao. Hoàng Minh ngay lập tức phân thân ra hơn trăm phân thân. Hai người một đội, lập tức xây dựng kỹ năng mạnh mẽ vô cùng, Rasengan!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Di Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 260: Vượt tháp 3

Rasengan không hổ là nhẫn thuật mạnh mẽ vô cùng. Một đòn mang đến thương tổn cực kì khủng khiếp. Mấy chục Hoàng Minh xông tới, mỗi quả cầu đều khiến cho Vũ Dực Sư đau đớn gào lên. Chúng huy động cánh bay kên không trung, liên tục bắn ra ma pháp cường đại. Hoàng Minh né đông né tây, vô cùng chật vật!

- Mịa kiếp, tương bay lên là thoát à! Kamejoko!

Một luồng ánh sáng cực mạnh bắn lên, ngay lập tức xuyên qua hai Vũ Dực Sư. Cả hai đều không kịp kêu thất thanh đã bị bắn rụng. Rầm rầm hai tiếng rơi trên mặt đất. Hoàng Minh lúc này toát lên ánh sáng trong người. Hắn đã lên tầng ba. Cứ đà này, hắn sẽ lên tới Kim trần trung kì không xa.

Phía bên ngoài hiện tại có thể nói là người đông như kiến, dần dà ngọn núi này đã không thể chứa hết người rồi. Ai cũng muốn đến xem xem, liệu người kia có thể phá kỉ lục tháp trận hay không. Từ mấy trăm năm trước, đệ tử của Lưu Vân tông, chỉ có một người tiến đến tầng chín của tháp. Hôm nay liệu có thể...

Ai cũng đang suy nghĩ, ánh mắt không tự chủ nhìn về phía tháp trận.

Bỗng nhiên có người reo lên:

- Qua rồi. Vượt rồi kia, tổ tông của ta ơi, vượt rồi!

Hàng trăm người hoan hô nhảy cẫng lên, vô số người vui sướng như chính bọn hắn là người vượt qua vậy. Hàng Thanh Nhi vừa vui sướng vừa sợ hãi. Bên cạnh nàng Ngọc Yên Mĩ tuy trấn tĩnh hơn những không ai để ý rằng. Tay nàng đã nắm chặt, ánh mắt nhìn lên chăm chú.

Vượt tầng tám, lên tới tầng chín. Một lần nữa kỉ lục mấy trăm năm trước đang được tái hiện lại. Hàng ngàn người đang trông mong. Liệu có kỉ tích xảy ra hay không?

Hàng Vô Ưu hai mắt sáng ngời, hắn đã biết được tin tức, Hoàng Minh chính là người đang trong tháp kia. Miệng hắn lẩm nhẩm:

- Tiểu tử, thật sự làm ta kinh ngạc đấy!

Hoàng Minh lúc này tuy đã có chút mệt mỏi thể nhưng tinh thần thì rất sung mãn. Hắn hùng hục đi vào bên trong tầng thứ chín. Tầng thứ chín là một

mảnh không gian trống rỗng. Hoàng Minh vô cùng kinh ngạc, nơi đây thử thách là gì, tại sao hắn không thấy gì cả. Mà không đúng, Hoàng Minh kinh hãi. Rõ ràng là có lực lượng ba động. Hắn dùng thần thức cảm nhận, rõ ràng có năng lượng giao động, thế nhưng lại không hề tìm kiếm được một thân ảnh nào. Một tiếng xé gió vang lên bên tai, Hoàng Minh kinh hãi xoay người né tránh, đồng thời chém một chiêu mạnh xuống.

- Gào!

Một tiếng kêu đau đớn vang lên, ngay sau đó một tiếng phịch như có vật gì rơi xuống đất. Hoàng Minh bên tai vang lên tiếng thông báo.

- Tĩnh tĩnh, tiêu diệt một Quang Kim quái, kinh nghiệm nhận được ba mươi ngàn.

Hoàng Minh kinh ngạc, không ngờ lại có loại yêu quái mà không nhìn thấy bằng mắt thường được. Bọn chúng là yêu thú gì?

Hoàng Minh có chút kinh hãi, thế nhưng ngay lập tức ép bản thân phải bình tĩnh lại. Nếu đã không nhìn thấy, phải dụng tâm nghe bằng tai, cảm nhận bằng trực giác vậy.

Một ngày đã trôi qua, bên ngoài tháp trận vẫn không ai rời đi. Thậm chí đám người này lại còn tổ chức ăn uống tại nơi này, quyết tâm theo dõi đến cùng mới thôi. Hàng Thanh Nhi từ sáng đến bây giờ, ánh mắt thủy chung không rời tháp trận một chút nào. Nàng vẫn đứng đấy, bóng dáng yêu kiều làm người ta có xúc cảm muốn ôm lấy mà che chở.

- Muội ăn đi, còn lấy sức chứ!

Ngọc Yên Mĩ mang tới một tấm bánh ngọt. Nàng biết những lúc Hàng Thanh Nhi lo lắng, bánh ngọt là thứ duy nhất nàng có thể ăn. Hàng Thanh Nhi mỉm cười nhận lấy, vừa ăn chậm chạp vừa lên tiếng hỏi:

- tí tí, liệu Chàng có vượt qua được tầng chín này?

Ngọc Yên Mĩ ngược nhìn ánh đèn nơi tháp trận. Ánh sáng của tầng chín vẫn chói sáng vô cùng mạnh mẽ. Nàng không hiểu sao lại có lòng tin vô cùng:

- Muội không thấy hắn có thực lực vô cùng thần bí sao? Ta cũng không ngờ là thực lực hắn lại mạnh đến như vậy.

Có thể đi tới tầng chính, chắc chắn hắn phải ngang bằng hoặc hơn so với tu vi của chúng ta!

Hàng Thanh Nhi lắc lắc đầu, nói:

- Muội không quan tâm chàng thực lực mạnh hay yếu, lúc này muội chỉ muốn chàng yên bình trở ra thôi!

Ngọc Yên Mĩ nhìn Hàng Thanh Nhi. Vị muội muội thông minh sắc sảo không ngờ lúc yêu lại trở nên nhu nhược như thế. Tình yêu thật sự làm cho người ta điên cuồng đến thế sao? Thứ cảm xúc của ta đối với hắn liệu có phải tình yêu hay không? Hay chỉ là sự yêu thích mà thôi.

Tầng chín tháp trận. Hoàng Minh đang đứng giữa không gian. Thân người hắn vô số vết thương chằng chịt, máu tươi cũng đã thấm đầy quần áo. Bỗng chốc hắn vùng kiêu lên, chém mạnh xuống. Một tiếng kêu nữa lại vang lên kinh hoàng.

Roạt, Hoàng Minh lên cấp. Thân thể hắn ngay lập tức được chữa trị. Các miệng vết thương nhanh chóng lành lại. Linh lực trong người hắn ngay lập tức tràn đầy. Một cỗ khí tức mạnh mẽ bao phủ trong thân thể. Hoàng Minh khoe miệng nhếch lên nụ cười tươi rói. Hắn đã lên tới kim thần tầng 4. Chính là kim thần trung kỳ cảnh giới.

Ngay lập tức hệ thống xuất hiện một thông báo:

- Chúc mừng chủ nhân lên cấp, hệ thống nâng cấp đã có thể tiến hành, hiện tại nâng cấp hay không?

Hoàng Minh kinh ngạc. Hệ thống lần này nâng cấp khi hắn đạt kim thần trung kỳ sao?

Thế nhưng Hoàng Minh không ngờ là lần này nâng cấp là do hắn quyết định, chứ không bị ép buộc như lần nâng cấp đầu nữa.

- Không!

Hoàng Minh nói.

- Hệ thống nâng cấp sẵn sàng hoạt động khi được lệnh!

Ngay lập tức màn hình sáng lên, một ô nâng cấp xuất hiện. Hoàng Minh gật đầu, hắn dự tính sau khi ra khỏi đây nhất định sẽ nâng cấp đấy.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 261: Vượt Tháp 4

Hoàng Minh không rõ là hắn đã chém giết ở đây bao nhiêu lâu, thế nhưng sau phát chém cuối cùng này, không gian đã xuất hiện cánh cửa, Hoàng Minh thờ ra một hơi. Cuối cùng cũng xong, chiến đấu kiểu này thật sự là làm đầy thần kinh của hắn muốn nổ tung mà. Vận động thân thể một chút, hắn bắt đầu tiến lên tầng thứ 10.

Bên ngoài lúc này đã là ba giờ sáng rồi. Rất nhiều người đã không nhìn được bá vai bá cổ nhau mà ngủ li bì. Một số người vẫn bé má, hai mắt chăm chăm nhìn về ánh đèn tầng chín. Khi ánh đèn tầng chín vụt tắt, vô số người kinh hãi, chẳng lẽ thua rồi, vượt tháp không được?

Thế nhưng ngay lập tức ánh đèn của tầng mười sáng lên. Hàng trăm người còn thức đồng thời hét lớn. Âm thanh vang lên giữa không gian tĩnh mịch.

- Vượt rồi, hura, vượt qua rồi!

- ha ha ha, vượt rồi, thật sự vượt qua tầng chín rồi!

Tiếng hô của một người đã như đá ném vào mặt hồ tĩnh lặng rồi. Đẳng này lại hơn trăm người cùng hô. Ngay lập tức tạo lên một đợt sóng lớn. Toàn bộ đều giật mình thức giấc. Ánh mắt ngay lập tức nhìn lên tháp trận. Khi thấy ánh sáng tầng thứ mười. Toàn bộ đều vô cùng rung động. Rung động nhất có lẽ là Hàng Vô Ưu. Người hắn đang run rẩy vô cùng. Tầng mười, tầng mười có ý nghĩa vô cùng quan trọng đối với hắn. Không mấy ai biết được tầng mười có ý gì. Thế nhưng Hàng Vô Ưu đã nghĩ cách mấy chục năm qua, lần này thật sự có người lên tới tầng mười. Hắn chỉ hận không có cách nào liên hệ với Hoàng Minh ngay lúc này. Cũng không trách hắn. Dù sao tháp trận là có hạn chế đấy. Trên hai mươi năm tuổi là không thể tiến nhập tháp rồi. Cho nên chỉ có thể các thanh niên thiếu niên đi vào mà thôi.

Hoàng Minh bước vào tầng mười. Hắn thật sự kinh ngạc. Hai mắt tròn tròn lên. Tầng mười trong mắt hắn là một khu vườn, một khu vườn rộng lớn. Nơi này được thảo trân quý nhiều vô kể. Hai mắt Hoàng Minh tròn ngược lên. Nơi này được thảo không những quý, mà niên đại lại còn thật sự lâu năm. Hoàng Minh chậm rãi bước đến, tay hắn sờ từng loại dược thảo một. Mỗi loại hắn sờ, Hệ thống đều đưa ra được thông tin chi tiết. Hoàng Minh rất hài lòng. Hắn đi một vòng, nhận thấy không hề có một loại sinh vật nào thì mới yên tâm. Ở giữa trung tâm là một cái bàn đá. Hoàng Minh hiểu kì đi tới. Bàn đá niên đại chắc cũng vô cùng lâu đời rồi. Một số loại thảo dược đều bám vào mà treo lên. Hoàng Minh ngồi xuống một cái ghế đá, hắn nhìn ngó một hồi. Cuối cùng phát hiện ra mặt bàn có mấy dòng chữ. Hắn vội vàng kéo đám thảo dược ra ngoài. Một loạt hàng chữ lộ ra. Hoàng Minh giật mình, kinh hãi lắm lắm:

- Đây, đây là chữ Hàn Quốc mà!

Hắn học đến năm thứ hai đại học đã thông hiểu rất nhiều thứ tiếng. Hàn quốc cũng là một trong đó. Cho nên vừa nhìn thấy là hắn đã nhận ra ngay. Thật không ngờ lại xuất hiện chữ của Hàn Quốc tại đây. Hoàng Minh lâm lâm trong miệng, lên tiếng:

- Một đan phương. Nghịch Thiên đan?

Chẳng lẽ đây là thử thách của tầng thứ mười này?

Hoàng Minh đoán không sai. Tầng thứ mười này chính là chế tạo đan dược. Hắn chậm rãi xem xét tên gọi của từng vị thuốc trong đan dược. Mất hơn mười phút thì mới thuộc lòng. Hoàng Minh tiến vào tìm kiếm dược thảo. Hoàng Minh không từ thủ đoạn, hắn cũng không phải chính nhân quân tử gì. Ngay lập tức hắn thu các loại thảo dược vào trong ba lô. Nơi này thảo dược quý hiếm nhiều vô cùng. Không biết là đã được trồng từ bao nhiêu lâu. Hắn mặc kệ. Hắn lần lượt thu vào các ô trong ba lô. Thế những mới được mấy loại, Hoàng Minh đang hăng say thì bên tai vang lên tiếng nói của A Trang.

- Chủ nhân, hệ thống trên đảo có một khu có thể trồng linh dược, ngươi có thể mua lại để trồng đám dược thảo này. Không nên hái chúng như thế, rất tổn hại.

Hoàng Minh kinh ngạc:

- Còn có thể mua đất?

Tiếng A Trang lại vang lên:

- Đúng vậy, còn rất nhiều tiện ích khác mà người không có hỏi ta.

Hoàng Minh nghe vậy mừng quýnh, nếu vậy sẽ thu toàn bộ chỗ dược thảo này về trồng ở đảo kia. Sẽ không sợ bị chết mà lại còn đỡ nhột nhét ba lô mà chẳng được bao nhiêu.

- Giá mua đất là bao nhiêu?

Hoàng Minh lên tiếng hỏi.

- 100 triệu ba mươi mét vuông.

- Sặc!

Hoàng Minh suýt té ngã. Trước khi đi lên Trung vị diện, hắn đã mảy đi của Hoa Anh Đào thương hội một trăm triệu. Bây giờ hệ thống này mở miệng ra

là đúng một trăm triệu. Đây là muốn lấy mạng hần đây mà. Hoàng Minh mặt mũi tái nhợt. Đoạn nói:

- Khá lắm, A Trang, muốn dồn ta tới táng gia bại sản hả?

Giọng A Trang vô cùng uy khuất, nhẹ nhàng nói:

- Ta đâu có, ta chỉ là một người Hướng dẫn mà, ta đâu có ý nào khác đâu!

Hoàng Minh nghe nàng ta nói mà không nhận được rùng mình. Rõ ràng là một dữ liệu mà lời nói lại như có tính cảm. Không khác gì một người con gái thật. Hoàng Minh không dám nghĩ nữa, thôi thì một trăm thì một trăm. Trước sau gì ta cũng kiếm lại.

Hoàng Minh tự an ủi mình như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 262: Vượt Tháp 5

Hoàng Minh cứ thế đào bới, chân tay lấm lem bùn đất, thế nhưng hần càng đào càng hăng, toàn bộ dược thảo của hần đều được A Trang giúp đỡ trồng vào khu đất của hần. Không rõ là bao lâu, Hoàng Minh cuối cùng cũng đào xong. Hần một mẻ này hốt trọn tầng mười của Tháp trận. Nếu vị tiền bối tạo ra Tháp trận trở về nhìn thấy tình cảnh này. Chắc chắn lời Hoàng Minh ra mà đám chết hần rồi. Số lượng dược thảo như vậy rõ ràng không gian giới chỉ cũng không thể đem đi được. Vì trận pháp dựng lên trong tầng mười này vô hiệu hóa toàn bộ không gian giới chỉ. Mục đích là để không ai có thể mang dược thảo ra ngoài. Thế nhưng thật không may, tầng mười này lại gặp phải con hàng Hoàng Minh. Thứ hần dùng không phải là không gian giới chỉ.

Hoàng Minh cũng không rõ là bao lâu, hần chỉ biết là chăm chỉ cày cuốc, một mẻ hốt hết nơi này, không cần biết là thảo dược gì. Trước cứ mang đi đã. Sau khi thu hoạch xong rồi, hần bắt đầu nhìn về phía đan phương kia. Lấy ra những dược thảo hần đã để riêng trong ba lô để luyện đan. Mặc dù không rõ loại đan dược này thuộc cấp thứ mấy, nhưng nhất định là không thấp. Lấy ra đan đỉnh cùi mía khi xưa lấy từ Phiên ảnh Hội đầy giá. Hoàng Minh nhanh chóng luyện đan.

Lần thứ nhất hỏng.

Lần thứ hai hỏng.

Lần thứ mười Hỏng.

Rõ ràng là đẳng cấp quá cao. Hoàng Minh không hề nản chí. Hần lúc này tài nguyên dược liệu nhiều vô cùng. Tha hồ cho hần rèn luyện. Hoàng Minh đã đoan ra dược. Đan phương này nhất định phải đạt tới cấp sáu. Trong khi hần chỉ là luyện đan sư cấp ba.

Hoàng Minh ngay lập tức đi vào hệ thống. Tầng mười này không có nguy hiểm gì, thế nên hần rất an tâm. Lấy toàn bộ dược thảo ra, Hoàng Minh đi vào luyện tập đan dược. Hần tin tưởng, với số đông phân thân, hần rất nhanh sẽ đạt tới Luyện đan sư cấp sáu.

Một ngày nữa trôi qua, ngọn núi của Tháp trận lại càng đông hơn chứ không có ít đi chút nào. Ai ai cũng háo hức không thôi. Tâm điểm của mọi người đều là tháp trận đây. Những cuộc bàn tán sôi nổi không thôi. Đã rất lâu rồi Lưu Vân Tông không phát sinh ra sự kiện nổi bật nào. Hôm nay đúng là một ngày đẹp trời.

Vũ Văn Sơn hai mắt lóe lên tia gian xảo, hần đang liên tục nguyên rửa. Tên tiểu tử kia tại tầng mười gặp phải yêu thú cường đại, một hơi đánh trọng thương luôn đi.

- Ô, đây không phải là Thiên Hạ hội hội trưởng sao?

Một âm thanh vang lên đây về trên tức. Vũ Văn Sơn hừ lạnh. Người đến là một thanh niên cao ráo, đôi mắt xéch vô cùng khác biệt làm cho hần có vẻ vô cùng thông minh. Khỏe miệng luôn la nụ cười tươi tắn.

- Hừ Cửu Long, ta chưa tìm người tính sổ. Người lại tự thân vác xác đến?

Cửu Long cười lớn ba tiếng, chậm rãi nói:

- Vũ Văn Sơn. Người tin hay không ta cũng không quan trọng. Ta chỉ nói sự việc tối hôm đó không liên quan đến Ứng hạ hội.

Vũ Văn Sơn trong lòng có chút nghi hoặc, nhưng vẫn nói lại:

- Không liên quan đến người, ha ha ha, người lừa tiểu hài tử chắc!

Cửu Long cũng lười giải thích, ánh mắt hướng lên trên tháp trận, khước miệng vẫn nụ cười ta đĩ mà nói:

- Chúng ta có lẽ sắp đón một tân vương rồi!

Vũ Văn Sơn ánh mắt quay lại, hướng lên trên tháp trận. Miệng lẩm bầm câu gì đó mà không ai nghe được.

Trên tầng mười, Hoàng Minh đang luyện chế Nghịch Thiên Đan. Rõ ràng là được thảo nhiều khiến hắn có rất nhiều thời gian cùng tài liệu luyện đan. Lúc này đây, hai tay hắn không hóa vô cùng thuần thực. Hóa điểm hình thành một đạo cầu vòng vô cùng kì lạ, đẹp mắt, hai đạo đan vào nhau thành bốn đạo. Nơi giao nhau của bốn đạo này chính là một ngã tư. Lò đan được chính là đang ở nơi này. Hoàng Minh lúc này đã mồ hôi nhễ nhại. Hắn đã thử lần này là lần thứ bảy mươi ba rồi. Sau gần bảy ngày trong phòng luyện tập. Hắn đã lên tới luyện đan sư cấp sáu. Tiến bộ thần tốc này phải nói đến hắn có hệ thống bá đạo, chỉ cần theo công thức là hệ thống sẽ tự gia trì luyện đan. Hắn cứ làm như một cái máy mà thôi. Thứ hai là phòng tập thần kì của hắn, đem thời gian nhân lên gấp bảy lần. Thứ ba là hắn có đa trùng ảnh phân thân chi thuật. Mỗi lần phân thân là hắn sẽ được một lần luyện đan. Việc hắn làm chỉ là liên tục luyện đan, liên tục kiếm thêm kinh nghiệm để tăng trưởng chức nghiệp luyện đan sư. Hiện tại hắn đã là luyện đan sư cấp sáu rồi.

Không gian mùi thuốc hòa quyện vào nhau làm người ta cảm thấy vô cùng thư thái.

- Ngưng cho ta!

Hoàng Minh hét lớn, ngay lập tức đánh ra rất nhiều thủ quyết. Thủ quyết chấn áp lò đan, ép cho được lực thành hình. Một mạch đánh ra mười mấy thủ quyết, sức lực Hoàng Minh như sắp cạn kiệt.

Coong một tiếng, lò đan được hạ xuống bàn đá. Hoàng Minh cũng xụi lơ trên mặt đất. Một mùi hương thơm ngát thoang thoang xung quanh không gian tầng mười. Chỉ vài giây sau đó, một cánh cửa lại tiếp tục xuất hiện. Hoàng Minh tuy mệt mỏi nhưng lại vô cùng phấn khích. Cuối cùng cũng qua! Nhất định lần này tiến ra, ta phải tìm một cái được đỉnh mới. Cứ dùng lò luyện này thật quá là mất sức.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 263: Vượt tháp 6

Lưu Vân Tông lúc này đã vô cùng sôi trào. Khi ánh sáng tầng thứ mười một sáng lên, Lưu Vân Tông chắc chắn gì có một vụ nổ lớn. Hàng ngàn người hò hét. Không hề hay biết là lúc này đã chập tối rồi. Người người sôi sục, nhà nhà hăng máu. Không cần biết hôm nay người kia sẽ đạt đến tầng thứ mấy, thế nhưng đã quá đủ để dựng lên một huyền thoại rồi. Toàn bộ ba mươi tám trưởng lão cũng đại trưởng lão đã tề tụ nơi này. Chấp sự đường cũng xuất hiện hơn nửa. Một là duy trì trị an, hai cũng là quan sát biến đổi của tháp trận.

Hàng Vô Ưu đang ngồi trong một cái đình nhỏ, xung quanh là khá nhiều trưởng lão quyền cao chức trọng của Lưu Vân Tông. Lúc này Hàng Vô Ưu đứng là vô cùng rung động, sau đó là mong chờ. Hắn thật không thể ngờ là thiếu niên kia đã vượt qua tầng thứ mười. Hắn đã từng dùng hai mươi năm để tìm kiếm thông tin lịch sử của Lưu Vân Tông. Toàn bộ tin tức của tầng thứ mười. Tầng thứ mười là một đan phương. Đan phương này được viết bởi một loại chữ cổ hàng vạn năm trước. Hắn thật không thể tin là Hoàng Mịn lại có thể đọc được đan phương ấy, thậm chí là luyện chế đan dược thành công. Điều ấy nói lên chuyện gì, rõ ràng là thiếu niên này cũng là một luyện đan sư vô cùng cường hãn. Thế nhưng tất cả không quan trọng. Hàng Vô Ưu hắn chỉ muốn viên đan dược kia. Viên đan dược mà hắn đã trông ngóng hơn hai mươi năm kia. Hiện tại có thể có được, hắn không thất thố làm sao được.

-Lê Vân, hãy chờ ta, ta có thể cứu nàng rồi!

Hàng Vô Ưu lẩm nhẩm nói.

Xung Quanh vô số trưởng lão bàn luận vô cùng sôi nổi. Đã từ lâu rồi Lưu Vân Tông không phát sinh ra sự kiện trọng đại như thế này rồi.

Hoàng Minh đứng trong tầng thứ mười một. Hắn chậm rãi quét mắt nhìn toàn bộ không gian này. Không gian giống y hệt tầng thứ chín. Trống rỗng.

- Không lẽ giống như tầng thứ chín kia? Có yêu thú tàng hình?

Hoàng Minh còn đang ngơ ngác, bỗng cánh cửa xuất hiện ở phía xa. Hoàng Minh thần kinh có chút quái lạ. Tại sao lại xuất hiện cửa ra rồi. Việc này...

Hoàng Minh kì quái, hắn chậm rãi đi tới phía trước. Bước chân thứ ba của hắn ngay lập tức va phải vật gì đó, Hoàng Minh chưa kịp nhận ra đã thấy một đoàn ánh sáng đánh úp tới. Hắn kinh hãi lộn ngược người ra sau né đi tia sáng đó. Chưa kịp định thần lại, bốn đạo ánh sáng khác phóng tới, toàn bộ đánh vào yếu huyệt của hắn. Rầm rầm rầm. Bốn đạo thiên quang đó ngay lập tức đánh nát một thân cây. Trong sát na ấy Hoàng Minh kịp sử dụng thể thân thuật. Hoàng Minh đứng ở vị trí ban đầu bước bảo mà thở ra một hơi dài. Vô cùng kinh hãi. Hóa ra nơi này là một sát trận. Hắn sẽ phải vượt qua sát trận này để tới cánh cửa kia. Cánh cửa không xa hắn là mấy, rõ ràng là hơn năm mươi mét. Ở giữa không biết có bao nhiêu sát trận, thậm chí là khôn trận đây. Hoàng Minh nhếch môi, nụ cười vui vẻ của hắn vô cùng tà dị.

- Muốn ta vượt qua, ha ha ha! Ta nhất định vượt qua, nhưng mà, bằng cách khác! Dịch chuyển tức thời!

Xoạt. Hoàng Minh biến mất. Ngay lập tức xuất hiện bên cạnh cửa lên tầng thứ mười hai. Khóe miệng hắn vẫn nở nụ cười tà dị ấy. Nếu người tạo ra trận pháp này mà thấy được có lẽ sẽ phun ra một ngụm máu mắt. Rõ ràng bao nhiêu công sức xây dựng vô số sát trận. Kẻ muốn đi qua phải vô cùng khổ sở, chỉ không cẩn thận là có thể táng mạng tại vô số trận pháp đan chéo nhau ấy. Thế nhưng con hàng này chỉ sử dụng một chiêu đã đi qua. Một cộng lòng cũng không rơi rớt.

Dịch chuyển tức thời là kỹ năng đưa thân thể lập tức đến địa điểm trong vòng khả năng mà không hề đi xuyên qua một vật gì. Đây đúng là kỹ năng bá đạo mà Hoàng Minh ưng ý nhất. Hiện tại đạt tới Kim thần trung kỳ, khoảng cách di chuyển của dịch chuyển tức thời là một trăm mét. Hiện tại nơi này cách nhau chỉ có hơn năm mươi mét, quá dễ dàng hắn biến qua mà không có chút nguy hiểm nào. Có trách thì trách người tạo ra trận pháp này tạo ra cái cửa quá gần mà thôi. Hoàng Minh một tầng ung dung đi qua.

Bên ngoài lại một trận hò hét kinh trời. Tầng thứ mười một này không ngờ chỉ có ba phút đã vượt qua. Đây đây là cái quái gì. Tại sao lại nhanh như vậy?

Hàng ngàn đệ tử hô lên vang trời. Chẳng biết từ khi nào cái tên Hoàng Minh đã bị người ta nói ra. Đến bây giờ hàng ngàn người đều hô to:

- Hoàng Minh! Hoàng Minh! Hoàng Minh!

Ngay sau đó lại có người tung tin, Hoàng Minh chính là vị đệ tử chấn mà ngư hát một bài khiến thiên địa thất sắc. Hai tháng gia nhập tông môn, mỗi tháng nhảy một cấp bậc. Hiện tại thậm chí là ứng danh đệ tử hạch tâm cũng chính là xứng tầm rồi.

Lại có người nhớ tới chuyện Hoàng Minh đi cùng Hàng Thanh Nhi đến khảo hạch, lại một phen bàn tán cả hai người chính là một đôi. Không gian quan sát đưa ra. Ai ai cũng vô cùng ngưỡng mộ.

- Rõ ràng là một cặp trời sinh mà!

Vài người không nhịn được mà thốt lên.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 264: Vượt Thập 7

Hoàng Minh giờ này đã là ngôi sao sáng nhất của Lưu Vân Tông. Ngôi sao này thật sự là không hề hay biết mà. Hắn đang đứng trên không gian của tầng thứ mười hai. Tầng mười hai này chính là một cái lò rèn. Hoàng Minh kinh ngạc khi thấy ở chính giữa có một cái búa lớn, bên cạnh là một thanh sắt đã đỏ hồng. Không biết là làm từ vật liệu gì. Hoàng Minh đi một vòng xung quanh, rõ ràng nơi đây không có gì cả, chỉ có một cái lò rèn ở đây. Hoàng Minh suy nghĩ. Tầng mười là luyện đan, tầng mười một là trận pháp, tầng mười hai này không hề là luyện khí?

Hoàng Minh suy nghĩ không sai, thế nhưng lúc này hắn phải làm gì? Tiến vào lò luyện, không khí nóng bức hằm hập phả vào người hắn. Hoàng Minh mồ hôi mồ kê nhễ nhại. Hắn lâm bầm:

- Thật con mịa nó nóng thật. Vừa mới vào đã toát hết mồ hôi.

Hắn cời luôn bộ y phục đã rách đôi chỗ, máu tươi đã nhuộm đỏ vào ba lô. Cứ một thân trần như vậy. Nhìn khắp nơi chẳng có gì ngoài một cái búa như đã thấy và một thanh sắt đỏ hồng đang được một cái kẹp sắt giữ ở đuôi. Hoàng Minh suy nghĩ một hồi, hắn cầm kẹp, lôi thanh sắt đã đỏ hồng kia ra, hắn nghĩ có lẽ khảo nghiệm lần này chính là làm binh khí từ loại kim thiết này. Hoàng Minh tay phải cầm lấy búa, ngay lập tức hệ thống có thông báo.

- Tinh tinh, tìm được Thiết Dương chùy.

Thiết Dương Chùy

Phẩm chất: Huyền thoại

Thiết Dương chùy được tạo ra bởi bàn tay của thần vũ khí. Nó mang trong mình một cỗ nhiệt huyết vô cùng lớn. Ánh dương chính là sức mạnh, một chùy có thể địch vạn quân.

Nội tại: Tăng khả năng thành công của vật phẩm lên 30%.

Hoàng Minh kinh hãi. Thiết Dương chùy này thật bá đạo. Tăng xác suất lên bao mười phần trăm, chuyện này quả là nghịch thiên rồi. Hoàng Minh có chút không tin nổi. Toàn bộ thập trận này tốt cuộc là ai tạo ra. Người đó phải thông thiên thể nào mới có thể làm ra được cái pháp bảo khủng bố thế này chứ. Hoàng Minh cầm Thiết Dương chùy lên, thật là nặng không tưởng, hắn phải vận khí, để linh lực tiến mạnh vào tay phải mới có thể nhấc lên. Hoàng Minh mồ hôi ướt nhẹp. Hắn nện chùy xuống kim thiết đỏ hồng kia vang lên một tiếng đinh đương.

Hai chùy.

Mười chùy.

Ba mươi chùy.

Hoàng Minh lúc này đã quên mất xung quanh. Hắn đang điên cuồng vận chuyển linh khí vào cánh tay, duy trì vận động để nện xuống. Xung quanh hắn mọi vật đều đã biến mất, hắn tiến vào một cảnh giới mà vô số luyện khí sư luôn luôn ao ước. Vô ngã cảnh giới.

Hoàng Minh không hề hay biết là cánh cửa thông lên tầng thứ mười ba đã xuất hiện. Mục đích của tầng thứ mười hai này chính là cảnh giới vô ngã của luyện khí sư. Khi Hoàng Minh đạt được, hắn sẽ có thể đi lên tầng tiếp theo. Thế nhưng Hoàng Minh như một con dế đã thú điên cuồng. Hắn liên tục nện xuống, hắn muốn hoàn thành lần luyện khí này. Trong mắt hắn bây giờ, chỉ có không ngừng luyện, không ngừng, không ngừng. Thân thể hắn mồ hôi như mưa, làn da trắng nay đã chuyển sang như màu đồng thiết. Cơ bắp rắn chắc, gân xanh nổi lên cuộn cuộn. Hoàng Minh đã gõ tới nhất thứ chín trăm tám mươi. Thân thể hắn đã thoát lực hoàn toàn rồi. Mặc dù có khí hai bi vô cùng dồi dào thể nhưng vẫn không thể chịu được sức nặng của Thiết Dương Chùy. Duy trì đến mức này hoàn toàn là ý chí cùng lòng kiên trì của hắn.

Chín trăm chín mươi tám.

Chín trăm chín mươi chín.

Một ngàn.

Kim thiết hoàn toàn biến thành một đoàn chất lỏng chảy xuống dưới. Bên dưới một bộ khuôn có sẵn ngay lập tức sáng lên. Bộ khuôn thật không ngờ lại là một thân cung. Hoàng Minh thoát lực, bò lồm cồm ra khỏi lò luyện khí, sau đó ngồi xuống đất. Hắn lúc này cần nhanh chóng điều hòa lại thân thể, điều tức lại toàn bộ. Ném vào miệng vài viên đan dược, Hoàng Minh cứ ngồi đó điều tức. Rõ ràng lần này chính là lại một ngày nữa đi qua. Hoàng Minh đã ở tầng thứ mười hai này thêm một ngày rưỡi nữa. Hắn bây giờ đang chậm rãi lấy ra từ ba lô một vỏ rượu cùng một con thỏ nướng thơm phức. Ngồi vừa ăn vừa hát hò. Ai có thể ngờ một nơi không thể dùng không gian giới chỉ này lại có thể lấy ra thức ăn cùng rượu. Cũng chỉ có Hoàng Đại gia nhà ta có hack cheat mới có khả năng thôi.

Hoàng Minh ăn uống xong xuôi. Hắn bắt đầu vận động thân thể, tiến vào không gian lò luyện khí. Việc đầu tiên là hắn lại chôn chia Thiết Dương Chùy. Ngay lập tức ném cái chùy này vào ba lô chiếm làm của riêng. Tiếp theo hắn nhắc khuôn, kiểm tra bên trong. Khi tháo khuôn ra, Hoàng Minh kinh ngạc vô cùng. Bên trong là một Thân cung màu xanh lá vô cùng chói mắt. Hắn thật không hiểu kim thiết kia rõ ràng lại trở thành được màu xanh lá cây kì diệu thế này. Đây rốt cuộc là tài liệu gì?

Hoàng Minh đưa tay cầm lấy cung tên.

Tiếng thông báo vang lên trong đầu hắn.

- Tinh tinh, nhận được vô danh cung.

Phẩm chất: Tuyệt hảo.

Vô danh cung được chế tạo bởi Hoàng Minh. Làm từ Tử trúc kim thiết ba ngàn năm. Tử trúc kim thiết là tài liệu vô cùng quý hiếm. Đặc biệt tử trúc kim thiết nếu luyện hóa tinh huyết của chủ nhân sẽ sinh ra linh tính, vô cùng hoàn mỹ.

Hoàng Minh kinh ngạc đọc lại thông tin. Thật khó tin vào mắt mình rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 265: Vượt tháp 8

Hoàng Minh ngắm kĩ thân cung, âm thầm khen ngợi người tạo ra bộ khuôn này. Thân cung tạo hình vô cùng kì diệu. Một bên là hình rồng đang trong tư thế bay cao. Một bên là Phượng đang tung cánh. Hoàng Minh nhìn qua ba mũi tên. Ánh sáng lấp lánh vô cùng huyền ảo.

- Thật sự là bảo bối.

Hoàng Minh ngay lập tức không chần chừ, lấy kunai ra cửa một đường. Máu tươi chảy xuống rơi vào thân cung. Hoàng Minh rõ ràng thấy cả cây cung đang rung chuyển. Nó lập tức hút máu của hắn, một đoàn máu rơi trên thân nó đều biến mất. Hoàng Minh kinh ngạc không thôi. Đến khi hắn nhận ra hắn và cung tên này bỗng chốc có một mối liên kết vô cùng khó diễn tả, Hoàng Minh liền nhận được thông báo.

- Chúc mừng chủ nhân, luyện chế thành công vũ khí mới, mời đặt tên!

Hoàng Minh ồ lên một tiếng, hắn trầm ngâm suy nghĩ một hồi. Lập tức nhớ ra một cái tên. Chấn Thiên Cung, chính là nó. Ta sẽ đặt tên người là Chấn Thiên Cung.

Chấn Thiên Cung trên mặt đất run lên, vô cùng sung sướng.

- Chúc mừng chủ nhân đặt tên thành công.

Chấn Thiên Cung

Phẩm chất: Tuyệt hảo.

Vô danh cung được chế tạo bởi Hoàng Minh. Làm từ Tử trúc kim thiết ba ngàn năm. Tử trúc kim thiết là tài liệu vô cùng quý hiếm. Đặc biệt tử trúc kim thiết nếu luyện hóa tinh huyết của chủ nhân sẽ sinh ra linh tính, vô cùng hoàn mỹ.

Nội tại: Thiêu đốt.

Mỗi mũi tên đều mang theo quang mang thuộc tính, đều có khả năng thiêu đốt cực lớn. Đặc biệt đối với hắc ám sinh linh, tổn thương tăng lên gấp hai.

Kĩ năng: Bá Vương Tường Phụng Tiễn.

Tập trung sức mạnh cực đỉnh. Hấp thu thiên địa linh khí, tung ra một thần tiễn Phụng Hoàng lửa uy lực tuyệt luân.

Hoàng Minh đọc mà sợ hãi. Chỉ nghe thôi mà đã thấy máu trong người sôi trào rồi. Hắn cảm Chấn thiên Cung lên kéo thử. Chấn Thiên Cung không hề có dây cung. Vậy mà khi Hoàng Minh làm động tác kéo cung, ngay lập tức dây cung xuất hiện. Một mũi tên được hình thành, mũi tên màu trắng tỏa ra quang mang vô cùng đáng sợ. Hoàng Minh chỉ thử thôi, không dám buông tay, đành nhẹ nhàng thả dây lại ban đầu, mũi tên cũng theo đó mà biến mất. Nở nụ cười tươi rói. Hoàng Minh vô cùng phấn khích. Một chuyển xông tháp trận này hắn đã lấy được vô cùng nhiều tiền nghi mà chính hắn cũng không thể nào nghĩ ra được. Cát Chấn thiên cung vào ba lô. Một lần nữa Hoàng Minh chuẩn bị bước vào cánh cửa. Hắn muốn tiến vào Tầng thứ mười ba rồi.

Ánh sáng tàn thứ mười hai vụt tắt, toàn trường bên ngoài sợ hãi không thôi, ai cũng nín lặng chờ đợi. Khi ánh sáng của tầng thứ mười ba xuất hiện, cả bầu trời Lưu Vân Tông đều rung động. Tiếng hò hét lại vang lên.

- Hoàng Minh!

- Hoàng Minh!

- Hoàng Minh!

Hoàng Minh không nghi ngờ gì nữa, sau việc lần này, hắn chính là ngôi sao sáng nhất, chính là thần tượng của toàn bộ đệ tử Lưu Vân Tông.

Hàng Thanh Nhi ôm lấy Ngọc Yên Mĩ mà khóc. Nàng khóc vì lo lắng cho Hoàng Minh, là tự hào đan xen nhau. Ngọc Yên Mĩ vẫn về mặt bình tĩnh, hầu như không có mấy chuyện làm nàng tỏ ra thái độ cả. Mặc dù trong lòng nàng đang có bao nhiêu suy nghĩ thì khuôn mặt thủy chung vẫn nét cười. Cố gắng dỗ dành Hàng Thanh Nhi.

Cầu ca lúc này có lẽ là kẻ phấn khích nhất. Hắn đã thành công đột phá ngân huyền cảnh. Sau khi xuất quan nghe tin Hoàng Minh đại phá Tháp trận. Hắn đã vội vàng đến đây. Chứng kiến Hoàng Minh liên tục vượt tháp, hai mắt hắn sáng rực vô cùng. Không hết lời kêu than cùng khoe mẽ:

- Các ngươi biết không, ta chính là tiểu đệ của Hoàng Minh lão đại! Ha ha ha, các ngươi muốn theo Hoàng Minh lão đại sao? Cầu ca ta chính là tiểu đệ thân tín nhất. Mau mau gọi tiếng Cầu lão đại...

Cầu ca nhanh chóng sử dụng biệt tài của mình, nhanh chóng thu nhận gần trăm tên đệ tử, nội môn ngoại môn đều có. Hắn không ngốc. Hoàng Minh đã từng nói qua sẽ xây dựng một hội riêng. Đây chính là lúc hắn giúp Hoàng Minh thu thập đàn em. Nhất là lúc Hoàng Minh đang tỏa sáng như mặt trời ban trưa thế này. Cầu ca nhếch lên nụ cười, nụ cười của tên lưu manh. Hắn rõ ràng một câu, nước lên thì thuyền lên. Tiếng nói của hắn sau này sẽ vô cùng có trọng lượng. Ha ha ha. Cầu ca hắn đã lột xác rồi.

Hoàng Minh bước qua cánh cửa, một không gian lại xuất hiện trước mặt hắn. Kinh hãi nhất là trước mặt hắn lại là một thân ảnh. Một nhân loại. Một lão giả tóc tai bạc phơ, thân hình vô cùng mảnh khảnh. Hai mắt nhắm tịt. Lão đang ngồi xếp bằng ở đó, cả thân hình không có một tia dao động nào. Đường như đã hòa vào thiên địa. Hoàng Minh chậm rãi bước tới, ánh mắt không rời khỏi lão già đó.

- Người trẻ tuổi, rốt cục ngươi cũng tới!

Âm thanh già nua vang lên, lão già mở đôi mắt ra nhìn Hoàng Minh. Ánh mắt đục ngầu đầy vẻ mong chờ. Hoàng Minh hơi sững ra một chút. Hắn cũng nghĩ là lão già này còn sống, thế nhưng đối diện với lão quái vật không biết bao nhiêu tuổi này làm hắn có chút tim đập chân run. Nhìn những nếp nhăn kia của lão, Hoàng Minh gai ốc đã nổi lên rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 266: Quách Vô

- Tiền bối, người là ai vậy?

Hoàng Minh rụt rè hỏi. Thiên địa tạo hóa công đã vẫn chuyển đến mức cao nhất. Hắn rất sợ lão già này. Lỡ đâu lão ta là một lão quái vật nào đó, bỗng nhiên lao đến, muốn ăn thịt hắn thì sao?

Lão già này ánh mắt chiếu lên người Hoàng Minh, bộ dáng như đang đánh giá hắn. Hoàng Minh da gà da ốc nổi hết lên, không phải lão này có ý đồ biến thái gì đấy chứ.

- Ha ha ha ha, Người trẻ tuổi, không nên sợ hãi. Mau mau ngồi xuống, nói chuyện với ta đi. Đã thật lâu rồi, thật lâu ta chưa có ai để nói chuyện.

Lão già lên tiếng nói. Giọng nói của lão thật khàn, thê nhưng vô cùng có lực. Lại lộ ra chút thê lương của năm tháng tuế nguyệt.

Hoàng Minh tuy sợ hãi, nhưng gan hắn vốn không nhỏ. Hắn cũng rất tò mò. Liệu có thể hỏi được thông tin nào đó từ lão già này chăng. Nghĩ vậy, Hoàng Minh rụt rè đi tới. Khi còn cách lão già năm mét thì hắn cũng ngồi xuống, đối diện với lão già này. Lúc này hắn đã nhìn rõ được lão hơn. Lão có khuôn mặt rất bình thường, những nếp nhăn đã chẳng chít. Sống mũi hơi tẹt, đôi mắt già nua đục ngầu. Thân thể lão cũng không hề to lớn, cả người được bao bọc bởi một bộ áo thùng thình. Hai bàn tay già nua khô héo. Hoàng Minh có chút dè dặt.

Lão già này cũng đang đánh giá Hoàng Minh, hai mắt lão hơi nhú lại, một lúc lại giãn ra, mỉm cười nói:

- người trẻ tuổi, tu vi tuy còn thấp nhưng tư chất lại khá tốt đấy. Với tu vi như thế mà ngươi cũng có thể lên được tới tầng này. Có lẽ ngươi cũng có chút môn đạo, ha ha ha!

Lão già vui vẻ cười nói. Hoàng Minh có chút kinh ngạc. Tu vi của hắn mặc dù đối với các cao thủ bề trên thì không thấm vào đâu, nhưng đối với thanh niên đồng trang lứa thì hắn vô cùng tự tin. Hắn quyết có thể đánh mà không rơi vào hạ phong. Ấy vậy mà lão già này lại nói tu vi của hắn còn thấp kém?

Hoàng Minh nghi hoặc rất nhanh được lão già nhận ra, lão mỉm cười nói:

- Người trẻ tuổi, nói cho ta nghe, hơn ngàn năm qua, bây giờ bên ngoài như thế nào rồi?

Hoàng Minh kinh hãi khiếp đảm. Lão già này vừa mới đề cập tới chữ hơn ngàn năm qua sao? Nói vậy có khác gì lão đã sống tới hơn ngàn năm rồi. Lão già nhìn hai mắt tròn tròn của Hoàng Minh mà lắc đầu nói:

- Không cần phải kinh ngạc như thế, ta chính xác là đã một ngàn một trăm lẻ tám tuổi.

Hoàng Minh nuốt nước miếng cái ực, thân thể rùng mình một cái. Lão già này đúng là lão bất tử, thật khủng khiếp.

- Tiền bối, người người...

Hoàng Minh lắp bắp, hắn vẫn chưa tiếp nhận sau cú sốc vừa rồi. Lão già cũng không nói gì, lão biết Hoàng Minh cần thời gian tiêu hóa chuyện này. Lão vẫn chậm rãi ngồi đó, yên tĩnh như một pho tượng sống vậy.

Phải mấy năm phút sau, Hoàng Minh mới dần được lòng mình, thở ra đều đặn hơn. Lúc này lão già mới cất tiếng:

- Ngươi ổn rồi chứ, có thể nói chuyện chưa?

Hoàng Minh gật đầu, hắn trả lời:

- Có chút hơi khó tiếp thu, thế nhưng giờ đã ổn hơn rồi!

Lão già gật đầu, lên tiếng hỏi:

- Người trẻ tuổi, ngươi tên gì?

Hoàng Minh lập tức đáp:

- Văn bối là Hoàng Chấn Minh, còn tiền bối?

Lão già nghe Hoàng Minh hỏi, ánh mắt có chút lơ đãng, một lát sau nói:

- Đã thật lâu, đã thật lâu rồi, cái tên của ta từng là một thời vang danh khắp Thần giới. Ha ha ha, Ta là Quảng Vô!

Hoàng Minh lẩm nhẩm, Quảng Vô, Thần giới? Hắn vô cùng tò mò. Ngay lập tức hỏi:

- Quảng Tiền bối, Thần giới là ở đâu?

Quách Vô thân hình không hề động đậy, lão hơi ngước mắt lên trên, chậm rãi nói:

- Ngươi trước tiên kể cho ta biết tình hình thế giới bên ngoài đi!

Hoàng Minh biết đây chưa phải là lúc hỏi, bèn thật thà kể lại toàn bộ những gì hắn biết. Từ Hoàng Thiên Đại lục, Hạ Vị Diện hắn từng ở mấy năm, sau đó là Trung vị diện này, và Thượng Vị Diện thần bí. Thậm chí là các Sâm lâm hắn đã nghe qua, đọc qua trong sách vở điển tịch. Quách Vô sau khi nghe Hoàng Minh nói về Chiến Sĩ, Pháp Sư, Thuần Thú Sư thì hơi nhú mày. Đến đoạn Hoàng Minh nói về cảnh giới thì lập tức hỏi lại:

- Ngươi nói lại ta nghe, cảnh giới các ngươi chia ra là gì?

Hoàng Minh đáp:

- Chính là luyện khí cảnh, luyện thể cảnh, ngân huyền cảnh, kim thần cảnh, huyền thần cảnh, Thánh thần cảnh.

Quách Vô hai hàng lông mày nhú lại, cất tiếng nói:

- Ngươi đang ở cảnh giới gì?

Hoàng Minh cũng không giấu giếm, đáp lời:

- Vẫn bồi đang ở kim thần trung kì cảnh giới!

Hoàng Minh nói ra, thần sắc có chút tự tin vô cùng. Hắn chính là tiên phong mạnh mẽ, có thể nói. Hoàng Minh cũng có thể nằm trong top cao thủ lớp thanh niên trẻ rồi. Hơn hết, hắn năm nay mới gần mười bốn tuổi.

Thế nhưng Quách Vô ngay lập tức nói một câu làm cho hắn từ trên núi cao ngàn trượng rớt xuống vực sâu không đáy.

- Đáng tự hào sao? Hiện tại ngươi chỉ là mới bước chân vào con đường tu luyện mà thôi. Yếu, quá yếu! Không ngờ tu luyện giới hiện tại lại thảm hại như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 267: Đại chiến ngàn năm về trước

Hoàng Minh ánh mắt có chút khó tin, lên tiếng hỏi:

- Tiền bối, xin được người chỉ giáo!

Quách Vô biết Hoàng Minh không phục, cũng đứng, tuổi trẻ khí thịnh mà. Lão chậm rãi mà nói:

- Trước hết để ta nói với ngươi điều này!

Hoàng Minh hai tai lắng nghe, vô cùng chăm chú. Quách Vô nhắm mắt ngẫm nghĩ một chút, sau đó dùng chất giọng khàn của lão mà cất tiếng:

- Trên đời không có chiến sĩ, pháp sư, hay thuần thú sư. Chỉ có người tu đạo!

Hoàng Minh kinh ngạc, khó hiểu. Câu nói này là sao? Tại sao lại không có chiến sĩ, pháp sư, thuần thú sư?

Quách Vô biết Hoàng Minh sẽ phản ứng như vậy, liền nói tiếp.

- Ta không hiểu hậu bối các ngươi tại sao lại chia thành ba loại tu đạo như vậy, hoặc cũng có thể đại chiến vào một ngàn năm trước, nhân loại đã rơi vào suy yếu rồi. Thật không ngờ, thật không ngờ!

Hoàng Minh mù mịt. Hắn rõ ràng nắm bắt được thứ gì đó, nhưng nghĩ kỹ lại thì lại mù mịt rõ ràng là không hề nắm được thứ gì. Vô cùng khó chịu trong lòng. Quách Vô vẫn ung dung mỉm cười, một lát lại nói tiếp:

- Chiến sĩ, pháp sư, thuần thú sư, một ngàn năm trước không hề có những chức nghiệp này. Chỉ có nhân loại hình thường, võ giả cùng tu đạo giả.

Hoàng Minh gật gù. Chậm rãi tiếp thu những gì hắn đang nghe được.

- Tu đạo giả chia làm các cấp bậc quan trọng. Chính là Luyện Khí, Trúc cơ, Kim đan, Nguyên Anh, Hóa Thần, Luyện Hư, Hợp Thể, Đại thừa, Độ Kiếp! Chín cảnh giới.

Hoàng Minh nghe xong mà trong đầu ong lên một tiếng. Thông báo của hệ thống lại vang lên.

- Tinh tinh, phát hiện sơ đồ hoàn chỉnh tu luyện giới. Chính thức thay đổi toàn bộ cảnh giới công lực. Công lực hiện tại: Kim Đan trung kì!

Hoàng Minh ngẩn ra, không thể tin vào tai mình nữa. Rõ ràng là hệ thống tự cài lại cho hắn cảnh giới luôn. Thấy Hoàng Minh trầm mặc ngơ ngẩn, Quách Vô lên tiếng nói:

- Hoàng Minh à, ngươi mới chỉ là kim đan kì mà thôi, so với đám thanh niên cường giả khi xưa, ngươi chỉ là hạt cát trên sa mạc mênh mông. Không nên vì thế mà tự cao tự đại.

Nghe Quách Vô nói, Hoàng Minh cũng rung mình. Đúng là hắn thật sự có chút tự cao tự đại rồi. Dựa vào hệ thống hắn nhanh chóng tăng trưởng cảnh giới liên tục mà không có bình cảnh gì, khiến cho bản thân hắn trở lên kiêu ngạo. Đây đúng là tiếng chuông cảnh tỉnh hắn. Hoàng Minh nghĩ thông suốt. Ý tứ của Quách Vô Hoàng Minh đã hiểu ra. Hai tay chắp vào nhau, cúi đầu bái tạ:

- Vẫn bối hồ thẹn, đa tạ tiền bối đã chỉ đường dẫn lối.

Hoàng Minh ánh mắt lấp lóe tinh quang, trong lòng hắn dường như thấu hiểu hơn câu nói. Núi cao còn có núi cao hơn. Hắn phải luôn luôn nhắc nhở bản thân không ngừng cố gắng. Đó mới là con đường trở thành cường giả duy nhất. Thấy ý chí của Hoàng Minh, Quách Vô có chút thương thức. Tiểu bối này thiên tư rất kinh ngạc, tư chất lại tốt. Nếu không phải lão bị phong ấn tại nơi này, có lẽ lão đã muốn nhận Hoàng Minh làm đồ đệ rồi.

Hoàng Minh sau một hồi suy nghĩ hấp thu tin tức vừa rồi, lại cất tiếng hỏi tiếp:

- Tiền bối có thể kể cho ta chuyện về một ngàn năm trước sao? Đã xảy ra đại sự kiện gì mà nhân loại lại rơi vào suy yếu như bây giờ?

Câu hỏi của Hoàng Minh vô cùng đánh trúng trọng điểm, hiển nhiên đây là điều mà hắn tò mò nhất. Rốt cuộc hơn một ngàn năm trước đã phát sinh sự kiện gì vô cùng thảm khốc sao?

Quách Vô hai mắt đục ngầu. Lên tiếng nói, âm thanh khàn khàn lại cất lên:

- Một ngàn năm trước, một ngàn năm trước sao?

Người lão có chút run rẩy, cả thân người toát lên một vẻ tang thương. Giọng lão cất lên, chậm rãi kể lại:

- Hơn một ngàn năm trước, Mười tám đại ma đầu tề tụ, toàn bộ chúng đều là nhất lưu đại ác nhân Ma tộc. Chúng tụ họp trăm ngàn vạn chúng nhân mã tộc. Quân số ma tộc đông đến kinh nhân. Tà ác vô cùng. Trong đó có cả yêu tộc, Cửu Vĩ tộc, Đọa lạc Thiên sứ, Lang tộc. Hiển nhiên đã ẩn nhẫn bao năm. Toàn bộ Ma Tộc trỗi dậy, mục tiêu duy nhất là giải cứu Ma Vương khỏi Phong Thần Ấn.

Phong Thần ấn? Hoàng Minh nghe có vẻ rất quen, thế nhưng hắn không cất ngang, tiếp tục lắng nghe. Quách Vô vẫn tiếp tục lên tiếng, âm thanh của lão cứ đều đều:

- Ma Vương mà xuất thế, ắt sinh linh đồ thán. Toàn bộ thần giới sẽ bị Ma tộc chiếm cứ. Thần giới sẽ chìm trong địa ngục. Thế nhưng...

Quách Vô hai mắt như lóe lên tinh quang, ánh mắt có chút tương nhớ, âm thanh run run:

- Thế nhưng lúc ấy xuất hiện Chín vị cường giả nhân loại vô cùng kinh thiên, ngang trời xuất thế, mang theo hàng vạn người chống lại ma tộc. Trong đó có Cự nhân tộc, Ái Nhân tộc, Thú tộc, Địa tinh tộc, Tinh Linh tộc, Hải tộc, Thiên Sứ tộc và cả Long tộc.

Hoàng Minh nghe Quách Vô kể một hồi mà tim cũng đập nhanh hơn. Máu huyết sôi trào lên. Thật kinh tâm động phách. Không ngờ một ngàn năm trước lại có một trận chiến kinh tâm động phách như vậy. Cuộc chiến của vô số chủng tộc hai phe Quang Minh và Hắc ám. Có thể nhận thấy cuộc chiến này quy mô và hùng tráng thế nào. Hoàng Minh trong đầu đã tự tưởng tượng ra một trận chiến hân thiên ám địa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 268: Kể được chọn

Hoàng Minh trong đầu đã có vô số câu hỏi, hắn không nhịn được lên tiếng:

- Trận chiến diễn ra thế nào vậy tiền bối?

Quách Vô thân hình run rẩy nhẹ, ánh mắt đục ngầu như sáng hơn. Lão mấy mấy vài câu gì đó mà Hoàng Minh không nghe được, hắn rất kiên trì ngồi đợi. Mất năm sáu phút sau, Quách vô mới nói lên lời:

- Không cần hỏi ta, ta cho ngươi xem!

Quách Võ nói xong, phát tay lên. Một thủy tinh cầu to bằng hai quả bóng trôi nổi giữa không trung. Hoàng Minh không kịp cảm thán khả năng khống chế của lão thì hai mắt đã bị cuốn hút vào hình ảnh mà thủy tinh cầu đang phát. Thủy tinh cầu trong suốt không ngờ đang chiếu một cảnh tượng kinh thế hãi tục.

Trước mắt Hoàng Minh một chiến trường đẫm máu khủng khiếp. Hàng vạn nhân ảnh lao vào nhau, lúc nhúc như hai đàn kiến vậy. Máu chảy thành sông thật sự là có. Xác người xác thú đè lên nhau, kinh thế hãi tục. Hoàng Minh có cảm giác như một cuốn phim vô cùng đáng sợ, trên trời thiên sứ, yêu thú, tu sĩ chiến đấu ác liệt. Pháp khí, chiến kỹ, thần thông liên tiếp được thi triển. Cảnh chú kinh khủng tàn quét mọi nơi. Cảnh tượng liên tục biến đổi, lúc này không ngờ cảnh tượng lại là thập tứ kiếm đại chiến, Hoàng Minh phải há hốc miệng kinh sợ. Sức mạnh tàn phá của đám người này quá sức kinh nhân. Kiếm quang đầy trời, nơi nào bọn hắn đi qua, nơi đó thật sự là địa ngục. Hoàng Minh còn chưa kịp cảm thán, thủy tinh cầu lại chuyển cảnh. Trước mắt hắn lại là một cuộc đấu khác. Nơi này có cực nhiều yêu thú to lớn, Hoàng Minh phát hiện ra Thôn Ma Lang. Thôn Ma Lang lúc này như một sát thần, nó đi đến đâu, huyết vũ tràn ngập đến đấy. Ngay cả cự nhân tộc lớn gần trăm mét cũng bị nó đánh gục, Hoàng Minh da đầu có chút run lên. May mà hắn gặp đầu Thôn Ma Lang kia lúc nó suy yếu nhất. Đứng là trong cái rủi có cái may mà. Thủy tinh cầu lại chuyển cảnh, lúc này là một trận chiến khác. Trận chiến này khiến Hoàng Minh trợn mắt há mồm. Phải nói đây là trận chiến của thần linh mới đúng. Hơn mấy chục thân ảnh lao vào nhau, chiến kỹ, pháp thuật nổ đầy trời. Mỗi chiêu lực đều như muốn phá vỡ đất trời. Hoàng Minh còn đang nhập tâm theo dõi thì thủy tinh cầu tối lại, trở lên trong suốt. Sau đó Quách Võ thu về. Hoàng Minh nuối tiếc, hắn rõ ràng là đang xem đến ngịch nà. Hắn không nhìn được lại hỏi:

- Quách Tiền Bối, người khi đó đang đánh ở khu vực nào?

Câu hỏi của Hoàng Minh làm Quách Võ hơi biến sắc. Ngay sau đó lão thở ra một hơi, khuôn mặt có chút tái đi, chậm rãi nói:

- Ta sao? Ha ha ha ha....

Quách Võ cất tiếng cười lớn, thế nhưng Hoàng Minh lại cảm nhận được trong đó là bao nhiêu sự thê lương cùng đau khổ.

Mất một lúc sau, Quách Võ mới ngừng lại, đôi mắt hơi ướt nhòa. Giọng nói khàn khàn lại vang lên:

- Cả đời ta nuối tiếc nhất chính là đại chiến lần đó, ta không thể tham gia! Ta! Quách Võ! Một trong thập đại cao thủ của Thiên Phá Cung lại không thể tham gia chém giết ma tộc.

Hoàng Minh nghe được có chút khó hiểu, thế nhưng vẫn không lên tiếng hỏi. Hắn tin rằng, nhất định Quách Võ sẽ trả lời hắn. Đúng như Hoàng Minh nghĩ, Quách Võ sau đó thật sự tiếp tục nói:

- Ta lỡ đánh cược với Thiết Bích Hằng, nếu ta đánh thắng hắn, ta sẽ trở thành đệ nhất nhân trong lớp trẻ khi đó. Nếu ta thua, ta sẽ làm cho hắn một việc.

Hoàng Minh rất nhanh đã đoán ra sự việc, nói:

- Tiền bối đã thua?

Quách Võ gật đầu, thở ra một hơi dài nữa lại nói:

- Thật không ngờ, việc hắn muốn ta làm, chính là ở đây chờ đợi một người. Một lần chờ đã là hơn ngàn năm.

Hoàng Minh kinh hãi, rốt cuộc là Quách Võ đang chờ ai? Hắn lại hỏi:

- Tiền bối phải chờ ai? Tại sao một lần chờ lại hơn ngàn năm?

Quách Võ gật đầu, hai mắt nhìn về phía Hoàng Minh một lát, sau đó nói:

- Ta chờ một người, người đó là kẻ được chọn!

Kẻ được chọn?

Hai tai Hoàng Minh hơi ong ong lên. Trong đầu hắn chợt nhớ đến một khung cảnh trước kia. Khi đó Thôn Ma Lanh cũng nói với hắn khi sắp bị hắn thiêu đốt linh hồn. Thôn Ma Lang đã gào lên, nói rằng hắn chính là kẻ được chọn. Nếu thật sự như vậy, Hoàng Minh hắn có lẽ thật là kẻ được chọn ấy, nhưng kẻ được chọn này là thứ quái gì? Nghi hoặc trong lòng hắn càng lớn hơn. Hắn lại lên tiếng hỏi:

- Tiền bối, người nói kẻ được chọn ấy là ai?

Quách Võ nhìn Hoàng Minh một lát mới trả lời:

- Có thể là người, cũng có thể là một ai khác...

Ý là sao? Hoàng Minh khó hiểu.

Thấy vẻ mặt của hắn như vậy, Quách Võ lại lên tiếng giải thích.

- Kẻ được chọn chính là kẻ xông qua mười năm tầng tháp trận này. Cho nên, người cũng có thể là kẻ được chọn.

Hoàng Minh kinh ngạc, thì ra là vậy, kẻ được chọn là kẻ có thể xông qua mười năm tầng tháp trận này. Có khi nào chính là hắn không. Hoàng Minh ỷ một trận. Sau đó nghiêm túc hỏi:

- Tiền bối, trước ta đã có bao nhiêu người tới được đây?

- Ba người!

Quách Vô lên tiếng trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 269: Ba chiêu

- Ba người sao? Từ bao giờ vậy tiền bối? Kết quả thế nào?

Hoàng Minh kinh ngạc hỏi.

Quách Vô cũng không giấu giếm, nói:

- Ta không rõ những tầng dưới thế nào, từ tám trăm năm trước, tới tầng của ta chỉ có ba người. Thế nhưng toàn bộ đều chết!

- Toàn bộ đều chết?

Hoàng Minh tóc gáy dựng ngược lên, ánh mắt sợ hãi vô cùng. Hắn thật không tin nổi, lão già trước mặt hắn, ngồi nói chuyện với hắn đã giết ba người tới đây như hắn rồi. Nhìn Hoàng Minh biểu hiện, Quách Vô nhếch miệng cười vô cùng quái dị. Hoàng Minh lại càng kinh hãi, suýt có ý định quay đầu bỏ chạy.

- Tiền bối, ta ta...

Hoàng Minh nói không nên lời. Quách Vô cười lớn ha hả rồi nói:

- Đúng là không có tiền đồ, nom cái vẻ kinh sợ của người kìa...

Hoàng Minh thấy có chút khó tiếp nhận. Vô hình chung hắn đã coi lão già trước mặt là một lão quái vật chuyên giết người rồi. Không biết lão có ăn thịt người không? Hơn ngàn năm qua lão đã ăn gì để sống. Hoàng Minh càng nghĩ càng kinh hãi, chần chừ lui về phía sau. Quách Vô nhìn hắn mà lắc đầu, sau đó lại cất tiếng cười, đoạn nói:

- Tiểu tử, đừng có nghĩ xuyên tạc. Người đã đến nơi đây, rốt cuộc vẫn phải trải qua khảo hạch. Không thể thoát ra được đâu.

Hoàng Minh nghe lão nói, da đầu có chút run lên, lắp bắp nói:

- Tiền bối, khảo hạch...khảo hạch thế nào?

Quách Vô mỉm cười, bàn tay gầy guộc xơ xác của lão giơ lên. Ba ngón tay chỉ lên trên, sau đó cất tiếng nói:

- Ba chiêu, người đỡ của ta ba chiêu mà không chết. Người sẽ qua cửa!

Hoàng Minh trong lòng rung động. Ba chiêu sao? Hắn nghiêng ngẫm một hồi. Hiện tại đã vào là không thể đi ra, chỉ còn cách tiếp ba chiêu của lão quái vật này. Ba chiêu, Hoàng Minh suy đoán một hồi. Nắm chặt tay lại, Hắn nghiêng răng nghiêng lợi, liều! Đây đâu phải là lần đầu hắn liều mạng. Tìm đường sống trong cõi chết, chỉ còn cách này mà thôi. Hắn tự tin tránh thoát hai đòn, chỉ có đòn thứ ba. Hoàng Minh hơi nhăn mày một chút.

- Tiểu bối, thật sự muốn nói chuyện với người chút nữa, nhưng thôi, ta vẫn phải làm theo những quy tắc đã đề ra, ta rất thương thức người, cho nên ta sẽ áp súc xuống ba thành công lực. Đây là chiêu cố giới hạn của ta rồi!

Quách Vô lên tiếng. Ánh mắt đục ngầu bỗng nhiên sáng lên. Cả thân người lão bao phủ một tầng thanh lam sắc. Ngay sau đó thân hình lão bay lên trên cao, vẫn duy trì tư thế ngồi ban đầu. Cái giọng khàn khàn của lão vang lên làm không khí càng thêm khàn trương:

- Tiểu tử, chú ý nhé, ta đánh tới đây!

Vừa nói xong, Quách Võ cánh tay phải giơ lên cao, linh lực xô lên, tạo thành hình một cây kiếm dài hơn ba mươi mét, vô cùng dọa người. Sau hai giây lập tức nhắm Hoàng Minh mà bổ xuống, tốc độ cực nhanh. Chỉ thấy bùm một tiếng, cả không gian nơi Hoàng Minh đứng vỡ vụn. Một khe rãnh dài sâu không thấy đáy dưới mặt đất. Bụi mù bay lên mù mịt. Quách Võ hai mắt lóe lên tinh quang, lão vô cùng kinh ngạc. Mặc dù khói bụi chưa mất thì lão vẫn có thể nhìn rõ bên trong. Hoàng Minh đã biến mất. Nơi lão vừa chém xuống, không ngờ chỉ có một khúc cây bị chém thành hai mảnh. Khó có thể tin được, tiểu tử kia lại chạy nhanh như vậy. Quách võ ngay lập tức thấy Hoàng Minh xuất hiện cách đó không xa hai mươi mét. Hoàng Minh đang đứng lau mồ hôi, khuôn mặt kinh hãi mà nhìn về hiện trường hấn vừa đứng. Trong lòng khiếp sợ. Mịa, lão bắt từ này chỉ dùng ba phần công lực đã đánh ra một đòn thế này, nếu dốc toàn bộ thì chuyện gì sẽ xảy ra. Hoàng Minh không tự chủ được nuốt một ngụm nước bọt cái ực.

Phía bên trên mặc dù kinh ngạc nhưng Quách Võ lại mỉm cười, lão lại lên tiếng:

- Thủ đoạn khá lắm, tiếp chiêu chứ hai này!

Lần này hai tay lão chụm lại, miệng lẩm bẩm hai ba câu gì đó, ngay lập tức hai tay lão xuất hiện một quả quang cầu lớn bằng cái thúng. Hoàng Minh lông tóc dựng ngược lên, hấn cảm nhận được ba động trong đó. Nguồn sức mạnh thật khủng khiếp.

Nói thì chậm diễn ra thì nhanh, chỉ năm giây, Quách võ ném thẳng quả cầu về phía Hoàng Minh. Quả cầu tốc độ như xé gió, chỉ thấy lóe một cái. Quang cầu va chạm nổ tung, cả không gian như rung chuyển. Bụi đất lại mù mịt, thế nhưng lần này diện tích vụ nổ chính là to gấp mười lần lần đầu tiên. Quách Võ lại trừng mắt. Lão rõ ràng là Kinh ngạc đến trừng mắt rồi. Vị lão cảm nhận được, Hoàng Minh rõ ràng là đang ở phía sau lão, tiểu tử này sao lại có thể vô thanh vô tức biến mất lần nữa như vậy. Quách Võ hai mắt nhú chặt. Không biết đang nghĩ gì. Bên này Hoàng Minh dõi theo vụ nổ mà thân hình đứng là muốn nhũn ra. Rõ ràng là vụ nổ này cực lớn. Còn mạnh gấp năm gấp sáu lần kamejoko toàn lực bắn ra của hấn. Đúng là lão quái vật tu luyện ngàn năm có khác. Hoàng Minh tin rằng, lão mà xuất thế có khi là đệ nhất cao thủ toàn đại lục mất. Trong lúc Hoàng Minh đang sợ hãi thì Quách võ một lần nữa lại đánh giá lại Hoàng Minh. Lão rất hứng thú với tiểu tử này. Không ngờ hai đòn của lão có kèm theo thiên địa chi lực, rõ ràng là có thể kim hãm hấn. Thế mà hấn hai lần vô thanh vô tức thoát được. Đây là có chuyện gì, là thân pháp sao? Hay là món bảo khí gì?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Di Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 270: Chống đỡ

- Tiểu tử, khá lắm, không ngờ tránh thoát hai đòn. Có lẽ ngươi có thân pháp gì đó quý dị, nếu đã thế, ta có món quà này cho ngươi!

Quách Võ nói xong, bắt đầu nâng cánh tay chuẩn bị đòn thứ ba. Hoàng Minh ánh mắt hơi nhú lại, hấn đã sử dụng thể thân thuật cùng dịch chuyển tức thời rồi. Đòn thứ ba này hấn đã không còn khả năng tránh né. Nếu vậy, trực tiếp đối đầu đi. Nghĩ là làm, ngay lập tức Hoàng Minh triển khai thể công.

- Đa trùng ảnh phân thân chi thuật!

Ngay lập tức hơn một trăm Hoàng Minh xuất hiện. Quách Võ ồ lên một tiếng, thế nhưng hai tay vẫn huy động nhanh hơn. Một đóa hoa sen trắng từ từ xuất hiện, chẳng mấy chốc tỏa ra quang mang sáng rực. Quách Võ lên tiếng:

- Tiểu bối, đón thử một đòn liên hoa Phật pháp của ta!

Lời vừa dứt, Quách Võ buông tay, đóa hoa sen lập tức chậm rãi bay đến. Hoàng Minh lúc này đã chuẩn bị xong rồi. Mấy chục Hoàng Minh lao tới, trên tay đều mang theo một quả cầu lớn:

- Rasengan!

- Chidori!

Ầm ầm ầm, liên tục những tiếng nổ vang làm rung động không gian. Toàn bộ Hoàng Minh phân thân lao lên đều tan biến. Đóa hoa sen vẫn chậm rãi lao tới, tốc độ không nhanh nhưng áp lực nó mang đến thật lớn. Nhất là trong không gian không rộng lớn này.

Đám phân thân đều bị hủy, thế nhưng chúng cũng có mang lại tác dụng nhất định, quang mang màu sắc của đóa hoa đều nhạt đi một phần.

- Ta không tin không cản được!

Trên mặt đất chỉ còn hai tên Hoàng Minh cuối cùng. Một tên đang chụm hai tay, nguồn năng lượng dồi dào nhanh chóng tạo thành một quả cầu trắng sáng. Tên còn lại không biết từ khi nào đã xuất hiện một bộ cung, tên đã lên dây, một màu đỏ rực từ mũi dây tràn đầy sức mạnh.

- Kamejoko!

- Bá Vương Tường Phụng tiễn!

Một đòn ánh sáng hùng mạnh lao tới đóa hoa sen, khí thế vô cùng. Đi sau lại là một con Phượng Hoàng đỏ rực, làm cho người ta cảm giác sợ hãi.

Những cái lông bay phát sáng một màu lửa. Quách Võ vô cùng chấn động. Không chỉ chấn động về một đòn kia của Hoàng Minh. Mà cả một tên kia cũng làm lão chấn động. Vì một đòn này, lão nhận ra!

Ầm ầm. Trên không trung một vụ khủng khiếp làm chấn động cả tầng mười ba. Phía bên ngoài toàn bộ Linh Vân Tông đều kinh hãi nhìn về Tháp Trận mà hô lên. Chỉ thấy Tháp Trận rung lên một hồi, sau đó chậm rãi yên lặng lại. Ở bên trong, Hoàng Minh rõ ràng là đứng không vững ngã vật xuống. Toàn bộ những chiêu vừa rồi đã làm hắn cạn kiệt linh lực. Không thể đứng được nữa. Thế nhưng lúc hắn ngẩng mặt lên. Một cánh hoa nhỏ trong suốt đã bay đến trước người hắn.

Bùm!

Cánh hoa sen rơi trên người hắn thì phát nổ. Hoàng Minh bay đi mười mét, thân thể đập vào vách tường. Hắn phun ra một ngụm máu lớn. Thân thể đau đớn vô cùng. Lực phủ ngũ tạng như muốn vỡ vụn. Hắn vô lực đứng dậy. Thật khủng khiếp. Hoàng Minh lại phun ra một ngụm máu nữa. Lúc này, hắn mới đỡ hơn một chút. Khó khăn lắm hắn mới ngồi dậy được, nhanh chóng điều tức lại. Quách Võ đã hạ xuống đất. Lão vẫn giữ nguyên tư thế ngồi như vậy, chăm chú nhìn về phía Hoàng Minh đang điều tức.

Nửa tiếng sau Hoàng Minh mới thở ra một hơi. Lúc này hắn mới có khí lực, bỏ vào miệng mấy viên đan dược, sâu đó cười khổ nói:

- Quách tiên bối à, đòn vừa rồi người là dùng ba phần công lực sao?

Quách Võ gật đầu, Liên Hoa Phật pháp quả thực là lão chỉ mới dùng ba phần thực lực thôi. Hoàng Minh thở ra một hơi. Đúng là lão quái vật, toàn bộ kỹ năng mạnh nhất của hắn đã đánh ra toàn bộ. Vậy mà vẫn không cản được một đòn, chỉ có thể làm nó suy yếu đi. Kinh hãi nhất là ăn một cánh lá đã lấy đi của hắn nửa cái mạng. Nếu mà ăn cả đóa hoa kia thì sao? Hoàng Minh rung mình một cái thán than may mắn. Hiện tại thân thể hắn đã khôi phục được chút sức lực.

- Tiên bối, vẫn bối là đã qua khảo hạch rồi đúng không?

Hoàng Minh lên tiếng hỏi.

Quách Võ gật đầu, nói:

- Người đã qua cửa của ta. Ta có vật này cho người!

Vậy gì? Hoàng Minh ồ lên một tiếng. Còn có ban thưởng sao?

Quách Võ lấy từ trong người ra một phù lục. Ngay lập tức lá phù lục này bay chậm chậm tới, Hoàng Minh đưa tay ra đón đỡ. Một tấm phù lục màu xám. Bên trên khắc rất nhiều loại hoa văn kì quái. Hoàng Minh ngay lập tức nhận được thông báo.

- Tinh tinh, nhận được Quán Thần phù.

Phẩm chất: Bình thường.

Quán Thần phù được nén một đòn mạnh mẽ của chính người luyện ra phù. Công dụng một lần. Người luyện: Quách Võ.

Hoàng Minh ồ lên vui mừng, thứ tốt ha! Một đòn của Quách Võ sao? Hoàng Minh gật gù. Hắn đã nếm trải qua ba chiêu của lão. Chiêu nào cũng phải dùng hai chữ kinh khủng để diễn tả.

Quách Võ không biết là Hoàng Minh đã nhận ra. Thế nên lão lên tiếng nói:

- Đây là Quán Thần phù do ta nhờ một vị luyện phù sư chế tạo. Ở đó có chứa một đòn chín phần công lực của ta. Đó là phần thưởng của người khi qua tầng này. Thế nhưng hiện tại ta khuyên người một chút, nên dừng ở đây thôi, không nên cố quá tầng mười bốn!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 271: Trở ra

Hoàng Minh nghe lão nói thì ngạc nhiên. Cát tiếng hỏi:

- Tiên bối nói vậy là sao? Chẳng lẽ tầng mười bốn có gì đó đáng sợ sao?

Quách Võ lắc đầu, đoạn nói:

- Trước tiên cầm lấy hai viên đá này!

Hoàng Minh nhận lấy hai viên đá từ tay Quách Võ. Bên tai lại vang lên tiếng thông báo:

- Tinh tinh, nhận được đá truyền tống.

Phẩm chất: Trân quý.

Đá truyền tống được tinh luyện trận pháp cực kì tinh diệu. Nó có thể đánh dấu vị trí hiện tại và quay trở lại bằng viên đá thứ hai.

Hoàng Minh kinh ngạc, nhìn hai viên đá mà vô cùng khó tin. Quách võ lên tiếng:

- Tầng mười bốn chính là lão Tổng Thanh Phong. Lão vô cùng không nói lí lẽ, người bây giờ cảnh giới yếu kém. Một thân trọng thương, tốt nhất là bóp một viên đá này để đi ra. Khi nào tự tin có thể quay trở lại. Chỉ cần bóp viên thứ hai. Đây cũng có thể là đồ vật cứu mạng của người. Đá truyền tống này có thể sử dụng ở bất cứ thời gian nào. Bất cứ địa điểm nào. Người, đã qua tầng mười ba của ta rồi.

- Vậy là ta có thể lần sau quay lại vượt từ tầng này!

- Đúng vậy!

Quách Võ gật đầu.

Hoàng Minh thấy vậy liên vui vẻ. Như vậy là tốt a, hân thương thế quá nặng. Muốn khôi phục cần dưỡng bữa nửa thân mới có thể hoàn toàn trở về trạng thái cường thịnh ban đầu.

- Tiền bối, ta, vậy ta đi rồi. Lần sau nhất định tìm người nói chuyện.

Hoàng Minh gật đầu, vẫy tay nói, sau đó đi vào cánh cửa thông lên tầng mười bốn. Vừa mới xuất hiện ở tầng mười bốn, Hoàng Minh lập tức bóp vỡ một viên đá truyền tống.

Phía bên ngoài, khi ánh sáng tầng mười ba vụt tắt. Ánh sáng tầng mười bốn sáng lên. Toàn bộ đệ tử Trường Lão Lưu Vân Tông đều reo hò ầm ĩ. Những tiếng hô Hoàng Minh, Hoàng Minh liên tục vang lên.

Thế nhưng chưa đầy mấy chục giây, thì đèn vụt tắt. Toàn trường còn chưa hiểu chuyện gì, ở dưới chân tháp đã xuất hiện một bóng người từ từ đi ra.

Là một thiếu niên, thiếu niên tóc tai tung bay, bộ thanh y của đệ tử ngoại môn càng làm cho hắn trở lên nổi bật, khí thế vô cùng.

Mấy ngàn người đều im lặng nhìn hắn. Hoàng Minh cũng kinh ngạc, không hiểu tại sao ở bên ngoài lại có đồng người thế này. Số lượng không phải là ít nữa. Trong lúc hắn còn đang khó hiểu thì không rõ ai đã hô lên:

- Hoàng Minh, Hoàng Minh!

Ngay lập tức đám đông phía dưới cũng hồ ào ầm ĩ, cái tên Hoàng Minh được toàn bộ đệ tử Lưu Vân Tông hô hào. Hoàng Minh không hề biết là Lưu Vân Tông coi trọng tháp trận như thế nào. Hắn chỉ là muốn đột phá mà đến. Không nghĩ là gây lên một trận hỗn loạn. Nhìn bên dưới mấy ngàn người đều đang hô vang tên của hắn, Hoàng Minh trên mặt lại không có phát sinh ra vẻ kiêu ngạo nào cả. Hắn mỉm cười, chậm rãi đi đến trước mặt vị trưởng lão xét tuyển, cất tiếng hỏi:

- Trưởng lão, ngài xem ta có thể tấn cấp nội môn chăng?

- Có thể!

Vị trưởng lão nói xong đưa cho hắn tấm thẻ. Hoàng Minh vui vẻ cầm lấy. Bên tai lúc này đã vang lên tiếng thông báo hoàn thành nhiệm vụ đệ tử đến nội môn. Hoàng Minh gật đầu. Đoạn định rời đi. Thế nhưng một âm thanh đã giữ hắn lại:

- Hoàng Minh!

Một thân ảnh bay tới, Hoàng Minh đã nhận ra người ấy rồi. Thân ảnh trung niên vô cùng bá khí, người tới chính là Hàng Vô Ưu!

Hàng Vô Ưu ánh mắt nhìn Hoàng Minh một hồi, làm cho hắn sợ hãi. Hàng Vô Ưu lên tiếng nói:

- Ta muốn nhận ngươi làm đồ đệ!

Câu nói của Hàng Vô Ưu làm cho toàn trường rung động. Vô số người tròn tròn mắt. Rõ ràng là tông chủ tự mình ra trận thu đồ đệ. Không phải là nói vị trí đệ tử hạch tâm thứ sáu đã xuất hiện. Có khi vị trí trưởng môn chăng?

Hoàng Minh hơi kinh ngạc, bên tai vang lên những tiếng nghị luận. Hóa ra muốn tiến vào đệ tử thân truyền thì cần có một vị sư phụ. Các vị trưởng lão bên kia mặc dù hai mắt đã đỏ ngầu, thế nhưng không ai dám làm mất mặt, Tông chủ đã lên đài mời chào, bọn hắn không thể đến tranh với tông chủ Lưu Vân Tông đâu. Hoàng Minh ngẫm nghĩ trong sự chờ đợi của hàng ngàn người. Hắn mở miệng nói:

- Tông chủ thật sự muốn nhận ta làm đệ tử?

- Đúng vậy.!

Hàng Vô Ưu đáp.

Bên dưới chân tháp trận thì hàng ngàn con người đang chờ đợi đáp án của Hoàng Minh. Vô số kẻ hâm mộ, cũng không thiếu những kẻ ghen tị.

Hoàng Minh ngẫm nghĩ một hồi, nhận lời. Dầu sao hắn cũng cần trở thành một chân truyền đệ tử để hoàn thành nhiệm vụ. Hoàng Minh nghĩ như vậy. Bên ngoài Hàng Thanh Nhi đã gấp đến mức hai tay bấm vào da thịt mình rồi. Tại sao tên gốc kia vẫn chưa đồng ý đi.

Hoàng Minh sau một suy ngẫm, hắn gật đầu trở thành thân truyền đệ tử.

Bên tai hắn vang lên tiếng thông báo, còn chưa kịp nghe rõ hay xem xét. Hàng Vô Ưu cười lớn ha ha, không nói gì thêm, kéo Hoàng Minh một mạch rời đi. Tên của Hoàng Minh đã lưu vang sử sách của Lưu Vân Tông rồi. Hiện tại hắn đã là một đệ tử ưu tú, vị thân truyền đệ tử thứ sáu đã xuất hiện. Ngay lập tức Hoàng Minh là người nổi tiếng nhất Lưu Vân Tông sau này.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 272: Bí Cảnh hội tụ

Hoàng Minh theo Hàng Vô Ưu trở về Ngọn núi lớn nhất của Lưu Vân Tông, nằm ở chính giữa. Ngọn núi này rộng lớn vô cùng. Kiến trúc cũng vô cùng cổ kính, nhiều nơi có những tòa nhà cao lớn, nhiều nơi chỉ có những mái nhà tranh lúp xúp. Hiện nhiên đều tùy theo sở thích của từng người.

Hoàng Minh được dẫn vào phòng của Hàng Vô Ưu. Phòng của Hàng Vô Ưu không rộng, thậm chí có thể nói là bình thường.

- Ngồi đi!

Hàng Vô Ưu nói.

Hoàng Minh chậm rãi ngồi xuống ghế. Hàng Vô Ưu đi một vòng qua bàn rồi cũng ngồi xuống bên cạnh.

- Tông chủ, người là có chuyện gì quan trọng muốn nói với ta sao?

Hoàng Minh cất tiếng hỏi. Ngay lập tức Hàng Vô Ưu hừ một tiếng nói:

- Người hiện tại là đệ tử của ta, nào có đệ tử nào nói chuyện với sư phụ như vậy?

Hoàng Minh cười khò, đúng vậy a. Hắn là quen thuộc tự do, hiện tại lời ra một tên sư phụ. Cũng là nên nhập gia tùy tục rồi.

- Áo, Sư phụ à, phải chăng có pháp bảo hay võ kỹ nào muốn truyền cho ta đúng không?

Hoàng Minh lên tiếng, giọng có chút lươn lẹo. Hàng Vô Ưu không biểu hiện gì, chậm rãi nói.

- Người ở tầng mười Tháp trận đã luyện được đan dược?

Hoàng Minh nghe hắn hỏi thì ồ lên một tiếng. Không nghĩ là Hàng Vô Ưu biết được. Chẳng lẽ hắn cũng đã đến qua. Hoàng Minh cũng không giấu giếm, gật đầu thừa nhận.

- Người có cảm tại đây hay không?

Hàng Vô Ưu có chút kích động. Hoàng Minh hơi nghi hoặc, thế nhưng cũng lấy ra. Một lọ đan dược xuất hiện trước mắt Hàng Vô Ưu. Hàng Vô Ưu ngay lập tức cầm lấy, hai tay hắn run run mở nắp bình. Hoàng Minh hiểu kì. Sao lão sư phụ này của hắn lại thất thố như vậy. Hoàng Minh đâu biết, Hàng Vô Ưu đã chờ đan dược này hơn hai mươi năm nay rồi.

Hàng Vô Ưu đổ lọ đan dược, trong lòng bàn tay hắn xuất hiện năm viên đan dược màu trắng sáng, trong như pha lê. Mùi thơm thoang thoang bay khắp căn phòng.

Chính là nó rồi, Hàng Vô Ưu hai mắt chảy xuống hai giọt lệ. Ngay lập tức phi thân biến mất. Hoàng Minh trừng mắt không thể ngờ. Hàng Vô Ưu vậy mà đem cả lọ đan dược của hắn chạy mất rồi. Hàng Vô Ưu biến mất chỉ để lại một câu nói:

- Người về trước, ta sẽ gọi người sau.

Hoàng Minh hậm hực, ngồi còn chưa ấm chỗ đã phải đi về. Hắn dòm ngó xung quanh một hồi, thấy trên bàn Hàng Vô Ưu có một đồng tiền xu kì quái. Hắn thuận tay cầm lấy, sau đó tìm đường quay về.

Phí Sa Thành.

Phí Sa Thành nằm ở phía bắc Trung vị diện, thuộc quyền bảo hộ của Liên Minh chi đoàn. Xung quanh Phí Sa Thành là một dải liên miên bất tuyệt đồi núi. Phí Sa thành lại nằm bên trong như một cái lòng chảo. Nhân số bên trong thành lên tới bốn trăm ngàn. Bắt đầu từ tháng trước, tu sĩ tràn về Phí Sa Thành càng ngày càng đông. Ai ai cũng tranh thủ tiến đến sớm nhất. Không khí vô cùng báo nhiệt, bọn hắn đều không muốn bỏ lỡ đại sự kiện của Trung Vị diện một tháng sau. Các tú lâu khách sạn rất nhanh đã toàn bộ kín phòng. Thậm chí bên ngoài đã có không ít người hạ trại bên ngoài thành mà chờ đợi. Không chỉ tú lâu khách sạn, mà các quán ăn nhỏ cũng chật kín người. Ngọa hổ tàng long có lẽ là dùng để miêu tả Phí Sa Thành là chính xác.

- Thật là trông nóng, các người nói xem, lần này bí cảnh mở ra, Tông môn nào sẽ là đứng thứ nhất số lượng tiến vào?

Một tráng hán lực lưỡng cất tiếng nói ồm ồm. Đây là một quán ăn không lớn, thế lên giọng nói của hắn vang lên rất hấp dẫn những người xung quanh. Cùng bàn với tráng hán lực lưỡng này có ba người khác. Khí tức cũng vô cùng mạnh mẽ, hiển nhiên đều là cao thủ. Một người áo đen ngồi đối diện với tráng hán kia lên tiếng:

- Lão Biên nhà ngươi rõ ràng là nói thừa, tất nhiên là Liên Minh chi đoàn rồi, lớp thanh niên cường giả, ta thấy chỉ có Liên Minh Chi Đoàn là mạnh nhất.

Tráng hán lực lưỡng kia tên là Biên Bạch, cũng được người ta gọi là lão Biên. Lúc này khuôn mặt dữ tợn của hắn lại hơi bĩu môi, cất giọng:

- Bát Thục, người nói xem Liên Minh chi đoàn hiện tại có bao nhiêu thiên tài đáng nhắc tới?

Bát Thục là tên của người áo đen kia. Chỉ thấy lúc này hắn uống cạn một bát rượu, khả một tiếng nói:

- Để ta nói cho người nghe, Liên Minh chi đoàn hiện nay thanh niên cường giả top mười đều là Kim thần trung kì, thậm chí có ba kẻ đã đạt đến kim thần hậu kì rồi. Đáng sợ nhất là tiểu bá vương nổi tiếng nhất ba tháng nay của Liên Minh chi đoàn. Chỉ ba tháng hắn đã đột phá một đại cảnh giới. Từ ngân huyền trung kì đến kim thần trung kì. Hơn nữa, quan trọng nhất chính là, hắn là một luyện đan sư cấp sáu. Đan võ song tu, các người nói xem yêu nghiệt bậc này ai có thể đỡ nổi.

Bát Thục lời nói không hề nhỏ tiếng, lời của hắn toàn bộ quán ăn nhỏ này đều nghe được. Vô số người hít một ngụm khí lạnh.

- Hừ, chỉ có vậy thôi sao? Người có biết Thái Ất Kim tông cùng Ba Quang Tông xuất hiện thiên tài kiếm tu cùng đạo tu không?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 273: Ma Thần

- Thất Dao, người nói đi?

Bát Thục lên tiếng nói. Câu chuyện của bốn người này bây giờ đã hấp dẫn toàn bộ người xung quanh lắng nghe. Thất Dao thân hình mặc một bộ y phục màu xám. Khuôn mặt hắn có một vết sẹo kéo dài làm hắn càng có vẻ hung hãn.

- Thái Ất kim tông xuất hiện một tuyệt thế kì tài kiếm tu. Năm nay hắn chưa tới mười bốn tuổi. Nếu ta đoán không sai, hiện tại hắn thậm chí đang trùng kích ngân huyền cảnh giới rồi.

Hít.

Toàn trường hít vào một hơi khí lạnh. Chưa tới mười bốn tuổi, chuẩn bị đột phá huyền thần cảnh giới sao?

Thất Dao rất hài lòng với không khí này, hắn lại lên tiếng nói:

- Thái Ất Kim tông cùng Ba Quang tông tranh phong mấy trăm năm nay, hiện tại Ba Quang tông cũng không yếu thế. Bọn hắn cũng xuất hiện một thiên tài yêu nghiệt. Mười sáu tuổi đạt tới kim thần hậu kì. Hiện tại, ta nghĩ hắn cũng đang trùng kích huyền thần cảnh giới. Bí cảnh lần này nhất định sẽ có giao phong của hai đại tông môn.

Toàn trường ngưng trọng.

- Thất Dao người còn biết gì nữa?

Biên Bạch lên tiếng hỏi.

Thất Dao mặt có chút héch lên, hấn có một thúc thúc làm tình báo của Tây Hinh gia tộc. Thế nên hấn cũng biết khá nhiều. Hiện tại chính là lúc hấn thể hiện sự ngu bực.

Chỉ thấy Thất Dao uống một bát rượu, đánh khà một tiếng to rồi mới nói:

- Không chỉ Thái Ất Kim tông, Ba Quang Tông. Hiện tại Tinh thú môn cũng xuất hiện Thiên tài song chức nghiệp. Vừa là chiến sĩ, vừa là thuần thú sư. Thậm chí có tin đồn, lần này có lẽ Chu Tước cũng sẽ xuất thế.

Chu Tước?

Lại một mảnh tĩnh lặng. Ai mà không biết tứ đại thần thú sức mạnh. Chu Tước có thể nói là sánh ngang với Thanh Long. Tứ đại thánh thú xuất thế, yêu thú nào dám tranh phong.

Thất Dao lại tiếp tục nói:

- Không chỉ Tinh thú môn, Thiên Đông Lan Tông, Âm thiên Tông, Hoành Bát tông, Lưu Vân Tông, Lôi Chấn Tông cũng xuất hiện yêu nghiệt. Thực lực siêu cường, có thể vượt cấp khiêu chiến mà không hề rơi vào thế hạ phong.

- Người nói kĩ xem nào, bọn hấn là những ai?

Biên Bạch thất sắc hỏi. Thất Dao tất nhiên là lại phun ra những gì hấn biết, cũng phải công nhận thông tin của hấn thật sự tỉ mỉ. Có thể thấy Tây Hinh gia tộc cũng không phải tầm thường.

- Thiên Đông Lan Tông các người biết chứ, Thiên Đông lan tông xuất hiện không ngờ là một vị Thanh niên kiệt xuất.

Thiên Đông Lan tông lại có nam đệ tử?

Mọi người trầm trồ, vẻ mặt khó tin. Thất Dao ngay lập tức cười lớn nói:

- Các Người không tin đúng không? Thế nhưng đây là sự thật trăm phần trăm. Thiên Đông Lan tông lần đầu tiên phá vỡ quy củ nhận một thiếu niên nam tử làm đồ đệ. Hiện tại tu vi của hấn đã vô cùng siêu việt. Thậm chí có thể cùng trưởng lão của Thiên Đông Lan tông đánh ngang tay.

Mạnh như vậy?

Ai vậy đều nuốt nước bọt.

- Hừ, vậy đã là gì, các người lại nghe qua Ma Thần Chu Công cần sao?

Thất Dao lên tiếng hỏi.

Ma Thần Chu Công Cần? Là ai?

Ai cũng kinh ngạc. Đây là ai chứ?

Biên Bạch lại có chút ngưng trọng. Hấn lên tiếng hỏi:

- Phải chăng là....

Thất Dao nhìn sắc mặt Biên Bạch sợ hãi thì gật đầu. Đoạn nói:

- Tự Do chi thành, các người biết tự do chi thành chứ?

Xung quanh quán ăn đều gật đầu. Bọn hấn đều đã nghe qua địa phương này. Nghe nói nơi đây là tòa thành của ác nhân nổi tiếng. Nơi đó không ai không phải kẻ đại ác. Là toà thành không hề có quy tắc nào. Chỉ có kẻ mạnh và kẻ yếu.

Thất Dao ánh mắt băng lãnh, lại có một tia sợ hãi, âm thanh hấn vang lên:

- Các người có biết, ba ngày trước toàn bộ Tự Do chi thành đã biến mất, hơn ba trăm ngàn người đều đã chết không?

Cái gì?

Bốn năm người bật dậy kinh hãi thất sắc. Bọn hấn chính là một tháng trước rời đi từ Tự Do Chi Thành đến Phí Sa thành. Thật không ngờ ba ngày trước Tự Do Chi thành đã bị diệt?

Thất Dao nói đến đây cũng hơi lạnh sống lưng.

- Thất Dao, có chuyện gì xảy ra? Bát Thục thúc dục.

Cũng không thể trách hấn, hầu hết Trung vị diện rất lớn, nếu không có tổ chức tình báo lớn mạnh, thông tin truyền đi sẽ rất chậm. Đến giờ Phí Sa Thành liệu có mấy ai biết được tin tức này.

Thất Dao trầm mặc xuống một hồi, trong sự trông ngóng của mọi người, hấn mới từ từ nói tiếp:

- Toàn Bộ Tự Do chi thành, đều bị Ma Thần Chu Công Cẩn diệt sát toàn bộ. Một mình hấn giết cả một tòa thành. Hơn ba trăm ngàn nhân mạng a.

Câu nói của hấn như một tảng đá ném vào mặt hồ tĩnh lặng, không ai nói câu gì. Kẻ nào cũng im lặng, trong lòng sợ hãi.

- Sao có thể như thế được, tự do thành cường giả như mây, hùng tàn đại ác, tại sao có thể dễ bị tiêu diệt như thế?

Đám người vừa đứng dậy lên tiếng. Bọn hấn từ Tự Do Chi Thành tới, rõ ràng là hiểu biết về Tự Do Chi Thành rất nhiều.

Thất Dao gật đầu với đám người, sau đó lên tiếng trả lời:

- Chu Công Cẩn đến từ Âm Thiên Tông, nói như vậy là đủ hiểu. Thậm chí có người nói rằng hấn giết cả Tự Do chi Thành mà thân người không dính một giọt máu của địch nhân. Quá khủng khiếp. Danh hiệu Ma thần Chu Công Cẩn từ ba ngày trước đã dậy sóng khắp Trung Vị Diện rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 274: Hệ thống nâng cấp

Xung quanh toàn bộ đều kinh hãi thất sắc. Đồ sát một tòa thành mà không dính một giọt máu. Chuyện này đúng là chỉ có Ma Thần mới làm được.

Ai ai cũng nhớ rõ trong lòng. Quyết phải dè chừng cái tên này ra.

Cuối quán ăn là một bàn cạnh cửa sổ. Nơi đó hiện tại có bốn thanh niên đang ngồi. Tâm tình vẫn bình thản. Thậm chí có kẻ còn ánh lên nét cười. Một thanh niên mặt mũi tuấn tú lên tiếng:

- Lão đại, trung vị diện cũng khá huyền ảo đấy, người tính sao? Tham gia chứ?

Một thiếu niên khác cũng cất tiếng, tên này một bên đeo nửa cái mặt nạ vô cùng quái dị, làm người ta có chút đề phòng:

- Lão đại nếu tham gia, đám thiên tài của nơi này kẻ nào dám tranh phong. Hừ!

Hai thiếu niên còn lại không nói gì, chỉ mỉm cười.

Bên kia bàn bốn tên Biên Bạch, Bát Thực, Thất Dao vẫn đang bàn bạc. Chỉ thấy kẻ thứ tư, này giờ vẫn ngồi yên uống rượu, hiện tại cũng đã lên tiếng:

- Ta vẫn đang chú ý đến Lôi Chấn tông và Lưu Vân Tông, các người nói xem!

Thất Dao gật đầu, nói:

- Hai tông môn này cũng xuất hiện kì tài, nhất là Lưu Vân Tông. Các người chắc không thể nào tin được đâu, Lưu Vân Tông tháp trận mười năm tầng ấy, vậy mà gần ngàn năm nay sừng sững. Cuối cùng một tháng trước đã xuất hiện yêu nghiệt, vượt qua mười ba tầng của tháp trận.

Câu nói của hấn như quả bom lớn nổ vang dội. Cũng khó nói, chuyện này Lưu Vân Tông cũng không công bố ra ngoài. Chỉ là Thất Dao có mối thông tin lại vô cùng tốt. Một câu này làm không gian lại sôi sục lên.

Ở đây rất nhiều người biết đến tháp trận. Lưu Vân Tông có tháp trận cũng không phải bí mật gì. Quan trọng là mấy trăm năm nay chưa từng có đệ tử của Lưu Vân Tông nào vượt qua được tất cả. Thế nên trên đỉnh tháp có gì, không ai biết.

- Thần kì như vậy, người có biết được hấn là ai không?

Biên Bạch lên tiếng hỏi. Thất Dao nhếch môi mỉm cười, nói:

- Hấn là Hoàng Chấn Minh!

Rắc, cái bát nhỏ trên tay một trong bốn thiếu niên ở góc quán ăn nứt vỡ. Tiếng vỡ nhỏ không khiến ai chú ý. Thiếu niên khuôn mặt có chút bình thường. Nếu để hấn chìm vào biển người, sẽ chẳng có ai để ý đến hấn cả.

- Lão đại, người sao vậy?

Một thiếu niên lo lắng hỏi. Cả hai tên còn lại cũng hơi ngạc nhiên. Lão đại của bọn hắn rất hiếm khi thất thố như vậy.

- Hoàng Chấn Minh, Hoàng Minh sao?

Thiếu niên mỉm cười. Hai mắt lóe lên tinh quang sáng láng.

Lưu Vân Tông.

Hôm nay là ngày Lưu Vân Tông vô cùng nhộn nhịp. Hàng ngàn đệ tử tụ tập về Phách Sơn núi. Phách Sơn núi là nơi thường xuyên tổ chức các đại sự kiện. Và hôm nay, Phách Sơn vẫn là tiếp nhận hàng ngàn người tiến tới. Phách Sơn vô cùng rộng lớn, ở giữa đỉnh núi chính là một cái diễn võ đài thật rộng, có thể chứa đến hai vạn người. Thời tiết hôm nay vô cùng ủng hộ, không hề có mưa, cũng không hề nắng. Rất nhiều mây che đi ánh nắng của mặt trời.

Lưu Vân Tông hôm nay tổ chức tranh đoạt mười năm vị trí danh ngạch chuẩn bị tham gia bí cảnh một tháng sau. Chỉ có mười năm danh ngạch đại diện cho cả một môn phái, thế nên trong mấy ngàn đệ tử tìm ra mười năm vị trí quả thật là tình anh trong tình anh. Thiên tài trong thiên tài. Hơn ngàn đệ tử từ nội môn trở lên đều có tư cách tham gia. Điều này khiến cho vô số đệ tử náo nức, nóng lòng thể hiện thực lực của mình.

Hoàng Minh lúc này đang lười biếng ngồi trên một chiếc ghế. Trên đầu hắn chính là pikachu. Pikachu từ ngày được Hằng Thanh Nhi ôm ấp, nó rất lười vào pokeball. Hoàng Minh cũng không bắt ép nó. Thế nên, một con sói mang tên Pikachu đã lan rộng đến toàn bộ Lưu Vân Tông. Thậm chí nó còn có cả fan club pikachu nữa. Thành viên trong đó chính là vô số nữ đệ tử rồi. Khỏi phải nói cũng biết lực sát thương của pikachu là thế nào.

- Hoàng Minh, để ta ôm pikachu đi!

Hằng Thanh Nhi vừa xuất hiện đã lên tiếng, không đợi nàng nói xong, pikachu đã nhảy lên trên người nàng. Cái đầu đã rúc hẳn vào trong bộ ngực mà lúc lắc. Hoàng Minh lăm lăm tự hỏi. Không lẽ con pikachu này lại thành sắc lang rồi.

Hắn cũng lười quản. Lúc này Cầu ca đã chạy tới. Cầu ca tầm này tiếng tăm đã vô cùng thịnh. Mang danh là đàn em duy nhất của Hoàng Minh. Danh tiếng của Hoàng Minh hiện tại là cao ngất. Không ai là không khâm phục hắn. Cầu ca mặt mũi nghênh ngang vô cùng. Đi phía sau hắn lại có đến bốn tên đệ tử nội môn. Vô cùng cung kính. Bọn hắn đi theo Cầu ca nửa bước không rời. Cầu ca mặc dù tu vi thấp hơn, nhưng lại là đàn em của Hoàng Minh. Hơn nữa hắn cũng vô cùng biết cách thu phục nhân tâm. Tuần nào cũng đều đặn, cho đám đàn em đan dược. Đan dược tất nhiên là của Hoàng Minh cho hắn rồi. Hoàng Minh đan dược bây giờ có thể nói là không thiếu. Hắn lấy được toàn bộ vườn linh dược của tháp trận. Đan dược bình thường hắn không thiếu. Chỉ tiếc là đan dược cao cấp hắn hiện tại không có. Bởi vì, hệ thống hiện tại hắn không vào được. Còn ba ngày nữa mới nâng cấp thành công. Hoàng Minh đã đợi gần một tháng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 275: Tranh đoạt danh ngạch

- Lão đại, ha ha, người tốt!

Cầu ca lên tiếng chào hỏi. Bốn tên đi theo hắn thì yên ổn phía sau cũng cười cười cúi người. Đi theo cầu ca gần tháng nay, bọn hắn cũng học được vô số cảnh giới mặt mũi. Khi nào cần cứng thì cứng, khi nào cần mềm thì mềm. Nhất là đứng trước thần tượng của bọn hắn, lại càng khiến bọn hắn vô cùng ngoan ngoãn.

- Chuyện gì?

Hoàng Minh lười nhác nhìn qua.

Cầu ca cười hề hề, nói:

- Hiện tại Khẩn Quảng Đò đã đạt một ngàn đệ tử rồi, lão đại có muốn ta kiến tạo một chút không?

Hoàng Minh gật đầu, cầu ca tu vi tuy hơi chậm, thế nhưng năng lực cũng rất tốt. Hoàng Minh ném qua cho hắn một cái không gian giới chỉ, sau đó nói:

- Mọi việc cứ theo người làm. Đừng để ta thất vọng!

Cầu ca nhận lấy không gian giới chỉ, cười hề hề nói:

- Ta biết nên làm gì, lão đại yên tâm. Chúc người đoạt vị trí cao nhất!

Cầu ca nói xong liền một mạch rời đi. Bốn tên đệ tử kia cũng cúi đầu rời đi theo. Hoàng Minh không nói gì, ánh mắt hắn đã rơi xuống khán đài rồi. Bên dưới khán đài đã vô cùng đông. Liên tục có đệ tử của Lưu Vân Tông tiến vào. Nội môn ngoại môn đều có. Hàng Thanh Nhi kéo Hoàng Minh rời khỏi khán đài. Dầu sao bọn hắn không thể ở đây được. Vị trí của bọn hắn là ở dưới kia.

Hạch tâm đệ tử có sáu người, mỗi người đều nắm giữ một vị trí tại trong mười năm người. Luật lệ thật ra khá đơn giản. Khiêu chiến đoạt chỗ. Trong mười năm danh ngạch. Sáu vị đệ tử hạch tâm là chiếm cứ sáu danh ngạch. Chín danh ngạch còn lại là các đệ tử khác tranh đoạt. Các đệ tử khác cũng đều có thể khiêu chiến đệ tử hạch tâm để tranh đoạt vị trí. Thế nhưng, có lẽ sẽ rất ít người có lá gan ấy. Ai cũng biết, đệ tử hạch tâm thực lực kinh thiên, khiêu chiến chẳng khác gì rước họa vào thân. Bọn hắn tốt nhất là giữ chiến lực tranh đoạt những vị trí còn lại là tốt nhất.

Hoàng Minh cũng Hàng Thanh Nhi tiến xuống khán đài đã khiến một mảnh đệ tử hoan hô. Từ một tháng qua đệ tử Lưu Vân Tông đã xác nhận một sự thật. Một trong hai nữ thần đã có chủ. Hoàng Minh đích xác là ngang trời xuất thế, khiến cho vô số kẻ ghen tị, hâm mộ, thần tượng. Thế nhưng cũng không thể trách. Hoàng Minh hiện tại là ngôi sao sáng vô cùng. Mặc dù thực lực chưa ai biết. Thế nhưng hắn có thể đi đến tầng mười bốn của tháp trận, hiển nhiên ai cũng đoán hắn thực lực kinh khủng. Thậm chí có người còn nói, hắn có khi là đệ nhất nhân, mạnh hơn cả năm vị đệ tử hạch tâm còn lại. Hiện nay Hoàng Minh lại là đệ tử của Hàng Tông chủ, lại là đạo lữ của Con gái Tông chủ. Vị thế tương lai tông chủ đã rơi xuống đầu hắn. Nhất định là như thế, ai cũng cảm thán, người với người đứng là tức chết người mà.

Hoàng Minh không để ý xung quanh nói hắn thế nào, hắn vẫn vô cùng tự nhiên, cùng Hàng Thanh Nhi sóng vai mà đi.

Phía trên khán đài, Vũ Văn Sơn cùng Cửu Long ánh mắt tức tối sáng quắc. Một tháng qua bọn hắn đã bắt đầu chèn ép thế lực của Hoàng Minh. Thế nhưng, thật không ngờ Hoàng Minh lại có tên tiêu đệ vô cùng tron tuốt, bọn hắn đã làm rất nhiều cách mà tên kia vẫn có thể đứng vững, không những thế lại nhờ vào danh tiếng của Hoàng Minh mà không ngừng lớn mạnh. Thế lực của bọn hắn lại mang một cái tên khá cổ quái, "Khăn Quàng Đỏ"

- Hoàng Sư đệ, Hàng Sư Muội, hai người tới muộn đó!

Vũ Văn Sơn vẻ mặt cười, ánh mắt hip lại. Hắn hiện tại vô cùng thống hận Hoàng Minh. Rất muốn một lần tìm được cơ để hạ nhục Hoàng Minh. Thậm chí là muốn xảy ra một chút xích mích để kiểm soát cùng Hoàng Minh đánh tay đôi. Thế nhưng đến giờ vẫn không có cơ hội.

- Ồ, không phải là còn sớm sao?

Hàng Thanh Nhi hơi mỉm cười nói. Ánh mắt nàng rơi trên người Ngọc Yên Mĩ mà đi tới. Trong ngực nàng Pikachu kêu lên hai tiếng, vui vẻ vô cùng.

Hoàng Minh đi sau, không nói lời nào. Hắn hiện tại rất lười nói chuyện. Hơn nữa, tâm trí đang mong chờ vào hệ thống, cũng không có thời gian nghĩ ngợi lung tung.

Khán đài mười năm vị trí, hiện tại đã có sáu người, chính là sáu vị đệ tử hạch tâm. Bên dưới vô số đệ tử nội ngoại môn chăm chú bàn luận. Tiếng nói ồn ào huyền ảo vô cùng.

- Trật tự!

Một tiếng nói uy nghiêm vang lên, toàn bộ phía dưới đệ tử đều im lặng. Một khí thế bàng bạc phát ra làm toàn bộ đệ tử hô hấp khó khăn. Ngay lập tức hơn hai mươi bóng người từ trên không đáp xuống. Chính là Tông chủ Hàng Vô Ưu, mười sáu trưởng lão, và ba chấp sự.

- Bái Kiến tông chủ cùng các vị trưởng lão!

Hơn ngàn đệ tử đều cúi xuống, đồng thanh hô vang. Khí thế vô cùng.

- Đứng dậy đi!

Hàng Vô Ưu cất tiếng nói. Hàng ngàn đệ tử chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt chăm chăm nhìn về khán đài bên trên. Một loạt Trưởng lão tiến về vị trí quan sát. Hàng Vô Ưu chậm rãi nhìn lướt qua hàng ngàn đệ tử, cất cao giọng nói:

- Bí Cảnh năm mươi năm một lần mở ra, mỗi tông môn lớn đều có mười năm danh ngạch tiến tới tranh đoạt. Hôm nay Lưu Vân Tông ta tổ chức tranh đoạt danh ngạch, đại diện cho Lưu Vân Tông. Toàn bộ đệ tử nội môn, đều có quyền tham dự. Hiện tại, bắt đầu tranh đoạt!

Tiếng nói của Hàng Vô Ưu vừa dứt. Một trận hỗn loạn vang lên, tranh đoạt danh ngạch đã bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Địa Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 276: Tranh đoạt

Hàng Vô Ưu sau khi tuyên bố bắt đầu, hàng ngàn đệ tử Lưu Vân Tông sôi trào. Các lời dài thụt từ bảy trở lên bắt đầu nô nức náo nhiệt vô cùng. Liên tục có đệ tử nhảy lên nóng vội. Thế nhưng tu vi cũng không hề cao. Tất cả cao thủ đều là chưa xuất hiện đấy. Hoàng Minh hai mắt nhắm hờ, dù không

muốn nhưng hán vẫn phải ở đây chờ đợi. Chỉ có một ngày mà thôi. Pikachu ở trên đầu hán không ngừng vò tóc, nó hứng thú hết ngó khán đài này sang khán đài khác. Rất nhiều nữ đệ tử đều nhìn qua bên này, thế nhưng không phải là để ngắm Hoàng Minh mà là để ngắm pikachu đấy. Sáu vị đệ tử hạch tâm đều ngồi chờ đợi. Hứng thú nhìn về các khán đài đang giao chiến kia.

Bên trên cao hơn, chính là nơi an tọa của Hàng Vô Ưu và các vị trưởng lão, chủ điện.

- Tổng chủ, nghe nói người mới thu nhận một vị đệ tử, ta mấy nay bế quan một đoạn thời gian, thật là chưa kịp chúc mừng rồi.

Một vị trưởng lão lên tiếng nói. Người này mặt mũi đã xuất hiện nếp nhăn, tóc cũng bạc quá nửa. Lần này xuất quan cũng chính vì bí cảnh mà ra. Hơn hết lão chính là gia gia của Vũ Văn Sơn. Lão tự là Vũ Văn Huy. Vũ Văn Huy lên vẫn trưởng lão đã lâu, một thân tu vi nhưng là Huyền thần trung kỳ. Chỉ một bước nữa có thể đạt đến huyền thần hậu kỳ. Là một trưởng lão cũng có tiếng nói trong Lưu Vân Tông. Hiển nhiên Vũ Văn Sơn cũng là do lão bồi dưỡng mà thành. Thực lực kim thần trung kỳ của hán cũng không rõ có bao nhiêu phần trăm là do đan dược đắp vào.

- Ha ha ha, chỉ là một tên đệ tử bình thường, thực lực còn yếu kém, có chút tư chất mà thôi, ha ha ha!

Hàng Vô Ưu lên tiếng cười lớn, mặt có chút tỏ vẻ không có gì cả. Thế nhưng đều khiến cho chục vị trưởng lão đều khinh bỉ bĩu môi.

Mĩa nó, đệ tử bình thường, thực lực kém, có chút tư chất. Đệ tử bình thường mà hai tháng từ đệ tử kí danh vọt lên đến đệ tử hạch tâm sao? Thực lực kém mà có thể vượt đến tầng thứ mười bốn của tháp trận sao? Có chút tư chất, này, người nói không thấy ngượng mồm?

Các vị trưởng lão tuy trong lòng khinh bỉ vô cùng, thế nhưng không ai nói ra, chỉ thầm chửi rủa trong lòng như vậy. Bọn hán ai cũng biết là Hoàng Minh là một nhân tài. Ở nơi này, địa vị sư đồ được tôn lên rất cao. Đệ tử ưu tú ai mà chả muốn có. Đệ tử vang danh sư phụ nào mà chả thấy vinh quang vô hạn.

- Ha ha, có thật là thực lực kém không?

Vũ Văn Huy cười lớn hỏi.

- Đúng thế!

Hàng Vô Ưu lần này khẳng định một câu rồi chỉ cười mà không nói thêm gì. Vũ Văn Huy cũng không nói thêm, ánh mắt lão đã nhìn về phía khán đài bên dưới. Vô cùng hiếu kỳ nhìn về một thiếu niên đang yên tĩnh nhắm mắt dưỡng thần.

- Ngoài đám đệ tử hạch tâm, các người có nhân tuyển nào khả quan không?

Một vị Trưởng Lão tên là Phong Sa hỏi. Mọi người đều gật gù, bọn hán đến tầm này rồi, ầu là ai mà chả có tiểu bối tâm phúc. Thế nhưng không ai nói gì, chỉ mỉm cười như vậy, ánh mắt đều dõi xuống phía dưới. Đúng là toàn cáo già mà.

Hàng Vô Ưu mặc dù ánh mắt nhìn xuống, thế nhưng trong nội tâm lại đang suy nghĩ một chuyện khác. Một tháng rồi, nàng vẫn chưa tỉnh, hán vô cùng nóng ruột. Rõ ràng là đan dược có hiệu quả, thế nhưng tại sao người vẫn chưa tỉnh lại. Điều này làm hán như muốn phát điên.

Bên dưới khán đài. Vì tranh đoạt danh ngạch chỉ diễn ra trong một ngày, thế nên rất nhanh cao thủ trong lứa đệ tử nội môn cũng đã xuất hiện rồi. Chỉ thấy các khán đài đã xuất hiện những đệ tử mạnh mẽ. Thân kinh bách chiến, liên tục đả bại người khiêu chiến. Cho dù đả bại một người được nghỉ ngơi mười năm phút để điều chỉnh lại, thế nhưng mười năm phút cũng rất nhanh. Hiển nhiên là gần như liên tục xa luân chiến.

- Các Người nhìn xem, võ đài thứ mười kia!

Một vị chấp sự lên tiếng, ngay lập tức các vị trưởng lão đều chú ý sang võ đài thứ mười. Võ đài thứ mười đang có hai nhân ảnh giáp lá cà cận chiến. Một thanh niên cao lớn, khí lực vô cùng, một thiếu nữ xinh đẹp như hoa như ngọc. Rõ ràng là đánh tới bất phân thắng bại rồi.

- Hai mầm khá tốt, Đều là đệ tử mới sao?

Một vị trưởng lão lên tiếng. Rất nhanh các vị trưởng lão khác cũng gật đầu hưởng ứng.

- Tu vi ngân huyền đại viên mãn, chiến đấu vô cùng linh hoạt, công kích cùng phòng thủ đều nhịp nhàng. Đúng là hai mầm tốt!

Một vị khác cũng là lên tiếng nhận xét.

- Có ai biết hai đệ tử này không?

Hàng Vô Ưu lên tiếng hỏi:

Ngay lập tức có một vị trưởng lão ở cuối hàng lên tiếng. Trưởng lão này tên là Minh Huê.

- Bẩm tông chủ, bọn hán đều là môn đồ của ta. Nam tên Bắc Âu, Nữ tên Nguyệt Chi. Đều là mới gia nhập môn phái.

Ồ, mọi người thật không ngờ, lứa đệ tử này thu hoạch không tồi a. Trước không nói đến tên biến thái Hoàng Minh ngang trời xuất thế, phía dưới cũng không thiếu nhân tài rồi.

Chương 277: Khiêu chiến

Hoàng Minh lúc này cũng đã chú ý lên võ đài thứ mười rồi. Hai người bên trên hẳn đều nhận biết, cả hai đều là người của hắn.

Trên võ đài thứ mười, Bắc Âu cùng Nguyệt Chi lại vô cùng căng thẳng. Nơi ở mới, thân phận mới, cả hai đều tỏ ra vô cùng nổi bật. Quan trọng là tỏ ra không quen biết từ trước.

- Ha ha ha, Nguyệt sư muội, đánh thật thống khoái, tiếp của ta vài chiêu nữa!

Bắc Âu lớn tiếng cười, đao trên tay liên tục đánh tới, khí thế như hồng. Nguyệt Chi cũng không phải quả hồng mềm, nàng hai kiếm hai tay, không những tấn công như vũ bão, mà phòng thủ không ngờ cũng không yếu. Cả hai đánh đến bất phân thắng bại một hồi lâu, phải mất gần nửa tiếng Nguyệt Chi mới chịu thua ba chiêu mà bại.

- Ha ha, Nguyệt Sư muội, ta thắng!

Nguyệt Chi hừ một tiếng, không cam lòng mà đi xuống. Nàng trở về điều tức một thời gian. Còn nhiều võ đài, nhất định nàng sẽ tới. Mấy ai biết được, hai người đánh nhau tầng tầng lớp lớp sát chiêu như vậy, cuối cùng chỉ là một mục đích kéo dài thời gian mà thôi.

Hoàng Minh bắt đầu lại nhắm mắt vào, hẳn thà đi ngủ một giấc còn hơn. Gần tháng nay không thể đăng nhập hệ thống, hắn chỉ còn cách ăn với ngủ. Thời gian rảnh dẫn đám pokemon cùng Hằng Thanh Nhi đi về chỗ Mã Ngư Vương chơi đùa. Đến nay chỉ còn vài ngày nữa là hệ thống nâng cấp thành công. Hoàng Minh thật là trông ngóng lắm. Nhất là nhiều thứ do lần cập nhật nâng cấp đầu tiên mà biến mất như pokemon huyền thoại hay là biến thể xayda. Chỉ mong lần này nâng cấp, hệ thống mang cho hắn chút kinh hỉ đi. Vừa nghĩ tới đây, một giọng nói kéo Hoàng Minh về thực tại:

- Đệ tử nội môn, Cảnh Thắng, muốn khiêu chiến vị trí lõi đài số sáu!

Âm thanh không lớn nhưng mang đến một trận nháo nhào. Đám đệ tử kinh hô:

- Trời ạ, có người khiêu chiến đệ tử hạch tâm kia, số sáu, số sáu không phải là Hoàng Minh sư huynh sao?

Một đệ tử nội môn hô lên âm ỉ.

- Đúng là quá ngẫu rồi, không ngờ dám khiêu chiến Hoàng Minh sư huynh. Nên nhớ là Hoàng Minh sư huynh đã vượt qua tháp trận tầng thứ mười ba à nha!

Lại có người nói lớn. Cây nói này đều được xung quanh ủng hộ. Ai ai cũng đều đoán là như vậy, vượt qua mười ba tầng tháp trận, chắc chắn Hoàng Minh phải có thực lực mạnh mẽ mới đúng. Thế nhưng lại có đệ tử khác nhảy ra nói:

- Các người thấy qua Hoàng Minh sư huynh giao thủ qua chưa? Kẻ kia ta biết, chính là Cảnh Thắng, phó hội trưởng của Ung Hạ Hội đấy. Thực lực rất cao. Nhìn bộ dáng tự tin của hắn, nhất định đã đột phá Kim Thần thành công rồi.

- Thật sao? Đã đạt tới kim thần rồi sao?

- Không phải chứ, hắn năm nay chưa tới mười tám mà!

Tiếng bàn tán âm ỉ vang lên. Hoàng Minh miệng nhếch lên. Hắn biết đạt tới đệ tử hạch tâm rõ ràng là rơi vào sự ghen tỵ của một số người. Có sáu người mà chỉ có hắn là bị khiêu chiến, ý là sao? Rõ ràng là có người nhắm vào hắn. Thậm chí có lẽ còn vài tên nữa chưa lộ mặt đây. Hắn nên lập uy một lần, cũng lên cho một đám ruồi muỗi sâu bọ tránh đi.

Nghĩ đến đây, Hoàng Minh chậm rãi đứng dậy, đi tới võ đài. Pikachu trên đầu hắn hưng phấn kêu lên mấy tiếng, nghe chừng nó khoái chí lắm.

Trên các võ đài khác, mỗi vị đệ tử hạch tâm lại có những sắc thái biểu cảm khác nhau.

- Hừ, tên Cừu Long kia không ngờ dám có ý đồ với Hoàng Minh, ta sẽ nhớ kĩ!

Hằng Thanh Nhi hai hàng lông mày nhíu chặt. Cẩn rằng ai oán mà nói nhỏ. Đối diện với nàng bên kia võ đài chính là Ngọc Yên Mỹ. Lúc này không ai đoán ra tâm tình nàng thế nào, chỉ thấy nàng vẫn yên tĩnh nhìn qua võ đài.

Không biết là trùng hợp hay được sắp xếp mà võ đài của Hoàng Minh không ngờ lại nằm chính giữa, vô tình chính là vị trí đẹp nhất để theo dõi của khán giả.

- ha ha, thật không ngờ, tên Cửu Long lại nhanh như vậy không nhìn được. Ta cũng muốn xem xem, Hoàng Minh này mạnh thật sự hay chỉ là một tên có chút vận may mà thôi.

Vũ Văn Sơn cười nham hiểm. Ánh mắt đã quay sang phía bên phải, nơi mà Cửu Long đang ở. Chỉ thấy lúc này tên kia vậy mà an nhàn ngồi uống trà. Không biết từ lúc nào đã có người mang cho hắn một bàn trà nhỏ. Cửu Long lúc này vô cùng bình tĩnh, giống như là mọi chuyện đã nằm trong lòng bàn tay hắn. Rất có vẻ trong tay nắm bắt mọi chuyện.

- Thật muốn xem thân thủ của đệ tử Tông chủ.

Vũ Văn Huy cười nói. Hàng Vô Ưu không nói gì, chỉ mỉm cười. Hắn cũng không rõ thực lực của Hoàng Minh thế nào. Tuy đã nhận sự đồ một tháng nay, thế nhưng hắn vô cùng bận rộn chuyện của nương tử, không có thời gian dạy Hoàng Minh. Hoàng Minh cũng không hề nói gì đến chuyện tu luyện. Thế nên lúc này, với thực lực của Hoàng Minh. Hàng Vô Ưu cũng mù tịt. Hắn chỉ có thể lẩm bẩm:

- Tiểu tử, đừng làm ta mất mặt!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 278: Quỷ kiếm hiện

Hoàng Minh chậm từng bước đi lên võ đài. Cảnh Thắng đã đứng đợi sẵn, hai tay hắn khoanh lại, ung dung chờ đợi Hoàng Minh. Cảnh Thắng gia nhập tông môn khi mới mười hai tuổi. Nhiều năm bon chen đấu đá, thể hiện thiên phú không tồi. Ngay lập tức đạt được công nhận của Cửu Long, gia nhập Ứng Hạ hội, nắm quyền phó hội trưởng. Cảnh Thắng thân hình cao lớn, khuôn mặt chữ điền, hai mắt sáng, nghiêm nghị. Hai tay khoanh lại trước ngực. Bên trong là một thanh kiếm dài chừng một mét. Cả thân hình đứng đó mà khí thế phát ra vô cùng mạnh mẽ. Hoàng Minh cũng phải gật đầu công nhận. Kẻ này khá tốt, có khí chất cường giả.

- Hoàng Minh Sư huynh, đặc tội rồi!

Khi thấy Hoàng Minh đã đứng đối diện với mình, Cảnh Thắng chấp tay nói. Hoàng Minh cũng gật đầu. Thân là đệ tử hạch tâm, Hoàng Minh tuy tuổi có nhỏ hơn, thế nhưng vẫn được gọi là sư huynh. Đơn giản vì cấp bậc khác nhau mà tạo thành cách gọi. Trọng tài võ đài này là một vị chấp sự bình thường. Hắn chỉ là xếp cho có mà thôi, thật không nghĩ là võ đài của đệ tử hạch tâm lại có thể có giao đấu.

- Bắt đầu!

Chấp sự nọ lên tiếng, Cảnh Thắng ngay lập tức hô lên:

- Hoàng Sư Huynh, xin chỉ giáo!

Nói xong hắn rút kiếm lao đến. Khí tức kim thần sơ kì ngay lập tức thả ra, mạnh mẽ cường hoành chém tới.

- Thật kinh khủng, thật sự là kim thần cảnh giới rồi!

Bên dưới khán giả kêu lên sợ hãi. Nên nhớ kim thần cảnh như phượng mao lân giác. Hơn một ngàn đệ tử nội môn, chắc gì đã có hai hay ba người đạt tới kim thần cảnh. Vô số người đã là ngân huyền cảnh đại viên mãn mấy năm rồi, vẫn chưa thể bước thêm một bước, đây là vì sao?

Hoàng Minh lúc này không hề tránh né. Kiếm từ bàn tay hắn xuất hiện, chắn ngang một đòn chém của Cảnh Thắng vang lên tiếp keng cực kì đinh tai. Tiếng vang lớn như vậy đủ biết lực chém của Cảnh Thắng mạnh như thế nào rồi. Mọi người kinh hãi nhìn cảnh tượng trước mắt. Trên võ đài một màn vô cùng kinh dị. Chỉ thấy Cảnh Thắng hai tay nắm chuôi kiếm, một đường từ trên chém xuống, khí lực mạnh mẽ vô cùng. Vậy mà... Hoàng Minh chỉ một tay trái giờ ngang kiếm, thậm chí chưa rút kiếm khỏi vỏ. Cường hoành đỡ một kiếm của Cảnh Thắng mà mặt không đổi sắc.

- Chuyện này! Thật khó tin!

- Một chém mạnh mẽ của Kim thần sơ kì cứ thế xong sao?

Bên dưới hò hét bàn tán sôi nổi. Vô số người thần sắc kinh hãi. Nhất là Cửu Long. Hắn đã từng thử qua một đòn chém của Cảnh Thắng. Phải nói một chém đất uy lực vô cùng. Chính bản thân hắn tuy đỡ được nhưng cũng phải lui ba bước. Ấy vậy mà tên kia, hắn vẫn thần nhiên tại chỗ đón đỡ, lại là một tay đón đỡ, cả cái nhú mày cũng không có. Kinh hãi nhất là, con yêu thú màu vàng kia vẫn yên ổn trên đầu hắn, đang vô cùng phấn khích mà giờ giờ hai nắm đấm nhỏ khoa trương vô cùng.

Trên khán đài lớn, vô số tiếng trầm trồ của các trưởng lão vang lên. Hàng Vô Ưu cũng là giật mình kinh ngạc.

Một đòn này bao nhiêu cân lượng, Cảnh Thắng rõ ràng nhất. Hắn chính là đã dùng chín thành lực lượng chém xuống rồi. Vậy mà, đối phương đón đỡ

nhẹ nhàng như vậy?

Cảnh Thắng mặc dù sợ hãi, thế nhưng bản năng chiến đấu lại bùng lên. Hắn lập tức lui lại năm bước, ánh mắt đánh giá Hoàng Minh một lúc, tìm xem đối phương sơ hở. Hoàng Minh cất tiếng nói:

- Đi sang một bên pikachu, đợi ta thư giãn gân cốt một chút!

Hoàng Minh nói xong, pikachu kêu lên hai tiếng, ngay lập tức nhảy từ trên đầu Hoàng Minh chạy sang góc khán đài. Đám nữ đệ tử hô lên ầm ĩ, nhiều người còn muốn phá dây ngăn bên ngoài khán đài mà nhảy vào ôm pikachu. Thế nhưng vị chấp sự kia chỉ hừ một tiếng, khí thế bàng bạc phát ra. Cuối cùng cũng không ai dám vào.

- Keng!

Hoàng Minh rút kiếm ra khỏi vỏ. Quỷ Kiếm xuất hiện vang lên một tiếng đinh đang vang dội. Một sự áp bách lan tỏa trong võ đài. Quỷ Kiếm một thân màu đen tỏa ra sát khí vô cùng. Cảnh Thắng lông gáy dựng đứng. Uy thế của Quỷ Kiếm không ngờ làm cho hắn run rẩy.

- Kiếm ý, kiếm ý mạnh quá!

Một trưởng lão cất tiếng sợ hãi.

- Kiếm ý đã là gì, đó rõ ràng là kiếm linh. Thanh kiếm kia đã sản sinh ra linh trí rồi.

Một vị trưởng lão râu tóc bạc phơ kêu lên thất thanh.

Vũ Văn Huy tròn mắt mở to, lão thật không thể ngờ nổi. Đến Hàng Vô Ưu tâm tình cũng thất thố không thôi. Bình khí có linh trí đã vượt qua tầng lớp trần báo, đạt sang thần cấp. Đây tuyệt đối là một thần cấp bình khí. Đây là, thật con mịa nó quá điên cuồng rồi...

Hoàng Minh không hề biết là Quỷ Kiếm làm cho mấy lão già kia kinh ngạc sợ hãi đến thế nào. Hắn không biết mấy chuyện này, thấy đối phương dùng kiếm, hiển nhiên hắn sẽ dùng kiếm đối đầu. Tất nhiên là Quỷ Kiếm sẽ ra trận. Hắn cũng chỉ có thanh kiếm của gia tộc này thôi.

Cảnh Thắng lúc này tuy đã run rẩy, thế nhưng ngay lập tức hắn cắn môi một cái, một tia máu bắn ra, cơn đau làm hắn tỉnh táo ra rất nhiều. Ngay lập tức chớp lấy thời cơ mà lao đến. Một kiếm chém theo thế Hoàn tảo thiên quân. Kiếm quang đầy trời, hung hăng mà tới...

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Di Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 279: Âm toán

Hoàng Minh trước khí thế của Cảnh Thắng, không ngờ không tránh né mà lại tiến lên một bước. Quỷ kiếm chém ra một đòn đơn giản chấn lấy thể công của Cảnh Thắng.

Chỉ nghe keng một tiếng đinh tai, kiếm của Cảnh Thắng không ngờ bị chém thành hai đoạn. Phần mũi kiếm văng xuống đất vang lên hai tiếng leng keng cực kì ấn tượng. Cả không gian tĩnh lặng. Một cảm giác quái dị lan rộng ra xung quanh.

- Gãy, chém gãy rồi?

Một đệ tử lâm bẩm nói. Âm thanh của hắn tuy không lớn nhưng lại vô cùng nổi lên giữa không gian yên lặng quái dị này.

- Chém gãy cái đầu nhà ngươi, rõ ràng chỉ là đòn đỡ, chém đâu mà chém. Người chém đến là Cảnh Thắng mà.

Kẻ bên cạnh ngay lập tức đinh chính lại. Rất nhanh chóng tiếng ồn ào bàn tán vang lên. Các nơi khác, mỗi người đều một biểu lộ khác nhau, vô cùng kì quái.

- Thanh kiếm đó thật sắc bén, thật khó có thể tin, chỉ đòn đơn giản đòn đỡ mà có thể làm gãy nhất kiếm của đối phương. Hơn hết kiếm của đối phương rõ ràng là phẩm cấp không thấp, có thể nhìn ra rõ ràng là trung kì trần báo. Không hổ là kiếm linh, quả thần kì!

Trưởng Lão râu tóc bạc phơ khi này lại lên tiếng. Ánh mắt lấp lánh tinh quang. Có thể nói ra những điều này hiển nhiên lão kiến thức rất cao. Xung quanh đều gật đầu đồng ý. Kiếm Linh như vậy, không ngờ xuất hiện tại Lưu Vân Tông, quả là không thể tưởng tượng được.

Cảnh Thắng lúc này có lẽ là người kinh sợ nhất. Kiếm của hắn rõ ràng là đã đạt đến trung phẩm trần báo. Chém sắt như chém bùn. Được luyện khí sư của tông môn luyện hóa hai lần. Vô cùng sắc bén cùng cứng cáp. Vậy mà trước kiếm của đối phương lại không đỡ nổi một đòn mà bị chém gãy. Khiến hắn sợ hãi nhất là đối phương rõ ràng không dùng lực, chỉ giờ kiếm đơn giản đòn đỡ đã khiến kiếm của hắn gãy làm đôi. Đây nói lên ý gì?

Cảnh Thắng hai mắt không cam lòng, hấn không cam lòng bị thua như vậy. Đối phương nhất định tu vi không bằng hấn, chỉ là có trân bảo kiếm hơn hấn mà thôi. Nghĩ đến như vậy, Cảnh Thắng lại sinh ra lòng đồ kị, muốn cướp đoạt kiếm trong tay của Hoàng Minh.

Chỉ thấy ngay lập tức trong tay hấn lại xuất hiện hai thanh kiếm nữa. Từ đơn kiếm chuyển sang song kiếm, chiến ý tăng vọt, lao tới Hoàng Minh.

Hoàng Minh rõ ràng là đã nương tay, thế nhưng đối phương lại không hiểu chuyện. Hấn cũng lười quản. Huy động quỹ kiếm tiến tới đoàn đờ. Lần này kiếm quang nhanh chóng va vào nhau, hai âm thanh keng keng lần nữa lại vang lên, Cảnh Thắng một lần nữa không biết nói gì hơn. Hấn là một chiến sĩ, vũ khí của hấn là kiếm. Thậm chí hấn có thể từ dùng đơn kiếm chuyển qua song kiếm, chiến lực tăng mạnh, rất có tiếng tăm trong lứa đệ tử. Thế nhưng hôm nay hấn lại gặp con hàng Hoàng Minh này. Hai song kiếm của hấn vừa va chạm với kiếm của Hoàng Minh, ngay lập tức bị chém làm hai khúc, không chỉ thế, trước mắt hấn lúc này chính là kiếm của Hoàng Minh. Mũi kiếm chỉ còn cách hấn năm cen ti mét. Chỉ cần Hoàng Minh có ý định giết hấn, thật sự là hấn không thể tránh thoát rồi.

Toàn trường ngưng trọng, chiến đấu không hề có chút hoa mỹ, thế nhưng áp chế hoàn toàn thế này khiến người ta không thể nào thốt ra được câu gì.

Cảnh Thắng hai tay thả lỏng, hai chuỗi kiếm của hấn rơi xuống đất, hấn cười khổ một tiếng. Rõ ràng là tới khiêu chiến, hùng hổ vô cùng, chiến ý mạnh vô cùng. Thế nhưng kết quả quả thật làm hấn chán chường. Đối phương đến cả chiến kỹ đều không có dùng đến. Chỉ đơn giản hai đòn chặn một đòn chém, hấn bại, bại không ngóc đầu lên được. Trong lòng tuy không cam tâm, thế nhưng Cảnh Thắng vẫn phải chấp nhận sự thật này, hấn cắn răng nói:

- Ta nhận thua!

Âm thanh tuy không lớn, thế nhưng không gian vốn yên tĩnh khiến khán giả xung quanh đều có thể nghe rõ mồn một.

- Hoàng Minh thắng!

Vị chấp sự nhận nhiệm vụ trọng tài kia liền hô lên tuyên bố kết quả. Xung quanh âm ỉ vang lên tiếng bàn tán sôi nổi. Ai cũng khiếp sợ trước biểu hiện của Hoàng Minh, rõ ràng là Hoàng Minh không hề hé lộ ra chút thực lực kinh thiên nào. Bí mật như vậy càng làm cho người ta sợ hãi không thôi.

Hoàng Minh mỉm cười, thu kiếm quay đầu bước trở về, vô cùng tiêu sái. Thế nhưng đúng lúc này dị biến phát sinh. Cảnh Thắng hai mắt đỏ rực lên, không ngờ lại điên cuồng nhảy lên không trung ném ra một loạt phi đao hướng về lưng và đỉnh đầu Hoàng Minh phóng tới.

Phía bên dưới những đệ tử quan chiến kêu lên kinh hãi, Hàng Thanh Nhi càng là hét lên một tiếng hai mắt xinh đẹp mở to:

- Hoàng Minh! Cẩn thận!

Trên khán đài các chương lão cùng Hàng Vô Ưu cũng không thể tin vào sự việc đang phát sinh. Không ngờ Cảnh Thắng lại có thể sinh ra việc làm đại nghịch như vậy. Lại dám ám toán đồng môn sư huynh.

Hoàng Minh lúc này rơi vào thế vô cùng nguy hiểm, các phi đao chỉ còn cách hấn có vài thân hình mà thôi. Tốc độ quá nhanh, thật không ai có thể tương trợ lúc này. Một kích ném toàn lực của Kim Thần Sơ kị, lại vô cùng bất ngờ đánh tới, Hoàng Minh nhất định sẽ bị ám khí giết chết!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 280: Chém Cảnh Thắng

Trong lúc nguy hiểm tột cùng ấy, Hoàng Minh không ngờ lại nở một nụ cười, ánh mắt híp lại. Âm toán ta, quá coi thường ta rồi. Mười năm chinh chiến đơn đả độc đấu, Hoàng Minh tại địa cầu loại người nào mà không đấu tay đôi qua. Vô số kẻ tiểu nhân sau khi đấu thua đều quay người không cam lòng mà ám toán. Hoàng Minh sau rất nhiều lần đã tập thành thói quen. Mặc dù đây không còn là thế giới game nữa, thế nhưng bản tính cẩn thận của một game thủ chuyên nghiệp vẫn luôn tại. Đúng lúc toàn trường đều kinh hãi thất sắc, ai ai cũng kinh sợ nhìn về phía Hoàng Minh. Nhất là Cảnh Thắng, hấn vẫn đang trong tư thế trên cao phóng phi đao xuống người Hoàng Minh. Miệng hấn vẫn nhếch lên một nụ cười chiến thắng. Thế nhưng, hấn đã lầm.

Vụt một tiếng, Hoàng Minh biến mất tại chỗ. Phập phập phập, năm mũi phi đao cắm xuống sàn gỗ vang lên những tiếng kêu trầm đục.

- Hoàng Minh đâu?

Mọi người đều kinh hãi thốt lên.

- Ở kia, đằng sau Cảnh Thắng!

Một người khác hô lên, ngay lập tức toàn bộ ánh mắt đổ về phía Cảnh Thắng.

Hoàng Minh lúc này không ngờ đã xuất hiện phía sau lưng Cảnh Thắng, ánh mắt lóe lên tia hàn quang.

- Trần trối! (hasagi =))

Trong lúc nguy hiểm ấy, Hoàng Minh rõ ràng lợi dụng khoảnh khắc Cảnh Thắng còn ở trên không, ngay lập tức sử dụng kỹ năng trần trối của Quỷ kiếm. Lập tức xuất hiện phía sau lưng Cảnh Minh. Quỷ Kiếm trong tay, Hoàng Minh không thương tiếc, chém liên sáu nhát, kiếm quang đầy trời, máu tươi bắn tung tóe. Cảnh Thắng hai mắt kinh hãi, không thể nào có thể tin Hoàng Minh quý dị xuất hiện phía sau lưng hắn. Thế nhưng sáu nhát chém kinh khủng đã lập tức đưa hắn về với ông bà dưới chín suối rồi.

Bịch. Thân thể Cảnh Thắng rơi xuống đất, thân thể không còn lành lặn, hắn chỉ chém cho tứ chi phân tán. Cảnh tượng vô cùng kinh khủng. Toàn trường một lần nữa ngưng trọng, không ai nói được câu nào. Đây con mịa nó quá khủng khiếp rồi. Thật sự là chém chết người rồi. Quỷ kiếm đến sát đá còn chém như chém bùn nói gì đến thân thể người. Hoàng Minh đây còn chưa dùng hết lực đạo, nếu như ở tháp trận kia, Hoàng Minh dùng toàn lực chém, vô số yêu thú bị hấn chặt cho thân xác nát bét rồi. Thật ra Hoàng Mịn cũng không muốn giết Cảnh Thắng, thế nhưng đối phương không ngờ lại muốn lấy mạng hắn, Hoàng Minh làm sao có thể để yên. Một đòn chính là không còn đường sống.

Hàng Vô Ưu lắc đầu, chuyện này không ngờ lại xảy ra. Thật không có thể nào ngờ được. Lúc này, thân là tông chủ, tất nhiên hắn ngay lập tức cất tiếng nói:

- Thật không ngờ hôm nay lại diễn ra chuyện không tốt này, Cảnh Thắng tâm địa không tốt. Âm toán sư huynh, phạm phải điều cấm kị. Hiện tại đã chết, coi như cũng là cái giá phải trả. Không thể truy cứu. Hoàng Minh mặc dù là tự vệ chính đáng, nhưng cũng đã chạm vào cấm kị, thế nên nhất định phải chịu tội. Hiện tại tiến vào Đại Phong Bích bế quan một tháng. Ngay lập tức thi hành.

Hàng Vô Ưu nói xong lập tức rời đi. Hoàng Minh sau đó bị hai Trưởng Lão cường hoành bắt đi. Võ trường cứ như thế vốn sôi động lại rơi vào trầm lắng. Mặc dù vẫn tiếp tục tiến hành, thế nhưng không còn chút thú vị nào nữa. Bên dưới các đệ tử thì nhau bàn tán không thôi. Đến lúc này không ai dám nghi ngờ thực lực của Hoàng Minh nữa.

- Các người nói xem, Hoàng Minh sư huynh bị nhốt vào Đại Phong Bích một tháng là nặng hay nhẹ?

Một đệ tử lên tiếng hỏi.

- Ta nghe nói Đại Phong Bích là cấm địa của Lưu Vân tông ta. Trước giờ tội nặng nhất cũng chỉ giam có hai tuần mà thôi. Ấy vậy mà người đi ra từ đó chẳng khác nào bị điên. Không biết bên trong có có thứ đồ vật gì!

Một đệ tử khác lên tiếng nói theo. Cả bọn đều ồ lên, hỏi thăm:

- Người nói xem, Hoàng Minh sư huynh rõ ràng là đệ tử của Tông chủ, tại sao Tông chủ lại nhốt huynh ấy những một tháng. Chỉ sợ...

- Ấy za, người biết gì mà nói, chúng ta làm sao hiểu được ý nghĩ của tông chủ! Thôi không bàn tán, họa từ miệng mà ra đấy!

Năm đệ tử hạch tâm khác đều có tâm trạng khác nhau. Nhất là Hàng Thanh Nhi. Nàng vô cùng sợ hãi, Đại Phong Bích không phải là nơi tốt lành gì. Mặc dù nàng chưa từng đến, thế nhưng những người ở đó đi ra, không ai còn bình thường cả. Nhất định bên trong có thứ gì đó vô cùng khủng bố. Thế nhưng lúc này nàng lại không thể rời đi. Ngọc Yên Mĩ đã giữ nàng lại, nói cho nàng nghe, Hàng Vô Ưu có cách riêng, không đời nào hại Hoàng Minh đâu. Lúc ấy Hàng Thanh Nhi mới hơi yên tâm một chút.

Trên đài cao, các trưởng lão ánh mắt có chút nghi hoặc không thôi. Một vị trưởng lão cúi đầu lẩm bẩm, ánh mắt hiện lên vẻ oán độc:

- Tiểu tử, dám giết đồ nhi của ta. Nhất định ta sẽ không để ngươi yên đâu!

Hoàng Minh không hề biết đã đắc tội với một số người. Lúc này hắn đang bị hai vị trưởng lão dẫn đi tới một địa phương vô cùng yên tĩnh. Chỉ thấy nơi này có một ngọn núi cao ngất không thấy đỉnh. Đến một cửa động thì đứng lại, Hoàng Minh hiếu kì quan sát xung quanh.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 281: Tiến nhập Đại Phong Bích

Trước mặt Hoàng Minh là một đại môn lớn. Hai tấm cửa là hai bức tường không biết làm bằng loại đá gì. Bề mặt đều đã bị rêu phong phủ đầy. Ất hẳn đã trải qua vô số năm. Ở chính giữa hai cánh cửa chính là hai mặt sư tử lồi ra, vô cùng hung ác. Trên miệng mỗi con đều ngậm một chiếc vòng. Hoàng Minh hiếu kì. Nơi này rốt cuộc là thế nào. Hắn cũng không tin là Hàng Vô Ưu muốn đẩy hắn vào nơi không có ăn toàn. Nơi này có lẽ là một nơi có chút quái lạ mà thôi. Hoàng Minh nghĩ như vậy. Đúng lúc này, một thân ảnh từ trên không xuất hiện, nhanh chóng tiếp đất. Người tới chính là Hàng Vô Ưu. Hắn chậm rãi quay về phía hai vị trưởng lão nói:

- Hai vị về trước đi, nơi này ta sẽ tự đưa hắn đi vào.

Lời Hàng Vô Ưu vừa nói xong, hai trưởng lão quay sang nhìn nhau đầy thâm ý, cuối cùng cũng quay người đi khỏi. Đợi cho bóng dáng cả hai biến mất

khỏi tầm mắt, Hàng Vô Ưu mới quay lại nhìn Hoàng Minh, đoạn nói:

- Haiz, Tiểu tử, ngươi quả là không chịu an phận. Cũng có thể ra tay ngay trước mắt mọi người như thế!

Hoàng Minh cười mỉm. Hàng Vô Ưu nói như vậy nhưng tuyệt nhiên không hề có ý trách cứ nào. Hoàng Minh biết rõ ý của hắn. Vị sư phụ này thật sự có nghĩ cho hắn. Hơn hết, vị này có thể là nhạc phụ tương lai a.

Thấy Hoàng Minh không nói gì, Hàng Vô Ưu cũng không nói thêm nữa. Bước tới đại môn kia. Đứng một hồi lâu nói:

- Đây là Đại Phong Bích, vốn là cấm địa của Lưu Vân Tông. Thường dùng để phạt các đệ tử phạm phải sai lầm. Nơi này vô cùng hung hiểm. Đến cả ta cũng chỉ có thể chịu đựng trong hai tháng thời gian. Hiện tại ngươi đi vào, hãy cẩn thận một chút.

Hoàng Minh ồ lên một tiếng. Cấm địa sao? Bên trong rốt cuộc là có những gì? Càng nghĩ càng tò mò, hắn không nhịn được hỏi:

- Sư phụ, người nói xem bên trong có gì?

Nghe được tiếng Hoàng Minh hỏi, Hàng Vô Ưu hơi nhíu mày một chút. Sau đó nói:

- Chỉ có sát khí ngập trời mà thôi. Ta cũng chỉ có thể đi được trong bán kính năm trăm mét. Sát khí quá khủng khiếp, nếu cố gắng vào sâu hơn, nhất định sẽ bị sát khí xâm nhập cơ thể, loạn thể mà chết. Thế nên ngươi hãy cẩn thận. Mặc dù nguy hiểm thế nhưng khả năng rèn luyện rất lớn, hi vọng ngươi trở ra, đừng có bị điên điên khùng khùng, đây là cơ hội của ngươi đấy!

Hoàng Minh nghe xong ồ lên một tiếng. Sát khí sao? Hắn lắc bả một mình. Rõ ràng là Hoàng Minh cũng có một lượng sát khí kinh thiên ảm giấu vô cùng kì lưỡng. Chỉ khi hắn động sát tâm thật sự, hoặc là bị đè ép đến đường cùng, cỗ sát khí này đều bạo lộ mà tràn ra.

Lúc này Hàng Vô Ưu hai tay tạo ra vô số pháp quyết, ngay sau đó điểm trên hai trán hai mặt sư tử kia. Hai tiếng leng keng phát ra, rõ ràng là hai cái móc mà hai con sư tử ngậm trong miệng tự động hướng sang hai bên như là có bàn tay vô hình nào đó đang dùng lực kéo ra vậy. Những tiếng răng rắc phát ra vô cùng trầm trọng, ngay sau đó là tiếng kết kết vô cùng chói tai. Hai cánh cửa chậm chậm được kéo ra, một cỗ năng lượng giao động bộc phát ủa ra bên ngoài, Hoàng Minh biến sắc. Sát khí, đúng là nó, đây là...

Thấy Hoàng Minh còn ngần ngại, Hàng Vô Ưu đá vào đít hắn một cái hét lên.

- Vào đi, còn chần chờ gì nữa!

Hoàng Minh ăn một cước chợt tỉnh táo lại, ngay lập tức phi thân vào trong. Khi thân ảnh Hoàng Minh tiến vào. Hàng Vô Ưu thở ra một hơi. Hai tay thả lỏng. Ngay lập tức hai cánh cửa đóng lại sầm một tiếng. Hai mắt Hàng Vô Ưu ánh lên tia sáng lấp lóe:

- Tiểu tử, đừng làm ta thất vọng. Muốn làm con rể ta, phải cố gắng hơn mới được!

Nói xong, thân hình y biến mất ngay lập tức, nếu Hoàng Minh ở đây nhất định sử dụng kinh hãi vô cùng. Tốc độ của Hàng Vô Ưu cực kì khủng bố, rõ ràng là biến mất ngay lập tức. Thân pháp kinh khủng cùng quỷ mị.

Hoàng Minh lúc này đang lầm lũi đi lại bên trong. Vô cùng ngưng trọng mà đánh giá xung quanh. Rõ ràng là một tòa đại sơn, tại sao vào bên trong rõ ràng lại là một vùng cây cối vô cùng rộng lớn. Chả nhẽ đây là không gian truyền tống hay đại loại là một kiểu như thế. Nơi này âm u vô cùng, chỉ có một mặt trăng đỏ như máu, lơ lửng trên không trung, cực kì rợn người. Hoàng Minh ánh mắt liên đảo qua xung quanh, bốn phía không gian đều là sát khí ngập trời, thậm chí là có cả mùi hôi thối thoang thoảng quanh đây. Cây cối xung quanh cũng một màu ảm đạm tối đen. Không rõ là loại cây cỏ gì có thể sinh tồn trong không gian này. Điều khiến Hoàng Minh kinh ngạc là, rõ ràng Hàng Vô Ưu nói, tiến vào đây, sát khí sẽ dần dần xâm nhập thân thể, vô cùng nguy hiểm. Thế mà trừ lúc đầu tiến nhập Hoàng Minh còn cảm thấy cỗ sát khí kia âm âm lao tới hắn oanh kích, vậy mà bây giờ lại không hề thấy đâu cả. Đường như hắn cũng đã hòa mình vào thế giới kì quái này rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 282: Chiến trường cổ xưa

Quái nh? Bây giờ thế nào?

Hoàng Minh nhớ lại lời Hàng Vô Ưu nói. Rõ ràng là Hàng Vô Ưu cũng chỉ có thể di chuyển trong bán kính năm trăm mét. Thế nhưng trong không gian rộng lớn thế này, Hoàng Minh không rõ là nên bắt đầu từ đâu. Hắn chậm rãi từng bước từng bước đi tới phía trước. Kì quái một điều, sát khí ở đây vô cùng kinh khủng, thế nhưng không hiểu vì sao hắn lại không bị ảnh hưởng chút nào. Cứ thế Hoàng Minh chậm rãi tiến sâu vào bên trong. Càng đi hắn càng kinh hãi, mặt đất vậy mà rải rác vô số xương cốt. Nhiều nơi còn thấy rõ đầu lâu. Hoàng Minh không phải là lần đầu tiên tiếp xúc với xương cốt người chết. Ở trong game online tại địa cầu, nơi nào hắn chả ghé qua rồi. Chậm rãi tiếp tục đi lên. Nơi này không ngờ rộng lớn đến thế. Hoàng Minh không biết là đã đi bao lâu, hắn biết rằng nhất định đã quá năm trăm mét là cái chắc rồi. Càng đi vào sâu bên trong, hắn càng thấy nhiều hài cốt hơn.

Thậm chí có nơi sáu bảy bộ chồng chất lên nhau. Hoàng Minh hiểu kì vô cùng. Rốt cuộc nơi này là thế nào? Không hề có một sinh vật sống nào cả. Chỉ có hải cốt, hải cốt mà thôi. Hắn tiếp tục đi sâu hơn, không hề bị sát khí làm ảnh hưởng khiến cho lá gan hần càng lớn, vừa đi vừa quan sát khắp nơi.

Một canh giờ sau, Hoàng Minh kinh ngạc phát hiện, trong đám xương cốt kia, không ngờ xuất hiện một đoạn xương cốt quái dị. Hắn cúi đầu ngắm nghía một hồi, một hình ảnh xuất hiện trong đầu hắn. Thiên sứ, đúng vậy, là cánh của thiên sứ. Hoàng Minh nghĩ đến đây, lập tức tăng tốc độ, cước bộ của hắn nhanh hơn rất nhiều, gần như vận dụng thân pháp nhanh chóng di chuyển. Không biết đã đạp qua bao nhiêu bộ xương trắng, hần rốt cuộc đi tới một quả đồi. Bước chân không dừng lại, hần tức tốc bước đến. Khi bước đến tới đỉnh đồi. Hoàng Minh ánh mắt chiếu xuống phía dưới. Đòng từ của hần như co rút lại, miệng há ra phải nhét đc quả trứng gà. Cảnh tượng trước mắt hần quả đáng sợ. Hoàng Minh đứng chết trân nhìn xuống phía dưới. Phía dưới không ngờ là hàng ngàn, hàng vạn xương trắng.

Hai mắt hần chiếu ra xa xa, trong lòng khẳng định một chuyện. Đây có lẽ là một chiến trường tàn khốc. Hoàng Minh nhìn thấy vô số hải cốt, nhân loại có, thiên sứ có, yêu tộc có, cự nhân có... Hần cần nhớ tới câu chuyện mà Quách Vô kể. Ánh mắt đôi chiếu voi chiến trường này.

- Đây có lẽ là chiến trường ngàn năm trước chăng?

Hoàng Minh tự hỏi tự trả lời. Cước bộ lại tiến tới, hần đi xuống phía dưới, bắt đầu tiến xuống quan sát.

Rắc rắc, Hoàng Minh đạp vỡ các đốt xương. Các đốt xương này không ngờ giòn tan, chỉ một bước chân đã vỡ vụn. Điều này có thể thấy, thời gian đã bào mòn đi toàn bộ năm tháng huy hoàng lịch sử. Các món vũ khí cũng rơi vào tình trạng như thế. Một số vũ khí miễn cưỡng còn sử dụng được. Thế nhưng Hoàng Minh không hề có chủ ý thu lấy bọn chúng. Hần như một nhà thám hiểm, đi sâu vào một nơi vô cùng lạ lẫm. Những bộ hải cốt to như một tòa nhà, hần là của cự nhân tộc. Những hải cốt bé xíu lấp lánh, đây là của tinh linh bảo bảo. Những bộ hải cốt dài vô cùng, lại còn có cả trảo. Hoàng Minh tặc lưỡi. Không ngờ là Thần Long. Các loại chủng tộc đều xuất hiện. Hoàng Minh bất tri bất giác cứ đi như vậy đã tiến vào giữa chiến trường rồi. Ánh mắt hần nhìn khắp nơi, trong lòng lại toát lên một chút gì đó khó chịu. Lại có chút bị thương vô cùng.

- Chiến tranh, chiến tranh không bao giờ là kết thúc!

Hoàng Minh lẩm bẩm trong miệng. Hần vẫn còn nhớ rõ nhiệm vụ chính tuyến của mình. Nếu không có gì thay đổi, nhất định chín năm sau, Hần sẽ phải dùng lực lượng của mình, đại chiến cùng Ma Vương. Một trận chiến nữa lại xảy ra. Không biết sẽ có bao nhiêu người lại ngã xuống. Bao nhiêu người sẽ đi vào dòng sông lịch sử này. Hoàng Minh cảm thán vô cùng. Hai mắt hần đột nhiên nhắm lại, cả thân hình như hòa vào không gian thê lương.

Một phiên không gian khác. Nơi này hỏa diễm vô số. Khuôn viên trầm dậm đều là hỏa diễm. Hỏa diễm ngập trời, cháy hừng hực. Phía bên dưới không ngờ lại là nham thạch đỏ rực. Không khí nóng chảy dường như muốn hòa tan mọi vật. Nơi đây không ngờ là bên trong của một ngọn núi lửa. Ấy vậy mà trong không gian hỏa diễm kinh khủng ấy, một bóng dáng bé nhỏ đang xếp bằng ở trên một phiến đá. Phiến đá chỉ lớn bằng một cái mâm, vậy mà tại nơi hỏa diễm ngập trời này lại không hề bị tan chảy. Thân ảnh kia không hề có một tấm vải che thân. Toàn thân ánh lên một màu đỏ rực, mái tóc vàng tung bay, thân thể xếp bằng không ngờ tỏa ra một áp lực vô cùng.

Chính lúc này, hai đạo thần quang lóe lên, người này lập tức hét lớn. Thân thể tróc ra từng miếng da. Mỗi lớp da tróc ra lại ngay lập tức được tu bổ lại bằng một lớp da khác. Cứ như vậy đến mười hai lần. Người đó không ngờ chịu sự dày vò đau đớn như vậy những mười hai lần. Thế nhưng ánh mắt của y thủy chung vô cùng kiên định. Thiếu niên hét lớn một tiếng vang vọng:

- Niết bàn, lần này ta thật sự niết bàn chân chính rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 283: Tiến về bí cảnh

Thiếu niên hét lớn, âm thanh vang vọng không gian. Ngay sau đó không ngờ một tiếng kêu thanh thúy cũng cất lên. Âm thanh trong trẻo vô cùng. Tiếng kêu có thể khiến người ta kính ngưỡng.

Một bóng hình bay lên từ dưới dòng dung nham đỏ rực. Hỏa diễm bùng cháy, thân hình rực lửa, lấp lánh vô cùng. Thân hình rực cháy, đôi cánh dang rộng hướng lên trên miệng núi lửa. Không ngừng kêu vang. Thiếu niên cười lớn ba tiếng, cất giọng:

- Ha ha ha, Tiểu Hòa, cùng ta xông pha thiên địa đi thôi!

Nói xong câu đó, thiếu niên thân hình nhảy lộn một vòng cực đẹp, thân hình ngay lập tức hạ trên người Phượng Hoàng. Một tiếng kêu lại cất lên, mang theo sự hưng phấn. Bóng dáng Phượng Hoàng vụt lên trên trời, mang theo thiếu niên rời đi. Đến một không gian kì lạ. Phượng Hoàng đáp xuống, Triệu Vân lấy ra pokeball, thu Phượng Hoàng vào trong. Hần lấy ra một bộ y phục màu tím nhanh chóng mặc vào. Y phục màu tím khoác lên người khiến hần trở lên vô cùng anh tuấn, màu tóc đen của hần không rõ đã chuyển sang màu đỏ rực từ khi nào. Cả người toát lên khí thế vô cùng. Sau khi ổn định, hần chậm rãi đi vào không gian kia. Bên ngoài cấm địa Tinh Thú Môn. Một toán đệ tử nội môn đang đứng chờ đợi, ánh mắt đều tập trung vào không gian trước mặt. Ai ai cũng vô cùng nóng lòng.

Vừa lúc ấy, một bóng dáng từ bên trong bước ra, toàn bộ đệ tử nội môn đồng loạt đứng dậy, ánh mắt chăm chú nhìn về thân ảnh kia. Hai mắt phát ra vẻ

Kính trọng vô cùng.

- Triệu sư huynh!

- Triệu Sư Huynh!

- Triệu Vân Sư huynh!

Người xuất hiện chính là Triệu Vân. Hai mắt như điện nhìn toàn bộ một lượt, khí thế phát ra làm ai cũng thấy sợ hãi. Nhưng một lát sau, khí thế bịu thu lại. Hơn chục đệ tử nội môn thở ra một hơi. Một thanh niên đệ tử nom nớp lo sợ nói:

- Triệu sư huynh, Tông chủ cần dặn, nếu huynh trở ra, nhất định phải đến gặp người. Tranh đoạt bí cảnh sắp mở ra rồi.

Triệu Vân nhú mày, lên tiếng hỏi:

- Còn bao lâu nữa?

- Năm ngày!

Thanh niên kia lập tức trả lời.

Triệu Vân hai mắt lóe lên tinh quang. Khuôn mặt có chút giãn ra, không biết đang suy nghĩ chuyện gì. Một nụ cười hiền hòa xuất hiện trên khuôn mặt hắn. Hơn mười vị đệ tử kia kinh hãi, giật mình không thôi. Má ơi, Triệu Sư huynh vậy mà mỉm cười, thiên địa ơi, ta đang trong mộng sao?

- Ngươi dám ta một cái đi! Ta đang nằm mơ à?

Một vị đệ tử hai mắt mơ màng, quay sang nói với nữ đệ tử bên cạnh. Ngay lập tức hồng hân nhận được một cú vắn cực kì đau nhói khiến hắn phải kêu lên ai ái.

Triệu Vân Lập tức phi thân biến mất. Ba vị nữ đệ tử khác vẫn còn đàn ngơ ngác. Một người cất tiếng:

- Thật không ngờ, Triệu Sư Huynh khi cười lại đẹp trai như vậy! Đúng là nam thần của ta mà!

- Ba tháng Triệu Sư huynh tới đây, đây là lần đầu tiên ta thấy hắn cười. Thật là... Ôi trái tim nhỏ bé của ta!

Một nữ đệ tử khác lại cất giọng. Nữ đệ tử còn lại chỉ mơ màng, ngay sau đó lẩm bẩm:

- Triệu Sư huynh nói câu cuối không biết là có ý gì?

Thanh niên khi nãy ngạc nhiên, cất giọng hỏi:

- Triệu Sư huynh nói gì?

Mọi người đều giật mình quay sang chờ đợi. Khi nãy Triệu Vân nói rất nhỏ, ấy vậy mà nữ đệ tử này lại có thể nghe được. Nếu hắn mà biết chắc phải kinh ngạc lắm.

Nữ đệ tử kia hai má đỏ rực, cũng không giấu giếm mà nói:

- Huynh ấy nói, " Có thể gặp lại một số người rồi!

Cùng lúc ấy, một khu rừng vô cùng âm u, ánh nắng mặt trời khó có thể chiếu xuống phía dưới khu rừng. Khí độc bốc lên cao, những cây cối ở đây màu sắc vô cùng sặc sỡ. Một đàn bướm màu đen bay trên không trung. Không ngờ đến một đoạn lại nhanh chóng hợp lại làm một. Vô cùng kì quái. Con bướm màu đen này vô cùng thuần, không hề có một màu sắc nào pha tạp vào. Nó cất cánh bay trong không trung. Chậm rãi lướt qua các cành cây, cuối cùng đậu vào vai một thiếu niên. Thiếu niên này đang ngồi dựa vào một thân cây lớn. Cả người mặc một bộ y phục màu tím sẫm. Khuôn mặt vô cùng tà mị. Trên trán lại đeo một dây vải màu đen buộc ra phía sau. Hai mắt nhắm lại như đang ngủ. Khi con bướm đậu lên vai hắn. Thiếu niên bỗng nhiên cất tiếng nói trầm âm:

- Khá nhanh đấy, hôm nay ngươi đã giết bao nhiêu?

Con bướm vỗ vỗ cánh mấy lần, sau đó bay một vòng quanh người hắn, lần này lại đậu bên bờ vai còn lại. Thiếu niên bật cười, lắc đầu hai lần nói:

- Ngươi thật là, lần sau thì để bọn chúng thống khoái một chút, cứ hành hạ người ta như thế cũng không có tốt đâu.

Con bướm đen lại vỗ vỗ đôi cánh hai cái. Thiếu niên lấy ra một quả cầu, thu con bướm đen vào trong. Tiếp tục nhắm mắt lại, thế nhưng miệng lại cất tiếng nói:

- Ra đi, có chuyện gì?

Một thân ảnh xuất hiện, là một thiếu nữ thân khoác áo màu lam bước ra. Nàng cười lộ lên hai tiếng. Tiếng cười trong trẻo vô cùng mê người. Chỉ cần nghe cũng biết đó là một tuyệt đại mỹ nữ. Mỹ nữ này bước ra, từng bước từng bước tiến lại gần nơi thiếu niên kia đang ngồi. Đôi chân ngọc không ngờ lộ ra bắp chân, làn da trắng như ngọc vô cùng hấp dẫn. Tiếng nói của nàng như tiếng chim ca trong gió:

- Hừ, chỉ giỏi trốn ta thôi!

Thiếu niên mỉm cười, hai mắt mở ra, nhìn về thiếu nữ mà nói:

- Yển Yển à, ta đây là đi rèn luyện chút mà thôi, tìm ta có việc gì sao?

Mỹ nữ tên là Yển Yển trừng mắt nhìn hắn, cái miệng không ngờ dẩu lên, vô cùng đáng yêu.

- Phụ thân kêu ta kêu huynh về, sáng mai là phải tiến đến bí cảnh rồi!

Thiếu niên ồ lên một tiếng, một cái quạt xuất hiện nơi tay, miệng lại nở một nụ cười, đoạn nói:

- Cũng lên đi gặp vài bằng hữu rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 284: Một người

Một căn phòng được thấp sáng bởi vô số viên kim châu. Những viên kim châu này được gắn trên tường. Toàn bộ đệ phát ra những tia sáng lấp lánh, ánh sáng chiếu làm căn phòng cũng trở nên rõ ràng. Một thiếu niên mặc y phục màu đen đang khoanh chân điều tức. Mái tóc dài ngang lưng tùy ý thả ra, khuôn mặt nghiêm nghị. Xung quanh hắn hắc khí bao trùm.

- Cốc cốc cốc!

Có tiếng gõ cửa vang lên, thiếu niên hai mắt mở to, lập tức thu công cất tiếng hỏi:

- Ai?

Bên ngoài ngay lập tức có tiếng nói, vô cùng kính cẩn:

- Thiếu chủ, Lão tổ tông cho mời người sang phòng!

- Có chuyện gì sao?

Người bên ngoài cũng không giấu giếm gì nói vào:

- Dường như liên quan đến việc tranh đoạt danh ngạch bí cảnh sắp tới!

- Ồ!

Bên trong thiếu niên hai mắt sáng ngời, thân thể không tự chủ được lập tức đứng dậy. Sát khí ngay lập tức được thu về. Hai bàn tay uốn thành vài hình khiến không gian hơi rung chuyển, sau đó mở cửa đi ra bên ngoài.

- Con bao nhiêu ngày nữa thì tới!

Người trung niên kia cúi đầu nói:

- Dạ, năm ngày nữa thưa thiếu chủ!

Thiếu niên không hỏi thêm gì nữa, theo người trung niên bước đi. Không gian thông đạo không ngờ vô cùng rộng lớn. Khá nhiều người đi lại. Ai lấy đầu toát ra sát khí vô cùng. Nơi này, đúng là thế lực sát thủ đệ nhất.

Liên Minh chi đoàn người người đi lại, vô cùng đông đúc náo nhiệt. Trên trời cao thủ bay lượn qua lại không thôi. Chỉ nhìn thôi cũng biết liên minh chi đoàn cao thủ như mây, ngọa hổ tàng long. Lúc này toàn bộ Liên Minh chi đoàn đều rầm rộ bàn tán. Bí cảnh tại Phí Sa Thành, thuộc vào địa bàn quản hạt của Liên minh chi đoàn. Thế nên Liên Minh chi đoàn số lượng đệ tử tham dự đạt tới hai mươi người. Hôm nay các vị Trưởng lão tụ họp bàn tán vô cùng. Không khí sôi nổi náo nhiệt. Một thanh niên chạy vào, hớt ha hớt hải, không kịp ổn định đã hô lên:

- Báo báo báo... Tiểu sư huynh đã luyện đan thành công, tu vi cũng đồng thời tấn cấp!

Câu nói của hắn như một quả lựu đạn làm nổ tung cả không gian. Vô số trường lão nhao nhao lên, không ngừng nói hạo. Tiểu Ngư Nhi ba tháng nay được sự cho phép của Lam Thành lão tổ. Toàn bộ được thảo tài liệu quý hiếm đều được toàn ý sử dụng. Chỉ cần hắn cần thứ gì, đều toàn bộ được cho phép thông qua. Lam Thành vô cùng chiều cố bồi dưỡng hắn. Tiểu Ngư Nhi một mạch nhốt mình luyện đan, tu luyện. Thiên phú tu luyện cùng luyện đan cực cao, cảnh giới tăng lên như cười trên lửa. Hiện tại gần là một ngôi sao quật khởi sáng nhất liên minh chi đoàn.

- Đại trưởng lão, Năm ngày nữa bí cảnh mở ra. Ta nghĩ hay là không cần cho tiểu tử ấy đi. Tranh đoạt vô cùng hung hiểm, ta chỉ sợ thiên tài này của chúng ta...

Một vị trưởng lão dè dặt nói. Lão còn chưa nói xong, Lam Thành đã giơ tay ngăn lại. Đoạn nói:

- Thiên tài có thể bồi dưỡng, nhưng cường giả phải trải qua vô số trận chiến mới lớn mạnh. Không cần lo lắng. Ta sẽ an bài.

Không gian rừng núi tĩnh mịch, một hang động ánh lên ánh lửa bập bùng, bốn thiếu niên đang ngồi quanh nướng thịt. Tiếng lửa cháy tí tách khá vui tai. Bốn thiếu niên nói chuyện vui vẻ.

- Lão đại, Chúng ta lần này tham gia chỉ sợ không ai có thể là đối thủ rồi!

Một thiếu niên lên tiếng nói. Những người khác đều gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Dẫu sao bọn hắn thực lực ở trung vị diện này hoàn toàn là đứng đầu trong lớp thanh niên cường giả rồi.

- Đừng có tự cao tự đại, nên nhớ núi cao còn có núi cao hơn. Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân. Không thể coi thường Trung vị diện.

Một thiếu niên lắc đầu nói. Thiếu niên này mặt mũi vô cùng bình thường, ngũ quan không hề có chút nổi bật nào. Thế nhưng lời nói của hắn khiến ba người còn lại không dám phản bác. Một lát sau, thiếu niên mặt đeo nửa cái mặt nạ kì quái lên tiếng:

- Lão đại, người nói đến đám thanh niên cao thủ mà chúng ta nghe được tại quán ăn nhỏ kia!

Thiếu niên kia gật đầu, không nói thêm điều gì. Cả bốn đều im lặng, chỉ có âm thanh của tiếng lửa vang lên.

- Hừ, ta không tin có người có thể đánh lại chúng ta. Nhất là lão đại người, tu vi đã là Nguyên Anh sơ kì rồi. Tại nơi này nhất định là đệ nhất cao thủ trẻ tuổi.

Thiếu niên mặt có vết sẹo dài từ trán kéo qua mắt trái lên tiếng.

Vị thiếu niên mặt mũi bình thường kia không ngờ mỉm cười, giọng nói cất lên có chút vui vẻ:

- Ta rất trông chờ một người, một người mà ta chưa bao giờ thắng qua!

- Ai?

- Ai vậy?

- Ai thế lão đại?

Ba người kinh ngạc đồng thanh lên tiếng hỏi. Lão đại của chúng từ khi xuất đạo đến nay như một yêu nghiệt xuất thế, chưa từng thua qua ai, cũng chưa từng tỏ thái độ như vậy với bất kì một thanh niên cường giả nào. Lần này không ngờ hắn nói ra câu như vậy, thật là sấm sét đánh giữa trời quang mây.

Thiếu niên kia không nói, chỉ mỉm cười, tay xé miếng thịt thỏ cho vào miệng nhai chậm rãi. Ba người còn lại đều hiểu ý, quay về đồ ăn của mình mà tiếp tục.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 285: Sát chi khí

Phí Sa thành lực lượng chấp pháp giả tăng lên nhanh chóng. Với sự chi viện của liên minh chi đoàn, trật tự trị an coi như là ổn định. Số lượng tu giả tiến về ngày càng đông. Khởi phải nói, bí cảnh năm mươi năm mới mở một lần, đây gần như là cuộc cạnh tranh của các tông phái. Nhất là các thế lực tông môn tám sao, chín sao. Đây gần như là cuộc cạnh tranh mặt mũi vô cùng quan trọng. Các tông môn yếu hơn cũng tham dự rất nhiều. Chiều theo quy định mà mang theo danh ngạch mà đến. Thế nhưng tông môn tại trung vị diện lên đến mấy trăm. Số lượng đệ tử tham dự mỗi năm mười năm đều là dao động từ ba ngàn trở xuống. Ai ai cũng náo nức. Nhất là bí cảnh chỉ là thanh niên cường giả tham gia tranh đấu. Trước nay là quy định của toàn bộ tiền bối trung vị diện hiệp ước đặt ra. Hơn hết, tham gia bí cảnh, đồng nghĩa với việc sinh tử nguy hiểm vô cùng. Cũng là vô cùng tàn nhẫn. Được biết bí cảnh có ba tầng, tàn nhẫn ở đây chính là ba ngàn đệ tử phải tiêu diệt kẻ định đối đầu, loại đi đối thủ. Đến khi chỉ còn lại một ngàn người. Tầng hai của bí cảnh mới

mở ra. Cứ như vậy, tầng cuối cùng chỉ còn lại năm trăm người. Quy tắc sao? Không có quy tắc. Ở thế giới này, kẻ mạnh chính là kẻ nắm quyền, là kẻ đạt được cơ duyên, thiên tài địa bảo. Ngươi không phục sao, không phục cũng phải phục. Bên trong rốt cục là địa phương gì? Bên trong chính là nơi ở của Một bộ tộc. Bộ tộc người lùn.

Không gian tiêu điều một màu tang thương, ánh sáng nhạt nhẽo chiếu xuống. Vàng trắng đỏ lơ lửng trên trời, từng cơn gió hiu hắt kéo theo những tiếng rít nhẹ. Khung cảnh chiến trường cổ xưa khiến người ta cảm thấy áp lực khó thở. Lại còn mang theo một nỗi sợ hãi khó tả. Những hạt cát chậm rãi bị gió cuốn lên trên không trung. Những xương cốt trắng xóa hiện ra khỏi mặt cát. Một vài hạt cát bay xa hơn, va vào một màn chắn liền rơi xuống. Màn chắn này phát ra từ một thân thể. Bóng dáng thiếu niên yên tĩnh trong không gian. Không hề cảm nhận được khí tức, chỉ có hơi thở nhẹ nhàng. Bỗng nhiên thiếu niên hai mắt mở ra, một đạo ánh sáng lóe lên, hai mắt thiếu niên đều trở thành màu bạc. Nhưng chỉ chớp lát lại trở về màu đen bình thường. Thiếu niên hét dài một tiếng. Âm thanh vang vọng chiến trường. Một số xương cốt lớn của thân Long bị vỡ ra, rơi xuống mặt đất cát. Hoàng Minh bẻ thân hình mấy lần. Tiếng khớp xương vang lên răng rắc. Bên tai có tiếng nói vang lên:

- Chúc Mừng chủ nhân linh ngộ được Sát chi khí!

Tiếng nói trong trẻo vang lên, vô cùng ngọt ngào. Hoàng Minh ngẩn ra, đây là tiếng nói của A Trang mà. Hắn ngay lập tức lên tiếng hỏi:

- Hệ thống nâng cấp xong rồi sao? Ta đã ở đây bao lâu rồi?

- Đã hai mươi hai ngày rồi!

A Trang lên tiếng trả lời. Hoàng Minh kinh hãi. Hai mươi hai ngày, cộng thêm ba ngày nâng cấp nữa là hai mươi năm ngày rồi sao. Vậy là cách tranh đoạt danh ngạch không còn xa nữa. Hoàng Minh lắc đầu. Bỗng hắn nhớ ra điều gì, ngay lập tức lên tiếng:

- Ngươi vừa nói Sát Chi khí là gì?

Hắn vừa hỏi xong, một bảng dữ liệu ngay lập tức xuất hiện trước mặt hắn, bảng dữ liệu lần này vô cùng đẹp. Toàn bộ viền là một màu xanh lá cây khá bắt mắt. Bên trong giải thích khá rõ ràng. Sát Chi Khí là cảm ngộ về sát khí, tiếp xúc và thu giữ để sử dụng sát khí thông thạo. Sát Chi khí có thể khiến kẻ địch sợ hãi, không đánh mà thắng. Hiện tại linh ngộ tiểu cầu Sát Chi Khí. Cần thu dưỡng tàn hồn để tăng tiến!

Hoàng Minh ồ lên một tiếng, hắn nhắm mắt lại cảm nhận thân thể. Không mất bao nhiêu thời gian, hắn liền phát hiện một tiểu cầu màu xám đen bên trong đan điền. Hắn tu luyện bằng hệ thống, đạt tới kim đan cảnh thế nên đan điền vốn không hình thành kim đan. Hiện tại đan điền của hắn lại có một viên tiểu cầu màu xám đen, chỉ nhỏ bằng bằng đầu ngón tay út.

- Chủ nhân, hiện tại ngươi đang ở một nơi vô cùng đặc địa, là nơi vô cùng thích hợp để tăng tiến Sát Chi Khí.

A Trang lên tiếng nhắc nhở. Hoàng Minh gật đầu, nơi này nếu hắn đoán không sai thì nhất định là chiến trường cổ. Nơi này từng là một cuộc đại chiến chính tà, chỉ không biết là từ thời đại nào.

- Vậy ta nên làm thế nào để tăng Sát Chi Khí. Ở bảng tin cũng không nêu cách làm.

Hoàng Minh nhíu mày nói. A Trang cười vang hai tiếng, tiếng cười trong trẻo vô cùng vui tai. Hoàng Minh nghe được mà ngẩn cả người. Đột, lần này nâng cấp, thậm chí A Trang còn có thể biểu cảm như vậy. Trước kia chỉ cười mỉm mà thôi, hiện tại đã cười vang, thậm chí còn như là người thật. Hoàng Minh hơi sững lại. Có khi nào một xác thành người thật chăng. Sau tiếng cười trong trẻo kia, A Trang ngay lập tức nói:

- Rõ ràng là chủ nhân ngươi đọc không có kĩ. Bên trên rõ ràng là viết rõ rồi mà. Cần thu dưỡng tàn hồn để tăng tiến.

A Trang vừa nói, bảng thông tin ban nãy lại xuất hiện trước mắt Hoàng Minh. Hắn lẩm nhẩm đọc lại một hồi, trong lòng khảng khái không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 286: Nghịch chiến

Vậy cần làm thế nào thì mới có thể tăng tiến đây?

Hoàng Minh kinh ngạc hỏi. Tiếng nói của A Trang lại vang lên đều đều.

- Nơi này tàn hồn vô cùng nhiều. Thế nhưng toàn bộ đều đã chìm vào ngủ say. Nơi này rõ ràng bị người ta phong ấn, không thể nào luân hồi sang kiếp khác.

Hoàng Minh kinh hãi, thật khai có thể tin nổi những gì hắn vừa nghe được. Lại có chuyện kinh khủng như vậy?

- Thật sao? Thật sự nơi này bị phong ấn?

- Đúng vậy! Tại nơi này có cả vạn tàn hồn rơi vào ngủ say, không thể luân hồi. Đây cũng chính là khí vận của chủ nhân. Sát Chi Khí là thứ cực kì hi hữu, cả vạn năm chưa từng có ai nắm giữ qua. Không ngờ chủ nhân ngươi lại có thể lĩnh ngộ được.

Hoàng Minh không nghĩ lại diễn ra chuyện như vậy. Hắn chỉ là cảm ngộ một chút, rơi vào trạng thái vô cùng kì diệu. Không ngờ một lần cảm ngộ lại nhiều hơn một cái Sát Chi Khí.

- Vậy ta nên làm gì bây giờ?

Hoàng Minh hỏi.

- Chủ nhân nên đánh động tàn hồn của họ dậy, sau đó để họ tự nhập vào Sát Chi cầu. Điều này cũng khiến họ có thể luân hồi. Mà Sát Chi Cầu có thể tăng tiến lớn mạnh vô cùng.

Hoàng Minh nhíu hai hàng lông mày, suy tư nói:

- Ta nên làm cách nào để đánh động họ, với lại nếu họ tiến vào ta, có kẻ vô cùng mạnh mẽ, muốn đoạt xá ta thì sao? Ở đây trước kia có thể nói là toàn cường giả đấy!

A Trang lại cất tiếng cười, đoạn nói:

- Các tàn hồn ở đây đã rơi vào tình trạng suy yếu vô cùng, ngươi yên tâm, không ai có thể chiếm đoạt ngươi. Họ nữa, ngươi còn có ta giúp đỡ mà. Còn việc đánh động bọn họ sao? Không phải ngươi có năng khiếu hát hò sao? Làm một bài oanh liệt một chút, nhất định họ sẽ bị đánh động.

- Oanh liệt một chút?

Hoàng Minh nghe xong hơi thất thần. Liệu có ổn không đây. Hắn hơi lo lắng.

Như nhận ra suy nghĩ của Hoàng Minh. A Trang lên tiếng nói:

- Yên tâm đi, người không cần lo, hệ thống sau khi nâng cấp đã hoàn thiện hoen rồi, nghe theo lời ta!

Hoàng Minh nghĩ ngợi một chút, thế rồi cũng gật đầu đồng ý. Hắn lấy ra từ ba lô chiếc đàn guitar của mình. Sau đó đi đến một bộ xương thần long nằm trên mặt đất. Hắn hít thở sâu một hơi. Hai mắt nhắm lại tưởng tượng ra một bài hát, đem lời nhạc cùng lời hát điều chỉnh một hồi, ngay sau đó, tiếng nhạc bắt đầu vang lên. Từng âm thanh được Hoàng Minh vận dụng mười hai phần công lực, làm cả chiến trường vang vọng tiếng đàn. Mặt đất đã bắt đầu xuất hiện dị biến. Chậm rãi có bóng hình màu trắng bò lên. Hoàng Minh tuy hơi kinh hãi nhưng không hề dừng lại. Hắn tin tưởng A Trang không lừa mình. Những câu hát bắt đầu cất lên. Khỏi phải nói giọng ca của Hoàng Minh rồi, vô cùng trầm ấm. Từng chữ, từng câu được dùng linh lực mà vang xa gần ngàn dặm.

Trên Chiến trường mưa gió hỗn loạn này, thiếu niên dũng mãnh ra trận.

Trong tiếng gầm đầy khói lửa của chiến thắng, huyên náo cả thế giới.

Tín hiệu mờ mịt của khói lửa, thời đại phân tranh đã đến, nhiệt huyết chảy lên cao.

Tiên Phong đã dẫn đầu, không ai có thể ngăn cản Chiến sĩ.

Come on, Nghịch Chiến nghịch chiến xông lên. Át chủ bài phải cuồng dã.

Xuyên qua quân địch, san bằng đối thủ.

Oh nghịch Chiến nghịch chiến cuồng dã, Át chủ bài phải cuồng dã. Chiến đấu vì tín ngưỡng của chúng ta.

Ta phải điều khiển trận chiến của mình, khuếch đại thanh thế của mình, trong trận chiến này lửa này.

Trên chiến trường máu tanh này, trăm vạn chiến sĩ nhiệt huyết tiến về phía trước, chiến đấu vì tương lai của mình. Chiến đấu tới khi gục ngã. Quyết Chiến đến cùng.

. [Nghịch Chiến- Trương Kiệt].

Từng câu hát của Hoàng Minh vang lên, hàng ngàn bóng dáng ma ảnh lần lượt xuất hiện, Hoàng Minh hai mắt thật mở to, hẳn lúc này không hề sợ hãi, chỉ có nhiệt huyết dâng cao. Từng lời bài hát vang lên, các thần ảnh lại càng rõ hơn. Nhân loại có, yêu thú có, thiên sứ có, Thần Long có, ma thú có, cự nhân có. Hai trận doanh xuất hiện trước mắt Hoàng Minh. Khí thế vạn tượng xuất hiện. Theo từng đoạn điệp khúc của hắn, chiến trường một lần nữa đổi trao. Cả hai bên lao vào nhau, chiến tranh một lần nữa xảy ra. Hoàng Minh lúc này đã hát đến khàn giọng. Các tàn hồn chiến đấu với nhau, cảnh tượng chiến trường một lần nữa tái hiện. Cho dù lần này đều là những linh hồn. Thân người Hoàng Minh sáng lên. Hắn đứng giữa trận chiến quan sát. Không có tàn hồn nào động vào người hắn. Hắn đứng như một người ngoài cuộc. Đàn guitar được hắn chống xuống đất. Trận chiến khốc liệt vô cùng. Những tàn hồn bị tiêu diệt lần lượt hóa thành một điểm sáng, nhập vào người Hoàng Minh. Rất nhanh hàng ngàn điểm sáng tụ tập ủa vào người hắn. Bên trong đàn diên Sát Chi cầu nhanh chóng diên cuồng hấp thu những điểm sáng tàn hồn kia. Nó lấp lánh tinh quang. Không còn là một màu xám đen nữa. Cứ thế cứ

thế, chiến trường khốc liệt, tàn hồn chết đi đều được Sát Chi cầu hấp thụ. Nửa canh giờ qua đi. Trận chiến đã kết thúc. Toàn bộ không gian trở lại yên tĩnh. Không còn âm thanh la hét của trận chiến vừa nãy nữa. Chỉ còn một thân ảnh đứng bơ vơ trên chiến trường. Ánh mắt hắn hơi thần thờ. Hắn, chứng kiến một trận chiến kinh tâm động phách.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 287: Hệ thống đổi mới

- Chủ nhân, người không sao chứ?

Tiếng nói của A Trang vang lên kéo Hoàng Minh về lại thực tại. Hắn thở ra một hơi thật sâu. Sau đó trả lời:

- Ta không có vấn đề gì, có lẽ đến lúc trở ra rồi!

Hoàng Minh xác định phương hướng, sau đó trở về. Nơi này thật sự mang đến cho hắn thật nhiều cảm xúc. Hiện tại sát khí tại nơi đây đã suy yếu đi nhiều, chỉ sợ một thời gian sau có lẽ sẽ biến mất hoàn toàn. Hoàng Minh vừa di chuyển, vừa dùng thần thức kiểm tra đan điền của mình. Hắn giật mình kinh hãi. Sát chi cầu của hắn lúc này đã to bằng quả chanh. Hắc sắc quang mang tà tà chiếu rọi, vô cùng quỷ dị. Bao xung quanh Sát chi cầu là những làn ánh sáng thực chất màu đen, di chuyển như một làn khói, bao quanh Sát chi cầu. Làn hắc sắc khói này không hề làm ảnh hưởng gì đến đan điền của hắn. Hoàng Minh thở ra một hơi, di chuyển nhanh chóng, hắn cũng không muốn ở lại nơi này nữa. Bìa cảnh sắp mờ ra rồi, mặc dù chưa đủ một tháng thời gian, thế nhưng Hoàng Minh biết chắc Hàng Vô Ưu nhất định đang chờ hắn.

- Chủ Nhân không muốn kiểm tra hệ thống, xem thay đổi những gì sao?

A Trang lại cất tiếng nói vang lên trong tai Hoàng Minh. Hoàng Minh lắc đầu, đáp:

- Không cần, đợi đến tối hôm nay đăng nhập xem cũng không muộn. Tốc độ di chuyển của hắn rất nhanh, không hề bị lạc đường. Hắn cứ một mạch đi thẳng hướng ra ngoài. Không tới nửa ngày, Hoàng Minh đã đi đến điểm bắt đầu. Hắn ngó nghiêng tìm kiếm cách ra, hai cánh cửa này từ bên trong đứng là không có gì quái lạ. Bên ngoài còn có hai đầu sư tử, thế nhưng bên trong chỉ là hai mặt nhân nhệ mà thôi.

- Làm cách nào trở ra bây giờ?

Hoàng Minh lăm bầm. Hai tay hắn bắt đầu sờ soạng hai bức tường. Thế nhưng hoàn toàn vô vọng. Không có bất cứ cơ quan hay ba động nào. Hoàng Minh bắt lực thờ dài, ngồi bệt xuống mặt đất, lúc này chỉ còn cách chờ đợi mà thôi. Trong thời gian chờ đợi, Hoàng Minh chán nản, nơi này không có gì nguy hiểm, hay là. Hắn suy tính một chút, mặc dù không có dấu hiệu sinh vật, thế nhưng Hoàng Minh vẫn triệu hồi pikachu và lizardo để hai đứa nó ở bên ngoài bảo vệ cho hắn. Cả hai được Hoàng Minh cho ra ngoài, pikachu hứng phấn kêu lên mấy tiếng vui vẻ. Lizardo thì khè ra một vết lửa, cái mặt nó lại khệnh khạng vô cùng. Mặc dù nói này không gian kì quái, thế nhưng cả hai đều không hề sợ hãi, trái lại còn có chút hiếu kì. Hai đứa này hiện tại cảnh giới khá cao rồi, Hoàng Minh cũng không lo cho bọn nó. Hắn lúc này nằm ra đất, ý định tham quan hệ thống nâng cấp có gì thay đổi.

- Link start!

Hoàng Minh ngay lập tức phát hiện mình chạm chân xuống mặt đất. Không gian tối om, chỉ có một khoảng sáng duy nhất, chính là nơi hắn đang đứng.

- Quái lạ, hệ thống có chuyện gì thế này, tại sao lại không có chút ánh sáng nào?

Hắn vừa lăm bầm, hiếu kì quan sát xung quanh. Xung quanh hắn chỉ là một màu đen nguyên thủy, không hề có chút le lói ánh sáng nào. Thế này là thế quái nào. Đúng lúc Hoàng Minh định tiến lên phía trước, không gian chợt sáng bừng lên. Hoàng Minh kinh ngạc. Hai mắt mở to, miệng ồ lên một tiếng. Trước mặt hắn xuất hiện một màn hình khá lớn. Màn hình toàn một màu xanh lá cây. Bên trên có sơ đồ kì quái gì đó mà hắn không nhận ra. Tại chỗ hắn đang đứng cách cái màn hình phải đến mười năm mét. Hắn đang đứng tại một vòng tròn nhỏ, đối diện với màn hình. Hiện tại không gian không rộng ra mà còn như bị thu hẹp lại hơn trước rồi. Hoàng Minh có chút khó hiểu. Tại sao nâng cấp lên mà lại thu hẹp lại diện tích như vậy. Thay đổi duy nhất là hắn chỉ thấy cái màn hình to lớn màu xanh lá cây cùng cái hình biểu đồ không rõ kia mà thôi.

- A Trang, người ở đâu rồi?

Hoàng Minh lên tiếng nói. Âm thanh vừa vang lên, không gian chấn động. Một đoàn ánh sáng bay xuống, ngưng tụ thành một thân hình uyển chuyển mảnh mai. Khuôn mặt xinh đẹp như tiên nữ. Ngũ quan tinh xảo vô cùng. Mái tóc dài được buộc gọn ra đằng sau. Trên người mặc một bộ đồng phục màu hồng vô cùng tươi tắn. Cánh tay trắng ngần lộ ra. Bên dưới nàng mặc một chiếc váy ngắn, đôi chân thon thả nõn nà không chút tí vết. Tiếng cười trong trẻo vang lên vô cùng quen thuộc. Người tới không ai khác chính là A Trang.

- Chủ nhân người tới rồi à!

Hoàng Minh lắc đầu, hệ thống cũng quá tà ác đi. Hắn hiện tại thiếu niên dũng mãnh, khí huyết cương mãnh. Nếu lần nào vào cũng nhìn thấy một nữ nhi thế này đi qua đi lại, ai mà chịu nổi.

Thấy biểu tình của Hoàng Minh, A Trang hấp háy mắt, đoạn tiến đến gần hắn, mỉm cười:

- Chủ nhân người cần ta giúp đỡ gì sao?

Mùi thơm của hoa lan thoang thoảng làm Hoàng Minh nhón nhạo. Hắn cố gắng bình tĩnh không ngừng lắc đầu. Lên tiếng nói:

- Ta hiện tại một điểm đều chưa rõ, người giúp ta giới thiệu một hồi đi!

A Trang thấy Hoàng Minh mặt vậy mà đỏ lên, càng mạnh dạn hơn nữa. Trực tiếp kéo tay hắn mà lỏ qua bên màn hình chính đối diện. Hoàng Minh kinh ngạc, thế nhưng cũng không nói gì. Đây là hắn chiếm tiện nghi hay là nàng chiếm tiện nghi. Thật là quái dị.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 288: Tiến hóa

A Trang kéo Hoàng Minh về màn hình chính lớn trước mắt. Đến nơi nàng phát tay. Bắt đầu giới thiệu cho Hoàng Minh. Hoàng Minh ngẩn người. Mất năm phút hắn đã hiểu rõ ràng hệ thống nâng cấp.

Hệ thống hiện tại có bốn phần chính.

Thứ nhất là hệ thống tu luyện. Trong hệ thống tu luyện chia làm các phần nhỏ. "Nhân vật, kỹ năng, sủng vật, pokemon"

Hoàng Minh điểm vào thông tin nhân vật. Một bảng màu xanh xuất hiện trước mặt hắn.

Danh tự: Hoàng Chấn Minh

Thực lực: Kim đan trung cấp

Vũ khí: Quỷ kiếm, Chấn Thiên cung.

Kỹ năng:

- Đa trùng ảnh phân thân chi thuật
- Thể thân thuật
- Dịch chuyển tức thời
- Kamejoko
- Rasengan
- Chidori
- Trăn trời
- Bách Hiểu
- Hòa độn thuật

+Thỏ Lưu Bích

- Sa Ngư vũ trận

Sủng thú: Mã Ngư đàn

Pokemon:

- Pikachu
- Lizardo
- Duckspy
- Bulbasaur

Chức nghiệp phụ:

- Luyện đan sư cấp bảy
- Trận pháp sư cấp bốn
- Luyện khí sư cấp năm
- luyện phù sư cấp ba

Hoàng Minh gật đầu. Thoát ra xem phần chính thứ hai. Phần thứ hai là nhiệm vụ cùng phó bản. Hoàng Minh chọn vào. Lập tức danh sách nhiệm vụ chính tuyến, nhiệm vụ tháng đều xuất hiện. Nhiệm vụ chính tuyến đều đang nằm trong trạng thái treo. Nhiệm vụ phụ hàng tháng, hẳn căn bản là chưa từng đọc qua. Ấn lui lại, sau đó chuyển sang phần phó bản. Ngay lập tức không gian xung quanh thay đổi. Hoàng Minh ngạc nhiên. Hắn cùng A Trang lúc này đang đứng bên ngoài đảo. Không khí trong lành, ánh sáng mặt trời chiếu xuống. Sóng biển rì rào vô cùng yên bình. Thật không ngờ cảnh tượng chuyển đổi thật đẹp. Hoàng Minh thậm chí có ý nghĩ, sau này nhất định kiến tạo một cái đảo, yên yên ổn ổn sống vui vẻ qua ngày tháng.

- Hi hi!

A Trang đứng bên cạnh không hiểu sao cười vui vẻ. Hoàng Minh ngơ ngẩn nhìn nàng. Nụ cười thật đẹp. Hai má nụm đồng tiền vô cùng duyên dáng, hàng răng trắng lộ ra, đôi môi hồng vô cùng mềm mại. Thấy Hoàng Minh ngẩn ngơ nhìn mình, A Trang ngay lập tức lườm hất một cái. Cái lườm lại lực sát thương quá là cao. Hoàng Minh như bị sét đánh. Đứng ngẩn ra.

- Nhìn cái gì mà nhìn, đồ ngốc!

Bỏ lại một câu, nàng biến mất. Hoàng Minh lắc lắc đầu. Tự nhiên cười, người ta nhìn một chút lại lườm nguyệt rồi bỏ đi. Nữ nhân đúng là khó hiểu mà. Hoàng Minh thở ra một hơi. Hắn không ngờ lại đem A Trang nhận định thành nữ nhân bình thường mà bản thân không hề hay biết.

- Phó bản dừng lại ở ải thứ hai, là nơi có con bạch tuộc kia!

Hoàng Minh hơi khó chịu. Lần trước không tự lượng sức mình tiến vào phó bản. Còn chưa nhìn thấy mặt mũi bô thể nào đã ăn một chương ngòm củ tỏi. Hiện tại có thể hay không tiến vào dò xét một chút. Thế nhưng rất nhanh hắn liền từ bỏ ý định. Hiện tại không nên liều mạng như vậy, nếu không may ăn một pha nữa, lại kéo dài mấy năm thì đúng là bốc * ăn vãi mất. Tốt nhất là đợi lên tới Nguyên Anh kì, sharingan phá bỏ phong ấn đã.

Hoàng Minh thoát ra khỏi mục nhiệm vụ cùng phó bản. Ngay lập tức cảnh tượng trên hòn đảo được thay đổi. Hắn lại xuất hiện ở màn hình lớn ngoài hệ thống. Hoàng Minh chậm rãi tìm hiểu mục thứ ba. Mục lớn thứ ba là phòng tập kỹ năng và phòng tiến hóa. Phòng tập kỹ năng thì hắn không lạ lắm gì rồi. Thế nhưng phòng tiến hóa ở đây là gì. Hoàng Minh không chần chừ tích vào phòng tiến hóa. Không gian ngay lập tức biến đổi. Trước mặt Hoàng Minh là một căn phòng không lớn lắm. Phía trước hắn chính là một cái bàn nhỏ. Trên bàn có những bảng thông tin, chính xác hơn là có ba bảng nhỏ. Hoàng Minh kinh ngạc. Chậm rãi đi đến, hắn chạm vào không gian ba tấm bảng.

- Chọn kỹ năng, vật phẩm, tài liệu dung hợp!

Một âm thanh vang lên, rõ ràng là tiếng của A Trang. Dường như hệ thống hiện tại toàn bộ thống báo đã mặc định là của A Trang rồi.

- A Trang!

Hoàng Minh lên tiếng gọi.

- Lại có vấn đề gì sao?

Giọng nói có chút hờn dỗi khiến Hoàng Minh ngạc nhiên. Hắn có làm gì đắc tội đến nàng ta sao?

- Ta muốn hỏi một chút về phòng tiến hóa này.

A Trang gật đầu giải thích:

- Phòng tiến hóa đúng như tên gọi. Tại nơi này chủ nhân người có thể dùng những vật phẩm, kỹ năng, công pháp, thậm chí là bộ phận cơ thể, hầu như toàn bộ những gì người muốn đề tiến hóa chúng. Cứ hai vật phẩm chọn vào, tiến hóa thành công sẽ có tính chất của cả hai. Vật phẩm mới sẽ ra đời.

Hoàng Minh nghe thấy mà như có tiếng sấm ngang tai. Cái này, con mịa nó cũng quá bá đạo rồi. Nếu mà hắn bỏ vào hai con mắt sharingan cùng rinnegan thì nó sẽ thành cái mắt gì. Quá bá đạo đi. Hoàng Minh hai mắt như có lửa nóng. Vô cùng kích động.

- Đừng có mà vui sướng quá, tỉ lệ thành công rất thấp!

Câu nói của A Trang lần Hoàng Minh như từ trên thiên đường rớt xuống địa ngục. Tỉ lệ thành công rất thấp sao?

- Thấp đến thế nào?

Hoàng Minh nhanh chóng hỏi.

- Còn tùy vào vật phẩm đó là vật gì. Vật phẩm càng trân quý, xác suất càng thấp.

A Trang không kiêng nể gì nói. Hoàng Minh ôm đầu chán nản. Hai con mắt toàn là loại bá đạo, vậy thì tỉ lệ chắc chắn ít đến thương cảm. Vậy thì nói làm mịa gì. Không có còn hơn. Hoàng Minh thầm chửi trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 289: Triệu hồi, rút thưởng

Nhìn vẻ mặt của Hoàng Minh A Trang lại cười khanh khách, không gian bởi tiếng cười mà như tươi sáng hơn. Hoàng Minh lại không hiểu nàng cười chuyện gì. Nữ nhân thật là khó hiểu. Hắn nào biết, hiện tại A Trang đều đã nắm bắt được suy nghĩ của hắn. Hiện tại hắn nghĩ gì, nàng đều có thể nhìn thấu được. Một lát sau liền nói:

- Tuy là tỉ lệ thành công thấp, thế nhưng vẫn có thể nâng lên cao. Chủ nhân người có thể mua đá may mắn tại cửa hàng mà.

Ồ, Hoàng Minh ngẩn ra. Hóa ra là như vậy. Ngay lập tức Hoàng Minh chọn rời khỏi phòng tiến hóa. Hắn lập tức đi vào mục thứ tư, mục cuối cùng còn lại. Mục thứ tư hiện lên. Có ba nhánh nhỏ. Thứ nhất là Cửa hàng nơi bán vô số vật phẩm. Hoàng Minh cũng không lạ gì. Nhánh thứ hai làm Hoàng Minh bất ngờ, không ngờ được lại là rút thưởng hệ thống. Nhánh thứ ba lại còn quái lạ hơn. Triệu hồi hệ thống. Hoàng Minh khó khăn kìm nén, trước tiên hắn chọn từ dưới lên trên. Triệu hồi hệ thống.

- Đi vào triệu hồi hệ thống, không gian xung quanh biến đổi. Hoàng Minh kinh hãi thất sắc. Hắn và A Trang đang đứng chính là ngoài rìa vũ trụ. Cả hai đều đứng trong không gian vũ trụ bao la. Xung quanh là vô số thiên thạch bay xung quanh. Hàng ngàn điểm sáng ở xa. Một vài tinh cầu lớn xuất hiện. Thế nhưng Hoàng Minh tuyệt không hề có chút quen thuộc nào. Nơi đây không phải hệ tinh cầu mà hắn biết. Không có Trái đất.

- Đây là đâu?

Hoàng Minh lên tiếng hỏi.

- Đây là không gian triệu hồi. Chủ nhân người một năm có thể một lần triệu hồi.

Một năm một lần sao? Hiện tại hắn có thể triệu hồi thứ gì?

- Nói ta nghe rõ một chút, triệu hồi này có thể triệu hồi ra thứ gì?

A Trang gạt đầu, kiên nhẫn giải thích:

- không gian triệu hồi sẽ giúp chủ nhân người triệu hồi ngẫu nhiên một người từ ba thể giới khác nhau. Gồm thể giới Bảy viên ngọc rồng, Naruto cùng Pokemon. Tùy vào vận may của người mà triệu hồi. Có thể là siêu cấp cao thủ, cũng có thể là tiểu nhân vật. Người được triệu hồi tới sẽ được hệ thống gán cho một kĩ ức hoàn toàn mới. Họ sẽ tự tìm đến chủ nhân người đề phò tá.

Hoàng Minh ồ lên một tiếng. Cái này cũng quá hấp dẫn đi. Mỗi tội một năm cũng chỉ có một lần triệu hồi sao. Quá ít. A Trang thấy được suy nghĩ của hắn, nhưng lại không nói gì.

- Hiện tại ta có thể triệu hồi chứ?

Hoàng Minh cất giọng.

- Có thể!

Hoàng Minh gạt đầu, nhìn vào màn hình có một ô triệu hồi lớn. Hắn nhanh chóng bấm vào. Chỉ nghe cách một tiếng, không gian vũ trụ điên cuồng vận chuyển khiến Hoàng Minh kinh hãi. Khí tức hủy thiên diệt địa bao trùm. Các hành tinh vận chuyển chóng mặt, các khối thiên thạch vỡ vụn ra, hàng trăm hàng ngàn khối thiên thạch va vào nhau nổ lên vang trời. Cảnh tượng hùng vĩ vô cùng. Không bao lâu một âm thanh vang lên, lời nói chính là của A Trang. Thế nhưng là hệ thống nói, A Trang vẫn là đứng yên bên cạnh Hoàng Minh.

- Chúc mừng chủ nhân triệu hồi được Nishizawa Tenten đến từ Naruto. Trong thời gian một tuần lễ nhất định tìm đến!

Âm thanh thông báo biến mất, không gian lại biến chuyển lại như lúc ban đầu. Những khối thiên thạch lại di chuyển xung quanh như bình thường, dường như khi này không hề có chuyện gì xảy ra vậy. Hoàng Minh ngẩn ra. Ten ten sao? Hoàng Minh nhớ lại trong Naruto. Một bóng hình xinh đẹp xuất hiện, trên đầu buộc hai búi tóc cực kì đáng yêu. Luôn mặc một bộ y phục trắng kiểu trung quốc. Hắn thật không thể ngờ, nàng lại bị triệu hồi ra đây.

- Không tệ!

Hoàng Minh mỉm cười. Ánh mắt nhìn về màn hình. Thời gian tính lại bằng ngày, hiện tại còn ba trăm sáu mươi tư ngày nữa hắn mới có thể triệu hồi lần hai. Hoàng Minh chậm rãi ẩn lui khỏi hệ thống triệu hồi. Không gian thay đổi, lại trở về hệ thống mặc định ban đầu. Tiếp tục. Hoàng Minh đi vào hệ thống rút thưởng. Không gian mặc định lại biến mất. Trước mặt hắn lúc này là một cái máy lớn, xung quanh một màu tối đen. Chỉ có cái máy là nơi phát sáng duy nhất. Hoàng Minh cùng A Trang tiến đến. Cái máy không cao lắm, giống như một cái máy xèng mà thôi. Phía trên là một màn hình nhỏ, chỉ có một nút duy nhất. Bên trên ghi một hàng chữ.

- Cần một ngàn hạ linh thạch để có thể rút thưởng.

Hoàng Minh cắn lưỡi, mịa kiếp. Sao lại lấy linh thạch làm thước đo. Hắn trong ba lô chỉ có một ít linh thạch hạ phẩm. Trước giờ hắn không hề để ý đến

linh thạch. Bởi vì hắc tu luyện không cần linh thạch, chỉ cần chém người chém quái là lên cấp. Thứ hai hắc mua đồ vật đều là dùng kim tệ mua, linh thạch lại không cần. Chỗ hắc dùng linh thạch chỉ là một số trận pháp nhỏ mà thôi.

- Thế quái nào!

Hoàng Minh cảm thán. A Trang nghiêng nghiêng mái tóc cắt giọng nói:

- Hiện tại hệ thống toàn bộ là dùng linh thạch làm tiền tệ đấy!

Hoàng Minh nghe được mà kinh hãi. Cái gì cơ, hệ thống hiện tại chỉ dùng là linh thạch. Kim tệ không thể sử dụng nữa sao?

- Không dùng đến kim tệ nữa sao?

Hoàng Minh gấp gấp hỏi.

A Trang gật đầu khẳng định.

Xong, xong thật rồi. Hắc hiện tại chỉ có kim tệ mà thôi. Biết trước như vậy, đã dùng đám kim tệ này mua hết trước rồi mới nâng cấp. Thật quá là khổ nạn mà.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 290: Khiêu chiến

Hoàng Minh chán nản thờ dài một hơi, không biết nên khóc hay nên cười. Thoát li nói rút thương, hắc quay về hệ thống mặc định. Đang tính ghé xem cửa hàng có gì mới thì A Trang lên tiếng:

- Chủ nhân, bên ngoài pikachu đang kêu gọi người!

Hoàng Minh nghe vậy liền từ bỏ ý định xem cửa hàng, hắc nhanh chóng đăng xuất khỏi hệ thống. Hai mắt chậm rãi mở ra, Hoàng Minh cảm nhận rõ ràng có vật gì đó tron ướt đang liệ tặc ngoạn ở má hắc. Nhìn kĩ lại hóa ra là pikachu đang liếm lên má hắc, mồm liên tục kêu lên mấy tiếng. Hoàng Minh ngồi dậy, ánh mắt ngay lập tức nhìn thấy một bóng người.

Hàng Vô Ưu tiến vào, đập vào mắt hắc chính là Hoàng Minh đang nằm dưới đất. Xung quanh hắc lại có hai con vật ở bên. Hàng Vô Ưu nhận ngay ra pikachu, còn con còn lại thì hắc chưa từng thấy qua. Biết rõ là sủng thú của Hoàng Minh, thế nhưng thấy hắc nằm ở dưới đất, sợ phát sinh chuyện gì, hắc định tiến lại thì con vật màu đỏ kia hai mắt tròn lên. Cái miệng nó phun ra một đoàn hỏa diễm vô cùng kinh người. Hàng Vô Ưu giật mình tránh né. Hỏa diễm không trúng vào Hàng Vô Ưu, thế nhưng nơi nó đi qua toàn bộ hóa thành cát bụi. Hàng Vô Ưu chấn kinh. Lúc này pikachu chạy tới gọi Hoàng Minh. Lúc này Hoàng Minh tỉnh dậy, đúng là gặp Hàng Vô Ưu đang đứng cách hắc ba mươi mét.

- Ô, sư phụ, người tới đón ta rồi hả?

Hoàng Minh cất giọng hỏi.

- Đúng vậy, Người không sao là tốt rồi, mau đi thôi!

Hàng Vô Ưu nói xong quay người dùng bí pháp mở cửa, Hắc rõ ràng cảm thấy nơi này có biến hóa. Sát khí ở đây yếu đi rất nhiều. Đã có chuyện gì xảy ra sao? Lần tới sẽ đến làm rõ. Hiện tại đưa tiểu tử này ra ngoài đã.

Hoàng Minh theo Hàng Vô Ưu ra ngoài. Bên ngoài trời sáng trong lành. Mây trắng bay trên bầu trời trong xanh. Hoàng Minh hít vào một hơi cho không khí căng đầy lồng ngực, cảm thán nói:

- Không khí thật là tuyệt. Ở bên trong một tháng mà cảm nhận như một năm vậy, quá bí bức rồi!

Hàng Vô Ưu mỉm cười, Hoàng Minh tiến vào một tháng mà tâm trí ổn định không vấn đề gì, hiển nhiên rất có phong phạm của hắc năm xưa. Kéo Hoàng Minh lên trời, Hàng Vô Ưu phi hành đưa Hoàng Minh về nơi ở của hắc. Đang phi hành bỗng Hàng Vô Ưu lên tiếng:

- Tiểu tử, cảm ơn người!

Hoàng Minh ngơ ngác, không hiểu chuyện gì, sao tự nhiên nói cảm ơn hắc. Một lát sau Hoàng Minh mới hỏi:

- Sư phụ người vì sao cảm ơn ta?

Hàng Vô Ưu hai mắt lóe lên hai tia tinh quang, không biết đang nghĩ gì. Chẳng mấy chốc đã đến nơi Hoàng Minh ở.

Hoàng Minh sau khi trở thành đệ tử hạch tâm, hẳn đã nhanh chóng kiếm được một ngọn núi vừa ý chọn làm nơi ở. Vì đệ tử nội môn của ngọn núi này ngay lập tức ngoan ngoãn như mèo mà dâng ra, hẳn không có ý dám đấu với vị yêu nghiệt ngang trời xuất thế này. Có trời mới biết hẳn là cao thủ bậc nào, chỉ sợ tính hẳn ác độc, một chương võ chết thì toi. Thế nên hẳn nhanh chóng mặt tươi như hoa mà hai tay dâng tặng địa phủ của mình. Thậm chí còn có chút tự hào vì địa phủ của hẳn được vị cái thể yêu nghiệt chọn trúng. Đi đâu hẳn cũng khoe khoang:

- Người biết gì không, Hoàng Minh sư huynh chọn địa phủ của ta làm nơi ở đấy!

- Người chưa biết sao? Hoàng Minh sư huynh về ở địa phủ của ta đấy!

Hắn nhanh chóng đi khoe khoang khắp nội môn, nhiều người thật sự hâm mộ hẳn, cũng có nhiều kẻ nói hẳn thần kinh.

Lúc này Hàng Vô Ưu đã đưa Hoàng Minh tới nơi, trước khi rời đi còn để lại một câu:

- Tối nay qua phòng ta ăn một bữa cơm! Ta sẽ cho Thanh Nhi tới đón người!

Hoàng Minh nghe xong cũng gật đầu. Nhìn Hàng Vô Ưu bay đi hẳn bèn tiến vào trong nhà. Vừa đi đến bậc cầu thang thì phát hiện có người chạy tới. Hoàng Minh quay người nhìn lại, một thiếu niên đang chạy tới phía hẳn. Thiếu niên mặc y phục đệ tử nội môn, trên cổ đeo một chiếc khăn màu đỏ. Vẻ mặt vừa lo lắng nhưng lại hưng phấn lên tiếng hô to:

- Hoàng lão đại, Hoàng Lão đại, người rút cuộc cũng về rồi! Mau mau tới diễn võ trường!

Hoàng Minh nghe vậy, biết có sự chẳng lành, bèn quay đầu kêu thiếu niên kia dẫn đi. Cả hai phóng tới diễn võ trường. Hoàng Minh trên đường đi đã được thiếu niên kia trình bày rõ ngọn nguồn.

Chẳng là lúc Hoàng Minh bị phạt tiến vào bí địa một tháng. Mà bí địa chính là nơi hung hiểm vô cùng. Mười người tiến vào thì cả mười trở ra đều điên loạn. Thế nên Khăn Quàng đỏ của Hoàng Minh mới thành lập ngay lập tức chịu công kích từ ba thế lực. Những ngày đầu địa bàn bị thu tóm, lần lượt diện tích của Khăn Quàng đỏ bị thu hẹp lại. Sau đó các thế lực liền đưa ra tin đồn thất thiệt rằng Hoàng Minh sau khi bị phạt tiến ra sẽ bị điên loạn. Bằng chứng là toàn bộ những người tiến vào đều như thế mà trở ra. Sau đó các thế lực bắt đầu lôi kéo dụ dỗ các thành viên của Khăn Quàng đỏ. Cầu ca sứt đầu mẻ trán, cũng may có sự giúp đỡ của thế lực Hàng Thanh Nhi và Ngọc Yên Mĩ mà bảo tồn được không ít lãnh địa. Thế nhưng quân số ngày càng ít đi, lãnh địa ngày càng nhỏ hẹp lại. Hiện tại các thế lực còn buông lời trêu chọc xia xói. Nói xấu Hoàng Minh. Sĩ khí sát bất khả nhục, các đệ tử nòng cốt thân trọng Hoàng Mịn ngay lập tức khiêu chiến các thế lực kia. Ngay sau đó hôm nay có màn ở diễn võ trường này.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 291: Đối đầu

Hoàng Minh đã hiểu mọi chuyện, hẳn hừ lạnh một tiếng. Đã không muốn gây chuyện nhưng lại có một số kẻ luôn luôn không biết thức thời. Nếu đã vậy, hiện tại cũng không cần giữ lễ nữa.

Diễn Võ trường nằm ở một ngọn núi chính giữa của các đệ tử nội môn. Nơi này không nằm trong thế lực của ai cả. Diễn Võ trường là nơi ở của các chấp sự. Hon hết, đây cũng là nơi các đệ tử nội môn ngoại môn giải quyết ân oán cá nhân vô cùng công khai minh bạch. Giải quyết chính bằng thực lực của bản thân. Diễn Võ trường rộng lớn vô cùng. Sức chứa có thể đến ba ngàn người. Hiện tại nơi đây người đông như kiến. Suốt mấy năm qua chưa từng có chuyện các thế lực công khai đấu nhau. Nếu có thì cũng chỉ là âm toán trong bóng tối. Không ngừng giao thủ qua lại. Thế nhưng mấy hôm trước khô g ngờ phát sinh sự việc trọng đại. Khăn Quàng Đỏ mới thành lập, vô cùng hùng hực lại bị ba thế lực công khai chèn ép vô cùng khốn khổ. Không những thế, hội trưởng lại bị người ta nhục mạ. Khăn Quàng Đỏ ngay lập tức công khai khiêu chiến cả ba thế lực, làm dấy lên một hồi không khí vô cùng hào hứng.

Hôm nay chính là đại sự kiện phát sinh. Đối với sự tranh đấu của đệ tử, tông môn xưa nay chưa từng quản, thậm chí còn ngầm đồng ý. Có cạnh tranh thì mới có kẻ mạnh. Hiện tại cao tăng tông môn biết, thế nhưng chỉ phái một vài bị trưởng lão từ xa quan sát, phòng tránh nhiều việc ngoài ý muốn xảy ra mà thôi.

Tin tức khiêu chiến hầu như toàn bộ Lưu Vân Tông đều sôi trào. Hiện tại không gian Diễn Võ trường người đông như kiến. Thậm chí đệ tử ngoại môn còn hai người cùng ngồi trên một băng ghế mà quan sát. Dưới võ đài, hơn một trăm người đang đứng đối chọi với hơn ba trăm người thế nhưng khí thế vô cùng. Cầu ca hai mắt thường ngày vô cùng gian xảo, lưu manh thế nhưng lúc này lại vô cùng nghiêm chỉnh, thân người thẳng tắp. Hoàng Minh không tại, hẳn chính là người đứng đầu. Chính là ý chí của Khăn Quàng Đỏ. Phía sau hẳn hơn trăm người đều là do hẳn bồi dưỡng. Toàn bộ đều là thân trọng Hoàng Minh mà tới. Hết mực tôn kính. Cầu ca không đành lòng nhìn thấy một công gây dựng của hẳn lại bị phá đi. Hẳn rất hận, hiện tại hẳn cũng chỉ là một Ngân Huyền cảnh sơ kì. Nhiều tiểu đệ phía sau tu vi còn cao hơn hẳn. Thế nhưng, mang danh là đàn em duy nhất của Hoàng Minh ở thời điểm Hoàng Minh không tại, lời nói của hẳn chính là mệnh lệnh tối cao.

- Hừ, một tên tiểu thủ ngân huyền cảnh sơ kì, không ngờ là phó hội trưởng, hiện tại khiêu chiến, các người lấy gì khiêu chiến?

Phía bên kia, một thanh niên tầm hai ba hai tư, mái tóc một màu vàng kì lạ lên tiếng. Phía sau hắn chính là một trăm người của Ưng hạ.

- Hừ, Hàn Lộc. Nếu không phải Cảnh Thắng bị Hoàng Minh lão đại giết chết, ngươi làm gì có tư cách leo lên phó hội trưởng, nói ra ngươi còn mang ơn Hoàng hội trưởng nhà ta đây, phế vật!

Cầu ca lên tiếng chửi, hắn lúc này trắng chỉ đầy người, không hề có một tia sợ hãi.

Lời nói của Cầu ca làm cho Hàn Lộc tức giận vô cùng. Đúng là do Cảnh Thắng chết đi hắn mới được điều động lên làm phó hội trưởng. Hiện tại quyền thế ngập trời. Bị Cầu ca chọc ngoáy, Hàn Lộc hai mắt tức lửa, vô cùng giận dữ.

- Ấy ăy, Hàn sư huynh, bình tĩnh. Không cần phải nổi nóng với một tên vô danh tiểu tốt, nên bình tĩnh lại a!

Một âm thanh vô cùng khiêu gợi lên tiếng. Thân hình lẳng lơ vô cùng. Thế nhưng Hàn Lộc nghe mà lòng lại có chút dị dạng. Cầu ca hắn không để vào mắt, nhưng lời của ả này thì hắn không thể không nghe theo.

Thân hình thon thả, y phục hơi ngắn lộ ra bắp đùi trắng nõn, ánh mắt câu hồn, nụ cười cuốn hút. Làm cho nam nhân đều có dục vọng muốn ăn tươi nuốt sống. Thế nhưng ai cũng phải kìm hãm lại tà niệm trong lòng. Bởi thân hình lẳng lơ kia lại là một con quỷ giết người không gớm tay đâu. ả chính là Mạc Chính Sầu. Mạc Chính Sầu là phó hội trưởng của Chiến Hạ. Tu luyện mị công, cảnh giới đã là ngân huyền cảnh hậu kì. Đừng có nhìn thân hình mảnh mai quyến rũ của ả mà cô thường. Không biết đã có bao nhiêu tên sắc lang đã bị chết dưới tay của ả.

Mặc dù công pháp quái dị, âm trầm, nhưng năng ta cũng chưa bao giờ hại kẻ nào vô tội. Thế nên các nam đệ tử có muốn, cũng phải xem chừng cái mạng có còn hay không. Nghe nói Mạc Chính Sầu thâm yêu đơn phương Lã Cuồng. Thế nhưng đó chỉ là tin đồn, Lã Cuồng cũng chưa bao giờ tỏ thái độ với nàng ta. Mạc Chính Sầu tuy không xinh đẹp như hai nữ thần thể nhưng mị hoặc do tu luyện mị công lại làm cho nam nhân kinh hãi.

- Cầu sư đệ đúng không? Ấy ă, quả là tên gọi khá ái mà!

Nghe Mạc Chính Sầu nói, Cầu ca bất giác rung mình lùi lại một bước. Thấy Cầu ca như vậy, nàng ta cười khanh khách mấy tiếng. Vô cùng câu hồn đoạt phách. Vô số nam đệ tử tại diễn võ trường đều dục tâm tăng cao. Quả thật mị công đúng là tà thuật.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Di Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 292: Kẻ nào

Cầu ca vốn có tính háo sắc, thế nhưng cũng phải rung mình, không dám nhìn vào ả. Hai mắt ngược lên trên trời mà nói:

- Mạc Chính Sầu, Hàn Lộc, Thủ Đa. Ba người các ngươi không ngờ cũng có ngày hợp tác với nhau. Quả là chuyện lạ trên đời lúc nào cũng có.

Mạc Chính Sầu hé miệng cười duyên dáng, không nói gì. Ánh mắt vũ mị liên tục chiếu đến vài người trong đám đệ tử của Khăn Quàng Đỏ.

- Hừ. Cầu từ nhà ngươi quá huênh hoang rồi. Trong mắt ta ngươi chỉ là một con kiến mà thôi. Chỉ cần giẫm đạp tùy ý ngươi tắt vong mạng.

Tiếng nói thâm trầm phát ra. Người nói chính là Thủ Đa. Hắn thân là phó hội trưởng của Thiên Hạ hội. Lần này ba thế lực đồng lõa với nhau có ý phá bỏ thế lực mới này. Cũng bởi Hoàng Minh thanh danh quá lớn, ngang trời xuất thế. Cầu ca lại vô cùng thông thạo lời kéo. Thế lực Khăn Quàng Đỏ này phát triển quá nhanh, ảnh hưởng rất lớn đến bọn chúng. Lần này dụ được bọn hắn lên diễn võ trường là kế hoạch đã nằm trong tính toán. Bọn hắn đã âm thầm nhờ vào lần động thủ này mà muốn đường đường chính chính tiêu diệt tinh anh của thế lực mới.

- Các ngươi định lấy ba chọi một sao?

Một âm thanh băng lãnh vang lên. Một đoàn người tiến đến, dẫn đầu không ngờ là Hàng Thanh Nhi cùng Ngọc Yên Mĩ.

- Hàng Sư tỉ, Ngọc Sư tỉ!

Toàn bộ đệ tử tại nơi này đều cúi đầu chào. Đây là lễ tiết phải có khi gặp đệ tử hạch tâm. Thủ Đa, Hàn Lộc, Mạc Chính Sầu hơi do dự. Bọn hắn không ngờ tới hai nàng lại xuất hiện. Theo tình hình như là muốn trợ giúp đối thủ.

- Hàng Sư tỉ, Ngọc Sư tỉ, đây là do Khăn Quàng Đỏ công nhiên khiêu chiến ba nhà chúng ta. Hai vị sư tỉ có thể hỏi mọi người.

Mạc Chính Sầu giọng nói vang lên đầy mỉa mai. Mị công chính là tu luyện như thế. Đến từng câu nói bình thường cũng có thể khiến người ta rơi vào mê mẩn. Ngọc Yên Mĩ hơi nhíu mày. Nàng không hề thích vị nữ đệ tử này nếu không muốn nói là chán ghét. Với nàng, mị công chẳng khác gì là tà thuật.

- Hừ, đừng có giả bộ. Cửu Long, Vũ Văn Sơn, Lã Cuồng. Ta biết ba vị sư huynh ở đây, cũng không nên giấu mặt nữa.

Hàng Thanh Nhi dùng Linh lực khiến giọng nói vang khắp diễn võ trường. Hàng Ngàn đệ tử lần đầu tiên thấy nữ thần nữ khí nặng như vậy, không ai dám nói lời nào. Hơn mấy ngàn người mà yên tĩnh vô cùng.

- Ha ha ha, Thanh Nhi sư muội. Đường như muội lại có đột phá, chúc mừng chúc mừng!

Một tràng cười cũng tiếng nói sang sảng đầy mạnh mẽ vang lên. Một bóng hình đang phi thân tiến tới võ trường. Người tới thân hình to cao lớn, bắp tay cuộn cuộn, khuôn mặt chữ điền. Hắn chính là Lã Cuồng. Thấy Lã Cuồng, Mạc Chính Sầu hai mắt chợt nhu hòa vô cùng.

- Đúng là nên chúc mừng Thanh Nhi sư muội rồi!

Ngay sau đó là một tiếng nổ khác vang lên. Một thanh niên anh tuấn xuất hiện, tốc độ khá nhanh, thoáng chốc đã đứng trên diễn võ đài. khuôn mặt thanh tú, vô cùng tự tin. Hắn là Vũ Văn Sơn.

- Thật không ngờ tụ tập đông đủ thế này, ta thật háo hức đấy!

Cừu Long cũng xuất hiện. Vậy là năm đệ tử hạch tâm đều đã có mặt rồi, không khí có chút gượng gạo không còn hòa hợp nữa.

- Ba vị sư huynh, thật không ngờ ba người các ngươi lại có thể cùng hợp tác chen ép một vị sư đệ như thế. Quả là khiến ta nhìn bằng một con mắt khác.

Hàng Thanh Nhi không ngại ngần gì chỉ trích thẳng thắn. Ba người đều không nói gì, chỉ cười trừ cho qua. Hiện tại có nói gì cũng không quan trọng. Da mặt cũng đã xé đi rồi.

- Thanh Nhi sư muội, cũng không thể trách bọn ta, Khẩn Quàng đồ phát triển quá mức khủng bố. Chúng ta không thể ngồi yên như vậy.

Vũ Văn Sơn lên tiếng nói, ánh mắt của hắn rơi vào đám đệ tử của Khẩn Quàng Đồ. Cừu Long như hiểu ý, ngay lập tức nhìn về phía đó và nói:

- Khẩn Quàng Đồ sao? Hiện tại cho các ngươi một cơ hội, từ bỏ Khẩn Quàng Đồ, gia nhập một trong ba thế lực của chúng ta, các ngươi sẽ được ưu tiên toàn bộ hai năm tài nguyên. Thế nào?

Lời nói của hắn làm cho toàn trường sôi trào. Hai năm tài nguyên của một đệ tử nội môn. Đây là một số tài nguyên vô cùng lớn. Thậm chí có thể khiến một vị ngân huyên đột phá nhanh chóng, bước vào ngân huyên viên mãn. Thật không ngờ ba thế lực lại chịu bỏ vốn liếng như vậy. Quá khoa trương, đây chính là lấy lợi ích mà mua chuộc lời kéo. Mua chuộc trắng trợn.

Hàng Thanh Nhi hai mắt lóe lên tia lửa. Ngọc Yên Mi hơi nghiêng đầu, không biết nàng đang nghĩ gì. Mi nhân thần bí vô cùng. Rất ít khi để lộ tâm tư, không ai có thể cảm nhận được suy nghĩ trong đầu nàng là gì.

Cầu ca hai mắt tức giận vô cùng. Hắn hừ một tiếng, lợi ích như vậy, hắn biết rõ ràng là sẽ rất nhiều người động tâm. Quả nhiên như vậy, người chết vì lợi ích, chìm chết vì miếng ăn. Trong hàng ngũ đã bắt đầu có người tiến ra.

- Ta từ bỏ, ta muốn gia nhập Thiên Hạ!

Một thanh niên bước ra khỏi hàng, tháo chiếc khăn quàng ném xuống mặt đất. Tiến tới phía bên đối diện.

- Ta cũng từ bỏ!

- Ta cũng vậy!

- Ta cũng thế!

Có người khởi xướng tất nhiên sẽ có người làm theo. Ngay lập tức tiếng chửi bới vang lên không ngớt.

- Lẳng lẳng, ta thật không ngờ các ngươi lại là người tham lợi ích như vậy, ta khinh thường!

- Vệ Nam, Ta thật không ngờ, ngươi lại đầu hàng bỏ ta lại. Thật đã nhìn lầm ngươi.

Vũ Văn Sơn nhếch miệng cười. Hắn vô cùng hài lòng. Đây là tính huống mà hắn đã đoán ra. Có kẻ nào mà chịu được cám dỗ lợi ích chứ. Kẻ nào dại dột vì một kẻ không rõ tiền đồ mà đi theo.

Chỉ mấy phút đồng hồ, hơn một trăm đệ tử Khẩn Quàng Đồ chỉ còn lại hai mươi bốn người. Những người này ngoài cảm phẫn, thất vọng, thì chiến ý tăng cao. Bọn hắn là những người thần tượng Hoàng Minh thật sự. Bằng hữu của bọn hắn vậy mà từ bỏ hàng ngũ, bị đối phương dụ dỗ. Quả thật là đáng hận. Cầu ca nắm chặt tay, hắn chỉ muốn tiến tới, chém cho mỗi tên một kiếm. Thế nhưng hắn biết, mình không có thực lực ấy. Hàng Thanh Nhi ánh mắt lúc này đã híp lại. Nàng đã thực sự nổi giận. Nàng không muốn nhìn công sức của Hoàng Minh rơi xuống sông xuống biển. Ánh mắt bắt đầu lạnh lẽo.

- Thanh Nhi sư muội, cũng đừng có trách ta, hiện tại muội cũng thấy rồi. Ta đây không hề ép buộc bọn hắn, là bọn hắn tự nguyện.

Vũ Văn Sơn lên tiếng thanh minh, thế nhưng khóe miệng vẫn nhếch lên nụ cười chiến thắng.

- Hừ, các người thật quá đáng rồi. Chèn ép người ta đến bước đường cùng sao?

- Thanh Nhi sư muội, ta thật không hiểu sao muội lại vì Hoàng Minh ra mặt. Chẳng lẽ muội thật sự có tình ý với hắn.

Cửu Long ở một bên khó chịu nói. Mĩ nhân trong lòng bao năm, bỗng nhiên bị một tên đệ tử mới đến cướp đi. Liệu kẻ nào có thể chịu đựng được nỗi hận này. Lã Cuồng đứng ở bên ngoài, hai tay khoanh lại trước ngực. Dù hắn có tham gia cùng hai kẻ kia, thế nhưng cũng không phải thật sự muốn gây hấn.

- Vũ Văn Sơn, Cửu Long, Lã Cuồng. Các người hãy nhớ lấy, Hoàng Minh lão đại nhất định sẽ quay lại, nhất định không tha cho các người!

Cầu ca hai tay nắm chặt, điên cuồng nói.

Vũ Văn Sơn hai mắt lóe tinh quang. Sát khí vụt tới khiến Cầu Ca kinh hãi ngã ngựa ra sau. Ngay lập tức được hai đệ tử đỡ lấy. Cầu ca mặt mũi trắng bệch, vô cùng kinh hãi.

Vũ Văn Sơn hừ lạnh một tiếng:

- Con kiến hôi mà cũng dám lên tiếng mắng ta, hôm nay ta ở đây, để xem Khăn Quàng đỏ gì đó của các người khiêu chiến thế nào. Để xem các người với bằng đầy người, hôm nay chỉ sợ không còn sống mà quay về!

Đe dọa, đe dọa trực tiếp, không hề che giấu.

- Ta lại muốn xem, kẻ nào có thể diệt Khăn Quàng Đỏ?

Một tiếng nói vang dội toàn bộ diễn võ trường. Tiếng nói đầy vẻ lạnh lùng. Chứa đầy ý tứ.

- Kẻ nào?

Cửu Long quát lên.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 293: Ta muốn khiêu chiến cả ba

Tiếng quát của Cửu Long làm toàn trường ngỡ ngàng. Không ai rõ là tiếng nói vừa nãy của ai và xuất phát từ đâu. Bất ngờ từ cửa vào, hai thân ảnh chậm rãi đi tới. Các đệ tử kêu lên kinh ngạc. Ngay sau đó là không ngờ tự động tách ra hai bên, chừa ra một lối đi. Hai thân ảnh chậm rãi đi vào. Một thiếu niên mặc y phục màu trắng đang hôn hờ, cảm thấy vô cùng có mặt mũi, đang đi theo một người phía trước. Thiếu niên đi trước mặt mũi anh tuấn vô cùng. Hai con mắt lạnh lùng khiến người ta run rẩy. Trên người mặc một bộ y phục màu tím, y phục đại diện cho sự tối cao, đệ tử hạch tâm.

- Trời ạ, là Hoàng Minh sư huynh, thật là huynh ấy!

- Hoàng Minh sư huynh trở ra rồi sao? - Hoàng Minh sư huynh đến rồi!

Đệ tử quan chiến toàn trường không ngừng thốt lên tiếng nói. Cả mấy ngàn người lập tức sôi trào. Hoàng Minh là nhân vật phong vân bậc nào. Hai tháng gia nhập tông môn, cấp bậc tăng lên vùn vụt. Một khúc ca lưu danh tên tuổi. Đại phá tháp trận, sáng lập kì tích. Được tông chủ đích thân thu nhận đệ tử đầu tiên. Nhất kích tất sát Cảnh Phong kim thân sơ kì vô cùng nhẹ nhàng. Phạt giam Đại Phong Bích một tháng, hiện tại chưa tới kì hạn đã trở ra. Xem biểu hiện hiện tại, dường như không hề bị điên loạn. Thậm chí khí thế còn tăng lên.

Hoàng Minh xuất hiện làm cho diễn võ trường sôi lên sùng sục. Mỗi người một cảm giác khác nhau. Hàng Thanh Nhi hai mắt mong chờ, vui vẻ. Ngọc Yên Mĩ chỉ mỉm cười. Vũ Văn Sơn, Cửu Long lại kinh ngạc, lo lắng. Lã Cuồng chỉ hơi ngưng trọng. Nhưng sung sướng nhất có lẽ là cầu ca. Hắn hiện tại có thể thở hắt ra một hơi. Hoàng Minh rốt cuộc trở lại, hắn đúng là trút đi được gánh nặng. Hắn biết rằng Hoàng Minh lão đại của hắn rất bản lĩnh. Trời có sập, cũng có Hoàng Minh gánh.

- Ôn gọi, lão đại về rồi!

Cầu ca lẩm bẩm vui mừng.

Hoàng Minh từng bước tiến vào, mỗi bước đều khiến người ta cảm thấy áp lực. Ai nấy đều hưng phấn không thôi.

- Ha ha ha, Hoàng Minh sư huynh trở về, ta tin chắc lần này sẽ có một hồi đại chiến đấy!

Một kẻ cười lớn nói, xung quanh đám người đều gật đầu. Hiện tại không ngờ là đã đều xé rách da mặt rồi. Chỉ có nắm đấm là giải quyết tốt nhất.

Hoàng Minh mấy trăm mét đi đến không mất ba phút.

- Hoàng Minh, ngươi rốt cục đã trở lại rồi!

Hàng Thanh Nhi hai mắt lo lắng, đi tới cạnh Hoàng Minh nhìn khắp thân thể hắn một lần, thấy không có vấn đề gì mới an tâm. Hoàng Minh thấy vậy trong lòng ấm áp, đoạn nói:

- Ta không sao, hiện tại, để ta tới!

Hàng Thanh Nhi nghe hắn nói liền gật đầu. Hoàng Minh quay qua gật đầu với Ngọc Yên Mĩ một cái, nhận được nụ cười của nàng rồi mới nhìn sang ba người đối diện.

Vũ Văn Sơn cùng Cửu Long nhìn thấy vẻ quan tâm, thân mật vô cùng của Hàng Thanh Nhi với Hoàng Minh mà trong lòng lửa nóng trời dậy. Cả hai không hèn mà cũng trừng mắt. Lã Cuồng thì không, hắn không quan tâm tới việc yêu đương gì cả. Trong đầu hắn chỉ luôn nghĩ tới việc chiến đấu. Khiêu chiến cường giả mà thôi.

Hoàng Minh bước thêm hai bước, ánh mắt chiếu lên thân hình ba người trước mặt, giọng nói lạnh lùng vang lên:

- Các ngươi kẻ nào nói muốn diệt hội của ta?

Câu hỏi vừa vang lên, khí thế của Hoàng Minh cũng dâng cao. Cả ba đều biến sắc. Đây là chuyện gì, tại sao khí thế của hắn lại tăng cao như vậy. Khí thế này chỉ có thể phát sinh trên người có địa vị tối cao lâu năm mà thôi. Tên Hoàng Minh này làm sao mà có thể phát ra khí thế bức người như thế. Thế nhưng rất nhanh cả ba đều lấy lại bình tĩnh ban đầu. Bọn hắn cũng tuyệt không phải là hàng mã. Ngay lập tức khí thế bộc phát. Ba cỗ khí tức thâm trầm tiến tới thế nhưng lại chỉ có thể giữ được ngang ngửa với Hoàng Minh mà thôi.

- Hừ, Hoàng Minh sư đệ, ta thật không nghĩ ngươi có thể an toàn mà trở ra, quả thực làm người ta kinh ngạc. Thế nhưng hiện tại ngươi trở về cũng không thể thay đổi được gì. Khăn Quàng đỏ của ngươi hiện tại nên giải tán, đây là ta cho ngươi lựa chọn tốt nhất.

Vũ Văn Sơn lên tiếng nói. Ngay lập tức Cửu Long cũng lên tiếng:

- Tốt nhất ngươi nên suy nghĩ, ba thế lực của chúng ta hợp sức lại, chỉ với một hội mới kiến tạo của ngươi, dư sức dập tắt. Ngươi nên yên phận đừng có mơ mộng hão huyền.

Lã Cuồng lúc này lại không nói gì. Hắn chỉ đứng nhìn Hoàng Minh, dường như cảm nhận được gì đó không đúng.

- Ha ha ha, các vị sư huynh. Ta thật không ngờ các ngươi lại chú tâm đến chiếu cố ta như vậy. Hiện tại ta một đấu ba, như cá nằm trên thớt. Đúng là nên giải quyết một lần cho xong. Không cần phải nói nhiều. Hiện tại, ta muốn khiêu chiến cả ba!

Ta muốn khiêu chiến cả ba!

Lời nói của Hoàng Minh vang lên khiến diễn võ đài kinh hãi. Một lời nói ngông cuồng vô cùng. Thật không ngờ một vị sư đệ mới tiến cấp đệ tử hạch tâm lại dám khiêu chiến ba vị sư huynh thành danh đã lâu. Cảnh giới cao thâm mịt mịt. Lời khiêu chiến của Hoàng Minh như một hòn đá ném vào mặt hồ tĩnh lặng. Ngông cuồng, tự tin, chấn nhiếp, lạnh lẽ.

Lời của Hoàng Minh khiến ba người Vũ Văn Sơn, Cửu Long cùng Lã Cuồng chột ngơ ngẩn. Hắn muốn khiêu chiến, không chỉ một mà là cả ba?

Ngất, ta ngất mất! Đệ tử toàn bộ diễn võ trường hai mắt đại đi, một lúc sau toàn trường sôi sục.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Di Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 294: Đấu 1

Ngẫu, quá ngẫu đi mà. Vô số đệ tử hò hét. Một đấu ba, liệu chuyện này có thể xảy ra không?

Cửu Long hai mắt trừng lớn, Vũ Văn Sơn cũng đầy lửa giận. Lã Cuồng vẫn bình thản. Một khiêu chiến ba, nếu bọn hắn chấp nhận thì còn ra thể thống gì. Hơn hết đây thật là một sự sỉ nhục với bọn hắn. Vũ Văn Sơn hừ một tiếng, quát:

- Hoàng Minh, ngươi thật không biết trời cao đất dày, lại dám khiêu chiến ba chúng ta. Không cần phải ngông cuồng. Ta chỉ cần mười chiêu sẽ hạ ngươi.

- Thật không?

Hoàng Minh hai mắt híp lại, đầy vẻ khinh thường.

- Đề ta tới giết hần!

Cửu Long cũng không nhân nhượng mà tiến lên hai bước. Lã Cuồng tuy là hình nhân chiến đấu điên cuồng, thế nhưng lần này lại vô cùng yên tĩnh không nói gì.

- Không cần phải tranh nhau, ba người các ngươi cùng tới, nếu không sẽ hối hận.

Hoàng Minh lập lại lời nói. Ánh mắt chiếu lên cả ba thân hình mặc y phục màu tím trước mắt.

- Hoàng Minh, không thể, bọn hần đều rất mạnh. Ta..

Hàng Thanh Nhi vừa tiến tới, nói chưa hết câu đã bị Hoàng Minh ngăn lại, đoạn nói:

- Không cần lo lắng, muốn làm nữ nhân của ta, phải biết nghe lời, lùi ra sau!

Hàng Thanh Nhi tuy không muốn lui lại, thế nhưng nghe trong lời nói của hần vô cùng kiên định, không cho phép nằng cự tuyệt. Hơn nữa nghe được lời hần nói, tim nàng đập nhanh hơn. Đây là lần đầu tiên trong ba tháng qua hần nói một câu có ý tứ như vậy. Muốn làm nữ nhân của ta, phải biết nghe lời. Câu nói của hần cứ vang vọng trong đầu nàng.

- Thế nào, các ngươi sợ?

Hoàng Minh nhếch môi cười khinh thường. Vũ Văn Sơn lúc này cũng không thể nhịn nữa. Hần vốn là một kẻ tâm tư nóng nảy. Kèm theo oán hận với Hoàng Minh lại nhiều. Chỉ thấy hần bước lên hai bước, cất tiếng nói:

- Hoàng Minh, ngươi quá tự phụ. Hiện tại Vũ Văn Sơn ta ở đây, ngươi hãy cẩn thận cái mạng của mình.

Xung quanh mọi người ngay lập tức lùi lại, chừa lại sân đấu cho cả hai. Chỉ một lát, một sân đấu đã hiện ra dành riêng cho hai người. Hoàng Minh lắc đầu, lên tiếng nói:

- Ngươi không phải đối thủ của ta, trừ khi các ngươi cả ba tiến tới!

Vũ Văn Sơn không thể nhịn được, đối phương lại có thể coi thường hần như vậy. Ngay lập tức lấy ra trường kiếm, chỉ thẳng mũi kiếm vào Hoàng Minh, quát lớn:

- Hoàng Minh, hôm nay là ngày tàn của ngươi!

Nói xong hần phi tới. Kiếm quang đầy trời. Hoàng Minh lấy ra quý kiếm, ánh mắt lạnh lùng chờ đợi. Ngay lập tức tiếng binh khí va chạm kêu lên. Toàn trường bắt đầu sôi trào. Trong võ trường hai thân ảnh đang di động rất nhanh. Kiếm ảnh bắn đầy trời. Kiếm chiêu vô cùng đẹp mắt. Hoàng Minh càng đánh càng hăng, với quý kiếm trong tay hần không hề sợ đối đầu với kiếm của Vũ Văn Sơn. Thậm chí là còn muốn liên tục va chạm mới đúng. Hiện tại, Hoàng Minh vẫn chưa hề học một chiến kỹ của kiếm nào. Các đòn đánh của hần vẫn cơ bản như bình thường, thế nhưng lại vô cùng thực dụng. Không hề roi xuồng hạ phong. Ngược lại Hoàng Minh, Vũ Văn Sơn càng đánh càng kinh hãi. Kiếm của đối phương phẩm cấp cực cao, trường kiếm của hần không ngờ đã sứt mẻ nhiều chỗ. Tên điên kia không ngừng đối kiếm, không hề có động tác hoa mỹ hay chiến kỹ nào. Chỉ vô cùng thực dụng các đòn đánh cơ bản là chọc, chém, bổ. Ấy vậy mà Vũ Văn Sơn cảm thấy vô cùng tức tối. Cảm giác như đối phương coi mình như là đá mài để tập luyện kiếm thuật vậy. Không thể chịu nổi ý nghĩ như vậy, Vũ Văn Sơn hai mắt lóe tinh quang, lui lại ba bước, miệng hét lớn:

- Loạn Kiếm Thiên Phong!

Ngay lập tức, kiếm quang đầy trời.

- Trời ạ, là Loạn Kiếm Thiên Phong, là chiến kỹ làm lên tên tuổi của Vũ sư huynh. Không ngờ vừa đánh đã dùng kiếm kỹ mạnh nhất.

- Lần này Hoàng Minh sư huynh sợ không đỡ được!

Khán đài hô lên kinh hãi. Hàng Thanh Nhi đã muốn lao lên hỗ trợ, thế nhưng bị Ngọc Yên Mĩ giữ lại. Phía bên kia Cửu Long cười lạnh. Hoàng Minh không ngờ khiến Vũ Văn Sơn dùng tới chiến kỹ này. Trước tới nay, Vũ Văn Sơn có thi triển qua ba lần. Uy lực cực lớn. Không ai dám trực tiếp đón đỡ lấy nó.

Vô số kiếm quang như hàng trăm con độc xà lao đến chỗ Hoàng Minh. Toàn bộ đều sống động như thật, nếu là một người khác đều sẽ kinh hãi, không dám đón đầu. Thế nhưng Hoàng Minh lúc này không tránh né, hần chỉ đứng yên tại chỗ. Vũ Văn Sơn cười lạnh. Ta để xem ngươi lấy gì đỡ. Hiện tại không phải sợ quá mà đứng đó sao. Loạn kiếm ngay lập tức xé tan thân thể Hoàng Minh khiến toàn trường kinh hãi. Không hiểu sao Hoàng Minh lại có thể đứng yên ăn trọn một chiến kỹ kinh khủng như vậy. Hàng Thanh Nhi càng là sợ hãi nhất. Hai mắt mở to, hoa dung thất sắc. Thế nhưng không hề có máu tươi bắn ra. Loạn kiếm phân thân mà không hề có một giọt máu. Cảnh tượng quái dị hiện ra trước mắt Vũ Văn Sơn, hiện ra trước toàn bộ đệ tử quan chiến. Chỉ thấy nơi Hoàng Minh đứng, một khúc cây nằm chổng chơ ở đó. Trên thân cây chằng chịt vết kiếm. Đây là sao? Chuyện quái quỷ gì thế này?

Vũ Văn Sơn kinh ngạc, còn không hiểu sao Hoàng Minh lại biến thành một khúc cây, thì phía sau Cửu Long đã hô lên cảnh báo.

- Vãn Sơn, phía sau người!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 295: Đấu 2

Vũ Vãn Sơn cũng không hổ là đệ tử hạch tâm. Kinh nghiệm chiến đấu phong phú. Lúc này tốc độ rất nhanh, nghe được nhắc nhở của Cửu Long, hắn không do dự xoay lưng, một kiếm chém về sau. Chỉ nghe thấy keng một tiếng, một mảnh thân kiếm bay lên, bắn ra mười mét cắm ngay xuống mặt đất. Hiên nhiên một thanh kiếm đã bị chém đứt. Ai nấy đều kinh hãi không thôi. Hoàng Minh đứng chống kiếm trên mặt đất, không thém tiến đến công kích. Vũ Vãn Sơn mặt mũi đã đỏ rực. Trong tay hắn, thanh kiếm mà hắn yêu thích nhất lại bị chém làm đôi. Đối phương lại không muốn tấn công nữa mà lại đứng dừng đứng bên ngoài nhìn hắn. Đây đúng là sự sỉ nhục lớn nhất. Hàng ngàn cặp mắt đều hướng về hắn. Vũ Vãn Sơn điên cuồng rồi. Nếu không rủa đi nổi nhục nhã này thì hắn làm sao ngược đầu kên được.

- Hoàng Minh, ta vốn dĩ không muốn để lộ ra thực lực chân chính của mình, thế nhưng, là người ép ta, hãy xác định đi!

Vũ Vãn Sơn cười lớn. Lấy ra từ trong không gian giới chỉ một vật màu đen. Trông giống như một tòa tháp. Trên trời sau một đám vân vụ. Một trường lão ồ lên một tiếng, quay sang trường lão bên cạnh hỏi:

- Bạch Mi, thật không ngờ vật ấy người lại để lại cho hắn!

Bạch Mi trường lão cười khổ. Vật ấy khi xưa là lão đánh cược thua với Vũ Vãn Huy. Hiện tại có thể thấy chính là Vũ Vãn Huy để cho cháu lão sử dụng.

- Nghe chừng khó cho tiểu tử Hoàng Minh kia rồi!

Trường lão kia lại thở ra một hơi, hai mắt tập trung xem diễn biến.

Bên dưới Vũ Vãn Sơn lấy ra tòa tháp nhỏ này, chẳng hiểu sao Hoàng Minh cảm thấy có áp lực. Tòa tháp này có gì đó cổ quái. Hắn không dám khinh thường vọng động nữa.

- Hoàng Minh, người chịu chết đi! Lưu Li đại tháp, khởi động!

Ầm ầm ầm, tòa tháp nhỏ trên tay Vũ Vãn Sơn ngay lập tức hóa lớn, càng ngày càng lớn, hai thời thần đã lớn vô cùng. Cả tòa tháp đen kịt phát ra uy áp trầm trọng. Toàn trường kinh hãi. Không ai ngờ được, Vũ Vãn Sơn lại có pháp bảo bậc này. Cửu Long, Lã Cuồng, Ngọc Yên Mĩ, Hàng Ngự Nhi đều biến sắc. Vũ Vãn Sơn không ngờ giấu giếm kỹ như vậy. Chẳng lẽ đây mới là át chủ bài của hắn như vậy.

- Hoàng Minh! Cẩn thận!

Hàng Thanh Nhi lo lắng lên tiếng. Hoàng Minh ánh mắt rơi trên người của Vũ Vãn Sơn. Vật này do hắn điều khiển, chỉ cần tóm lấy hắn là được. Không nên phải đối cứng với vật kia.

Vũ Vãn Sơn lúc này đã đứng cách xa hơn ba mươi mét. Triển khai Lưu li đại tháp, hắn phải đề phòng đối phương, nên cách xa điều khiển lưu li tháp là được. Lúc này hắn đang cười lạnh. Uy lực của Lưu Li tháp hắn là người rõ nhất. Khi này Hoàng Minh thoát một kiếm của hắn, chắc chắn đã dùng bí pháp hơn người. Thế nhưng hắn tin rằng, Hoàng Minh không thể nào thoát được sự phong tỏa của Lưu li tháp.

- Thập Đại Thiên kích!

Vũ Vãn Sơn hét to. Lưu li tháp đen kịt phát ra uy thế to lớn, ngay lập tức đánh xuống mười đại sóng kích đen ngòm. Năng lượng dao động kinh hồn khiến ai cũng sợ hãi. Chỉ sợ cường giả huyền thần cũng không thể đỡ được một đòn kinh khủng thế này.

Hoàng Minh kinh hãi, thật không ngờ đại tháp này mạnh mẽ như thế.

- Hoàng Minh!

- Lão đại!

- Hoàng Sư Huynh!

Những tiếng kêu đau lòng vang lên. Toàn trường kinh hãi nhìn sóng kích đen ngòm từng đợt đánh xuống. Mười đợt đánh tới, đòn sau mạnh hơn đòn trước, toàn bộ diễn võ trường chấn động vô cùng.

- Ha ha ha, Hoàng Minh ơi là Hoàng Minh. Người nghĩ người là ai? Muốn đối đầu với ta sao? Người vẫn là chết đi!

Tiếng cười lớn của Vũ Văn Sơn vang lên vô cùng tà dị. Toàn trường yên lặng vô cùng. Chỉ còn bụi đất bay bụi mù chưa lắng xuống. Vũ Văn Sơn thấy không khí quái lạ như vậy, những tường toàn trường bị chấn kinh khiếp hãi, không ai nói được lời nào. Hắn vẫn đắc ý ngửa cổ lên trời cười lớn. Kẻ địch chắc chắn lần này đã bị đánh cho không khéo thân xác cũng không còn nữa rồi.

Thế nhưng hiện trường lại có chút quỷ dị. Vũ Văn Sơn lúc này mới thấy quái lạ. Trực giác của hắn dường như cảm thấy có gì đó không ổn.

Bỗng nhiên, một tiếng nói trầm ấm vang lên phía sau lưng Vũ Văn Sơn.

- Người cười nghe chói tai quá!

Tiếng nói nhẹ nhàng, không hề gấp gáp. Thế nhưng vang bên tai Vũ Văn Sơn lại như là của tử thần, lạnh lẽo vô cùng. Giọng nói này, rõ ràng là của Hoàng Minh. Vũ Văn Sơn thật không thể tin, Hoàng Minh tại sao có thể một lần nữa chạy thoát. Rõ ràng là Lưu Li thấp có uy áp vô cùng lớn. Toàn bộ thân pháp di chuyển đều bị phá bỏ, làm sao hắn có thể chạy tới phía sau lưng hắn như vậy. Một đòn khi này không hề đánh trúng hắn sao. Vũ Văn Sơn sợ hãi. Rốt cuộc là chuyện quái quỷ gì đã xảy ra. Mịa nó, quá hư cấu rồi!

Một thanh kiếm đang kề trên cổ Vũ Văn Sơn. Chỉ cần đối phương dùng lực một chút. Thiên tài của Lưu Vân Tông, đệ tử hạch tâm cũng sẽ ô ô hai tai. Trận đấu cứ như vậy đã phân thắng bại sao? Mấy ngàn đệ tử quan chiến đều không biết nói sao về tình cảnh này.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 296: Thiên Hạ giải tán

Vũ Văn Sơn lúc này đã vô cùng kinh hãi. Trận chiến này hắn thua sao? Tại sao hắn lại thua được. Thua một cách khó hiểu. Hắn vô cùng không cam lòng. Thế nhưng thực tại lại vô cùng tàn khốc. Rõ ràng là hắn đã đưa ra con át chủ bại mạnh nhất. Lấy ra pháp bảo Lưu Li đại thấp. Thế nhưng đối phương hành tung cổ quái, thân pháp quỷ dị vô cùng. Lưu Li thấp thế nhưng không hề làm hắn thương tổn chút nào. Thậm chí hiện tại kẻ bại lại chính là Vũ Văn Sơn hắn. Không phục không được. Sát khí lạnh lẽo từ quỷ kiếm làm cho Vũ Văn Sơn run rẩy.

- Người thua!

Tiếng nói của Hoàng Minh làm Vũ Văn Sơn chán nản vô cùng. Hắn cuối cùng cũng bại sao? Thiên tài như hắn lần đầu tiên thảm bại như vậy sao? Đến cả góc áo của đối phương cũng không thể chạm vào.

- Hoàng Minh, Không nên thương tổn hắn!

Hai bóng ảnh từ trên trời bay xuống, là hai vị trưởng lão luôn quan sát trên trời hô lên. Hoàng Minh chỉ liếc mắt một cái, không nói gì.

Hai vị trưởng lão, một là Bạch Mi, một là Không Không! Bạch Mi trưởng lão lên tiếng nói, vô cùng nhẹ nhàng:

- Hoàng Minh à, không nên viết hắn. Hiện tại Lưu Vân Tông ta sắp tham gia tranh đoạt bí cảnh rồi. Không thể mất đi một đệ tử thiên tài được.

- Đúng vậy a, Hoàng Minh, hãy tha cho hắn đi!

Không Không trưởng lão cũng nhẹ nhàng cười nói. Ngực khí vô cùng nhẹ nhàng, không dám vọng động. Sợ tên đệ tử biến thái này động sát tâm, giết đi Vũ Văn Sơn thì đúng là cái được không bù nổi cái mất. Dù sao khiêu chiến tại diễn võ trường là có thể giết chết đối thủ mà không bị truy tội đấy.

Hoàng Minh hừ lạnh. Hai vị trưởng lão này chắc rằng đã ở ngoài quan chiến từ lâu, thế nhưng bây giờ mới thấy xuất hiện.

- Hai vị trưởng lão tốt a. Không hiểu sao ta lại thấy kì quái. Rõ ràng khi này tên phế vật này dùng chiến kỹ ý định giết ta, hơn nữa lại còn dùng pháp bảo có ý muốn đánh nát ta thành trăm ngàn mảnh. Không biết hai vị trưởng lão đang ở đâu a. Ấy vậy mà hiện tại ta chỉ mới kẻ kiếm lên cổ hắn, hai vị đừng đừng xuất hiện đúng lúc. Ta thật không hiểu nổi, hắn là đệ tử hạch tâm, ta cũng là đệ tử hạch tâm. Hắn đi tranh đoạt bí cảnh, ta cũng vậy a! Hai vị trưởng lão đây là phân biệt đối xử quá!

Bạch Mi cùng Không Không bốn mắt nhìn nhau. Không ngờ tên đệ tử này lại nói ra như vậy. Thế nhưng không có cách nào, đối phương nói hoàn toàn đúng. Rõ ràng bọn hắn không thể chối cãi.

- Ấy za, Hoàng Minh à. Bọn ta đây là vừa mới tới, đúng lúc chứng kiến người đại phát thân thủ a, thế nên mới lo lắng xuống, đúng không?

Bạch Mi không hổ là lão già tinh ranh. Ngay lập tức phủ định. Không không cũng ngay lập tức hòa theo Bạch Mi, đoạn nói:

- Chính xác là như thế, chúng ta vừa mới tới đây, thế nên Hoàng Minh à, hiện tại Lưu Vân Tông không thể thiếu đi một đệ tử mạnh mẽ tranh đoạt bí cảnh. Người nên vì đại cục a.

Hoàng Minh hừ lạnh. Hắn cũng không có ý định giết Vũ Văn Sơn. Dù sao cũng không phải thâm thù đại hận gì, hắn bắt quá chỉ là một tên hề nhảy nhót trước mặt mà thôi. Chỉ một đòn là hạ gục. Thế nhưng phải lấy chút lợi tức.

- Ta sẽ tha cho ngươi một mạng, thế nhưng, với điều kiện, Thiên Hạ từ nay giải tán!

Lời Hoàng Minh nói ra như tiếng sấm bên tai Vũ Văn Sơn. Tiếng nói của hắn vang lên làm chấn động toàn bộ Diễn Võ trường. Muốn Thiên Hạ giải tán sao?

Vũ Văn Sơn kinh hãi, hai mắt đỏ lên. Việc này là không thể nào. Thiên Hạ là một tay hắn gây dựng. Mất hết bảy năm mới vững chắc, trở thành cánh tay của hắn. Hiện tại nói giải tán là giải tán sao?

- Đừng hòng, ta sẽ không bao giờ...

Vũ Văn Sơn đang gân cổ muốn cãi lại. Thế nhưng lời chưa nói hết thì cổ hắn chợt nhói lên. Máu tươi bắn ra. Uy hiếp tử vong khiến cả thân hình hắn run lên. Chưa bao giờ hắn cảm thấy sợ hãi như vậy. Hắn thật không dám tin là Hoàng Minh dám ra tay với mình. Hắn còn cho rằng Hoàng Minh không dám, vậy mà hiện tại thì sao.

- Hoàng Minh, không nên a!

- Hoàng Minh, không được!

Bạch Mi cùng Không Không sợ hãi. Khuôn mặt biến sắc. Cửu Long cùng Lã Cuồng đều kinh hãi khiếp vía. Toàn trường vô số đệ tử hét lên kinh hoàng. Vũ Văn Sơn cảm thấy từ cô toát lên vô số cơn đau. Nơi bị cứa cho dù chỉ là một vết cứa nhỏ nhưng rõ ràng máu nơi đó bị ăn mòn, kéo theo vô số máu bắn ra. Đây chính là nội tạng xuất huyết của quý kiếm. Hoàng Minh lạnh tanh, tiếng nói vang lên như của diêm vương khiến Vũ Văn Sơn nghe được mà rét run.

- Có hay không?

Vũ Văn Sơn lúc này đã triệt để từ bỏ. Hắn không muốn chết. Cuộc đời của hắn vẫn còn tươi đẹp. Hắn vẫn phải cưới mỹ nữ, tranh quyền vị. Không thể nào chết đi như vậy. Cấn răng quyết định, hắn hét lên:

- Ta giải tán, ta giải tán là được rồi.

Tiếng hét vang lên, toàn bộ đệ tử quan chiến đều yên tĩnh. Bọn hắn không hề cảm thấy Vũ Văn Sơn nói ra câu này là nhục nhã. Mà đây chính là nên làm đấy. Ai rơi vào hoàn cảnh đó chắc cũng sẽ làm như vậy, người còn là trên hết. Những thứ khác không quan trọng nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 297: Một đấu hai

Tốt, trong một ngày phải giải tán. Người của ta sẽ đến thu toàn bộ địa phận. Hiện tại tha cho ngươi một mạng, đừng làm ta thất vọng!

Hoàng Minh nói xong, đẩy Vũ Văn Sơn đi. Vũ Văn Sơn thoát được một mạng. Chặt vật rời đi. Hiện tại, hắn không có mặt mũi nào mà ở lại. Hắn bây giờ không còn có hứng thú nào ở lại diễn võ trường nữa rồi.

Nhìn theo bóng lưng của Vũ Văn Sơn rời đi. Hoàng Minh cười lạnh. Nhìn về phía còn lại. Cửu Long cùng Lã Cuồng ngay lập tức nhìn thấy ánh mắt của hắn.

- Đến lượt các ngươi, tốt nhất là cùng lên, đừng để ta thất vọng!

Hoàng Minh lời nói khiến Cửu Long cùng Lã Cuồng không còn đường rút lui. Hắn là muốn đuổi tận cùng đây mà. Lã Cuồng cùng Cửu Long nhìn nhau. Cả hai đặt thành hiệp định. Dù sao hiện tại đứng trên cùng một con thuyền. Đối thủ lại quá mạnh hơn mức tưởng tượng.

- Ha ha ha, Hoàng Minh sư huynh, hiện tại ta cũng có thể lĩnh giáo cao thấp cùng huynh, ta chờ ngày này cũng lâu rồi!

Lã Cuồng nói xong, hai nắm tay phát ra hai luồng đỏ rực. Hai nắm đấm hóa thành đầu rồng. Hai đầu rồng đỏ vô cùng lăng lệ. Cửu Long không nói gì, hiện tại có nói gì cũng không cần, phải dùng sức mà đánh thôi.

Trận chiến một đấu hai diễn ra rồi. Bạch Mi cùng Không Không lui ra khỏi chiến trường, chậm rãi quan sát. Bọn lão cùn muốn quan chiến một chút, Hoàng Minh một đánh hai, là có sức mạnh thật sự hay chỉ là sự tự phụ cuồng ngạo mà thôi.

Trong trường, Lã Cuồng đã hét lớn xông tới, hai nắm đấm đầu rồng đỏ rực phát lên khai thể bài son hải đảo, vô cùng khủng bố. Phía sau Cửu Long cũng triển khai pháp thuật. Hắn là một pháp sư, Lã Cuồng hiển nhiên là Chiến sĩ. Chỉ thấy Cửu Long ném ra một quả cầu, toàn trường ồ lên. Lã pô về bốn. Ngay lập tức hắn sử dụng pháp thuật, tạo một vùng tròn biển lửa bán kính mười mét xung quanh hắn. Đây là hấn lo lắng tới thân pháp quý dị của Hoàng Minh. Thế nên chiêu đầu tiên là phòng thủ. Tiếp theo mới là pháp thuật tấn công. Pô về bốn Cửu Long ném ra lại là một đầu đại xa to lớn. Thân thể trường dài trên mặt đất, vô cùng đáng sợ. Hoàng Minh bên này không hề kinh hãi. Hắn đã chuẩn bị đón đỡ Lã Cuồng rồi.

- Đờ ta một quyền đi, Long Hình Quyền!

Lã Cuồng Nhảy lên cao năm mét. Một nắm tay hóa lớn gấp năm lần, đầu rồng sáng rực, áp lực vô cùng khủng bố. Lã Cuồng tự tin, nếu Hoàng Minh đỡ một đòn này của hắn, nhất định không trọng thương cũng phải kiệt lực. Phía sau Cửu Long cũng đã hoàn thành phép thuật. Một hỏa cầu lớn vô cùng, to bằng bốn thân hình người, lập tức hướng Hoàng Minh lao đến.

- Hừ, Hoàng Minh, đón Cầu Hỏa Dẫn của ta!

Toàn trường chấn kinh. Cửu Long cùng Lã Cuồng tấn công đều là dùng chiêu mạnh nhất đánh tới. Khí thế như hồng. Long Hình Quyền của Lã Cuồng thành danh đã lâu, chưa ai đỡ được một quyền của hắn. Các vị trưởng lão cũng không dám chính diện đón một quyền này, đủ để biết một quyền mạnh tới cỡ nào. Cầu Hỏa Dẫn của Cửu Long cũng bá đạo không kém. Nó có khả năng nhận diện mục tiêu. Gắt gao đuổi theo địch nhân tới phát nổ mới thôi. Là một loại pháp thuật cực kì khôn ngoan. Khả năng sát thương cũng cực cao. Cửu Long rất ít khi dùng tới, vậy mà hôm nay, hai thiên tài đệ tử hạch tâm vậy mà nhất nhất dùng tuyệt kĩ mạnh nhất. Nói thì chậm diễn ra thì nhanh. Chỉ thấy lúc này Lã Cuồng hai mắt đỏ lên, đầy chiến ý, hắn chỉ còn cách Hoàng Minh bốn mét. Đầu rồng đã gào thét vang lên, chỉ khí thế một quyền này đã đủ khiến người ta biến sắc, thế nhưng, người hắn gặp lại là Hoàng Minh.

Vù, Hoàng Minh biến mất, Lã Cuồng kinh hãi, hắn rõ ràng là không cảm nhận được dao động nào, Hoàng Minh đã xuất hiện ngay bên cạnh hắn. Kinh khủng hơn nữa là cả thân hình hắn lúc này như bị cầm cố trên không trung không thể động đậy. Hắn có thể nhìn thấy nụ cười của Hoàng Minh. Nụ cười vô cùng coi thường của kẻ mạnh đối với kẻ yếu.

- Trăn trối!

Hoàng Minh chém liên tiếp sáu nhát lên người Lã Cuồng. Mặc dù hắn đã nhẹ tay, chỉ chém lướt phần da, không hề chém hết cỡ, thế nhưng quý kiếm sắc bén cỡ nào chứ. Ngay lập tức máu bắn đầy trời. Lã Cuồng hét thảm. Hoàng Minh không hề có ý định giết hắn, thế nên sau khi rơi xuống đất liền dùng quang ảnh thân pháp lui nhanh về sau. Thế nhưng trời lại không muốn Lã Cuồng có thể đứng dậy. Lúc này Cầu Hỏa Dẫn vừa đuổi Hoàng Minh không ngờ hắn lại biến mất, lát sau xuất hiện bên cạnh Lã Cuồng. Ngay lập tức nó quay ngược lại lao tới. Kết quả là Hoàng Minh dùng quang ảnh thân pháp rút đi. Cầu Hỏa Dẫn va vào người Lã Cuồng mà phát nổ. Toàn bộ đệ tử quan chiến đều há hốc mồm. Cái này cũng được sao?

Ai cũng vô cùng sợ hãi. Hoàng Minh lại dùng chiến kĩ ấy. Chiến kĩ từng chém chết Cảnh Thắng. Ai cũng hít một hơi khí lạnh, sợ hãi không thôi. Lã Cuồng chỉ sợ lạnh ít dữ nhiều rồi. Ăn thêm một pháp thuật mạnh như thế, e rằng.

- Sư Huynh!

Một tiếng hét thê lương vang lên, ngay lập tức một thân ảnh lao tới đấu trường. Tốc độ khá nhanh. Đó chính là Mạc Chính Sầu. Nàng lúc này khuôn mặt tái nhợt. Dung nhan ướt nhòa bởi nước mắt. Hai tay ôm lấy người của Lã Cuồng mà gọi lớn. Ai cũng động lòng không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 298: Hoàng minh vs cửu long

Hoàng Minh, Hoàng Chấn Minh, ta muốn giết ngươi!

Mạc Chính Sầu hét lớn, hai mắt đỏ rực nhìn về Hoàng Minh như muốn ăn tươi nuốt sống hắn. Cả khán đài quan chiến lúc này đều hít hà, chả nhẽ lại có sự kiện gì sắp xảy ra chăng? Hoàng Minh đứng khoanh tay, không biểu lộ gì cả. Hắn đã ra tay rất chừng mực rồi. Lã Cuồng nếu một đòn này mà chết thì cũng không đáng đệ tử hạch tâm. Đúng như Hoàng Minh nhận định, Lã Cuồng trong lòng Mạc Chính Sầu mờ mắt, ngay lập tức phun ra một ngụm máu làm Mạc Chính Sầu sợ hãi, vội vã đỡ đầu hắn cao lên, cánh tay áo lụa không ngăn ngại lau đi máu trên miệng hắn. Lã Cuồng cười khô, thều thào nói:

- Tiểu Sầu, không được vô lễ!

Đoạn Lã Cuồng chậm rãi nương theo Mạc Chính Sầu trợ giúp mà đứng dậy, nói với Hoàng Minh:

- Hoàng Minh sư huynh, ngươi thật mạnh, quá mạnh so với ta tưởng tượng. Thậm chí cả tư cách giao phong ta cũng không có. Ta hiện tại quay về giải tán Chiến Hạ.

Nói xong với sự giúp đỡ của Mạc Chính Sầu, Lã Cuồng chậm rãi đi ra.

- Chậm đã!

Tiếng nói của Hoàng Minh vang lên. Mọi người kinh ngạc, không rõ Hoàng Minh gọi Lã Cuồng lại có ý gì. Lã Cuồng nương theo Mạc Chính Sầu quay lại, khó hiểu nhìn Hoàng Minh.

- Dùng nó đi!

Hoàng Minh ném qua cho hắn một lọ đan dược màu trắng. Mạc Chính Sầu nhanh tay đỡ lấy. Lã Cuồng chỉ lạnh nhìn Hoàng Minh, hỏi:

- Đây là...

- Phục dụng đi, thương thế sẽ ngay lập tức tốt lại. Sắp phải đến bí cảnh rồi!

Hoàng Minh nói xong quay đầu nhìn về phía Cửu Long. Lã Cuồng nghe Hoàng Minh nói, cũng không hề có chút do dự hay nghi ngờ gì. Hắn lúc này tin tưởng nhân phẩm của Hoàng Minh. Trong sự lo lắng của Mạc Chính Sầu, Lã Cuồng ném đan dược vào miệng. Ngay lập tức viên đan dược tan ra thành một dòng nước ấm, chạy đi khắp cơ thể. Toàn bộ vết thương ngay lập tức liền lại mất thương có thể nhìn thấy. Hàng ngàn đệ tử quan chiến kinh hãi vô cùng. Bạch Mi cùng Không Không trường lão cũng khiếp sợ. Vừa rồi Hoàng Minh đưa cho Lã Cuồng là đan dược gì? Sao có thể trong nháy mắt chữa trị thân thể mạnh như vậy? Lã Cuồng hai mắt tỏa sáng, rõ ràng thân thể hắn rất nhanh khôi phục. Thậm chí còn có chút cảm ngộ. Đan dược thần kì này Hoàng Minh không hề tiếc tay ném cho hắn. Bên trong thậm chí còn mấy viên nữa. Quả là đan dược bảo mạng. Có vật này khác gì có thêm mấy mạng.

- Hoàng Minh sư huynh, đan dược này, quá quý trọng rồi, ta...

Lã Cuồng nói chưa xong Hoàng Minh đã phát tay, ý nói hắn rời đi. Lã Cuồng cười khổ. Hắn gần nắm bắt tính cách Hoàng Minh, kẻ này dường như đã quyết định việc gì thì không ai có thể thay đổi được. Mạc Chính Sầu lúc này đã vui mừng đến phát khóc. Nụ cười mê người lại xuất hiện. Lã Cuồng lắc đầu, đoạn nói:

- Chúng ta đi thôi, hiện tại nên làm gì thì làm đấy!

- Vâng!

Mạc Chính Sầu nhu thuận bám tay Lã Cuồng rời đi. Làm gì còn phong phạm của nữ ác quỷ nữa. Vài đệ tử đi theo hai người rời đi, hắn là tâm phúc của Lã Cuồng.

Hiện tại trên diễn võ trường chỉ còn lại hai thân ảnh. Hoàng Minh và Cửu Long. Bạch Mi cùng Không Không trường lão lúc này đã ám hiệu với nhau. Tên Hoàng Minh này thân thể quá kì bí. Không chỉ thực lực quá mạnh, thậm chí đan dược bảo mạng cũng có thể cho người khác. Hiển nhiên hắn có rất nhiều. Đệ tử của Tông chủ thật là thần bí. Hiện tại bọn hắn cũng không lo lắng nữa, Hoàng Minh ra tay cũng có chừng mực, không có sát cơ.

Trên diễn võ trường lúc này Cửu Long thần sắc vô cùng khó coi. Nếu lúc đầu cả ba bọn hắn liên thủ có lẽ còn có khả năng đánh với Hoàng Minh. Hiện tại hai đồng bọn của hắn đều đã thua thảm, chỉ còn lại mình hắn. Cửu Long hắn là một thiên tài pháp sư, hiện đứng đầu trong pháp sư hệ. Vậy mà vừa chứng kiến thực lực của Hoàng Minh, hắn thật sự lo sợ. Hoàng Minh quá quỷ dị. Thân pháp đáng sợ của Hoàng Minh càng làm hắn run rẩy. Pháp sư sợ nhất là cận thân chiến đấu, nếu Hoàng Minh vẫn có thể sử dụng thân pháp kia, hắn chết chắc. Hiện tại đã sử dụng hòa thuật tạo ra một trận đồ hỏa diễm, bán kính tới mười mét có ý ngăn cản Hoàng Minh nếu hắn tiến vào. Thế nhưng trong lòng Cửu Long vẫn không an tâm.

Hừ. Liều mạng, tấn công chính là biện pháp phòng thủ hữu hiệu nhất.

- Đại Thất, xông lên!

Đại Thất chính là tên đại xà của Cửu Long. Nghe được Cửu Long ra lệnh nó nhanh chóng trườn tới, thân thể to dài di chuyển khiến người ta tâm sinh sợ hãi. Nhất là hai con mắt đỏ lòm, cái lưỡi thò ra thụt vào vô cùng đáng sợ. Phía sau Cửu Long cũng không an nhàn, hai tay liên tục tạo hình, miệng đọc chú ngữ. Ngay lúc Đại Thất Xà còn cách Hoàng Minh năm mét. Cái miệng nó như một cái chậu chứa máu. Há lớn muốn một ngụm nuốt lấy Hoàng Minh. Thế nhưng Hoàng Minh ngay lập tức né tránh được. Quang Ảnh thân pháp cũng không phải là thân pháp tầm thường, thậm chí có thể liệ vào những thân pháp mạnh nhất. Bóng dáng Hoàng Minh biến mất, Đại Thất xà một đớp vậy mà không trúng. Chỉ tấp vào nền đất Hoàng Minh đang đứng. Hoàng Minh vừa mới ổn định thân hình thì một loạt băng chùy thiểm điện từ trên trời lao xuống đầu hắn. Cửu Long không hổ là thiên tài pháp sư, chỉ thời gian ngắn cũng có thể tạo ra vô số pháp thuật đan xen nhau. Hỏa cầu, Phong nhận, thiểm điện, băng chùy liên tục giáng xuống Hoàng Minh. Không những thế, Đại thất xà cũng bám theo Hoàng Minh như hình với bóng. Nhất nhất từng tấp mà tấn còn Hoàng Minh, không cho hắn cơ hội thở dốc.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Di Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 299: Mười...à không hai vạn vạn

Hoàng Minh lâm vào thế bị động khiến toàn trường kinh ngạc. Hai trận đấu lúc này bọn hắn đều thấy được sự kinh khủng của Hoàng Minh. Hiện tại,

Hoàng Minh bị dồn vào thế liên tục tránh né, phải di chuyển không ngừng. Các đệ tử quan chiến không nhịn được cảm thán.

- Thật đáng sợ, không hổ là thiên tài pháp sư, pháp thuật liên miên bất tuyệt. Công kích không ngừng nghỉ
- Lần này Hoàng Minh sư huynh gặp khó khăn rồi. Cửu Long sư huynh cùng sủng thú kết hợp quá chặt chẽ, cơ hồ là không có kẽ hở nào.
- Thật là bá đạo, lại có thể khôi động nhiều loại pháp thuật xen kẽ như vậy, Hoàng Minh sư huynh làm sao tránh né hết được?

Tiếng ca thán vang lên khắp khán đài, thật sự là quá chèn ép rồi. Bên dưới Cửu Long liên tục thi triển công kích. Đứng thấy hấn tung pháp thuật như thế mà nghĩ hấn đang chiếm thượng phong. Chỉ có Cửu Long hấn nói rõ ràng. Hoàng Minh trơn trượt như cá trạch, này giờ công kích như vũ bão, ấy vậy mà một góc áo của đối phương vẫn chưa chạm đến. Thế nhưng hiện tại hấn không thể ngừng tấn công được. Thà rằng hấn công kích tần suất như thế này còn hơn để Hoàng Minh phản công. Linh lực của hấn vẫn còn có thể duy trì ít nhất nửa tiếng nữa. Phải cố gắng chèn ép Hoàng Minh, tìm kiếm cơ hội.

- Tiểu tử Cửu Long này thiên phú pháp thuật quả không tồi, có thể đứng đầu trong tông môn đúng là không phải tin đồn.

Không Không trưởng lão lên tiếng khen ngợi. Bạch Mi gật đầu, Cửu Long mạnh thì ai cũng biết, nhưng Hoàng Minh quật khởi thì lại là một ẩn số cực kì khó nắm bắt. Hấn trưởng thành quá nhanh, thậm chí khiến người ta nghĩ lại mà sợ hãi. Hai mắt Bạch Mi trưởng lão chăm chú theo dõi thân pháp của Hoàng Minh.

- Chơi sủng thú sao? Rất hoan nghênh!

Hoàng Minh vừa tránh né vừa nói. Hấn không ngần ngại lấy ra pokeball. Vừa né một phát tấp của Đại Thất xà thì ném pokeball trước mặt. Biến cố khiến toàn trường kinh ngạc, ai cũng hai mắt tỏa sáng. Hoàng Minh đã mạnh như vậy, không ngờ cũng có pô về bốn. Nhất định sủng thú của hấn phải bá đạo, mạnh mẽ. Thế nhưng toàn trường không ngờ rằng. Hoàng Minh ném ra pô về bốn lại là một thân ảnh màu vàng. Cả tông môn đều biết nó, không ai lạ lẫm gì con yêu thú hay đứng trên vai Hoàng Minh cả. Nó chính là pikachu. Pikachu ở Lưu Vân Tông hiển nhiên nổi tiếng không kém gì Hoàng Minh. Thậm chí nó còn có một câu lạc bộ yêu thích nữa là đằng khác. Tất nhiên là chín mươi tám phần trăm câu lạc bộ đó là nữ tử. Thế nên khi Hoàng Minh cho Pikachu xuất trận. Tiếng hét vang trời vang lên, toàn sân đấu nháo nhào.

- Trời ạ, sao lại là pikachu, Hoàng Minh sư huynh làm gì vậy? Pikachu có thể chiến đấu sao?
- Trời ơi, pikachu của ta, Hoàng Minh sư huynh làm gì vậy? Sao huynh ấy nỡ lòng nào để nó ra trận chứ, nó có thể chiến đấu thật à?
- Pikachu đáng yêu quá, ta yêu nó chết mất!

Tiếng hò hét vang lên, phần lớn đều là do các nữ tử hô lên. Ai cũng chết mê chết mệt con yêu thú màu vàng quá mức đáng yêu. Nhưng pikachu đối đầu với Đại Thất xà lúc này khiến ai cũng có cảm giác như một con kiến đứng trước mặt một con voi vậy. Đại Thất Xà hai mắt đỏ lòm, nom nom nhìn pikachu. Cửu Long không hề cho pikachu vào mắt, thế nhưng Hoàng Minh vẫn triệu hồi nó ra, hiển nhiên cũng không thể bỏ qua.

- Đại Thất, giết nó trước!

Cửu Long hô lên. Đại Thất xà được lệnh ngay lập tức há miệng tấp tới. Toàn trường sợ hãi, tiếng hét vang lên. Pikachu lại không hề có nét sợ hãi nào. Bốn chân nó bám chắc trên mặt đất. Hai tai dỏng lên, hai chấm hồng trên má phất ra tiếng rền rẹt, lôi điện lập lòe.

Không Không cùng Bạch Mi đều đã nhìn thấy chuyện này, cả hai kinh hãi. Yêu thú lôi điện sao? Thật không thể tin được. Ngay lúc này Hoàng Minh đã lên tiếng:

- pikachu, điện mười vạn à không, hai vạn vôn!

Pikachu đang hứng chí, áp súc điện lên cao nhất, bỗng nhiên tụt hứng hai mắt xẹp xuống. Thời gian qua không ngừng tập luyện tại phòng bí mật, cùng các pokemon khác hoành hành trên bề mặt đảo cung mê tròn tròn quái. Hiện tại tu vi của nó đã là ngân huyền trung kì cảnh giới. Nếu một đòn tối đa điện mười vạn vôn, Hoàng Minh chỉ e là con Đại Thất xà này lập tức bị nướng chín mất. Thế nên ngay lập tức hấn thay đổi, chỉ cho nó phóng xuất hai vạn vôn mà thôi. Pikachu sau thời gian tập luyện kia, khả năng nắm bắt lôi điện đã vô cùng nhuần nhuyễn, ngay lập tức, nó phóng ra lôi điện vào thẳng mồm Đại thất xà đang tấp tới. Chỉ nghe thấy tiếng kêu kinh hoàng của Đại Thất xà vang lên khắp diễn võ trường. Toàn thân nó lúc này bao phủ một tầng lôi điện màu vàng, cả thân hình ngay lập tức cháy đen kịt, nhiều nơi còn tóe máu. Đại Thất xà sau một tiếng kêu động trời thì hai mắt hoa lên rồi cứ thế cả một thân hình to lớn đổ ập xuống, mặt đất cát bụi bay lên. Diễn võ trường im lặng như tờ. Ai cũng không thể tin vào sự việc chính mắt mình nhìn thấy. Vô số người ngây dại, hai mắt mở to. Đến cả Bạch Mi cùng Không Không trưởng lão cũng đều há hốc mồm. Miệng có thể nhét cả một quả trứng gà.

- Đại Thất!

Cửu Long kinh hãi hô lên, tiếng của hấn phá tan bầu không khí yên tĩnh kia. Hàng ngàn đệ tử hoàn hồn trở lại. Ngay lập tức tiếng hoan hô vang lên tận trời.

- Pikachu vô địch!
- Pikachu, ta yêu ngươi quá!
- Pikachu đáng yêu quá mạnh mẽ, thật không thể tin được!

- Pikachu vạn tuế, muôn năm!!!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 300: Ung hạ giải tán

Toàn trường vang lên tiếng hoan hô tung bừng. Các nam đệ tử đều vỗ tay hưởng chi là nữ tử. Họ thật không ngờ. Ai cũng tưởng pikachu chỉ là thú nuôi trong nhà mà thôi. Hiện tại thấy nó triển khai thần uy, người nào cũng sợ hãi vô cùng. Thật không thể tin được, một con yêu thú bé nhỏ như vậy, lại chỉ dùng một đòn có thể hạ gục yêu thú to lớn, một con đại xà cấp bảy.

Dưới sân Cửu Long hai mắt đỏ bừng. Chạy vội đến bên Đại Thất xà. Nhanh chóng chạy đến trước đầu nó, không ngừng vỗ lên.

- Đại Thất, mau tỉnh lại, ngươi không sao chứ?

Hoàng Minh không ngờ tên này lại có biểu hiện như vậy. Cùng yêu thú thân thiết như người thân, chứ không hề có ranh giới chủ tớ. Mắt của Đại thất xà mở ra, nó xoay chuyển đôi mắt đỏ mảy vòng ngay sau đó thờ phỉ ra một hơi, lại nhắm mắt lại. Cửu Long luống cuống chân tay, hai mắt hấn đã ướt rồi. Hấn khóc, thật không thể tin tên này lại khóc. Hoàng Minh không thể biết được Đại xà có ý nghĩa thể nào cùng với Cửu Long. Hai năm trước Cửu Long đi lịch lãm tại son mạch, không ngờ gặp Đại Thất xà đang chiến đấu cùng một con Viên Tịch, cả hai chiến đấu điên cuồng hai ngày một đêm. Cuối cùng Đại thất xà thắng thảm. Viên Tịch kia chết cũng muốn kéo theo kẻ địch. Đại Thất xà thân mang thương tích khủng bố. Thế nên Cửu Long lại có cơ hội dùng pô vê bôn thu phục được Đại Thất xà. Lúc ấy đại thất xà đang là cấp sáu gần đột phá cấp bảy. Sau một năm sinh từ sinh hoạt trong son mạch. Cả hai đều sống dựa vào nhau, chiến đấu lịch lãm. Cuối cùng Đại thất xà tiến giai cấp bảy. Trải qua chiến đấu sinh tử, thế nên khi chiến đấu cùng Cửu Long, cả hai phối hợp rất chặt chẽ. Chẳng biết từ bao giờ, cả hai người thú này đã như thân nhân huynh đệ bằng hữu chứ không chỉ là quan hệ chủ tớ.

Hoàng Minh thấy vậy lắc đầu. Cửu Long ném một loạt đan dược vào miệng Đại thất xà, thế nhưng không hề có chút tác dụng nào. Trái tim hấn như đau quặn lại. Chẳng hiểu sao, hấn nhớ lại khi này Hoàng Minh ném cho Lã Cuồng một lọ đan dược vô cùng thần kì. Đúng vậy, lọ đan dược chữa thương vô cùng thần kì. Cửu Long đứng dậy, tiến tới gần Hoàng Minh, cả khán đài ồ lên. Cửu Long định báo thù cho Đại xà sao? Thế nhưng ai cũng đoán sai cử động của Cửu Long. Hấn vậy mà cúi đầu xin lỗi Hoàng Minh. Đúng vậy, là xin lỗi. Chỉ thấy Cửu Long đi đến còn cách Hoàng Minh năm mét thì cúi đầu lên tiếng:

- Hoàng Minh sư huynh, ta nhận thua, ta sai rồi, tại đây ta thừa nhận lỗi lầm của mình, lát nữa nhất định giải tán Ung hạ. Chỉ xin huynh giơ cao đánh khẽ. Có thể cứu Đại thất của ta. Nó là huynh đệ. Là bằng hữu duy nhất của ta. Cầu xin huynh!

Cửu Long cúi đầu làm cả khán đài khiếp sợ. Ai cũng biết tính cách của Cửu Long, vô cùng kiêu ngạo, để ý mặt mũi. Vậy mà hôm nay lại cúi đầu trước địch nhân mà xin cứu yêu thú của mình. Pikachu nhảy lên đầu Hoàng Minh mà vỗ tóc hấn. Hai mắt tròn xoe nhìn về Cửu Long. Hoàng Minh thờ ra một hơi, hấn cũng không ngờ Cửu Long lại có một mặt như thế này. Đối phương không ngờ chịu thua, lại phát sinh chuyện này. Hoàng Minh cũng không muốn đuổi tận. Cả hai vốn cũng không có thâm cừ đại hận gì.

- Được, nhớ lời ngươi nói!

Hoàng Minh gật đầu. Lấy từ ba lô ra một lọ đan dược. Đây là lọ đan dược rất quý. Chỉ có ba viên. Vốn là luyện chế từ viên nội đan cấp chín cuối cùng còn lại. Ném đi một viên cho Cửu Long. Hấn nhanh chóng quay đầu chạy về phía Đại Thất xà. Nhanh chóng cho nó ăn đan dược. Hấn cũng không sợ Hoàng Minh lừa hấn. Dầu sao hiện tại hấn cũng không nghĩ nhiều như vậy. Đại thất xà uống xong đan dược thì không ngờ thương thể chuyển biến nhanh chóng. Chỉ thấy thân thể ngay lập tức được tu bổ lại. Thân thể phát ra khí tức hùng hồn.

- Đây là, con mịa nó, lại đột phá tiến giai trong tình huống này sao?

Không Không trưởng lão không nhận được phải chửi thề lên. Trước mặt lão không ngờ phát sinh một việc mà từ xưa đến nay chưa bao giờ gặp qua. Một yêu thú bị đánh cho gần chết, ăn một viên đan dược không những chữa thương thần kì, lại còn có thể tiến giai?

Bạch Mi hai mắt là lóe tinh quang. Hoàng Minh có đan dược thần kì như vậy, hấn phải nhanh chóng báo cáo lên phía trên. Nếu có thể để Hoàng Minh đưa ra đan phương thì Lưu Vân Tông sẽ có một sự chuyển biến vô cùng mạnh mẽ. Nghĩ thế, ngay lập tức lão phi hành bay kên biển mắt.

- Ấy ầy. Bạch Mi, ngươi đi đâu?

Không Không trưởng lão nhanh chóng đuổi theo.

Cửu Long lúc này đã thu Đại thất xà đang ngủ say vào pô vê bôn. Hiện tại Đại thất xà trong họa có phúc. Không ngờ có thể thoát chết lại tiến giai. Cửu Long không biết nói thế nào với Hoàng Minh. Chỉ cần nhìn là biết viên đan dược khi này quý giá tới mức nào. Vậy mà Hoàng Minh vẫn đưa cho hấn. Cửu Long bỗng cảm thấy xấu hổ. Nhắc lại lời hứa khi này của mình. Sau đó nhanh chóng rời đi. Diên Vô Trường phong ba không ngờ kết thúc như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 301: Thiên sát phát triển

Cứ nghĩ sẽ có một trận chiến giữa hai cao thủ thế nhưng lại kết thúc nhanh như vậy. Đại công thân chính là pikachu rồi. Hàng ngàn đệ tử bắt đầu rời đi, Hoàng Minh sau ngày hôm nay, có lẽ là đệ tử có danh vọng và thực lực lớn nhất. Hoàng Minh không để ý trên khán đài. Hắn lúc này hỏi thăm câu ca về tình hình một tháng qua. Câu ca kể lại sự việc từ đầu đệ cuối. Nghe hết, Hoàng Minh chỉ mỉm cười, nhìn qua những người còn đứng lại của hàng ngũ Khăn Quảng Đồ. Trong đó có Bắc Âu cùng Nguyệt Chi. Hoàng Minh quét mắt một hồi, nhìn thấy một thân ảnh thiếu niên liền gật đầu. Ngay lập tức hắn lấy ra mấy bình đan dược, đưa cho câu ca dặn phân phát cho mọi người. Câu ca vui vẻ nhận lấy, đồ của Hoàng Minh, tuyệt không phải bình thường.

Hàng Thanh Nhi cùng Ngọc Yên Mĩ rời đi. Trước khi đi Hàng Thanh Nhi còn dặn Hoàng Minh.

- Tới nay muội qua đón huynh, nhớ đấy!

Hoàng Minh gật đầu, Hàng Thanh nhi vui vẻ rời đi. Diễn Võ trường lập tức giải tán.

Hoàng Minh về đến phòng ở, đi phía sau hắn là câu ca cùng một thiếu niên. Thiếu niên này thân hình nhỏ gầy, cũng không có gì nổi bật. Câu ca tuy ngạc nhiên là vì sao Hoàng Minh lại dẫn theo thiếu niên này. Vừa vào đến nhà ngay lập tức thiếu niên quỳ một chân, tay phải để trước ngực trình trọng lên tiếng:

- Lãng Nhất Thiên, chiến sĩ trung đội ba mươi bảy, đại đội hai, tiểu đoàn hai, binh chủng đặc công tham kiến thiếu gia!

Câu ca kinh hãi, mặc dù nghe không hiểu lắm thế nhưng hắn vẫn có thể đoán ra, Hoàng Minh nhất định là có một thế lực lớn. Không ngờ thiếu niên này lại gọi hắn là thiếu gia. Nếu là Thiếu gia thì nhất định là một gia tộc mạnh mẽ. Lại còn phân bố quân hàm, nhất định là quân đội chính quy. Thật là khó thể tưởng tượng.

Hoàng Minh ngồi trên ghế phát tay ý đứng dậy, thiếu niên đứng dậy hai mắt lóe tinh quang đầy sùng bái.

- Nói xem, tình hình thế nào?

Hoàng Minh lên tiếng, Lãng Nhất Thiên gật đầu, không để ý đến câu ca bên cạnh mà lên tiếng. Câu ca ở đây chứng tỏ Hoàng Minh không coi hắn là người ngoài.

- Thiếu gia, hiện tại Hoa Anh Đào thương hội đã có bốn mươi hai phân đội bảy phân đà, một trụ sở chính. Tiếp đó là Thiên Thai lâu đã đi vào hoạt động. Lượng tình báo đã bắt đầu đi vào quỹ đạo.

Lãng Nhất Thiên thông báo nhanh gọn, đầy đủ thông tin cần thiết. Hoàng Minh gật đầu, không biết đang suy nghĩ điều gì. Câu ca đứng ở một bên thì run sợ. Đây là quái quỷ gì, không ngờ Hoàng Minh đang phát triển thế lực như vậy. Hơn hết là hắn không ngại cho mình biết, chứng tỏ Câu ca hẳn thật sự đã được Hoàng Minh tín nhiệm rồi.

- Phú Quốc đảo hiện tại thế nào?

Hoàng Minh hỏi. Lãng Nhất Thiên trả lời:

- Bẩm thiếu gia, Phú Quốc đảo hiện tại phát triển mạnh mẽ, dưới sự quản lý của Đoàn Mỹ Mỹ, quân số đã tăng mạnh tới bảy đại đội, hai tiểu đoàn. Liên tục thay máu quân số mới cùng tiến tới trung vị diện.

-Ồ. Đoàn Mỹ Mỹ sao?

Hoàng Minh hơi kinh ngạc. Không ngờ hiện tại Đoàn Mỹ Mỹ lại đang nhận trách nhiệm lớn này. Vậy còn Cao Trang đâu, sao nàng không nắm quyền.

- Cao Trang tiểu thư đâu?

Hoàng Minh lại hỏi. Lãng Nhất Thiên đáp lời:

- Cao Trang tiểu thư bế quan tu luyện, lúc ta rời đi tiểu thư vẫn chưa xuất quan!

Hoàng Minh ồ một tiếng, không nghĩ Cao Trang đã bắt đầu tu luyện rồi. Biết trước đã tìm cho nàng một bộ công pháp.

- Còn gì nổi bật không?

Hoàng Minh lại hỏi.

- Bẩm thiếu gia, hai vị tiền bối Hùng Phương cùng Ngân Nguyệt nhờ tỵ linh thiên trận đã tiến giai, trong khi đó, đã xuất hiện Nữ Chiến đội do các vị tiểu

thư thành lập...

- Cái gì? Nữ chiến đội sao?

Hoàng Minh kinh ngạc. Nữ chiến đội nào, do ai thành lập cơ. Lăng Nhất thiên biết Hoàng Minh sẽ hỏi nên trả lời ngay.

- Thừa thiếu gia, nữ chiến đội là do tiểu thư Cao Trang, Đoàn Mỹ Mỹ, Hạ Di, Mễ Mễ, An An các vị tiểu thư cùng tạo dựng. Hiện tại quân số cũng đã lên tới ba trăm người rồi. Hoàng Minh nghe xong thì bó tay. Hiện tại đã phát triển đến mức này, chỉ cần không vi phạm quy định do hắn đặt ra, vậy là được rồi.

- Số lượng tham gia các tông môn đã được bao nhiêu rồi?

Hoàng Minh lại hỏi, vấn đề này là vô cùng quan trọng.

- Bẩm thiếu gia, hiện tại đã có tám trăm người gia nhập tông môn, Luru Vân tông chúng ta đã có ba mươi hai người.

Hoàng Minh gật đầu, vậy là được rồi. Hiện tại gia nhập, Hoàng Minh tin tưởng với thiên phú người của hắn, nhất định sẽ nổi bật tại các tông môn là điều chắc chắn.

Cầu ca càng nghe càng kinh hãi, không ngờ thế lực của Hoàng Minh lại kinh khủng như vậy, thâm nhập toàn bộ các tông môn tại trung vị diện sao? Đây là một thế lực như thế nào? Nhớ lại Hoàng Minh tới Luru Vân tông chưa đủ ba tháng, hắn đã là một đệ tử phong vân của Luru Vân Tông rồi. Có khi nào thế lực đằng sau Hoàng Minh muốn thôn tằm trung vị diện?

Càng nghĩ Cầu ca càng run rẩy. Hắn không ngờ đã đoán ra ý định của Hoàng Minh.

Hoàng Minh sau một hồi suy nghĩ, quay sang nhìn Cầu ca. Cầu ca giật mình sợ hãi, vội quỳ mọp xuống kêu lớn:

- Lão đại, à không thiếu gia, ta nhất định sẽ không nói ra ngoài, ta có thể thề, ta thề a!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Di Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 302: Ra mắt

Hoàng Minh nhìn cầu ca sợ hãi quỳ mọp dưới đất mà không nói gì. Cầu ca cảm thấy áp lực vô cùng. Hắn rõ ràng biết Hoàng Minh sẽ không giết hắn thế nhưng hắn vẫn sợ hãi vô cùng. Gân vua như gân cọp, vị lão đại này của hắn cũng không khác vua là mấy, hi vọng vô thường. Thật khó có thể nắm bắt được tâm tư hắn.

- Tiểu cầu à, hiện tại ngươi không thể ở lại Luru Vân Tông nữa, mọi chuyện giao lại cho Nhất Thiên đi!

Hoàng Minh cất giọng làm cho cầu ca sợ hãi, tại sao lại không thể ở lại. Chẳng nhẽ Hoàng Minh muốn giết hắn, hoặc là không cần hắn nữa?

Cầu ca nước mắt nước mũi tèm lem, đoạn cầu xin:

- Lão đại a, Thiếu gia a, tha cho ta một mạng a, ta trên còn mẹ già chín mươi tuổi, dưới có con nhỏ mười tuổi a, xin lão đại ngươi giờ cao đánh khẽ a!

Hoàng Minh nhìn biểu hiện của hắn thì vừa bực mình vừa buồn cười.

- Tên điên này. Ngươi bị ngáo à, hiện tại giao lại Khăn Quàng Đỏ cho Nhất Thiên. Hiện tại ta có nơi cần ngươi hơn. Nhất Thiên, đưa hắn tới Thiên Thai lâu. Truyền chỉ dụ của ta, cho hắn nắm quyền lực ngang hàng cùng lâu chủ.

- Vâng!

Lăng Nhất Thiên vâng một câu, nhìn về phía cầu ca ý tứ muốn hắn đi theo mình ra ngoài. Cầu ca đang từ địa ngục bắt chợt lên tới tận thiên đàng. Thật không ngờ được, Hoàng Minh lại cho hắn ra ngoài, dường như còn nắm chức vụ không nhỏ.

- Tới nơi đó. Nhất định đừng làm ta thất vọng. Với khả năng của ngươi, ta cần một cây tinh bảo mạnh nhất.

Cầu ca nghe vậy hai mắt tỏa sáng, Hoàng Minh tin tưởng hắn, nhất định hắn sẽ phát huy hết thực lực.

- Đa tạ thiếu gia!

Cầu ca lên tiếng.

Ngay sau đó Cầu ca nhận từ Hoàng Minh đan dược giải độc hoàn toàn. Theo Lăng Nhất Thiên trong ngày rời đi. Còn lại một mình, Hoàng Minh đóng cửa.

Trung vị diện hai tháng gần đây có một thương hội quật khởi mạnh mẽ. Với sự giúp đỡ của Phiến Ảnh hội đấu giá liên tục có cứ điểm tại vô số tòa thành. Cao thủ như mây, với tiêu chí hữu hảo trên giang hồ, Hoa Anh Đào thương hội vô cùng sảng khoái giúp đỡ các tán tu rơi vào khó khăn. Hiện nhiên được sự kính trọng của tán tu toàn bộ trung vị diện. Đừng coi thường cổ lực lượng này, tán tu tuy không có tông môn tài nguyên thế nhưng kẻ nào cũng sống trong sự mãi giữa của sinh tử, vô cùng mạnh mẽ. Nếu tán tu tụ tập lại, còn lớn mạnh hơn bất cứ tông môn lớn nào.

Thế nhưng thân bí nhất phải kể đến Thiên Thai lâu nổi tiếng nhất mới quật khởi. Thiên Thai lâu, ý nghĩa như tên. Thiên Thai lâu thân bí khiến tu giả toàn bộ Trung Vị diện tò mò. Vô số cao thủ muốn tìm đến có ý đồ khám phá thế nhưng không một ai dám làm liều. Có một lần bốn vị huyền thần cảnh giới đột nhập Thiên Thai lâu liền bị đánh cho trọng thương hai người, vong mạng hai người. Điều này khiến cho toàn bộ Trung vị diện kinh hãi. Thiên Thai lâu danh tiếng cứ thế mà lớn mạnh. Nhất là công việc của Thiên Thai lâu càng làm cho người ta kính sợ. Thiên Thai lâu là nơi vùng tiền của các cao thủ tu giả. Nơi đây ăn uống một đêm có thể mất tới ba bốn triệu kim tệ. Thế nhưng không ai kêu gào gì, thậm chí còn thờ hất ra rằng kim tệ quá ít, không thể ở lại lâu hơn. Hoàng Minh lúc này cũng không có biết Thiên Thai lâu thanh danh nổi tiếng thế nào, hần lúc này đã cùng Hàng Thanh nhi đứng trên người yêu thú phi hành. Hướng bay chính là nơi Hàng Vô Ưu ở. Hàng Thanh Nhi đứng cạnh Hoàng Minh hai mắt đầy vẻ nhu tình, lên tiếng nói:

- Hoàng Minh, muội muốn cảm ơn huynh, muội.

Hoàng Minh hơi ngạc nhiên, rốt cuộc là có chuyện gì, không chỉ Hàng Vô Ưu mà Hàng Thanh Nhi cũng lên tiếng cảm ơn hần.

- Cảm ơn ta vì chuyện gì?

Hoàng Minh lên tiếng hỏi. Hàng Thanh Nhi chỉ mỉm cười không nói thêm. Nụ cười xinh đẹp khiến Hoàng Minh xao xuyến. Một lát sau đã thấy xuất hiện dưới đỉnh núi một ngôi nhà nhỏ. Xung quanh cây cối rất nhiều. Căn nhà có ánh sáng phát ra làm cả màn đêm tĩnh mịch lạnh lẽo có thêm chút sự sống của con người. Hoàng Minh cùng Hàng Thanh Nhi đáp xuống thì yêu thú liền bay đi. Hàng Thanh Nhi kéo tay Hoàng Minh vào trong. Bên trong không gian cũng không rộng lắm, thế nhưng rất ấm cúng. Hai người đi vào đến cửa đã nhìn thấy được qua bức tường kính bên trong có người. Không chỉ một mà là hai người. Hàng Vô Ưu cùng một nữ phụ. Nữ phụ này xinh đẹp vô cùng, ngũ quan cũng Hàng Thanh Nhi không khác là mấy, chỉ có thần sắc là hơi tái một chút mà thôi. Hoàng Minh đã ngờ ngợ được thân phận của người này.

Hàng Vô Ưu chậm rãi tiến ra mở cửa đón hai người, cả hai tiến vào, Hoàng Minh lên tiếng chào hỏi:

- Sư phụ tốt!

Hần quay sang nhìn nữ phụ kia, cùn không do dự chào:

- Sư nương tốt!

Mĩ phụ gật đầu, có vẻ rất hài lòng. Chậm rãi đánh giá Hoàng Minh. Hàng Vô Ưu mỉm cười, lên tiếng nói:

- Thôi mau ngồi đi, bữa tối cũng xong rồi!

Bốn người chậm rãi ngồi xuống bàn. Hoàng Minh hơi ngượng ngùng, đây không nghi ngờ là lần đầu ra mắt bố mẹ vợ a.

- Hoàng Minh à, Phụ mẫu con khỏe không? Hiện tại đang ở nơi nào?

Mĩ phụ lên tiếng hỏi thăm, Hoàng Minh lên tiếng đáp:

- Phụ mẫu hiện tại còn ở Hạ Vị diện, hiện tại vẫn khỏe mạnh, đa tạ sư nương đã quan tâm!

Bữa tối cứ chậm rãi diễn ra, chỉ mới một giờ thế nhưng đối với Hoàng Minh thì dài như một năm vậy. Sư nương của hần liên tục hỏi thăm gia cảnh, người thân, không khác hỏi cung là mấy, thế nhưng hần vẫn phải ngoan ngoãn trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 303: Lên đường

Thật ra hôm nay gia đình ta muốn cảm ơn con, hiện tại ta có thể ngồi đây ăn uống cùng phu quân cùng nữ nhi chính là nhờ con!

Mĩ Phụ lên tiếng cảm ơn, Hoàng Minh ngạc nhiên.

- Lệ Vân, để ta nói được rồi!

Hàng Vô Ưu mỉm cười, nắm lấy tay nương tử, quay đầu lại nói với Hoàng Minh.

- Còn nhớ đan được ta lấy từ tay con không?

Hoàng Minh gật đầu, bỗng chốc ồ lên, hẳn đã hiểu chuyện gì rồi. Hàng Vô Ưu gật đầu, nói tiếp:

- Lệ Vân vốn thể chất yếu ớt, sau khi sinh Thanh Nhi thì lâm vào giấc ngủ triền miên, rơi vào trạng thái chết giả. Không cách nào cứu chữa. Mười bảy năm qua ta đã tìm vô số biện pháp thể nhưng vẫn không cách nào cứu nàng. Thế rồi người xuất hiện, thành công chế tạo được Nghịch thiên đan trong truyền thuyết. Cứu được Lệ Vân, cả gia đình ta đều mang ơn người. Hoàng Minh nghe thấy vậy thì lắc đầu, nói:

- Sư phụ người quá khách sáo, nếu ta mà biết nhất định hết lòng giúp đỡ. Người cũng là sư nương của ta, không phải người ngoài.

Hàng Thanh Nhi hai mắt tràn đầy hạnh phúc. Nàng sinh ra đã không có tình thương của mẫu thân. Mẫu thân nàng gần hai mươi năm qua đều chỉ nằm trong mật thất, hiện tại nàng có thể thấy mẫu thân sống lại, vô cùng hạnh phúc. Bữa tối hòa hợp khiến ai cũng mang tâm trạng vui vẻ mà rời đi. - Hoàng Minh à, sắp tới tranh đoạt bí cảnh, giúp ta bảo vệ Thanh Nhi!

Lệ Vân lên tiếng nói. Hoàng Minh vâng dạ một câu. Hàng Thanh Nhi đương nhiên là hẳn sẽ phải bảo vệ rồi. Hàng Vô Ưu cũng lấy ra hai chiếc vòng tay nhỏ, đưa cho cả hai, đoạn nói:

- Khi tiến vào bí cảnh sẽ bị không gian tách riêng lẻ. Cả hai cầm lấy vật này đeo vào tay, khi tiến vào nó có thể giúp tìm thấy nhau dễ dàng.

Hoàng Minh gật đầu không ngần ngại đeo vào tay. Hàng Thanh Nhi hai má ửng đỏ. Hoàng Minh không biết nhưng nàng lại rất rõ. Đây là uyên ương vòng, vốn là của hai người Hàng Vô Ưu cùng Lệ Vân. Hôm nay không ngờ lại trao lại cho Hoàng Minh cùng Hàng Thanh Nhi.

- Chuyện hôm nay ta đã biết, thực lực của con đã mạnh mẽ như vậy, hiện tại tiến tới bí cảnh tranh đoạt cũng an tâm phần nào. Lần này bí cảnh tranh đoạt không giống với những lần khác, nhất định phải cẩn trọng hơn.

Hàng Vô Ưu nói làm Hoàng Minh kinh ngạc, có chuyện gì xảy ra mà không giống những lần trước. Hàng Thanh Nhi rất nhanh đã lên tiếng hỏi:

- Phụ thân, người nói rõ một chút được không? Sao lại không giống những lần khác?

Hàng Vô Ưu cũng không giấu giếm mà kể lại. Hoàng Minh nghe một hồi đã hiểu. Hóa ra năm mươi năm trước Hàng Vô Ưu đại diện Lưu Vân Tông tham gia tranh đoạt bí cảnh. Khi ấy tiến vào vòng thứ ba tranh đoạt chỉ còn lại năm trăm người, không ngờ lại phát hiện ra bí địa nhỏ trong bí cảnh. Nơi này trận pháp đã suy yếu, nhanh chóng các thiên tài hội tụ lại, có ý muốn phá vỡ bí địa. Thế nhưng tuy trận pháp đã suy yếu thế nhưng vẫn không tài nào phá vỡ được. Thế nên sau khi các thiên tài trận pháp sư quan sát tỉ mỉ, đã nói ra phải cần thêm năm mươi năm nữa trận pháp bí địa mới có thể bị công phá. Thế nhưng lứa Hàng Vô Ưu năm mươi năm sau làm sao có thể quay lại tìm hiểu được chứ. Chỉ có thể trông cậy vào đám đệ tử hậu bối mà thôi. Lần này tham gia tranh bí cảnh nhất định nơi bí địa kia sẽ phát sinh một hồi tranh đấu. Mặc dù không biết nơi đó là gì, thế nhưng một trận tranh giành bí địa nhất định sẽ phát sinh. Thậm chí lần này có thể sẽ có cả người của Thượng Vị diện đi xuống. Bí địa này có những văn tự rất cổ xưa, điều này khiến cho chúng nhân sôi trào. Có người còn tung tin đây là một chiến trường cổ xưa, bên trong nhất định có vô vàn binh khí, pháp bảo truyền kì. Nhiều người lại cho rằng bên trong chính là một thế giới thông đạo khác, đi tới không gian khác. Tóm lại là chưa thể biết rõ ràng, nhưng có thể khẳng định một điều, tranh đoạt bí cảnh lần này, sẽ vô cùng đặc sắc.

Hoàng Minh nghe xong cũng cảm thấy hứng thú, nếu vậy chuyến đi này sẽ khá thú vị đây.

Hai ngày sau, mười năm đệ tử được tông môn đưa tiễn tiến tới bí cảnh. Dẫn đầu chuyến đi này là Hàng Vô Ưu cùng vị Vân trưởng lão lúc trước dẫn Hoàng Minh đi nhập đệ từ kí danh. Hồi ra mới biết vị Vân trưởng lão này kinh khủng tới mức nào. Có thể nói Vân Trưởng lão này là người mạnh nhất trong toàn bộ ba mấy vị trưởng lão. Danh vọng cũng là lớn nhất. Hoàng Minh tặc lưỡi, vậy mà trước kia lúc mới vào hẳn lại có cảm giác vị trưởng lão này chỉ chuyên sắp xếp đệ tử kí danh nhập môn. Tội lỗi quá.

Phi thuyền pháp bảo nhanh chóng rời khỏi Lưu Vân Tông, mang theo một đoàn người rời đi. Mục tiêu tiến tới chính là Phí Sa Thành. Hoàng Minh lần này chính là đội trưởng của toàn bộ mười năm người. Không ai có dị nghị ý kiến gì cả. Kể cả Vũ Văn Sơn, Cửu Long cùng Lã Cường. Hoàng Minh chỉ nhún vai, nghe Hàng Vô Ưu nói một hồi rồi lặng lẽ ngắm phong cảnh bên ngoài

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 304: Thiên Thai lâu

Phí Sa thành hiện tại đã có gần vạn tu sĩ, mật độ người phải nói là đông kinh khủng. Dù cho bí cảnh tranh đoạt không thể quan sát thể nhưng vẫn thu hút tu giả tràn về nơi đây. Hiện tại chỉ còn một ngày nữa là tranh đoạt danh ngạch bắt đầu. Hàng trăm tông môn đã tức tụt đủ cả. Không khí ồn ào náo nhiệt vô cùng.

- Ô, xem kia, là Lưu Vân tông đấy!

Một đệ tử chỉ lên trời, rất nhiều người ngó theo. Trên trời là một pháp bảo phi hành chậm rãi hạ cánh. Thành chủ Phí Sa thành ngay lập tức ra đón niềm nở. Hoàng Minh dẫn đầu mang theo đám Hàng Thanh Nhi, Ngọc Yên Mĩ, lã Cuồng, Vũ Văn Sơn, Cửu Long và chín đệ tử khác đi theo xuống. Hàng Vô Ưu vui vẻ nói chuyện nhiệt tình cùng thành chủ Phí Sa Thành. Sau một hồi sắp xếp chỗ ở xong xuôi, đệ tử được phép đi lại tham quan Phí Sa thành. Hoàng Minh dẫn theo Hàng Thanh Nhi cùng Ngọc Yên Mĩ đi tham quan Phí Sa thành. Nơi này hiện tại người đi lại đông kinh khủng. Không khí chẳng khác gì hội chợ. Hoàng Minh phải kéo tay cả hai nàng mà chen vào hàng người. Hàng Thanh Nhi thì không sao, chỉ đỏ mặt đi theo, nhưng Ngọc Yên Mĩ lại có chút thất thần khó hiểu, cũng không có giấy gì. Mặc cho Hoàng Minh kéo theo. Cả ba đi tham quan một hồi đường phố rồi đi vào một quán ăn khá đông khách. Hiện tại quán đã chật kín bàn rồi. Mặc dù có hai tầng nhưng mà lại không còn bàn trống. Đủ để biết sinh ý thịnh vượng tới mức nào.

- Tiểu nhị, còn bàn trống không?

Hoàng Minh lên tiếng hỏi tiểu nhị, tay phải giơ lên làm hai động tác. Tiểu nhị đang vui vẻ hớn hờ định trả lời thì biến sắc, khuôn mặt có chút sợ hãi, thế nhưng ngay sau đó trở lại vẻ mặt bình tĩnh. Dẫn theo ba người lên trên tầng ba. Đây là tầng không tiếp khách, không ngờ lại dẫn cả ba lên trên này. Ngồi vào bàn ăn, vị trí cạnh cửa sổ, ngay lập tức thức ăn được mang lên nhanh chóng. Toàn bộ đều là món ngon nhất tại nơi này. Hàng Thanh Nhi cùng Ngọc Yên Mĩ kinh ngạc khó hiểu. Không ngờ bọn họ lại được tiếp đãi thế này. Một lát sau một trung niên tiến tới, thấy Hoàng Minh cùng hai nữ thì quỳ xuống thưa:

- Chủ sự Thịnh đường thứ bốn năm Hoa Anh đào bái kiến thiếu gia!

Hàng Thanh Nhi vùng Ngọc Yên Mĩ bốn mắt nhìn nhau, cuối cùng đều quay sang phía Hoàng Minh. Hoàng Minh không để ý hai nàng. Phất tay cho trung niên kia đứng dậy.

- Ngươi là chủ quán này sao? Tình hình thế nào?

Trung niên kia tu vi không ngờ đạt tới kim thân trung kỳ cảnh giới. Tại đây cũng là có chút sức lực. Nghe Hoàng Minh hỏi liền lên tiếng trả lời:

- Bẩm thiếu gia. Hiện tại Phí Sa Thành có ba cứ điểm của Hoa Anh đào. Đã nắm bắt được thế lực ngầm ở đây. Hơn hết Thiên Thai Lâu hau tòa ở đây cũng có một tòa. Thiếu gia có thể tới một chút.

Hoàng Minh gật đầu, lại hỏi tiếp:

- Có thiếu úy nào tới đây chưa?

Trung niên đáp ngay:

- Có Triệu Thiếu úy, Lệnh Hồ Thiếu úy, Vũ thiếu úy đã ghé qua!

Hoàng Minh hài lòng, vậy là đám tiểu đệ phát triển cũng khá tốt. Không đến nỗi nào. Ngày mai tham gia tranh đoạt, có thể nhìn thấy bọn hắn rồi.

Cho trung niên kia ra ngoài, thấy hai vị nữ tử đang nhìn mình, Hoàng Minh cười lớn, cũng không giải thích, thúc dục các nàng ăn uống. Mặc dù nghi ngờ thế nhưng cả hai cũng không hỏi hấn. Nếu Hoàng Minh muốn kẻ nhất định hấn sẽ kẻ.

Đi thêm hai vòng nữa rồi cả ba về phòng nghỉ ngơi. Buổi sáng ngày mai rốt cuộc bí cảnh cũng muốn mở ra rồi.

Hoàng Minh đêm nay lại không ngủ, hấn chậm rãi đi ra ngoài, tiến đến Thiên Thai Lâu. Chiều nay hấn đã đi qua một lần. Quyết định rồi nay sẽ một mình tới.

Thiên Thai lâu buổi tối đúng là lúc đông khách nhất. Tu sĩ ra vào nườm mượm bóng dáng Hoàng Minh xuất hiện đương nhiên khiến cho hai vị tú bà vui vẻ sán lại hỏi thăm. Hoàng Minh cũng chưa muốn để lộ thân phận, thế nên cũng đi theo một người đi vào. Thiên Thai lâu có bốn tầng, diện tích cũng khá lớn. Chưa vào đến cửa đã nghe thấy tiếng nhạc ồn ào rồi. Tiếng nam nhân cười sang sảng. Tiếng nữ nhân nỉ non. Đúng là nơi ăn chơi hưởng thụ tiêu kim tệ của người giàu có. Hoàng Minh phóng thái ung dung tiến vào ngay lập tức được sự chú ý của các nữ nhân xinh đẹp. Họ riu rít hỏi thăm ăn cần. Mị nhãn như tơ, Hoàng Minh cũng nhập gia tùy tục, chọn lấy một cô nương còn trẻ, xinh đẹp mà làm hướng dẫn viên. Cô nương này gọi là tiểu Trúc. Tiểu trúc tu vi cũng đã là luyện thể kỳ cảnh giới, không ngờ lại làm việc ở đây. Nàng dẫn Hoàng Mịn đi một vòng tầng một giới thiệu, ngay sau đó dừng lại ở đại sảnh. Đại sảnh này được thiết kế không khác quán bar là mấy. Bên trên có một đài cao, các nữ tử quần áo khiêu gợi đang nhảy múa. Phía dưới có những bàn tròn đầy rượu cùng đồ nhắm. Không khí đầy tiếng cười nói. Sinh ý của Thiên Thai lâu, không cần nói cũng biết. Hoàng Minh nhếch môi cười. Thiên Thai lâu cũng chỉ là một phần của Thiên Thượng Nhân gian mà thôi. Thiên Thượng Nhân gian mới là nơi gà đẻ trứng vàng. Thế nhưng hiện tại, Thiên Thai Lâu phát triển cũng giúp được hấn rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 305: Bích Dao

Bỗng nhiên tầng hai có tiếng nói ồn ào như cãi nhau, Hoàng Minh nhíu mày nhìn lên. Tầng hai Hoàng Minh đã nghe tiểu Trúc nói qua. Tầng hai là nơi ở lại qua đêm của khách. Hiện tại không ngờ có chuyện xảy ra đây. Hoàng Minh đi theo cầu thang tiên lên xem. Phía trước có bốn năm người đang có xích mích. Bốn năm người này không ngờ Hoàng Minh đều nhận biết. Hai người là Cửu Long cùng Vũ Văn Sơn. Ba người còn lại lại là một kẻ mà Hoàng Minh căm thù nhất.

Thất Ban tới đây đã hai ngày, đã ghé qua Thiên Thai lâu, hắn thích nhất căn phòng cùng người đẹp của phòng này. Hiện tại đến nơi không ngờ người đẹp đang tiếp hai kẻ khác, mà lại còn tiếp qua đêm. Hắn làm sao mà chịu được. Từ ngày được tái tạo lại cánh tay, thực lực tăng mạnh, hắn càng trở lên kiêu ngạo. Nhất là thời gian qua bị phụ thân hắn căm tức, ham muốn không có chỗ phát tiết. Vừa mới có dịp tiến đến tranh đoạt bí cảnh, ngay lập tức hắn tiến tới Thiên Thai Lâu danh tiếng ngút trời. Quả thực không làm cho hắn thất vọng. Với thân phận thiếu chủ của Phi Sát tông, hắn càng ngang nhiên bá đạo nơi này. Hiện tại Cửu Long cùng Vũ Văn Sơn không nể mặt hắn, hắn càng muốn gây sự.

- Hai tên phế vật khốn kiếp các ngươi chán sống, hiện tại lần đi cho bốn thiếu chủ, nếu không chết!

Thất Ban lên tiếng, hai mắt bắn ra hai đạo hàn quang. Khí thế dâng lên, không ngờ là huyền thần cảnh giới. Cửu Long cùng Vũ Văn Sơn tuy căm giận nhưng biết không đấu lại đối phương đã có ý rồi đi. Thế nhưng Thất Ban lại không có ý cho bọn hắn rồi đi nhẹ nhàng như vậy, đoạn nói:

- Các ngươi quên ta nói gì sao? Là lần đi? Có hiểu không?

Cả Thiên Thai lâu đều chú ý qua bên này. Cửu Long cùng Vũ Văn Sơn giận giữ. Không ngờ kẻ này lại không nói lí như vậy, kiêu ngạo hống hách.

- Ngươi không cần phải như vậy, là ngươi sai rõ ràng, chúng ta đã nhượng bộ rồi!

Vũ Văn Sơn hừ lạnh một tiếng. Sĩ khí sát bất khả nhục, hắn cũng là thiên tài của Lưu Vân Tông. Nếu lần đi ra ngoài, mặt mũi nào dám nhận là đệ tử hạch tâm của Lưu Vân Tông.

- Đúng vậy, nếu muốn thì chúng ta sẽ liều mạng với ngươi, đừng tưởng huyền thần cảnh đã là vô địch.

Cửu Long cũng lên tiếng nói. Phía sau Thất Ban hai vị đệ tử khác khí thế hùng hực lên, thực lực hiển hiện ra, cả hai đều là kim thần trung kì cảnh giới. Phi Sát tông đệ tử không ngờ mạnh như vậy!

Không khí giương cung bạt kiếm bỗng chốc bị phá vỡ, một tiếng cười như chuông bạc vang lên. Một thân ảnh xinh đẹp từ trên tầng bốn hạ xuống. Thân hình nhẹ nhàng như cánh bướm phiêu phù. Hai dải lụa vàng từ cánh tay liên tục bắn ra cuốn vào những cột lớn làm trọng lực hạ xuống. Thân hình ma quỷ hiện ra đầy khiêu gợi. Khách nhân đều nuốt nước miếng ừng ực. Mĩ nữ, mĩ nữ thật đẹp. Phải nói là nghiêng nước nghiêng thành. Nhất là cặp đùi dài trắng nõn lấp ló sau ống quần của nàng. Toàn thân lại tràn đầy mị lực của sự thành thực. Thế nhưng dao động linh lực khiến người khác kinh sợ. Huyền thần trung kì cảnh giới. Thật khó có thể tin được. Nữ nhân mĩ mạo tuyệt luân này lại có thực lực huyền thần trung kì. Quá đáng sợ.

- Hi hi, các vị công tử sao lại có thể động thủ trong Thiên Thai lâu của ta chứ, thật là làm người ta buồn lòng mà!

Tiếng nói nũng nịu kèm theo lời trách móc khiến người ta nghe mà nhũn ra. Thế nhưng trong lời nói khiến người ta kinh sợ. Không ngờ nữ tử xinh đẹp này lại là Lâu chủ chăng? Chủ của Thiên Thai lâu lại là một nữ tử. Điều này khó có thể khiến người ta tin tưởng. Thất ban hai mắt tỏa sáng, Lâu chủ của Thiên Thai lâu không ngờ lại là nữ nhân, lại còn vô cùng kiêu diễm, đầy vẻ thành thực. Tính háo sắc đáng cao đến cực điểm, hắn nhanh chóng đổi giọng mà nói:

- Thật khó có thể tin, không ngờ ta có thể gặp được một mĩ nữ như Lâu chủ. Quả thật là may mắn nhất của cuộc đời ta. Chỉ cần Lâu chủ ra mặt, ta sẽ tha cho hai kẻ phế vật kia một mạng!

- Ha ha ha, công tử chỉ biết đánh đánh giết giết sao? Nhân gia là nữ nhân yếu ớt chịu không nổi máu me đâu. Các người có thể ra ngoài giải quyết ân oán, tránh động thủ trong Thiên Thai lâu a!

Câu nói của nàng đầy ẩn ý, chẳng ai tin là nữ nhân này sợ máu. Huyền thần cao thủ mà lại nói sợ máu, có quỷ tin. Thế nhưng không ai phản bác cả. Hiện tại nàng chính là tiêu điểm của toàn trường, mỗi lời nói ra đều khiến người ta nghe lọt lỗ tai.

- Ha ha ha, quả thực là không ngờ, ta có thể biết quý danh của Lâu chủ chăng?

Thất Ban rất chuyên nghiệp lên tiếng hỏi. Đây cũng chính là câu hỏi của toàn bộ nam nhân ở đây. Ai cũng muốn biết quý danh của mĩ nữ lâu chủ này.

Nàng chậm rãi đi tới bên một bàn nhỏ cạnh rào chắn tầng hai, thân hình mảnh mai ngồi xuống ghế. Mọi hành động đều tự nhiên vô cùng. Nàng tự rót cho mình một li trà nhỏ, toàn bộ chú mục toàn trường đều theo từng hành động của nàng. Không hổ là mĩ nữ, lực chú ý thật đáng sợ, nhất là mĩ nữ có quyền lực lại càng khiến người ta hấp dẫn. Mỗi cái chớp mắt hay nhún mày đều câu hồn đoạt phách.

- Tên của ta sao?

Vị Lâu chủ này mỉm cười, đoạn nói:

- Ta là Bích Dao!

Chương 306: Tiến vào bí cảnh

Hoàng Minh lúc này đã rời đi, hắn không cần ở lại nữa. Chuyện gì xảy ra tiếp theo hắn đều có thể đoán ra được. Hiện tại trở về nơi nghỉ ngơi, sáng mai bí cảnh tranh đoạt bắt đầu. Hắn muốn ngủ một giấc thật ngon trước đã.

Thiên Thai lâu về đêm đã bớt ồn ào hơn. Bích Dao chậm rãi cầm một tấm lệnh bài trong lòng đầy nét tò mò, một lúc sau mỉm cười nói:

- Vị Thiếu gia này của ta cũng rất thú vị đây!

Một đêm đầy trần trọc với vô số người. Thế nhưng con hàng Hoàng Minh thì đang ngáy khò khò. Nét mặt lại có chút nhếch lên nụ cười.

Sáng hôm sau, trời ít mây, mặt trời lên cao, thời tiết rất thuận lợi. Cả vạn người tập trung về đỉnh núi lớn phía sau Phí Sa thành. Nơi này chính là nơi mở ra bí cảnh. Hiện tại đã có hơn ba ngàn đệ tử của mấy trăm tông môn tụ tập lại. Ai cũng háo hức cùng nhiệt huyết. Ngoài xa có hơn vạn tu sĩ trông theo. Toàn núi người đông như kiến. Hiện tại trên khán đài lớn, toàn bộ mười vị tông chủ bắt đầu kết hợp sức mạnh phá bỏ kết giới của bí cảnh. Cứ năm mươi năm bí cảnh lại yếu đi một lần, đây chính là lúc xông vào bí cảnh. Hiện tại ba ngàn đệ tử đã chuẩn bị xong, chỉ cần bí cảnh mở ra sẽ lập tức tiến vào. Mỗi vị đệ tử của tông môn đều có một tấm thẻ bài sinh mệnh. Nếu bên trong ai bỏ mạng bên ngoài thẻ bài sẽ vỡ vụn. Trên đài cao lúc này mười vị Tông chủ đang thi triển sức mạnh, liên tục đánh ra các chương pháp, nhằm phá bỏ kết giới của bí cảnh. Sau nửa tiếng cũng hợp sức, cuối cùng bí cảnh cũng đã mở ra. Một luồng linh khí to lớn phát ra từ bí cảnh khiến người ta kinh sợ.

- Linh khí đậm đặc quá!

- Linh khí thế này, ta thật muốn ở lại tu luyện!

Toàn trường vang lên tiếng cảm thán không thôi. Ngay khi không gian mở rộng đến bằng một cánh cửa đại môn, các tông chủ đều hét lớn:

- Mau tiến vào!

Ngay lập tức ba ngàn người nhanh chóng phi thân tiến vào không gian bí cảnh. Hoàng Minh gật đầu, quay lại nhìn mười bốn người phía sau, lên tiếng:

- Thời gian chỉ có một tháng, khi vào nhất định tìm cách hợp lại, không được một mình tác chiến, kẻ thù ở mọi nơi, nhớ đấy!

Cả bọn gật đầu, cùng nhau tiến vào bí cảnh không gian. Hoàng Minh tiến nhập không gian bí cảnh, ngay lập tức bị luồng ánh sáng bao phủ. Trong mười giây sau, hắn phát hiện mình đã đứng ở một đồng cỏ lớn.

- Là thảo nguyên sao?

Hoàng Minh tự hỏi, ngay lập tức dùng uyên ương vòng tìm kiếm Hàng Thanh Nhi trước tiên.

- Phía nam!

Hoàng Minh ngay lập tức phi thân về hướng nam. Không rõ là bao lâu, hắn cũng đã gặp một số đệ tử các tông môn khác, thế nhưng toàn bộ đều là ngân huyền cảnh trung kỳ trở xuống mà thôi. Mất nửa ngày cuối cùng hắn cũng tìm thấy vị trí của Hàng Thanh Nhi. Nơi này không ngờ là một sa mạc, phía xa lại có tiếng vũ khí va chạm, dao động linh linh lực vang lên chấn động.

Hoàng Minh tiến tới đã thấy được Hàng Thanh Nhi, nàng hiện tại đang đại chiến cùng một nam đệ tử, không biết là của tông môn nào. Nam đệ tử này chiến lực không ngờ cũng đã là kim thần cảnh sơ kỳ, hiện tại lại đánh ngang tay cùng Hàng Thanh Nhi. Hiển nhiên là một đối thủ mạnh. Hàng Thanh Nhi sử dụng đàn làm vũ khí, liên tục đánh ra sóng ba động tới đối thủ. Âm thanh vang khắp sa mạc. Nam đệ tử kia cũng không phải kẻ bình thường, cầm một đại đao lớn, liên tục đánh tới Hàng Thanh Nhi dồn dập, công thủ nhuần nhuyễn, nhanh chóng chiếm thượng phong. Hàng Thanh Nhi kinh nghiệm chiến đấu còn kém, rơi vào thế bị động, khó lòng chống đỡ được lâu. Hoàng Minh ngay lập tức phóng tới, Quang ảnh thân pháp lên tới cực hạn. Rất nhanh đã tiến đến nơi. Cả hai đều kinh ngạc khi thấy xuất hiện có người đến. Hàng Thanh Nhi thì vui mừng không thôi, Hoàng Minh vậy mà tìm đến nàng rồi. Hoàng Minh đứng chắn trước mặt Hàng Thanh Nhi, mục quang chiếu lên người nam đệ tử kia.

- Người là ai, tốt nhất không nên xem vào chuyện của Hải Lâm ta!

Hải Lâm lên tiếng nói, ánh mắt lảng lệ vô cùng. Thực ra hắn đang vô cùng lo lắng, đối phương cảnh giới nhất định không thấp, một đấu hai hắn sẽ rơi vào hạ phong. Thế nhưng hắn lại không muốn rời đi như vậy. Tiến vào ngay lập tức gặp được mỹ nữ, hiển nhiên không thể bỏ qua. Hiện tại không ngờ chạy ra một tên Trình Giảo Kim.

Hoàng Minh không nói gì, lấy ra Quỷ Kiếm, khí tức mạnh mẽ tỏa ra. Sát khí bức người mạnh mẽ thoát ra. Hải Lâm kinh hãi, Kim thần hậu kỳ sao? Còn sát khí kinh khủng này, Hải Lâm có cảm giác như đứng trước một con Hồng hoang cự thú khát máu vậy. Sắc mặt hắn tái đi, thậm chí không ổn.

Không do dự quay đầu phi thân rời đi. - Muốn chạy?

Hoàng Minh hét lớn, thân hình biến mất tại chỗ, ngay lập tức xuất hiện trước mặt Hải Lâm, Quỷ kiếm chém ra lừng lẹ. Hải Lâm sợ hãi, thế nhưng kinh nghiệm chiến đấu phong phú, ngay lập tức dùng đại đao đón đỡ. Bình thường một đòn này có thể đơn giản đỡ lại, thế nhưng thật không may cho hắn, Quỷ Kiếm của Hoàng Minh lại là biến thái trong biến thái.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 307: Phát động nhiệm vụ

Chỉ thấy lúc này dị biến xảy ra, đại đao của Hải Lâm vậy mà bị Quỷ kiếm chém gãy. Không những thế, Quỷ kiếm thế như chẻ tre tiếp tục chém tới, lực đạo khủng khiếp. Phup! Hải Lâm cảm nhận rõ ràng thân thể hắn bị chém đứt đôi. Máu bắn ra xối xả. Hoàng Minh một chém đã hạ một kim thân sơ kì. Hàng Thanh Nhi bên người quan chiến kinh hãi. Hoàng Minh quá mạnh, ra tay dứt khoát không hề có chút do dự. Hải Lâm đến chết cũng không thể ngờ được, bản thân lại có thể thua nhanh như vậy. Đối phương quá mạnh.

- Tinh tinh, Tiêu diệt một Kim thân sơ kì cảnh giới, kinh nghiệm nhận được hai ngàn bốn trăm

- Tinh tinh, phát động nhiệm vụ.

Thiên Chi Kiều Từ.

Tiến tới tầng ba bí cảnh. Đạt được đệ nhất danh hiệu ác ma. Tiêu diệt ba trăm người. Hiện tại chỉ số 1/500.

Nhiệm vụ thành công ban thưởng huyết mạch Xayda.

Nhiệm vụ thất bại

Lấy lại huyết kế giới hạn tộc uchiha.

Hoàng Minh kinh hãi, không ngờ phát động nhiệm vụ. Ban thưởng không ngờ là huyết mạch của người Xayda. Hóa ra là ở nhiệm vụ. Bảo sao cấp nhật hai lần hắn lại không thể tìm thấy huyết mạch này. Cửa hàng là không có bán. Nhiệm vụ thất bại cũng quá kinh khủng, trực tiếp lấy đi huyết kế giới hạn của tộc uchiha, tức là con mắt sharingan của hắn. Hoàng Minh hai mắt toát ra sát ý ngùn ngụt. Năm trăm người sao? Hiện tại tiến vào có hơn ba ngàn người. Nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ này. Năm trăm người thì năm năm người. Hiện tại, hắn muốn đồ sát rồi. Lấy không gian giới chỉ của Hải Lâm, Hoàng Minh ngay lập tức kết ấn.

- Đa trùng Ảnh phân thân chi thuật!

Ngay lập tức trên sa mạc xuất hiện một trăm năm mươi Hoàng Minh. Trong sự kinh hãi của Hàng Thanh Nhi, bọn hắn phi thân về khắp bốn phía tìm kiếm con mồi.

- Hoàng Minh, đây là?

Hàng Thanh Nhi sợ hãi, không thể ngờ Hoàng Minh lại có pháp thuật kinh khủng như thế. Hoàng Minh chỉ mỉm cười, kéo tay Hàng Thanh Nhi rời đi:

- Đi nào, chúng ta tiến vào bên trong!

Không gian bí cảnh đại loạn rồi, không hiểu từ đâu xuất hiện một cuồng mà giết người, thực lực kinh nhân. Kẻ nào mạnh thì còn có khả năng giữ lại mạng. Kẻ yếu thì ngay lập tức bị đồ sát. Kẻ ác ma kia vô cùng đáng sợ, rõ ràng bị đánh trúng thì biến mất vô ảnh vô tung. Còn nếu người đánh không trúng hắn, xin lỗi, người phải bỏ mạng lại rồi. Hoàng Minh cứ thế vừa tiến vào theo hướng đã chọn, bên tai không ngừng vang lên tiếng thông báo. Trời đã về đêm, một ngày hôm nay hắn đã giết được năm mươi người rồi. Sau khi ăn uống xong hắn lại tiếp tục cho phân thân rời đi một lần nữa. Hàng Thanh Nhi không hiểu Hoàng Minh muốn làm gì. Nàng cứ nghĩ Hoàng Minh sử dụng pháp thuật này để đi tìm người, tìm Ngọc Yên Mĩ, Cửu Long đám người.

Trong đêm tối, một đội năm người đang nướng đồ ăn. Năm người lại vô cùng bá đạo. Không ngờ dám đốt lửa nướng thịt trong trời tối thế này. Một là bọn hắn đốt nát, hai là bọn hắn quá mạnh.

- Lão đại, cũng nhờ bí pháp của người mà chúng ta tụ tập được nhanh như vậy!

Một thiếu niên mặt có một vết sẹo dài qua mắt lên tiếng nói.

- Đúng vậy. Nơi này không gian thật quá lớn so với chúng ta tưởng tượng. Không có bí pháp tìm kiếm, thật không biết bao lâu mới tìm thấy nhau.

Một thiếu nữ xinh đẹp lên tiếng. Hai mắt nàng lúc này nhìn về phía thiếu niên ngũ quan bình thường kia lại đầy vẻ sùng bái.

- Lão đại, người đã nhìn thấy người kia chưa?

Một thiếu niên đeo mặt nạ hỏi.

- Thấy rồi! Ta đang chờ hắn!

Một địa điểm khác, nơi đây là một rừng rậm, có bốn năm người đang đại chiến cùng một đàn Yêu thú.

- Mẹ kiếp, sao đen đui như vậy chứ, mấy con soi chết tiệt, ta ném ta ném! Ném chết bọn tụi bây!

Một thiếu niên mập mạp dưới sự bảo vệ của bốn người khác, đang điên cuồng ném ra những hóa cầu to bằng thùng nước, trên vai hắn, một tiểu tinh linh không ngừng khởi động pháp thuật. Một mảnh rừng bị tàn phá. Bối cảnh không ngờ yêu thú cũng rất nhiều. Các đệ tử tiến vào đây vừa phải chiến đấu với yêu thú, lại phải đề phòng thể lực khác tấn công. Bối cảnh tranh đoạt không hổ là nguy hiểm tầng tầng lớp lớp. Ngày thứ hai Hoàng Minh cùng Hằng Thanh Nhi đi tới một hồ lớn, cả hai không thể phi hành bèn đi theo đường vòng mà vượt qua. Hoàng Minh vẫn sử dụng bài cũ, sử dụng đa trùng ảnh phân thân chi thuật đi giết người. Từ sáng tới giờ hắn đã phân thân hai lần. Số người bị hắn giết cũng đã lên tới con số một trăm ba năm. Thế nhưng càng ngày càng ít đi, dường như những kẻ còn lại đều có chiến lực mạnh mẽ. Phân thân của Hoàng Minh không có khả năng chịu đòn. Chỉ ăn một chương là biến mất rồi. Đến quá trưa thì hai người cũng tìm thấy Ngọc Yên Mĩ. Nàng lúc này đang rơi vào chạy trốn. Bốn người đuổi theo phía sau. Theo trang phục thì chỉ là một tông môn bầy sao. Ấy vậy mà có tới bốn kim thần sơ kì. Thật là không thể tin được. Hoàng Minh nghi ngờ, có lẽ nào lần này Thượng Vị diện nhúng chàm không? Hắn không tin một tông môn bầy sao lại có đến bốn đệ tử kim thần sơ kì. Quả là có nhiều nghi vấn.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 308: Tiên Tiên

Ngọc Yên Mĩ tu vi đạt tới Kim thần trung kì, dư sức đấu ngang tay với hai kim thần sơ kì. Thế nhưng bốn người thì nàng chỉ có thể quay đầu bỏ chạy. Bốn người này vận y phục Bái Hổ tông. Bái Hổ tông chỉ là tông môn cấp bảy. Bình thường làm gì có kẻ nào dám ho he trước mặt đệ tử Lưu Vân Tông. Thế nhưng lần này thì khác. Ngọc Yên Mĩ phát hiện đối phương có tới bốn người. Thực lực mạnh thế này với tám sao tông môn lớn cũng không thể bỏi đường ra. Thế nhưng nghi vấn cũng để lại sau đầu. Hiện tại nàng phải chạy thoát trước đã. Phát hiện phía trước Hoàng Minh cùng Hằng Thanh Nhi, Ngọc Yên Mĩ trong lòng thở ra một hơi. Viện binh vậy mà tới rồi. Hơn nữa còn là siêu cấp viện binh.

- Ti ti, người sao rồi?

Hằng Thanh Nhi nắm lấy tay Ngọc Yên Mĩ lo lắng hỏi. Ngọc Yên Mĩ lắc đầu tỏ ý mình không sao, Hoàng Minh nhìn thấy y phục của nàng lấm lem bùn đất, nhiều nơi dường như bị cây cối quệt ngang, xé rách vài đoạn y phục. Hai mắt hắn hằn hằn quang lóe lên, trong lòng bùng bùng lửa giận.

Đối diện bốn đệ tử Bái Hổ tông đưa mắt nhìn nhau, vô cùng ăn ý lao tới. Dao kiếm không chút lưu tình, sát cơ trùng trùng mạnh mẽ toàn bộ đánh lên người Hoàng Minh. Cả bọn đều nhận ra nam tử này mới là người mạnh nhất. Hoàng Minh đứng trước công kích của bốn người, vô cùng yên tĩnh, hai mắt không chút biểu cảm. Khóe miệng hơi cong lên, nụ cười của hắn làm cho bốn kẻ đang đánh tới có chút nghi ngờ. Khi khoảng cách cả hai chỉ còn lại mười mét thì dị biến phát sinh, một con Chim lớn màu trắng bay thẳng từ trên không xuống, phóng thẳng vào bốn đệ tử Bái Hổ tông. Con chim lớn này vô cùng quý dị. Toàn thân một màu trắng toát. Thân người trong suốt, nhìn kĩ thân thể nó dường như không phải do xương cốt cùng máu thịt tạo thành.

- Không tốt, là Thi Bút!

Một tiếng kêu của tên nào đó vang lên. Cả bốn nhanh chóng quay đầu ý định thoái lui. Thế nhưng đã không còn kịp. Con chim lớn này tốc độ bay qua nhanh, ngay lập tức đã đến bên bốn tên đệ tử của Bái Hổ tông. Chính lúc này, nó đột nhiên phát nổ. Đúng vậy, chính là phát nổ, cả thân hình nó như một quả bom lớn bất chợt nổ tung. Sức nổ vô cùng khủng bố. Bốn tên đệ tử Bái Hổ tông thân thể đã gục, cả bốn đều nằm bệt dưới đất, khó khăn thở dốc.

- Mẹ nó, thật không ngờ ả ta cũng tới!

Một tên không nhận được mà chửi thề. Bên này Hoàng Minh cùng nhị nữ cũng giật mình không thôi. Thế nhưng Hoàng Minh bất chợt nhớ ra điều gì đó. Ánh mắt của hắn nhanh chóng hướng lên trời. Hằng Thanh Nhi cùng Ngọc Yên Mĩ cũng ngước lên trời. Quả thật bên trên có một con chim lớn khác đang bay lượn.

- Phía trên đó có người!

Ngọc Yên Mĩ cất tiếng. Hằng Thanh Nhi cùng Hoàng Minh cũng đã nhìn thấy. Hoàng Minh hai mắt tỏa sáng, đúng là nàng ta rồi. Cuối cùng cũng xuất hiện sao. Con chim lớn bay một vòng rồi phóng xuống đáp xuống đất. Một thân ảnh từ trên người nó nhảy xuống. Không ngờ lại là một thiếu nữ. Thiếu nữ mặc một bộ y phục dài, vô cùng lạ mắt. Thế nhưng lại thể hiện được toàn bộ đường cong của thân thể mê người. Khuôn mặt tinh xảo vô cùng xinh đẹp. Hai mắt anh khí bùng bùng, đôi môi mọng đỏ, chiếc mũi nhỏ nhắn. Mái tóc được buộc lại thành hai nắm tròn trên đầu, vô cùng nhí nhảnh. Phía sau lưng đeo một vật như một cuốn sách cuộn loại lớn, trông rất lạ lẫm. Vừa tiếp đất ngay lập tức hô lên:

- Hoàng Minh ca ca!

Hoàng Minh ngẩn ra, ngay lập tức thiếu nữ chạy đến ôm chầm lấy hắn. Khuôn mặt dụi dụi vào ngực hắn mà hít lấy hít để. Hoàng Minh nhận ra nàng, thế nhưng hắn lại không hiểu sao nàng lại có hành động như vậy?

- A Trang, chuyện này là thế nào?

Hoàng Minh kinh ngạc hỏi.

- Do nhân vật chủ nhân triệu hồi được không có ở thế giới này, thế nên nhân vật xuất hiện đều sẽ mang một kí ức mới, phù hợp với hiện tại.

A Trang lên tiếng giải thích, Hoàng Minh nghe qua liền hiểu. Hóa ra, ten ten ở thế giới này lại có một kí ức khác. Ngoại trừ ngoại hình tính cách, dung mạo thì y nguyên, chỉ có kí ức là bị thay đổi mà thôi.

- Ca ca có nhớ Tiên Tiên không?

Giọng nói nũng nịu vang lên làm Hoàng Minh hai chân cũng như nhũn ra.

- Đây, Ngươi là ai? Từ đâu đến đây?

Hàng Thanh Nhi sau một hồi ngơ ngẩn thì đã ngay lập tức nổi cơn ghen tuông. Thiếu nữ này bất ngờ xuất hiện, lại ôm nam nhân của nàng như vậy, làm sao có thể chấp nhận? Khí tức mạnh mẽ dâng lên. Tiên Tiên nghe vậy cũng hừ lạnh, nàng đã sợ qua ai.

- Làm sao? Ta là muội muội của Hoàng Minh ca ca, Ngươi là ai?

Khí thế Kim thần Trung hậu kì dâng lên, áp bức vô cùng lớn. Hoàng Minh không ngờ Ten ten lại biến thành Tiên Tiên, hắn đoán có lẽ đây là tên của nàng tại nơi này. Ngay lập tức đứng ra giảng hòa:

- Trật tự nào, có chuyện từ từ nói!

- Không được!

Cả Hàng Thanh Nhi cùng Tiên Tiên đều đồng thanh hô. Hoàng Minh lắc đầu. Cũng không nói gì thêm. Đành nhìn qua Ngọc Yên Mĩ. Ngọc Yên Mĩ mỉm cười hiểu ý hắn. Rất tự nhiên kéo tay hai nàng cùng nói chuyện nhỏ nhẹ. Hoàng Minh rất yên tâm về Ngọc Yên Mĩ, hắn lúc này đi đến chỗ bốn tên Bái Hồ tông. Lúc này cả bốn tên đã nằm liệt trên đất. Một đòn vừa rồi quá mạnh, bọn hắn không chết ngay lập tức đã là số cao rồi. Thế nhưng hiện tại nhìn Hoàng Minh bước tới. Cả bốn đều nháo nhào cả lên. Khi này bọn hắn có ý đánh tới Hoàng Minh, nhất định lần này đối phương sẽ không bỏ qua cho bọn hắn.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 309: Tật xấu

Ngươi muốn làm gì?

Một trong bốn tên đệ tử Bái Hồ tông lên tiếng đề phòng. Bọn hắn hiện tại thụ thương nghiêm trọng. Cả khí lực đứng dậy cũng không có. Một đòn tự bạo của con chim vừa rồi không phải đơn giản. Đó là một đòn của cao thủ kim thần hậu kì, đối với kim thần sơ kì bọn hắn thật sự đỡ không nổi. Thi bút là dạng công pháp quá quý dị. Bọn hắn cũng không ngờ gặp Tiên Tiên ở đây. Ác danh của nàng không phải là nhỏ.

Hoàng Minh hai mắt hí lại, lên tiếng nói:

- Ta muốn nghe một số chuyện, hiện tại muốn hỏi rồi!

Cả bốn tên đệ tử Bái Hồ tông không hiểu ý Hoàng Minh. Cho dù hắn hỏi bọn hắn cũng nhất định không nói.

- Các ngươi là đệ tử của tông môn nào?

Hoàng Minh cất giọng hỏi. Cả bốn tên đều quay mặt đi hướng khác, từ chối trả lời. Hoàng Minh cười lạnh, lấy từ đai lưng ra hai quả cầu pokeball. Ngay lập tức pikachu và lizardo xuất hiện. Hoàng Minh ngay lập tức ra lệnh.

- Pikachu, hai trăm vôn xem nào!

- Pika pika!

Pikachu mặt có chút cổ quái, hai trăm vôn làm khó nó quá. Thế nhưng nó vẫn cố gắng rặn. Một luồng lôi điện nhỏ xíu bay đến tên đầu tiên.

Xẹt xẹt xẹt. Tên đệ tử ở ngoài cùng ngay lập tức thân thể cháy khét, tóc dựng đứng, thân thể giật liên hồi. Cảnh tượng làm cả ba tên còn lại sợ hãi. Trong tâm đã muốn chạy trốn chết. Thế nhưng bọn chúng lại không thể đứng dậy nổi chứ nói gì đến chạy. Tên đệ tử đáng thương kia lúc này hai mắt trợn ngược, mặc dù chưa chết thế nhưng cũng lấy đi của hắn nửa cái mạng rồi. Lúc này hắn chiến lực không còn, vốn đã yếu ớt đi. Nếu không phải là thân thể rèn luyện tới kim thân cảnh giới, một đòn khi nãy có lẽ đã giết hắn rồi.

- Sao rồi, nói không?

- Không nói!

Tên này nghiêng răng nghiêng lợi không hề khuất phục. Hai mắt trợn ngược nhìn về phía Hoàng Minh.

- Tốt, tốt lắm! Như ý người. Lizardo, đốt hắn, đừng mạnh quá, lưu mạng hắn lại!

Hít!

Lizardo hai lỗ mũi thở ra hai làn khói trắng, ngay lập tức há miệng phun ra một luồng hỏa diễm đỏ rực. Sức nóng kinh khủng ập đến.

- Không!!!!

Tiếng kêu không cam lòng của tên đệ tử đáng thương vang lên. Hỏa diễm hết, vị trí tên đệ tử đó đã không còn gì. Cả tro bụi cũng không có. Cả ba tên còn lại kinh hãi há hốc mồm, sớm đã sợ vỡ mật. Hoàng Minh vỗ tay lên trán cái bốp. Hắn quên mất từ ngày hitokage tiến hóa thành lizardo. Con lizardo này vô cùng nóng tính. Với nó chỉ có toàn lực, chưa bao giờ có ý nhẹ tay cả. Đến lúc này hắn liền bó tay. Thôi vậy, dù sao cũng còn ba tên. Quay sang nhìn ba cái bản mặt đã tím tái thì hắn chợt nhếch miệng cười. Coi bộ hiệu quả lại còn cao hơn đây.

- Haiz, người thật là làm ta không biết nói sao? Lần tới nhất định nhốt người một tháng. Hiện tại nên tới vị huynh đài tiếp theo rồi!

Hoàng Minh lờ thì có vẻ trách mắng, thế nhưng mặt thì không ngừng nở nụ cười. Cả ba tên đệ tử Bái Hồ tông nhìn hắn mà run rẩy. Đây chính là tên biến thái. Ngay cả yêu thú của hắn cũng biến thái. Nhìn một người hai thú tiến tới mấy bước, ba người Bái Hồ tông cảm tưởng như diêm vương đang đến đòi mạng.

Cách mạng tất nhiên là thành công. Với sự hăm dọa của Hoàng Minh và hai con pokemon. Ba tên này đã thành thật khai báo.

Hóa ra lần này tham gia tranh đoạt bí cảnh. Phi Sát tông đã liên hệ với Thượng Vị điện, nói ra bí mật của bí cảnh. Hề lộ tuyệt mật của trung vị điện. Điều này chính xác là rơi vào phi nhĩ của toàn bộ trung vị điện. Lần này Phi Sát Tông liên hệ với Thượng Vị điện hai đại cung điện. Chính là Phấn Hồn Cung và Liêm Bạt cung. Muốn nhờ vào bí địa bí mật để được sự che chở của hai đại Cung Điện lớn.

Hoàng Minh kinh ngạc. Tại sao Phi Sát Tông lại làm như vậy? Lại có thể đem bí mật bí địa của Trung vị điện nói ra. Quan trọng nhất là Thượng Vị điện tại sao lại nhúng tay vào Trung vị điện. Hoàng Minh dường như nắm bắt được gì đó, mà lại như chưa có gì. Điều này khiến hắn rất bức mình.

- Các người còn biết những gì nữa?

Hoàng Minh lên tiếng hỏi.

- Hết rồi, chúng ta cũng chỉ biết như vậy thôi!

Một trong ba tên sợ hãi nói.

- Thả chúng ta đi, người đã hứa nếu chúng ta nói ra sẽ thả bọn ta đi mà.

Hoàng Minh gật đầu, đáp lời:

- À à, ta có tật xấu là chưa bao giờ giữ lời hứa với địch nhân cả. Cảm ơn đã nhắc nhở!

Hoàng Minh nói xong quay đầu đi. Muốn hắn bỏ qua sao? Nằm mơ à. Lizardo ngay lập tức một ngụm tiêu diệt cả ba tên kim thân sơ kì. Hoàng Minh nghe bên tai tiếng thông báo liền mỉm cười.

Bốn người bắt đầu di chuyển vào trong. Trên đường đi Hoàng Minh lên tiếng hỏi thăm về Tiên Tiên. Nàng trả lời hắn rất nhanh chóng:

- Hoàng Minh ca ca quên sao? Khi xưa ta bốn tuổi, Huynh thường xuyên mang cho ta kẹo hồ lô. Ngày ấy Thái Minh Trần chỉ có huynh là thương ta nhất. Không coi ta là con nhỏ ăn mày ngốc nghếch. Toàn bộ người trong trấn, chỉ có huynh chơi với ta. Sau này sư phụ ta đi qua, thấy ta có tư chất tốt liền một mạch đưa đi, ta không có dịp từ biệt ca ca. Hiện tại tốt rồi, nhất định ta sẽ không rời ca ca nữa.

Tiên Tiên xúc động nói ra, hai mắt cũng đã nhòe đi phần nào. Hoàng Minh nghe mà kinh ngạc. Đồng thời kinh hô hệ thống bá đạo. Chuyện như vậy cũng có thể dàn dựng được. Trong tâm chí của tiểu tử Hoàng Chấn Minh kia, Hoàng Minh rõ ràng là không tìm thấy chút kí ức nào như vậy cả.

Chương 310: Một tiên

- Tiên Tiên Muội là từ Thượng Vị diện tới sao?

Ngọc Yên Mi nhẹ nhàng lên tiếng hỏi. Hoàng Minh gật đầu, hắn cũng nhận ra Tiên Tiên thực lực rất mạnh, có lẽ chính là từ Thượng Vị diện tới. Hơn hết là cả bốn tên đệ tử khi này là từ Thượng Vị diện xuống tới, nhận ra nàng.

Tiên Tiên gật đầu nói. Lần này hai đại cung điện cùng bắt tay cử hai trăm đệ tử ngoại môn xuống để tham gia tranh đoạn bí địa của bí cảnh này. Muội cũng là một trong số đó. Hoàng Mẫn nghe vậy có chút kinh sợ. Hai trăm đệ tử ngoại môn mà đã có thực lực toàn là kim thần cảnh sao?

- Hoàng Minh ca ca, ở Thượng Vị diện không có phân chia cảnh giới như Trung vị diện đâu. Thực lực của muội tại Thượng vị giới được gọi là kim đan cảnh đấy.

Hoàng Minh nghe Tiên Tiên nói thì hơi giật mình. Không nghĩ Thượng Vị Diện vẫn giữ được truyền thừa từ khi xưa để lại. Phân chia cấp bậc không hề có sự biến đổi như Trung và hạ vị diện.

- Muội có biết lý do tại sao Thượng Vị Diện lại quan tâm tới bí địa của bí cảnh này không? Hai đại cung điện kia tại sao lại dám phá giới luật, cho đệ tử xuống dưới này.

Hoàng Minh lên tiếng hỏi thăm điều mà hắn đang lo ngại.

Tiên Tiên gật đầu xong lại lắc đầu, đoạn nói:

- Muội cũng không biết, chỉ nghe qua sư phụ nói. Hoàng Thiên Đại lục sắp trở lên hỗn loạn rồi. Phần Thiên sớm muộn gì cũng xảy ra!

- Phần Thiên, Đại lục hỗn loạn?

Hoàng Minh hơi kinh ngạc, đây rốt cuộc là chuyện gì. Lần đầu tiên Hoàng Minh cảm thấy đầu mình không đủ dùng. Hàng Thanh Nhi này giờ yên lặng cùng lên tiếng:

- Muội có đọc qua điển tịch cổ của tông môn. Phần thiên chính là sự giao tranh của toàn bộ thế lực trên đại lục. Thậm chí là liên đại lục. Đối đầu giữa chính và tà nhất định sẽ xảy ra. Mỗi lần Phần Thiên đều có sự tham gia của Tiên Thần các phương chư hầu, toàn bộ đều bị kéo vào cuộc chiến, không ai có thể thoát được.

Hoàng Minh nghe vậy hơi ngưng trọng. Có lẽ nào đây chính là điềm báo trong tương lai, liên quan đến nhiệm vụ chính tuyến của hắn không?

- Lần này bí địa nhất định có thứ gì đó mà hai Cung Điện lớn tại Thượng Vị Diện cũng muốn có, nhất định không phải bình thường.

Ngọc Yên Mi lên tiếng nói.

Tiên Tiên gật đầu, lại nói tiếp:

- Lần này dẫn đội có hai tên đệ tử hạch tâm của hai cung điện. Tu vi đã đạt tới Nguyên Anh Kỳ cảnh giới. Vô cùng mạnh mẽ. Một là Pháp Nhĩ Tư, hai là Kim Hán. Thực lực hai tên này có thể nói là nhất nhì của hai Cung điện. Thậm chí là...

Tiên Tiên hơi nhíu mày, một lát nói tiếp:

- Muội còn nghe sư phụ nói, chỉ sợ ma tộc lần này cũng tham gia!

Ma tộc sao? Hoàng Minh cũng nhíu mày hơi kinh hãi. Ma tộc chỉ hai chữ đã khiến người ta da đầu tê dại rồi.

- Có lẽ hai Cung điện kia đã thu phục rất nhiều tông môn nhỏ tại trung vị diện. Chiếm lấy danh ngạch, đường đường chính chính tiến vào bí cảnh.

Ngọc Yên Mi phân tích.

- Chính xác như vậy!

Tiên Tiên gật đầu đáp. Hoàng Minh hai mắt lóe lên tinh quang. Hiện tại bốn người cười trên hai con chim thi bút của Tiên Tiên, tốc độ tiến sâu hơn vào bên trong. Bên trong càng ngày càng gặp nhiều đệ tử cao thủ, nhiều nơi còn xuất hiện quần chiến. Hiện nhiên đã có những đệ tử lập đội tiến hành chiến đấu, để khả năng sống sót cao hơn. Hoàng Minh cũng không ngại xấu mặt, thi triển đa trùng ảnh phân thân chi thuật tiến tới đánh lên, cướp đi tính mạng

của vô số người.

- Hoàng Minh, sao huynh lại làm như vậy?

Hàng Thanh Nhi hơi kinh ngạc. Nàng hiện tại hiển nhiên đã nhận ra Hoàng Minh hai hôm trước phân thân ra nhiều người như vậy để làm gì, hiện tại đã rõ ràng rồi. Hoàng Minh chỉ cười cười, quay đầu lại nói với Hàng Thanh Nhi:

- Muội phải nhớ, trên chiến trường, nhân từ với kẻ địch chính là tự giết chết bản thân mình!

Hắn cũng không nói thêm gì nữa. Tốc độ phi hành của hai con chim cũng khá nhanh, nhất thời đã bay đến một đoạn thảo nguyên trống trải.

- Nơi đây chính là nơi thông vào tầng hai của bí cảnh!

Ngọc Yên Mi lấy ra bản đồ xem xét lại một lượt nói. Hoàng Minh gật đầu, hiện tại bên dưới đã vô cùng loạn rồi. Ở nơi chuyển giao tầng thứ hai này chiến đấu càng mãnh liệt thảm khốc. Hoàng Minh nhìn về phía nhiệm vụ của mình. Hắn hiện tại đã giết được ba trăm lẻ năm người rồi. Hiện tại bên dưới đang giao chiến, là thời cơ tốt nhất để last hit tính mạng.

- Ở đây, ta xuống đây một lúc!

Hoàng Minh nói xong, để ba người về một con chim. Mang theo con còn lại lao xuống phía dưới. Hai mắt lóe lên lửa nóng. Hai tay kéo căng dây cung.

Chiến đấu phía dưới đã vô cùng gay cấn. Ma pháp bay ra liên tục, vũ khí va chạm kêu lên leng keng, chiến kê phát sang đánh ra, liên tục có người ngã xuống. Mọi người đứng là giết đến đỏ cả mắt rồi. Hoàng Minh từ trên lưng chim thi bút, Chấn Thiên Cung kéo mạnh, một dải ánh sáng nhanh chóng tụ lại. Linh khí tại bí địa vô cùng đậm đặc, toàn bộ đều bị mũi tên của Hoàng Minh hút lại. Mũi tên càng ngày càng rực rỡ, nhanh chóng tạo thành một dải màu vàng rực. Khí thế phá thiên diệt địa lâm liệt. Hoàng Minh còn cảm nhận được rõ ràng tiếng gáy của một đầu phượng hoàng vang lên:

- Bá Vương Tường Phụng Tiến!

Hoàng Minh hét lớn, buông ra mũi tên.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 311: Chờ đợi

Hoàng Minh hét lớn, buông tay thả mũi tên ra. Tiếng gáy lớn vang lên trên trời khiến toàn bộ phía dưới các đệ tử đang chém giết giết mình. Ánh mắt đều hướng lên trên trời mà kinh hãi. Chỉ thấy trên trời một con Phượng Hoàng Lửa đang hùng hực lao đến. Tiếng gáy vang vọng khiến người ta sợ hãi.

- Chạy ngay đi!

Chẳng biết kẻ nào hô lên, ngay lập tức phía dưới hỗn loạn không thôi, toàn bộ đình chỉ đánh nhau, nhanh chóng dùng hết sức bú mẹ mà chạy. Lúc này bọn hắn chỉ hận tại sao bố mẹ chúng chỉ sinh ra cho chúng hai đôi chân.

Mặc dù phản ứng rất nhanh, thế nhưng đã không kịp rồi. Phượng Hoàng tốc độ quá nhanh, mạnh mẽ áp bức, chỉ sợ huyền thần cảnh tu sĩ cũng phải chạy trốn chết. Phượng Hoàng do mũi tên hóa thành, mang theo khí tức ngút trời của thần thú, hai cánh dang rộng mấy chục mét. Chớp mắt lao xuống mặt đất, từng chiếc lông trên người nó rơi ra, chạm vào kẻ nào, kẻ đó đều bị đốt cháy. Một tiếng nổ vang trời khiến mặt đất cũng phải rung chuyển, thiên địa biến sắc. Bụi đất bay bụi mù. Những người ở xa đều hít một hơi khí lạnh, một đòn như vậy làm sao mà chống đỡ đây. Tiếng nuốt nước bọt ừng ực, ai cũng thầm than may mắn vì không có mặt ở đó. Lúc này cả ngàn ánh mắt đều nhìn về phía thiếu niên đang đứng trên một con chim, hắn tay vẫn còn đang cầm trường cung, khí thế hiển ngang lâm liệt làm người ta sợ hãi. Một không gian dị dạng từ từ hoàn thành. Không gian mở ra phát ra năng lượng vô tận.

- Nhìn kia, là cửa thông lên tầng thứ hai của bí cảnh, mau, tiến vào thôi!

Ngay lúc này không biết ai kinh hô, từng đám từng đám đều đổ xô chạy vào tầng hai bí cảnh.

Cách đó không xa năm trăm mét, ba thân ảnh đang đứng lẳng lặng nhìn.

- Thấy sao?

- Rất mạnh, có tư cách đánh một trận!

- Ha ha ha!

Hai thanh niên cười lớn, hai mắt lóe lên tinh quang.

- Là lão đại sao?

Một thiếu niên trong đám đệ tử lẩm nhẩm nói. Ánh mắt đầy vẻ mong chờ cùng hưng phấn. Không chỉ hần, lúc này cũng rất nhiều người đã nhận ra Hoàng Minh. Hoàng Minh vừa rồi quá chói mắt. Một tiền đem hơn bảy tám mươi người trực tiếp miểu sát. Thực lực kinh người.

- Lão đại, hần cũng rất mạnh!

Một thiếu niên mặt có vết sẹo kéo dài từ trán qua mắt lên tiếng nói. Bốn người khác liền quay về phía một thiếu niên mặt mũi bình thường xem biểu hiện của hần. Chỉ thấy thiếu niên đó mỉm cười, nhếch môi nói:

- Tất nhiên, hần ở đâu cũng là mạnh nhất!

Cả năm người đều kinh ngạc. Lão đại của chúng chưa bao giờ khen ai là đệ nhất cả. Thiếu niên kia, thật đáng đệ nhất sao?

Hoàng Minh lúc này rất hài lòng, một tiền vừa rồi mạng về cho hần bảy mươi ba mạng. Cứ đà này thì sẽ rất nhanh hoàn thành nhiệm vụ thôi.

Tầng hai của bí cảnh chỉ mở ra trong mười phút, thế nên toàn bộ đều bỏ qua tranh chấp, nhanh chóng cùng đội của mình tiến vào bên trong. Hoàng Minh cũng rất nhanh tìm được đám đệ tử Lưu Vân Tông. Dù sao khi này hần xuất hiện, cả đám đều đã nhìn thấy, ngay lập tức chạy tới. Lưu Vân tông hiện tại chỉ còn tám người. Hoàng Minh, Hàng Thanh Nhi, Ngọc Yên Mĩ, Cửu Long, Vũ Văn Sơn, Lã Cuồng, Bắc Âu và Nguyệt Chi. Những đệ tử khác đều đã chết.

- Coi như chúng ta qua được một vòng. Hiện tại đi theo ta là được!

Hoàng Minh lên tiếng nói, cả đoàn người đều đồng ý. Tầng hai không hề có không gian đảo loạn, thế nên khi di chuyển vào đều có thể đi theo đoàn đội. Hoàng Minh tiến vào đã nhìn thấy một đội hình nhỏ đứng ở không xa. Hần nhìn thấy một thân hình quen thuộc. Người đó chỉ gật đầu với hần một cái rồi lặng lẽ dẫn đội rời đi. Hoàng Minh nhếch môi cười.

- Tiến tới, đi vào bên trong đi.

Đoàn Hoàng Minh đi vào nhanh chóng thu hút vô số đội khác, toàn bộ đều cảnh giác vô cùng. Tầng thứ hai chỉ có một địa hình duy nhất, đó chính là sa mạc. Nhìn một dải sa mạc trải dài vô tận này, vô số người thở dài. Một nơi không có chỗ ẩn nấp kiểu này, chỉ có thể diễn ra chém giết liên tục thôi.

Ngày thứ mười, Hoàng Minh đã giết đến bốn trăm sáu mươi năm tính mạng. Hiện tại uy danh của hần đã vang xa. Ai cũng đặt cho hần cái tên là Hoàng Diên, Hoàng Ác ma. Rất nhiều đội khác đều lần tránh.

Kì lạ là Hoàng Minh lúc thì giết cả đội. Lúc lại tha cho ba bốn người. Lúc thì tha cho một người. Những người kia chỉ hành lễ rồi rời đi. Điều này khiến đám Cửu Long, Hàng Thanh Nhi thấy rất kì lạ. Hoàng Minh không nói, bọn hần cũng không tiện hỏi.

- Đến giờ này vẫn chưa chạm mặt, có lẽ, đến tầng thứ ba sao?

Hoàng Minh mỉm cười. Tra Quỷ kiếm vào vỏ, tiếp tục tiến tới.

Một ngày nữa trôi qua, phía bên ngoài Phí Sa Thành đã ồn ào vô cùng. Hiện tại chỉ còn sáu trăm đệ tử. Những kẻ sống sót đều là những kẻ mạnh nhất. Chỉ tiếc là bên ngoài không thể theo dõi bên trong xảy ra chuyện gì.

- Aiz, Pháp Mĩ tông lại mất đi hai đệ tử nữa.

Một vị lão đầu lên tiếng thở dài ảo não. Dẫu biết tiến vào tranh đoạt sẽ mất mát vô cùng. Thế nhưng không thể không cho đệ tử tiến vào a. Nếu có thể tiến vào, lấy được tài nguyên được thảo nơi đó thì cực kì tuyệt vời. Hơn hết nếu bài danh đạt tới năm trăm tại bí cảnh. Đạt càng nhiều, khả năng tông môn thăng cấp càng cao.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 312: Đồi mắt

Ai cũng biết, muốn thăng cấp tông môn cần có bài danh đầy, hiện tại rất nhiều tông môn năm sáu sao đều vui mừng vì có đệ tử còn sống sót. Bên ngoài khản trương chờ đợi, yên bình bao nhiêu, thì bên trong hỗn loạn, ác liệt bấy nhiêu.

Thêm một ngày nữa trôi qua, Hoàng Mịn cuối cùng cũng chém đến tên thứ năm trăm. Chỉ thấy trước mắt hần, một dải thông báo chạy ngang, thông báo hần đã hoàn thành nhiệm vụ.

- Nhiệm vụ hoàn thành, nhận được huyết mạch xayda, hiện tại tiến hành dung hợp.

Hoàng Minh còn chưa kịp chuẩn bị. Ngay lập tức, cả thân thể hắn nóng như lửa đốt. Các đốt xương vang lên răng rắc, cơ bắp liên tục vận vẹo. Hai mắt hắn đầy tơ máu. Cả thân hình Hoàng Minh rơi vào biến đổi trạng thái. Đau đớn làm hắn phải vật lộn trên mặt đất.

Hàng Thanh Nhi, Tiên Tiên cùng Ngọc Yên Mĩ lo lắng cố gắng giữ lấy hắn. Không ai biết đã xảy ra chuyện gì. Đang yên đang lành Hoàng Minh bỗng chốc ngã xuống mặt cát, không ngừng vận vẹo. Tám người ai cũng lo lắng. Hiện tại tất cả cùng đi trên một con thuyền. Hoàng Minh chiến lực mạnh nhất. Là chỗ dựa của bọn hắn, hơn hết tất cả đã nghe qua việc Thượng Vị diện cùng ma tộc nhúng tay vào bí cảnh. Hoàng Minh lúc này xảy ra chuyện thì sẽ vô cùng khó khăn.

- Hoàng Minh, ngươi không sao chứ?

- Hoàng Minh à!

Cả đoàn đều cố gắng giữ hắn, tránh cho hắn tự làm đau bản thân. Liên tục gọi tên Hoàng Minh để hắn có thể tỉnh táo lại.

Gào!!!

Hoàng Minh gầm lớn một tiếng vang trời. Hai mắt hắn chảy ra hai dòng máu, miệng phun ra một đoàn máu tươi. Cảnh tượng vô cùng đáng sợ. Hàng Thanh Nhi hai mắt lệ tuôn trào. Tiên Tiên càng là khóc rống lên, vô cùng sợ hãi. Ngọc Yên Mĩ hai mắt mờ hơi sương. Hoàng Minh không biết xảy ra chuyện gì, chẳng ai có cách nào giúp hắn được. Chỉ có thể ở bên cố gắng giữ lấy người hắn mà thôi. Nhưng thật đáng sợ, Hoàng Minh thật sự quá mạnh, cả sáu người giữ lấy hắn, đè trên mặt cát mà ép xuống. Vậy mà ai cũng phải dùng hết khí lực, mặt đỏ hết cả lên.

- Có người tới!

Nguyệt Chi ánh mắt ngưng trọng nói. Nàng lúc này thật sự lo lắng. Đối phương đến quá đông. Ước chừng phải hơn một trăm người. Toàn bộ chính là hướng tới chỗ bọn hắn. Ngọc Yên Mĩ lui lại, cũng vô cùng ngưng trọng. Kẻ đến nhất định không có ý tốt gì. Hơn nữa, quân số hay thực lực của hai bên đều là không thể so sánh.

- Ha ha ha, Rốt cuộc cũng tìm được các ngươi!

Tiếng cười lớn vang lên, chỉ thấy phi thân phía trước là ba người thanh niên, hai trước một sau đi đầu, ánh mắt sắc bén vô cùng. Phía sau là hơn trăm người, tu vi đều là kim thân trung cấp trở xuống.

- Là Pháp Nhĩ Tư cùng Kim Hán!

Tiên Tiên hai mắt lo sợ nói.

- Là Thất Ban!

Vũ Văn Sơn, Lã Cuồng cùng Cửu Long nhíu mày, lo lắng không thôi. Thất Ban không phải kẻ bình thường. Có thể nói hắn là đệ nhất nhân trong các thanh niên cao thủ của Trung vị diện. Hai mươi tuổi đạt tới huyền thần cảnh giới, phải gọi là thiên tài trong thiên tài. Thế nhưng không ngờ, Phi Sát tông lại có thể bán đi nhân phẩm của cả tông môn, trở thành tay sai đắc lực của hai cung điện. Đây là việc sỉ nhục vô cùng đối với Trung vị diện.

- Ha ha ha, Hoàng Minh của Lưu Vân tông? Ra đấu với ta một trận!

Một thanh niên đứng đầu, thân mặc y phục màu vàng lên tiếng. Hắn thân hình vạm vỡ, khuôn mặt vuông vắn, hai mắt như điện. Khí thế áp bức khiến người ta tâm sinh kính sợ.

- Hắn là Pháp Nhĩ Tư, đệ tử đứng đầu của Phân Hồn cung. Một thân tu vi Nguyên Anh trung kỳ cảnh giới. Thực lực siêu quần. Có thể vượt cấp khiêu chiến, chiến lực vô cùng mạnh mẽ.

Tiên Tiên lo lắng nói.

Đám Hàng Thanh Nhi, Cửu Long, Vũ Văn Sơn đều hít một hơi khí lạnh. Bọn hắn cũng đã nghe qua phân chia cấp bậc tại Thượng Vị diện. Nguyên Anh trung kỳ, nếu chiếu theo trùn vị diện, không phải là huyền thần trung kỳ cảnh giới sao?

Toàn bộ bọn hắn tại đây chỉ là kim thân trung kỳ trở xuống, ngay cả Tiên Tiên cũn mới chỉ là Kim thân hậu kỳ cảnh giới. Hiện tại, làm sao đánh.

Toàn bộ mọi người đều nhìn về Hoàng Minh. Hoàng Minh là người mạnh nhất, tu vi của hắn không ai dò được. Hắn chính là đầu tàu. Hiện tại Hoàng Minh đã không còn vật vờ như vừa nãy nữa, chỉ còn nghe thấy tiếng thở đều đều của hắn mà thôi. Mọi người đều buông tay, không cần giữ chặt Hoàng Minh.

- Hoàng Minh ca ca, ngươi thế nào rồi?

- Hoàng Minh, Huynh còn đau không? Hàng Thanh Nhi cùng Tiên Tiên lo lắng cất tiếng. Hoàng Minh không trả lời, hai mắt hắn lúc này có chút thất thần. Nhị nữ đều vô cùng đau lòng, không biết phải làm sao. Chỉ có thể nắm lấy hai tay của hắn mà lắc.

- Chúng ta phải làm sao đây?

Vũ Văn Sơn lúc này quay sang hỏi ý kiến. Cửu Long trầm mặc hồi lâu, nói:

- Bọn hán muốn tìm Hoàng Minh giao đầu. Hiện tại Hoàng Minh lại đột nhiên không ổn định. Chúng ta đánh không lại, chạy cũng không được. Đối thủ đều là cao thủ, nhất định nhanh chóng bao vây diệt gọn. Thật là tiến thoái lưỡng nan.

- Chỉ có thể đánh một trận mà thôi!

Lã Cuồng lúc này tinh thần dâng cao, hấn chính là một tên cuồng chiến đấu.

Ngọc Yên Mĩ hai hàng lông mày nhíu nhíu lại, vô cùng khó đưa ra quyết định. Chính lúc đoàn người đang tìm cách đối phó thì trên trời vang lên tiếng kim băng kêu vang. Trên trời không ngờ xuất hiện một kim băng cấp sáu. Con kim băng này lượn hai vòng rồi nhanh chóng đáp xuống không xa.

- Nhìn xem, trên đó có người!

Một người trong đám đông bên Thất Ban hô lên. Toàn bộ hiện trường đều hướng ánh mắt tới nơi kim băng đáp xuống.

- Thật sự là có người, sáu người?

Cửu Long lên tiếng.

Sáu người kia năm nam một nữ, toàn thân toát ra vẻ thần bí vô cùng

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Di Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 313: Chiến! chiến! chiến!

Bọn hán, cũng rất mạnh!

Thanh niên đứng cạnh Pháp Nhĩ Tư lên tiếng. Hấn toàn thân mang một tử sắc y phục. Có thể ngang hàng với Pháp Nhĩ Tư chỉ có thể là Kim Hán.

- Đúng vậy, nhất là tên đứng ở giữa kia, ta không cảm nhận được thực lực của hán!

Pháp Nhĩ Tư gật đầu, hai mắt lóe lên tinh mang như điện. Pháp Nhĩ Tư ánh mắt vô cùng cao. Kẻ lọt vào mắt hán, được hán coi là đối thủ rất ít, rất ít.

Hoàng Minh lúc này thân thể đã có thể cử động lại. Nhờ sự giúp đỡ của nhị nữ, cuối cùng đã có thể ngồi dậy. Hấn thầm chửi trong lòng.

- Mịa kiếp, không cho người ta thời gian chuẩn bị, đúng là hổ người mà!

Hấn ngay lập tức khoanh chân điều tức. Huyết mạch cuối cùng cũng dung hợp thành công. Lúc này trong thân thể hán đã xuất hiện hai dòng huyết mạch đan xen tuần hoàn. Không hề bài xích nhau. Màu đỏ rực như đóm lửa chính là huyết kế giới hạn tộc Uchiha. Màu vàng chính là huyết mạch siêu Xayda. Hoàng Minh lúc này có thể cảm nhận thân thể thay đổi rất nhiều. Toàn bộ cơ bắp nhục thể của hán cứng cáp hơn mấy chục lần. Xương cốt cũng phát ra màu vàng Hoàng kim cứng rắn. Hấn rất nhanh tìm hiểu, cố gắng đã thông toàn bộ cơ thể mới thay đổi của mình. Mọi người đều thờ dài, có Hoàng Minh. Bọn hán đều sẽ yên tâm hơn phần nào. Chẳng biết từ lúc nào, Hoàng Minh chính là chỗ dựa, là trái tim của đoàn đội này rồi.

- Nhìn xem, lại xuất hiện các đoàn đội khác!

Vũ Văn Sơn hô lên. Mọi người đều di chuyển ánh mắt. Không ngờ lúc này lại xuất hiện rất nhiều đoàn đội, từ bốn phương tám hướng đi tới.

- Nơi chúng ta đứng. Chính là cửa vào của tầng thứ ba!

Ngọc Yên Mĩ ngưng trọng nói.

- Thảo nào!

Cửu Long hai mắt có chút không cam lòng. Hiện tại bốn hán chính là bị bao vây rồi.

- Hoàng Minh! Ngươi có nghe thấy ta nói không? Ra đấu với ta một trận!

Pháp Nhĩ Tư lại hét lớn, dường như đã hết kiên nhẫn. Phía bên kia, Thiếu niên mặt mũi bình thường lại lóe lên hàn quang. Ánh mắt hướng về bên phía Pháp Nhĩ Tư hừ lạnh. Một mình hướng tới, vô cùng tự tin.

- Muốn đấu một trận sao, ta đang rất muốn thử nghiệm thân thể mới đây!

Hoàng Minh đang ngồi điều tức, bỗng nhiên mở mắt. Hai mắt lóe lên tinh quang. Đáng sợ là hai mắt của hắn, mắt trái lại rực lên màu đỏ. Con ngươi lại xuất hiện một hình thù kì lạ. Hàng Thanh Nhi cùng Tiên Tiên lo sợ không thôi. Hoàng Minh đây là làm sao? Chẳng nhẽ bị người ta đụng chân tay?

- Yên tâm, ta rất ổn. Hiện tại, ta muốn đi qua giết hắn!

Hoàng Minh nói xong, nhanh chóng đứng dậy, thân thể hắn lúc này vô cùng nhẹ nhàng, đi trên cát mà không hề làm mặt cát lay động.

- Hay lắm, Hoàng Minh! Rốt cuộc ngươi cũng đi ra!

Pháp Nhĩ Tư hưng phấn không thôi. Chiến ý dâng cao vô cùng.

- Nhĩ Tư, Hoàng Minh cho ngươi, Tên thiếu niên còn lại kia, để ta lên!

Kim Hán cười lạnh nói. Một cảnh tượng xuất hiện trên sa mạc. Bốn người tiến hành chia làm hai cặp. Trận chiến của các cao thủ. Phía ngoài xa, mấy trăm người đều yên lặng quan sát. Trận chiến bậc này, hứa hẹn rất nhiều điều.

- Hoàng Minh, ta tới!

Pháp Nhĩ Tư gầm lớn, trên tay đã xuất hiện một thanh Phương Thiên Họa Kích. Hai mắt nổi đầy tia máu, cước bộ nhận vô cùng. Khí thế như vạn hùng binh đang lao tới. Y phục trên người tung bay theo gió. Mái tóc vàng bị hất về sau, Pháp Nhĩ Tư lúc này không khác gì một chiến thần. Hoàng Minh mắt trái lóe lên màu đỏ tinh quang. Quý kiếm đã trên tay, Quang Ảnh thân pháp thi triển đến tột cùng. Không chút sợ hãi cũng lao về phía Pháp Nhĩ Tư.

Keng!

Pha va chạm đầu tiên của hai binh khí. Phương Thiên Họa Kích của Pháp Nhĩ Tư phẩm chất không kém Quý Kiếm của Hoàng Minh bao nhiêu, thậm chí có phần nhỉnh hơn. Một pha giao thủ này khiến cả hai bên đều kinh ngạc về sức mạnh của đối thủ.

- Hào lực lượng!

Pháp Nhĩ Tư cười lớn, hai mắt càng thêm điên cuồng. Hắn chính là muốn tìm đối thủ mạnh để chiến đấu. Kích phát tiềm năng của bản thân hắn. Pháp Nhĩ Tư mang trong mình huyết mạch của Cửu Đầu Viên, gặp đối thủ mạnh, hắn càng mạnh.

Hoàng Minh lui lại hai bước, hai tay run lên một hồi.

- Khí lực của hắn thật khủng bố!

Nếu không phải hắn vừa dung hợp thành cô g huyết dịch của siêu xayda. Một đòn vừa rồi nhất định đỡ không nổi.

- Tiếp tục! Đỡ đòn của ta!

Pháp Nhĩ Tư điên cuồng đánh tới, Phương Thiên Họa Kích ngập trời, lăng lệ vô cùng. Hoàng Minh vừa đánh vừa lùi. Nhân cơ hội tách ra, lập tức thi triển nhãn thuật!

- Đa trùng ảnh phân thân chỉ thuật!

Bùm bùm bùm. Năm mươi Hoàng Minh xuất hiện, ngay lập tức bao vây lấy Pháp Nhĩ Tư. Bên ngoài sa mạc, toàn bộ người quan chiến đều kinh sợ. - Song chức nghiệp sao? Hay lắm!

Pháp Nhĩ Tư chỉ hơi kinh ngạc, thế nhưng ngay lập tức càng thêm điên cuồng. Phương Thiên Họa Kích liên tục đánh tới. Cuộc chiến gay cấn không thôi.

Phía bên kia, Kim Hán cùng thiếu niên có khuôn mặt bình thường kia vẫn chưa giao thủ. Cả hai đều đang đánh giá đối phương.

- Kim Hán, Liêm Bạt cung đệ tử!

Kim Hán không ngờ lên tiếng báo ra tên họ. Hắn chính là người vô cùng cao ngạo. Chỉ có kẻ xứng đáng làm đối thủ của hắn, hắn mới báo ra danh tự. Đầu chính là luật lệ mà hắn duy trì từ nhỏ.

- Việt Anh!

Thiếu niên bình thường kia chỉ nói ra tên của mình, khuôn mặt vẫn không biểu lộ chút biểu cảm nào.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 314: Triệu tập

Kim Hán hai mắt nổi lên chiến ý. Thiếu niên này khiến hắn cảm thấy sự nguy hiểm, thật sự là một đối thủ mạnh.

- Việt Anh sao? Ngươi là người của thế lực nào?

Kim Hán lên tiếng hỏi.

- Ngươi không cần biết điều này!

Việt Anh vẫn hờ hững nói.

- Thật sao? Mà thôi, ta cũng chỉ cần biết tên của ngươi, một tên bại tướng nữa mà thôi!

Kim Hán lấy ra một cây lưỡi hái lớn. Cây lưỡi hái này cán dài mét rưỡi, phần lưỡi hái được bao phủ bởi một đoàn tử sắc quang ảnh.

Việt Anh lúc này từng bước tiến lên, mỗi bước chân đều nhẹ nhàng vô cùng. Tay phải hắn đã xuất hiện một thanh kiếm. Cũng không rõ là kiếm hay gậy. Bởi tay cầm là hình dáng của kiếm. Thế nhưng lưỡi kiếm lại không có. Trông chẳng khác gì một cây gậy nhỏ:

- Những kẻ biết tên ta, đều đã chết!

Việt Anh nói hết câu, thân ảnh di chuyển cực nhanh, Kim Hán hừ lạnh, huy động lưỡi hái đánh tới. Cả hai chớp mắt đã giao đấu hơn ba mươi chiêu. Từ dưới đất lên trên trời, đều là Nguyên Anh cảnh giới, cả hai liên tục phi hành rồi lại hạ xuống. Liên tục đối chiến ngang ngửa.

Trận đấu của bốn người, hai chiến trường vô cùng khốc liệt. Tiếng binh khí va chạm, chiến kê kinh người. Bên ngoài mấy trăm thân ảnh đều yên lặng theo dõi.

Thất Ban lúc này lại không hề quan chiến, hắn lúc này hướng ánh mắt về phía đám Hàng Thanh Nhi, Ngọc Yên Mĩ. Sắc tâm lại dâng lên, hiện tại bên đối phương kẻ mạnh nhất đã không tại, không đánh tới thì còn là lúc nào.

- Chuẩn bị, đánh tới đám người kia!

Thất Ban lên tiếng, lúc này Pháp Nhĩ Tư cùng Kim Hán đã không tại, hắn có thể toàn quyền ra lệnh. Hơn trăm người nhận lệnh, lấy ra vũ khí chuẩn bị đánh tới.

Phía bên này, Hàng Thanh Nhi, Ngọc Yên Mĩ, Vũ Văn Sơn đám người cũng đã nhận ra động tác của đối phương. Hiện tại khoảng cách có bảy tám mươi mét, có muốn chạy cũng không được. Hơn nữa, đối phương toàn bộ đều là kim thân cảnh.

- Mẹ nó, đã thế liều mạng, giết một huê một, giết hai lời một!

Lã Cường lúc này tâm trí đã điên cuồng rồi. Không chỉ hắn, Vũ Văn Sơn, Cửu Long cũng đã biết chạy không được, hai mắt cũng đã đỏ lên, rất có tư thái liều mạng. Hàng Thanh Nhi, Tiên Tiên cùng Ngô Yên Mĩ thì ánh mắt vừa lo lắng nhìn về cuộc chiến của Hoàng Minh, lại phức tạp nhìn về đối phương đang chuẩn bị đánh tới.

Tám người đều đã lấy ra vũ khí, chuẩn bị tinh thần quyết chiến. Ở nơi này hiện tại, biết nhờ đến ai.

Đúng lúc này, một thân ảnh tốc độ cực nhanh, thoáng chốc đã phi thân tới nơi đám Hàng Thanh Nhi, Cửu Long. Tám người kinh hãi, thất sắc.

- Ai??

Vũ Văn Sơn hô lên. Trước mặt bọn hắn lúc này là một thanh niên ước chừng mười bảy mười tám tuổi. Thân hình khô vữa, mặt mũi góc cạnh rõ ràng. Thân mang một bộ y phục màu trắng, phía sau đeo một đại đao màu đen.

Bắc Âu cùng Nguyệt Chi nhìn thấy thanh niên này thì cả thân hình đều run lên. Ngay lập tức giờ tay ngang thực hiện động tác chào tiêu chuẩn:

- Trung úy!

Hành động của cả hai khiến phía sau mấy người còn lại đều ngạc nhiên. Không hiểu chuyện gì xảy ra. Thanh niên kia gật đầu, cũng không hỏi thăm chuyện gì, ánh mắt nhìn về hai cuộc chiến bên kia, lại nhìn về hơn trăm người sắp đánh tới kia. Khóe miệng mỉm cười đầy khinh thị, đoạn lên tiếng:

- Cây đồng người sao? Bắc Âu, Phát Tín hiệu, Triệu Tập toàn bộ Thiên Sát chiến sĩ!

- Rõ!

Bắc Âu hai mắt hưng phấn không thôi.

- Nguyệt Chi, Người triệu tập cho ta Trung đội Akatsuki!

Thanh niên lại lên tiếng. Hai mắt lúc này đã đầy hàn quang.

- Rõ!

Nguyệt Chi lúc này cũng hai mắt tỏa sáng, hùng hục chiến ý. Người có thể huy động toàn bộ lực lượng thiên sát, kể cả trung đội mạnh nhất Akatsuki, ngoài Hoàng Minh, chỉ có một người nữa, Trương Vô Kỵ.

Bắc Âu cùng Nguyệt Chi lập tức lấy ra một chiếc áo choàng khoác lên trên người. Áo choàng này toàn bộ là màu đen, trên thân áo choàng xuất hiện những đám mây màu đỏ nổi bật. Tiếp đó là một cái băng đeo trên trán. Phía trên khắc một biểu tượng đám mây. Về mặt cả hai đầy tự hào cùng vinh dự. Khí thế của cả hai vậy mà tăng lên không ngừng.

- Kim thần sơ kì sao?

Lã Cuồng kinh ngạc. Hóa ra từ trước tới giờ Bắc Âu cũng Nguyệt Chi vẫn ẩn giấu tu vi sao?

Bắc Âu cùng Nguyệt Chi hai tay xuất hiện hai ống trụ, liền đó mà đốt lên.

Đại quân hơn trăm người của Thất Ban đã chuẩn bị xong. Chỉ còn chờ tiếng hô của hấn. Thế nhưng phía đối phương xuất hiện dị biến khiến Thất Ban hơi sững sốt.

- Đó là gì?

Một tên lên tiếng hỏi.

- Dường như là Pháo hoa của Hoa anh đào thương hội đấy!

Một kẻ khác trả lời hấn. Trên trời lúc này hai đạo pháo hoa bắn lên, ngay lập tức hình thành hai hình ảnh vô cùng chói mắt. Một là Biểu tượng một hình tròn hai bên có một thanh đao và một thanh kiếm đan chéo nhau, xuyên qua hình tròn đó. Hai là một biểu tượng hình đám mây màu đỏ lơ lửng trên trời.

Đây là tín hiệu triệu tập, rất nhiều người không hiểu đó là gì, thế nhưng, với một số người, đó là tín ngưỡng thiêng liêng nhất. Là biểu tượng cao quý nhất! Biểu tượng của Thiên Sát.

Nhất Niệm Thiên Sát

Quốc đảo là nhà

Huynh đệ ruột thịt

Kiếp này vô hồi.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 315: Tình thế đảo lộn

Sư tử, sư huynh, các người sao vậy?

Trong một đoàn đội từ xa, hai thân ảnh đột nhiên sững sờ. Đến khi một người lên tiếng hỏi. Cả hai đều không nói gì, lập tức lấy ra từ trong không gian giới chỉ một chiếc băng đeo trán. Ngay lập tức đeo lên. Sau đó cả hai phi thân lao tới phía pháo hoa. Không quên dặn lại một câu:

- Cẩn thận!

Trong các đoàn đội khác cũng có trường hợp tương tự như thế. Thậm chí là cả một đội hình năm người đều là nhất thời lấy ra băng trán đeo lên trên đầu. Bóng người xuất hiện tầng tầng lớp lớp. Rất nhanh tổ lại một chỗ. Nổi bật nhất là có gần sáu bảy mươi người mang áo choàng màu đen, thân có những họa tiết là đám mây màu đỏ. Hàng Thanh Nhi, Ngọc Yên Mĩ kinh ngạc không thôi. Không biết phải nói như thế nào. Chỉ trong vòng ba đến bốn phút, quân số đã lên đến mấy trăm người, còn không ngừng tăng lên.

Thất Ban kinh hãi, hai mắt nhú lại. Đối phương sao lại có thể lấy ra nhiều người như vậy? Bọn hấn là thế lực nào, chẳng nhẽ Thượng vị diện lại có thế lực khác nữa lần này cũng tham gia hay sao? Không để hấn kịp suy nghĩ, hàng ngũ hơn một trăm người của hấn bỗng chốc xuất hiện dị động. Chỉ thấy có ba

mấy người trường kiếm đang cầm trong tay, ngay lập tức chém sang đồng bạn bên cạnh không hề thương tiếc. Những kẻ kia không thể ngờ được đồng đội lại đột nhiên chém tới, không kẻ nào có thể đề phòng. Huyết quang bắn tung tóe, cảnh tượng vô cùng ghê người. Ngay sau khi chém rơi người bên cạnh, ba mấy thanh niên nam nữ này lao đến phía trước, vận tốc vô cùng nhanh. Trong khi đám người còn lại vẫn đang ngầy ngốc không hiểu chuyện gì xảy ra. Thất Ban cũng là phản ứng không kịp chuyện này. Lúc hắn chợt nhận ra có gì đó không đúng thì ba mấy người này đã phi thân đi một đoạn xa rồi. Đến tầm này. Bọn hắn lấy ra từ không gian giới chỉ một bộ áo choàng. Vẫn chính là chiếc áo choàng màu đen, có họa tiết đám mây màu đỏ kia. Tiếp theo là một băng trán đeo lên đầu.

- Chết tiệt, các người...

Thất Ban không nhịn được chửi thề một câu. Hắn thật không ngờ trong đám người của mình lại xuất hiện người của đối phương. Một dị biến phát sinh thật không thể tưởng tượng nổi. Chỉ ngay phút chốc thôi, ba mươi hai người của hắn đều ngã xuống, ba mươi hai người của hắn lại là người của đối phương. Hiện tại, người của hắn chỉ còn lại bốn mấy người. Nhìn về phía trước đối phương đội ngũ, thật muốn tức đến thổ huyết.

Cần khôn thay đổi cũng quá nhanh rồi. Khi này đối phương chỉ có chưa đầy mười người, bên hắn có đến hơn trăm người. Hiện tại thì khôn nạn rồi. Bên hắn chỉ còn bốn mấy người, đối phương chỉ ít cũng phải hơn bốn trăm.

Nhìn về rùng người phía trước, Thất Ban có cảm xúc muốn cắn lưỡi mình một cái. Hắn cho dù là Huyền Thần cảnh giới, thế nhưng cũng không thể chém giết hết được toàn bộ đối phương, hắn không phải thần thánh. Kiến căn chết voi, đạo lý này ai cũng rõ, hắn đâu phải kẻ ngu. Nếu bỏ đi thì hắn dứt khoát có thể phi hành mà bỏ chạy, thế nhưng hai tên chết bầm Kim Hán cùng Pháp Nhĩ Tư sẽ bỏ qua cho hắn sao? Thất Ban không ngờ rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan rồi.

- Bắc Âu, đây là sao?

Ngọc Yên Mĩ lên tiếng hỏi. Hàng Thanh Nhi, Tiên Tiên, Cửu Long, Vũ Văn Sơn, Lã Cường đều dùng ánh mắt khó hiểu nhìn về phía Bắc Âu.

- Ngọc Sư tỷ, Hàng Sư Ti, Tiên Tiên cô nương chúng ta đây là lực lượng của Thiếu Gia!

Bắc Âu cúi đầu nói. Lần này hắn đã mặc lên Áo Choàng, hắn liền muốn gọi Hoàng Minh hai tiếng thiếu gia.

Lúc này đám Cửu Long, Vũ Văn Sơn đều tỏ ra kinh hãi. Nếu bọn hắn đoán không sai, Hoàng Minh thân phận có thể là thế lực nào chứ?

- Hoàng Minh, huynh rốt cuộc là ai?

Hàng Thanh Nhi lúc này đã ngăn người ra, hai mắt nhìn về phía Hoàng Minh đang giao chiến.

- Trung Úy, Chúng ta có đánh tới không?

Bắc Âu lên tiếng hỏi.

- Không gấp!

Trương Vô Kỵ phát tay. Hai mắt nhìn về phía Hoàng Minh, thì thoảng lại nhì về phía còn lại.

Hoàng Minh cùng Pháp Nhĩ Tư lúc này đã đánh tới điên cuồng rồi. Pháp Nhĩ Tư không hổ là chiến cuồng, đệ tử mạnh nhất của một cung điện. Thân mang huyết mạch Cửu Đầu Viên. Tay cầm Phương Thiên Họa Kích vô cùng mạnh mẽ. Thực lực càng khủng bố, đạt đến Nguyên Anh trung kỳ, dừng mảnh không thôi. Hoàng Minh tuy rằng thua đối phương khá nhiều về cảnh giới, thế nhưng thân pháp cùng nhẫn thuật quỷ dị vẫn có thể đánh mà không thua.

- Hoàng Minh, ngươi còn có thể phân ra bao nhiêu chứ, toàn bộ đều sẽ bị ta phá hết mà thôi! Tam Thập Kích!

Pháp Nhĩ Tư hô lớn. Phương Thiên Họa Kích liên tục huy động ba lần thân ảnh, đánh tới mấy chục phân thân Hoàng Minh đang lao đến.

- Hừ, đủ để giết ngươi!

Hoàng Minh hừ lạnh, các phân thân liên tục đánh ra Chidori cùng Rasengan. Âm ầm ầm. Tiếng nổ vang lên, những cái hố lớn lần lượt xuất hiện. Pháp Nhĩ Tư đứng trên không trung cười lớn không thôi;

- Ngươi không thể thương tổn được ta, bởi vì, ta có thể phi hành, chiến lực cùng linh hoạt của ta hơn ngươi quá nhiều, ha ha ha!

Hoàng Minh đứng phía dưới, hai mắt nhìn lên Pháp Nhĩ Tư đang đứng trên không trung. Đây chính là ngự khí phi hành của Nguyên Anh cường giả. Hoàng Minh hiện tại vẫn chưa thể phi hành. Thế nhưng khi Pháp Nhĩ Tư còn đang cười lớn khoái chí, cho rằng Hoàng Minh sẽ không có cách nào thương tổn hắn thì lúc này, Hoàng Minh lại nở một nụ cười. Nụ cười khiến người khác phải lo sợ.

- Ta mong chờ ngươi bay lên từ lâu rồi!

Hoàng Minh lên tiếng làm Pháp Nhĩ Tư đang cười lớn bỗng im bặt. Hắn có nghe lầm không?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 316: Thiên sát trở lại

Pháp Nhĩ Tư còn đang nghi hoặc, không hiểu sao Hoàng Minh lại dám nói ra câu này. Hiện tại hắn phi hành chiến đấu, Hoàng Minh chỉ có bị động giao chiến, rõ ràng là lợi thế nghiêng hẳn về một bên. Thế nhưng Pháp Nhĩ Tư đột nhiên kinh hãi, Hoàng Minh vậy mà biến mất ngay trước mặt hắn. Kinh khủng hơn là, cả thân thể hắn dường như bị một cỗ áp lực khủng bố đè nặng. Không thể di chuyển hay làm bất cứ chuyện gì. Pháp Nhĩ Tư khuôn mặt đã cứng ngắc, cảm giác từ vong trần ngập thân thể hắn.

- Trần trời!

Một tiếng nói như của tử thần vọng vào tai Pháp Nhĩ Tư. Hoàng Minh không ngờ đã xuất hiện đằng sau lưng hắn từ lúc nào. Quỷ Kiếm xuất hiện, mang theo khí thế lạnh lẽo chém tới. Liên tiếp sáu kiếm được chém ra, Pháp Nhĩ Tư gào lên đau đớn. Bên ngoài người quan chiến đều sợ hãi không thôi, cảnh tượng thật là quỷ dị. Pháp Nhĩ Tư thân thể đầy máu me, bị chém rơi xuống mặt đất, huyết nhục đầm đìa toàn máu là máu. Hiện nhiên nội tại của Quỷ Kiếm đã xuất hiện. Pháp Nhĩ Tư ăn sáu chém đã mất đi nửa cái mạng. Thế nhưng không hổ là cao thủ Nguyên Anh trung kỳ của Cung điện lớn. Pháp Nhĩ Tư khuôn mặt anh tuấn lúc này lại cực kì đáng sợ. Hắn một tay chống Phương Thiên Họa Kích xuống đất để làm điểm tựa. Thân hình run rẩy đứng lên. Hoàng Minh ở cách xa mười mét cũng phải khâm phục. Hắn khi này đã sử dụng hết khí lực, chém sáu nhát cực khủng bố. Thân thể cùng ba vai, thậm chí là đầu của hắn đều bị chém. Ấy vậy mà kẻ địch vẫn chưa chết.

- Hoàng Minh, người rất mạnh, thế nhưng mà....

Pháp Nhĩ Tư mới nói đến đây thì..

Rầm

Một thân hình va thẳng vào sau lưng hắn khiến Pháp Nhĩ Tư lại ngã gục. Người tới không phải ai khác, lại chính là Kim Hân. Thế nhưng Kim Hân là bị đánh bay đến đây. Lúc này toàn bộ mấy trăm đệ tử quan chiến đều sợ hãi. Pháp Nhĩ Tư cùng Kim Hân thực lực rất mạnh. Nửa tháng qua bọn hắn đều chứng kiến bọn hắn giết người qua rồi. Ngay đến cả Thất Ban lúc này hai chân cũng muốn khụy xuống. Thực lực của Pháp Nhĩ Tư cùng Kim Hân hắn đều biết, xác thực là hai kẻ biến thái. Ấy vậy mà hiện tại cả hai bọn hắn đều bị đánh gục. Hắn còn ở đây làm gì. Ngay lập tức Thất Ban tâm tư xoay chuyển, thân hình phóng lên trên không, định bụng phi hành rồi đi. Thế nhưng, chỉ mới bay lên trên không, hắn lại kinh sợ phát hiện, hắn bị vây rồi!

Cách hắn không xa, Một thân ảnh rực rỡ bay đến, Thất Ban kinh hãi há hốc mồm. Hắn không có nhìn nhầm chứ. Là Phương Hoàng sao?

Thất Ban không có nhìn nhầm. Cách hắn không xa một thân ảnh khổng lồ đang bay đến. Toàn thân một màu lửa vô cùng đáng sợ. Đầu gà, hàm én, cổ rắn, lưng rùa, đuôi cá với năm màu sáng rực. Đây xác thực là một con Phương Hoàng hàng thật giá thật. Không giống như của Hoàng Minh một mũi tiễn mô phỏng.

Phương Hoàng cất một tiếng kêu du dương, cách xa Thất Ban một khoảng năm mươi mét thì dừng lại. Thất Ban lúc này đã nhìn thấy phía trên Phương Hoàng, không ngờ có Hai thiếu niên. Một người hai tay khoanh trước ngực. Khuôn mặt sắc lạnh, hai mắt lóe lên những tinh quang sáng rực. Phía sau lưng đeo một thanh kiếm đan chéo người. Bên cạnh hắn là một thiếu niên khác, thiếu niên này thân thể trắng tãp, cả người toát ra khí chất trầm ổn. Khuôn mặt nghiêm nghị. Trên tay nắm một thanh trường thương.

- Thất Ban, nửa năm không gặp. Hiện tại, đã đến tử kỳ của ngươi!

Triệu Vân hai mắt lóe lên hàn quang, lên tiếng nói.

- Các ngươi là ai?

Thất Ban chưa kịp nghĩ ra đối phương là ai, hắn làm sao có thể nhớ ra được. Có đánh chết hắn cũng không thể nhận ra đám thiếu niên nhỏ bé hắn từng hạ nhục tại Hạ vị diện. Trong lúc này từ đằng sau hắn lại xuất hiện một thân hình. Một thân hình to lớn đang lao đến.

- Là Chân Long!

- Là Long đấy!!

Phía dưới đám đệ tử sợ hãi kinh hô, khuôn mặt biến sắc. Vừa xuất hiện Phương Hoàng đã khiến bọn hắn cả đời này sợ rằng không quên được. Không ngờ ngay sau đó, cả Chân Long cũng xuất hiện. Đây là chuyện gì xảy ra?

Chân Long thân hình dài đến gần năm mươi mét. Toàn Thân Long giáp một màu Thanh Lam. Ngũ trảo sắc nhọn, cái đầu khủng bố, hai con mắt to như hai cái đèn lồng. Cả thân hình phiêu phiêu uốn lượn trên không. Chỉ khi cách Thất Ban không xa cũng dừng lại. Thất Ban lúc này đã kêu khổ không thôi rồi. Một con Phương Hoàng đã khủng bố rồi, hiện tại lại xuất hiện cả Thần Long. Cả hai con Thần Thú trong truyền thuyết này tại sao lại xuất hiện chứ. Không phải bọn chúng đã tuyệt chủng rồi sao?

- Thất Ban, Ta chờ ngày này lâu rồi, cuối cùng cũng đến. Ta từng hứa sẽ chém ngươi ra thành ngàn mảnh.

Một thiếu niên áo đen lên tiếng. Hai mắt đỏ rực, vô cùng đáng sợ.

Phía bên cạnh hắn lại là một thiếu niên toàn bộ y phục màu trắng. Hai kẻ đối lập một đen một trắng tạo thành một tổ hợp bắt mắt.

- Haiz, mặc dù ngươi chưa chạm đến ta, thế nhưng rất tiếc, toàn bộ huyênh đê của ta đều bị ngươi hạ nhục. Ngươi hôm nay, chết chắc!

Thiếu niên áo trắng mỉm cười. Lẩy ra từ trong không gian giới chỉ hai cái gang tay màu trắng, nhẹ nhàng đeo lên.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Di Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 317: Kết cục

Ha ha ha, tên kia rốt cuộc là đắc tội với đám người thế nào? Ngay cả Thần Long cùng Phượng Hoàng đều có vậy?

Phía dưới năm người thanh thiếu niên lên tiếng bàn luận, thiếu niên đeo mặt nạ cười nói.

- Thật không ngờ đấy, liệu với linh thú của chúng ta, có mạnh hơn không nhỉ?

Thiếu niên mặt có vết sẹo kéo dài qua mắt hỏi.

- Chưa biết chỉ có thể đánh một trận mới hiểu!

Thiếu niên tuân tử lên tiếng. Hai mắt đều toát lên chiến ý vô tận. Thiếu nữ duy nhất thì không để tâm lắm. Trong mắt nàng chỉ có một thân ảnh đang chiến đấu bên kia mà thôi.

- Nhìn kia, kia là gì?

Thiếu niên còn lại trong năm người chột kinh hô. Hai tay chỉ về một hướng trên trời. Theo hướng tay hắn chỉ, cả đám bốn người đều nhìn theo. Phía xa xuất hiện một con Bướm không lồ. Toàn thân nó một màu đen kì ảo, không hề có chút tạp chất nào. Xung quanh nó có hàng trăm hàng ngàn con bướm nhỏ hơn, toàn bộ cũng là màu đen hết. Một màu đen che kín cả một vùng trời.

- Là Tử Thiên Điệp, Là Tử Thiên Điệp!

- Ma Thần Chu Công Cẩn, chính là hắn rồi!

- Ma Thần xuất hiện, thật đáng sợ!

Phía dưới tiếng hô hào đã vang lên. Hai chữ Ma Thần đã nói lên thân phận của kẻ mới xuất hiện.

Tử Thiên Điệp mấy tháng nay danh chấn Thiên hạ, là nỗi sợ hãi của tu giả tại Trung vị diện. Nơi nào nó đi qua, toàn bộ sinh mạng đều không còn.

- Không nghĩ là chúng ta sẽ gặp lại, phải không thiếu chủ Phi Sát tông?

Chu Du vẫn phong thái ngày nào, cầm cây quạt đen của hắn mà phe phẩy. Hai mắt đầy vẻ tinh trí. Bên cạnh hắn có một người, là một thiếu niên mập mạp, toàn thân hình núng nính mỡ. Cái mặt béo tròn đang không ngừng ngoác miệng ăn chân gà. Hai mắt lác liếc nhìn xung quanh. Trên vai hắn là một tiểu tinh linh, nàng đang ngồi trên vai hắn, vắt hai chân nhỏ nhắn đung đưa.

Thất ban lúc này cũng đã nhận ra toàn bộ đám thiếu niên này. Trong lòng kinh hãi không thôi. Hắn thật không ngờ chỉ mới có hơn nửa năm mà một đám thiếu niên tại Hạ vị diện trước kia, nay lại xuất hiện. Nửa năm trước, ở hạ vị diện hắn có thể nhẹ nhàng hành hạ cả đám thiếu niên rác rưởi này. Thế nhưng hiện tại, Thất Ban có cảm xúc muốn chết rồi. Đây rốt cuộc là ông trời muốn hắn chết sao? Hiện tại bị ba hướng chặn đầu, Thất Ban chỉ còn có thể cầm đầu chạy thôi. Đánh làm sao được, chạy thì còn có cơ hội thoát thân. Chỉ còn một lối duy nhất, Thấy Ban lúc này đã quay đầu, hắn đã quyết định dùng hết sức mình để chạy, nếu đủ khoảng cách thì có thể sử dụng độn không phù rồi đi. Mà thời gian sử dụng độn không phù phải là mười giây. Trong mười giây này hắn không thể bị bên ngoài tác động. Độ Không phù này vô cùng trân quý, là vật phòng thân duy nhất mà phụ thân cho hắn. Hiện tại cũng chính là vật cứu mạng duy nhất.

- Thất Ban, Ngươi chạy không thoát đâu!

Chu Du lên tiếng nói. Thất Ban nghe cũng thấy cũng vẫn quay đầu phi hành, hắn cho dù có một phần trăm cơ hội cũng phải cố.

- Thất Ban, Ngươi tới chịu chết sao?

Một tiếng hô vang lên, không gian vang vọng tiếng nói. Thất Ban kinh hãi khựng lại, da đầu hắn muốn điên rồi. Chỉ thấy lúc này đối diện hắn lại xuất hiện một Yêu thú đang bay đến. Một con Cự lang ba đầu to lớn, khí thế đáng sợ cùng khát máu. Ba cái đầu sói đều gầm lên, không gian rung chuyển. Phía trên đầu của Cự Lang ở giữa, một thân ảnh đơn bạc đứng đó. Thiếu niên mặt mũi rất trẻ, mái tóc búi trên đầu, y phục không ngờ là của một đan sư. Phía sau lưng lại đeo một cái hồ lô màu vàng lớn.

- Ta nhận ra nó, là Cự Tam Lang thánh thú của Liên Minh chi đoàn.
- Cự Tam Lang của Liên Minh chi đoàn cũng xuất hiện sao? Thật đáng sợ.
- Thất Ban rốt cuộc đã làm chuyện gì mà hiện tại lại có kết cục như vậy?
- Xong, Thất Ban chết chắc rồi. Bốn Thần Thánh thú, hắn chạy đi đâu.

Phía dưới bàn luận sôi nổi không thôi. Thất Ban, Thiếu chủ của Phi Sát Tông, một thiên tài mạnh mẽ nhất trong lớp thanh niên cường giả của trung vị diện, hiện tại rơi vào đường cùng. Không thể thoát thân.

Lúc này trận chiến của Hoàng Minh cùng Pháp Nhĩ Tư, Việt Anh cùng Kim Hán cũng đã đến hồi kết. Pháp Nhĩ Tư cùng Kim Hán lúc này đã thân tàn mà đại, trên người hàng trăm vết thương, cổ gồng diu nhau mà đứng dậy.

- Kết quả cuối cùng của ngươi, đó chính là bỏ mạng tại đây thôi!

Hoàng Minh hai mắt lóe lên lãnh mạng. Hai tay chụp lại thành chảo, một dòng năng lượng mạnh mẽ ngay lập tức được tụ lại, sức mạnh khủng khiếp dâng cao.

Phía bên kia Việt Anh hai tay giữ kiếm thật chặt, kiếm chỉ lên trời, một đoàn ánh sáng năng lượng ngưng tụ thực chất, bóng kiếm kéo dài mấy chục mét, khí thế hủy thiên diệt địa.

- Không ổn!

Cả Pháp Nhĩ Tư cùng Kim Hán đều sợ hãi. Sử dụng toàn bộ lực lượng tạo ra lá chắn. Đối phương ra đòn quá mạnh, bọn hắn hiện tại đều không thể di chuyển được nữa.

- KaMeJoKo!

- Công Lí Phán Quyết!

Cả Hoàng Minh cùng Việt Anh đều gầm lên. Hai dạng công kích cực mạnh đánh tới. Không gian như bị năng lượng bẻ cong, cực kì đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 318: Xuyên Không giả đại chiến

Quả cầu từ trong tay Hoàng Minh bắn tới, đồng thời phía bên kia, Việt Anh một kiếm chỉ thiên bổ mạnh xuống. Pháp Nhĩ Tư cùng Kim Hán ăn trọn hai đòn hủy thiên diệt địa này. Hai tiếng nổ vang trời. Không gian hai mươi mét cát bay mù mịt. Tiếng hét thảm của Pháp Nhĩ Tư cùng Kim Hán vang lên. Không gian tĩnh lặng vô cùng. Cả Hoàng Minh cùng Việt Anh trên người đều toát lên ánh sáng trên đầu. Hoàng Minh hai mắt ngưng trọng, mặc dù tiến cấp là chuyện vui vẻ, thế nhưng đối phương tại sao cũng có chuyện đó xảy ra. Chẳng lẽ đối phương cũng có hệ thống.

Thượng Vị Diện, Phân Hồn cung.

Trong một đại điện lớn, vô cùng xa hoa, bên trong chứa hàng ngàn thủy tinh cầu. Một số người canh gác đi lại, thì thoảng còn lủi rủi với nhau hai ba câu chuyện.

Phốc!

Một quả cầu thủy tinh vỡ vụn. Ngay lập tức vị thị vệ ở gần đó chạy đến quan sát. Khi nhìn rõ vị trí của thủy tinh cầu. Hai mắt hắn đại ra, khuôn mặt khiếp sợ cực điểm.

- Lão Thất, ngươi làm sao vậy? Là ai chết đấy?

Vị thị vệ tên là Lão Thất kia lúc này toàn thân đã run rẩy không ngừng, miệng lắp bắp trả lời:

- Là...là...là...Pháp..Pháp Nhĩ..Tur!

Hắn nói hết câu, vị thị vệ kia cũng sợ hãi ngồi bệt xuống đất. Phải mất mấy phút sau cả hai mới hoàn hồn, chạy đi thông báo cho chính đường trưởng lão. Pháp Nhĩ Tur chết ư, đây chính là tin tức động trời đấy.

Liên Bạt cũng xảy ra hiện tượng y chang như Phân Hồn Cung. Thủy tinh cầu của Kim Hán tan vỡ cũng gây lên một trận náo loạn.

Hoàng Minh cũng không biết hắn đã có thêm một hai đại địch khủng bố thế nào? Hiện tại, ánh mắt của hắn đang rơi trên người thiếu niên trước mặt. Hoàng Minh và Việt Anh đứng nhìn nhau, không ai nói câu gì. Cả hai đều cảm nhận được đối phương hùng mạnh. Thế nhưng lại có chút gì đó quen thuộc. Hoàng Minh rõ ràng là cảm nhận được mang máng. Thế nhưng Việt Anh thì lại hiểu rõ mọi chuyện, chỉ có điều, hắn chưa nói ra.

Bên kia chiến trường cũng đã nổ ra, Thiên Sát đại đội ngay lập tức đánh tới đám còn lại của Phi Sát tông và Hai đại thế lực cung điện. Mặc dù tu vi của bốn mấy người kia cao hơn, thế nhưng đứng trước số lượng cao thủ gấp vô số lần này thì đều chìm vào vòng tay của đất mẹ. Trên trời Thất ban đã bị gỡ cho thân thể rã rời rồi. Cũng không thể trách hắn vô dụng, chỉ là đây không phải là cuộc đấu công bình nữa. Dưới áp lực của thần thú, thánh thú, Thất Ban ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có. Rất nhanh bị Kiều Phong một tay nắm cổ, tát cho hơn trăm cái tát. Oán niệm của Kiều Phong là mạnh nhất. Điều Thuyền là ti ti hắn tôn quý nhất, tên rác rưởi này lại dám có ý đồ khi phụ nàng. Hiện tại trăm cái tát của hắn giáng lên, đây không phải là đơn giản. Nên nhớ công pháp của hắn tu luyện, lại là Kiều Gia thập bát chương. Mỗi cái tát tùy ý của hắn chẳng khác gì một đám toàn lực cả. Chỉ khổ cho thiên hạ đệ nhất cường giả trẻ tuổi. Bị bảy tên thiếu niên khác vây công đánh cho thân tàn ma dại.

- Lão đại, người mang tới!

Kiều Phong tóm cổ Thất Ban đang tả tơi như tóm một con gà mang đến bên cạnh Hoàng Minh. Hoàng Minh hai mắt ánh lên tia lạnh lẽo. Tên rác rưởi này trước kia đã từng có ý định làm nhục Điều Thuyền trước mặt hắn. Chỉ nửa năm, nửa năm hắn đã có thể rửa đi nỗi khuất nhục. Nửa năm có thể nắm được tính mạng đối phương trong lòng bàn tay. Hoàng Minh thở ra một hơi. Một tên rác rưởi, không còn đáng để hắn ra tay nữa.

- Lão đại, ta không nghĩ là chỉ nửa năm lại gặp nhau nhau đâu!

Đoàn Dự lên tiếng cười, thân ảnh của hắn di chuyển cực tốc, tàn ảnh để lại khiến người ta lóa mắt. Rõ ràng là đã tinh tiến đến đáng sợ.

- Đoàn chông vó, ta thật sự nhớ ngươi a!

Tiểu bần tử phấn khởi vô cùng, lao đến ôm lấy Đoàn Dự. Cái miệng đầy dầu mỡ cổ gắng lau lên y phục của hắn.

- Tránh ra, tên mập chết bầm này, ngươi dám ăn nói với lão nhị của ngươi như thế sao?

Đoàn Dự cười khò, hai tay cố gắng đầu Vũ mập mập ra xa.

- Lão đại, chúng ta cũng đến rồi!

Trương Vô Ky, Chu Du, Thiệu Vân, Lệnh Hồ Sung, Tiểu Ngư Nhi cũng bước đến. Toàn bộ tiếng nói cười huyền ảo, cả đám không nói mà đều hiểu ý xếp thành hàng ngang, một hàng chín người nhìn về phía Việt Anh.

Phía xa vô số đệ tử chậm rãi quan sát. Bọn hắn thật không thể ngờ, toàn thiên tài của Trung Vĩ Điện, chín thế lực tông môn lại là huynh đệ của nhau.

- Hoàng Minh, huynh....!

Hàng Thanh Nhi hai mắt tràn đầy tâm sự. Nàng thật không thể biết, Hoàng Minh rốt cuộc là ai? Có thân thế như thế nào?

Việt Anh nhìn thấy chín người Hoàng Minh, khóe miệng có chút mỉm cười. Thật không ngờ toàn bộ cao thủ thanh niên mấy tháng nay ngang trời xuất thế của các tông môn thế lực, cuối cùng lại đều là người của Hoàng Minh.

- Lão đại, chúng ta cũng tới! Ngươi không đơn độc!

Phía sau lưng Việt Anh, năm thân ảnh đã đi đến, đứng thành một hàng nhìn về phía chín người đối diện. Sự tự tin phát ra không hề thua kém.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Di Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 319: Gaoranger xuất thế!

- Ngươi là ai?

Hoàng Minh lên tiếng, hai mắt toát lên chiến ý. Đối phương cũng là xuyên không giả như hắn sao? Đây là câu hỏi Hoàng Minh muốn làm rõ nhất trong

tình huống này. Nếu không phải có hệ thống, khi này vết sáng kia chứng minh cho điều gì?

- Người không cần biết, chỉ cần đấu với ta một trận!

Việt Anh lên tiếng. Khuôn mặt bình thường mỉm cười. Thanh kiếm giống gậy kia chỉ tới, ý tứ khiêu chiến rõ ràng.

- Tốt thôi, như người mong muốn!

Hoàng Minh lúc này đã đánh đến đỏ mắt, hiện tại biết đối phương cũng là xuyên không giả, càng làm cho hắn một hồi chiến ý. Quỷ Kiếm rút ra khỏi vỏ. Mắt trái hắn chuyển sang màu đỏ, sẵn sàng giao chiến bất cứ lúc nào. Chính lúc này, phía xa một tiếng nổ vang trời vang lên. Cả hai bên đều nhìn tới. Phía xa không ngờ xuất hiện một thân ảnh phiêu phiêu trên không trung. Toàn thân mặc bộ y phục màu đen.

- Là Thánh Cô sao?

Việt Anh mỉm cười. Người của Ma tộc rốt cuộc cũng lộ diện rồi. Thế nhưng chẳng ảnh hưởng gì đến hắn. Đám Hoàng Minh bên này lại không biết đối phương là ai, chỉ nhủ mày quan sát. Người áo đen đang bay trên trời kia không ngờ là một nữ nhân. Mỗi ánh kiếm chém xuống lấy đi vài tính mạng. Chẳng mấy chốc đã khiến vô số người kinh hãi.

- Là Thánh Cô của Ma tộc?

Tiên Tiên sợ hãi cất tiếng nói. Hàng Thanh Nhi cùng Ngọc Yên Mĩ đều rung động. Thánh Cô của Ma tộc sao? Đối phương không ngờ có thân phận cao như vậy, chiến lực cũng cường hãn không thôi.

- Thánh Cô của ma tộc. Kinh khủng như vậy?

Vũ Văn Sơn sợ hãi, ánh mắt nhìn về phía xa, thân ảnh vị Thánh Cô kia đang không ngừng phát động kiếm quang, mỗi kiếm đều lấy đi mạng người. Vô cùng đáng sợ.

- Đúng vậy, là Thánh Cô của Ma tộc. Con gái của Đại trưởng lão ma tộc Phượng Cát. Dành xưng Phượng Cửu Mĩ. Tại Thượng Vị diện là một sát tinh đáng sợ. Không ai gặp ả mà có thể sống sót.

Tiên Tiên ngưng trọng nói.

Bên kia vị Thánh Cô ma tộc chỉ đánh ra chục kiếm quang nữa, không ngờ Thông đạo tiến vào tầng thứ ba đã xuất hiện. Ngay lập tức nàng ta dẫn theo năm người cùng tiến vào.

- Lão đại, ta sẽ đi vào ngăn chặn nàng, không thể để ma tộc chiếm lấy bí địa được.

Kiều Phong nói, ánh mắt vô cùng lo lắng. Hoàng Minh gật đầu, ma tộc nếu chiếm được thứ gì đó khủng bố, sau này đánh với Ma Vương, nhất định sẽ thất bại thảm hại.

- Được, Chu Du, Kiêu Phong, Vũ bàn tử, ba người tiến vào trước!

Chu Du cùng Kiêu Phong, Vũ mập mập gật đầu, ngay sau đó tiến lên Tử Thiên Điện phóng vào tầng thứ ba. Thiên sát đại đội cũng ngay lập tức được điều động tiến vào tầng thứ ba. Chỉ còn lại đám người Hàng Thanh Nhi, Ngọc Yên Mĩ đều chưa có đi. Còn bốn năm đoàn đội nhỏ cũng không gấp. Tầng thứ ba mở cửa một ngày, hiện tại bọn hắn đều không vội.

- Sáu người ở lại sao? Hoàng Minh, người rất công bằng đấy!

Việt Anh cười lớn, hai mắt cũng bắt đầu lóe lên tinh quang chiến đấu.

- Ta không cần biết người là ai, có mục đích gì, nhưng trận chiến này, trước sau cũng có, vậy sao không tiến hành luôn bây giờ!

Hoàng Minh cười theo, khí thế tăng cao không ngừng. Thân thể hắn biến đổi khiến người ta kinh sợ. Chỉ thấy lúc này bao xung quanh hắn là một đoàn linh lực. Trông giống một lớp lửa bao phủ, mái tóc dựng đứng, toàn bộ chuyển thành màu vàng. Thân hình chậm rãi bay lên cách mặt đất hai mươi phân.

- Lão đại?

Đám Trương Vô Kỵ, Lệnh Hồ Sung, Triệu Vân, Tiểu Ngư Nhi, Đoàn Dự đều kinh ngạc. Hoàng Minh có loại công pháp mới gì đây. Hắn lại có xu thế bay lên, chẳng nhẽ là đã đột phá tới huyền thần cảnh giới rồi hay sao?

Cũng không thể kém cạnh, Trương Vô Kỵ rút đại đao đen nhánh ra, Lệnh Hồ Sung cũng rút thanh kiếm đỏ rực như lửa. Đoàn Dự hai tay là hai thanh trường kiếm phát ra ánh sáng màu lam. Tiểu Ngư Nhi cũng là kiếm, Triệu Vân trường thương nắm chắc trong tay.

- Hay lắm, Tiến hóa siêu xayda cấp một sao? Trạng thái tốt nhất để đánh với đối thủ, đó là sự tôn trọng bậc nhất!

Việt Anh cười lớn, ánh mắt vô cùng hân hoan. Hắn lấy ra từ trong không gian giới chỉ một cái áo khoác. Năm vị tiểu đệ của hắn cũng như thế. Khi Hoàng Minh nhìn thấy bọn hắn mặc bộ áo khoác này lên. Hai mắt có chút không tin tưởng được, cái miệng như muốn há hốc ra vì ngạc nhiên.

- Không phải chứ, mịa?

Hoàng Minh không nhìn được chửi thề. Bởi vì trước mặt hắn cảnh tượng quá quỷ dị. Đám Trùng Vô Kỳ, Đoàn Dự thấy Hoàng Minh thất thố như vậy thì đều cảnh giác nhìn tới. Trên trời Thần Long, Phụng Hoàng cùng Tam Đầu Lang đều yên lặng dõi theo.

Không làm cho Hoàng Minh thất vọng, cảnh tượng đúng như những gì hắn sợ hãi. Chỉ thấy lúc này sáu người Việt Anh rút ra một chiếc điện thoại. Ngay lập tức cả sáu người đều xuất hiện các động tác tiêu chuẩn, ấn nút, khởi động, tạo hình và.....biến thân!

- Luồng điện Gaos!

Ánh sáng chói lòa xuất hiện, không gian biến đổi làm cho phía Hoàng Minh bị lóa mắt. Hoàng Minh không thể đứng yên lúc này nữa. Đôi phương thật sự là không có giả vờ. Lại biến hình siêu nhân sao?

Hoàng Minh có cảm giác trời đất sụp đổ trong đầu hắn. Không khí như biến mất khiến hắn khó có thể thở được. Điện rồi, cái thế giới này điện mất rồi. Hoàng Minh thật sự có cảm xúc muốn cắn đầu lưỡi xem mình có đang mơ không?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 320: Một đấu một

Vào lúc này, ánh sáng cũng đã biến mất, toàn trường yên tĩnh không một tiếng động. Ai cũng há hốc miệng kinh hãi. Sáu người ở kia hiện tại còn là người sao? Ngoài Hoàng Minh là người địa cầu không lạ lắm gì biến thân siêu nhân này, còn toàn bộ người ở đây, xin lỗi, quá chói mắt rồi.

- Đỏ Vàng Xanh Đen Trắng Bạc sao? Mịa, sao mà giống như bút chì màu thế?

Đoàn Dự không nhìn được thốt lên. Hoàng Minh gật gật đầu, quả thật là giống bút chì màu đấy.

- Đệ lại thấy cũng rất ngẫu mà. Biến thân sao?

Tiểu Ngư Nhi mỉm cười, hai mắt lóe lên chiến ý.

- Không biết so với Phụng Hóa của ta có mạnh hơn hay không?

Triệu Vân nắm chặt trường thương, lăm bằm.

Hoàng Minh bên tai lúc này lại vang lên tiếng thông báo.

- Tỉnh Tỉnh, phát động nhiệm vụ:

Xuyên Không đệ nhất tu giả.

Đánh thắng xuyên không giả đối đầu, xứng danh đệ nhất hệ thống.

Thành công:

- Nhận được một lần triệu hồi miễn phí
- Nhận được mười hạt đậu thần
- Kích hoạt huyết khế giới hạn một chủng tộc.

Thất Bại:

- Hủy bỏ huyết khế giới hạn Uchiha.

- Toàn bộ kỹ năng trở về số không.

- Đẳng cấp hạ xuống mười cấp.

Hoàng Minh nghe thông báo mà kinh hãi. Hệ thống thưởng phạt lần này là chơi lớn rồi. Hoàng Minh nghi ngờ hệ thống của hắn đang bắt hắn thay nó giương uy chẳng?

- Hoàng Minh, Ta với ngươi, một trận chiến!

Việt Anh tiến tới phía trước lên tiếng, hào khí ngút trời. Trong lớp bao bọc của Siêu Nhân Bạc, hắn tiến tới mười bước. Hoàng Minh lúc này cũng mỉm cười, nụ cười hiểu chiến.

- Lão đại, chúng ta cùng lên!

Triệu Vân hai mắt ánh lên hai tia lửa màu vàng. Toàn thân hắn ngay lập tức được bao phủ một lớp hoàng diễm. Lớp hỏa diễm này hóa thành thực chất, ngay lập tức bao trùm cả thân hình hắn. Xuất hiện những lớp lông xinh đẹp bao trùm thân thể hắn. Phía sau lưng là hai đôi cánh màu vàng bằng hỏa diễm, cực kì diễm lệ.

- Phụng hóa sao?

Không biết ai hô lên, toàn trường kinh hãi, không ngờ cả đời này lại có thể tận mắt chứng kiến phụng hóa. Hàng ngàn năm trước kia, Phụng Hóa đã không còn. Huyết mạch Phụng Hoàng vốn đã thừa thốt, muốn dung hợp Phụng Hoàng Tinh huyết, đó là điều không thể. Hiện tại, không ngờ lại có người dung hợp thành công sao? Còn chưa hết kinh hãi, kể bên Hoàng Minh, Đoàn Dự cũng cười vang nói:

- Chiến đấu bên lão đại nguoi, tất nhiên phải dùng thủ pháp mạnh nhất rồi!

Nói đến đây, không ngờ cả thân hình Đoàn Dự bỗng chốc biến hóa nghiêng trời lệch đất. Toàn thân hắn xuất hiện những lớp vảy màu lam. Trên đầu mọc lên một cái sừng dài, nhọn. Hai bàn tay xuất hiện những móng vuốt sắc bén, phía sau lại có một cái vĩ dài hơn hai mét, liên tục ngoe nguẩy.

- Long hóa, trời ạ, lại là Long hóa?

Vũ Văn Sơn há hốc mồm, chỉ nói được một câu rồi sợ hãi. Không chỉ hắn, toàn trường cũng đều thất thố như thế cả. Bọn hắn làm sao có thể ngờ được, Phụng Hóa cùng Long Hóa trong truyền thuyết hôm nay lại xuất hiện. Hơn nữa lại là cùng xuất hiện trên người hai thiếu niên cao thủ trẻ tuổi.

Hoàng Minh rất hài lòng với tốc độ phát triển của các huynh đệ, thế nhưng lúc này hắn lại lên tiếng ngăn cản.

- Trận chiến này là trận chiến của ta. Các đệ, không được phép tham gia, ai xông vào, là coi thường lời ta nói, ta sẽ không chấp nhận người huynh đệ này!

Hoàng Minh nói ra lời này, năm người Đoàn Dự, Triệu Vân, Trương Vô Kỵ, Lệnh Hồ Xung, Tiểu Ngư Nhi đều kinh hãi. Lão đại sao lại nói như thế, lại còn rất trịnh trọng nữa. Không ai dám nghi ngờ lời nói của hắn, chỉ có thể đưa mắt nhìn nhau sau đó lắc đầu khó hiểu.

- Nguoi tới, đây là cuộc chiến của riêng hai chúng ta!

Hoàng Minh lên tiếng, thân ảnh bay là lạ cách mặt cát hai mươi phân. Bay tới một điểm cách xa hơn trăm mét thì dừng lại. Khoanh tay đứng nhìn.

- Lão đại, chúng ta kẻ hèn, đánh tới đi. Chúng ta có nhiều linh thú hơn, chiếm thượng phong là chắc chắn. Gao đồ tiến lên nói với Việt Anh. Việt Anh lúc này lắc đầu, đoạn nói:

- Hàn Tiên, không thể làm thế, đây là trận chiến ta mong chờ rất lâu rồi, là trận chiến của hai người mà thôi!

Ngay sau đó, hắn quay lại nhìn năm người còn lại, lên tiếng:

- Trận này không ai được can thiệp, chỉ có ta và hắn!

Việt Anh nói xong, thân ảnh lập tức phi hành tiến tới đối diện Hoàng Minh ngoài xa. Hiện trường hiện tại chỉ có hơn năm mươi người, ai ai cũng nhìn chăm chăm vào hai thân ảnh ngoài kia. Một người toàn thân được bao phủ bởi y phục kì lạ. Không thấy rõ khuôn mặt sau lớp mặt nạ kì quái kia. Thế nhưng trên người hắn mang theo một sự cô tịch. Cô tịch của một con sói. Một người thì mái tóc chuyển màu vàng, thân thể phiêu dật trên không, khí tức mạnh mẽ tỏa ra khiến ai cũng phải run rẩy.

- Nguoi tên là gì? Đến từ đâu?

Hoàng Minh lên tiếng hỏi. Chiến ý đã dâng cao lên. Xung quanh hắn cát đã bắt đầu bị đẩy ra, không khí như bị xé rách.

- Ta sao? Đánh thắng ta nguoi sẽ biết!

Việt Anh vẫn bộ dáng thần bí đó. Sau chiến phục siêu nhân, không ai biết được tâm tư của hắn hiện tại như thế nào. Chỉ biết rằng, hai cao thủ trẻ tuổi nhất, một trận đấu mạnh nhất mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 321: Đánh 1

Ta tới!

Hoàng Minh hét lớn, tay phải cầm Quỷ Kiếm phóng tới. Khí thế như hồng, tốc độ nhanh khủng khiếp, khoảng cách một trăm mét mà chỉ thoáng cái đã thu hẹp lại.

- Tốc độ thật đáng sợ!

Cửu Long nuốt nước bọt cái ực, miệng hấn lăm lăm. Khán giả quan chiến toàn bộ chăm chú tập trung nhìn vào chiến trường.

- Tôi hay lắm!

Việt Anh hô lớn, thân thể hấn cũng biến mất khỏi chỗ, keng keng keng, hai thân ảnh phút chốc đã giao thủ mấy trăm chiêu. Tốc độ của cả hai đều rất nhanh. Hiện trường đều là kim thần cảnh trở lên, miễn cưỡng có thể dõi theo được động tác của cả hai người.

- Thiên kích súng!

Kiếm của Việt Anh thay đổi biến thành súng, bắn ra một loạt đạn ánh sáng.

- Thổ thuật, Thổ lưu bích!

Hoàng Minh ngay lập tức triệu hồi tường chắn. Tiếng nổ ầm ầm vang lên. Tường đất liền bị phá vỡ. Hoàng Minh lao ra, Quang ảnh thân pháp vận chuyển đến cực hạn, gia tốc thêm lực lượng huyết mạch siêu xayda, lại cận thân đánh nhau.

Hoàng Minh một kiếm chém ngang từ vai Việt Anh kéo xuống, chỉ thấy tóe lên mấy tia sáng, đồng thời hấn cũng ăn một chọc từ Việt Anh. Cả hai tách ra một đoạn.

- Rasengan!

Tay trái Hoàng Minh xuất hiện quả cầu năng lượng, phi tới ẩn xuống vị trí của Việt Anh, Việt Anh nhanh chóng bay lên trên cao né đi. Chính lúc này Hoàng Minh liền sử dụng kỹ năng:

- Trần trời!

Việt Anh kinh ngạc, ngay lúc này bản thân hấn bị kìm hãm, toàn thân không thể nhúc nhích một chút nào. Hoàng Minh biến mất tại chỗ, ngay lập tức xuất hiện đằng sau Việt Anh, tung ra liên kích sáu nhát chém liên tục. Các tia lửa bắn ra, chiến phục của Việt Anh gần như sắp bị đánh mất. Việt Anh bị chém cho lao xuống mặt đất.

- Lão đại!

Bên kia năm tiêu đệ của Việt Anh sợ hãi kêu lên. Hoàng Minh thừa thế lao theo, một kiếm đâm tới giữa bụng Việt Anh. Nếu một kiếm này đâm trúng, nhất định là đòn chí mạng. Thế nhưng một kiếm này bất ngờ đâm vào không khí. Thân ảnh Việt Anh vậy mà biến mất không thấy.

- Hấn đâu rồi?

Hoàng Minh kinh ngạc tự hỏi. Bất ngờ một luồng kinh phong từ trên trời đánh xuống. Việt Anh xuất hiện trên đầu Hoàng Minh, một Kiếm chém tới:

- Nhất kiếm định thiên hạ!

Một kiếm quang lớn vô cùng chém ra, cả kiếm quang toát lên màu sắc màu trắng, sắc bén vô cùng, tốc độ cũng cực nhanh. Hoàng Minh không giám đỡ một đòn này, ngay lập tức sử dụng Dịch Chuyển tức thời, xuất hiện cách xa ba mươi mét. Kiếm quang nhìn mỏng manh, cứ thế lao xuống đất nổ vang. Cát trên sa mạc bắn tủa tung. Phạm vi hai mươi mét dưới sa mạc biến mất, tạo thành một cái hố lớn. Hoàng Minh hai mắt lóe tinh quang. Lựa chọn né đi kiếm quang vừa rồi là lựa chọn chính xác.

- Chạy được sao?

Việt Anh lớn tiếng, ngay lập tức thanh kiếm của hấn biến đổi. Mũi kiếm nâng lên một tầng nữa, hiện tại dài đến một mét rưỡi. Hoàng Minh ngay lập tức cảm thấy không ổn. Thế nhưng chợt nhận ra, bản thân hấn không thể di chuyển được.

- Áp chế sao?

Hoàng Minh kinh ngạc. Chỉ thấy Việt Anh nâng thanh kiếm của hấn lên, ngay lập tức phía trước hấn xuất hiện một bàn bi a. Ba viên ngọc xuất hiện ở chính giữa. Hoàng Minh rõ ràng cảm giác được toàn bộ sự việc diễn ra, thế nhưng hấn lại không thể di chuyển.

- Đòn Quyết định!

Việt Anh hô lớn, cánh tay trái làm điểm tựa, tay phải đóng mạnh kiếm của hắn vào ba viên ngọc. Ba viên ngọc bắn tóe tung trên bàn bi a, cuối cùng toàn bộ hướng Hoàng Minh mà va vào. Trên trời nổ tung, toàn trường sợ hãi.

- Hoàng Minh!

- Lão đại!

Hàng Thanh Nhi kêu lên sợ hãi. Đám Đoàn Dự cùng Trương Vô Kỵ cũng kinh hãi thất sắc. Trên không rơi xuống một vật, Việt Anh ồ lên một tiếng. Vật rơi xuống không phải là Hoàng Minh.

- Một khúc cây sao?

Bên kia năm người còn lại đều kinh ngạc. Không ngờ Hoàng Minh né tránh được một đòn mạnh như vậy? Bọn hắn đều biết, đòn quyết định của Việt Anh mạnh đến thế nào.

- Lão đại ở bên kia!

Tiểu Ngư Nhi chỉ tay, toàn bộ mọi người đều nhìn theo. Hoàng Minh đã xuất hiện phía bên dưới sa mạc. Vẫn duy trì cảnh tượng bay là là trên mặt cát.

- Người chạy rất nhanh, đến lúc này rồi, không cần thăm dò nhau nữa. Ta biết người chưa sử dụng toàn bộ sức mạnh siêu xayda cấp một!

Việt Anh cũng từ từ hạ xuống, tiếng nói phát ra chậm chậm đầy tự tin. Hoàng Minh cười lớn, đoạn nói:

- Ha ha ha, ta thật muốn biết người đến từ nơi nào, nhưng không cần vội, đánh bại người, người sẽ phải nói.

Vừa dứt câu, Hoàng Minh hai tay dạn ra, cả thân hình hắn liền phát sáng. Áo của hắn ngay lập tức phát nổ chia thành trăm mảnh nhỏ rơi xuống. Thân thể hoàn mỹ lộ ra, bắp tay, cơ, gân, mui, nổi rõ mồn một tràn đầy sức mạnh. Một đoàn lõi điện bao phủ thân hình hắn, mái tóc vừa nảy dựng đứng vốn chuyển sang màu vàng, hiện tại lại phát phơ theo gió, mắt trái hắn một màu đỏ, mắt phải là màu vàng.

- Aaaaaaaa!

Hoàng Minh gầm lên một tiếng, xung quanh hắn ba mươi mét sa mạc nổ tung, cát bay đầy trời, mù mịt. Cảnh tượng khủng bố đáng sợ. Cát bay lên cao thế nhưng không có một hạt nào có thể chạm vào người hắn. Toàn bộ đều bị luồng linh lực dao động bên ngoài chặn lại. Hoàng Minh lúc này như một chiến thần, khí tức bao trùm thiên hạ. Tay phải cầm Quỷ Kiếm, sát khí tuôn trào. Hình ảnh của hắn làm người ta không khỏi ngơ ngẩn, tâm hồn rung động không thôi.

- Hay lắm, phải như thế mới đúng chứ!

Việt Anh cười lớn. Không những không lo lắng mà lại như hưng phấn. Hắn lúc này chuỗi kiếm nhanh chóng xuất hiện một vòng tròn. Tay phải hắn xuất hiện một trái cầu màu xanh lá cây. Nhanh chóng đặt trái cầu màu xanh này vào vòng tròn dưới chuỗi kiếm. Hắn giơ cao kiếm lên trời, hét lớn:

- Triệu hồi sức mạnh Đồi cánh bầu trời. Tiến hóa super sentai!

Kiếm của hắn lóe sáng, nhất là quả cầu màu xanh kia càng phát ra khí tức năng lượng kinh khủng. Chiến phục siêu nhân của hắn không ngờ biến đổi. Trên đầu hắn xuất hiện hai tấm kính, cả trước lẫn sau. Máu bạc đã thêm một vệt màu xanh lá cây. Phía dưới trước người xuất hiện một bộ giáp. Hai vạch Máu bạc của siêu nhân gao xuất hiện thêm hai vạch màu xanh đan xen. Hai bên sống quần, gầy đều xuất hiện thêm những vạch xanh lá. Phía sau lưng lần này xuất hiện thật sự một cây gậy lớn kiểu gậy bóng chày.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 322: Đánh 2

Biến đổi! Chiến Binh Bầu trời!

Việt Anh hét lớn một tiếng, hai tay đẩy áo giáp trên người ra phía sau. Tấm áo giáp rơi xuống sa mạc nổ ầm một tiếng, mặt cát lún xuống cực sâu, hiển nhiên bộ giáp đó sức nặng có lẽ phải đến ngàn cân. Tay phải Việt Anh giơ lên, đẩy phần trên đầu của hắn, chiến mũ đầy ngược về sau một trăm tám mươi độ, mặt kính phía sau hoán đổi cho mặt trước. Mặt kính này rõ ràng là hình dáng của hỏa diễm trập trùng.

Một tay cầm kiếm một tay cầm gậy, khí thế của Việt Anh cũng tăng cao trông thấy.

- Húuuuuuu!

Tiếng hú lớn của loài Sói vang lên khắp không gian khiến người ta phải run sợ.

- Lão đại đã tiến hóa bậc hai rồi, hiển nhiên đối thủ rất mạnh!

Siêu nhân vàng lên tiếng, hai bàn tay hấn nắm chặt. Đã lâu rồi, hấn không có cảm giác sục sôi ý chí chiến đấu như vậy.

- Đúng thế, một trận chiến này, hai người họ đều là đỉnh cao trong tầng lớp thanh niên cường giả.

Siêu nhân đen lên tiếng cảm thán. Toàn trường lúc này đều chăm chú nhìn về chiến trường sắp phát sinh. Khí thế bàng bạc từ cả hai toát lên làm người ta không khỏi kinh hãi.

- Đánh rồi!

Không biết ai đã hô lên, chỉ thấy lúc này cả hai người trên không đã lao vào nhau. Tốc độ lần này quá khủng bố, dường như không ai ở phía dưới có thể theo kịp được nữa. Bọn hấn chỉ thấy lơ mờ hai cái bóng trên trời đang không ngừng va chạm, không ngừng so chiêu.

- Thật khủng bố, bọn hấn mới bao nhiêu tuổi chứ?

Cửu Long hai mắt đã đỏ lên, hấn thật sự kích động.

- Đúng thế, đến cả tầng lớp trung niên như Tông chủ chưa chắc đã có thể chiến đấu đến tình trạng này!

Lã Cuồng cũng gật đầu đồng ý. Hấn vốn là cuồng nhân tu luyện, hiện tại nhìn thấy hai thiếu niên, tuổi tác thậm chí còn nhỏ hơn hấn một hai, thế nhưng thực lực của bọn hấn, đám người Lã Cuồng chỉ có thể ở phía sau, thúc ngựa đuổi theo sợ cũng không kịp.

- Keng, keng, rầm, rầm!

Tiếng binh khí va chạm, tiếng nổ của không gian cùng linh lực vụn vụn. Sa mạc liên tục phải hứng chịu những pha dạo động đáng sợ, cát bay đầy trời. Việt Anh càng đánh càng kinh hãi, Hoàng Minh có thể né tránh rất nhiều đòn tấn công của hấn, phải chăng hấn đã nắm được áo nghĩa bản năng vô cực. Mặc dù chân động, thế nhưng thế công của hấn vẫn không ngừng.

- Hóa ra là do Sharingan!

Việt Anh sau nhiều lần công kích hơn đã nhận ra, Hoàng Minh là đang dựa vào Sharingan để né tránh cùng phản đòn. Không phải là áo nghĩa bản năng vô cực.

- Đa trùng ảnh phân thân chi thuật!

Hoàng Minh kết ấn, ngay lập tức trên trời xuất hiện hơn hai trăm Hoàng Minh giống y hệt bản thể. Hiện tại Hoàng Minh đã đạt đến Nguyên Anh cảnh giới sơ kỳ, kết hợp với sức mạnh của huyết mạch Siêu xayda, hiện tại số lượng phân thân của hấn khi kết ấn có thể lên tới hai trăm ba mươi tám. Số lượng kinh người bay trên trời làm phía dưới kinh hãi. Mặc dù ảnh phân thân không có Quỷ kiếm, thế nhưng vẫn có tám mươi phần trăm sức mạnh của Hoàng Minh. Lòng bàn tay rất nhanh xuất hiện rasengan cùng chidori. Hơn nữa mỗi phân thân đều nắm trong tay sức mạnh của huyết mạch xayda, lực chiến đấu có thể trông thấy.

- Hừ, phân thân thuật sao?

Việt Anh hừ một tiếng, không hề sợ hãi. Kiếm của hấn nhanh chóng xoay ngang, hai tay cùng nâng kiếm lên, lập tức hét:

- Đoi cánh bầu trời, Nhân thân chi thuật!

Cảnh tượng khủng bố xảy ra, trên trời lúc này đã chia thành hai phe. Một phe là hai trăm ba mươi tám Hoàng Minh, một phe là hai trăm sau mươi Việt Anh.

- Thật là điên cuồng mà!

Vũ Văn Sơn ngồi bệt xuống đất, trái tim hấn lúc này đã rung động cực độ rồi. Hai kẻ trên trời còn là người sao? Yêu nghiệt, đúng là yêu nghiệt rồi. Không chỉ hấn, lúc này bên dưới đất không còn ai có thể giữ được bình tĩnh nữa. Hai người thiếu niên kia, thân ảnh ngập trời kia như hai vị thần vậy.

- Tới đây!

- Tốt!

Hoàng Minh cùng Việt Anh hô lớn, trên trời loạn thành một đoàn, cảnh tượng còn khủng bố hơn khi nãy rất nhiều. Ma pháp, chiến kỹ đầy trời, tiếng nổ ầm ầm vang lên, quả là một trận chiến đáng để thiên hạ thán phục. Nếu bên ngoài hàng vạn tu sĩ có thể nhìn thấy trận chiến bên trong này, khẳng định không kẻ nào có thể đứng vững.

Hơn năm phút, ngươi tới ta lại, số lượng bắt đầu giảm dần đi rồi. Lúc này Việt Anh cùng Hoàng Minh vẫn đang giáp lá cà chiến đấu.

- Người rất mạnh!

Việt Anh lên tiếng, Hoàng Minh cũng không tự cao, đoạn đáp:

- Ta cũng rất kinh ngạc, người cũng rất mạnh!

Cả hai sau pha va chạm này, đều tách ra hai mươi mét.

- Trần Trời!

Hoàng Minh ngay lập tức sử dụng trần trời khi nó vừa quay vòng xong. Việt Anh một lần nữa rơi vào áp chế không gian, lãnh đủ sáu kiếm. Chiến giáp giúp hắn đỡ đi phần nào sát thương của Hoàng Minh. Nhất là nội tại của Quỷ Kiếm không hề được phát huy. Hoàng Minh có chút không thỏa mãn, sau khi chém ra sáu kiếm, ngay lập tức cánh tay tụ một lượng lớn sức mạnh. Nhân cơ hội đối phương còn chưa thoát khỏi áp chế để chém tới. Thế nhưng, Việt Anh đã biến mất. Thứ Hoàng Minh chém được chỉ là một bộ chiến giáp mà thôi.

- Thoát xác sao?

Hoàng Minh hơi giật mình, hắn nhớ lại một chút. Đúng là hurricanger có chiêu thức này. Không khác thể thân thuật của hắn là mấy.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 323: Đánh 3

- Người đâu rồi?

Hoàng Minh lúc này chăm chú tìm kiếm xung quanh. Dao động năng lượng phát ra ngập trời.

- Bên kia?

Hoàng Minh quay ngoắt lại phía sau cách hắn một trăm mét. Thân ảnh Việt Anh đang đằng đằng không nhìn hắn từ phía xa. Hoàng Minh ngay lập tức vận khí muốn lao đến, thế nhưng hắn lại phát hiện ra, hắn lại không thể di chuyển.

- Mịa kiếp, lại bị áp chế sao?

Hoàng Minh chửi thề một tiếng, ánh mắt nhìn về phía Việt Anh. Việt Anh lúc này gậy đã đeo phía sau, cánh tay trái cầm kiếm, tay phải cầm một quả cầu. Cánh tay hắn cong về sau, thân người hơi ngửa về sau lấy đà. Không gian như bị bẻ cong, không khí vang lên tiếng hò hét kì lạ. Nó giống như một khán đài ồn ã tiếng hò hào của một buổi bóng chày vậy.

- Cú ném cuối cùng!

Việt Anh hét lên, cánh tay ném mạnh trái cầu về phía Hoàng Minh, tốc độ quả cầu này cực nhanh, quả cầu này vận vẹo theo quỹ tích quỹ dị, sức mạnh kinh khủng kéo tới, Hoàng Minh có chút không nhịn nổi kinh sợ.

Bùm!

Một tiếng nổ kinh thiên vang lên, toàn trường sợ hãi. Một đòn này quá mạnh rồi, hơn nữa rõ ràng là Hoàng Minh bị áp chế không thể di chuyển. Ai cũng hiểu chuyện này, nhìn Hoàng Minh ngây ngốc mà chịu một đòn này, mọi người tim đều rơi rụng.

- Hoàng Minh!

- Lão đại!

- Hoàng Minh ca ca!

Hàng Thanh Nhi, Tiên Tiên, Ngọc Yên Mi đều sợ hãi hét lên.

- Lão đại thua sao?

- Không thể nào?

Đoàn Dự ánh mắt sợ hãi thốt lên. Triệu Vân cũng không thể tin được. Hoàng Minh chịu một đòn kia, làm sao có thể chứ?

- Ta xxx, Lão đại!

Trương Vô Kỵ điên cuồng, chân đạp xuống một cái thật mạnh. Chỉ đáng thương cho vị Thiếu Chủ của Phi Sát Tông. Đã bị trọng thương yếu ớt quỵ dưới mặt cát, ăn một đạp này của Trương Vô Kỵ thì lục phủ ngũ tạng như bị tan nát, phun ra một búng máu, ngã vật ra đất không cựa quậy, không rõ là còn sống hay đã chết. Thế nhưng lúc này chẳng ai quan tâm đến hắn còn sống hay chết. Toàn bộ ánh mắt đều hướng lên bầu trời.

- Không thể, lão đại không thể thua như thế được?

Lệnh Hồ Xung hai mắt lóe lên tia sắc lạnh, đáng sợ vô cùng.

Phía trên trời vụ nổ kinh khủng đầy roi xuống một thân cây. Việt Anh hai mắt tức tối vô cùng, không nhịn nổi chửi tục:

- Ta xxx con mịa nó, ta muốn khô máu một lần!

Hoàng Minh xuất hiện ở phía xa bỗng nhiên chấn động. Câu chửi thề này, câu này rất quen thuộc a. Trong đầu hắn bỗng xuất hiện một thân ảnh, một thân ảnh quen thuộc vô cùng. Chỉ vài giây sau, hắn bỗng nở nụ cười.

Nhìn Hoàng Minh xuất hiện, phía bên dưới đám người Lưu Vân Tông thở ra một hơi, ba nữ tử hai mắt sáng lên, nắm tay nhau mà không nói gì. Cặp mắt đẹp hướng lên trời theo dõi thân ảnh kia.

Việt Anh nhìn Hoàng Minh xuất hiện, ý chí chiến đấu lại tăng cao, lấy ra gậy sau lưng, không ngờ lắp vào kiếm của hắn. Chỉ vài động tác, không ngờ xuất hiện trước mắt lúc này lại là một thanh Cự Kiếm.

Hoàng Minh hơi nhíu mày, hiện tại hắn nhờ có sức mạnh Siêu xayda mới bù lại, có thể đánh ngang hàng với đối thủ. Thế nhưng đối thủ có quá nhiều con bài tẩy. Liên tục thay đổi, quá mức quý dị.

- Nhất Kiếm Định Thiên hạ!

Việt Anh hét lớn, cự kiếm chém vào không gian tạo thành một vết kiếm dài mấy chục mét, thanh thế vô cùng. Hiên nhiên cự kiếm này chém ra, mạnh hơn so với kiếm của hắn khi nãy chém ra. Hoàng Minh thân thể ngay lập tức dùng tốc độ nhanh nhất bay vọt lên không, né tránh đi một chém kia. Thế nhưng khi vừa mới vọt lên, thức thứ hai Việt Anh lại chém tới:

- Nhị Kiếm Phá Thương Khung!

Hoàng Minh chặt vật né tránh, hiện tại Dịch chuyển tức thời cùng thể thân thuật chưa quay vòng xong, hắn chỉ có thể tự thân né tránh thôi.

- Tam Kiếm Cứu Trọng Thiên!

Kiếm thứ ba đã chém ra, khí thế bàng bạc to lớn áp tới. Ngũ thức kiếm của Việt Anh, chiêu sau mạnh hơn chiêu trước, chỉ thấy lúc này thức thứ ba độ lớn của Kiếm Quang đã lớn bằng một tảng đá mấy trăm cân. Hoàng Minh mặc dù tốc độ nhanh thế nhưng vẫn bị chém sượt qua vùng eo, máu tươi chảy ra. Hắn chỉ kịp vận khí lên, tu bổ nơi bị thương ngay lập tức. Nếu không phải có linh lực lượng của Huyết mạch Siêu Xayda, một kiếm vừa rồi chỉ sợ để lại một vết thương khủng bố. Hoàng Minh chặt vật tránh né thức thứ ba, còn chưa vững thì thức thứ tư đã xuất hiện:

- Tứ Kiếm Niệm Vĩnh Hằng!

Việt Anh hét lớn, thức thứ tư xuất hiện. Một vết dài kiếm Quang lớn bằng cả một tòa phủ đệ xuất hiện. Hoàng Minh lập tức sử dụng đa trùng ảnh phân thân chi thuật, kéo dài khoảng cách bản thân ra ngoài. Một kiếm này thanh thế quá lớn, chỉ thấy nó bao phủ cả một không gian mấy trăm mét.

Ầm ầm ầm, toàn bộ phân thân của Hoàng Minh đều biến mất. Hắn may mắn nhờ một chiêu này mà thoát đi được. Thế nhưng đã rơi vào thời gian quay vòng. Hiện tại đối phương mà chém tới một chiêu nữa thì. Hoàng Minh nhíu mày lo lắng. Không ngờ điều Hoàng Minh lo lắng lại xuất hiện. Việt Anh giơ cao cự kiếm. Hét lên một tiếng, hai tay nâng cự kiếm chém xuống:

- Ngũ Kiếm Không Thiên Hạ!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 324: Đánh 4

Thiên địa như biến sắc, khí thế cực kì lớn đè nặng xuống làm người ta ngạt thở. Chỉ thấy một kiếm này của Việt Anh đánh ra, kiếm quang khủng bố một màu vàng chém tới Hoàng Minh. Một kiếm như muốn chém thiên địa làm hai. Phía dưới toàn trường đều thất sắc, ai cũng cảm thấy như tận thế đã đến rồi. Người phía dưới còn thấy áp lực đáng sợ hướng chỉ kẻ chính diện đón đỡ là Hoàng Minh.

- Lần này ta xem ngươi trốn làm sao thoát!

Việt Anh hô lớn. Kiếm quang như một con mãnh long to lớn hàng trăm mét, hung mãnh lao đến, toàn bộ nuốt chửng Hoàng Minh. Lại một lần nữa sự sợ hãi lại xuất hiện trên khuôn mặt của hai đám người Hàng Thanh Nhi, Tiên Tiên, Trương Vô Kỵ, Triệu Vân.

- Không sao, hẳn nhất định không sao đâu? Chúng ta phải tin vào hẳn!

Ngọc Yên Mĩ tuy sợ hãi nhưng vẫn cố gắng an ủi mọi người. Trong thời khắc này đúng là chỉ có thể cầu nguyện như thế.

Ầm ầm ầm!

Tiếng nổ vang dội trên bầu trời. Không gian vận vẹo quỷ dị, trên trời dưới đất đều bị chấn động khủng bố. Một kiếm này đúng thật sự là quá sức tương tượng của mọi người rồi.

- Có thắng không?

Năm vị tiểu đệ của Việt Anh thì nắm chặt tay chờ đợi, chờ đợi thân ảnh Hoàng Minh rơi xuống.

- Có khi nào hẳn bị một đòn này đánh thành tương thịt rồi không?

Siêu nhân trắng lên tiếng nói. Cả đám đều hoài nghi, ánh mắt chăm chú hướng lên bầu trời.

- Ta kháo, kia là gì vậy?

Siêu nhân xanh hô lên, ánh mắt kinh sợ nhìn chằm chằm trên trời. Nơi vụ nổ tiêu tán đi. Không chỉ có hẳn, phía dưới ai cũng kinh hãi không thôi. Cảnh tượng hết sức quỷ dị xuất hiện trên trời làm người ta không thể rời mắt, thậm chí nhiều kẻ còn há hốc miệng ra không khép lại được.

- Susano?

Việt Anh thốt lên, hai mắt nhìn chằm chằm về cách đó hơn trăm mét. Ở nơi đó thân ảnh Hoàng Minh đang được bao bọc bởi một bộ xương quỷ dị. Mắt trái của hẳn chảy xuống một vệt máu. Nhân cầu đỏ rực của hẳn lúc này đã xuất hiện hình thù cao hơn, là bản nâng cấp sharingan cao cấp. Trước kia sharingan của hẳn chỉ là một hình tam giác trong một hình tròn, bên ngoài là tám dấu phẩy. Hiện tại không ngờ sharingan của hẳn lại phát triển thành hai thanh kiếm đan chéo qua một cây cung. Bên ngoài là bốn dấu phẩy xen kẽ. Hiện nhiên là đã nâng cấp lên rồi. Bộ xương bao bọc Hoàng Minh đích xác là susano đơn giản. Susano là dạng nhân thuật khủng bố của huyết kế giới hạn tộc uchiha. Hoàng Minh trước kia mua được Mangekyou Sharingan thì cấp bậc chưa đủ để thi triển. Về sau vì tiêu diệt Ma Lang yêu thú càng là bị phong ấn. Hiện tại hẳn đã đạt đến Nguyên Anh kì sơ cấp. Thi triển susano hiện nhiên là vô cùng dễ dàng. Susano của hẳn lúc này lưng đã đeo một trường cung, bên hông có đeo kiếm. Mặc dù chỉ là susano đơn giản, thế nhưng vũ khí đã có, hơn nữa khí thế khủng bố càng là không thể bàn cãi.

Lúc này Hoàng Minh thu người, hai tay chụm vào nhau, susano của hẳn cũng lấy ra trường cung, nhắm tới Việt Anh. Việt Anh lúc này lại lâm vào hiểm cảnh. Thân thể hẳn lúc này rõ ràng là đã kiệt lực rồi. Khi này thi triển ngũ kiếm thức đã coi như là con bài mạnh nhất của hẳn. Nhất là thức thứ năm kia, hầu như đã lấy hết đi linh lực của hẳn. Thế nhưng không thể ngờ Hoàng Minh lại có thể dùng susano để ngăn kháng một đòn mạnh như thế. Thậm chí một chút thương tổn cũng không có. Việt Anh đã có chút hối hận, đáng ra khi thấy Hoàng Minh sở hữu sharingan, hẳn phải tính đến chuyện này rồi mới đứng.

Hoàng Minh không hề nương tay, hai tay chụm lại thành trái, một đòn này rất mạnh. Thanh thế rất lớn. Phía dưới toàn trường nhìn cục diện thay đổi trong chớp mắt mà khó có thể tin. Không ngờ lúc này người lâm vào nguy hiểm lại là Việt Anh.

- Thật không thể tin được, lão đại đúng là lão đại, thứ kia không biết là gì nữa!

Đoàn Dự cười lớn, hẳn đã thu về Long hóa, hiện tại khí chất tiêu sái vô cùng. Mỗi cái nhấc tay nhấc chân của hẳn đầy vẻ mị lực của nam nhân.

- Thật uy vũ đấy!

Trương Vô Kỵ không nhịn được cũng khen một câu.

- Kamejoko!

Hoàng Minh hét lớn, bắn ra kamejoko, susano của hẳn đồng thời bắn ra mũi tên, cả hai lồng vào nhau, thanh thế khiếp người lao đi vun vút.

- Amaterasu!

Hoàng Minh mắt trái nhắm lại phút chốc mở ra, lại một vệt máu nữa chảy xuống, hòa vào dòng lệ máu khi nãy. Vệt máu chảy dài xuống má. Trên đòn Kamejoko của hẳn, bên ngoài bao bọc bởi mũi tên của susano, bên ngoài nữa không ngờ là hắc sắc hỏa diễm. Phải nói đòn này thật sự là vô cùng khủng khiếp đấy. Việt Anh hẳn đương nhiên là biết toàn bộ những thứ này. Chỉ là hẳn không ngờ ba thứ này lại có thể dung nhập vào nhau, khuôn mặt có chút bất đắc dĩ, hẳn thua sao?

Ầm ầm ầm, Việt Anh cả thân hình hứng chịu một đòn khủng khiếp mà không có chút nào lực phản kháng. Trời đất một lần nữa rung động kịch liệt, cùng một đòn vừa nãy Hoàng Minh hứng chịu không khác lắm. Dư chấn địa chấn rung động không thôi. Chỉ có một điểm khác biệt, đó là người chịu đòn lần

này đã rơi xuống. Việt Anh chiến giáp đã biến mất, thân hình chậm chậm rơi xuống. Hấn thua, hấn lại thua nữa rồi sao?

Việt Anh khuôn mặt xuất hiện nụ cười khổ. Hiển nhiên hấn đã chấp nhận sự việc này, chỉ có thể trách hấn đã quên mất sự xuất hiện của susano. Nếu hiện tại hấn còn linh lực, hấn nhất định có cách đánh lại susano của Hoàng Minh.

- Húuuuuuuuuuuuu!

Tiếng soi tru vang vọng đất trời, toàn trường đều có thể nghe thấy. Tiếng hú mang theo sự cô độc, lãnh khốc, cùng mạnh mẽ.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 325: Đánh 5

Toàn trường đều có thể nghe được tiếng hú này. Nhất thời trong đầu ai cũng xuất hiện hình ảnh một con sói cô độc, thế nhưng ánh mắt chất chứa sự lạnh lùng, đầy uy nghiêm

- Chuyện gì xảy ra?

Ai cũng tự hỏi trong đầu chuyện này, tại sao trong tâm trí họ lại xuất hiện hình ảnh này.

- Lão đại!

Siêu nhân vàng hai cánh giương lên, chuẩn bị bay lên đón lấy Việt Anh đang rơi xuống. Thế nhưng trong đầu hấn một tiếng gầm vang lên. Thân thể hấn rung động, đứng sững sờ trên mặt đất.

- Gao sư tử? Có chuyện gì chứ?

Siêu nhân đỏ kinh sợ lên tiếng. Bốn người còn lại đầy giật mình, bọn hấn cũng đều nghe được tiếng gầm của Gao Sư tử.

Xoạt, dị biến phát sinh, toàn bộ linh lực cùng chiến giáp của bọn hấn đều biến mất. Thân thể bình thường của năm người bọn hấn lại trở lại bình thường. Năm điểm sáng đỏ vàng xanh đen trắng bay lên, tốc độ kinh người lao đến bên Việt Anh. Việt Anh lúc này chỉ còn cách mặt đất hai mươi mét, nếu không có chuyện gì xảy ra, hiển nhiên là phải bị trọng thương đấy. Nguyên Anh cảnh giới rơi từ năm mươi mét xuống không dễ chết như vậy, thế nhưng trọng thương ắt hẳn là tất yếu. Chỉ là lúc này trong đầu hấn vang lên tiếng gầm cùng tiếng hú dài. Việt Anh hai mắt sáng rực, không nhận được thốt lên:

- Gao sư tử, Gao sói bạc!

Năm luồng sáng đỏ vàng xanh đen trắng bay đến nhập vào người hấn, ngay lập tức chiến giáp siêu nhân bạc của hấn lại xuất hiện. Việt Anh cảm thấy sức mạnh tràn trề. Cả thân hình hấn lại bay ngược trở lên.

- Lão đại!

- Hay quá!

Phía bên năm tiểu đệ của Việt Anh hô lớn, tinh thần rất phấn khởi. Không khó có thể nhận ra, linh lực của bọn hấn đều đã chuyển đổi qua cho Việt Anh. Cảnh tượng bất ngờ này lại khiến toàn trường kinh ngạc. Không thể ngờ rằng này giờ tính thể liên tục biến đổi, phía dưới đám người quan chiến liên tục chứng kiến sự chuyển biến đến chóng mặt.

- Hai người này thật sự là đánh mãi không chết đây mà!

Lã Cuồng cảm thán, Ánh mắt sùng bái không thôi.

Việt Anh lúc này một lần nữa xuất hiện đối đầu với Hoàng Minh. Chiến giáp của hấn lúc này vô cùng đặc sắc. Toàn thân vẫn là màu bạc làm chủ đạo, chiến khôi vẫn là sói bạc làm chủ. Chỉ là trước ngực hấn xuất hiện thêm năm đường kẻ nhỏ. Đỏ vàng xanh đen trắng, năm màu. Việt Anh nắm chặt tay, cảm nhận sức mạnh của mình, lăm lăm:

- Cảm ơn Gao sư tử, ta nhất định sẽ đánh hết mình!

Nói đến đây, hấn giơ cao cự kiếm trên tay, lấy ra ba viên ngọc lấp vào kiếm, Hình cầu cũng nghiêng lên một góc, Việt Anh giơ cao cự kiếm lên trời hét lớn:

- Triệu Hồi Linh Thú, Đồi Cánh bầu trời!

Một vệt sáng chiếu thẳng lên trời, quang mang sáng rực như muốn đâm thủng trời đất. Khi tiếng gọi triệu hồi vang lên, những linh thú của đất trời đều sẽ xuất hiện. Hoàng Minh cũng không vội vàng, hiện tại hắn đã nắm bắt được thân thể của đối phương, khỏe miệng lại nhếch lên nụ cười:

- Đến đây đi, đánh một trận cuối cùng!

Bên ngoài bí cảnh, hơn vạn tu sĩ đang bàn luận sôi nổi, ồn ào không thôi. Bên trong bí cảnh đã là nửa tháng rồi. Hiện tại chỉ còn nửa tháng nữa là sẽ mở ra bí cảnh. Đóng lại chuyện tham gia bí cảnh năm mươi năm một lần.

- Các người xem, kia là thứ gì?

Một tên chiến sĩ bất ngờ hét lớn lên. Cánh tay hắn chỉ lên bầu trời, rất nhanh đám người đều nhìn theo hướng tay của hắn. Không nhìn thì thôi, đã nhìn thì chỉ có sợ hãi há hốc mồm mà thôi. Ngay lập tức cả vạn tu sĩ ngẩng mặt lên trời mà kinh hô. Trên trời không ngờ xuất hiện bốn thân ảnh. Bốn thân ảnh này vô cùng to lớn, rất nhanh lao đến bí cảnh lối vào.

- Là yêu thú sao? Yêu thú ở đâu lại lớn như vậy? Thật khủng khiếp?

- Yêu thú, đó là yêu thú gì, quá to lớn, quá hung hãn đi!

- Các người xem kia là gì, rõ ràng là không phải yêu thú, là phi hành pháp bảo sao?

- Bọn chúng từ đâu đến, tại sao lại có thể phi hành như thế?

- Hướng kia, là muốn tiến vào bí cảnh sao?

Bên dưới tiếng bàn luận xôn xao, ai cũng mang một vẻ mặt kinh hãi.

Chín đại thế lực lớn đều mang bộ dáng gấp gáp.

- Đám yêu thú này ở đâu ra vậy? Bọn chúng là Thập cấp sao?

- Không ngờ có thể phi hành, ngăn chúng lại, đừng để chúng tiếp cận bí cảnh.

Lập tức các tông chủ phi thân lao đến muốn ngăn chặn. Thế nhưng...

Húuuuuuu!

Một tiếng hú chấn động thiên địa, chấp nhiếp toàn bộ tu sĩ toàn trường. Chín vị tông chủ đang khẩn trương bay đến bỗng chốc sững sờ lại, uy áp hình thành quá khủng bố. Phía bên dưới phi sa thành, tu sĩ cấp thấp đều ngã ra đất, thường dân thậm chí máu hai bên tai còn chảy ra, vô cùng thể thảm. Một tiếng hú có thể chấn nhiếp toàn trường.

Trong khi toàn bộ còn chưa kịp định thần lại, bốn thân hình to lớn kia đã một mạch lao vào bí cảnh, không hề có một sự ngăn trở nào đến từ trận pháp. Y như là trận pháp ở đây đã hoàn toàn vô hiệu vậy.

Một lúc sau mới có người tỉnh lại, lâm bẩm sợ hãi nói:

- Vào...vào.vậy mà...tiến vào rồi????

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 326: Linh Thú hợp thể

Tiếng nói của hắn tuy không lớn thế nhưng tu sĩ xung quanh đều nghe rõ mồn một. Rất nhanh tiếng bàn tán lại càng xôn xao ầm ĩ. Ai cũng kinh sợ, không rõ đám yêu thú kia ở đâu đến, tại sao chúng lại có thể tiến vào bí cảnh mà không bị ngăn trở một chút nào.

Trên đài cao, chín đại tông môn thế lực lớn ngưng trọng không thôi. Yêu thú cấp mười, có thể phi hành chỉ có yêu thú cấp mười trở lên. Thế nhưng ngoài một con yêu thú là Yêu Lang bọn hắn nhận ra, hai con yêu thú cùng một cái pháp bảo kì lạ kia, không ai đoán được bọn chúng là gì.

- Thật không thể tin được, bọn chúng là yêu thú gì? Tại sao lại có thể tiến vào bí cảnh một cách đơn giản như thế?

Tông chủ Thái Ất Kim tông Mai Hạ Thiên lên tiếng nói. Ánh mắt hơi nhíu lại.

- Đúng vậy, bên trong đám đệ tử của chúng ta vẫn đang tiến hành sinh tử chiến đấu, nếu xuất hiện thập cấp yêu thú, chuyện này!

Hàng Vô Ưu là vẻ mặt lo lắng. Hắn tin tưởng Hoàng Minh có thể bảo vệ Hàng Thanh Nhi an toàn, thế nhưng nếu đám yêu thú cấp mười này tiến vào, thật sự vô cùng nguy hiểm, không thể nắm chắc.

- Vũ tông chủ, ngươi là tông chủ Tinh Thú môn, về yêu thú ngươi hiểu biết chắc rất sâu. Đám yêu thú khi này làm sao có thể tiến vào bí cảnh, ngươi có biết không?

Linh tông chủ Thiên Đông Lan tông lên tiếng. Ngay lập tức đoàn người quay sang nhìn Vũ tông chủ, chờ một câu trả lời từ hắn. Vũ tông chủ hai hàng lông mày hơi nhíu lại, nghĩ ngợi một lát mới lên tiếng:

- Ta đang nghĩ ngợi, bọn chúng không phải yêu thú, mà là linh thú trong truyền thuyết!

Câu nói của Vũ tông chủ như một tiếng sét đánh ngang trời. Linh thú trong truyền thuyết. Linh thú ư?

Toàn bộ tám thế lực lớn, mười mấy thế lực nhỏ hơn, hàng trăm tông môn đều giật mình kinh sợ.

- Hóa ra là như thế, Linh thú, không nghĩ là linh thú lại xuất hiện!

Lam Thành Lão tổ vẫn bảo trì yên tĩnh không ngờ cũng lên tiếng. Mặc dù Linh thú tiến vào thì sao? Lão tin tưởng Tiểu Ngư Nhi sẽ vẫn an toàn. Tam đầu Lang vẫn sẽ bảo vệ được hắn. Bên ngoài lúc này vô cùng ồn ào huyên náo, thế nhưng bên trong thì..

Tiếng hú vang lên khiến không gian chấn động. Bốn thân ảnh xuất hiện trên trời làm người ta chấn động.

- Gao sói bạc!

- Gao cá mập đầu búa!

- Gao cá sấu!

- Đôi cánh bầu trời!

Đám tiểu đệ của Việt Anh ngay lập tức nhận ra bốn thân ảnh to lớn kia. Bốn khí tức mạnh mẽ cùng uy áp khiến người ta thật phải run rẩy. Phụng Hoàng, Thần Long cùng Tam Đầu Lang đều nhìn chăm chăm về phía đối diện không xa, tùy thời nghênh chiến. Thế nhưng lúc này, Việt Anh hai tay nâng cự kiếm lên, hét lớn:

- Linh thú hợp thể!

Tiếng hét của hắn vang lên, toàn bộ ba cự linh thú đều gầm vang một tiếng. Ngay lập tức, trong sự sợ hãi của toàn trường, ba con yêu thú vậy mà thân thể vận vận biến đổi. Toàn thân chúng chuyển biến kinh người. Con yêu thú lớn nhất ở giữa, lớp da sần sùi đầy gai của nó bỗng chốc tách ra, thân thể chuyển đổi hóa thành một thân thể lớn có hai bàn chân. Ngay sau đó hai con yêu thú còn lại thay đổi thân thể hóa thành hai cánh tay lắp vào thân thể kia. Tiếng răng rắc khiến người ta sờn cả tóc gáy. Ngay sau đó một cái mặt hiện lên từ chính giữa thân thể đấy. Trên đầu còn mang một cái mũ giáp đầu sói. Chưa dừng lại ở đây, một kiện phi hành pháp bảo màu xanh nhanh chóng tiến hóa tách thành hai. Một đôi cánh quạt phía sau lưng xuất hiện, phần còn lại ghép mà dùng một cái đuôi của yêu thú. Một thanh cự kiếm lớn xuất hiện.

- Trời ạ, ta đang nhìn thấy thứ gì đây?

Vũ Văn Sơn kinh hãi không thôi. Toàn thân hắn đã run rẩy sợ hãi vô cùng. Không chỉ có hắn, những người còn lại cũng không khác gì hắn. Đây chính là sự rung động, tâm linh rung động thật sự. Nhìn thân ảnh khủng bố cao như một ngọn núi kia mà chấn động không thôi.

- Thế này làm sao đánh đây?

Hàng Thanh Nhi sợ hãi. Hai bàn tay nàng nắm chặt vào nhau. Từng giọt mồ hôi cứ thế làm ướt hết lòng bàn tay của nàng.

- Gao thợ săn bầu trời xuất thế!

Việt Anh hét lên, thân ảnh ngay lập tức tiến nhập vào bên trong. Thân ảnh khủng bố kia lập tức bay lên khỏi mặt đất.

- Thật khủng khiếp, chẳng khác gì cự nhân tộc trong truyền thuyết!

Trương Vô Kỵ hai mắt khiếp sợ nói. Trong lịch sử xưa kia, người ta nhắc đến cự nhân tộc, đều miêu tả cự nhân tộc thân cao mấy chục mét, tay chân to lớn, mỗi một cự nhân giống như một ngọn núi.

- Gao thợ săn bầu trời, đây là cấp bậc cao nhất mà lão đại hiện tại có thể hợp thể!

Hàn Tiên lên tiếng, hắn chính là rõ ràng nhất thực lực của Việt Anh nhất.

- Chính như thế, so với gao Vua, Gao thợ săn càng là có khả năng đơn chiến mạnh mẽ hơn!

Phía sau thiếu niên đeo mặt nạ lên tiếng.

- Hoàng Minh kia chắc chắn thua rồi, làm sao có thể đấu lại được lão đại!

Thiếu nữ duy nhất trong đội cười nói. Hai mắt xinh đẹp nhìn chăm chăm về phía Thân Ảnh to lớn kia, đầy vẻ tự hào.

- Thất Dạ, đừng đánh giá thấp Hoàng Minh, lão đại từng nói rồi, Hoàng Minh rất mạnh!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Di Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 327: Gao thợ săn vs Thân biển cả

- Hoàng Minh! Ta biết susano của ngươi chắc chắn không chỉ vẫn ở đơn giản thực lực. Tới đi, đánh một trận cuối cùng đi!

Việt Anh bên trong gao thợ săn hét lớn. Toàn trường lúc này đều đã nhìn về phía Hoàng Minh. Trước thân hình to lớn khủng bố kia, Hoàng Minh bên này có chút nhỏ bé đơn bạc. Hoàng Minh sau khi nhìn thấy robot hợp thể của Việt Anh, trong lòng không khỏi thở ra một hơi cảm khái. Khóe miệng lại nở một nụ cười. Phải thắng, nếu hấn thua, hấn mất quá nhiều. Hơn nữa, từ trước tới giờ hấn với kẻ kia chiến đấu, hấn chưa thua bao giờ!

Hoàng Minh hai mắt nhắm lại, ngay sau đó lập tức mở mắt, hai mắt của hấn ánh lên tia lẫm liệt. Trong khoảnh khắc ấy, khí thế của Hoàng Minh tăng lên cực kì khủng khiếp. Bộ xương bao phủ bản thân hấn ngay lập tức biến hóa kinh người. Từ một bộ xương đơn giản ngay lập tức xuất hiện cơ nhục. Hoàn toàn nâng lên một đẳng cấp khác. Từ chi xuất hiện, sau đó liên tục tiến hóa, kiến tạo tu bổ thân thể. Tốc độ mắt thường cũng có thể nhìn thấy rõ ràng. Một bộ giáp bao phủ lên thân thể. Phía sau lưng xuất hiện một đôi cánh lớn. Thân hình to lớn khủng bố, không hề kém đối phương phía đối diện. Susano của Hoàng Minh khác hẳn những gì Việt Anh biết. Ngoài thân hình màu xanh nước biển, bên ngoài lại bao phủ một lớp năng lượng màu vàng. Một tay cầm một trường kiếm, sau lưng đeo một trường cung. Hoàng Minh được bao bọc bởi một không gian hình cầu. Hình cầu này ở phía trên đầu. Cao hơn lớp mặt nạ của susano.

Hai thân ảnh to lớn đang phi hành trên trời, toàn trường đều cảm thấy uy áp tột cùng, chậm rãi nuốt xuống sự sợ hãi của mình. Ai cũng thấy cổ họng mình đang khô lại, ánh mắt tràn ngập sự khủng bố.

- Đây, bọn hấn...

Ngọc Yên Mĩ vốn luôn có khả năng giữ bình tĩnh cuối cùng cũng đã thất thố không nói nên câu rồi. Cũng không thể trách nàng, ai thấy cảnh này mà không sợ hãi run rẩy chứ.

- Bọn họ đẳng cấp đã quá cao, chúng ta, aiz...

Đoàn Dự thở dài một hơi, không biết nói gì hơn.

- Đúng vậy, mau mau tránh xa ra hơn quan sát, hiện tại nơi này không thể ở lại theo dõi.

Trương Vô Kỵ lên tiếng nói. Ngay lập tức cả đám rời đi, tiến ra xa khỏi chiến trường của hai gã khổng lồ này. Không chỉ bọn hấn, những người quan chiến tại đây đều đã nhận ra sự nguy hiểm phía bên trên kia, toàn bộ đều kéo nhau rời đi phía xa hơn, không dám ở lại.

Trên trời, hai thân ảnh khủng bố cách nhau mây trăm mét, cả hai đều rõ ràng sự đáng sợ của đối phương, không dám cử khinh vọng động.

- Hoàng Minh, ta đoán không sai, đúng là ngươi có thể sử dụng được Susano toàn thân thể!

Việt Anh cảm khái, tiếng nói đầy vẻ cuồng nhiệt. Hoàng Minh phía bên này cũng mỉm cười. Mỉm cười vì sự cuồng nhiệt của đối phương. Trong lòng lại có sự ảm áp lên lời.

- Không cần nói nhiều, đánh đi!

Hoàng Minh hét lớn, trường kiếm rút ra, lao tới phía trước mà phóng. Việt Anh rất bình tĩnh, hai tay nắm chắc cự kiếm đỡ đòn. Một lần nữa cả hai lao vào chiến đấu điên cuồng. Vì thân thể biến lớn khủng bố, hiển nhiên tốc độ chậm lại, thế nhưng lực tấn công càng là mạnh mẽ. Không ai dám để cho đối phương chém tới một đòn cả. Hiển nhiên cách đánh giáp lá cà này là thi xem ai kĩ năng mạnh hơn.

Âm thanh vũ khí va chạm kêu lên keng keng đáng sợ, đánh tới thiên địa chấn động, không gian quỷ dị bẻ cong. Những mảng năng lượng bị đánh dạt ra, tạo thành những vụ nổ khủng khiếp. Toàn trường ai nấy đều thở phào vì đã rời xa khỏi chiến trường một khoảng an toàn. Nhìn phía cao hai thân ảnh đang lao vào nhau chém giết, ai cũng rung động không thôi. Chỉ sợ cả đời này, bọn hấn cũng không bao giờ có thể quên được. Hai thân ảnh to lớn như hai tòa đại sơn. Bọn hấn như hai chiến thần thời viễn cổ, đang chiến đấu vì tín ngưỡng của mình.

- Thiên Hôn ám địa!

Việt Anh nhân lúc cả hai tách ra, ngay lập tức thi triển kỹ năng tầm xa. Chỉ thấy lúc này cái đầu to lớn của Gao cá sấu há lớn, một luồng sức mạnh khủng bố ngưng tụ, ngay lập tức bắn ra, mang theo một nguồn phá hoại đáng sợ. Hoàng Minh bên này không dám cường ngạnh đón đỡ. Hắn ngay lập tức đổ cả thân hình đổ sộ kia xuống mà né đi, không hề chú ý đến hình tượng. Đùa sao, ăn một đòn đấy chỉ sợ lăn đùng ra chết rồi.

- Nguy hiểm quá!

Tiên Tiên vỗ vỗ tay trước bộ ngực sữa mà sợ hãi. Nàng rất lo lắng cho Hoàng Minh vì một đòn vừa rồi!

Hoàng Minh sau khi né thành công liền tiếp tục đánh tới, cuộc chiến lại lao vào giằng co, hiển nhiên cả hai càng đánh càng hăng, không ai chịu thua ai.

- Liệt Thiên Thập Tiên!

Hoàng Minh rút ra sau lưng trường cung, ngay lập tức kéo căng, mười mũi tên theo hình nón xuất hiện trong tay của hắn. Việt Anh ngay lập tức cảm thấy không ổn, cự kiếm nhanh chóng tụ lực muốn đánh tới.

- Hãy!

Hoàng Minh hét lớn, mười mũi tên bắn ra theo hình nón, toàn bộ đánh tới, tốc độ nhanh như điện!

Keng keng keng. Âm thanh mũi tên va chạm vào cự kiếm vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Di Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 328: Cuồng Chiến

Cự kiếm không ngờ được Việt Anh huy động cực kì ảo diệu, gạt đi hầu hết, chỉ có một mũi duy nhất có thể chạm tới thất lưng của Gao Thợ săn. Uyển một tiếng, mười mũi tên cắm vào. Một loạt tia lửa bắn ra, Việt Anh nhú mày, thân thể không lùi lại năm bước mới có thể đứng vững. Nhanh chóng nhổ mũi tên ra, Việt Anh ngay lập tức phóng tới, lần này hắn quyết định chủ động công kích. Cự kiếm mang theo khí thế mạnh mẽ bỏ xuống. Hoàng Minh không dám khinh thị, giờ ngang trường kiếm đón đỡ. Chỉ nghe thấy keng một tiếng, Susano của Hoàng Minh hai chân cứ thế bị lún xuống mặt cát hơn chục mét.

Oanh long long!

Xung quanh bốn phía của bọn hắn lập tức nổ tung. Cát bay tứ tung ngập trời. Cuộc chiến rơi vào căng thẳng cực độ. Mỗi đòn đánh đều có khí thế bài sơn hải đảo. Âm thanh binh khí va vào nhau đinh tai nhức óc, đám người quan chiến bên dưới trái tim rung động, có cảm giác như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

- Hoàng Minh, đỡ ta một đòn!

Việt Anh gầm lên, Gao thợ săn giờ cao cự kiếm, ngay lúc này cự kiếm chợt kéo dài, xuất hiện trên đầu là một đầu nhọn như một mũi khoan, bên trên là vô số lớp gai sắc sù, hiển nhiên đây là cái đuôi của cá sấu. Hoàng Minh hai mắt ngưng trọng. Trường kiếm của hắn cũng ngay lập tức sáng rực lên, một luồng lôi điện lập tức bao quanh trường kiếm của hắn, chậm rãi súc tích.

- Vạn đình Trường Mâu, Thuấn sát!

Việt Anh hô lớn, mũi nhọn kia xoay tròn với tốc độ khủng khiếp, Việt Anh lập tức chọc tới, khí tức vô cùng khủng bố.

Hoàng Minh cũng hét lên một tiếng, trường kiếm của hắn mang theo một luồng điện mang rực rỡ đâm tới, tiếng kêu rẹt rẹt khiếp người làm ai cũng phải dựng tóc gáy. Cả hai không hẹn mà hợp, đầu mũi mâu cùng mũi kiếm tiếp xúc với nhau.

Oanh long long!

Lại một vụ chấn động khủng bố hơn khi nãy gấp mười lần. Đoàn người ở phía xa đều bị chấn động làm cho nghiêng ngã. Trên không cả hai đều bị đánh cho lùi lại ngã nhào trên mặt đất. Hiển nhiên vụ va chạm vừa rồi, cả hai đều bị tổn thất không nhỏ. Việt Anh nhanh chóng bò dậy, thân thể gao thợ săn đã phát ra những luồng khói, hiển nhiên rất nhiều nơi đã bị hư hại. Hoàng Minh bên này thương tổn cũng không kém. Susano của hắn nhiều nơi đã bị nát bấy. Hoàng Minh cắn răng tu bổ lại những nơi này, mất đi một lượng lớn linh lực của hắn. Hiện tại là lúc quan trọng cuối cùng, hắn nhất định không thể thua. Hoàng Minh nghiêng răng, hai mắt chiến ý tăng cao.

- Hoàng Minh!

Việt Anh âm thanh hét lên, hắn lúc này cũng đã điên cuồng rồi.

- Một đòn cuối cùng đi!

Hoàng Minh cũng gầm lên, âm thanh của hắn vang vọng không gian.

- Tốt, một đòn cuối cùng!

Việt Anh hét lớn, chính lúc này hai thanh niên cường giả quyết định giải quyết bằng một đòn cuối cùng. Ai nấy đều căng mắt lên theo dõi, chỉ sợ bỏ lỡ một chút gì đó mà hối hận cả đời.

Việt Anh bên trong Gao thợ săn nhanh chóng lật cao cự kiếm của hắn, tách làm hai, đặt vào hai khuôn trước mắt. Lập tức tiếng hú của Gao sói bạc vang lên khắp trời. Gao thợ săn hai tay giơ cao, mỗi cánh tay đều xuất hiện một luồng sáng cực mạnh. Chính giữa ngực của Gao thợ săn, cái miệng của Gao cá sấu cũng há lớn, ngưng tụ một luồng sáng to gấp ba lần ở hai cánh tay, ba luồng ánh sáng ngưng tụ một cách khủng bố, không gian bắt đầu vặn vẹo. Phía bên này Hoàng Minh cũng đang thi triển một đòn mạnh nhất của hắn. Khi triển khai susano toàn chân thể, hắn liền có một dàn kĩ năng mới, trong đó một kĩ năng bá đạo mạnh nhất nằm ở cuối cùng, hắn chưa sử dụng bao giờ, hiện tại chính là lúc quan trọng cần dùng đến nó. Để thi triển một đòn này, toàn bộ linh lực cuối cùng của hắn đều phải xuất ra. Hoàng Minh cẩn thận, liều mạng. Nếu một đòn này không thắng, hắn đã hết cách rồi. Chỉ thấy Susano của Hoàng Minh Trường kiếm bỗng nhiên tách làm hai, khí thế cũng tăng lên khủng bố không kém gì Việt Anh ở bên kia. Hai thanh trường kiếm, một bên mang theo luồng lôi điện khủng bố chạy dọc theo thân kiếm. Kiếm còn lại không ngờ lại là một luồng ánh sáng này vàng bao phủ, không rõ là loại sức mạnh gì. Hoàng Minh giơ cao hai thanh trường kiếm lên cao, thiên địa như tối sầm lại, khí thế quân lâm thiên hạ tràn ra, hắn như một chiến thần giữa thiên địa.

Việt Anh hai cánh tay chụm lại, hét lớn một tiếng:

- Đại Cự Thánh Thủ!

Tiếng hét của hắn vang lên, ba luồng khí tức đáng sợ từ hai cánh tay và ngực cùng bắn tới. Không khí bị đốt cháy cực độ, cả ba luồng sáng mang theo sự đáng sợ lao đến Hoàng Minh. Bên này Hoàng Minh cũng ngay lập tức thi triển thể công mạnh nhất của hắn.

- Chiến Thần Hàng Lâm, Song trảm!

Hai thanh trường kiếm mang theo khí tức của thiên địa, đồng thời chém chéo về phía của Việt Anh. Một dấu X to lớn mang theo sự cuồng mãnh vô cùng. Cả hai cổ lực lượng đáng sợ này lao đến nhau, cả đất trời chìm vào biến đổi khủng bố. Màn đêm bỗng chốc ập tới trong chớp mắt. Tiếng nổ vang trời làm người ta phải khiếp sợ. Ai cũng có cảm giác như ngày tận thế. Toàn bộ đều phải dùng linh lực bao phủ bản thân, nhanh chóng lui lại phía xa hơn. Không gian chấn động bé con, cả hai cổ lực lượng cường hãn nuốt chửng lấy nhau, sa mạc phương viên năm trăm mét đều nổ tung, không ai có thể nhìn thấy phía trước hai thân ảnh không lồ đâu nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 329: Kết thúc

Lão đại, hắn...hắn!

Lệnh Hồ Xung sợ hãi hô lên, toàn trường đều kinh hãi vô cùng. Không chỉ Lệnh Hồ Xung, toàn bộ những người ở đây đều chậm rãi đưa ánh mắt về phía xa xa bên kia. Vụ nổ chấn động thiên địa vừa rồi đều khiến cho toàn bộ người ở đây đầu óc quay cuồng, khó có thể đứng vững. Thật may là bọn hắn đều đã là kim thân cảnh, nếu là ngân huyền cảnh, hiển nhiên đã mất mạng rồi. Mấy chục người nhìn về phía xa xa, cát bụi đã tiêu tán đi không ít. Hai thân ảnh không lồ như hai ngọn núi đã biến mất.

- Nhìn kia, bên kia!

Cửu Long hô lớn, đám người đều nhìn theo hướng của hắn. Chỉ thấy phía xa xa. Ba con linh thú đang nằm bẹp trên mặt đất, khó khăn gầy gù. Chiếc phi hành pháp bảo kia thì đã cắm đầu xuống đất, bốc lên một đoàn khói đen.

- Lão đại thua ư?

Đám tiểu đệ của Việt Anh sợ hãi lo lắng.

- Hoàng Minh kia cũng không thấy đâu nữa, bọn hắn đâu rồi?

Tên chiến sĩ đeo mặt nạ cũng lên tiếng, vẻ mặt sợ hãi không thôi. Ba đoàn thể đều nhanh chóng phi thân chạy tới bên này chiến trường. Cuộc đấu này không ngờ một đòn cuối cùng đã phân ra thắng bại. Hoàng Minh lúc này đang lê từng bước chân chậm chạp đi tới phía trước. Việt Anh lúc này thân thể đầy vết máu nằm bệt trên cát, tuy hắn không chết thể nhưng bị thương không hề nhẹ. Nhìn thấy Hoàng Minh từng bước đi tới, chỉ có thể nở một nụ cười khó khăn. Hoàng Minh lúc này thân thể cũng tả tơi, khắp người là vết bầm dập cháy đen đen sì. Máu me cũng theo những vết thương trên người mà rỉ ra

vô cùng xót. Hân lúc này linh lực cũng là cạn kiệt, chẳng qua nhờ vào huyết mạch xayda cường hân mà có thể đứng vững một chút mà thôi. Đi tới trước mặt Việt Anh, Hoàng Minh gục người đè lên người hân làm cho Việt Anh a lên một tiếng đau đớn. Hoàng Minh nhếch môi lên nở một nụ cười đắc thắng, miệng lên tiền nói:

- Sao rồi, tên khốn nhà ngươi, bây giờ đã biết tại sao tao làm anh mày chưa?

Việt Anh nghe Hoàng Minh nói câu này thì hơi ngẩn ra. Ngưng trọng nhìn Hoàng Minh một chút rồi cười khỏ, đoạn đáp:

- Anh Minh, ngươi hóa ra đã nhận ra ta từ trước!

Hoàng Minh cũng cười, nắm đấm táng lên mặt Việt Anh một cái bụp. Máu mũi Việt Anh chảy ra, thế nhưng hân vẫn không kêu lên tiếng nào nữa, chỉ là cười hê hê rất vui vẻ. Hoàng Minh lắc đầu nói:

- Còn không nhận thua?

Việt Anh thở ra một hơi, hân mặc dù không chấp nhận sự thật này, thế nhưng việc hân thua Hoàng Minh, đích xác là như thế. Hân chỉ thua Hoàng Minh có một chút, một chút mà thôi. Thế nhưng một chút này cũng đủ để thay đổi toàn cục rồi.

- Em thua!

Việt Anh thở hắt ra, chán nản nhận thua. Hoàng Minh bên tai vang lên tiếng thông báo, nhiệm vụ của hân đã thành công. Không chỉ hân, Việt Anh bên kia cũng nhận được thông báo, chỉ là, hân thất bại. Hoàng Minh thở ra một hơi mệt mỏi. Nhiệm vụ thành công hân nhận được mười hạt đậu thần. Hạt đậu thần này vô cùng trân quý. Ở trong dragon ball, tác dụng của nó lại là vô cùng quan trọng, chẳng khác gì có thêm một cái mạng nữa vậy. Hoàng Minh lấy ra hai hạt đậu thần, một hạt cho vào miệng nhai rồi nuốt xuống. Hạt còn lại, ném vào miệng Việt Anh, chính là bắt hân ăn vào. Việt Anh không rõ Hoàng Minh cho hân thứ gì, thế nhưng hân cũng không để ý. Hân tin tưởng Hoàng Minh. Việt Anh kinh ngạc, chỉ thấy thân thể hân ngay lập tức được chữa trị toàn bộ vết thương. Các miệng vết thương đang khép lại với tốc độ cực nhanh, mắt thường cũng có thể nhìn thấy. Thân thể hân ngay lập tức tràn đầy sức mạnh. Chỉ là, Việt Anh cười khỏ. Hân hiện tại đã tụt xuống Kim Đan hậu kỳ. Nhiệm vụ thất bại khiến hân từ Nguyên Anh trung kỳ tụt hẳn xuống Kim đan hậu kỳ. Việt Anh có chút khỏ sở. Hoàng Minh ngay lập tức phát hiện ra khí tức của Việt Anh. Hân chỉ cười ha hả nói:

- Thăng oắt con, cho ngươi chừa cái tội dám khiêu chiến anh mày!

Việt Anh mặt dài như trái khỏ qua, thấp giọng nói:

- Anh vẫn là tên biến thái, không chỉ tại game online trên địa cầu, hiện tại xuyên qua đây cũng vẫn là y như vậy!

Hoàng Minh cười lớn hai tiếng, cả hai rất nhanh bá vai bá cổ tiến lên.

Ba đội ngũ tiến tới chứng kiến cảnh cả hai tên thiếu niên này cười nói vui vẻ với nhau thì đầu đầy nghi hoặc. Chuyện gì đã xảy ra, tại sao hai tên biến thái này đánh nhau một trận chết dờ sống dờ như kẻ thù. Hiện tại lại bá vai bá cổ nhau như hai thân huynh đệ như vậy.

- Lão đại!

- Lão đại!

- Hoàng Minh!

Cả ba đám người đều hô to. Hoàng Minh với Việt Anh gật đầu. Việt Anh nhìn qua đám Tiên Tiên, Hàng Thanh Nhi, Ngọc Yên Mĩ hai mắt sáng lên, quay sang nói với Hoàng Minh:

- Anh Minh à, ở đây ba vị này ai là chị dâu vậy?

Hoàng Minh ngẩn người, gõ lên đầu hân cái cốp một tiếng, cười nói:

- Anh mày ở đây chị dâu nhiều lắm, mày không cần phải lo cho anh!

Việt Anh cười ha hả, vô cùng khoái chí.

Đám người đều nghi hoặc nhìn nhau. Vì Hoàng Minh với Việt Anh nói chuyện với nhau bằng tiếng việt, thế nên đám người đều không thể hiểu bọn hân đang nói gì.

Đám tiểu đệ của Việt Anh còn đang sợ há hốc miệng đây. Lão đại của bọn hân đây sao? Lão đại mà cả ngày chỉ làm lì ít nói đây sao? Hân đang cười kia, còn đang cười lớn khoái chí ấy chứ?

Năm người đưa mắt nhìn nhau, đều thấy sự sợ hãi trong mắt đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 330: Mối quan hệ

Hoàng Minh ánh mắt hướng về phía ba con linh thú còn đang khỏ sở nằm vật ở xa xa. Việt Anh thấy ánh mắt của hắn, liền lập tức xoay chuyển hệ thống. Ba con linh thú liền biến mất như chưa từng xuất hiện tại nơi này. Hoàng Minh cùng đám người đều kinh hãi. Việt Anh cười mà nói với hắn:

- Để để bọn chúng trở về đảo linh thú rồi. Triệu hồi đến thì lâu chứ quay về thì nhanh lắm!

Hoàng Minh gật gật đầu.

- Lão đại! Ngươi không sao chứ?

Hàn Tiên ánh mắt có chút lo lắng lên tiếng gọi Việt Anh. Việt Anh đang tươi cười với Hoàng Minh bỗng nhiên sắc mặt lạnh lùng nhìn về phía Hàn Tiên mà nói:

- Không có vấn đề gì, người nhà thôi!

Hàn Tiên trông thấy vẻ mặt của Việt Anh không những không sợ hãi mà còn cảm thấy vui mừng. Đây mới chính là lão đại của hắn chứ. Vẻ mặt tươi cười kia, bọn hắn có chút không thích ứng được. Nhưng mà, người nhà là sao? Không phải là khi này cả hai người bọn hắn còn đánh nhau thừa sống thiếu chết đấy chứ?

- Đại ca, tìm người thật khổ, ta thật là người hại chết mà!

Việt Anh có chút khở não lên tiếng nói. Hoàng Minh vốn cũng không rõ chuyện gì, lên tiếng hỏi:

- Rốt cuộc là có chuyện gì? Tại sao mày lại tới được đây giống anh?

Đoàn người hơn hai mươi người không ngờ dung nhập lại một chỗ, cũng không nói mấy câu, toàn bộ bọn hắn đều lấy hai thiếu niên đi đầu làm chủ. Tất cả tiến vào không gian tầng thứ ba. Trên đường Hoàng Minh cùng Việt Anh nói chuyện, hắn mới hiểu ra tại sao Việt Anh lại xuất hiện ở đây.

Quay trở về ba năm mười tháng trước..

Hoàng Minh và Việt Anh quen nhau trong một lần ghép đội đánh phó bản cấp bậc tám mươi. Khi đó cả hai đều ganh đua vô cùng khốc liệt. Việt Anh cùng Hoàng Minh kỹ thuật chiến đấu có thể nói là kẻ tám lạng người nửa cân. Thế nhưng Hoàng Minh vẫn là nhỉnh hơn một chút. Mang theo tính cách bá đạo. Việt Anh quả thật chưa từng chịu thua, năm lần bảy lượt đối với Hoàng Minh đưa ra khiêu chiến. Kết quả là lần nào cũng thua, thua không ngóc đầu lên được. Kể từ đó, cả hai lại khá quen thuộc. Vì Hoàng Minh hơn tuổi, thế nên là làm đàn anh rồi. Hoàng Minh cuộc sống vô cùng khỏ sở, là tầng lớp dưới cùng của đất nước. Trái lại với hắn, Việt Anh lại là con trai độc nhất vô nhị của tập đoàn phát triển VNG, tập đoàn phát hành game lớn nhất tại địa cầu. Vào cái ngày định mệnh ấy, khi Hoàng Minh đã đóng cửa, hoàn thành mũ trò chơi của hắn, bắt đầu thử nghiệm mũ trò chơi. Hắn không thể ngờ được một điều, chính lúc sự cố xảy ra ấy, cánh cửa phòng của hắn lại được mở ra, hai thân ảnh chậm rãi tiến vào. Việt Anh cùng Hoàng Minh thân thiết vô cùng, đến chìa khóa phòng trọ của hắn, Việt Anh đương nhiên cũng có.

- Đại ca, nom xem một chút ta có thứ gì này!

Việt Anh với khuôn mặt đẹp trai vô cùng, trên người quần áo giá trị phải đến mấy tỉ. Lúc này hắn đang đội trên đầu một cái mũ trò chơi màu xanh dương. Đây chính là mũ trò chơi mới nhất mà tập đoàn VNG mới chế tạo ra, còn chưa đưa ra thị trường game online. Thế nhưng Việt Anh là ai chứ? Là đại công tử duy nhất của chủ tịch tập đoàn VNG. Hắn đương nhiên có thể mang đi một cái mũ thử nghiệm đầu tiên đến khoe với Hoàng Minh. Phía sau hắn lại là một cô gái vô cùng xinh đẹp. Mặc trên người một bộ quần áo đơn giản. Áo phong quần jeans làm tôn lên dáng người tuyệt đẹp. Khuôn mặt trái xoan, hai mắt tròn trong như nước mùa thu, hai hàng lông mày lá liễu xinh xắn, không chút phấn son lại càng làm cho người ta điên đảo. Ở cái thế kỉ hai mươi mốt này mà không sử dụng phấn son, lại có thể xinh đẹp tuyệt trần như một tiên nữ thế này. Chỉ có thể nói là cực phẩm. Nàng, dĩ nhiên là bạn gái của Hoàng Minh.

Cả hai người tiến vào trong phòng của hắn, khuôn mặt cả hai đều thất kinh. Chỉ thấy một cảnh tượng kinh hoàng. Hoàng Minh nằm trên giường, thân hình bị điện giật cho vụn vụn. Hai người chỉ kêu lên được một tiếng thì căn phòng trọ đã phát nổ. Cả ba người hai nam một nữ đều bị vụ nổ nuốt chửng.

Hoàng Minh nghe Việt Anh kể đến đây, khuôn mặt đã có chút ảm đạm. Không ngờ lúc ấy, hai người lại xuất hiện. Nhất là nàng, Hoàng Minh có chút tự trách. Nếu không phải vì hắn chế tạo ra cái mũ game này, nếu không phải hắn thử nghiệm chính vào lúc ấy thì nàng ấy đã không có chuyện gì xảy ra!

Việt Anh đứng ở một bên thấy Hoàng Minh sắc mặt như thế cũng hiểu ra trong lòng hắn nghĩ gì. Tay hắn đặt lên vai Hoàng Minh mà vỗ vỗ hai cái, đoạn nói:

- Minh ca, Hiện tại không phải lúc đau buồn, nếu em đoán không nhầm, Lan Hương cũng có lẽ sẽ xuyên qua nơi này giống chúng ta!

- Xuyên qua giống chúng ta?

Hoàng Minh lẩm nhẩm trong đầu, hai mắt có chút sáng lên. Đúng vậy, nếu vụ nổ ấy đã nuốt chửng ba người, hiện tại hai người ở đây, người thứ ba có lẽ cũng sẽ xuất hiện ở đây, chỉ là hắn chưa tìm ra năng mà thôi. Hoàng Minh trong đầu đầy một vẻ chờ mong.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 331: Đến bí địa

Cả hai nói chuyện một hồi, đám người đi phía sau cũng không nói gì, rất chậm rãi đi phía sau. Cả đoàn liền tiến vào không gian tầng ba.

- Ô, nơi này thật đẹp!

Ai đó thốt lên lời nói, mọi người đều gật đầu. Nơi này không khác gì một thế ngoại đào viên. Bọn hắn đang đứng ở phía trên một sườn đá, bên dưới là một dải màu xanh biếc trải dài. Một cái hồ nước ở dưới, vô số yêu thú ôn hòa đi lại, yêu thú phi hành cấp thấp bay lượn trên không. Xa xa là một thác nước chảy, rừng cây, đồng cỏ cùng dung nhập. Ánh mắt mọi người đều tỏa sáng.

- Thiếu gia!

Bất chợt năm bóng người phi thân lao đến, ngay lập tức hành lễ với Hoàng Minh. Hoàng Minh gật đầu lên tiếng hỏi:

- Thế nào rồi, nói đi!

- Vâng!

Một thiếu niên ngẩng đầu chấp tay nói:

- Nơi này diện tích vô cùng lớn, dựa vào lực lượng trinh sát tiểu đội đã tìm ra nơi ở của tộc người lùn. Họ sinh sống cách nơi đây năm ngàn mét về hướng bắc. Hiện tại ở phía nam ba ngàn mét, ba vị Thiếu úy đang giao chiến cùng ba thanh niên ma tộc. Hiện tại vẫn chưa phân thắng bại.

- Chưa phân thắng bại?

Hoàng Minh nhíu mày, thực lực của Chu Du, Kiều Phong cùng Vũ mập mập không thấp, đối phương lại có thể đánh ngang tay với bọn hắn sao?

Việt Anh quay sang nói với Hoàng Minh:

- Anh Minh, Ma tộc cường giả rất nhiều. Lần này nghe tới bí cảnh, hiển nhiên cử đi thiên tài là điều tất yếu. Ta chỉ lo lắng là vị Thánh Cô của ma tộc kia. Tu vi đã đạt đến nguyên anh hậu kỳ, thuộc top mười cao thủ thanh niên mạnh nhất tại thượng vị diện đây.

Hoàng Minh ngưng trọng một chút, ngay lập tức cất tiếng nói:

- Đi, tôi giúp bọn hắn!

Ngay lập tức, Thần Long, Phượng Hoàng, Cửu đầu lang lúc này lại trở thành phi hành thú, mang theo một đám người bay tới phía nam.

Trên đường đi, Hoàng Minh được Hằng Thanh Nhi, Tiên Tiên hết sức quan tâm, hỏi thăm thân thể hắn, cứ ôm lấy cánh tay hắn mà không rời. Ngọc Yên Mĩ chỉ đứng bên cạnh cười mỉm, chỉ hỏi thăm một câu rồi không nói thêm gì. Việt Anh cười lớn ha ha. Không ngờ tới Hoàng Minh tại nơi này, vô cùng phóng túng, nữ nhân xinh đẹp lại có rất nhiều a. Bên cạnh Việt Anh lúc này cũng chỉ có nữ hài xinh đẹp kia bên cạnh mà thôi. Ba ngàn mét khoảng cách, đối với Thần thú, Thánh thú phi hành chỉ tương đương với uống một li trà mà thôi. Rất nhanh chóng đã tới nơi rồi. Cách không xa, cuộc chiến tại nơi này đang diễn ra hết sức ác liệt. Ba đầu ba, lại có thể ngang tài ngang sức. Hoàng Minh kinh ngạc không thôi. Đối phương bên kia vẫn còn hai tên hắc sắc áo bào lặng không mà đứng. Ở giữa lại là một nữ tử toàn thân y phục màu đen. Ánh mắt sắc bén vô cùng. Trên mặt nàng đeo một tấm nạ che mặt. Khí tức âm trầm lạnh lẽo.

- Thánh cô, có người đến!

Ở một bên một hắc sắc áo bào lên tiếng.

Phượng Cửu Mĩ ánh mắt hướng về phía xa, khoe miệng hơi nhếch lên thế nhưng tuyệt nhiên không ai có thể thấy được. Bên dưới sáu người đã đánh thành một đoàn rồi, sáu người ba cái chiến trường, cuộc chiến này có vẻ rất cân sức. Thế nhưng thật ra cả đôi bên đều không có dùng sức mạnh thật sự.

- Lão đại đến rồi!

Chu Du phong thái vẫn ung dung vô cùng, hắn đối đầu với một kẻ mạnh nhất. Toàn thân kẻ kia tản mát ra khí tức hắc ám. Vô số loại độc khí đánh ra đầy trời. Thế nhưng làm hắn vô cùng tức tối là, tên thiếu niên chết tiệt trước mặt không hề sợ hãi độc dược của hắn. Vô cùng nhẹ nhàng đối kháng cả

một tiếng đồng hồ rồi, không hề rơi vào thế hạ phong.

Phía bên kia Vũ mập mập bên này dưới sự bảo vệ của Tiểu Nhã, lớp phòng ngự của hắn lúc này vô cùng chắc chắn. Kẻ đối đầu với hắn là một nữ tử sử dụng song kiếm. Lúc này nữ tử lại có chút bất đắc dĩ. Đánh tới thì đối phương có lớp phòng ngự vô cùng mạnh mẽ. Hón hết tên chết tiệt này lại vô sỉ vô cùng. Mỗi ma pháp hỏa cầu bắn ra lại mang theo những từ ngữ vô cùng khiếm nhã:

- Ta ném vào mông ngươi này, cái một đẹp kia ăn một hỏa cầu chắc chắn sẽ rất thơm!
- Ta ném vào ngực ngươi, bộ ngực kia mà dính thủy cầu của ta hiển nhiên y phục sẽ bó sát vào đấy!
- Ta ném..
- Ta ném..

Vũ bàn tử cười lớn mà không ngừng tung ra pháp thuật.

Chỉ có chiến trường duy nhất kia là vô cùng quyết liệt, Kiều Phong đấu tay đôi với một thanh niên cường hãn. Quyền đấu quyền, chưởng đấu chưởng, cả hai đều chính là cứng đối cứng vô cùng mạnh mẽ. Chưởng lực đánh vào nhau vang lên ầm ầm sức mạnh.

Đám Hoàng Minh tiến tới nơi thì ngay lập tức ba người bên ma tộc liền tách ra, không có ham chiến. Cả ba đều chậm rãi hướng tới phía sau Phụng Cửu Mi.

Hai đoàn đội hướng mắt nhìn nhau, khí tức vô cùng quỷ dị.

- Minh ca, cẩn thận một chút, Ma tộc cho nàng ta tới nơi này, hiển nhiên có thứ để dựa vào. Nếu không chỉ cần với đám Thần Thú này nàng ta nhất định sẽ lui đi từ lâu rồi!

Hoàng Minh gật đầu, ánh mắt nhìn về phía đối diện. Chu Du, Kiều Phong, Vũ bàn tử cũng nhanh chóng tiến tới bên trên người của Hòa Phụng Hoàng mà đứng. Chu Du ngay lập tức lên tiếng:

- Lão đại, bí địa chính là ở phía dưới! Ma tộc bên kia vẫn đang chờ đợi thời gian tiến vào!
- Thực lực của bọn hắn thế nào?

Hoàng Minh hỏi.

- Rất mạnh, dường như đánh với bọn ta còn chưa dùng hết thực lực!

Kiều Phong ngay lập tức trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 332: Lưỡng đại Thánh Cô

Hoàng Minh lẳng lặng quan sát đối phương, đồng dạng đối phương cũng yên lặng quan sát về phía bên Hoàng Minh. Hiện tại bên Hoàng Minh hai đầu thần thú Thần Long cùng Phụng Hoàng. Một đầu thánh thú Cửu Đầu Lang. Bên trên ba Thần Thánh thú này lại là một đoàn người. Khí thế vô cùng to lớn. Ấy vậy mà phía đối diện đối phương chỉ có sáu người, vậy mà vẻ mặt bọn chúng không hề có chút lo lắng nào. Nếu không phải là ngu ngốc thì hiển nhiên bọn hắn thực lực phải rất mạnh mẽ. Cũng có thể bọn hắn có một thứ gì đó để dựa vào.

- Việt Anh, Ngươi tại sao lại đứng cùng một chiến tuyến với bọn chúng?

Phụng Cửu Mi lên tiếng. Âm thanh trong vắt nhưng lạnh lùng băng lãnh khiến người ta rét run. Khí chất của nàng cũng theo câu nói mà thả ra, một khí chất vô cùng đặc biệt. Khí chất cao cao tại thượng, sát ý mạnh mẽ, đứng trên đỉnh của chúng sinh.

Việt Anh chỉ nhếch miệng cười, thâm trầm nói:

- Đại Thánh cô, ta gia nhập chiến tuyến nào, đó là việc của ta, không cần ngươi quan tâm!
- Ha ha ha....

Tiếng cười trong trẻo của Phụng Cửu Mi vang lên trong không gian. Tiếng cười vô cùng cao ngạo. Ánh mắt của nàng ta bắn ra khí tức thâm lãnh, đám người tâm lý yếu như Hàng Thanh Nhi, Cửu Long, Vũ Văn Sơn đều có cảm giác rơi vào hầm băng, toàn thân lạnh lẽo vô cùng.

- Phụ Thân ta coi trọng ngươi, đưa ra chức vị phó chủ của hắc ám chi điện. Thế nhưng ngươi lại không đề tâm, không ngờ lại gia nhập với một đám yếu nhược của Trung Vĩ điện này. Thiên phú của ngươi vô cùng cao, chỉ tiếc, aiz!

Phượng Cửu Mi nói một hồi, tâm tình lại có chút thờ dãi. Việt Anh hai mắt lóe lên tia trào phúng, đoạn đáp:

- Đại Thánh Cô, ngươi không cần giả mù sa mưa. Ma tộc cho dù có đưa ra yêu cầu hấp dẫn thế nào đi nữa, ta cũng không bao giờ tiếp nhận!

- Đáng tiếc, đáng tiếc!

Phượng Cửu Mi lắc đầu hai cái, ánh mắt chuyển qua hướng về phía Hoàng Minh, hai mắt có chút mông lung. Nàng ta tới Trung vĩ điện đã một tháng qua, với Hoàng Minh cũng không có ấn tượng cho lắm. Thiên tài của Lưu Vân Tông, cùng lắm cũng chỉ là loại thiên tài yếu nhược mà thôi. Thế nhưng khi tiến vào bí cảnh này, nàng đã nhìn nhận hắn với một con mắt khác. Một thiếu niên không ngờ lại nắm giữ trong tay một lực lượng mạnh mẽ như vậy. Hầu như toàn bộ thiên tài của Trung vĩ điện, toàn bộ đệ tử của hàng trăm tông môn còn sống sót đến hiện tại đều là người của hắn. Thậm chí hắn lại có thể thuyết phục được tên cứng đầu Việt Anh kia tham gia vào thế lực của mình. Còn nữa, phía dưới tay hắn, đám thiếu niên đứng phía sau kia, toàn bộ đều là thiên tài đấy. Một trận vừa rồi nàng đã chứng kiến thực lực của bọn hắn, quả thật khó có thể tin được. Quan trọng nhất là, cái tên Hoàng Minh, Phượng Cửu Mi có chút nghi hoặc trong lòng.

- Ngươi là Hoàng Minh!

Hoàng Minh ánh mắt hướng về phía nữ tử đối diện. Bốn mắt chạm nhau, Hoàng Minh mỉm cười nói:

- Ta chính là Hoàng Minh!

Phượng Cửu Mi hai hàng lông mày nhu lại. Sát khí cùng khí thế của nàng khi này toàn bộ hướng tới Hoàng Minh mà công kích, vậy mà toàn bộ đều như nước chìm vào biển lớn, không có một chút dao động nào. Nàng ta không hề hay biết, Hoàng Minh có Sát chi Cầu, một chút sát khí cùng khí thế của nàng ta đối với hắn không hề có chút ảnh hưởng nào.

- Ngươi quả là có chút bản sự, ta đang thắc mắc một điều, liệu ngươi có phải là người mà Nha đầu kia nhắc tới hay không?

Nha đầu kia? Hoàng Minh nhíu mày, nàng ta đang ám chỉ tới ai? Việt Anh đứng bên cạnh Hoàng Minh suy tư một hồi câu nói của Phượng Cửu Mi liền lên tiếng:

- Ngươi nói Tiểu Thánh cô?

Phượng Cửu Mi cười lớn ba tiếng, dường như nàng ta rất thích cười lớn như thế này, một lát liền cất giọng giễu cợt mà nói:

- Nha đầu kia ba lần bảy lượt phá vỡ kế hoạch của ta, nếu không phải có thế lực mạnh mẽ bảo vệ, hiển nhiên đã bị ta tiêu diệt rồi!

Hoàng Minh có cảm giác như rơi vào hầm sâu, khó có thể tìm ra đáp án. Chỉ có Việt Anh, đám tiểu đệ của hắn và Tiên Tiên là có thể hiểu được.

- À ta đang nhắc đến Tiểu Thánh cô của nhân tộc, Điều Thuyền Thánh cô đấy!

Tiên Tiên thấy Hoàng Minh khó hiểu liền tiến tới giải thích. Hoàng Minh nghe thấy câu này liền chấn động, toàn thân cứng lại. Không chỉ hắn, Kiều Phong bên cạnh cũng đã phản ứng mạnh mẽ đến đáng sợ.

- Tỉ tỉ của ta ư? Điều Thuyền tỉ tỉ đúng không?

Hắn hai tay nắm lấy hai bờ vai của Tiên Tiên mà lắc mạnh. Tiên Tiên hai vai cảm giác đau đớn vô cùng. Hai hàng lông mày nhu lại. Chu Du ngay lập tức đẩy hai cánh tay của Kiều Phong nhẹ nhàng, lập tức tách hắn ra khỏi Tiên Tiên. Kiều Phong phải mất mấy giây mới nhận ra mình thất thố, không tiến thêm bước nào, thế nhưng ánh mắt vẫn hướng về Tiên Tiên mà chờ đợi. Hoàng Minh lúc này cũng đã chấn định lại, quay về sau nhẹ nhàng hỏi:

- Tiên Tiên, muội nói ta nghe một chút đi!

Tiên Tiên gật đầu đồng ý, tiến tới bên cạnh Hoàng Minh mà nói:

- Thượng Vĩ Điện Ma tộc có Đại Thánh cô chính là Phượng Cửu Mi. Nàng ta vô cùng tàn nhẫn, thực lực lại càng mạnh mẽ, vô số thế lực tông môn đều nghe tới danh nàng ta mà sợ hãi khủng khiếp. Trái lại Tiểu Thánh cô chỉ mới xuất hiện gần một năm nay. Là thánh nữ của toàn bộ phe chính đạo, thực lực tu vi tiến triển thần tốc, cùng với dung nhan khuynh đảo chúng sinh. Nàng hiển nhiên được so sánh ngang hàng với Thánh cô của ma tộc. Hai Thánh cô đại diện cho chính và tà, trở thành hai nữ hoàng của toàn bộ Thượng Vĩ Điện.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 333: Tiến nhập bí địa

- Công Pháp thuộc tính năng ấy tu luyện là gì?

Hoàng Minh hai mắt đầy mong chờ mà hỏi. Tiên Tiên cũng không hề giấu giếm mà trả lời ngay:

- Băng thuộc tính!

Chính là Điều Thuyền rồi. Hoàng Minh hai mắt tràn đầy tinh quang hưng phấn. Thật không ngờ Điều Thuyền có thể phát triển nhanh đến như vậy. Nếu có thể đánh ngang hàng với Thánh cô của ma tộc. Hiển nhiên Điều Thuyền tu vi cũng ngang hàng với nàng ta. Nguyên Anh hậu kì sao?

- Hoàng Minh!

Phượng Cửu Mi lên tiếng gọi. Hoàng Minh nghi hoặc nhìn về phía nàng ta.

Phượng Cửu Mi nhìn hắn, giọng nói có chút nhẹ nhàng hơn:

- Ngươi là một thiên tài, thiên phú vô cùng tốt. Hay là theo ta về Ma tộc. Ma tộc ta sẽ giúp ngươi trở thành một cường giả đỉnh thiên lập địa, thế nào?

Hoàng Minh nghe nàng ta nói mà buồn cười. Ma nữ này không ngờ lại có ý lôi kéo hắn về phía ma tộc. Quà là buồn cười. Hoàng Minh hắn còn đang có nhiệm vụ đánh chết Ma vương đây này.

- Không cần phí lời mời chào ta!

Hoàng Minh lên tiếng chắc chắn vô cùng. Đúng lúc này.. Âm ỉm ỉm!

Phía bên dưới một không gian loạn lưu bỗng nhiên xuất hiện phía dưới mặt đất. Rất nhanh chóng mở rộng hơn mười mét. Tạo thành một hình tròn không gian, không khác một cái ao nhỏ là mấy.

- Bí địa mở ra rồi ư?

Vũ Bàn tử kinh hãi hô lên. Không gian vang lên tiếng nổ âm ỉm đầy rung động. Một vùng đất bằng cứ thể trở thành một không gian quái dị.

- Bí địa cuối cùng cũng xuất hiện, Hoàng Minh ngươi với ta hiện tại không phải lúc tranh đấu. Bây giờ liên kết phá bỏ trận pháp cấm chế, cùng tiến vào. Lấy được vật gì thì tùy vào vận may, thế nào?

Phượng Cửu Mi lên tiếng thương nghị. Dấu sao bên Hoàng Minh thực lực cũng không tệ. Mặc dù bên nàng ta thực lực mạnh hơn, thế nhưng cũng không cần phải đánh nhau tranh đoạt. Hiện tại phối hợp phá hủy trận pháp, sau khi tiến vào rồi, hiển nhiên việc tranh đoạt bên nàng sẽ có lợi hơn rất nhiều.

Hoàng Minh cũng không khó đoán ra ý định của Phượng Cửu Mi. Thế nhưng hắn cũng không muốn hiện tại đối đầu với đối phương. Hiển nhiên bên đối phương vẫn còn con bài chưa xuất hiện. Hơn nữa mặc dù đối phương nhân thủ ít, thế nhưng thực lực cá nhân đều mạnh mẽ hơn bên hắn rất nhiều. Hoàng Minh không hề thấy được tu vi của bọn hắn, hiển nhiên toàn bộ bọn hắn tu vi đều cao hơn hắn.

- Được!

Hoàng Minh gật đầu, ngay lập tức quay lại phân phó. Hiện tại phía bên hắn có hơn ba mươi người, phía trước bí địa này lại có chút quỷ dị. Không biết là hung địa hay không, tiến vào không nhất thiết cần nhiều người. Ngay lập tức hắn phân phó cho một đoàn người trở về. Nhiệm vụ của bọn hắn là lãnh đạo Thiên Sát nhanh chóng thu dọn toàn bộ linh thảo, dược thảo, toàn bộ những thứ quý hiếm tại tầng ba này mang về. Không được tiến vào khu vực nơi ở của tộc người lùn. Quan trọng nhất là không được khai thác kim thiết khoáng thạch.

Những người ở lại chỉ có mười người.

Hoàng Minh, Chu Du, Vũ mập mạp, Lệnh Hồ Xung, Đoàn Dự, Triệu Vân, Tiểu Ngư Nhi, Việt Anh, Hàn Tiên, Thân Hùng.

Trương Vô Kỵ cùng Kiều Phong cùng ba tiểu đệ còn lại của Việt Anh sẽ dẫn Thiên Sát hoạt động.

Ngay sau khi Hoàng Minh phân phó xong, đoàn người triển khai rồi đi. Nhìn một đám yêu thú phi hành mang theo đám người chậm rãi bay đi. Mười thanh thiếu niên ở lại chậm rãi cùng với sáu người Phượng Cửu Mi đứng chờ đợi bí địa. Bí địa sau nửa giờ chấn động cũng đã hoàn toàn xuất hiện. Một không gian màu tím rộng bằng một cái ao nhỏ đang không ngừng lay động, vô cùng quỷ dị.

- Tập trung sức mạnh đánh tới!

Phượng Cửu Mi hô lên, cả sáu người đều phát ra công kích đánh tới. Phía bên này đám Hoàng Minh cũng đánh tới một kích mạnh mẽ.

Âm ỉm ỉm, hàng loạt tiếng nổ vang lên, không gian màu tím kia rung động kịch liệt, rất nhiều hình ảnh trận pháp bị phá hủy. Xuất hiện những chữ cổ nhỏ màu tím.

- Một lần nữa!

Hoàng Minh hô lên, mười sáu người không hện mà cùng đánh vào một đòn mạnh mẽ.

Ầm ầm ầm!

Những vết nứt như mạng nhện xuất hiện, lớp trận pháp bao phủ đường như đã sắp đầu hàng.

- Một đòn cuối cùng!

Phượng Cửu Mi âm thanh trong trẻo lại vang lên. Một loạt đòn đánh lại hướng tới mặt trận pháp này mà công tới. Chỉ thấy tiếng nổ lần này mạnh hơn gấp mười lần. Toàn bộ mặt ngoài trận pháp đều bị cường ngành phá hủy. Một đoàn hắc khí toàn bộ phun trào.

- Tránh ra phía sau!

Hoàng Minh hô lớn. Toàn bộ đều nhanh phóng phi thân về phía sau. Đoàn hắc khí này từ bên dưới mà trào lên, vô cùng đáng sợ. Không ai dám tiến tới, chỉ có thể lẳng lặng chờ đợi. Đoàn hắc khí này tiến vào không gian thì từ từ biến mất, không rõ là loại khí gì, không ai dám lại gần nó, an toàn là trên hết.

Đoàn hắc khí này chỉ kéo dài mười phút rồi tiêu tán toàn bộ. Phía dưới xuất hiện một không gian kì quái, ánh sáng mờ ảo hướng lên phía trên. Hoàng Minh cùng Phượng Cửu Mi bốn mắt nhìn nhau, ngay lập tức một đoàn người tiến vào bí địa này.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Di Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 334: Không lối về

Mười sáu thân ảnh tiến vào không gian bí địa. Hoàng Minh ngay lập tức cảm thấy một khí tức tà dị ập vào mặt. Cùng với một khung cảnh khiến người ta phải sồn tóc gáy. Chỉ thấy bọn hắn đang đứng tại một gò đất. Bí địa này không hề có mặt trời hay mặt trăng, chỉ có những đám mây màu đỏ lửng trên trời đầy quái dị. Không gian toàn bộ lấy màu đỏ làm chủ đạo, hiển nhiên đây không phải vùng đất tốt lành gì. Hoàng Minh ánh mắt hướng về phía trước. Địa phương này không rõ là lớn bao nhiêu. Toàn bộ chỉ có những gò đất lớn, không có bóng dáng một loại thực vật nào chứ nói gì đến động vật.

- Nguy rồi, lối vào!

Hàn Tiên thất kinh hô lớn. Tiếng hô của hắn làm những người khác phải giật mình quay lại. Hoàng Minh cũng ngoái lại nhìn.

- Không thể nào!

Vũ mập mạp sợ hãi. Lối vào bí địa bọn hắn vừa tiến vào không ngờ lúc này lại tu bổ nhanh khủng khiếp, dường như là chỉ phút chốc đã tu bổ hoàn toàn, nhanh chóng biến mất.

- Yaaaa!

Một tên mặc hắc sắc áo bào to lớn phi thân lao tới đâm mạnh một cái vô cùng khí thế. Ấy vậy mà một đám của hắn trước mắt mọi người lại là xuyên qua.

- Biến mất rồi ư?

Phượng Cửu Mi hai hàng lông mày nhíu lại, có chút khó lòng tưởng tượng nổi.

- Thánh cô, là trận pháp tu bổ, thật không thể tin được!

Hắc sắc áo bào thân bí vẫn theo Phượng Cửu Mi từ đầu đến giờ lên tiếng nói. Phượng Cửu Mi gật đầu, sau đó ngưng trọng không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

- Lão đại, trận pháp tu bổ đây, thật không ngờ nơi này trận pháp phong ấn bí địa lại cao thâm như vậy!

Chu Du thấp giọng nói với Hoàng Minh. Hiện tại thì khó rồi, bọn hắn tiến vào nơi này, lối ra thì biến mất, khó có thể nào chấp nhận được.

- Đại ca, Tiến tới phía trước đi, dù sao cũng không thể quay lại, biết đâu phía trước mới chính là lối ra!

Việt Anh nói với Hoàng Minh. Lúc này hắn đã sử dụng tiếng của đại lục Hoàng Thiên, thế nên đám người còn lại cũng hiểu được.

- Đúng đây lão đại, chúng ta đã tiến vào rồi, chỉ có thể tiếp tục đi tới thôi!

Triệu Vân lên tiếng nói. Hoàng Minh cũng gật đầu, đã tiến vào đây, lối ra cũng biến mất. Đúng là chỉ có thể tiến tới phía trước mà thôi.

- Thánh cô, hiện tại chúng ta tách ra, không cần vướng mắc vào nhau, tùy vận khí đi!

Hoàng Minh mỉm cười nói, hiện tại không phải là lúc xé rách da mặt. Ở một nơi tà dị không biết rõ nguy hiểm tới mức nào, giao thủ với đám người ma tộc kia đúng là tự tìm cái chết.

- Tốt, chúc các người may mắn!

Phượng Cửu Mi cũng không muốn ở cùng đám người Hoàng Minh nữa. Hiện tại nên tách ra, không nên va chạm. Nói xong nàng đưa theo đám người của mình rời đi về phía bên phải. Hoàng Minh nhìn theo đội ngũ của Phượng Cửu Mi rời đi, khóe miệng nhếch môi cười một cái, một đoàn mười người bọn hắn tiến về phía ngược lại.

Trên đường đi Đoàn Dự triệu hồi Thần Long đưa cả đám phi hành. Trên đường đi vừa quan sát vừa nói chuyện. Đoàn Dự mới kể về Thần Long này của hắn.

Thần Long này một thân dài gần năm mươi mét. Toàn bộ được bao bọc bởi lân giáp màu Thanh Lam. Ngũ trảo vươn dài đại biểu cho huyết mạch long tộc thuần khiết nhất. Hai mắt to như hai cái đèn lồng lớn. Hàng râu phát phơ trên đầu. Thân hình phiêu phiêu, hần lượn trên không. Vận tốc di chuyển rất nhanh.

- Ha ha ha, trông như vậy chứ thật ra nó mới chỉ có bát cấp đỉnh phong mà thôi!

Đoàn Dự cười lớn ha ha, vô cùng tự hào mà lên tiếng nói. Thần Long không hổ là Long tộc chính gốc, tu vi chỉ mới là bát cấp đỉnh phong mà uy áp tỏa ra vô cùng khủng bố, lại có khả năng phi hành.

- Nhị ca thu phục nó ở đâu?

Chu Du mỉm cười hỏi. Đoàn Dự cũng không hề giấu giếm mà kể lại.

Chuyện là ba tháng trước, hắn trong một lần đi lịch lãm tại Lam Ảnh Đảo cùng ba vị sự tì. Lam Ảnh đảo thuộc phạm vi của Thiên Đông Lan Tông. Vốn là một trong ba hòn đảo bí ẩn nhất. Tại Lam Ảnh đảo, Đoàn Dự như cá gặp nước, thân pháp phiêu dật, tu vi tiến triển thời gian qua nhanh chóng phát huy thật tốt. Hắn gan to mặt lớn, một mình thâm nhập vào sâu bên trong nội đảo của Lam Ảnh đảo. Không ngờ phát hiện bên trong sâu nhất một hang động lớn, ngay sau đó thì phát hiện ra đầu Thần Long này. Lúc đó Đoàn Dự sung sướng như điên, sau khi điều tra rõ thực lực của đầu Thần Long này mới chỉ là bát cấp trung kỳ thì ngay lập tức không ngần ngại tiến vào đánh một trận. Hắn cùng Thần Long đại chiến ba ngày ba đêm, Đoàn Dự hoàn toàn dựa vào thân pháp cực kỳ ảo diệu để né tránh. Hầu như từ đầu đến cuối hắn càng không ngừng né tránh rồi phản kích. Kịch bản nhằm chán vô cùng thể nhưng hiệu quả lại không hề tồi chút nào. Thần Long tuy sức mạnh lớn, thân hình khủng bố, thể nhưng tốc độ lại không thể đuổi kịp Đoàn Dự. Ba ngày chiến đấu không có chạm được đến vạt áo của đối phương, nó vô cùng tức giận, cảm giác tôn nghiêm bị xúc phạm. Ngay lập tức thi triển ma pháp cực mạnh. Đoàn Dự thấy nó thi triển ma pháp khủng khiếp thì kinh hãi. Xung quanh toàn bộ dao động sức mạnh khủng khiếp. Hắn ngay lập tức không còn đường chạy. Trong lúc cấp bách ấy, không hiểu sao trong đầu hắn lại nảy ra ý định táo bạo đầy điên cuồng. Hắn không có phi thân ra ngoài nữa, mà ngay lúc đó lại lao đến cổ Thần Long mà phóng tới. Thần Long cũng không thể ngờ tên nhân loại nhỏ bé lại có hành động bất ngờ này. Hơn nữa nó vẫn còn đang huy động ma pháp, thân hình không di động chút nào. Chính là lúc này, Đoàn Dự trên tay xuất hiện một thanh trường kiếm. Nhắm thẳng cổ của Thần Long mà đâm vào. Cổ của Thần Long lớp giáp không có cứng rắn như trên thân thể. Trường kiếm của Đoàn Dự lại vô cùng sắc bén. Một kiếm đâm vào cuống họng của nó, máu tươi phun ra. Thần Long ăn một kích chí mạng. Gầm rống lên, nó nhưng lại ma pháp thi triển, quần quai thân hình va vào hang động. Hang động lớn như vậy mà bị Thần Long va vào đá lớn rơi xuống ầm ầm. Đoàn Dự kinh hãi, hai tay bám chặt vào cổ nó, không chịu buông tay. Chính là lúc đó tiên huyết của Thần Long cứ thế phun vào mặt hắn. Đoàn Dự tên trời đánh này không ngờ tiếc rẻ huyết rồng, không hiểu trời đất xui khiến thế nào mà lại một mạch uống xuống. Không biết qua bao lâu, Đoàn Dự thân hình đau đớn quần quai, rơi xuống mặt đất thống khổ vô cùng. Thần Long thì một hồi mất máu quá nhiều mà nằm bẹp trên mặt đất. Thân hình nó thu nhỏ lại chỉ còn có hơn mười mét. Đoàn Dự lăn lộn trên mặt đất, trong hang động vang lên tiếng gào thét của hắn. Một ngày một đêm đi qua, Đoàn Dự đã từ trong hôn mê tỉnh lại, lúc này hắn mới nhận ra thân thể của mình không ngờ đã biến hóa. Hắn cứ thế biến đổi thành Long huyết chiến sĩ. Toàn thân lân giáp thanh sắc bao phủ. Vô số gai nhọn mọc lên. Đỉnh đầu, cánh tay sừng cùng lân giáp xuất hiện. Thân thể tràn đầy lực lượng. Lúc này nhìn thấy Thần Long trọng ăn một kích chí mạng của hắn lâm vào trọng thương, Đoàn Dự cười lớn ha ha, ngay lập tức lấy ra Pô vẽ bên Hoàng Minh cho hắn. Thần Long thân thể trọng thương, yếu ớt vô cùng. Một lần này thu phục vô cùng nhẹ nhàng. Đám Hoàng Minh nghe hắn kể xong mà thở phào nhẹ nhõm. Cũng may cho hắn là con Thần Long này từ nhỏ đến lớn sống tại Lam Ảnh đảo, uy áp Thần thú khiến toàn bộ yêu thú trên đảo sợ hãi không dám công kích. Thế nên kinh nghiệm chiến đấu không nhiều, cuối cùng bị Đoàn Dự thu phục được.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 335: Tế đàn

Mọi người, nhìn phía dưới kia!

Cả đám đang bàn tán nói chuyện sôi nổi thì Thân Hùng vội hô lớn, cánh tay chỉ xuống phía dưới. Toàn bộ đám người đều nhìn xuống theo hướng tay hắn chỉ. Chỉ thấy bên dưới cảnh tượng khiến người ta sợ hãi. Một đám lại một đám xương lớn trên mặt đất. Một bộ khung xương lớn phải gần trăm mét, không rõ là của sinh vật nào. Không chỉ như thế, đoàn người dường như chết lặng khi càng vào sâu hơn, xương cốt trên mặt đất càng dày đặc, vô số bộ hài cốt, đủ các thể loại quái dị, không rõ là loại chủng tộc gì.

- Thật khó có thể tin được, đây là đâu, chiến trường sao?

Tiểu Ngư Nhi hai mắt đầy vẻ khiếp sợ mà nói.

- Không phải, các người nhìn kĩ xem, rõ ràng là mặt đất lõm xuống, càng ngày càng sâu hơn, bên trong càng là vô vàn xương cốt.

Việt Anh lên tiếng nói. Mọi người được hắn cảnh tỉnh, liền phát hiện ra đúng là như thế. Rốt cuộc đây là gì?

Trong đầu ai cũng có một câu hỏi như thế. Hoàng Minh hai mắt híp lại, sát khí cầu trong đan điền của hắn rung lên kịch liệt, dường như nó cảm nhận được vô vàn sát ý cùng oán khí hùng hậu tại nơi này. Hoàng Minh cố gắng áp chế nó lại, nơi này còn chưa biết là an toàn hay không, không thể lỗ mãng được, trước phải quan sát thật kĩ.

- Lão đại, người nhìn phía kia!

Lệnh Hồ Xung gọi Hoàng Minh, ánh mắt hướng về phía Nam. Hoàng Minh ánh mắt liền hướng về phía Nam. Nơi đó không ngờ xuất hiện một kiến trúc nho nhỏ.

- Đi, mau tiến tới phía nam kia!

Hoàng Minh lên tiếng, Đoàn Dự nhả h chổng thúc dục Thân Long. Thân Long nhanh chóng gào một tiếng lớn rồi đổi hướng về phía nam mà lao đi. Kiến trúc kia ngày càng lớn hơn, vận tốc phi hành của Thân Long khá nhanh, chỉ mấy chốc, một tòa Điện lớn xuất hiện trước mắt đoàn người. Tòa Điện này vô cùng quý dị. Toàn bộ đều dựng bằng loại hắc đá. Bên trên mỗi cột đá là toàn những hình vẽ hoa văn quý dị khủng bố. Cả tòa Điện này mang theo một luồng tà dị khí tức. Chỉ nhìn thôi cũng có thể khiến người ra run sợ rồi.

- Tiến vào xem, thế nào?

Việt Anh đề nghị, Hoàng Minh gật đầu. Đã đi một quãng đường xa như vậy, cuối cùng cũng gặp một tòa Điện quý quái này, nên là vào kiểm tra một chút xem sao. Hoàng Minh cùng đám tiểu đệ từ trên người Thân Long đáp xuống. Mười người vô cùng cảnh giác, chậm rãi tiến vào tòa điện này. Những bậc thang tại tòa điện này cũng toàn bộ là hắc đá, xung quanh tòa điện bao phủ một lớp sương đen nhàn nhạt, làm giảm tầm mắt của mọi người.

- Cẩn thận, sương đen này có cô quái!

Chu Du nhíu hai hàng lông mày, ngay lập tức lên tiếng cảnh giác. Cả bọn đều tin tưởng hắn, lập tức dừng lại không ai bước tiếp. Tiểu Ngư Nhi nhanh chóng hất từ sau lưng ra cái hồ lô lớn hắn đeo sau lưng. Từ hồ lô bay ra mười viên đan dược màu trắng ngà, lên tiếng nói:

- Đây là Quanh Uẩn Đan, đan dược cấp bảy, có khả năng tạo thành lớp bảo hộ trước những loại sương độc. Còn có thể giải trừ toàn bộ độc khí trong cơ thể.

Đoàn người giật mình, không thể ngờ được lại có loại đan dược thế này ư. Hoàng Minh, Chu Du, Lệnh Hồ Xung, Vũ Mập mập, Đoàn Dự, Triệu Vân không hề nghi kị, cầm lấy đan dược bỏ vào miệng. Việt Anh, Hàn Tiên, Thân Hùng thấy vậy cũng nhanh chóng làm theo. Tiểu Ngư Nhi mỉm cười sáng lạn, cũng đem đan dược nuốt vào. Hắn rất vui mừng vì có thể giúp đỡ Hoàng Minh cùng các vị huynh đệ của mình. Quanh Uẩn Đan không ngờ vô cùng hữu dụng, toàn thân đám người xuất hiện một làn ánh sáng nhu hòa bao bọc. Đám sương đen không ngờ bị tách ra, không thể chạm vào thân thể một cách khó tin.

- Có hiệu quả rất tốt!

Hàn Tiên hai mắt sáng rực, vô cùng kinh hãi thốt lên. Việt Anh không nhịn được quay qua hỏi Hoàng Minh.

- Đại ca à, vị tiểu đệ này là đan sư hả?

Hoàng Minh gật đầu, không quên khen lấy một câu:

- Lão cửu là một Đan sư cấp bảy chính hiệu đấy!

Tiểu Ngư Nhi nghe Hoàng Minh khen thì rất vui vẻ. Chẳng có gì làm hắn vui hơn là được lão đại Hoàng Minh công nhận cả. Mười người cước bộ nhanh hơn, ngay lập tức đã tiến vào một khoảng sân lớn, thế nhưng bọn hắn chợt phát hiện một đám thân ảnh cũng xuất hiện bên cánh trái của bọn hắn.

- Đại Thánh cô?

Việt Anh kinh ngạc, cả bọn đều không ngờ gặp đám người kia ở đây. Phía bên này Phượng Cửu Mi cũng giật mình, ánh mắt khó tin nhìn về đám người Hoàng Minh. Rõ ràng là hai đám người đi về phía đối lập nhau, tại sao lại có thể gặp nhau ở địa phương này. - Lão đại, phía trước kia, có người đấy! Đoàn Dự lên tiếng, tiếng nói của hắn không bé, thế nên toàn bộ ánh mắt mười sáu người ngay lập tức nhìn về phía trước. Trong đám sương đen lập lò, một thân ảnh đang ngồi trên mặt đất. Phía trước thân ảnh kia là một cái vòng tròn, xung quanh xếp rất nhiều cái đầu lâu nhân loại. Thân hình kia khoác

một bộ áo bào màu xám. Vì ngồi quay lưng lại với đám người Hoàng Minh lên bọn hắn không thể nhận ra kẻ kia có phải là người hay không?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 336: Cường chế nhiệm vụ

Hình như là chết rồi!

Hàn Tiên hai mắt có chút nhưng trọng nói. Cả đám tay lăm lăm vũ khí, chậm rãi đi tới, tinh thần treo cao, vô cùng cảnh giác. Phía bên kia đám người Phụng Cửu Mi cũng thận trọng tiến tới phía trước. Một cơn gió thoảng qua, chiếc áo bào rách nát màu xám khẽ rung động, tiếng cọt két vang lên, toàn bộ người ở đây đều chấn động, không dám bước tiếp. Trên mặt mỗi người đều nồng đậm sự kinh hãi. Chỉ thấy thân ảnh đang ngồi ở phía trước kia vang lên tiếng cọt két của xương khớp, chỉ một thoáng sau lại chậm chậm đứng dậy, bộ dáng lúc lắc cực kỳ quỷ dị.

- Một vạn năm...một vạn năm rồi...ta thật hận, rất hận!

Giọng nói tà ác quỷ dị vang lên, một thanh âm khàn khàn mang theo sự khủng bố đè nặng vào tâm trí của mỗi người tại hiện trường. Thân ảnh kia mang theo một nỗi oán hận, một cô tang thương vô cùng. Khí tức mạnh mẽ bao trùm toàn bộ tòa điện này.

- Người là ai?

Hoàng Minh là người duy nhất không bị cỗ khí tức này ảnh hưởng. Sát khí cầu của hắn có thể trấn áp toàn bộ sát khí cùng oán niệm. Hoàng Minh cất giọng hỏi, thân ảnh kia chậm rãi xoay người lại. Một hình ảnh tà ác xuất hiện trong mắt đám người. Một khuôn mặt chẳng chút vết thương, nhiều nơi da thịt đã tróc ra, hai mắt lõm sâu đầy khủng bố, cái mũi bẹt càng làm cho người ta tung động. Đây đâu phải là nhân loại? Trong đầu ai cũng hiện lên câu hỏi này.

- Đây, không lẽ là....!

Đang chấn phía trước Phụng Cửu Mi, một tên hắc sắc áo bào âm thanh có phần run rẩy sợ hãi.

- Phát Lai Khắc, người sao vậy, người biết hắn sao?

Phụng Cửu Mi lên tiếng nghi hoặc. Phát Lai Khắc quay sang nhìn về kẻ mặc hắc sắc áo bào bên cạnh mình. Cả hai đều nhận ra sự sợ hãi xen chút vui mừng trong mắt đối phương.

Phát Lai Khắc ngay lập tức quay lại cất lên tiếng nói phản kích:

- Thánh cô, là ngài ấy, là Thánh Ma trong truyền thuyết!

- Thánh Ma!

Phụng Cửu Mi trong đầu hiện lên hai chữ Thánh Ma. Nàng từ nhỏ đã nắm bắt toàn bộ lịch sử của Ma tộc, đương nhiên Thánh Ma, nàng biết. Một đoạn kí ức ủa về trong đầu nàng. Thánh Ma. Thánh cấp Vong Linh pháp sư, là một trong tam đại thống lĩnh cấp tướng của Ma Vương. Tu vi lúc đỉnh cao chính xác là Luyện Hư đại viên mãn cảnh giới. Tu vi khủng khiếp khiến người ta sợ hãi. Thế nhưng đó không phải là đáng sợ nhất, Thánh Ma là danh xưng cao quý nhất mà ma tộc dành cho hắn. Thánh Ma là Vong linh pháp sư, sự khủng bố của hắn trong chiến trường quả là làm cho phe chính đạo toàn quân sợ hãi. Thánh Ma có thể triệu hồi trăm vạn đại quân khô lâu, tu vi khủng bố thật sự. Quân đoàn khô lâu không sợ chết, vô cùng mạnh mẽ. Làm cho chính đạo căm thù nhất, chính là Thánh Ma còn có rất nhiều cấm chú mang tính hủy diệt toàn bộ. Danh xưng Thánh ma không phải chỉ là nói chơi. Thánh Ma xứng danh là một trong ba đại tướng mạnh nhất của Ma Vương.

Nhớ lại đến đây, Phụng Cửu Mi có cảm giác muốn quỳ bái, đối mặt với tổ tông khủng bố này của Ma tộc. Nàng căn bản phản kích không thôi. Thật không ngờ một chuyến đi này lại có thể tìm ra Đại tướng của Ma tộc hơn vạn năm về trước.

- Bái kiến Thánh ma!

- Bái Kiến Thánh Ma!

Phụng Cửu Mi ngay lập tức quỳ xuống bái lạy. Toàn bộ năm người phía sau thấy nàng như vậy cũng ngay lập tức quỳ xuống theo. Phụng Cửu Mi rõ ràng vô cùng, nếu thật sự là Thánh Ma trong truyền thuyết khi xưa của ma tộc. Một chuyến này nàng mà có thể mang theo vị Đại tướng này rồi đi, Ma tộc hiển nhiên có thể ngay lập tức trời đất.

Hoàng Minh, Việt Anh cùng đám tiểu đệ bên này kinh hãi trước hành động của đám người Phụng Cửu Mi. Bên tai Hoàng Minh không ngừng vang lên thanh âm thông báo.

- Nhiệm Vụ phát động cường chế.

Diệt Thánh Ma

Thánh Ma là Vong Linh ma pháp sư. Một vạn năm về trước vô cùng hung ác, thống lĩnh trăm vạn khô lâu gây ra đại kiếp bất phục. Chính đạo ba mươi vạn tu sĩ các chủng tộc liên minh đánh tới Huyết Ma tể đàn. Một trận kinh thiên động địa tử thương toàn bộ, Thánh Ma bị mười cường giả vây công, chiến lực bị tổn thương vô cùng. Một thân tu vi sau vạn năm chỉ còn lại một phần. Tu vi hiện tại, Hóa Thần Trung kỳ. Huyết Ma tể đàn bị phong ấn toàn bộ. Hiện tại kí chủ xuất hiện tại Huyết Ma tể đàn, nhiệm vụ tiêu diệt Thánh Ma hoàn toàn kích phát cường chế thi hành.

Thành công tiêu diệt Thánh Ma:

- Triệu Hoán một lần.
- Một trăm lần rút thương.
- Mười trái pokeball cao cấp.
- Đá tiến hóa Mega x1
- Byakugan x1

Thất bại:

- Đẳng cấp giảm xuống hai mươi cấp bậc.
- Rơi vào trạng thái suy yếu năm năm.

Hoàng Minh hai mắt trợn tròn, không thể nào tin được. Đây là hệ thống bắt hấn phải chém giết rồi, không thể nào mà chạy. Nếu chạy khác gì nhiệm vụ thất bại. Thế nhưng mà tu vi đối phương là Hóa Thần cảnh trung kỳ đấy. Hoàng Minh quay sang nhìn Việt Anh, tiểu tử này cũng đang cười khổ nhìn sang hấn.

- Đại ca, ngươi có hay không cường chế nhiệm vụ?

Hoàng Minh gật đầu, có chút không biết nói sao.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 337: Vong linh quân đoàn

- Hóa Thần trung kỳ, đệ vừa mới tụt xuống kim đan cảnh, thật là khổ mà!

Việt Anh nhăn nhó nói.

- Lão đại, chúng ta mau chóng rời đi thì hơn!

Chu Du ánh mắt lo lắng lên tiếng đề nghị. Hoàng Minh hai mắt đầy vẻ vô cùng khổ sở. Đi, hấn có thể đi sao? Năm năm suy yếu thì coi như không có một chút tiến triển nào. Hạ xuống hai mươi cấp bậc khác gì giết hấn đi. Hiện tại chỉ còn mấy năm nữa là Ma Vương xuất thế, không nhanh chóng tăng lên thực lực mà lại tụt đi thì chẳng khác gì tự sát cả.

Thánh Ma lúc này không hề để ý đến hai đám người, hai mắt hấn lóe lên hai tia ánh sáng màu xanh quý dị. Miệng lại vang lên âm thanh quỷ khóc kia:

- Một vạn năm, một vạn năm rồi đấy, aaaaaaa!

Thánh Ma gào lên dữ dội, tiếng gào của hấn vang lên chấn động khắp tầng không. Thánh Ma bay lên trời, gió thổi làm bộ áo bào màu xám của hấn rơi ra vài mảnh. Bộ áo bào màu xám này qua một vạn năm cũng đã mục nát vô cùng. Chỉ một cơn gió cũng có thể thổi bay một mảnh. Thân thể Thánh Ma đã bắt đầu xuất hiện nhiều chỗ, ai nhìn thấy cũng phải kêu lên sợ hãi không muốn nhìn thêm. Chỉ thấy Thánh Ma nhiều nơi thân thể da thịt tróc cả ra, nhiều chỗ còn nhìn thấy rõ cả xương. Thế nhưng lão ta vẫn không hề có chút đau đớn nào, cả thân hình phiêu nhiên bay lên không trung năm mươi mét.

- Hấn định làm gì?

Vũ bàn từ nghi hoặc hỏi. Không ai trả lời hấn, bọn hấn không thể ngờ rằng tên quái vật này lại bay lên trời.

- Thánh Cô, Vị Thánh Ma này hình như tâm trí đã bị oán hận ăn mòn quá sâu. Không thể nhận ra tâm tình nữa rồi.

Hắc sắc áo bào lại lên tiếng, cả bọn Phượng Cửu Mi đứng dậy, không còn lễ bái nữa. Mười sáu cặp mắt đều hướng về phía trên trời mà quan sát. Hoàng Minh trong đầu không ngừng diễn thuyết ra nhiều cách để xử Thánh Ma, thế nhưng một lát hắc lại lắc đầu không được. Thế nhưng ở trên trời, Thánh ma không ngờ đã lên tiếng đọc ma pháp.

- Nghe theo mệnh lệnh triệu hồi của ta, Vong Linh quân đoàn, xuất hiện đi.

Tiếng nói khàn khàn của Thánh Ma vang lên làm người ra run sợ. Chỉ thấy sau khi Thánh Ma đọc xong ma pháp, dưới đất ầm ầm rung chuyển. Cả đại diện không ngừng lay động dữ dội. Ầm thanh cọt két từ từ hương vang dậy.

- Lão đại. Nhìn xem kia!

Triệu Vân kinh hãi chỉ tay về phía bên dưới tế đàn, từng cánh tay bằng xương không ngờ lại từ dưới đất xuất hiện, ngay sau đó là hàng ngàn, hàng vạn thân thể xuất hiện.

- Quân đoàn khô lâu!

Hoàng Minh cùng Việt Anh ngay lập tức thốt ra câu nói. Ánh mắt đoàn người hướng ra xa, cả người không nhận được đều dựng hết cả tóc gáy. Chỉ thấy từ tế đàn xung quanh phạm vi ba mươi mét đã xuất hiện hàng vạn khô lâu. Bọn chúng như một luồng thủy triều dày đặc. Thân thể khô lâu này nhân loại có, thiên sứ có, các chủng tộc kì lạ cũng không ít.

- Số lượng thật kinh khủng, ta không thể nào nhìn thấy điểm cuối cùng.

Đoàn Dự sợ hãi thốt lên. Trước mặt hắc lúc này không biết là mấy vạn khô lâu, hơn nữa còn đang không ngừng từ dưới mặt đất tiếp tục bò lên.

- Lão đại, người coi phía bắc kia!

Hoàng Minh nhìn theo hướng tay của Tiểu Ngư Nhi, hắc kinh hãi khi thấy vô số bộ xương khô khủng bố, rõ ràng là xương cốt của cự nhân tộc. Hơn nữa mười mấy đầu cự long trên trời kia nữa. Cự long ở đây toàn bộ lấy phương tây hình dáng. Thân khung xương to lớn, lại có thêm hai cánh khủng bố.

- Không có lối thoát rồi!

Chu Du cảm thán nhìn bốn xung quanh biến khô lâu, trên trời dưới đất đều là khô lâu. Nhất thời không còn cách nào cả.

- Đánh thôi!

Lệnh Hồ Xung hai mắt lóe lên quang mang yêu dị. Hiện tại còn cách nào ngoài chiến đấu đây.

- Lão đại, bên dưới này tu vi khô lâu không cao, bọn đệ nhất thời không rơi vào hạ phong. Chỉ là đám yêu thú cự long cùng cự nhân tộc kia có chút phiền phức.

Tiểu Ngư Nhi sắc mặt ngưng trọng nói.

- Ta và Nhị ca sẽ đối phó đám cự long cùng cự nhân tộc kia, chỉ là tên Quái vật kia...

Triệu Vân hai hàng lông mày nhíu lại ánh mắt lo lắng vô cùng. Hoàng Minh cùng Việt Anh hướng lên trên trời. Ánh mắt dõi theo thân ảnh đang phiêu phiêu trên không kia.

- Có thể phi hành không?

Hoàng Minh quay sang Việt Anh hỏi. Việt Anh gật đầu, đoạn đáp:

- Biến thân đệ có thể phi hành!

Hoàng Minh gật đầu, nếu vậy thì hai người bọn hắc sẽ đánh tới tên vong linh ma pháp sư kia.

- Ma pháp sư thân thể yếu nhược, phải tiếp cận hắc để đánh, bài cũ, thế nào?

Hoàng Minh nhìn Việt Anh hỏi. Hai mắt Việt Anh lóe lên tia hưng phấn gật đầu ngay tức khắc.

- Tốt lắm, phải cận thận!

Hoàng Minh nói xong thân thể rực cháy, mái tóc hắc toàn bộ chuyển sang màu vàng, dựng đứng. Việt Anh cũng ngay lập tức biến thân, thân thể hắc cũng được bao bọc bởi một làn sóng màu xanh.

- Đệ chỉ có thể duy trì phi hành nửa tiếng mà thôi!

Việt Anh lên tiếng trình bày. Hoàng Minh nghe vậy gật đầu, hai mắt chiến ý rục rờ.

Phía bên này hai hắc sắc trường bào che chở Phượng Cửu Mi hai mắt đầy vẻ lo lắng.

- Đám khô lâu này không phân biệt địch ta sao?

Tên còn lại lên tiếng đáp lời:

- Ta nghĩ Thánh Ma đã trực tiếp tâm linh bị hỏng rồi. Ngoài giết chóc thì không còn nhận biết chuyện gì nữa!

Phượng Cửu Mi hai mắt đầy tình mang, lên tiếng nói:

- Trước tiên nên theo dõi tình huống, cẩn thận một chút!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 338: Tinh Linh xuất động

Đoàn Dự, Triệu Vân, Chu Du, Tiểu Ngư Nhi lập tức triệu hồi bốn Thần Thánh thú. Ngay lập tức bốn quả cầu pokeball được ném ra. Thần Long, Phượng Hoàng, Tử Thiên Điện, Cự Tam Lang lần lượt xuất hiện. Hàn Tiên cùng Thân Hùng bốn mắt nhìn nhau cười khỏ. Bốn hấn sức mạnh đều bị Việt Anh hấp thu, hiện tại biến thân còn không thể, triệu hồi linh thú không nổi. Lưỡng đại Thần Thú cùng lưỡng đại Thánh thú hình thể bắt đầu biến lớn, ánh mắt đều ngưng trọng vô cùng. Vũ bàn từ lúc này ánh mắt cũng đã ngưng trọng, chính xác đưa ra quyết định, vô cùng quyết đoán:

- Tiểu Nhã, Sinh mệnh của toàn bộ chúng ta lúc này dựa vào người đấy, Chấn Vang hành khúc đại viên mãn!

Thất tinh công chúa bảo bảo Tiểu Nhã nghe được lệnh của Vũ bàn tử, ngay lập tức hai tay chụm vào nhau đặt ở trước ngực, miệng không ngừng lầm bầm chú ngữ. Chỉ vài giây toàn bộ nhân mã bên Hoàng Minh, mười người, tứ đại Thần Thánh Thú đều được bao phủ bởi một lớp tử kim sắc. Lớp tử kim này tuy mỏng manh nhưng lại vô cùng ảo diệu.

Hoàng Minh kinh ngạc. Bên tai hấn vang lên thông báo từ hệ thống.

- Nhận được phụ trợ kỹ năng Chấn Vang hành khúc.

Người thi triển: Thất tinh công chúa bảo bảo.

Tốc độ, Phòng ngự, Sức mạnh, Năng lượng toàn bộ gia tăng 10%.

Hoàng Minh ánh mắt sợ hãi không thôi. Thật khó có thể tin nổi tiểu nha đầu bé xíu kia lại có thể tung ra một kỹ năng phụ trợ khủng bố thế kia. Thảo nào từ trước đến giờ, nếu chỉ phụ trợ cho một mình Vũ Mập mạp, sức mạnh tấn công cùng phòng thủ của hấn tăng cao như vậy. Hiện tại nâng lại có thể gia trì trên nhiều người như thế.

- Đại ca, tiểu tinh linh kia thật mạnh đấy!

Việt Anh ánh mắt sáng ngời mà nói. Không chỉ hai bọn hấn, đám người Chu Du, Đoàn Dự, Triệu Vân hay Tứ Thần Thánh thú đều cảm nhận được sức mạnh của mình được nâng cao một tầng.

Tiểu Nhã sau khi thu hành xong lại một mình ngồi xuống bờ vai của Vũ Mập mạp, không ngừng hô hấp. Vũ Mập mạp gật đầu, lên tiếng nói:

- Người nghỉ ngơi một chút, hiện tại đến lượt chúng ta!

Đại quân khô lâu lúc này chỉ còn cách đám người chừng mười mét, tử khí bức người ập đến. Phía bên kia đám người Phượng Cửu Mi cũng toàn bộ thi triển sức mạnh, thân lâm đại địch, còn giữ lại sức mạnh, tuyệt đối không thể.

- Giết!!!!

Tiếng hô của Hoàng Minh vang lên, biểu hiện cho một cuộc chiến bắt đầu..

Một khu rừng yên tĩnh, ánh nắng chiếu xuống nhu hòa. Một dải bình nguyên vô cùng màu mỡ. Dải bình nguyên này được che chắn bởi bốn ngọn núi sừng sững. Bình nguyên xinh đẹp vô cùng, một con sông uốn quanh như dải lụa đào xinh đẹp. Nơi đây thế ngoại đào viên, có thể ví như tiên cảnh. Một tòa cung điện nguy nga tỏa ra khí thế vô cùng.

Cung điện này hoàn toàn làm bằng một loại đá nhẵn nhụi, thậm chí có thể soi được bản thân bên trong.

- Nữ vương bệ hạ, không xong rồi!

Tiếng kêu vang khiến cho một nữ tử xinh đẹp giật mình thức giấc. Nữ tử này thân thể nhỏ nhắn, nằm trên một chiếc giường bằng ngọc xinh đẹp. Thân thể nàng đôi cánh trong vắt khẽ lay động. Lúc này hai mắt nàng hơi nhắm lại, khí tức uy nghiêm tỏa ra.

- Có chuyện gì sao?

Âm thanh uy áp vô hình chung khiến cho hai bên hai tiểu tinh linh thị nữ run rẩy.

Người tới là một nam tinh linh, hai cánh huy động tốc độ rất nhanh, ngay lập tức quỳ xuống mà báo cáo. Mồ hôi trên trán hắn chảy ra, hiển nhiên là phi hành với cường độ cao mà tạo thành.

- Sử Thi, người đây là có chuyện gì gấp gáp, mau nói!

Nữ vương Tinh linh lên tiếng.

- Bẩm nữ vương, Thất công chúa, ta đã tìm được vị trí của người tại Quang Vãn Kính, thế nhưng..

Nữ Vương tinh linh bảo bảo vốn đang không để ý cho lắm, nhưng ngay lập tức giật mình, hai mắt đẹp mở trừng, quát lớn:

- Thất công chúa thế nào?

Nam Tinh kinh kia bị uy áp của Nữ vương ép cho run rẩy sợ hãi, hắn cắn răng mà nói:

- Thất công chúa rơi vào tình huống suy yếu, theo Quang Vãn Kính hiện lên khung cảnh, là rơi vào chiến đấu khủng khiếp, ta chỉ nhìn thấy trong vòng ba giây, Thất Công chúa đang cùng một đám thiếu niên chống lại vô cùng vô tận vô tận vô tận.

- Cái gì?

Nữ vương tinh linh bảo bảo sợ hãi, khuôn mặt tái đi. Thế nhưng ngay lập tức bay vút lên, đồng thời hô lớn.

- Triệu tập nhân mã, ta muốn một ngàn tinh linh bảo bảo nguyên anh kì trở lên!

- Rõ!

Nam tinh linh kia ngay lập tức hô lớn, thân ảnh nhắm phía bên ngoài mà bay vút đi.

Nữ Vương Tinh linh một mực bay lên phía trên cao của cung điện, ngay lập tức tiến vào một gian phòng nhỏ, phía trong không ngờ có một trận pháp liên lạc. Nàng ngay lập tức ném vào ba viên linh thạch thượng phẩm. Trận pháp rung động, chỉ trong giây lát, trong trận pháp vang lên tiếng nói:

- Nạp Lan à, có chuyện gì vậy?

Giọng nói của một nam nhân ôn hòa đầy sự yêu thương chiều chuộng. Nữ Vương bệ hạ lúc này không có tâm tình nói chuyện tình cảm, ngay lập tức hét lớn.

- Sử Lai Khắc, Miên Miên gặp chuyện rồi. Chúng ta phải ngay lập tức đi cứu con bé!

- Cái gì?

Trong trận pháp vang lên tiếng sùng sốt cùng phấn nộ. Ngay sau đó giọng nói đó liền hỏi lại.

- Con bé không phải vẫn tốt sao, sao hiện tại lại rơi vào nguy hiểm chứ?

Nữ Vương bệ hạ cắn chặt hàm răng, hai mắt đầy nỗi đau xót.

- Chàng mau chóng lên, sử dụng Dịch Cổ trận pháp đi, chúng ta phải cứu con bé!

Phía bên kia có chút ngập ngừng, không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

- Chàng còn lưỡng lự chuyện gì, nó là nữ nhi con của chúng ta, là đứa con duy nhất, hơn nữa, nó là đứa trẻ trong lòng tiên tri!!!

Phía bên kia có tiếng đồ đạc rơi vỡ, ngay sau đó tiếng nói vang lên kiên định.

- Được, Chúng ta nhất định cứu thoát con của chúng ta! Nàng đưa nhân thủ qua đây, chúng ta lập tức triển khai!

Nữ Vương Bệ hạ hai mắt rơi xuống dòng lệ, thế nhưng rất nhanh chóng quay người rời đi ra ngoài.

Chương 339: Nguy cơ

Lúc bấy tại bí địa, trận chiến đang rơi vào thời điểm khốc liệt nhất, toàn bộ phía Hoàng Minh lúc này, chỉ còn có hấn là còn chiến lực.

- Lão Bát, Lão Cửu, hai người sao rồi!

Chu Du đón đỡ hai người Tiểu Ngư Nhi cùng Lệnh Hồ Xung, cả hai người lúc này thân thể đều huyết nhục mơ hồ, toàn thân vô số vết thương khủng bố. Toàn bộ tể đàn lúc này cũng bị đánh cho nát bấy. Không gian chia làm hai chiến trường. Phía bên kia bảy người Phượng Cửu Mi đang điên cuồng chống chọi đám khô lâu. Năm người đi theo Phượng Cửu Mi không ngờ là năm Đọa lạc Thiên Sứ, cảnh giới đạt đến bốn nguyên anh hậu kỳ, một hóa thân sơ kỳ. Thế nhưng thực lực có cao đến đâu, đối đầu với biển khô lâu này thì cũng rơi vào khổ sở chống đỡ. Còn chưa nói vô số khô lâu tu vi so với bọn hấn đều không kém. Phượng Cửu Mi được sự che chở của năm Đọa lạc thiên sứ, cũng khổ sở vô cùng. Thật không thể có chút thời gian rảnh rỗi nào.

Bên này Hoàng Minh là người duy nhất còn có sức chống chọi. Lúc này toàn thân hấn đã huy động susano. Susano bao bọc lấy toàn bộ chính người phe hấn. Lúc đầu phân chia chiến đấu rất tốt, thế nhưng bọn Hoàng Minh không thể ngờ rằng. Trong đoàn khô lâu này, cảnh giới nguyên anh rất nhiều, dưới nguyên anh thì đông như kiến cỏ. Tứ đại Thần Thánh thủ đều đã trọng thương, bốn người Chu Du, Triệu văn, Đoàn Dự, Tiểu Ngư Nhi bắt buộc phải thu chúng về. Hoàng Minh ném xuống cho Chu Du hai hạt đầu thần để hấn cho Lệnh Hồ Xung và Tiểu Ngư Nhi phục dụng. Lúc này chiến đấu cực kỳ khổ sở. Mặc dù Hoàng Minh sử dụng Susano toàn chân thể, thế nhưng vẫn khó có thể thương tổn đến Thánh Ma một chút nào. Bởi vì bên cạnh thánh ma lúc này là hơn mười đầu cự hình quái vật. Hoàng Minh nhìn về phía trước mà nhức hết cả trứng. Hấn thật không ngờ đối phương vậy mà triệu hồi đến mười cái Long kỵ sĩ khô lâu. Một khô lâu chiến sĩ tu vi đã đạt đến Nguyên Anh trung kỳ rồi, phía dưới hấn lại là một cự long phương tây, tu vi cũng là Nguyên Anh trung kỳ, cả hai hợp lại chẳng khác gì một cường giả Nguyên Anh hậu kỳ. Không những thế, lại còn là mười tên. Rong phương tây cường đại không kém gì phương đông, bọn nó cũng chân chính là long tộc, mặc dù đã chết đi thế nhưng hình dáng vẫn để người ta trông thấy mà sợ hãi.

Thế tích to lớn, cự đại như một tòa nhà, hai cánh giương rộng như muốn che kín bầu trời. Mười con rồng ở cùng một chỗ càng khiến người ta lâm vào tuyệt vọng. Hoàng Minh càng là phiền muộn không thôi, đám khô lâu này hấn cứ một kiếm giết một đám, thế nhưng tuyệt nhiên không nhận được một chút kinh nghiệm nào. Thậm chí phải đánh nát thì chúng mới không có cơ hội tái sinh trở lại. Lúc này đây, hấn có cảm giác như anh hùng mạt lộ, đối đầu với mười cặp long kỵ sĩ mà chán nản.

- Thật là tức chết. Nếu không phải tu vi quá thấp, ta đã không phải nhịn nhục thế này!

Vũ bản tử bực bội nói. Thất tình công chúa lúc này ngồi trên vai hấn, sắc mặt mệt mỏi không thôi.

Việt Anh cũng gật đầu, than thở:

- Tu vi của chúng ta mà mạnh hơn một chút, nhất là một kích đánh ra cũng muốn tiêu diệt đám long kỵ sĩ đấy.

Hoàng Minh gật đầu, bây giờ hấn đã rơi vào tình huống tiến thoái lưỡng nan, khô lâu đại quân đông không kể xiết, phía dưới không ngừng có khô lâu trèo lên chân của susano mà có ý đánh tới. Hoàng Minh nhất nhất bay lên không trung, hai chân hất rơi đám khô lâu cùi mía này. Thế nhưng bay lên không trung cũng không khỏi chán nản. Trên trời có một đám yêu thú khô lâu phi hành. Một tên cự nhân khủng bố đang tiến tới, mười tên long kỵ sĩ châu chực không thôi. Phải chăng có một kích mạnh mẽ có phải là tốt không. Khoan đã, một kích mạnh mẽ sao?

Hoàng Minh như chợt nhớ ra điều gì đó, mục quang rơi vào không gian ba lô tìm kiếm. Rất nhanh hấn đã tìm thấy vật cần tìm "Quán Thần Phù"

Đây vốn là phần thưởng của hấn khi vượt qua tầng mười ba tại Trận tháp. Hiện tại nên là lúc dùng nó. Thế nhưng phải dùng thế nào cho phù hợp. Hoàng Minh hai mắt quan sát xung quanh. Phù này chỉ có một, chỉ có một lần duy nhất mà thôi. Mà hiện tại, Hoàng Minh hơi nhức đầu.

Gào!!

Một tiếng gào lớn vang lên, cánh tay to lớn lực lưỡng của Cự nhân quét tới, Hoàng Minh nhanh chóng cho susano bay vọt lên trên, tốc độ của susano khá nhanh. Một đòn này không ngờ tránh thoát trong gang tấc.

- Đáng sợ thật!

Hần Tiên thở ra một hơi, có chút kinh hãi mà nói. Một đòn kia mà trúng, chỉ sợ Hoàng Minh sẽ bị thương tổn, bọn hấn cũng vì thế mà rơi xuống.

- Đại ca, cứ thế này không phải biện pháp, một đám long kỵ sĩ kia này giờ còn chưa ra tay, ta thật sự lo lắng!

Việt Anh hai hàng lông mày nhíu lại, không khỏi sợ hãi.

Hoàng Minh cũng khó khăn không thôi, bây giờ phải nghĩ cách làm sao tối ưu được một đòn thần phù này. Hoàng Minh khẳng định, một đòn thần Phù này của lão già bắt từ Quách Vô, nhất định bá đạo.

Chương 340: Viện quân

Tại chương này cũng rất cảm ơn mọi người thời gian qua đã theo dõi và ủng hộ, cùng tiến bước theo HM tiến lên con đường cường giả. Đã có rất nhiều lúc ta muốn buông bỏ tất cả, thế nhưng sự quan tâm ủng hộ của mọi người lại khiến ta tiến bước, đưa HM tiếp tục chặng đường. Mọi người nếu có thắc mắc chuyện gì có thể liên hệ với ta, hoặc là tham gia nhóm Hệ Thống Game tại dị giới để trao đổi, tán gẫu cùng rất nhiều đồng đạo. Và cuối cùng, ta cũng mong mỗi vị có thể bỏ ra vài giây để ấn like, cmt cảm xúc và chia sẻ với bạn bè. Ta xin đa tạ!!!

- Lão đại, hiện tại chúng ta đã rơi vào tình trạng khó khăn, ngươi có cách nào không?

Chu Du tiến lên, khuôn mặt rõ ràng vẻ lo âu mà nói. Hoàng Minh lúc này nhíu mày, kế hoạch, bọn hắn phải có kế hoạch. Hoàng Minh ngay lập tức triển khai một chút ý định của hắn, hiện tại bọn hắn phải nghĩ ra cách tiếp cận Thánh Ma kia. Thánh Ma kia xung Quanh không chỉ có mười đầu Long kỵ sĩ bảo vệ, ngay bên cạnh hắn là một thiếp thân bảo tiêu Nguyên Anh hậu kỳ khô lâu. Muốn tấn công hắn, nhất định phải bắt ngờ vô cùng. Chu Du hai hàng lông mày nhíu lại, suy nghĩ một chút lên tiếng nói:

- Lão đại, mười đầu Long kỵ Sĩ kia để ta tới kéo chúng đi!

Hoàng Minh lắc đầu, đáp:

- Quá nguy hiểm, đệ thực lực còn chưa được!

Chu Du hai mắt kiên định, hắn rất ít khi nghiêm túc. Mỗi lần hắn có bản mặt nghiêm túc này thì Hoàng Minh rõ ràng một điều, không thể cản hắn.

Chu Du mỉm cười nói:

- Các huynh đệ đều đã thụ thương, thật khó có thể làm được. Thế nhưng đệ thì vẫn còn có thể, hơn nữa đệ còn có Tiểu Điệp. Nó sức chiến đấu vẫn là rất mạnh.

Chu Du nói xong, ánh mắt hướng về phía Thánh Ma, nụ cười tà tà nói tiếp:

- Ta biết lão đại còn có lá bài tẩy, ngươi phải làm được đấy!

Hoàng Minh gật đầu, hắn quay sang nhìn Việt Anh. Việt Anh hai mắt lóe lên đạo tinh quang, đoạn nói:

- Chiến dịch B, đệ hiểu!

Hoàng Minh gật đầu. Cả ba tiến vào trạng thái chuẩn bị. Lúc này Cự Nhân khô lâu khổng lồ kia lại một cước mạnh mẽ tiến đến, khí thế như hồng, vô cùng mạnh mẽ. Hoàng Minh nhanh chóng né tránh, không dám cứng đối cứng một cước này. Điều hắn cần làm bây giờ là bảo toàn thực lực.

Vèo, một cước của cự nhân khô lâu không ngờ đánh vào khoảng không. Tiếng khớp xương răng rắc vang lên, vô cùng đáng sợ. Nó ngay lập tức xoay người. Cánh tay vung ra một đòn quyết đuổi theo Hoàng Minh. Thế nhưng chính lúc này.

Ầm ầm ầm!

Những tiếng nổ lớn vang lên, một không gian quỷ dị không ngờ xuất hiện chính giữa Hoàng Minh và Cự nhân khô lâu. Không gian này vô cùng quỷ dị, nhanh chóng mở to vô cùng. Một cánh tay của cự nhân lúc này lại sắp đánh tới không gian ấy.

- Hỗn xược!

Một tiếng quát lớn vang lên, ngay sau đó là một quả cầu màu đỏ khủng bố bay ra từ trong không gian ấy. Quả cầu đỏ rực nhắm chính cánh tay của cự nhân mà đánh tới. Chỉ nghe thấy ầm một tiếng. Cánh tay của cự nhân khô lâu vậy mà tan thành tro bụi. Không những thế, cả thân hình nó bị một đoàn lửa nhanh chóng lan rộng ra, toàn thân ngay lập tức bị đốt thành tro tàn. Cảnh tượng khủng bố khiến toàn trường ngưng trọng. Hoàng Minh, Việt Anh, Chu Du đám người đều rơi vào yên lặng, cặp mắt đều không nhìn được nhìn chăm chăm vào không gian quỷ dị vừa xuất hiện kia. Thánh Ma lúc này cũng bắt ngờ, hai con mắt lõm sâu của lão càng thêm đen, vô cùng quỷ dị. Mười tên long kỵ sĩ dẫn hàng ngang phía trước. Bọn hắn không có suy nghĩ, toàn bộ thân thể bọn hắn cùng Mười con Rồng đều là xương cốt mà thôi.

Không gian quỷ dị kia mang theo một luồng lôi điện rền rẹt. Một màu xanh sẫm khiến người ta không thể đoán được. Ngay sau đó từ bên trong hàng loạt thân ảnh nhanh chóng bay ra. Những thân ảnh này tốc độ là rất nhanh, hơn nữa đều là phi hành bay ra đấy. Những thân ảnh này trên người đều mặc khải giáp, nam nữ đều có. Nam thì anh tuấn vô cùng, nữ thì xinh đẹp rạng rỡ. Đặc biệt là phía sau lưng mỗi người đều có một đôi cánh trong suốt cực kì mỹ lệ. Trên vai mỗi người lại có một bóng dáng nhỏ bé phía trên.

Thất công chúa tinh linh bảo bảo vốn đang mệt mỏi trên vai Vũ mập mập bỗng kinh hãi, miệng kêu lên i i nha nha không ngừng, vô cùng kích động.

Hoàng Minh kinh hãi thốt lên:

- Tinh linh tộc!

Từ thông đạo bay ra vô cùng nhiều, trên trời nhanh chóng bị bao phủ bởi một đội hình tinh linh đông đảo, chỉ ít phút gần một ngàn người. Hoàng Minh nhận định không sai. Tinh linh tộc lần này xuất hiện một ngàn tinh linh tộc cùng một ngàn tinh linh tộc bảo bảo. Người dẫn đầu đội hình này chính là Tinh Linh tộc trưởng Sử Lai Khắc!

Tiến ra sau cùng là một nam tử trung niên vô cùng anh tuấn. Cả người toát lên một sự cao quý, quyền uy vô cùng.

Phía trên vai nam tử kia lại là một Tinh linh bảo bảo mỹ nữ. Nàng chính là nữ vương của tinh linh tộc bảo bảo Thủy Nạp Lan.

- Ba ba, ma ma!

Thất công chúa kêu lên vui sướng, thân ảnh nhanh chóng bay tới phía trước. Nước mắt không ngừng chảy ra, làm cho ai thấy cũng phải mềm lòng.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Di Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 341: Không gian loạn lưu

Miên Miên!

Nữ Vương bề hạ Nhược Nạp Lan ngay lập tức phát hiện ra Thất Công chúa. Nàng nhanh chóng bỏ mặc tất cả bay về phía nữ nhi của mình. Mẫu tử gặp nhau, nước mắt như mưa rơi xuống. Sử Lai Khắc hai mắt cũng có chút tăng hơi nước, thế nhưng rất nhanh biến mất. Hắn quay về phía xa xa, nơi Thánh Ma cùng Mùoi long kỵ sĩ đang đứng không mà đứng. Hai mắt nhanh chóng toát ra sự dữ tợn cùng chiến ý vang dội.

- Thánh Ma! Thật không ngờ cũng có ngày chúng ta gặp lại!

Sử Lai Khắc lên tiếng, hàn ý mạnh mẽ tỏa ra. Phía xa xa, Thánh Ma lúc này không biết đang nghĩ gì, phải một lát sau mới cất giọng nói khàn khàn của hắn đáp lời:

- Tất cả các ngươi đều phải chết!

Hắn vừa dứt lời. Mùoi tên Long kỵ sĩ khô lâu ngay lập tức lao đến, trường thương giơ cao, vô cùng mạnh mẽ đánh tới.

- Hừ, đám tôm tép!

Sử Lai Khắc hừ lạnh một tiếng, ngay lập tức phát tay một cái. Một ngàn tinh linh tộc ngay lập tức giơ cao trường cung.

- Bắn!

Một tinh linh tướng quân hô lên, một ngàn Tinh linh cùng buông dây, ngàn mũi tên phóng tới mùoi tên long kỵ sĩ. Tiếng nổ vang lên không ngừng. Vô số mũi tên như một trận mưa, bao phủ toàn bộ mùoi tên Long kỵ sĩ. Những tiếng nổ vang lên khiến người ta sợ hãi. Những mũi tên không trúng long kỵ sĩ thì đều rơi xuống đám khô lâu bên dưới. Đẩu sao bên dưới khô lâu cũng có vô số. Nhắm mắt bắn tên chỉ sợ không hề ra ngoài mắt.

Trên trời, thân ảnh của đám long kỵ sĩ đã biến mất, không ngờ một làn mưa tên đã có thể tiêu diệt mùoi tên long kỵ sĩ hùng mạnh.

- Lão đại, có lẽ chúng ta không cần ra tay nữa rồi!

Chu Du thở dài, tinh thần thả lỏng.

Hoàng Minh cũng gật đầu, hắn không ngờ tinh linh tộc lại xuất hiện đột ngột như vậy, hơn nữa thực lực lại cực mạnh. Không hổ là một trong những giống loài hùng mạnh nhất.

Thất công chúa lúc này cũng đã kéo mẫu hậu mình tiến vào susano của Hoàng Minh. Hoàng Minh tự nhiên là không hề bài xích rồi. Ngay lập tức Thất công chúa giới thiệu một lượt toàn bộ mùoi người. Ai nấy đều cúi đầu hành lễ. Đến khi nàng giới thiệu Vũ mập mập thì Nhược Nạp Lan kinh hãi.

- Miên Miên, con nói sao, con nhận nhân loại này làm chủ sao?

Thất công chúa gật đầu, đáp:

- Vâng ạ, là hắc đã cứu mạng con, mấy năm nay chúng con ở chung rất tốt. Hắc rất quan tâm con!

Thất công chúa vui vẻ mà kể, nhìn nàng lúc này không khác gì một đứa trẻ đang khoe với mẫu thân thứ mình yêu thích vậy.

- Nữ Hoàng Bệ hạ!

Vũ mập mập cúi đầu lên tiếng hành lễ. Nhược Nạp Lan kinh ngạc. Không thể ngờ tiểu tử nhân loại này có thể nói được tiếng của tinh linh tộc. Hiển nhiên đây là công lao phụ trợ của Hoàng Minh. Vì để có thể giao tiếp tốt nhất cùng Thất công chúa, Vũ mập mập đã phải theo Hoàng Minh học tiếng Anh năm tháng trời.

Thánh Ma lúc này đã điên cuồng, mười tên Long kỵ sĩ hộ không ngờ bị đối phương tiêu diệt dễ dàng như vậy, hắc không thể nào có thể chịu được. Con hận thù của hắc càng tăng cao, hắc hận, hận tất cả thế gian.

- Đại địa pháp tắc, vĩnh thế loạn lưu, vĩnh sinh bất diệt, vĩnh Thế bất Thiên,....

Thánh Ma không ngờ điên cuồng. Lúc này lại lên tiếng ngâm xướng, từng đạo âm thanh vang lên, trời đất một màu đỏ rực bỗng nhiên toàn bộ trở thành màu đen. Toàn trường ai cũng sợ hãi. Sử Lai Khắc lập tức Chấn Kinh. Ánh mắt đầy vẻ sợ hãi. Cầm chú, Thánh Ma không ngờ lại dám sử dụng cầm chú.

Cầm chú là những loại ma pháp khủng khiếp nhất của Ma Pháp sư. Mỗi một cầm chú đều mang đến sức mạnh khủng khiếp nhất trong thiên địa. Ma pháp sư mà sử dụng cầm chú, nếu tu vi đủ mạnh có thể thi triển một vài lần. Mà Thánh Ma lúc này tu vi bị tụt dốc. Sử Lai Khắc không hề nghĩ là hắc dám sử dụng cầm chú. Bởi vì nếu sử dụng cầm chú, nhất định lão sẽ bị phản phệ mà lập tức tan biến.

Thế Nhưng Sử Lai Khắc đã đánh giá sai Thánh Ma. Thánh Ma lúc này tâm trí đã hoàn toàn rơi vào trạng thái kẻ điên. Lão không hề biết hậu quả là gì. Trong đầu lão chỉ có một ý niệm duy nhất. Giết hết toàn bộ. Thế nên lúc này Lão muốn sử dụng cầm chú mạnh nhất của mình. Cầm chú đáng sợ nhất, không gian Loạn lưu.

- Toàn bộ trở về, ngay lập tức!

Sử Lai Khắc hô to. Hắc không biết loại cầm chú này của Thánh Ma sẽ khủng bố như thế nào. Thế nhưng tuyệt nhiên không phải dạng trêu đùa.

Một ngàn tinh linh tộc vừa đến, còn chưa có đánh cho sướng tay đã phải nhận lệnh trở về. Thế nhưng rất quy củ, tốc độ nhanh chóng lui lại.

- Nạp Lan, chúng ta mau rời đi thôi!

Sử Lai Khắc không dám chậm trễ, hét lớn với Nhược Nạp Lan.

- Muốn đi sao, quá muộn rồi! Không Gian Loạn Lưu!

Thánh Ma điên cuồng gầm lên, không gian xuất hiện ba thông đạo đen ngòm, khí tức hắc ám bao phủ toàn bộ bí địa. Ba cái thông đạo mang theo âm thanh khủng bố, cuốn lấy vô số khô lâu trên mặt đất. Ba cái thông đạo như ba con giao long khủng bố đang há miệng gào thét, muốn nuốt hết toàn bộ sinh vật trong không gian, cảnh tượng vô cùng đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Game Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.